

Giới thiệu Ngự Nữ Tâm Kinh Convert

Không phải là một truyện quá lạ hay đặc sắc mà mà là truyện thu hút bạn đọc bằng chính lối kể truyện và tính cách nhân vật, cùng với những truyện Quan Thuật, Đình Cấp Lưu Manh ,... thì đây cũng là truyện thu hút bạn đọc không kém. Đọc truyện để cảm nhận được những thông điệp sâu sắc về cuộc sống, về yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 01. Diễm ngộ

Phong Nguyệt quốc, năm mươi năm trước sau khi xảy ra việc loạn lạc Thương thị, nội loạn không ngừng, làm cho Thương thị bị tru di cửu tộc. Trước kia Thương thị là một đại gia tộc ở Phong Nguyệt quốc, giờ đã bị tru diệt hết.

Trận chiến tranh giành ngôi vị xảy ra 3 năm trước càng làm cho tình hình loạn càng thêm loạn. Cuối cùng cục diện được khẳng định bởi thắng lợi của Tư Đồ thế gia, một hoàng mạch mới. Họ đã đưa vị hoàng tử trẻ tuổi, đưa con hoang của vị hoàng phi xuất thân từ chốn nhân gian lên chấp chính, lấy niên hiệu là Thuận Thiên, nhưng vị hoàng đế mười ba tuổi này không thể độc chính. Theo luật của Phong Nguyệt Quốc, người đủ mười sáu tuổi mới được coi là thành niên, có quyền dự vào việc lớn trong tộc.

Tư Đồ Nghiệp tự phong "Nhiếp Chính Vương", can thiệp chuyện triều chính. Tuy không công khai tạo phản, nhưng mưu đồ của hắn thì ai cũng biết. Triều thần dù bất mãn nhưng chỉ biết hận chứ không dám nói ra.

Sau cuộc chiến loạn làm hao binh tổn tướng thì thiên hạ tạm bình ổn. Giờ đang là lúc cần tìm văn nhân để xây dựng lại quốc gia. Thuận Thiên năm thứ 3, triều đình mở lại kỳ thi khoa để tuyển nhân tài, người tham gia nườm nượp như trẩy hội.

Ánh trăng non treo lơ lửng, chỉ còn cách Lạc Thành khoảng ba dặm nhưng Vương Nhạc Nhạc đã buồn ngủ díp cả mắt. Tuy nhiên, hai chân hắn vẫn phải bước tiếp không ngừng. Khuôn mặt non choét, búng ra sữa trông rất tuần tú của hắn giờ trông khá mệt mỏi. Tuy nhiên, khóe miệng thỉnh thoảng treo một nụ cười khinh ngạo, phớt đời. Nếu có ai đó trông thấy hắn lúc này, chắc chắn sẽ phải nhảy chồm lên mà hét: "Người đâu mà xinh thế!".

Thực ra đã lâu rồi hắn không còn là con nít nữa. Hắn đã mười sáu tuổi rồi còn gì, người cao đến một mét bảy lăm, không vạm vỡ nhưng cường tráng, trông thật tuần tú với bộ áo màu xanh nhạt, cùng với một túi đựng đầy sách đeo sau lưng. Trong đó ngoài bút mực ra còn có mấy cuốn cẩm thư quý hiếm ví dụ như "Minh Nguyệt Các Dịch Nữ Nhân", "Cung Đình Bí Sử", "Tiểu Đào Hồng Tự Truyện".

"Mẹ kiếp, lũ trộm ngựa đáng chết, hại ta phải lết bộ hơn hai trăm dặm như thế này. Chúng bây mà để ta bắt được thì biết mùi "Cực lạc tán", hehe! Mặc kệ nó là nam hay nữ, cứ trói vào gốc cây, ép mỗi đứa uống một viên, à không, hai viên, khả khả! Cho tụi bây sống không được, chết không xong. Nếu không kịp giao hợp thì chắc chắn sẽ nổ tung huyết mạch mà chết. Từng ngụm máu đỏ sẽ phun ra giữa đường, từng đám... từng đám! Cảnh tượng này đã lắm đây! Khả Khả!".

Không ai ngờ rằng, đằng sau vẻ mặt non trẻ và anh tuấn đó lại là những suy nghĩ độc ác như vậy.

Gió đêm vi vu giữa những hàng cây trong bóng tối, thổi tung quần áo và mái tóc dài, hắn đột nhiên mở to mắt. Đôi mắt sáng rỡ một cách mê người nhưng lại lảo liên nhìn qua nhìn lại. Trong bóng tối dày đặc, không thấy ai, hắn vội vã chạy đến một gốc cây to bên lề đường. Sau đó là tiếng nước lách tách liên hồi cùng tiếng huyết sáo cùng lúc phát ra sau rừng cây. Vương Nhạc Nhạc thở phào thoải mái: "Đã quá!".

Chỉnh trang lại xiêm y, hắn vươn người qua lại, về một nơi như đã tiêu biến hoàn toàn, chỉ còn nụ cười lười nhác vẫn thường trực trên môi.

"Í cà?" Hắn nghe có tiếng người truyền từ trong rừng sâu ra, tính tò mò khiến hắn từ từ lần đến nơi phát xuất âm thanh.

"Ha ha! Con mẹ nó may quá, chưa đến Lạc thành đã bắt được con nhỏ đẹp như thế này! Nhị đệ, cái này để ta thử trước nghe!"

"Đại ca, huynh vô lý thật! Lần nào cũng là huynh giành trước, lần này để cho đệ "uống" nước nhất, cô nương này vẫn còn là xử nữ, làm ả một lần, nhất định khoái lạc mười năm, đệ nhận ra mà."

Wương Nhạc Nhạc đến gần, cách bọn chúng không quá năm trượng, trăng non mờ ảo nhưng vẫn chiếu sáng xuyên qua rừng cây, hiện rõ hình ảnh của bọn chúng. Hai tên đang nói chuyện khoảng hơn ba mươi tuổi, đầu hơi秃, sắc mặt vàng vọt, thân cao khoảng một mét năm mươi sáu, lại còn gù lưng.

Phía sau bọn chúng là một nữ tử mặc hắc y, tóc đen rối bù, nhìn không rõ gương mặt, nhưng thân hình dài đẹp nõn nà, đường cong hiện rõ. Bộ quần áo

đen đỏ có dính máu đen, y sam rách rưới, lộ ra phần nửa bụng, da thịt trắng như tuyết, miệng không ngừng rên rĩ, như khóc như than, không ngừng uốn éo trên mặt đất. Vương Nhạc Nhạc biết rõ đây là triệu chứng của việc bị trúng phải xuân dược, ngoài ra trên người nàng đó còn có nội thương nghiêm trọng.

Hắn thầm chửi "Mẹ nó, cùng đức tính với lão quý nhà ta, có gì mà tốt chứ, nếu không làm đâm tặc hái hoa, lão quý đó sao thân tàn ma dại như bây giờ. Nhưng về phương diện hái hoa mà nói, lão đã nghiên cứu chế ra không ít xuân dược hại người, nếu không phải dương căn bị người ta cắt mất, không biết bao nhiêu mỹ nữ đã bị lão hại rồi."

Hắn từ ở ngoài nói: "Lân Sơn Tam Thử chúng ta sống với nhau đến giờ không phải dễ. Ai da, ta thân làm đại ca hôm nay đành nhường cho đệ vậy, mau hành sự đi, con nhỏ đó chịu hết nổi rồi, cái thứ "Hắc Dạ Hoa Vương Hợp Hoan tán" này quả là danh bất hư truyền."

Tên còn lại mừng rỡ, đáp: "Ha ha, đa tạ đại ca, tiểu đệ nhất định không quên ân tình của đại ca."

"Hợp Hoan tán? Hắc Dạ Hoa Vương?" Vương Nhạc Nhạc bắt đầu ưu phiền: "Cái danh xưng Hắc Dạ Hoa Vương của lão quý quả là có danh khí, như lão từng nói qua xuân dược sử dụng trong giang hồ tám phần mười là do lão nghiên cứu chế tác ra, bất quá "Hợp Hoan tán" của lão vẫn còn thua xa tác "Cực Lạc tán" của ta."

Ở giữa tràng đột nhiên sinh biến cố, lão nhị vừa định nhào về phía nữ nhân thì đã bị điểm huyết đạo, bèn tức giận quát: "Đại ca, huynh có ý gì đây?"

"Ý gì à? Dám tranh với lão tử sao, ngươi không muốn sống rồi, ngươi không biết lão tam vì sao mà chết sao? Ha ha, không sai, cũng giống như hôm nay vậy, dám tranh trước sau với ta! Làm sao mà có thể nhường một nữ nhân xinh đẹp như thế này chứ? He he..."

Bàn tay cứng như sắt của Lão đại nắm chặt lấy cổ của hắn, bộc lộ biểu tình hoài niệm, nói: "Sát lão tam là vì Lưỡng Hà bang bang chủ phu nhân, bất quá nữ nhân đó không bằng một phần mười nữ nhân ngày hôm nay, do đó ngươi phải chết!"

Lão nhị đột nhiên cảm nhận hồn thân phát lạnh, giống như bị độc xà xiết cổ vậy, nhả châu lòi ra ngoài, sức lực từ từ tiêu thất cùng những giờ phút cuối cùng của tính mệnh. Lão đại cười âm lãnh một tiếng, gia tăng sức lực của cánh tay, bóp vỡ vụn yết hầu hắn. Lân Sơn lão nhị giờ giống như bùn, mềm oặt trên cỏ, chết không nhắm mắt, kết thúc cuộc đời ngắn ngủi nhưng đầy tội ác.

Vương Nhạc Nhạc đột nhiên muốn thiếu nữ trên mặt đất, tò mò muốn biết mỹ nhân này đẹp đến cỡ nào mà có thể khiến cho huynh đệ bọn họ thù tặc tương tàn.

Hắn từ đó tâm tình cực sướng, cuối cùng thì không còn ai tranh giành nữ nhân đang nằm đó với gã nữa, gã có thể an tâm hưởng thụ rồi. Hắn đắc ý cười lớn, cởi bỏ quần áo, để lộ thân người đầy xương găm ghê, chiếc lưng gù hiện ra rõ ràng. Vừa chuyển thân, đột nhiên phát hiện một thư sinh có gương mặt tuấn mỹ, diện một bộ áo xanh lam, mang sau lưng một túi sách nhỏ, vừa cười vừa bước đến gần hắn.

Vị thiếu niên đó có bộ dạng rất khả ái, tuấn tú, có gì đó phiêu dật, nhưng có vẻ không phải là người biết võ công.

Nhưng tại vì sao hắn từ đó lại cảm thấy sợ hãi? Gã nghĩ không thông, nhìn nụ cười trên khuôn mặt của thiếu niên, một kẻ hung bạo như hắn cũng không thể nổi con thịnh nộ, đột nhiên muốn cười trả lễ người thiếu niên đó. Lễ mạo? Cười mỉm? Trời hời, một người giết người không ghê tay như lão đại của Lân Sơn Tam Thử sao lại muốn đáp lễ, mỉm cười chứ? Nghĩ không thông thì thôi, dù sao thì hắn cũng cười mất rồi. Tuy nụ cười rất khó coi, thậm chí như nhát người ta, nó cũng là một nụ cười. Hàm răng nhọn hoắt, vàng khè lộ ra dưới ánh trăng làm cho Vương Nhạc Nhạc khê nhãn mày, thảm thán: "Cười gì mà xấu thế!"

Nhạc Nhạc rảo bước về phía hắn, năm bước, bốn bước, rồi ba bước... hắn từ bất ngờ thét lên, vội lui lại hai trượng, thờ hào hèn như trâu, gặm gù tự bảo mình "Người này cổ quái thật, rõ ràng là hắn không hề biết võ công, nhưng sao lại có thể đến gần ta một cách vô thanh vô tức như vậy? Quả là tà đạo!". Gã kinh khủng trừng mắt nhìn Nhạc Nhạc, hỏi: "Ngươi, ngươi là ai?"

Nhạc Nhạc bất mãn nhìn dáng vẻ của hắn từ thâm nghĩ: "Quả nhiên là tên hái hoa tặc chuyên nghiệp, khinh công không tệ, nhưng làm gì mà hãi hùng vậy, bộ nghĩ rằng ta muốn cưỡng bức ngươi sao?".

Nhạc Nhạc không thêm chú ý đến gã nữa, tập trung quan sát vị hắc y thiếu nữ nằm trên đất, thấy nàng mày ngài như liễu rủ, đôi mắt có hàng mi rõ ràng, cong vút, sắc sảo hấp dẫn vô cùng. Do trúng phải xuân dược nên ánh mắt nàng tràn trề dục vọng. Chiếc mũi nhỏ xinh thanh tú thò ra từng làn hương nhẹ. Đôi môi đỏ hồng mấp máy kêu gọi dục tính, hàm răng cắn nhẹ. Bàn tay trắng như ngọc luồn vào mái tóc xõa dài tán loạn, trông càng thêm đậm mỹ phong tình. Cổ nàng lộ ra làn da trắng muốt như băng tuyết, dù hoặc không thể hình dung. Ngực nàng nhấp nhô theo nhịp thở dồn dập, mông tròn eo nhỏ làm động lòng người, thân người dài đẹp, áo ngoài vốn đã bị nàng vô bút roi mất lộ ra vùng ngực trắng hồng, tinh tế đẹp đẽ...

Vì sao lại xuất hiện một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần như vậy ở đây? Nhạc Nhạc không khỏi nuốt nước bọt thêm thũng, nhìn thấy nàng thở rất gấp, mặt lại đỏ bừng, cộng thêm nội thương trầm trọng nếu không kịp "giải cứu" thì chỉ sợ là sẽ tổn hại đến tâm thần, khiến một thiếu nữ thiên kiều bá mị trở thành kẻ loạn trí thì quả thật là đáng tiếc.

Hắn từ đó thấy Nhạc Nhạc không thêm lý đến mình, lửa giận liền bốc cao ba trượng, sự giận dữ lẫn át cả nỗi sợ, quát lớn: "Tiểu tặc thói, còn không mau cút, nếu không ta sẽ khiến ngươi chết không có đất mà chôn!".

Nhạc Nhạc tròn mắt nhìn hắn, lâu bầu nói: "Ày, cái khẩu thần công này sao mà nổ lăm lòi thế, từ lúc xuất hiện đến giờ ta có nói lời nào đâu, sao lão cứ giành hết chỗ của ta thế!"

Thanh âm đáp lại như từ trong lòng đất phát ra, cười xòa đáp: "Vật sạch lông hất đi, cũng đâu có sao đâu mà! Ài, đến lúc đó thì thế giới này thanh tịnh

yên lành rồi!"

Nhạc Nhạc đành phải gật gật đầu, thốt: "Ài, đành phải tự mình ra tay mất rồi!"

Hán tử thấy Nhạc Nhạc lâu bầu tự nói với chính mình, không hề để hấn vào mắt, bèn tức điên cả người, mặc kệ đông tây nam bắc, hét lớn một tiếng, cử chưởng đánh tới. Nhạc Nhạc bỏ hòm sách xuống đất, nhặt lấy một nhánh cây ở bên cạnh, đón đòn đang đánh tới. Hán tử đó lập tức biến chưởng thành quyền, phát ra một đoàn hắc phong. Quyền phong màu đen kèm theo mùi tanh tưởi phát ra tiếng "suy" một cái đã lao thẳng đến giữa ngực của Nhạc Nhạc. Không khí xung quanh liền chấn động.

Nhạc Nhạc than thầm: "Hắc Phong quyền quả là lợi hại! Nếu để hấn đánh trúng, nhất định toàn thân sẽ biến thành con chuột đen thui thối rùm! Lân Sơn Tam Thử quả thật có chút danh tiếng."

Hán tử đánh ra một quyền, lòng thầm đắc ý, nghĩ bụng: "Bằng một pho Hắc Phong quyền pháp đã tung hoành trên giang hồ hai mươi năm nay của ta, xem tên thư sinh yếu đuối như người cự lại như thế nào. Chỉ tiếc cho một tên nam tử đẹp đẽ thế này! Nhưng vì vị mỹ nữ nằm trên mặt đất kia, cho dù là ông già ta có đến ta cũng giết chứ không nể mặt."

Quyền này hấn vận tới mười thành công lực, một đi không quay lại, đánh là dứt điểm. Hấn không ngờ mắt mình tự nhiên hoa lên, lam y tiểu tử đang đứng sò sò trước mắt hấn đột nhiên biến mất, tiếng cười đắc ý của y đột nhiên vang lên từ phía sau lưng: "Quyền hay, nhưng chậm quá!" Lời của Nhạc Nhạc rất dễ nghe, nhưng trong lòng gã thì không ngừng rủa xả "Con mẹ nó, đời này là cái quỷ gì thế? Lão tử chưa từng chánh thức động thủ với ai bao giờ mà đã gặp phải độc chưởng này rồi!"

Đòn đánh vừa rồi của hán tử tuy không thành công, nhưng kinh nghiệm chiến đấu lâu năm đã khiến hấn nhanh chóng quyết đoán, quát lên một tiếng, xoay nhanh người, toàn lực triển khai Hắc Phong quyền. Nhưng Nhạc Nhạc dưới quyền phong của y lại giống như con hồ điệp màu xanh lam, tung bay múa lượn giữa những đợt mưa gió cuốn cuộn. "Giữa vạn cánh hoa rơi, một phiến lá không chạm" chính là "Hoa Gian Vũ Bộ" thân pháp. Hán tử xấu xí càng đánh càng kinh hãi, bộ pháp quỷ gì mà cao minh thế này? Điều này khiến hấn quyết tâm trừ khử Lam y tiểu tử.

Nhạc Nhạc thấy quyền pháp của hấn rất khản mật, không thể không dùng cành cây làm kiếm, xử ngay ra một bộ kiếm pháp duy nhất mà gã đã học được tên gọi "Loạn Hoa Trảm". Sau khi học xong kiếm pháp này, lão quý có nói qua, trong tương lai khi lẫn lộn trong giang hồ, nếu không gặp phải lúc bất đắc dĩ thì tuyệt đối không được sử dụng kiếm pháp này. Đó là vì đây là kiếm pháp làm chiêu bài của lão, chỉ cần người có kiến thức nhìn qua thì sẽ biết ngay xuất xứ của nó.

Sợ người ta nhận ra, chính là vì lão quý chính là "Hắc Dạ Hoa Vương" Hoa Thiết Thương, hai mươi năm trước chính là tên hái hoa tặc lừng danh trên giang hồ, đứng đầu "Dâm tặc bang".

"Tiệm hoa loạn dục mê nhân nhân", nhánh cây nhỏ nhoi trên tay bất ngờ hóa thành ngàn vạn huyền ảnh, tựa như hoa rơi sương phủ, thanh thoát như nước, cuồng loạn như hoa, dày đặc như sương vụ. Công thể của hán tử càng lưng do đó cũng chậm hấn lại, kinh hãi thét lên "Loạn Hoa Trảm?"

Nhạc Nhạc khở sở mắng "Lão quý chết toi, cái này quả là không gạt ta, mới vừa xuất hai đường kiếm, đã bị người ta nhận ra rồi!". Hấn "hừ hừ" không lí gì đến hán tử lưng còng kia, kiếm trong tay càng lúc càng khản mật và mỹ lệ.

"Loạn Hoa Trảm" tổng cộng có chín thức, mỗi thức gồm chín chiêu, chín lần chín tám mươi mốt chiêu, cương nhu đều có đủ, lúc thi triển đẹp mắt như dáng thu, hoa lệ dị thường. Năm xưa, Hoa Thiết Thương sau khi dựa vào kiếm pháp nguyên bản của "Hoa Cốc phái" để sáng tác ra "Loạn Hoa Trảm", thì mỗi bộ vị đều truy cầu ảo ảnh, ưu mỹ mà quên đi mục đích chính của kiếm pháp chính là dùng để giết địch. Do đó, dù kiếm pháp đáng được liệt vào hạng nhất, lại rơi vào loại hai. Nhưng năm xưa lão ta chính vì dùng thứ kiếm pháp này mà làm mê mẩn biết bao thiếu nữ giang hồ. Người nào từng nhìn qua kiếm pháp này thì đều không thể quên được.

"Hoa bất túy nhân nhân tự túy - Hoa không say mà người đã tự say" kiếm ảnh lúc chậm lúc nhanh, như ảo như thật, hấn tử gù dường như đang bị say, bộ pháp đại loạn, song quyền không còn biết đánh vào chỗ nào nữa. Mắt hấn chấp chôn nhìn nhánh cây, nó bắt giắc đến rất gần, hiện lên rõ ràng, có thể thấy rõ từng dấu vết. Nguyên nhánh cây này được múa lên biến thành mỹ lệ như vậy, hấn tử không thể nào ngờ. Hấn tử từ tiếp nhận nhánh cây đâm lút vào mi tâm, nhìn lại một lần nữa ở cự li thật gần về tuyệt mỹ của nó... để rồi, nó trở thành ý thức cuối đời của hấn!

Nhạc Nhạc hít một hơi thật sâu, vuốt mồ hôi trán, chửi um lên: "Cái tên quỷ cứng đầu sống dai này, phải dùng biết bao là chiêu thức thế này. Lão quý già nói không sai, Loạn Hoa Trảm đúng là thứ kiếm pháp nhị lưu, đem đối phó với một tên ngốc hạng hai thế này mà phải dùng quá nhiều chiêu, nếu bộ pháp của ta không học thành rồi thì đã sớm chết nhăn răng dưới độc quyền của hấn rồi. Càng nghĩ càng nhớ lão quý, lần này đi thi xong phải mau về, giang hồ quả là hung hiểm! Nếu không thì lão quý sao bị cắt mất "tiêu đệ đệ" như vậy? Chân thì bị mất một cái, mặt thì bị hủy dung nhan, ài, thật là khổ cho lão quý già của ta!"

Bất quá hấn chửi mà quên mất rằng cái bộ pháp "học được" đó của hấn cũng chính là do "lão quý" dạy mà thôi !

Thiếu nữ đang nằm trên mặt đất chợt phát ra tiếng rên rí câu hồn hút phách lôi kéo gã khỏi muôn trùng chửi bới làm nhảm. Cái yếm nhũ của nàng đã bị vứt bỏ, lộ ra bầu ngực tròn trắng vút cao như núi, cười ngạo thế nhân, trên tòa ngọc phong đó có dính hạt trần châu làm say lòng người.

Nhạc Nhạc ôm trọn vị thiếu nữ mềm mịn vào lòng, khẽ hỏi: "Tỷ tỷ, để ta giải độc cho nàng nhé?"

Hừ? Không hỏi đáp à? Không hỏi đáp có nghĩa là mặc nhận. Mặc nhận thì tức là đáp ứng, vậy tốt rồi, ta sẽ thể hiện phong phạm của hiệp giả, nhưng giải độc liệu thương mà không ... giải y thì không được rồi! Ái chà... da dẻ mịn láng trắng trẻo thế này, lại ... thơm quá nữa !"

Thật đúng là vô si, đề tiện ! Con người ta trúng phải xuân dược, thần trí không thông thể này, còn biết gì mà nói nữa ?

Thiếu nữ bị Nhạc Nhạc ôm vào lòng, giống như kẻ đang ngập nước vớ được khúc cây to, cơ thể nóng ran, sức nức mùi hương, liền như con rắn quấn chặt lấy hắn. Mùi hương trinh nữ không ngừng tỏa ra tấn công vào khứu giác của hắn, chân khí bên trong cơ thể của Nhạc Nhạc bắt đầu vượt khỏi tầm không chế, cả người hắn nóng ran. Hắn thủ thi "Ngoan nào, ngoan đi cưng ... đây là dạng nữ nhân nào thế, tại sao "Ngự Nữ Tâm Kinh" trong cơ thể ta lại đột nhiên không chịu sự khống chế của mình nữa, tự động vận khí thể này, không biết chân khí trong nội thể của mình có biết phát hiện ra mùi vị của cực phẩm mỹ nhân không nữa?"

Nhạc Nhạc động tình hôn ngẫu nghiêng lên đôi môi hồng nhuận nhỏ nhắn của thiếu nữ, cuốn lưỡi đượm hương quện chặt vào nhau, tả thủ sớm đã không yên phận xoa nhẹ thân thể nàng. Hắn hít hà một tiếng, lột bỏ y phục của mình, cong người xốc tới...

Không biết đã trải qua bao lâu, Nhạc Nhạc vẫn rong ruổi trên cơ thể kiều diễm của nàng, khi khoái lạc điên cuồng sắp đến cực điểm, thì vận chuyển "Ngự Nữ Tâm Kinh" tạm ngừng lại một chút, đưa luồng khí lưu ấm áp từ Dũng Tuyền đi qua ngọc hành, theo đường lối vận công của "Ngự Nữ Tâm Kinh" mà cố gắng khống chế cho vận chuyển cực nhanh một vòng, sau đó lại cho từ ngọc hành trở về "Dũng đạo".

Lúc này cả Nhạc Nhạc và nữ nhân đều nhắm tịt mắt, nếu có người nhìn thấy họ thì nhất định sẽ vô cùng ngạc nhiên vì toàn thân hai người họ đang phát ra luồng sáng nhẹ ửng ánh, huyết quản trong thể nội lúc ẩn lúc hiện. Cuối cùng, một cỗ khí lưu ấm áp kỳ dị quay trở lại cơ thể của Nhạc Nhạc, xông thẳng vào đan điền, rồi từ đan điền hướng thẳng vào tâm tạng. Huyết quản, kinh mạch ở gần tâm tạng lúc này như được gia cố hơn hàng vạn lần, màu sắc của tâm tạng chuyển dần từ màu đỏ nguyên gốc sang ánh kim sắc nhè nhẹ.

Đây là điểm báo Ngự nữ tâm kinh đã tiến nhập vào tầng thứ năm với tiêu chí là "Hoa Chú Kim Tâm".

Nhạc Nhạc từ từ mở mắt, trong mắt phóng ra một đạo kim quang. lát sau, hắn dần khôi phục lại vẻ bình thường, khẽ đưa mắt ngắm nhìn mỹ nữ dưới thân đang chuyển động hoan nhiệt, có thể nhìn rõ từng sợi tơ đứng dựng cả lên. Hắn thử nhìn lên một cây nhỏ cách đó mười trượng, thấy rõ một con trúc điệp thanh xà dài sáu thốn đang lò dò bò trên cây. Nhạc Nhạc biết rằng công lực của mình đã thăng cấp thêm một tầng, trong lòng cảm thấy vô cùng cao hứng, động tác càng điên cuồng hơn. Cuối cùng, nữ nhân đó run lên bần bật một hồi, rồi miễn cưỡng ngất đi. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://.com>

Nhạc Nhạc ôm lấy mỹ nữ trong lòng, đầu óc vẫn còn nhảy múa loạn xạ. Khuôn mặt mê người của nàng quả thật là một tuyệt tác, lại thêm vẻ kiều mị của nữ nhân mới vừa sơ qua tính giao, làm cho hắn nhột nhột không yên. Có điều, khi nhìn thấy hạ bộ sưng đỏ của nàng, lại thêm vài giọt máu còn đọng lại, đành cố gắng ức chế nội tâm đang dâng trào.

Không biết nữ nhân này khi tỉnh lại sẽ phản ứng như thế nào? Bây giờ nên trốn đi, hay ở lại giải thích rõ ràng với nàng? Vương Nhạc Nhạc đắn đo không biết làm sao cả.

Ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng non trên trời, Nhạc Nhạc thầm nghĩ : "Nếu mây che ngược phía này của mặt trăng thì ta sẽ... vọt, còn không thì ta sẽ ở lại!" Kết quả cuối cùng là, vị anh hùng cứu mỹ nhân của chúng ta ôm lấy ngọc thể trắng bạch như tuyết ngơ ngẩn nhìn vầng trăng...

Ba năm qua Chung Nhục Tuyết không hề rời khỏi Thiên Nhai Giác. Vừa mới ra được ba ngày, thì đã bị hai vị hộ pháp Tôn Hổ và Trương Dương của Vạn Lý Minh cùng hàng chục bang chúng liên thủ phục kích. Sau khi trúng phải một chương Hỏa Diễm, nàng rút cuộc cũng thoát khỏi vòng vây của Vạn Lý Minh.

Nhưng tránh chuối nào ngờ đập phân, khi gặp phải hai tên ham hồ mỹ sắc trong Lâm Sơn tam thủ, nội thương của nàng bắt đầu phát tác, không thể nào phản kháng, chỉ còn biết trơ mắt nhìn bọn chúng uy hiếp uống Hợp Hoan tán. Nàng lúc đó đương nhiên là muốn cắn lưỡi tự vẫn, nhưng sức lực đâu còn chút nào nữa.

Lúc nàng tỉnh lại, cảm giác toàn thân mình không một mảnh vải che thân, lại bị người ta ôm chặt, trên bờ mông tròn trịa phong nhuận còn có một bàn tay không biết yên phận, hai tay nàng cũng đang ôm chặt lấy eo của nam nhân đó. Người này có mùi thật thơm, chỉ muốn được gả ôm mãi thế này. Chung Nhục Tuyết bị ý nghĩ của mình làm cho giật mình, không ngờ tự hào xưng là "Băng tuyết ma nữ" Chung Nhục Tuyết mà lại có ý nghĩ bất kham này sao!

Nàng đột nhiên nhớ lại tình cảnh trước khi mê đi bị hai tên hán tử xấu già ép uống xuân dược, không biết đây có phải là một trong hai gã đó không? Nàng lập tức toát mồ hôi lạnh cả toàn thân, bật người phóng dậy, dùng thủ pháp khoái tốc điểm trụ huyết đạo của đối phương.

Chung Nhục Tuyết đột nhiên ngăn người, má khế ửng hồng, hô hấp trở nên dồn dập... Một nam tử anh tuấn quá! Một đôi mắt tinh anh mê người, đang ngẩng nhìn ánh trăng mờ, miệng mỉm cười đắc ý ngạo đời. Do huyết đạo đã bị chế trụ, nên y giờ giống như một bức tượng kim đồng, gió phốt nhẹ bay, vẻ mặt phát ra nét linh động nhẹ nhàng. Vừa rời khỏi vòng tay ấm áp của y, nàng đột nhiên phát giác gió khuya se lạnh, hoảng hồn tóm lấy xiêm y còn vương vãi trên đất.

Trong suốt thời gian mặc quần áo, ánh mắt của nàng không hề rời khỏi Nhạc Nhạc.

Mặc quần áo xong, Chung Nhục Tuyết từ hoảng loạn dần lấy lại bình tĩnh, nhìn thấy hai thi thể quen thuộc ở phía xa, chính là hai hán tử ép nàng uống Hợp Hoan tán. Trong cơn thịnh nộ, nàng vận hết mười thành công lực, nhiệt khí trong phạm vi hơn trượng lập tức hạ xuống hàng chục độ, những chiếc lá vàng khô rời khỏi thân cây tung bay theo gió. Trong làn lá khô tung bay, còn có một đóa hoa tuyết, cánh hoa tỏa ra hàn khí bạch sắc, từ thân ảnh hắc sắc tuyệt mỹ của nàng phóng ra. Một đám bạch vụ băng lãnh mang theo luồng khí âm hàn cực lạnh phóng đến tử thi, khiến thi thể vàng nhợt của chúng

biến thành trắng xóa và đông cứng. Đôi mắt của Chung Nhựt Tuyết ngời sáng, khẽ phất nhẹ tay, hai cổ thi thể đột nhiên nổ tung, cả xương thịt đều nát bét, mỗi mảnh không còn đến tám lạng, văng tán loạn trên cây rừng như những mảnh băng.

Chung Nhựt Tuyết nhìn thừ cả người, dường như ngay cả nàng cũng không tin hiệu quả tinh mỹ như vậy: "Ai da! Công lực của ta luyện tới cảnh giới Tuyết Vũ Phân Phi từ khi nào vậy? Gia gia có nói cho dù thiên tư của ta cực cao, nhưng cũng phải đến năm bốn chục tuổi mới có thể tu luyện được đến cảnh giới này" Nàng vừa mừng vừa nghi hoặc, chạy về phía Nhạc Nhạc.

Vừa chạy được hai bước, nàng bất giác cảm thấy hạ thể đau rất, nhất định là do tên tiểu dân tộc này. Hừ! Vừa nghĩ nàng vừa tức giận gầm gừ. Nhưng có lẽ ngay cả bản thân nàng cũng không phát giác, vào giây phút này, nàng đang tràn đầy tức ý.

Nhạc Nhạc vừa phát giác mỹ nhân trong tay đã tỉnh dậy, liền sau đó cơ thể đã không thể cử động được, rồi lại cảm thấy người rất lạnh. Tuy nhiên, thứ lạnh hơn vẫn là lòng hân, bởi vì nhìn thấy cảnh Chung Nhựt Tuyết xử lý thi thể hai tên kia, xương thịt tan nát, băng đá như mưa. Hiện giờ gã ôn lạnh đến nổi thở cũng không nổi, bởi vì nàng đang đến gần gã, trên mặt còn mang theo nụ cười tàn ác

Vương Nhạc Nhạc thò dài: "Ài ! Công nhận đều là lỗi của mặt trăng cả !"

Hắn hối hận vì đã đem mặt trăng ra mà đánh cuộc. Kỳ thật mặt trăng chỉ bị hắn ép đánh cuộc thôi, chứ ai lại để hắn nhìn mòn vẹt cả mặt ra như thế?!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 02. Ma nữ

Lòng Chung Nhựt Tuyết rối bời, không biết phải đối diện chuyện này như thế nào. Tên nam tử tuấn tú đã chiếm hữu thân thể của nàng này rất kỳ lạ. Gương mặt bình tĩnh ấy lại khiến lòng nàng đập rộn rã. Nàng nhìn không được vào người gã giải khai á huyệt cho Nhạc Nhạc, lạnh lùng hỏi: "Người tính danh là gì?"

Hỏi rồi nàng tự hối hận "Ta sao lại hỏi tên hắn làm gì, ta nên trực tiếp giết hắn cho rồi. Kỳ thật thì ta chỉ muốn làm rõ đã phát sinh chuyện gì? Công lực của ta vì sao mà tăng vọt lên? Nội thương cũng thuyên giảm đi chín phần mười. Hỏi xong rồi sẽ sửa trị hắn sau vậy. Đúng rồi, ta nên làm như thế!"

Nhạc Nhạc mỉm cười đáp: "Đệ tên là Vương Nhạc Nhạc, còn tỷ tỷ tên gì?" Bảo mệnh là quan trọng, do đó miệng lưỡi phải ngon ngọt, trong lòng Nhạc Nhạc trầm nghĩ như thế.

"Hi hi, ta tên là Chung Nhựt Tuyết, đệ đệ, tên của đệ nghe buồn cười quá!" Đáp rồi nàng lại nghĩ thầm "Ta sao lại cười thế này? Tiểu tộc này rõ ràng là đã hủy đi sự thanh bạch của ta, nhất định phải nghiêm khắc đối với hắn mới được!" Hai thái độ đó đấu tranh với nhau rất quyết liệt trong lòng nàng.

"Đẹp tựa thiên tiên, lạnh như băng tuyết. Tên quả thật là đẹp, tỷ tỷ cũng đẹp nữa!"

Chung Nhựt Tuyết chính là thiếu chủ của Thiên Nhai Giác, ở vào cái thế cao cao tại thượng.

Nhưng khi có người nói với nàng những mỹ từ như thế này, trong lòng lại vui mừng, nụ cười băng lãnh được dung hóa thành một đóa tuyết liên, nở rộ trong hân phong lạnh giá. Chung Nhựt Tuyết mới trở thành phụ nhân, xuân ý vẫn còn vương trên đầu mày cuối mắt, khiến nụ cười đó càng tăng thêm vẻ phong tình, đẹp động lòng người.

"Miệng của đệ đệ dẻo quẹo thì có, tỷ tỷ có đẹp ở chỗ nào đâu" Tuy miệng nàng nói như thế, nhưng gương mặt lại tràn đầy vẻ hân hoan và tự tin.

Luyện được Ngự Nữ Tâm Kinh đến tầng thứ năm "Hoa Chú Kim Tâm", ngôn ngữ đường mật trời phú cho Vương Nhạc Nhạc theo đó cũng tăng lên một thành. Tuy nhiên, cụ thể thế nào thì ngay chính bản thân gã cũng không biết.

Lão quỷ sư phụ Hoa Thiết Thương của gã chỉ mới luyện được tầng thứ tư, thế mà đã thành dâm tộc đệ nhất trên giang hồ, do đó sự phát triển sau này của Nhạc Nhạc rất khó mà lường được.

"Những gì đệ nói đều xuất phát từ chân tâm hết, tỷ tỷ chính là người đẹp nhất trong các nữ nhân mà đệ từng gặp qua!"

Nhìn thấy nàng càng cười càng đẹp, Nhạc Nhạc bắt đầu hơi yên tâm. Nữ nhân khai tâm hết giận thường rất tốt, tiểu mệnh của gã coi như giữ lại được rồi! Nghĩ vậy hắn liền tiếp tục hỏi: "Tỷ tỷ có chuyện gì mà sao lại bị hai tên tiểu tộc đó ép uống xuân dược vậy?"

Thần sắc của Chung Nhựt Tuyết chợt biến đổi, liền thò dài kể lại diễn biến mọi chuyện. Sau khi kể xong, nàng hậm hực nói: "Vạn Lý Minh quả nhiên là

dám phục kích ta. Ta giờ phải quay về Thánh giáo, dẫn người giết sạch ổ của chúng không còn một móng!" Không khí chung quanh đột nhiên biến thành băng lãnh.

Nhạc Nhạc ngậy ngốc nhìn nàng, một cử động nhỏ cũng không, dù có muốn hấn cũng không thể.

Hắn thăm thò dài: "Nữ nhân này quả là lợi hại" Hắn nhớ lại hai thi thể lúc nãy, hậu quả của nó vẫn còn gây chấn động và làm nhu nhược tâm linh của hắn.

Nàng chợt cười rộ lên, nói: "Đệ đệ sợ rồi phải không? Tỷ tỷ lừa ngươi đó thôi!" Một người vốn lạnh lùng độc lạt như thế, sao lại có thể trêu đùa lừa người thế này?

"Nói cho tỷ tỷ nghe nào, vì sao đệ lại cứu được ta thế?"

Vương Nhạc Nhạc liền "ca" bài anh hùng cứu mỹ nhân, bắt đầu từ trong khu rừng nhỏ, lại thêm mắm dặm muối, lời lẽ vô cùng sinh động, khiến Chung Nhục Tuyết say sưa như đang theo dõi một thiên cổ sự thật hào hùng, đặc sắc.

Cảm thấy thân hình tuyệt mỹ của nàng run rẩy, Nhạc Nhạc trong tình huống huyết đạo không được giải khai, phải cố gắng dùng đủ cách dối lừa Tiểu ma nữ.

Nhưng điều chủ yếu lại chính là Tiểu ma nữ thích và tự nguyện bị hắn lừa!

Chung Nhục Tuyết ngửi thấy trên người của Nhạc Nhạc phát ra mùi vị đặc biệt của đàn ông, thần sắc nàng bỗng chốc giống như người say. - <http://.com>

Luồng khí tức trên người Vương Nhạc Nhạc chính là do tu luyện "Ngự Nữ Tâm Kinh" mà đặc biệt như thế. Nó như xạ như lan, nhẹ nhẹ chứ không nặng mùi, tùy theo công lực gia tăng thâm hậu mà khí vị này ngày càng dày lên, có công dụng như là một thứ mị dược tối lợi hại trong thiên hạ.

Chung Nhục Tuyết dĩ nhiên là đã yêu thích mùi này mất rồi. Không chỉ có mình nàng thích, mà nữ nhân trong toàn thiên hạ khó mà cưỡng được không hoan hỉ khi hưởng thụ mùi này. Nó không phải chỉ là một thứ khí vị. Nó còn là một thứ cảm giác!

Nữ nhân là một loại động vật có cảm giác. Hồ hấp của nàng vốn đã không còn bình thường mất rồi! Ngọc thể của nàng đã nhu nhuyễn ép lên người Nhạc Nhạc. Lòng giới bị trước đây với nam tử này đã hoàn toàn tan biến sau khi được hắn khoa trương nàng đẹp như thế nào. Nàng không những bị hắn lừa phỉnh, mà còn bị hắn gây xúc động chân tình, ngọc thể trắng muốt từ từ nóng bừng lên.

Nhạc Nhạc đem chuyện phải vào thành tham gia kỳ thi nói cho nàng nghe. Tuy nhiên, chuyện hắn là đồ đệ của Hắc Dạ Hoa Vương thì không hề đề cập tới. Nhạc Nhạc đột nhiên cười nói: "Tỷ tỷ, toàn thân ta mới quá, có thể giải khai huyết đạo cho ta được không?"

Chung Nhục Tuyết tỉnh dậy từ trong cơn mê, phát hiện bản thân mình đang ôm chặt thân thể trần truồng của Nhạc Nhạc, gương mặt khẽ mỉm cười trắng xanh như ngọc của nàng đang gục xuống gò ngực trần trụi sinh lực của y, liền lập tức đỏ mặt, cười nhẹ một tiếng, ánh mắt chớp động, mị ý đáng rào.

Nhạc Nhạc nuốt một ngụm nước bọt to, trong lòng thầm kêu quái "Thế mới đáng làm người chứ, nhân gian sao lại có nữ nhân đẹp thế này!"

Kỳ thật ba năm trước, người trong giang hồ đều gọi Chung Nhục Tuyết là "Băng tuyết ma nữ", còn lên tặng thêm cho nàng cái mỹ hiệu "Giang hồ đệ nhất mỹ nữ".

"Đệ đệ nha! Sự thanh bạch của người ta đều trao cho đệ hết rồi, sau này đệ muốn đổi đãi với tỷ tỷ như thế nào đây?"

Nhạc Nhạc thăm ngẫm "Không hổ là ma nữ trong giang hồ, có thể tự do hỏi trước về tâm ý của mình, nếu không?"

Tuổi của Nhạc Nhạc tuy còn nhỏ, nhưng hắn thông tuệ tuyệt luân, hắn hiểu "Khi con gái nhà người ta nói với người câu này, rõ ràng là nàng đã ngụ ý phải cùng người sống đến hết cuộc đời". Dĩ nhiên, hắn cũng hiểu rõ hàm nghĩa những lời không nói ra tiếp theo sau đó.

Hắn lập tức vui mừng đáp: "Tiểu đệ nhất định sẽ chân tâm đổi đãi với tỷ tỷ, chiếu cố tỷ tỷ trọn cả kiếp này!" Cái thứ cao hứng này dĩ nhiên không thể là giả được, có một giai nhân như thế nguyện cùng người cộng tử nhất sinh, có đang nằm mộng cũng phải lập tức ngồi bật dậy mà cười nữa là!

Nhưng mà nói đi còn nói lại, Thiên Nhai Giác chính là thánh địa của ma môn đứng đầu hắc đạo. Nàng là thiếu chủ của Thiên Nhai Giác, nếu không đáp ứng nàng thì coi như sinh mệnh của bản thân sẽ sớm châu trời, lúc đó nên kiếm cái cây nào đó treo cổ chết còn sướng hơn.

"Hừ, đừng có mơ, ai thèm ngươi chiếu cố!" Vừa nói, nàng vừa vui vẻ giải khai huyết đạo trên người Nhạc Nhạc, hiển lộ hoàn toàn vẻ đẹp kiều mị của một tiểu mỹ nhân.

Nhạc Nhạc nhìn thấy liền đại động xuân tâm, bảo bối cự đại của hắn từ từ vùng lên, chĩa thẳng vào eo của Nhục Tuyết.

"Í da....!" Nàng tròn mắt nhìn Nhạc Nhạc, nói: "Hiện giờ không thể được, hạ diện của người ta còn đau lắm!"

Vương Nhạc Nhạc cười hì hì, cố ý hỏi: "Thế chừng nào thì được?"

"Đáng ghét, đệ đệ hừ! Mau giúp người ta mặc y phục, chúng ta vào thành nghỉ ngơi cái đã!"

Nhạc Nhạc đứng dậy liền phát hiện Nhực Tuyết cao gần bằng gã, một nữ nhân có thân người dong dong cao, đùi dài, da chắc mịn như thế không phải là dễ kiếm trên đời này.

"Người đẹp nhờ lựa, Phật đạo mạo nhờ bộ cà sa!" Nhạc Nhạc tuy là mặc áo xanh thô kệch, nhưng lại toát lên khí chất phiêu dật khác người, khiến cho Nhực Tuyết nhìn đến ngu ngơ, thầm nghĩ "Gã đệ đệ quỷ quái này càng nhìn càng thấy đẹp, tương lai thế nào cũng làm khổ không ít thiếu nữ!". Dù là lo lắng cho các thiếu nữ khác, nhưng nàng không ngờ rằng chính mình cũng đã sớm hãm thân trong vòng tay của gã rồi!

"Tỷ tỷ, sao lại thần thờ như thế?" Nhạc Nhạc đã thu thập ôn hòa, cái túi sách nhỏ được đeo gọn gàng sau lưng.

Sắc mặt Nhực Tuyết ửng hồng, vội đáp: "Không, không có gì! Người ta đói đến không còn chút sức lực nào đây này!"

Nàng vừa đề cập, bụng Nhạc Nhạc đã sôi ục ục, giờ ăn tối đã trôi qua lâu lắm rồi, nhưng rất may là Lạc thành cũng ở gần đây.

Nhạc Nhạc nắm cánh tay trắng muốt nhỏ nhắn của nàng, Nhực Tuyết đột nhiên mềm nhũn dựa vào người gã khẽ nói: "Đệ đệ, người ta đau quá, đi không nổi nữa!" Dứt lời, nhào vào lòng gã, ngược mắt tình tứ nhìn lên.

Nhạc Nhạc cười hi hi bảo: "Đệ đệ đưa tỷ vào thành!"

Nhạc Nhạc ôm nàng trong lòng, Nhực Tuyết càng chúi đầu sâu hơn, mặt sung sướng dựa vào ngực Nhạc Nhạc, hít luồng hương đặc biệt nhẹ tiết ra từ cơ thể hắn. Thân thể nàng càng lúc càng mềm, lắng nghe tiếng gió rì rào bên tai cùng nhịp đập con tim của Nhạc Nhạc. Nhạc Nhạc cảm thấy vô cùng ấm áp, lòng không khỏi thầm cảm ơn bọn mã tặc, cảm tạ bọn Lâm Sơn Tam Thủ, cảm tạ lão quý sư phụ, rồi cảm tạ ngay chính bản thân mình...

Hắn toàn lực thi triển khinh công, không lâu sau đã đến cửa thành phía đông.

"Tỷ tỷ, đã đến cửa thành, có muốn xuống không?" Nhạc Nhạc ôn nhu hỏi.

"A! Sao lại mau tới thế nhỉ, đệ đệ thật là lợi hại!"

"Ài, trong mắt tình nhân xuất Tây thi!" Khinh công của Nhạc Nhạc miễn cưỡng chỉ vào hàng nhất lưu, mang túi sách trên lưng, lại ôm một người phía trước, mà có thể đi nhanh như vậy, nếu không có nội công thâm hậu, nhất định đã thở hổn hển như trâu rồi!

"Hừ, là một kẻ phong lưu, nếu để ta mất mặt trước mỹ nhân, ta thà tự sát! Dù có mệt bỏ hơi tai, cũng ráng cười mà lén thở lấy hơi thôi!" Nhạc Nhạc thầm nghĩ rồi bật cười ha hả.

Vệ binh nơi cổng thành chiếu theo lệ tra hỏi, thấy bọn họ như một cặp thần tiên, nam thì tuấn nhã, nữ thì kiều mị, trong lòng vô cùng hâm mộ. Bất quá mọi ánh mắt đều tập trung trên mặt Chung Nhực Tuyết, trông mắt như muốn lột ra ngoài. Nhạc Nhạc ho khan một tiếng, nhẹ giọng hỏi: "Các vị quan gia, chúng ta có thể đi qua được rồi chứ?" Thấy nam nhân khác dám trợn mắt nhìn nữ nhân của mình đến ngáy ngốc như vậy, hắn tuy là đắc ý, nhưng trong lòng dĩ nhiên là không thoải mái chút nào.

Đôi mắt đẹp của Nhực Tuyết lúc này đang say đắm nhìn Nhạc Nhạc, thấy gã phát ghen như thế, liền cười khúc khích. Tiếng cười đó không có gì là kiêu cách, thế nhưng lại khiến cho bọn thủ vệ choáng váng cả người.

Thủ vệ thấy Nhạc Nhạc vai mang túi sách, biết hắn là người tham gia khảo thí trong năm nay, do đó không dám làm phiền, bởi vì hoàng thượng hiện giờ rất trọng thị quan văn, nếu năm nay lỡ gã đỗ đạt cao, nhất định sẽ làm đại quan, cái thứ quân lính tép riu như bọn chúng không có cách gì sánh được, do đó vô cùng cung kính mời họ nhập thành.

Lạc Thành cách hoàng thành khoảng bảy trăm dặm, nằm ở vị thế phúc địa của Phong Nguyệt quốc, sau hoàng thành thì nó là tòa đại thành đứng ở vị trí thứ hai. Toàn thể nền kinh tế, chính trị, văn hóa, quân sự trong thành đều thể hiện đặc tính của một đại thành thị, nhân khẩu ước chừng sáu mươi vạn, thực tế cuộc sống lại phồn hoa hơn hẳn so với hoàng thành. Ở phía đông thành là Lam Hải, đường thủy phát đạt. Phía bắc tiếp với các bộ lạc du mục ở thảo nguyên, cùng phát triển mối giao dịch thật hòa hảo với bọn họ. Ở phía nam chính là hoàng thành, hai thành dựa thế ứng phó cho nhau, về mặt quân sự rất là trọng yếu. Hiện giờ quyền lực hoàng đế đã suy yếu, bị Tư Đồ thế gia nhiếp chính, rất nhiều chư hầu cực kỳ bất mãn, nhiều nơi li khai tự lập. Lạc thành là do vương gia trong hoàng tộc khống chế, trọng binh trong tay có mười vạn, gia thần hơn ba nghìn. Lạc vương gia ở trong chư hầu là lãnh tụ về mặt tinh thần, phần lớn là vì ông ta là người trong hoàng tộc, khiến cho các chư hầu phe bảo hoàng chỉ cần nghe lời là phục tùng. Dù trải qua nhiều năm chiến loạn, sự tai ương vẫn không ảnh hưởng đến Lạc thành, điều đó khiến cho bách tính càng thêm yêu mến Lạc vương gia, Lạc thành theo đó cũng ngày càng phồn thịnh hơn.

Lạc vương gia có ba con, hai nam một nữ. Do Lạc vương gia chiến tranh lạnh trường kỳ với Tư đồ gia, con cái của y vẫn chưa có quan tước gì, đó là một chuyện hiếm thấy tại Phong Nguyệt quốc. Bất quá cả nhà bên nội bên ngoại của y đều như vậy, dù không có quyền cao chức trọng gì, nhưng trong tay lại nắm binh quyền, sống một cuộc sống vô cùng khoái hoạt.

Trì an của Lạc Thành rất tốt, ban đêm thập phần phồn hoa, đèn sáng trưng, người đi xe lại như nước chảy rông rãi, mọi chuyện cứ như là ban ngày.

Sau khi Nhạc Nhạc và Nhực Tuyết tiến vào thành, trời mới tối được mấy khắc, dòng người rất đông, rất nhiều điểm pho vẫn còn mở cửa bán cho

khách. Dưới ánh đèn, quần áo có dính máu và rách lỗ chỗ của Nhục Tuyết hiện ra rõ ràng, khiến hán phải vội dẫn nàng vào một y điểm rất lớn trong thành.

Điểm chủ là một vị trung niên mỹ phụ, tuổi ước chừng ba lăm ba sáu, người dong dong cao, phong thái tao nhã nhìn cũng khá xinh. Nàng ta mặc trên người một bộ váy áo may bằng gấm, áo khoác ngoài làm bằng voan rất hợp với cái váy màu vàng đang mặc. Nàng vừa gặp người là cười, dưới ánh đèn trông rất đẹp. Nhạc Nhạc thăm nói "Lúc còn trẻ, nàng này nhất định là mỹ nhân!"

Rất may ta đã rời khỏi Thạch đầu thôn, nếu không không thể nào thấy được nhiều mỹ nhân như thế trong đời, đặc biệt là Nhục Tuyết của ta!"

Trung niên mỹ phụ đã nhiều năm buôn bán, do đó ắt phải là người rất tinh tế, nhưng lại không hiểu được ánh mắt kỳ lạ của Nhạc Nhạc. Thấy cạnh Nhạc Nhạc có một tuyệt sắc mỹ nhân đang trêu mến nhìn y, bà ta không khỏi đắc ý cười nói: "Tiểu ca quả là tuần tú, mới đến Lạc thành há? Gần đây Lạc thành có nhiều thư sinh đến quá, đề nỏ gia giới thiệu cho người vài bộ tuyệt đẹp!"

Mỹ phụ chưa nói hết câu, toàn thân đã phát lạnh, một luồng ớn lạnh chạy từ đầu đến chân, một ánh mắt lạnh như băng nhìn như nén chặt nàng xuống đất, khiến nàng không khỏi kinh hoàng, thầm nghĩ "Ghen gì mà dữ thế, tiếc cho một thân nam tử tuần tú đường kia!"

Kỳ thật Nhục Tuyết không phải ghen, mà chính là vì từ khi bước vào điểm tối giờ, mỹ phụ không hề để nàng vào mắt, chỉ chăm chăm chộp lấy tình lang của nàng nói nhăng nói cuội. Làm như thế thì nàng không tức giận sao được? Tuy nhiên, nàng không thể trước mặt Nhạc Nhạc mà thể hiện vẻ giận dữ của mình, chỉ hừ khê với Nhạc Nhạc, biểu hiện đó không phải là bản ý của nàng. Mỹ phụ quả nhiên không còn nhiều lời nữa, nỗ lực biểu hiện mình là thương nhân tốt, giúp hai người họ xem qua quần áo.

Nhục Tuyết chọn được một bộ tầm sa phượng quần màu đen, tơ tầm như cánh dơi, lại có nhiều cánh, phủ dài xuống chân, che lấy nội y là một cái khó dài màu đen, bên trong ấm áp, bên ngoài đẹp đẽ, lại thêm một cái dây lưng màu đen có viên kim tuyến, vừa khít với eo lưng của nàng, lộ ra bờ mông tròn lẳn.

Nhạc Nhạc cũng chọn một bộ màu lam, vật liệu chế tạo rất tinh mỹ, đường may sắc sảo. Khi gã từ phòng thử bước ra, trường bào nho nhã như không có gió mà vẫn phấp phới tung bay, vẻ phong lưu tiêu sái không cách gì tả xiết. Mắt Nhục Tuyết và mỹ phụ cùng phóng ra những tia nhìn kỳ dị, khoe miệng của Nhạc Nhạc thoang thoảng nụ cười cố hữu, nhẹ giọng hỏi Nhục Tuyết: "Bộ này có hợp không?"

"Rất hợp, rất hợp!" Nhục Tuyết gật đầu lia lịa đáp. Nhưng rồi nàng cũng tò mò hỏi: "Đệ nha! Sao đệ cứ chọn toàn màu lam thế? Màu khác không được à?"

Xung hô từ "đệ đệ" chuyển thành "đệ nha", trải qua quan hệ nhục thể quả là có khác!

Nhạc Nhạc đột nhiên cười bí hiểm: "Tỷ tỷ, có thật là muốn biết không?"

Nhục Tuyết lại gật đầu liên hồi. Nhạc Nhạc đến cạnh nàng kể tai nói nhỏ: "Tối nay khi đi ngủ ta sẽ giải thích cho nàng nghe." Nói xong liền hôn nhẹ lên vành tai trắng mịn của nàng.

"Ái a! Ghét đệ lắm!" Nhục Tuyết bị gã hôn đến bần rần toàn thân, mặt ửng hồng, đưa mắt lườm hán một cái.

Thật ra Nhạc Nhạc rất là nhã nhặn, không muốn nói thật với nàng, chỉ vì có lần hán mặc một bộ

đồ màu trắng vào thành, trên đường đi rất nhiều nữ nhân nhìn ngơ ngẩn mắt hờn rồi xiu luôn.

Hán cũng không dám nói cho nàng biết, vì khi tụ tập "Ngư Nữ Tâm Kinh" tất phải cần âm dương giao hợp. Hán vận bộ bạch y đó đi vào kỹ lâu, xong việc thì gần hết bọn kỹ nữ trong đó đều muốn trốn theo hán.

Hai bộ y phục hoa lệ tốn hết một trăm hai mươi ngàn từ. Áo đẹp thì mắc tiền, nhưng nhờ sự phụ của hán chuyên bán xuân dược, thu nhập rất khá. Khi ra ngoài, ông ta đã cho hán một nghìn hai trăm ngàn từ, coi đó như một khoản tiền tiêu vặt nhỏ.

Khi bọn họ rời khỏi tử lâu lớn nhất toàn thành thì trời đã khuya, Nhục Tuyết nép vào lòng Nhạc Nhạc, chìm sâu và say sưa với cảnh ý hữu tình, đi trên con đường lớn ngang qua Lạc phủ, nhắm hướng Phong Nguyệt khách sạn đến ở qua đêm.

"Kiên trì, vài trăm bộ nữa là tới Lạc phủ rồi, tới Lạc phủ là an toàn rồi! An Định Thư, người cần phải gắng lên!" Một thanh niên toàn thân đầy máu, đi đứng loạng choạng cổ lết trên đường lớn dẫn tới Lạc phủ, máu tươi theo chân gã in trên đường, rơi vài từng giọt trên nền đá xanh. Gã cố tự nói với chính mình, lần này đến lần khác, nhất định là phải cố sống đi đến Lạc phủ.

Phía sau lưng gã có năm đạo hắc ảnh cầm trường đao truy gấp không bỏ, cự li chỉ còn cách khoảng bảy trượng. Chân của An Định Thư chột mềm nhũn, té lăn ra giữa đường, mắt của gã túa đầy máu "Lạc phủ đang ở phía trước, đã có thể nhìn thấy tượng thạch sư to lớn ở cổng, sao ông trời lại trách phạt ta?"

Bọn hắc y tận dụng lúc gã té xuống đã bắt kịp, không nói lời nào, cử đao chém xuống. Một đạo hung hiểm chưa tới đích, phía sau đã có nhiều hắc ảnh chực chờ. An Định Thư nằm trong làn đao, giống như con thuyền con trước sóng dữ, chỉ trong chớp lát nữa thôi nhất định sẽ thuyền hủy nhân vong. Trường kiếm trong tay không còn chút sức lực nào để đề kháng đao, chỉ còn hơn trăm bước nữa là tới Lạc vương phủ, thế mà..., mọi chuyện phải kết thúc ở đây rồi. Ánh mắt gã bình tĩnh nhìn đao quang chém tới cổ mình, tuyệt vọng nhắm chặt mắt, một giọt lệ nhẹ rơi như thầm tiếc cho nhiều chuyện lớn

mà gã chưa kịp hoàn thành, đặc biệt là nó bao hàm một ý nghĩa vô hạn "Tiểu muội, hi vọng muội biết rõ cừu địch chân chính của An gia chúng ta!"

Nhưng đao quang đó không kịp đến cổ của gã, bởi vì hắn thấy được những đóa hoa tuyết! Trời thu làm gì có hoa tuyết? Gã véo mạnh tai mình, xác định đây không phải là mộng mị. Quá tuyệt! Trước khi chết lại được nhìn thấy hoa tuyết trong trời thu, đây không phải là điều hân hạnh lắm sao? Những hắc y nhân đang bao vây gã cũng bị những đóa tuyết hoa này làm cho mê hoặc, đao trong tay không thể chém xuống được.

Hoa tuyết có thể cứu người không? Hoa tuyết không thể! Nhưng lần này thì nó thực sự đã làm được! Có vẻ như năm người bọn hắc y nhân bị giữ chặt tại một chỗ đó là do một bàn tay nhỏ nhắn làm ra theo sau một thứ quỷ tích kỳ dị. Trên hắc y của bọn chúng lúc này đọng lại một lớp băng mỏng. Một trận gió lạnh thổi qua, những mảnh băng nhỏ từ từ rớt ra, kéo theo thịt da xương cốt, năm người bỗng chốc biến thành những tử thi đỏ lôm.

Tuy Nhạc Nhạc đã thấy qua thủ đoạn này, nhưng đó là đối với hai xác chết vô hồn. Còn đối với năm sát thủ có võ công đứng vào hàng nhất lưu này, bằng một chiêu mà đã giết sạch, thật không thể tưởng tượng công phu đó lợi hại như thế nào. Bản thân hắn có thể miễn cưỡng đối phó bốn tên, nhưng chỉ ít phải hơn ba trăm chiêu mới thủ thắng. Còn nếu năm tên cùng vào một lượt, thì hắn có thể chạy thoát là giới lắm rồi. Nhạc Nhạc than thầm "Rất may là thu phục được nằng ở trong rừng, nếu không ta chết còn bị thảm hơn chúng nữa!" Nhạc Nhạc càng nghĩ càng sợ, lòng bàn tay chốc lát đã xuất đầy mồ hôi lạnh.

Kỳ thật Nhược Tuyết không quá lợi hại như thế. Tuy là đích thân nàng ra tay, nhưng chân khí đã bị hao tổn rất nhiều, nếu không nhờ đánh trong lúc bất ngờ thì không tài nào một chiêu diệt gọn hết bọn chúng như thế. Nhược Tuyết tựa hồ phát giác cái nhìn sợ sệt của hắn, bèn nhìn hắn mỉm cười, sát khí đại giảm. Nhạc Nhạc chỉ biết cười khỏ.

An Định Thư lại nghĩ năm tên hắc y nhân chết một cái chết rất đẹp. Tuy gã cho rằng cách gây ra cái chết đó quá tàn nhẫn, nhưng lại nhìn những thi thể bị đóng băng đó một cách sững sờ cho đến khi nghe một tiếng ho khê.

Nhạc Nhạc chính là người lên tiếng đàng hoàng, cất giọng quái dị nói: "Ày, vị nhân huynh kia, chúng ta cứu một mạng của huynh, huynh không muốn nói lời gì sao? Ví dụ như, cảnh đêm nay thật là đẹp, trăng tròn vành vạnh chẳng hạn!". Nhược Tuyết cười lên khanh khách, ánh mắt chan chứa tơ tình liếc nhìn Nhạc Nhạc.

Mục quang của An Định Thư cuối cùng cũng li khai năm thi thể bị tàn phá không ra hình dạng, ngẩng đầu tìm kiếm nơi vừa xuất phát nụ cười. Hai người họ như là người bước ra từ trong tranh đang đứng cách đó không xa, áo hình cánh dơi đen đưa theo gió nhẹ. Thiếu nữ vận đồ đen xinh đẹp kiều mị, tình lai láng như nước mùa thu, đang say đắm nhìn lam y thiếu niên. Lam y thiếu niên có hình dạng giống thư sinh, tuấn tú phi phàm, trên môi luôn đọng lại nụ cười vui tươi.

"Cảm tạ hai vị! Tại hạ An Định Thư, mai sau nhất định sẽ đáp đền ân cứu mạng của hai vị. Xin hỏi đại danh của nhị vị ân công?"

Lam y thiếu niên vẫn mang vẻ tươi cười, bước đến giúp gã đứng lên, không hề đáp lời, lại nói: "Vết thương như thế này mà không chết, quả thật lợi hại, cũng có chút năng lực để sau này báo ân đây, không tệ!" Rồi hắn thở dài nói: "Thật ra đây chỉ là vết thương ngoài da thịt, nếu điều trị cho tốt, nghỉ ngơi mười bữa nửa tháng là có thể khôi phục được!"

Chính vào lúc đó, đại môn của Lạc phủ cách đó trăm bộ mở ra đánh ầm một cái, từ trong đó chạy ra một đội quân toàn thân nhung trang, đi đầu là một thanh niên vô cùng tuấn tú, tuổi ước khoảng hai mươi ba hai mươi bốn, toàn thân ngân khôi ngân giáp, eo giắt Hậu bối quân đao, đầu đội mũ hồng anh phiêu động, khí thế bức người.

Nhạc Nhạc thầm than một tiếng: "Quá uy vũ, không biết có phải là Lạc vương phủ nhị công tử Lạc Hà hay không? Nghe nói hắn lĩnh binh đánh trận xứng đáng là mãnh tướng. Ha ha, bộ giáp đẹp quá, nhưng mà hơi nặng, nhất định là mặc vào không thoải mái chút nào!"

Đội quân nhân đó đã chú ý tình huống bên này, nhanh chóng chạy tới. An Định Thư vừa thấy thanh niên mặc ngân giáp, hai mắt liền sáng rực, lập tức lấy lại tinh thần, thân người trầm trọng có bước lên trước đón: "Lạc Hà huynh!" Dứt lời vội ôm chầm lấy ngân giáp vũ sĩ khóc ròng.

Ngân giáp vũ sĩ trước tiên là gạt mình, sau đó ôm chặt người y, cất giọng lo lắng và quan tâm hỏi: "Định, Định Thư? Người sao vậy, sao mà thành ra hình dạng này?" Dứt lời bèn quết mắt nhìn Nhạc Nhạc cùng Nhược Tuyết đang dựa vào lòng gã. Nhìn thấy Nhược Tuyết, mắt gã chợt phóng ra tia kỳ dị, dừng lại trên người nằng cả ba khắc, sau đó mới hỏi phục lại về bình tĩnh.

Nhạc Nhạc đối với biểu hiện của y cực kỳ vừa ý, vừa như khẳng định, nhưng cũng lắc đầu. Bất quá Nhạc Nhạc đang khá mệt, lại rất buồn ngủ. Nhược Tuyết lập tức dịu dàng hỏi: "Nhạc lang, mệt lắm phải không, mau về khách sạn ngủ nha!"

Từ một người được mệnh danh trong giang hồ là "Băng tuyết ma nữ", giết người như nghé, hiện giờ Chung Nhược Tuyết chỉ còn là một nương tử vô cùng ôn nhu đối với Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc gật đầu đáp ứng, quay sang An Định Thư nói: "Hãy, đừng có khóc ngập đất như vậy nữa! Chúng ta đi đây, bảo trọng!"

Khi An Định Thư ngẩng đầu gạt lệ xong thì Nhạc Nhạc và Nhược Tuyết đã đi xa rồi, bèn hướng theo thân ảnh của họ hỏi lớn: "Ta còn chưa thỉnh giáo đại danh của nhị vị ân công?"

Ngân giáp vũ sĩ tra xét trường đao do bọn hắc y nhân sử dụng, trên đao có khắc hai chữ "Luân hồi". "Luân hồi sát thủ?" vừa dứt lời, vội đưa trường đao có dính tuyết lên hơ lửa, cây đao từ từ biến mất, "Quả nhiên chính là luân hồi sát thủ, thứ binh khí đặc thù này không ai mô phỏng được! Người chết đao diệt". Xem qua các thi thể còn sót lại, gã lộ ra thần tình kinh dị, khê than: "Hàn băng chân khí quả thật là độc ác, một chiêu có thể đánh chết năm luân hồi sát thủ, không ngờ ả ba năm không xuất giang hồ, công lực lại cao thâm đến như vậy!"

An Định Thư vẫn còn thút thít nói: "Lạc huynh, toàn gia của đệ bị luân hồi truy sát, tiểu muội vẫn còn học nghệ ở ngoài, nếu không vì mục đích báo thù, không chừng đệ đã không chỉ trì nổi."

"Định Thư, đừng quá thương tâm. Trước hết vào phủ của ta trị thương, ngày mai ta sẽ dẫn ngươi đi bái kiến phụ thân của ta!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 03. Thục nữ

Nhược Tuyết đã ngủ mê mết, mặt tràn đầy xuân ý, miệng cười thỏa mãn, đôi môi hồng thắm thoảng chu ra, vẻ kiều mị hạnh phúc không gì tả được. Lúc này, Nhạc Nhạc một tay thì ôm lấy bờ hông trắng đẹp nõn nà của nàng, tay kia thì giữ hờ ngọc nhũ phong nhuận. Ngọc nhũ dưới bàn tay của gã biến thành hình trạng vô cùng mỹ diệu.

Hắn nằm nhớ di nguyện của phụ thân trước khi mất: "Sau này nhất định phải làm được một chức quan nhỏ, sao cho quang tông diệu tổ, tốt nhất là thi đỗ làm một chức quan văn, có ăn có uống suốt đời là tốt rồi. Cả đời ta bi thảm chỉ hy vọng ngươi có thể khoái khoái lạc lạc, cha sợ không chờ đến được ngày đó quá!"

"Xin cha yên tâm, sau này con nhất định làm một vị đại quan!" Tiểu Nhạc Nhạc khẳng định như thế. Làm quan có thật là tốt không? Trong tình thế hỗn loạn như hiện nay, sinh mệnh của quan văn cũng không cách gì bảo toàn. Trong khi đó, làm một chư hầu có binh quyền trong tay thì thật là khoái lạc!

"Nhạc Nhạc? Tên của ta đọc trại ra thành Lạc Lạc, hàng ngày nhất định phải hưởng thụ khoái lạc. Hà hà! Có lẽ cha chỉ muốn cho ta vui vẻ, nhưng biểu đạt của người sai rồi! Tự do tự tại chính là thứ khoái lạc nhất trên đời. Ài, ai bảo ta đáp ứng người làm chi! Phải làm quan mới được!"

"Có thể làm chuyện khoái lạc của nam nhân, không gì hơn là ôm mỹ nhân trong lòng! Quả đúng như lời lão quý sư phụ nói! Bất quá lão già chết bầm đó không phải là con người, tối ngày cứ hứng chí thuyết giảng ta về vụ gái gú hoài. Ài, ta đồng ý với lão, nhưng không cách gì giúp lão cho được. Đúng như người ta nói, trên thế gian này, người có thể chân chính giúp mình, đó chính là bản thân mình vậy!". Nhìn con cừu non đang ngủ mê mết trong lòng mình, Nhạc Nhạc mỉm cười đắc ý.

Mặt trời đã lên quá ba con sào!

"Á, cái đó sao lại ở trong nội thể của ta vậy? Nhạc lang, cứng quá!" Nhược Tuyết vừa tỉnh dậy đã cả kinh cất tiếng hỏi.

Nhạc Nhạc cười nham nhở đáp: "Tuyết nhi xiết chặt quá, không rút ra được!"

Nhược Tuyết e lệ, thân người uốn éo qua lại như rắn trườn, muốn thoát khỏi vòng tay hắn. Tuy nhiên nàng càng động càng khiến toàn thân run rẩy, cảm mỗi mê man, đành bấu chặt Nhạc Nhạc nói: "Nói bây này, Nhạc lang của ta, Nhạc lang..."

Nhạc Nhạc biết nàng đã động tình, bản thân gã cũng không chịu nổi sự giằng xé của dục hỏa, bèn cất người áp tới, bắt đầu một trận cuồng phong bạo vũ.

"Nhạc lang, thiếp không xong rồi, mau mạnh lên!"

"Tuyết nhi, dễ chịu không?"

"A... dễ chịu ạ!"

Nhược Tuyết không biết đã trải qua bao nhiêu khoái cảm, khi tỉnh lại lần nữa, phát hiện Nhạc Nhạc vẫn còn phục trên người nàng, lo lắng hỏi: "Nhạc... Nhạc lang, vẫn chưa xong hả?"

Nhạc Nhạc sùng sốt, lòng nghĩ nội công của Nhược Tuyết quả là thâm hậu, có thể chịu đựng được gỏi như thế. Chỉ ngần ngừ trong vòng một khắc mà nàng đã lên đến cao trào bốn năm lần.

Không biết thêm lần nữa có tốt cho thân thể của nàng không? Không ngờ "Ngự Nữ Tâm Kinh" khi tu đến tầng thứ năm lại hay như vậy!

Nhạc Nhạc hôn vào đôi môi nhỏ xinh của nàng, vừa ngấu ngiến miệng thom, vừa giữ chặt người nàng, vận công thu nhỏ lại, rồi an ủi: "Tỷ tỷ đừng sợ, xem này, đã xong rồi!"

Nhược Tuyết rít lên thở lấy hơi, toàn thân như say nằm phục dưới người Nhạc Nhạc, thỏ thẻ nói: "Nhạc lang lợi hại quá, sau này nhất định phải tìm thêm vài muối muối giúp cho thiếp, nếu không thiếp nhất định là khổ sở chết mất!"

Nhạc Nhạc nằm xuống cạnh nàng, thở nhẹ một hơi, hỏi: "Nàng không ghen à?"

Nhược Tuyết liếc nhìn hắn, tức giận bảo: "Bởi vì Nhạc lang lợi hại mà, một mình Tuyết nhi sao có thể giữ chàng được chứ! Nhạc lang đẹp trai dễ nhìn như vậy, nhất định sẽ có nhiều nữ nhân theo đuổi."

"Chắc nàng đói rồi, chúng ta đi ăn đi?!"

Nhược Tuyết bước xuống giường, hai chân ngọc mềm nhũn, lại ngã vào lòng Nhạc Nhạc, cầu nhàu: "Một chút khí lực cũng không có, Nhạc lang mau đỡ ta."

Nhạc Nhạc nhanh chóng đỡ lấy Nhược Tuyết, nhẹ hôn lên trán nàng, rồi ngượng ngập thở dài nói: "Thứ ta tu tập chính là một thứ công pháp thái âm bổ dương. Tuy là song tu, nhưng trước khi đạt mức đại thành, thì mỗi lần giao hợp đều bắt lợi cho phía nữ nhân.". Chưa kịp dứt lời, hắn đã bị cái miệng nhỏ xinh đầy hương thơm của Nhược Tuyết ngăn lại.

Rất lâu sau hai người mới phân khai, Nhược Tuyết hồn nhiên cười nói: "Ta đã sớm biết trước rồi, chỉ là người ta rất vui sướng khi được cùng chàng như thế, rất vui sướng bị chàng khinh bạc."

"Nguyên là đã sớm biết trước! May quá! Rất may là mình không lừa nàng!". Nhạc Nhạc mới đầu đối với nàng chỉ vì nhục dục, nhưng sau một ngày gần gũi, lòng hắn đã nhen nhóm một thứ tình cảm ôn nhu ấm áp của một tình nhân.

Cái đó phải gọi là "Nhất dạ khuynh tình!". Kỳ thật tâm lý của hắn ngoài sự chiếm hữu cũng còn có không ít nỗi khiếp sợ đối với nàng.

Phong Nguyệt khách sạn không những có rau thịt, mà còn có rượu ngon, rất nhiều đại hào, phú thương trong thành cũng thường đến chỗ này thưởng thức. Đó là vì cái thứ rượu độc nhất vô nhị của Phong Nguyệt khách sạn tên gọi là "Xuân thảo nhưỡng", mỗi khi rượu ủ vừa tới lứa, người giàu trong thành nghe thấy đều kéo đến nơi này.

Thực khách khi thấy Nhược Tuyết thì đều giật mình như gặp người trời, ngay đến ăn mà cũng quên nuốt, không khí chùng xuống cả buổi trời mới nhiệt náo trở lại. Tuy nhiên, mọi nam nhân từ lúc đó đều chốc chốc lên nhìn nàng, đồng thời phóng về phía Nhạc Nhạc những ánh mắt đổ kỵ.

Nhạc Nhạc cùng Nhược Tuyết tìm được chỗ ngồi ở trong góc đại sảnh, gọi bốn chén nhiệt thang, một hồ "Xuân thảo nhưỡng". Sau đó, hai người tình tứ cùng nhau đối ẩm

Lúc này, từ bên ngoài kéo vào bảy tám hán tử giang hồ mang theo binh khí, dẫn đầu là một thanh niên trong bộ dạng công tử phú gia, sắc mặt lợt lạt, nhãn thần tán loạn, mới nhìn qua đã biết là người tửu sắc quá độ. Đi bên cạnh hắn còn có một thanh niên vận bạch y, tuổi độ hai mươi, áo quần hoa mỹ, nghiễm nhiên bất phàm, vai mang trường kiếm.

Người có bộ dạng phú gia công tử vừa tiến vào đã quát lớn: "Chưông quây đâu, mau chuẩn bị cho bốn công tử một bàn rượu thịt thượng hảo hạng, ngoài ra còn có hai vò "Xuân thảo nhưỡng".

Con mẹ nó, thứ rượu ngon như vậy mà dùng để xuất ngoại, có tiền cũng không thể mua được, thật đúng là ngu mà!" Rồi quay sang thanh niên đứng cạnh bên nói: "Biểu huynh, xin mời qua bên này!"

Chưông quây nhận ra thiếu chủ của Thiết Kiếm môn Lưu Tích, bèn nhanh chóng cười nói: "Lưu công tử đừng trách, xin chờ một chút, tạm thời không có chỗ nào trống!"

"Cái gì!? Thiết Kiếm môn Lưu Tích ta mà cũng chờ để được ăn sao?" Lưu Tích phẫn nộ, vươn trảo chụp lấy cổ áo của chưông quây.

Là một người đã hơn năm mươi tuổi rồi, chưông quây không thể nào chịu nổi ác trảo đó, liền luôn mồm cầu cứu.

Lưu Tích hừ lạnh một tiếng, vung tay ném chưông quây xuống đất, rồi quay sang bạch y thanh niên hỏi: "Biểu ca, xin huynh chờ một chút, đệ tìm bàn!"

Thần thái của thanh niên vận bạch y rất cao ngạo, khẽ nhủ mảy, rồi gật gật đầu, có vẻ như y làm động tác như vậy là để biểu thị sự nể mặt đối với Lưu Tích.

Lưu Tích quét mắt nhìn các thực khách đang ồn ào, toàn bộ họ đều hoảng hốt cúi đầu, chuyên tâm ăn uống, ai cũng sợ bị hắn đụng đến. Xem ra ác danh của Lưu Tích đã sớm lan truyền rất xa.

Lưu Tích đột nhiên sững sờ, bởi vì chỉ vừa nhìn thấy nét đẹp lạnh lùng của Nhược Tuyết, nước miếng của hắn đã tứa ra ào ào. Hắn giả vờ như không có chuyện gì, tiến đến gần bàn của Nhược Tuyết và Nhạc Nhạc, rồi quay sang các vị hán tử đang ăn uống ở bàn gần đó nói lớn: "Bàn này nhường cho ta, tiền ăn uống do ta mời hết!"

Ai ngờ các vị hán tử đó ngay cả đầu cũng không thèm ngẩng lên, tiếp tục há miệng nhai nhồm nhoàm từng miếng thịt to, rồi liên tục hớp từng ngụm rượu lớn.

Lòng tự tôn của Luru Tích bị thương hại, đặc biệt là lúc này lại có mỹ nữ ở gần bên, khiến con tim chùng xuống của hắn lúc này giờ đột nhiên như tứa máu, làm cho hắn cũng muốn cho người khác lưu huyết giống như vậy.

"Xoẹt!", một âm thanh cắt lên, trường kiếm dài ba xích được rút ra. Hắn tức giận quát: "Ta chính là Thiết kiếm môn thiếu môn chủ Luru Tích, thỉnh bằng hữu bên đó nể mặt ta. Nếu không thì... hừ hừ!"

Các thủ hạ đi theo thấy hắn bật kiếm liền nhanh chóng phân ra bao vây. Các thực khách thấy tình thế như vậy đều dừng lại, để ý quan sát sự thể phát triển thế nào. Các vị hán tử biết là không thể nhẫn nại được nữa, đều quay đầu nhìn một đại hán mặt tím có lẽ là đầu lĩnh của bọn họ. Đại hán đó ước chừng bốn mươi tuổi, mắt hồ miêng sư, gương mặt rộng rãi, ánh mắt xạ ra tinh quang bức người. Người có kinh nghiệm nhìn người, có thể đoán đại hán này có nội công không tầm thường.

"Đồ tiểu bối cuồng vọng, không biết trời cao đất dày là gì, ngay cả cha ngươi là Luru Giang Thuận đến đây thì cũng nể mặt ta ba phần! Trước khi ta nổi giận, mau cút đi?!" Từ diện đại hán lạnh lùng nói.

Luru Tích không kịp được, gầm lên một tiếng, cử kiếm chém tới. Kiếm pháp của hắn có vài phần khí thế, dưới sự thịnh nộ, một kiếm đã vận đủ mười thành công lực, kiếm quang chụp lấy từ diện đại hán, kiếm phong chỉ cách cổ họng của đại hán có ba thốn mà thôi. Hắn chợt đắc ý mỉm cười, nhất định là sẽ sắp được ngửi mùi máu rồi! Chỉ có điều thiết kiếm đó vô pháp tiến lên thêm nữa. Từ diện đại hán đã giương hai ngón tay ra, không biết đã kẹp chặt thân kiếm từ lúc nào.

Luru Tích cả kinh kêu thảm: "Biểu huynh giúp đệ!" Vừa dứt lời, quyền phải của Từ diện đại hán đã kích vào thân kiếm, khiến thiết kiếm dài ba xích bị nát thành tám mảnh. Toàn bộ lực phản chấn của quyền đầu nhập vào thể nội của Luru Tích, lập tức khiến hắn phun ra một ngụm máu tươi, mặt trắng xanh, môi sưng vù. Một chiêu đó của từ diện đại hán chỉ là tùy tiện ra đòn, hiển nhiên không phải là toàn lực.

Vương Nhạc Nhạc nhìn thấy không nhịn được thảm kêu hay, còn Nhược Tuyết ngay cả đầu cũng không thèm quay lại, cứ một mực bón thức ăn cho Nhạc Nhạc.

Biểu huynh của Luru Tích đứng cách đó khá xa, thấy Luru Tích rơi vào nguy hiểm, bèn nhanh chóng phóng đến. Ai ngờ Luru Tích tự phụ hơn người là vậy, lại không chịu nổi quá một chiêu, kiếm gãy phun huyết!

Rất may là từ diện đại hán không hề đánh tiếp, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng nói: "So với cha ngươi còn kém rất nhiều!"

Bạch y thanh niên đỡ lấy Luru Tích, thấy hắn chỉ bị thương nhẹ, bèn yên tâm, quay sang bảo thủ hạ: "Đỡ hắn qua bên kia!"

"Vị bằng hữu này, xuất thủ độc ác lắm!"

"Chỉ là một tiểu nhân cuồng vọng, ta mạnh tay làm gì? Có điều hắn xuất kiếm là muốn giết ta, ngươi ở đó cũng thấy mà?" Từ diện đại hán cười lạnh đáp.

Bạch y thanh niên không đáp trả tiếng nào, bởi vì, thật sự là hắn đã nhìn thấy... một hắc y mỹ nữ!

"Biểu đệ cùng ta đến đây, hắn bị ngươi đã thương, ta không còn mặt mũi nào nếu bỏ qua. Tại hạ Vu Đông, thỉnh xuất chiêu!" Bạch y thanh niên đã rút kiếm ra.

"Vu Đông? Kiếm tông Vu Đông?" Từ diện đại hán khê biến sắc.

"Không sai, thỉnh xuất chiêu!"

"Quá nhiệt náo, Lạc thành quả nhiên là chỗ tốt, ngay cả ăn mà cũng động đao động thương nữa!"

Lời nói này vừa dứt, một thanh y nam tử khoảng mười tám mười chín tuổi bước vào, dung mạo nho nhã, bộ pháp nhanh nhẹn, võ công tựa hồ không tẻ.

"Đó không phải là Liễu Côn tam thúc đó sao? Tiểu bối Đông Phương Bạch, bái kiến tam thúc."

Đông Phương Bạch đi tới chỗ của Từ diện đại hán, bái ông ta một bái.

"Ngươi chính là Đông Phương Bạch của Đông Phương thế gia? Mấy năm không gặp, tiểu Bạch đã lớn thành một tiểu tử cường tráng thế này sao, ta thiếu điều không nhận ra nữa! Nghe các huynh đệ trong mục trường nói, tiểu Bạch định tham gia kỳ khảo thí cử nhân năm nay, đúng không?" Liễu Côn cười ảm áp hỏi.

"Tiểu Bạch?" Sau gáy của Đông Phương Bạch lúc này xuất hiện mồ hôi đầm đề, "Trời ơi, tự nhiên lại nhớ tiểu danh của ta thế? Thật là mất mặt!"

Đông Phương Bạch ngượng ngùng cười khan đáp "ừ hừ, ha ha, đúng vậy!". Kỳ thật do Phong Nguyệt Quốc có nội chiến trường kỳ, trong toàn quốc thịnh hành nghiệp võ, thư sinh phổ thông tham gia khoa cử rất hiếm, huống chi là một người trong giang hồ, tham gia khoa cử nhất định là làm trò cười cho thiên hạ.

"Nguyên ngươi là Dã Mã quyền Liễu Côn của Phi Mã mục trường, nhận người thân xong chưa? Mau đấu một trận với ta!" Vu Đông đã sớm bật kiếm, sau đó đứng ngay góc một bên, nghe người ta nhận thân liền hỏi, một người đầy ngạo khí như hắn làm sao chịu nổi, do đó nộ ý càng lúc càng tăng.

"Hừm, đừng có nghĩ là đồ đệ của Giản Nhất Kiếm là có thể đề đầu cười cổ ta. Kiếm Thần sao lại thu tên đồ đệ bất phân thị phi phải trái như ngươi vậy?" Nói xong vỗ bàn, không nộ mà uy.

"Khốn nạn, ngươi có tư cách gì nhục mạ gia sư chứ!" Vu Đông điên cuồng thôi động chân khí trong người, sát khí như ánh mặt trời xuyên mặt băng, từng luồng từng luồng như thủy như băng, băng thủy giao tạp, chém tới Liễu Côn.

Liễu Côn phát động hộ thể chân khí, hai cổ chân khí cùng chạm tại một chỗ, chén bát dưới hai người vỡ thành nhiều mảnh văng đi khắp nơi. Cái bàn bằng gỗ thượng hảo hạng dưới tác dụng của chân khí hai người, từ từ ngã nghiêng, lúc thì hướng về phía Liễu Côn, lúc thì quay sang Vu Đông.

Nhạc Nhạc thàn than: "Chính là nội khí ngoại phóng! Không biết tới chừng nào ta mới tu tập đến cảnh giới đó, công pháp đại thành. Lão quý sư phụ tu đến tầng thứ tư đã quỳnh đật mừng thắm, không ngờ chẳng như lão tưởng, nếu không vì tập luyện công phu, nhất định không bị người ta đánh cho tàn phế, ngay cả của nợ cũng bị người ta cắt mất. Không có năng lực chân chính thì không nên đi lung tung trên giang hồ, đặc biệt là đừng có chọc vào hoa đã có chủ!"

Kỳ thật công lực của hần không tệ. Chỉ vì hần tu luyện "Ngự Nữ Tâm Kinh", trước tầng thứ năm chỉ là cường thân kiện thể, chinh chiến trên giường còn có thể phát huy tác dụng. Phải đến tầng thứ sáu mới phát huy được uy lực. Sư phụ của hần Hắc Dạ Hoa Vương Hoa Thiết Thương xuất thân từ "Hoa Cốc Phái", trong tông thư các của sư môn phát hiện được một bản của "Tổ Nữ Tâm Kinh", sau nhiều tu cải đã biến thành "Ngự Nữ Tâm Kinh" như ngày hôm nay. Tính tới giờ, luyện tới tầng thứ năm chỉ có duy nhất một mình Vương Nhạc Nhạc.

Vu Đông còn trẻ, nội lực tuy thâm hậu, nhưng sao sánh lại với Liễu Côn có nhiều hơn cả chục năm công lực? Do đó, chân khí của hần càng lúc càng giảm, liền hét lên một tiếng, kiểm chớp theo người, hàn quang phát động, chính là tuyệt học đặc ý nhất của y: "Đông Thủy Quyết"

Liễu Côn không dám coi thường, bởi vì hần chính là đệ tử của Kiếm Thần. Thấy hàn quang bức tới, liền không lùi mà tiến, hai quyền chập làm một, giống như ngựa hoang đứt cương lồng lên bất chấp tất cả, theo góc độ khó lường mà đánh tới, lấy công làm thủ, hóa giải Đông Thủy kiếm pháp của Vu Đông.

Kiểm quang của Vu Đông như lớp băng trắng mờ, nước ngầm trôi nhẹ, kiểm khí thấm cả vào xương, ngoài lạnh trong nóng, lấy cái động của nước, cái ổn của băng, lúc đầu thì công nhiều thủ ít, nhưng sau khi được trăm chiêu thì kiểm quang đại giảm, thủ nhiều công ít.

Vu Đông càng đánh càng kinh hãi, thầm nghĩ: "Cái gã nuôi ngựa này quả nhiên là có thực lực, nhưng Vu Đông ta sao lại có thể thua được! Ta là quan môn đệ tử của Kiếm Thần, ta sao lại thua về tay tên nuôi ngựa được. Ta không thể thua!". Lòng càng nóng, sát khí càng dày, kiểm khí càng trầm trọng.

Bàn ghế trong tử lâu bị một phen văng tứ tung. Chương quỳ cùng điểm tiếu nhị thì trốn biệt ở góc nhà, cầu chúc cho hai người đang đánh nhau đó chết quách luôn cho rồi. À không, chết thì tốt rồi, nhưng phải có người sống để đền tiền nữa chứ!

Chiếc bàn duy nhất còn nguyên vẹn trong lầu chính là cái mà Nhạc Nhạc và Nhục Tuyết đang ngồi. Nhục Tuyết nhẹ phát ra một làn chân khí hộ thể bao phủ luôn cả nàng và Nhạc Nhạc vào trong. Thần thái của nàng rất an nhàn, ung dung rót cho Nhạc Nhạc chén rượu.

Nhạc Nhạc nhìn kiếm pháp của Vu Đông, thần tình lộ vẻ ái mộ, thầm nghĩ nếu hần có thể sử dụng được thứ kiếm pháp này, kiểm khí rít gió, sát khí ảm tàng, so với thứ "Loạn Hoa Trảm" của gã chắc là hữu dụng hơn nhiều. Nghĩ đến đây bèn hỏi: "Tuyệt nhị, nàng nói xem còn bao nhiêu chiêu nữa thì phân thắng bại?"

Nhục Tuyết quét mắt nhìn đấu trường, bình thản đáp: "Đông Thủy kiếm pháp của Vu Đông thiên dụng về lấy mạnh chế thắng, nhưng giờ chí khí của y đã tiêu hết, uy lực giới limit chỉ còn bảy thành, nếu như không có chuyện ngoài ý muốn, cứ tiếp tục thế này thì ba trăm chiêu nữa Liễu Côn nhất định sẽ thắng."

Nhạc Nhạc hỏi tiếp: "Võ công của Vu Đông so với nàng thế nào?"

Nhục Tuyết nhoen miệng cười đáp: "Cũng là nhờ Nhạc lang mà võ công của ta đại tiến, hiện giờ hai tên Vu Đông cũng không làm khó được ta!"

Những thực khách nhát gan đã sớm đào tẩu, những thực khách ở lại xem nhiệt náo thực chất chỉ dám đứng ngoài cửa thò đầu vào nhìn, hai mắt lộ ra cái ham muốn được thấy người ta đổ máu, cốt nhục tung tóe mới cam tâm, để rồi sau đó họ sẽ có cái mà đi khoái lác với bằng hữu.

"Dừng lại! Bạo dân to gan, dám đánh nhau gây náo loạn tại Phong Nguyệt khách sạn, bộ không muốn sống rồi hả?"

Thực khách xem nhiệt náo ở ngoài cửa đã sớm tản ra nhường lối cho một nữ tử toàn thân vận áo hồng tiến vào. Nàng này có thân người thanh cao chắc nịch, vòng eo nhỏ nhắn, vòng hông nở nang, gò ngực nhô cao, tuy chỉ là ngọc nữ mới lớn mà đã lộ ra vạn điểm phong tình. Phía sau nàng là tám tên hộ vệ toàn thân khôi giáp, thủ trì cương đao, xộc vào đại lâu.

Mặc dù cả hai đều nghe tiếng hét của nàng ta, lại còn biết nàng là Đại tiểu ty Lạc San của Lạc Vương phủ, nhưng hai người họ đang bùng bùng hỏa nhiệt, không thể dừng nếu quyền kiếm chưa đắc thủ. Do đó, áo quần họ không ngừng kêu phàn phật, tạo nên những cơn xoáy nhỏ trong đại tử lâu.

Lạc San đang tức giận khi thấy không ai thêm lý tới mình, thì đột nhiên trong số hộ vệ phóng ra hai bóng xám, nhảy vào vòng đấu, tách Vu Đông và Liễu Côn ra. Hai người họ vừa đánh vừa kêu: "Ta không muốn sống nữa, xú tiểu tử này quả nhiên là xuất kiếm quá độc, ta tránh này, tránh cái nữa này, ta vẫn tránh, ha ha... tới lượt ta nhé!" Sau đó chợt có tiếng "pạc" vang lên, Vu Đông đã bị bóng xám tát cho một cái, má phải trắng bệch giờ đột nhiên xuất hiện dấu tay rướm máu.

Hần cảm hận nhìn gã "Yếu tử" nghĩ thầm: "Yếu tử Yếu hoạt quả nhiên lợi hại, hừ... nhưng dám đánh ta, sau này có dịp, nhất định sẽ cho ngươi chết dưới kiếm này!"

"Ta không muốn chết đâu, ta còn muốn uống rượu ngon vài chục năm nữa. Con ngựa hoang này khí lực sao dữ thế, bay đi cho ta nào !" Liễu Côn bị gã ném lăn vòng ra ngoài cả trường, vội gắng đứng lên, trên người đã dính đầy canh và rau thịt.

"Lão quý, ai cần các người xen vào, tôi ngày cứ yếu từ yếu hoạt (muốn chết muốn sống) nghe mà phát chán !" Lạc San tức giận quát, ai cũng đều nhìn thấy lúc này nàng rất vui.

Trong lòng Nhạc Nhạc thầm nói : "Sao lão quý ở đâu mà nhiều thế ! Nhưng vị tỷ tỷ này quả là xinh đẹp tươi mát a, đây chính là mị cốt thiên thành. Ha ha, không biết tư vị cùng nàng ở trên giường sẽ như thế nào" Nụ cười tím tím cổ hữu trên môi hần chợt biến thành hề hề dâm dật.

Nhược Tuyết dù chỉ biết hần có một ngày, nhưng cũng hiểu cái hàm ý bên trong nụ cười đó, liền hỏi : "Nhạc lang, chàng có thích nha đầu đó không, có muốn ta giúp chàng không ?"

"Giúp thế nào ?" Nhạc Nhạc tùy miệng hỏi. Hỏi xong hần cảm thấy hơi sợ, biết đầu ả đang thử tâm ý của mình? Cái bản lĩnh giết người phá thủy của ả phải nói là đệ nhất!

"Tôi nay ta đem trời ả trên giường của chàng, sao mà không thành được! Hi hi..." Dứt lời, đặc ý nháy mắt cười với Nhạc Nhạc, ngụ ý như là đã lập đại công, quả xứng là tiểu ma nữ.

Nhạc Nhạc thấy nàng có thái độ thành khẩn, trong lòng bèn an tâm. Đột nhiên nhớ đến điều gì đó, bèn gấp rút nói : "Trăm vạn lần đừng làm loạn, ta trước khi lên kinh đã đứng trước mặt sư phụ hạ lời thề độc, cả đời này tuyệt đối không được cưỡng bách nữ nhân làm cái chuyện mà nàng ta không nguyện ý"

Nhược Tuyết đột nhiên sầm mặt, lạnh lùng hỏi : "Thế với ta thì sao ? Trong lúc ta không nguyện ý, sao người lại làm chuyện đó với ta ?"

"A ? Ta, ta..." Nhạc Nhạc ngắc ngứ.

"Hi hi , chọc chàng thôi, hảo ca ca à !" Cái cười đó khiến lãnh ý tiêu tan, mị ý tuôn trào.

Nhạc Nhạc phát giác mình bị lừa, định trừng phạt nàng thật nặng, chợt nghe đến tiếng "Hảo ca ca" liền không còn bức bối chút nào, bởi vì tiếng xưng hô đó Nhược Tuyết chỉ sử dụng khi họ ở trên giường. Tuy nhiên, bàn tay của hần cũng đã sớm phóng đến trước ngực nàng, hai ngón tay theo tập quán vo tròn một cái, xoắn mạnh hai hạt châu hồng trên ngực nàng.

Nhược Tuyết đột nhiên cảm thấy nhột nhạt toàn thân, bật kêu một tiếng "ư" nhỏ, mềm nhũn ngã vào lòng Nhạc Nhạc, sắc mặt ửng hồng.

Mọi người trong đại lâu lúc này đều nghe thấy. Nguyên lúc đó chỉ còn một cái bàn lạnh lặn ở góc này. Trên bàn chén bát cũng còn đầy đủ và nguyên vẹn, lại có hai con người hoàn hảo ngồi lên. Hai người đó, nữ thì xinh đẹp lạnh lùng, nam thì tuấn mỹ phiêu dật.

Mục quang của nam đều dừng lại trên người của Nhược Tuyết, còn ánh mắt của nữ thì say sưa ngắm nhìn mặt của Nhạc Nhạc. Nam nhân thì có nhiều, nữ nhân chỉ có một. Nam nhìn Nhược Tuyết với ánh mắt ngây ngốc, nữ thì thần thờ. Nhược Tuyết khôi phục vẻ lạnh lùng, quét mắt nhìn bọn nam nhân đang có mặt, rồi dừng lại trên gương mặt Nhạc Nhạc, không muốn rời đi chỗ khác nữa. Nữ chính là Lạc San Lạc đại tiểu ty, cũng từng sờ nhìn Nhạc Nhạc, đôi mắt biến thành đầy tâm trạng. Đôi mắt của nàng trước đó trong sáng tinh anh bao nhiêu, thì bây giờ lại hóa thành lai láng như sóng nước trên mặt hồ bấy nhiêu.

Nhạc Nhạc vốn là người có kinh nghiệm "duyet hoa" rất phong phú, thấy Lạc San có mô dạng như vậy, bèn giả vờ không thông đạo lý, thảm thán : "Không cần Nhược Tuyết phải phí lực rồi. Ánh mắt của nàng ấy thiếu điều muốn quăng ta lên giường mà cưỡng gian vậy ! Bất quá cô nhóc này quả không tệ, hình dáng tuy kém Nhược Tuyết một bậc, nhưng thân người lại đầy đặn hơn Nhược Tuyết. Đặc biệt là ả trời sinh thích nịnh hót, nếu dạy bảo thêm, nhất định..."

Nhược Tuyết bấu chặt tay Nhạc Nhạc, đề tỉnh hần đừng quá lộ liễu như vậy, nàng dù sao cũng là thiếu nữ, làm như vậy thì nàng còn mặt mũi nào ?

"Khừ khừ", gã khó chịu bảo: "Các vị bằng hữu, các người cứ tiếp tục, không cần phải nhìn trừng trừng chúng ta làm gì !". Rồi quay sang nói với Nhược Tuyết : "Nhược Tuyết, mặt ta có dính rau không ?"

Nhược Tuyết cười khanh khách, đáp khê : "Mặt của Nhạc lang sạch trơn rồi !"

Nàng vừa cười dứt, liền nghe tiếng nuốt nước bọt vang lên không ngớt, thậm chí là có người không kềm được để nhều ra ngoài. Còn Lạc San thì cũng lén nhẹ nuốt vào, nhưng đối tượng của nàng lại chính là Vương Nhạc Nhạc.

Vu Đông sau khi nghe tiếng quay nhìn Nhược Tuyết một hồi, trong lòng lại càng thêm hận.

Hận? Đúng vậy! Hần hận Liễu Côn vì sao mà lợi hại như vậy, sao trong vòng mười chiêu không quy xuống đất cầu xin hần tha mạng. Hần hận "Yếu từ Yếu hoạt" hai lão mấc địch, gây náo loạn đầu trường, đánh cho hần một bạt tay, khiến hần không còn chút mặt mũi nào. Nhưng kẻ hần hận nhất chính là người đã dẫn hần tới đây! Đúng, chính là gã biểu đệ khôn kiếp đó, an nhân vô sự không chịu, lại để chưa kịp ăn gì mà đã thành dạng thế này.

Hần quay đầu nhìn trừng trừng, nuốt nước miếng đang điên cuồng tuôn ra, hét to: "Biểu đệ, chúng ta đi !"

"Chậm lại đó !" Khi nghe hần muốn chạy, Lạc San lấy lại tinh thần, chưa có biểu hiện gì trước mặt vị tiểu ca đẹp trai kia, sao lại cho các người đi được!

"Ta nghe thủ hạ báo cáo, nói ngươi vô cớ gây sự ở đây, lại còn phá hủy đồ đạc của người ta, không nói gì mà đi sao được? Nhìn cái gì? Là nói ngươi đó, Lưu Tích chết bầm!"

"San tử, xin nể mặt đại ca của tử mà cho chúng ta đi đi, người này là biểu huynh của ta, là đồ đệ của Kiếm Thần tên Vu Đông, đối với đại ca của tử quan hệ cũng tốt lắm!" Lưu Tích sau một lúc nhất thời cuồng vọng, hiện giờ ôn thuận như con chó con. Nhìn hần quy lụy trước mặt Lạc San, không còn gì là mất mặt hơn nữa.

Vu Đông nghe hần nói đến "Đồ đệ của Kiếm Thần" thì gần như muốn độn thổ. Hôm nay hần bị người ta đánh thành ra dạng thế này, lại còn nhắc đến điểm trí mạng đó nữa! Hần không biết sao chỉ "hừ" lạnh một tiếng, không nói tiếng nào.

"Dù cho Lạc Kiệt có đến đây, cũng không dám làm càn! Mau xuất tiền ra đây, một nghìn hai trăm lượng. Không, hai ngàn lượng mới đủ!" Lạc San không đếm xỉa gì đến lời cầu xin của hần, bức hần móc tiền ra.

Hai lão Yếu tử Yếu hoạt toàn thân mặc đồ xám, trên áo có rách mấy lỗ, lại còn dơ dáy, tóc bạc trên đầu rối bù, bện thành vô số búi nhỏ thông xuống trước ngực, râu thì lại đỏ quạch rất dị hợm. Hai huynh đệ họ khoảng chừng năm mươi, giống nhau như đúc. Khi nghe Lạc San đòi tiền, liền bước đến trước mặt Lưu Tích, đưa tay ra nhắm mắt nhắm mũi đầu chờ đợi, biểu tình làm ra vẻ "Ngươi không bỏ tiền ra thì không xong với ta!"

Lưu Tích dường như rất sợ hai người họ, thấy thân thù hai người như vậy liền run bắn cả người, hoảng hốt cho tay vào túi rút ra hai tờ ngân phiếu, hai tay đưa ra. Sau đó, hần dẫn đầu một đám người lùi thui chuồn khỏi Phong Nguyệt khách sạn.

Hai lão Yếu tử Yếu hoạt lấy được tiền liền bật cười ha hả nói: "Hà hà, tiểu lão đầu, mau mang đến đây hai vò "Xuân thảo nương" thượng hảo hạng, ngân phiếu này trả ngươi!". Lão làm như lão còn trẻ nít lắm vậy, lại còn làm ra vẻ hai tấm ngân phiếu ấy là của mình. Có điều, sử dụng ngân phiếu hai nghìn lượng để mua hai vò rượu, quả thật là ngu ngốc!

"Hai lão quý các người, tối ngày chỉ biết uống rượu!" Lạc San lắc đầu, biểu tình thiếu não.

Không biết bình thường cung cách của nàng như thế nào, nhưng trước mặt tình lang mà nàng thăm ngưỡng mộ, nàng rõ ràng là quá ôn nhu!

Chàng quỳ nhận ngân phiếu hai nghìn lượng, cao hứng như lửa bốc tận trời, kêu to: "Mau mang đến cho hai vị tiền bối rượu ngon!". Sau đó vén áo cung thân cảm tạ Lạc San: "Xin cảm tạ đại tiểu tử, sau này tiểu lão nhất định có dịp cậy nhờ thêm!"

"Ta không cần lão mang ơn đâu!" Lạc San lầm bầm nói, rồi tiếp tục nhìn lão bảo: "Lão không cần chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng phiền đến ta suốt ngày như thế!"

"Dạ vâng, tiểu nhân minh bạch!"

Lạc San lại quay sang Liễu Côn đang đứng như phỗng cạnh đó bảo: "Chuyện này không liên quan đến ngươi, các ngươi đi được rồi!". Liễu Côn cảm tạ, rồi chào Đông Phương Bạch, dẫn thủ hạ lục tục xuống lầu đi mất.

Đông Phương Bạch chậm chậm đến cạnh Lạc San, cười nói: "Biểu muội, chắc là quên ta rồi!"

"A! Tiểu Bạch? Cao hơn cả ta rồi, sao thế được? Ngươi đến Lạc thành bao giờ thế, sao không đến thăm nhà ta? Cha ta thường nhắc đến ngươi, quả thật là đề cao ngươi lắm! Khi nào ta tới Lam Hải thành, nhất định là trước hết đến nhà ngươi, chào qua cừu cừu, ai như ngươi vậy!" Lạc San nói ra một tràng thật thống khoái, không hề để ý gì đến biểu tình thống khổ của Đông Phương Bạch.

Đông Phương Bạch trước hết là bị nàng gọi là "Tiểu Bạch" làm cho đỏ mặt, rồi tự nhủ: "Ta sao không cao lớn hơn ngươi được, người ta chỉ là phát dục trễ hơn ngươi chút thôi mà." Sau đó trong đầu gã lại lúng búng, bị nàng mồm năm miệng mười nói như chim hót. Gã nhiều lần định mở miệng, nhưng quy vẫn không có dịp, cuối cùng đành thở dài bỏ cuộc, chỉ cười khổ đáp:

"Đó là vì... Ta... à, ta mới vừa đến hôm nay, lại chưa chuẩn bị lễ vật gì, xáo diệu lại gặp biểu muội ở nơi này"

Hiện tại toàn tòa lầu chỉ có một bàn ăn còn nguyên vẹn, lại còn thêm được hai cái ghế trống. Yếu tử Yếu hoạt xem ra đang lên cơn ghen, cầm ngang vò rượu đến ngồi phịch xuống đối diện với Nhạc Nhạc và Nhược Tuyết.

Yếu tử vừa uống một cách thống khoái vừa kêu lên: "Hảo tửu, hảo tửu, ta không muốn sống nữa, hôm nay phải uống suốt ngày cho đã, uống đến chết thì thôi!"

Yếu hoạt liền đáp: "Hảo tửu, hảo tửu, ta không muốn chết đâu nha, ngày ngắn ngủi thế này sao uống hết rượu ngon được, phải sống nhiều nhiều chút để uống cho đã!"

Đông Phương Bạch đang chịu sầu chịu khổ, thì rất may là Lạc San quay đầu kêu to: "Sự phụ, người sao lại ngồi bàn của người ta uống rượu thế kia? Nhất định là người ta không hoan nghênh rồi! Không biết lễ mạo gì hết!" Trước khi đến bàn Nhạc Nhạc, Lạc San lên sửa lại quần áo của mình, lấy lại hình dạng thực nữ.

Rất tiếc là "Yếu tử yếu hoạt" nhất thời không phản ứng gì, chỉ giương đôi mắt trắng dã nhìn, rõ ràng là bị xin gần chết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 04. Dã thảo (Thượng)

Nhạc Nhạc thấy từ khi nàng tiến vào đại sảnh tới giờ, mới đầu biết tính cách của Lạc San điệu ngoa kiêu hãnh, vì cái thứ gì khí này thường thấy trong giới quý tộc, nhưng thấy nàng thị phi phân minh, lại thêm thập phần khả ái, lại có phần nhu nhược như thực nữ, hai tính cách trước sau thật là khác biệt rất lớn, nhất thời tiếp thụ không nổi liền cười lớn.

"Ha ha ha" Nhạc Nhạc tiêu sái cười lớn, cộng thêm tướng mạo anh tuấn của hắn, quả thật hấp dẫn không gì tả xiết. Nhược Tuyết vốn đã sớm thần hồn điên đảo rồi, tâm thần Lạc San cũng thất thủ, giận dỗi gắt: "Người, người cười cái gì?"

Khóe miệng của Nhạc Nhạc vẫn ẩn hiện nụ cười, ngậy thơ nói: "Lão quý sư phó của cô đã hỏi trước chúng tôi rồi! Hai vị tiên bối lấy lễ đãi người, lấy hòa ái làm thân, ôn nhu thiện lương!"

"Đúng, quá đúng!" Hai lão Yếu từ Yếu hoạt gật đầu liên tục, mái tóc trắng trên đầu đung đưa xum sục. Hai lão tuy nhất thời không hiểu mục đích của Lạc San là gì, nhưng nghe Nhạc Nhạc nói tốt cho họ như vậy, lại không sai sự thật là bao nhiêu, nên nhất thời hào cảm đại tăng đối với Nhạc Nhạc.

"Ta không tin, huynh nhất định là lừa ta! Họ nếu có được ưu điểm đó, thì voi có mà biết bay!"

Hừ, bắt quá ta tin huynh là được rồi!". Cặp mắt đen láy nhìn Nhạc Nhạc chăm chăm, giống như tìm mấy nốt rỗ trên mặt hắn, kỳ thật nàng đang có tâm sự trùng trùng, lòng đang run rẩy như thỏ mập đứng trước hồ đối.

Nhược Tuyết có thể cảm giác được nhịp tim rộn rã của nàng, nên vừa hứng thú vừa nhìn dò xét nàng, lòng nhủ thầm: "Nhạc lang quả là cao cường, mới vừa gặp đã gạt hái luôn toàn bộ tâm hồn của tiểu nha đầu này, không cần ta phải lao tâm tổn sức nữa! Hi hi hi!"

"Sao lại bảo ta lừa nàng chứ? Ha ha, ta là người không bao giờ nói lời hoang đường" Đôi mắt to đen tinh sáng của Nhạc Nhạc sắc sảo quét nhìn nàng, ở những bộ vị trọng điểm đều dừng lại giây lát!

Lạc San then thùng, gương mặt đỏ hồng, làm bầm chống chế: "Người, người mới nhìn là biết không phải người tốt rồi! Đó, nhìn người ta như vậy đó hả?"

Hai lão quý Yếu từ Yếu hoạt liền minh bạch, nguyên ả nha đầu này đã bộc phát xuân tình, liền mỉm cười quái dị. Đông Phương Bạch cũng cười lớn bước lại, châm chọc: "Ta tự hỏi biểu muội sao lại ôn nhu như vậy, nguyên người ta đã có người hợp đôi rồi! Biểu muội sao lại không nhìn ra thế nhỉ?". Hắn giương ánh mắt ganh tị khế liếc nhìn Ngao Tuyết, thâm than trong lòng "Lam y tiểu tử này sao mà vận khí tốt thế, có tuyệt sắc giai nhân ngồi bên cạnh, ngay cả biểu muội của ta cũng có lòng với hắn? Ta lần này đến Lạc thành, gia gia đã bảo ta phải đối xử tốt với Lạc San, lại còn muốn kết thông gia, ta xem hy vọng không lớn rồi. Ôi sao tiểu tử này cao lớn thế nhỉ? Nếu đứng cạnh gã, ta chỉ cao vừa tới cổ hắn thôi."

Lạc San trừng mắt nhìn Đông Phương Bạch, rồi tiếc rề quay sang nhìn Ngao Tuyết như muốn hỏi "Tỷ tỷ có đồng ý không?"

Nhược Tuyết thông minh tuyệt đỉnh, vừa nhìn đã mỉm cười quay sang liếc nhìn Nhạc Nhạc, rồi từ tốn đáp: "Chỉ cần phu quân nhà ta nguyện ý, ta nhất định là vui mừng có thêm nhiều muội muội!" Dứt lời liền lạnh lùng nhìn Đông Phương Bạch.

Tiểu Bạch bị nàng nhìn đến phát lạnh, thầm nói: "Sự tình thật là cổ quái, bị nàng ta nhìn một cái mà lạnh cả người. Ài, thân đã không phải người thường, sao lại còn muốn khổ làm chi!"

"Tỷ tỷ, muội là Lạc San, năm nay mười bảy tuổi" Tiểu nha đầu quả nhiên chưa được hỏi mà đã khai rồi. - <http://.com>

Nhạc Nhạc chính đang thăm thò dài Lạc San không cần phải cố cầu như vậy, nhưng không xen vào chuyện của hai người, cũng không tỏ ý bất đồng, chỉ cảm thấy Nhược Tuyết giống như một người vợ cả của vương gia, lòng không vui tí nào. Đột nhiên không khí chung quanh lạnh xuống, Nhược Tuyết quát lên: "Coi chừng ám khí!"

Nhân vì những người trong đương trường, người có thực lực mạnh nhất chính là nàng, lại ngồi quay ra cửa vào, do đó phát hiện sớm nhất có ám khí phá không bay đến. Nàng vội kéo Lạc San qua bên, toàn thân vận hành chân khí, nhiệt độ giảm xuống vài phần, từng điểm tuyết hoa tung bay trong không khí chính là tiêu chí khi Nhược Tuyết vận công đến mức cao nhất. Song chương của nàng liên tiếp phát ra, ngăn cương châm bằng lông trâu bay đến như mưa, lực đạo cực mạnh. Sau những chương đó, Nhược Tuyết cảm giác huyết khí ở ngực sôi trào, lòng biết người phát ra ám khí có nội lực cực cao, nếu không không thể phát ra lực đạo mạnh như vậy.

Vừa khéo Yếu từ Yếu hoạt lúc đó cũng xuất thủ tương trợ, cả trăm mũi cương châm toàn bộ rơi xuống đất. Nói thì chậm, nhưng chuyện xảy ra nhanh vô cùng, ở cửa đã có hai đạo hắc ảnh chạy trốn. Yếu từ Yếu hoạt quát lên một tiếng, quát bảo bọn họ vệ đang ngờ ngẩn: "Bảo hộ tiểu tỷ!" Sau đó hai người

như hai tia chớp phóng người đuổi theo.

Các giáp sĩ hộ vệ hoảng hốt bao bọc quanh người Lạc San.

Nhạc Nhạc nắm chặt bàn tay thon của Nhượng Tuyết, ôn nhu hỏi: "Tuyết nhi, nàng không sao chứ?"

Nhìn thần tình quan thiết của Nhạc Nhạc như vậy, lòng nàng thật ấm áp, nhưng lại vờ gắt: "Bỏn tiểu tử thần công cái thể, sao lại có chuyện gì chứ?"

Ám khí lúc này toàn là nhắm bắn vào Lạc San. Nàng được người ta kéo từ quỹ môn quan trở về, mặt còn trắng xanh, đầy bọt hộ vệ qua bên, chạy về phía Nhạc Nhạc "òà" lên một tiếng, nhảy phốc vào lòng hắn, khóc tu tu như bỏ rống!

Nhạc Nhạc liền nhẹ vỗ vào lưng thon của nàng, dịu giọng an ủi. Lạc San càng khóc càng thảm thiết, toàn bộ thân người thiếp trong lòng Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc nhìn Nhượng Tuyết biểu lộ vẻ khốn khổ, Nhượng Tuyết tức giận lẽ lười đáp trả, ý tứ nói rằng: "Chiếm được tiện nghi còn bày đặt giả bộ!" Tuy nội tâm nàng đồng ý cho Nhạc Nhạc tìm thêm nữ nhân khác, nhưng mắt thấy tình cảnh như vậy, lòng nàng khẽ nhói nhói, đau như xát muối vào lòng.

Đông Phương Bạch cũng vừa lấy lại tinh thần, không ngờ Nhượng Tuyết có võ công cao như vậy, có thể phát ra hoa tuyết! Trời ạ, đó nhất định là võ công ma giáo. Bất quá gã cứ nhớ lại ma giáo đã hai mươi năm không ra ngoài Thiên Nhai Giác, hung danh không thịnh bằng Quỷ Ngục môn, do đó liền an tâm, liền tiến lên cầm tay cái ân cứu mạng của nàng. Nhượng Tuyết chỉ gật gật đầu, không hề biểu lộ vẻ chấp nhận hay không chấp nhận. Sau đó nàng khều nhẹ vào lưng Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc đương nhiên hiểu rõ mở rộng vòng tay, ôm nàng vào lòng. Nhìn mô dạng của Đông Phương Bạch như vậy, Nhạc Nhạc chỉ biết cười khổ.

Lạc San khóc đến môi mòn, phát hiện mình đã thiếp trên ngực của một người. Khí tức của người này thật dễ ngửi, như xạ như lan, sung mãn khí tức dương cương của nam tử. Lúc này không biết tại sao lại nhảy phốc vào trong lòng người ta, nàng chỉ mơ mơ hồ hồ cảm giác nơi đó thật an toàn. Bản thân nàng cũng không biết tên người ta là gì, sao lại nằm gọn trong lòng người ta thế này? Nghĩ đến đây, mặt nàng đỏ bừng nhưng hờn hờ, cố lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn, vừa trông lên đã thấy người ta đang chăm chú nhìn lại, gương mặt anh tuấn tuy còn mang nét trẻ con, nhưng nụ cười phơn phớt ấy sao lại quá mê hoặc. Lạc San bị gã nhìn, tâm hồn rung động, máu huyết dâng trào, toàn thân hừng hực, thân thể càng lúc càng mềm, cứ muốn rúc vào lòng gã, ánh mắt đẹp chớp chớp như nước mùa thu, ánh mắt đầy thâm tình nhìn lại, đôi môi hồng không biết thế nào đã áp lên môi Nhạc Nhạc. Nguyên nàng khi hít phải khí tức trên người Nhạc Nhạc, xương cốt trong người như bị kích thích, liền chủ động ngẩng đầu hôn Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc cười thầm: "Thật cảm ơn lão quỷ, dạy cho ta luyện được cái khí tức có công năng kích tình này. Nhưng ta quyết không làm sắc lang, sắc lang thì có gì tốt chứ? Bọn mỹ nữ thì ta hoan hô, nhưng ta không đánh mất họ, ta không dụ họ, ta...."

Nhạc Nhạc thấy nàng chủ động hôn mình, ngu gì khách khí, đầu lưỡi điều luyện cũng xoắn lấy bờ môi khép hờ của nàng, lách vào tiếp xúc với vòm miệng đầy hương, lại mát nhẹ, nhóp nhép thương thức! Lạc San cảm giác có một thứ cảm giác nhột nhạt, kỳ quái từ hạ thể lan đi khắp toàn thân, linh hồn trầm thụy đột nhiên tỉnh giấc. Một thứ dục vọng tồn tại trong từng đường gân thớ thịt đột nhiên thăng khởi. Nàng ôm chặt lấy cổ của Nhạc Nhạc, miệng phát ra những tiếng lẩm bầm vô nghĩa, làn da trắng mịn dĩ nhiên ửng hồng.

Tám tên hộ vệ cùng Đông Phương Bạch thấy rõ ràng là Lạc San chủ động hôn môi người ta, tự nhiên không thể ra mặt ngăn trở, lại thấy cảnh kích tình của họ càng lúc càng nóng, chịu không nổi chuyển thân quay đi, người này nhìn người kia.

Lạc San đang lúc đạt đến giai đoạn cao trào, đột nhiên ở ngoài truyền vào tiếng chửi của Yếu tử Yếu hoạt, liền từ trong nhục dục tỉnh lại, sắc mặt đỏ bừng, mị nhãn như tơ, nhẹ nhớ lại cảm giác vừa trải qua lúc này.

Nhượng Tuyết đưa miệng xinh hỏi khẽ vào tai nàng: "Muội muội, ổn không?"

Lạc San "ừ ừ" một tiếng, nghiêng đầu chúi vào lòng Nhạc Nhạc, không dám ngẩng lên.

Yếu tử Yếu hoạt đã vào bên trong, trên vai có vác một xác chết: "Con mẹ nó, thoát hết một tên, ta không muốn sống nữa!"

"Con mẹ nó, một tên uống độc được tự sát! Ta không muốn chết đâu nha?"

Nhượng Tuyết hồ nghi hỏi: "A, cao thủ mạnh như thế sao lại tự sát được?"

Yếu tử lấy ra một ống đồng dài bốn thốn đáp: "Đây là câu trả lời!"

"Đây là sản phẩm Âm Dương Quán của Thiên Cơ các? Âm Dương Quán, quán âm dương. Bên trong quán có sáu ống phóng châm nhỏ, cái bên trong mỗi ống chứa chín cây châm, thò ra ngoài. Chỉ cần ấn nhẹ, một người có thể nấp ở chỗ xa mà bắn. Thiên Cơ các quả nhiên là dữ dội!"

Tổ chức sát thủ này là như thế nào?"

Yếu hoạt kéo tay áo của sát thủ ra, chỉ vào hàng chữ xăm trên cánh tay nói: "Dã thảo thiêu bất tận, xuân phong xuy hưu sanh (Cỏ dại đốt mãi không hết, gió xuân đến lại đâm chồi)". Vết xăm trên tay người này chính là nói rõ xuất thân từ tổ chức sát thủ liên quan đến "Dã thảo".

"Dã thảo?"

"Dã thảo" chính là một tổ chức sát thủ thành danh sớm nhất của Phong Nguyệt Quốc, dù thực lực chỉ đứng vào hàng thứ hai, nhưng do có đội ngũ sát thủ "dã thảo" lên đến một vạn người, sát thủ của họ nhiều như cỏ dại, lại coi mạng như cỏ rác, chỉ cần có tiền, bọn chúng chết cũng không sợ, chúng có

thể vì tiền mà bán mạng, đó là vì chúng là những người sống trong tầng lớp xã hội thấp kém nhất, chỉ cần có com ăn, bọn chúng cái gì cũng dám làm

Còn "Luân hồi" chính là tập đoàn sát thủ mới quật khởi trong vòng sáu bảy năm trở lại đây, hành động cơ mật, trang bị tối tân, nghe nói có quan hệ rất gần với Thiên Cơ các, số lượng sát thủ không rõ, nhưng chất lượng sát thủ cỡ như "dã thảo" thì nhiều vô số! Tính ra thật lớn đứng đầu Phong Nguyệt Quốc.

"Nghe nói một cái Âm Dương quán trong thị trường chợ đen có giá tới hai vạn lượng bạc, cái mà tên dã thảo này có lại rất lớn!" Đông Phương Bạch tiếp tục nói.

"Muội muội, muội không sao chứ?" Lạc Hà xuất hiện trước cửa, nguyên mạo hòa ái và tiêu sái, dẫn theo tùy tùng, nghe tin liền đến ngay Phong nguyệt Khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* Convert được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 05. Dã thảo (Hạ)

Lạc San rời khỏi lòng Nhạc Nhạc, nhưng lại không muốn buông bỏ bàn tay của gã. Thấy Lạc Hà đến, nàng thấp phần cao hứng, vội nói: "Nhị ca, muội không sao, chính là Nhược Tuyết tỷ tỷ cứu muội! Lúc đó quả thật là nguy hiểm a!" Lạc San chỉ Chung Nhược Tuyết.

Lạc Hà nhìn thấy Nhược Tuyết xinh đẹp lạnh lùng ngồi đó, bèn bước tới để đáp tạ. Đông Phương Bạch thấy hấn cũng tiến lại đón chào: "Biểu huynh, gần đây có khỏe không?"

"Úy? Đông Phương biểu đệ, ngươi cũng ở đây sao". Nhẹ vỗ lên đầu vai Đông Phương Bạch, cười nói: "Hôm nay nhất định là phải đến Lạc phủ, chúng ta đã nhiều năm không gặp, phải hàn huyên tâm sự mới được. Cha ta thường nhắc về đệ luôn."

Y đến bên cạnh Vương Nhạc Nhạc và Nhược Tuyết, cúi người nói: "Mong hai vị tối nay sắp xếp thời gian đến dự, tại hạ lần trước chưa kịp cảm tạ nhị vị. Hôm nay lại nhờ hai vị cứu giúp muội muội, hai vị quả là phúc tinh của Lạc gia, Lạc Hà ta xin cảm tạ nhị vị lần nữa!" Dứt lời liền cúi mình bái Nhược Tuyết và Nhạc Nhạc một bái.

Nhược Tuyết nhìn Nhạc Nhạc, không nói gì. Nàng biết rằng, trước mặt người ngoài, chuyện ăn nói tốt nhất nên nhường cho nam nhân, không nên nói hót, nếu không nam nhân sẽ cảm thấy mất mặt, quan hệ của hai người nhất định sẽ vì thế mà có vấn đề.

Nhạc Nhạc biết nàng đang tưởng nghĩ đến nhiều chuyện, nhưng cũng trân trọng ý của nàng, hai lần cứu người đều là do một tay của Nhược Tuyết, có người lại ta ơn, vinh dự đó nàng lại nhường cho mình, gã sao mà không thêm phần yêu quý Nhược Tuyết cho được? Nhạc Nhạc đứng lên đỡ lấy Lạc Hà, nói: "Thân phận của chúng tôi thấp hèn, sao lại nhận đại lễ ấy được! Hai lần vừa rồi đều do Tuyết nhi xuất thủ, ta chỉ là một thư sinh không hơn không kém, mới tới Lạc thành chỉ là vì tham gia ứng thí!"

Nhược Tuyết nghe Nhạc Nhạc không mặc nhận công lao, trong lòng thầm vui, nghĩ thầm, nếu Nhạc lang sớm tự nhận công lao, nàng có tiếp tục yêu thương gã không? Gã nếu chỉ cầu danh lợi cao quan, mình có thể chịu nổi không? Nghĩ đến điều này, tâm thần nàng hoảng loạn, thấy Nhạc Nhạc đối với Lạc Hà có thân phận tôn quý như vậy mà vẫn bình thường, điềm tĩnh ứng phó, lòng nàng liền khôi phục bình tĩnh, thầm trách mình sao lại hoài nghi khinh miệt Nhạc lang đến như vậy!

Lạc Hà thầm nghĩ: "Ta thấy ngươi không biết võ công, dùng đại lễ này chỉ là sự biểu thị tôn kính, chủ yếu là vì Chung Nhược Tuyết cạnh ngươi, mỹ danh của ngươi ta vào ba năm trước đã chấn động Phong Nguyệt Quốc. Hừ, ai cần ngươi đến đỡ ta? Hừ hừ..."

Nhưng ngoài mặt Lạc Hà thì vô cùng vui vẻ. Y cười ha hả nói: "Trong tình thế hiện tại, ai lại để ý đến thân phận làm gì. Xin hỏi tiểu huynh đệ quý tính là chi?"

"Tiểu sinh tính danh Vương Nhạc Nhạc." Vương Nhạc Nhạc thật thà hồi đáp.

"Vương Nhạc Nhạc? Ha ha, tên của Vương huynh thật là hài hước!" Lạc Hà đột nhiên biết mình đã thất lễ, bèn cười tiếp: "Bất quá rất đặc biệt, có đúng không? Ha ha!"

Lạc San cũng cười như hoa nở, nhu tình như nước dâng trào, say sưa nhìn chàng. Tên của chàng thật là lạ, lại đáng yêu vô cùng!

Xem ra phong cách của nữ nhân này khi trúng phải ái tình quả là điên!

Lạc Hà nhìn thấy khẽ nhủ mầy, thầm nghĩ: "Muội muội không phải là mê mết lam y tiểu tử này rồi sao? Lạc gia chúng ta phải làm thông gia với những gia tộc hùng mạnh, tên tiểu tử này danh thi không có, văn chữ ra văn, võ không ra võ, ngoại trừ cao lớn, không có điểm gì nổi bật. Bất quá có thể thân cận với Nhựt Tuyết đến như vậy, nhất định là không tệ rồi? Thế lực của ma môn không hề đơn giản? Bất quá không biết ma môn với Vương Nhạc Nhạc có quan hệ gì không? Không biết Chung Vô Nhai có thể chấp một người rể không biết võ công thế này không? Nếu thật thì thì đây quả là sự kiện chấn động ma giáo chứ không sai!"

Ài, đừng quên con người ta đôi khi không như tướng mạo bề ngoài. Người chưa thử qua sao biết Vương Nhạc Nhạc người ta không thông văn sử, mắt người có vấn đề rồi, chưa nói là người làm sao biết người ta không có một thứ nội công kỳ quái nào đó? Vóc người cao lớn như đại tướng, lại nói người ta không có điểm gì nổi bật! Tất cả là vì vị đại tướng quân Lạc Hà vốn anh minh là vậy, nhưng vì quan tâm đến chuyện của muội muội, thành ra đối với điểm ngộ của Nhạc Nhạc có phần đồ kỵ. Tuy nhiên, trong cái rủi đó lại có cái may!

"Hai vị, tối nay ta thay thế An Định Thư thiết yến đáp tạ hai vị, thỉnh hai vị nhất định phải đến dự!". Đó là lời nói thật tâm. Y lại tiếp tục nói: "Yếu tử yếu hoạt nhĩ vị tiên bối, xin đưa San nhi hồi phủ, tỏ tường mọi chuyện cho cha ta biết, để sớm truy ra hung thủ chân chính. Đồng Phụng biểu đệ, cùng ta hồi phủ nào!"

Nhạc Nhạc gật đầu đáp ứng, cười nói: "Nhất định phó ước!". Nhưng lòng thầm nói: "Vì muội muội của người, ta phải đến Lạc phủ một phen."

Lạc San không muốn rời xa gã, bịn rịn nói: "Tối nay chàng nhất định phải đến nha!" Nhạc Nhạc mỉm cười gật đầu khẳng định với nàng.

Nhạc Nhạc tiễn hai huynh đệ họ Lạc, rồi nắm tay dẫn Nhựt Tuyết về phòng nghỉ ngơi. Nhạc Nhạc vẫn còn tâm tính của thiếu niên, nghỉ ngơi một chút đã kéo Nhựt Tuyết đi dạo phố.

Nhựt Tuyết đã ba năm không rời khỏi Thiên Nhai Giác, khi nghe nói đi chơi thì thập phần cao hứng. Người đi như mắc cửi trên đường, những thứ rất hấp dẫn vừa nhiều vừa lạ, khiến Nhựt Tuyết như một cô bé, nắm chặt tay Nhạc Nhạc, chạy động chạy tây, lộ xuất vẻ khá ái ngại thẹn.

Chỉ cần nhìn thấy dáng vẻ nàng như vậy là người đi đường mặt ngây ngốc mồm chảy nước dãi, thầm than sao Nhạc Nhạc lại điễm phúc đến như vậy!

"Nhạc lang, nhìn cái này xem, cái kẹp tóc trang sức này đẹp ghê, muội rất thích!" Nhựt Tuyết đương nhiên là có tiền, nhưng chỉ muốn vui vịnh tình lang, liền mua luôn hai cái, một vạn tiền mỗi cái, cho mình một và tặng tình nhân một.

Nhạc Nhạc đương nhiên hiểu rõ tâm ý của nàng, cười nói: "Đề ta đeo cho tỷ tỷ! Oa, quả nhiên là đẹp ha! Giống như là đeo chân đóng giày cho tỷ tỷ vậy! Ông chủ, ta mua cái này!" Nhạc Nhạc trả tiền xong, đầu mầy cuối mắt cùng Nhựt Tuyết rời khỏi.

"Nhạc Lang, ta thích cái đó... cái đó"

"À, cái nào?" Nhạc Nhạc bụ đầu nhìn quanh quẩn, làm ra vẻ oai lắm, nhưng không biết nàng muốn cái gì?

Nhựt Tuyết thấy biểu tình tán loạn của Nhạc Nhạc, bèn giận dữ nói: "Nhạc lang? Chàng đừng có nghĩ bậy nghe, thiếp cũng có thể biến chàng thành một khối băng đó! Hi hi, đừng có sợ, tỷ tỷ chọc đệ thôi, ta chính là nói mấy cái miên hoa đấy, ta muốn ăn!"

Nhạc Nhạc toát mồ hôi hột, cuối cùng đã nhìn ra được nguồn gốc bị hành tội của hắn, đó là miên hoa đường. Nhìn thấy các tiểu hài tử tranh nhau mua ăn cái thứ đó, Nhựt Tuyết cùng nhìn thòm thèm giống như một tiểu nha đầu đang vòi vĩnh cha mình.

"Ai da, thì ra là cái đó, cái đó hả! Đề ta đến mua" Nhạc Nhạc quay lại với cây miên hoa đường.

Nhựt Tuyết cao hứng nhận lấy, học theo các tiểu hài tử, thè chiếc lưỡi xinh liếm lấy liếm để.

"Ừm, ngon quá! Chàng ăn thử một miếng đi, lại đây! Ngoan nào...! A a!" Nhựt Tuyết thấy Nhạc Nhạc đã cắn một miếng, mới buông tha cho gã.

Nhạc Nhạc chau mày, ăn xong một miếng, thầm kêu lên: "Cái thứ miên hoa đường đáng ghét! Sao lại cho nhiều đường quá vậy, ngọt chết người ta mất! Ài, nó chỉ toàn đường là đường, sao không cho ít đường đi một chút!"

Nữ nhân sao lại thích ăn đường thế nhỉ! Trước đây khi hắn đi thanh lâu, thường mua kẹo tặng cho bọn kỹ nữ, thế mà họ vô cùng cao hứng.

"Nhạc lang, chàng đang nghĩ gì thế?"

"A, ở đây ồn quá, đến chỗ nào ít người một chút!"

Nhựt Tuyết cũng đi dạo thỏa mãn rồi, theo lời Nhạc Nhạc, họ chọn chỗ ít người mà đi. Khi đến các tòa lầu các ở trong rừng khá ít người, tiếng đàn vọng ra từ đó như hư ảo, lờ mờ, hấp dẫn bước chân của Nhạc Nhạc. Người đi trên đường đột nhiên đông đúc, đều hướng đến chỗ có tiếng đàn mà đi, lại có người nói: "Như Mộng đại tiểu thư đang ở Túy Tâm hồ, mau đến xem! A Tứ, người chạy nhanh chút nếu không lão tử không đợi người đâu!"

"Con mẹ nó, ai đập lên giày của ta thế này, đầu thai không được là do người! Oa, không ý tứ gì hết, đừng người rồi, ha ha ha!"

Thấy bọn nam nhân sốt ruột như vậy, Nhạc Nhạc liền đoán Như Mộng nhất định là mỹ nữ, bèn lăm bằm tự hỏi "Túy Tâm hồ?"

Nhược Tuyết trước đây đã đến Lạc thành, nên hiểu biết tự nhiên là nhiều hơn Nhạc Nhạc, nhìn gã giận dữ bảo: "Túy Tâm hồ chung quanh đều là kỹ lâu. Như Mộng chắc là cô nương của kỹ lâu, xem bọn nam nhân sốt ruột như vậy, đến thần hồn cũng đi đâu mất!" Đột nhiên cười nói: "Đó là chưa nói, xem ra cũng làm chàng mất hồn rồi!"

Nhạc Nhạc toát mồ hôi: "Nhược Tuyết đối với mình ôn nhu như vậy, sao mà mình vẫn sợ nàng thế, đâu có lý do gì đâu cả?"

"Ha ha! Có Tuyết nhi bên cạnh, ta còn đi xem Như Mộng gì đó làm chi!" Bất quá tâm tính của thiếu niên ai cũng rõ, càng bảo là không muốn đi, trong lòng lại nóng ruột muốn được bay đến đó ngay lập tức.

Nhược Tuyết trừng mắt nhìn gã bảo: "Ta cũng muốn đến đó xem. Được! Đi thôi, theo tỷ tỷ đi xem mỹ nữ nhé?". Nàng nắm lấy tay gã, nháy mắt một cái, rồi chen qua dòng người mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Nữ Tâm Kinh* Convert được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 06. Phao khí

Theo đám đông hai người bước nhanh đến bên Túy Tâm hồ. Thu dương điểm lệ, lóng lánh ánh quang, tòa đình bên hồ có một vườn hoa lớn tào nhả. Nhìn ra phía xa, một hình dáng nữ tử yêu kiều đang ngồi trước mũi thuyền, đáng tiếc lại dùng một tấm sa màu bạc ngăn cách, không thể nhìn thấy rõ dung mạo của nàng trong thuyền. Một đợt gió nhẹ bỗng thổi qua, tấm sa lay động, bóng dáng nữ tử đó thoáng ẩn thoáng hiện, thướt tha như tiên nữ.

Bạch y nữ tử không dùng ngón tay, từng đoạn âm thanh mỹ diệu theo tay truyền ra khiến khách nhân dự khán trên bờ bất tri bất giác đều bị tiếng đàn làm cho si dại, ánh mắt đều hướng tới nàng, thần tình chăm chú ngây ngốc. Mọi người đều không dám thở mạnh, sợ rằng sẽ làm mất đi sự mỹ diệu của tiếng đàn. Đồng thời, chúng nữ trong vườn hoa tất cả đều vọng nhìn lên trên thuyền, khuôn mặt xuất hiện nét tiếu ngưỡ, từng tiếng cười tình tứ như vậy gọi.

Đột nhiên giữa hồ truyền lại một thanh âm trúc địch du dương, âm địch triền miên, uyển chuyển và thanh thoát. Thanh âm đó hòa quyện vào tiếng đàn, hai thanh âm hợp lại tạo thành một khúc nhạc hài hòa tuyệt mỹ. Tiếng đàn chợt chuyển, huyền âm trở nên cấp thiết, hoàn toàn không còn nhẹ nhàng, tiếng địch bắt chợt dừng lại trong giây lát nhưng sau đó đã nhanh chóng bắt kịp tiết tấu của tiếng đàn. Trong tiếng địch như có sự đặc ý, địch thanh chợt như tới gần, một du thuyền tào nhả dừng lại bên bờ của vườn hoa, thời địch trước mũi thuyền là một bạch y nhân, dáng người mảnh khảnh, nhẹ nhàng tiến lên vườn hoa, đàn và địch cùng dừng lại.

Trên bờ các nam nhân bắt đầu có những lời phê phán, trách móc kẻ đã thổi địch vừa đi thuyền tới, người này trông đáng vẻ hết sức tiêu sái.

Bạch y nhân đứng tại mũi thuyền, hướng tới nữ tử trong bức sa trướng thi lễ nói: "Tại hạ Hoa Mãn Viên, mạo muội cầu kiến Như Mộng cô nương! Thịnh cầu cô nương ưu ái cho tại hạ được mở rộng tầm mắt!"

"Hoa công tử, nếu đã tới thì mời qua đây ngồi! Nếu tôi không muốn công tử tới, sợ rằng đã không làm như vậy, phải không?" Thanh âm trong như nước, nhẹ nhàng thanh nhã, không nghe ra hỷ nộ.

Hoa Mãn Viên vui mừng, nói: "Đa tạ Như Mộng tiểu thư, tiểu sinh thật là tam sanh hữu hạnh!"

Bạch y nhân lại thi lễ lần nữa, tấm sa bạc trước hiên được hạ xuống, hần liền thấy được dung mạo của nàng, không tưởng rằng khi nàng bỏ tấm sa che mặt, lộ ra phong tư làm say lòng người, đặc biệt là ánh mắt trong như mùa thu, đen như hạt châu, không hề tỏ ra hoảng sợ, tựa như nhìn thấu được tâm hồn của con người.

Hần mở ra một lỗ hồng đủ để chúng nhân trên bờ nhìn thấy được hình dáng của giai nhân bên trong. Liền đó, mọi người trên bờ nổi lên một trận kích động, nhưng rồi lại thấy thất vọng lập tức. Kích động vì đã thấy được giai nhân, thất vọng vì đã không thấy rõ được diện mạo của nàng.

Hoa Mãn Viên tiến bước vào sau tấm màn sa, vừa định ngồi xuống thì nghe thấy bên ngoài nổi lên một trận xao động. Một cảm y công tử cùng với hai người tùy tùng đã nhảy lên trên mũi thuyền, bộ vị vừa ổn định đã lớn tiếng: "Như Mộng tiểu thư nói vậy theo ta là không đúng rồi, hội Bách Hoa hàng năm thường là không tiếp khách, sao lần này lại phá lệ như vậy? Ta Lạc Vương phủ Lạc Kiệt vốn rất coi trọng lời ước định lúc trước!"

Nhạc Nhạc thấy khinh công của Lạc Kiệt, lắc đầu nói: "Công lực của hần thậm chí không bằng cả Lưu Tích! Thiết nghĩ xuất thân từ Lạc gia, sao lại có một tên công tử bất học vô thuật như vậy, xem ra truyền ngôn thật đúng! Hần còn tệ hơn cả Lạc Hà, càng không thể so sánh với Lạc San! Tên tiểu tử này làm cho Lạc Vương Gia rất đau đầu, nghe nói hần rất thích vạch cỏ tìm hoa. Ha ha, nhưng Hoa Mãn Viên so với hần còn mạnh hơn, hần không có chút hy vọng gì rồi! Bất quá ngay cả Như Mộng cũng không tiện từ chối, tỏ ra cư xử đúng mực đành chấp nhận hần tại kỹ lâu này. Thật đáng tiếc!"

Như Mộng đáng vẻ bình tĩnh, nhẹ nhàng nói: "Xin thứ cho thiếp thân thất ngôn lúc trước, mời Lạc công tử vào đây ngồi!". Lạc Kiệt vui mừng, cùng với

tùy tùng, hưng phấn tiến lại ngồi cạnh Hoa Mãn Viên.

Như Mộng mảy liễu nhủu khẽ, than nhẹ một tiếng, tịnh không nói thêm tiếng nào tiếp tục khơi lại tiếng đàn.

Nhược Tuyết hỏi : "Nhạc lang sao không nói một tiếng nào? Đây là một cơ hội tốt, bằng vào tài mạo của chàng, nữ nhân này không thể thoát khỏi tay chàng mà!"

Nhạc Nhạc lắc đầu, cười nói: "Tuyệt nương của ta mỹ mạo thập bội, có Tuyệt nương bên cạnh, ta còn tới kỷ lâu làm chi!"

Nhược Tuyết nhẹ nhàng nở một nụ cười, thờ dài nói: "Người mà có sắc đẹp như Như Mộng, thật hiếm thấy, tất cả mọi người đều muốn lên thuyền để gặp Như Mộng, chỉ có một số là còn để ý đến muội!"

"Đó là do chúng không nhìn thấy khuôn mặt của nàng, ta không thể tin được khi chúng nhìn thấy nàng thì không để ý!" Dứt lời, hấn gầm lên một tiếng lớn, tiếng hét trong không trung được sử dụng ba thành nội lực phổ vào, thanh âm liền áp chế tiếng đàn, phần nộ xạ ánh mắt nhìn khắp chúng nhân, dùng dùng nổi giận, thanh âm giận dữ vọng tới.

Nhược Tuyết cảm thấy từ hấn phát xuất đảm lược to lớn, "Ah" một tiếng, nửa giận nửa vui liếc nhìn Nhạc Nhạc, chỉ thấy biểu tình mạnh mẽ của thanh âm nguyên lai chính nhằm vào đám sắc nam, trong đầu ngay lập tức có một cảm giác kích động. Trời, nước dãi của chúng đã không ngừng chảy ra!

Nhạc Nhạc nhẹ giọng nói: "Nhìn hình dạng mọi người nhìn nàng đến ngốc nghếch, đã nói cho ta biết Tuyệt nương của ta quả thực tuyệt đẹp!". Nhược Tuyết nghe xong, trong lòng rất hạnh phúc, thực không để ý mục quang của chúng nhân, thần sắc đột nhiên biến thành lạnh lẽo, trừng trừng quét nhìn những ánh mắt si ngốc của đám sắc nam. Khuôn mặt mỹ miều bao phủ một màn sương lạnh, sát khí mãnh liệt, đám sắc nam nhân châu liền nhanh chóng cụp xuống.

Trên thuyền Như Mộng, Hoa Mãn Viên, Lạc Kiệt cũng nghe thấy tiếng hét, trên cao ngó xuống, cùng lúc nhìn thấy Nhược Tuyết. Hoa Mãn Viên biểu tình lộ xuất vẻ kinh ngạc, không thể nghĩ rằng còn có người có thể so sánh về đẹp với Như Mộng được. Lạc Kiệt càng thực tế hơn, định chuyển thân xuống thuyền, đi được vài bước, phát hiện thấy bất diệu, bối rối liếc nhìn Như Mộng, quay lại ghé ngồi, nhưng nhãn tình cứ nhìn chăm chăm vào Nhược Tuyết tại đám đông.

Như Mộng nhìn thấy biểu hiện đó của hai người, tự cười khổ, tinh thần âm đạm, nhìn lại Nhược Tuyết, nhẹ nhàng gật đầu, biểu thị sự tán thưởng. Nhìn Nhạc Nhạc bên cạnh Nhược Tuyết tức thì trong mắt nàng liên tục hiện lên vẻ kinh dị, nhưng ngay lập tức khôi phục lại sự điềm tĩnh.

Mặt trời đang ngả về phía tây, ánh hồng dương loang khắp trên mặt nước. Nhược Tuyết định rời đi, kéo Nhạc Nhạc li khai khỏi mục quang của đám sắc nam, ở nơi phong trần những ánh mắt tham lam của nam nhân quả là không chút úy kỵ, dù Nhược Tuyết dùng nhãn thần giết người, cũng không thể cản được.

Bọn họ tiến về một nhai đạo đầy cây xanh.

Nhược Tuyết thở ra một hơi dài, nhẹ nhàng nắm lấy tay Nhạc Nhạc thấp giọng nói : "Chàng thật bại hoại, xấu xí, làm hại ta bị đám sắc lang đó quấy nhiễu, thật là đông đúc quá!". Kỳ thật trong tâm nàng như nở hoa. Ài, thâm tâm nữ nhân, thật như mò kim đáy biển!

"À, đông thật đấy! Ta chỉ là muốn chứng minh nhanh cho nàng thấy, bản thân nàng rất có mỹ lực mê hoặc! Nhưng nàng đáp lại ta như vậy đó!" Nhạc Nhạc ra vẻ bản thân bị trách oan, song mục u ám, nhãn lệ phát xuất khoái tích.

Nhược Tuyết thực sự chấn động trong lòng, trong tâm hồi hện nghĩ "Mình... mình có thể nói vậy với hấn sao? Hấn đã mười sáu tuổi rồi, thực sự đã lớn rồi. Hấn thực sự đã làm mình rất vui."

Tâm lý chấn động, trong mắt xuất hiện ngấn lệ, Nhược Tuyết yêu kiều nói: "Hảo đệ đệ, ta xin lỗi, tỷ tỷ làm tổn thương đệ phải không? Là tỷ tỷ không tốt!"

Nhạc Nhạc thấy được kết quả đó, nhưng vẫn cố tỏ ra vẻ trịnh trọng, nói: "Ta cũng muốn thứ lỗi cho nàng, nhưng có điều là nàng phải hứa với ta một điều kiện."

Nhược Tuyết lòng hoan hỉ trả lời: "Một trăm điều kiện tỷ tỷ vẫn sẽ hứa, chỉ cần đệ đệ sau này đừng sử dụng những từ giận dữ ấy nữa". Tình quá thâm sâu, quan tâm thì sẽ loạn, nàng ta đã chìm đắm quá sâu trong ái tình!

Nhìn biểu tình của nàng ta, hấn không nở làm nàng ta tổn thương. Nhưng hiện tại, đây là kết quả chứng tỏ thâm tình nàng giành cho hấn.

"Ta thật quá giỏi" Nhạc Nhạc bật cười nhần nhở.

Nhược Tuyết đột nhiên hiểu ngay hóa ra Nhạc Nhạc có ý trêu chọc mình, nàng tức giận nói: "Tên tiểu hấn đàn, dám trêu chọc ta". Quyền phong nhanh chóng đánh đến trước ngực của Nhạc Nhạc. Nhạc Nhạc nắm lấy tay của Nhược Tuyết kéo vào lòng, Nhược Tuyết cũng không né tránh, hai bên đều bất động, nhìn nhau tràn ngập tình ý!

Một trận gió thu thổi đến, lá vàng rơi như bướm lượn vờn hoa. Ánh nắng chiều tựa huyệt chiếu lên lá thu càng làm chúng óng ánh hơn. Những chiếc lá thu không thể rớt xuống đất, vì từng đợt gió cứ cuốn nó lên cao, giống như lời réo gọi níu kéo sinh mệnh. Dường như trong khắp trời đất này chỉ toàn là thu

đang múa lượn.

Nhạc Nhạc nhớ lại sự phụ có nói qua: "Chiêu thức có nguồn gốc tự nhiên, ta chỉ dạy tên hỗn tạp nhà người tập luyện mỗi "Loạn Hoa Trảm". Từ nay, nếu người bước chân vào giang hồ thì hy vọng người sẽ có lúc thấu hiểu "vô chiêu" cảnh giới. Vô chiêu chính là những chiêu tự ngộ ra,

căn cứ đặc điểm nội công tâm pháp của chính mình, kết hợp với những thứ đã tham ngộ chế ra chiêu thức phù hợp cho bản thân. Ngự Nữ Tâm Kinh vốn là lấy tình nhập đạo, nhất thiết phải bắt nguồn từ tình, có tình trong ý, chiêu tự tâm xuất! Hết thầy đều do bản thân tự thấu hiểu cũng như trải qua kỳ ngộ."

Từng phiến lá thu vùn vù theo đường gió trốt, lồng lộn nhưng vẫn có thứ tự. Con gió này vừa suy, thế gió khác lại tới, làm cho chúng quay cuồng mãi không yên trong gió trốt, giống như "Hoa Gian Vũ Bộ" vậy. Cái thứ lá vàng nhuộm sắc đỏ đỏ bay lượn theo đủ mọi phương hướng giống như là khi vận dụng kiếm pháp đến phân linh xảo nhất.

Trong đầu Nhạc Nhạc chợt lóe lên tia giác ngộ, giống như trong đêm đen bùng lên tia chớp, tinh quang càng lúc càng dày, khiến cho đầu óc tạm thời trống rỗng, cái thứ "Loạn Hoa Trảm" ấy cũng tạm thời quên mất. Trong cơ thể Nhạc Nhạc, Ngự Nữ chân khí tự động vận chuyển, tốc độ nhanh hơn bình thường, vận hành trong khắp kỳ kinh bát mạch. Bên ngoài cơ thể dị hương phát ra, làm phân tán phần hồng thành sương khói nhàn nhạt.

Nhược Tuyết phát giác ra liền kiểm tra dị dạng của hân, thấy phần vụ tản ra. "A" một tiếng, tiến ra ngoài ba trượng, nàng thấy Nhạc Nhạc trước tình trạng như thế, không thể quấy nhiễu, nàng liền đứng làm hộ pháp trong phạm vi đó, không dám rời xa. Nàng cảm thấy màn phần vụ có mùi thơm, trước thì không có gì, sau một lúc cảm thấy cổ họng khô cháy, dục vọng từ từ trỗi dậy.

Nàng đã có lần trúng qua xuân dược nên có ấn tượng rất sâu, tuy không minh bạch sao lại như thế? Liền thu nhiếp tinh thần, bỏ qua mọi chuyện bên ngoài.

Nhạc Nhạc không thể khống chế tốc độ vận chuyển rất nhanh của chân khí, bất chấp hậu quả, tỏ ra mặc kệ nó, liền thu nhiếp tinh thần, cảm giác được gió, cảm giác được phong diệp, cảm thụ tự nhiên, thật là loại cảm giác kỳ diệu. Tuy nhắm mắt lại, nhưng rõ ràng cảm nhận được tình huống bốn phía, Nhược Tuyết ở ngoài năm trượng đứng yên dưới gốc cây phong, ánh mắt khẩn trương nhìn mình, còn có thể rõ ràng cảm nhận được sự nồng đậm yêu thương, quan tâm thật tha thiết của nàng.

Cảm thụ đến sự vui sướng của phong diệp khi lìa khỏi cành thật không đành lòng, đối với sinh mạng quyền luyện vô hạn. Rời khỏi cành một lát, phong diệp không còn bị thương, tiếng kêu xào xạc thật tức cười, hưởng thụ bay lượn thật khoái cảm phi thường. Gió cũng chao lượn vòng vòng bên ngoài với phong diệp. Hi hi, ha ha... rồi mang lên tới một độ cao nào đó, rồi rơi xuống đất thập phần vui sướng, tựa như tìm được nơi chốn mà tồn tại thật là vui thích và lạc thú. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://.com>

Nhạc Nhạc kích động đến sắp khóc, đó là một loại cảm nhận với tự nhiên, giao tiếp với tự nhiên, tâm trạng kính sợ với tự nhiên. Điểm kim sắc ở giữa bụng, nhanh chóng hạ xuống, chân khí đang chạy nhanh lập tức chậm lại, chuyển động với tốc độ bình thường, lớp khí thể màu hồng phần bên ngoài cơ thể, từ từ theo da nhập vào thân thể hân, tạp chất bị để lại bên ngoài.

Trải qua lần cảm ngộ và luyện hoá này, hân đã minh bạch ý của chiêu thức, có thể giải thích ý nghĩa của từng chiêu thức trong bộ "Nhất Sát Kiếm Pháp" chỉ mình hân biết. Hiện tại, tuy hân chưa thể lập tức chiêu tự tâm xuất, nhưng lúc xúc động linh cảm, xúc động tình cảm, tự nhiên cũng có hiệu quả rất lớn.

Chân khí trong thân Nhạc Nhạc trở nên tinh thuần hơn, giống như cô đặc lại, cho phép kinh mạch hân có thể chứa nhiều chân khí hơn, giống như một bình dầu, bên trong có trộn nước, nước bị nấu bốc hơi hết, trong bình có thể chứa thêm nhiều dầu hơn, dầu đã tinh luyện, trong khi xào nấu, dầu sẽ không dễ xảy ra cháy nổ (tức là khi giao đấu, chân khí sẽ dễ điều động hơn, rất là tiện lợi.)

Nhạc Nhạc từ từ thu công, nhớ tới Nhược Tuyết, nghĩ nàng đợi chắc sốt ruột lắm, trong lòng đầy tình ý sâu nặng hòa vào tư niệm. Hân từ từ mở mắt ra, ánh mắt có chứa một tia sáng màu phần hồng, bắn ra phía trước, chỉ nghe một tiếng "A", mọi người đều như ngây dại, phía đối diện là ba nữ nhân. Nữ nhân ngay trước mặt mặc áo đỏ, áo choàng dài chấm đất, như tan vào ánh mặt trời, thân thể tuyệt mỹ không kém gì Nhược Tuyết, da mềm như thể miết vào chảy nước, tai đeo bông đuôi phượng bằng hoàng bảo thạch, ung dung tôn quý, khí chất cao nhã. Phía sau nàng còn có hai tiểu ty vận bạch y, cũng sững người như vậy nhìn Nhạc Nhạc.

Trong ánh mắt không chỉ có tình ý, mà còn có một nửa dục vọng, đạo mục quang này chính là do Nhạc Nhạc vận chuyển công lực cực điểm, còn có tác dụng thôi miên rất mạnh (Ngự Nữ Tâm Kinh tầng cao còn có tác dụng thôi miên!), khiến bọn họ sinh ra cảm giác đối với lam y thiếu niên này như nhận ra, lại dường như rất quen, ngoài ra còn có quan hệ mật thiết, như kiểu chàng yêu ta, ta cũng yêu chàng sâu đậm muốn chết!

Nhạc Nhạc vốn là vô ý phát ra một đạo mục quang, làm sao biết được uy lực của cái nhìn này, sau khi hân ngây người một lúc, liền quay người hướng về phía Nhược Tuyết chạy. Nhược Tuyết thấy hân thu công, sớm đã từ xa nhìn thấy một bộ ba mỹ nữ đứng ngây ra, hoan hỷ lao vào lòng hân, nhưng lập tức ly khai.

"A, hương vị trên người chàng nặng quá, còn là vị lạ nữa!". Nhạc Nhạc không tin vào điều đó, lắng tai nghe, chỉ thấy tiếng kêu khóc quái dị, vội kéo Nhược Tuyết về quán trọ.

Ba người đáng thương ấy đích thực là ba nữ nhân bị phao khí tác động đến nỗi nước mắt cứ chảy mãi. Nha đầu thứ nhất nói như khóc: "Tiểu thư, hân đã dẫn một cô nương xinh đẹp rời khỏi, không thèm để ý đến bọn ta, không cần bọn ta nữa rồi, hu hu!"

"Ta không hiểu sao hân lại từ chối ta, ta có cảm giác thật bức bối, Tiểu Ngọc Tiểu Bích, chúng ta hỏi phủ."

"Ồ ô, tiểu thư, muội cũng cảm thấy bức bối!"

Ba người bị bỏ rơi đều là những nữ nhân đẹp đẽ, chậm chậm trở về Tiên vu thế gia bằng cửa hậu.

Bọn họ đã làm những việc có lỗi sao?

"Tuyệt nhi, hãy giúp ta tắm rửa!"

"Không! Thiếp sẽ không tắm vào lúc này. A, nước dính vào thật ghét quá!" Nhục Tuyết bị thân hình và nụ cười của hắn làm cho tâm tình rối loạn, khi đó tình cảm dâng trào, cũng vì bị ảnh hưởng bởi thân thể ấy, hiện tại lại bị vẻ đẹp tả mỵ quyến rũ lấy mình.

"Tuyệt nhi à, nàng có thấy vị hồng y nữ tử đứng ở gốc cây phong không? Nàng ấy đã nhìn ta lúc này? Ài, thật là không thể tả được."

"Hi hi, Nhạc lang thật có khả năng dụ người!"

"Thật chứ, ha ha"

"Ừ, buông thiếp ra, người chàng ướt đầm A, ko được để tay chàng ở đó". Liền đó, nàng không thể nói tiếp, thân hình trở nên mềm nhũn trong lòng Nhạc Nhạc, miệng nói trong vô thức.

"A, nàng cũng ướt, nước chảy rất nhiều này!" Nhạc Nhạc nói một cách vô lại.

Toàn thân Nhục Tuyết tỏa hơi nóng, dục hỏa đã thiêu đốt thần trí đến mức không thốt nên lời, đôi chân ngọc trắng bầm bám chặt vào eo lưng của Nhạc Nhạc, gò má ửng hồng, răng cắn chặt, nói lầm bầm: "Nhạc, Nhạc lang, ta khó chịu, ta khó chịu thật mà!"

"Nơi nào cảm thấy khó chịu?" Nhạc Nhạc tiếp tục nói trên nàng.

"Ta khó chịu thật mà!". Nàng không thể chịu được nữa, eo lưng đang đưa, phong đồn rướn lên, như muốn giải quyết sự khó chịu này.

Nhạc Nhạc khiến nàng ý loạn tình mê, thành ra bản thân cũng bị kích thích, động thân xâm nhập, Nhục Tuyết thân thể bị đè, không thể thốt nên lời.

Mây mưa được một lúc, bầu trời đã tối lại, lồng đèn được thắp lên, Nhục Tuyết yếu ớt trên người Nhạc Nhạc, nói như không có sức : "Không muốn, không muốn nữa, còn phải đi đến Lạc vương phủ mà!"

Nhạc Nhạc vỗ đầu, cười nói: "A, phải rồi, thật là sáng khoái nên ta quên mất, đa tạ Tuyệt nhi đã nhắc nhở!"

Cả hai xiêm áo chỉnh tề, tiến về phía Lạc phủ, bộc nhân sớm ra nghênh tiếp, nói : "Nhị vị có phải là Vương Nhạc Nhạc công tử và Chung Nhục Tuyết tiểu thư? Nhị công tử nhà chúng tôi đã chờ lâu rồi!"

Nhạc Nhạc gật đầu nói: "Xin dẫn đường!"

Vừa bước vào bên trong, một làn hương đã theo gió đưa đến, Lạc San cao hứng kêu lên: "Muội biết thế nào tỷ cũng đến, đã đợi tỷ nửa ngày trời rồi, Nhục Tuyết tỷ à!", tuy miệng nói vậy, nhưng ánh mắt vẫn không hề rời khỏi Nhạc Nhạc.

Lạc vương phủ quả thật quý phái vô cùng, mái quỳnh hiên ngọc, hoa cỏ lớp lớp, cứ ba bước một trạm, hai bước một đội gác, hoàng cung cùng lắm cũng chỉ đến như vậy mà thôi. Lạc San dẫn đường, qua tám chỗ rẽ, đã tiến vào biệt viện của Lạc Hà.

"Í, tiểu muội à, hai vị này là ai vậy, giới thiệu cho ca ca biết đi" Lạc Kiệt cùng đám tùy tùng của hắn bước ra chặn phía trước, hai mắt nhìn chăm chăm vào Chung Nhục Tuyết đánh giá, nhân thân như muốn nhìn xuyên thấu cả y phục nàng.

Lạc San chu cái mồm nhỏ nhất quyết không khách khí nói thẳng: "Họ là khách của nhị ca, huynh không cần phải biết!"

"Ta đã nói như thế nào với huynh muội các người, khi có mặt người ngoài, phải hòa hảo với ta! Hừ, người đừng bảo rằng, ta chưa từng nói như vậy. Xú nha đầu!" Lạc Kiệt âm thanh sắc lạnh, liếc nhìn qua bên bọn Nhục Tuyết dương dương tự đắc, ngược lên trên cười hỏi: "Bốn công tử Lạc Kiệt, là đại công tử của Lạc vương phủ, xin thỉnh vấn phương danh của vị cô nương này?" Hắn chấp tay cúi chào, trên thân ngọc bội va chạm âm hưởng đặc biệt như nhấn mạnh chữ "Đại".

Nhục Tuyết lạnh nhạt trả lời: "Chung Nhục Tuyết". Nàng bất quá lo lắng đến tiền đồ quan lộ ngày sau của Nhạc Nhạc, nếu đắc tội với đám quý tộc, sau này chẳng sẽ gặp nhiều khó khăn.

"Mềm mại vô cốt, da dẻ như tuyết! Hào danh tự, hào danh tự!". Thấy Nhục Tuyết nói ra danh tự của mình, Lạc Kiệt đắc ý vô cùng.

Tiểu tử này muốn theo đuổi cướp nữ nhân của ta, ta nhớ rồi, sau này ta sẽ cho người biết mặt, nói thầm: "Mềm mại à? Phải để ý, đừng chọc giận nàng, nếu để nàng phân thân người, lúc đó người sẽ thấy nàng rất ôn nhu! Bất quá lúc trên giường, nàng quả thực mềm mại không xương nha, khả khả !"

Nhạc Nhạc ho khẽ một tiếng, nói: "Lạc đại công tử, chúng tôi lần này đến đây là để gặp nhị công tử, nếu công tử không bận thì có thể đi cùng chúng tôi!"

Lạc Kiệt mừng thầm trong lòng, chính là đang tìm một cơ hội tiếp cận Nhựt Tuyết, "Tên tiểu tử này quả nhiên biết lấy lòng người, muốn tặng người đẹp để sau này dựa vào gia thế nhà ta, hắc hắc!" Tức thời cao hứng liền gật đầu.

Nhựt Tuyết tuy không minh bạch ý tứ của Nhạc Nhạc, nàng cười nhún nhó, biết rằng không phải hảo sự, nhưng cũng không phản đối

Người duy nhất không vui vẻ là Lạc San, nằm miệng lăm bằm, trừng mắt nhìn Lạc Kiệt, chân vừa đi vừa dẫm, không hiểu dấu chân nàng đi qua đã siêu sinh bao nhiêu con kiến.

Biệt viện của Lạc Hà quả là bỏ ra nhiều công sức, từng cảnh cây ngọn cỏ, từng viên đá mảnh ngói đều có dụng tâm của gia chủ, lối đi thẳng tắp rõ ràng bên trong có huyền cơ ẩn tàng. Khi tiến vào trong biệt viện, Nhạc Nhạc có cảm giác như có mấy đạo chân khí dò tìm kiểm tra qua chính mình. Ngự Nữ chân khí đối với chân khí dị chủng bên ngoài cực kỳ mẫn cảm, hơn nữa nội công tu vi của hắn thành tựu không thấp, trong lúc bước đi chân khí truyền đến hướng cây tùng để kiểm tra người khác.

Nhựt Tuyết thì tuyệt đối không khách khí, quay ra đối lại một đạo chân khí hung ác, phản kích về phía đó, chỉ nghe có người trong bóng tối "ọe" một tiếng nhỏ ra một ngụm máu, nàng hướng về Nhạc Nhạc dịu dàng nói: "Nhạc lang, có phải có người uống rượu quá nhiều, ối mưa ra tùm lùm, thật không có vệ sinh nha!". Tuy thanh âm của nàng nhẹ nhàng nhưng trong đó có mang theo chân khí nên trong phương viên mười trượng đều nghe rõ ràng.

Nhạc Nhạc biết nàng đang giả quý, nên không ngại làm loạn nói tiếp: "Có phải không? Ta chỉ nghe "ọe" có một tiếng nhưng không rõ lắm, ta muốn nghe lại nhiều nữa được không?"

Nhựt Tuyết cười khúc khích nói: "Nhạc Lang muốn vui vẻ, nhưng không đơn giản đâu!". Nàng bị Lạc Kiệt khinh thường, con giận dữ không chỗ phát tiết, bất được cơ hội này, quả thật quá đã.

Chân khí ở trên người nàng dò xét một cách dè dặt lần lượt từng cổ chân khí một rồi phản kích qua. Từ những chỗ sâu trong bụi cây, "ọe" "ọe" tiếng nôn mửa vang lên không ngừng, trong không khí một lát sau truyền lại mùi máu tanh nhàn nhạt.

"Nhạc Nhạc, Nhựt Tuyết thư, các người ..." Lạc San tất nhiên biết việc này là thế nào, khuôn mặt nhỏ nhắn bị làm cho khiếp sợ trở nên nhợt nhạt, không biết những cao thủ gác cửa đã đắc tội với Nhựt Tuyết như thế nào?

Tra xét, cần tập trung nội lực vào mục quang, điều khiển tia chân khí, nhập vào thân thể người khác, tra xét công lực đối phương nông sâu thế nào, hoặc là xem công lực của đối phương có bằng mình không. Có thể biết rõ tu vi của đối phương đã đạt đến cảnh giới nào, nếu công lực của đối phương cao thâm hơn mình, sẽ dễ dàng bị đối phương phát hiện. Hơn nữa hoàn toàn có thể căn cứ vào phản ứng của tia chân lực kia, tiến hành phản kích. Đối phương công lực càng cao, càng dễ phản kích, tổn thương càng lớn.

Công lực của Nhựt Tuyết đã đạt đến đại thành, so ra đám người kia chẳng là gì. Chỉ vài tiếng chuông ngân, đã có vài chục người thụ thương, Nhựt Tuyết hạ thủ rất nhẹ, chỉ khiến họ thổ ra chút máu tươi thôi, nếu là toàn lực xuất thủ, họ sẽ lập tức trở thành tàn phế tại đường trường.

Lạc Hà nhận được tin báo, vội vàng từ hậu viện tiến ra, sắc mặt ngưng trọng nói: "Gia nhân không hiểu chuyện, xin nhị vị bỏ qua cho! A, đại ca!"

"Bọn thủ hạ có vấn đề gì à? Chúng tôi cũng vừa đến!" Nhạc Nhạc giả ngốc, Nhựt Tuyết mặt cũng tỏ vẻ vô tội, hai người nhìn trái nhìn phải, rồi cùng lắc đầu.

Lạc Kiệt thật sự không hiểu chuyện gì xảy ra, lắp bắp nói: "Nhị đệ, chúng ta mới vào? Có thấy ai hạ thủ đâu? Phải không, Nhựt Tuyết cô nương?"

Lạc Hà cười nói: "Mời vào, mời vào!". Trong lòng khẽ thở dài, tiểu ma nữ ra tay quả thật không nể mặt ai cả.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 07. Tạm biệt (Thượng)

An Định Thư mặc dù thương thế chưa lành, nhưng vẫn kiên trì kinh tửu, đối với Nhạc Nhạc và Nhựt Tuyết mười phần lễ độ, Nhạc Nhạc ngồi giữa Nhựt Tuyết và Lạc San, trên bàn rượu, nếu ngồi cách xa thì cũng không vui, Đông Phương Bạch nhân vì cùng tham gia khảo thí với Nhạc Nhạc, nên giữa hai người có rất nhiều chuyện để nói, đều coi trọng tài nghệ của nhau.

Lạc đại công tử chẳng nhìn ai, ngồi đối diện Nhựt Tuyết, đáp lời nàng câu có câu ko, chỉ biết giương mắt nhìn, Nhạc Nhạc chột mím cười thần bí, vòng

tay về phía Lạc Kiệt nói: "Khó có dịp chúng tôi được cùng hội ngộ với đại công tử, tại hạ kính ngài một chén!"

Lạc Kiệt bản thân vì muốn tạo thiện cảm, cũng cười nói: "Mời!" Hai người vừa chạm chén, từ trong tay Nhạc Nhạc bắn ra một tiểu dược hoàn màu hồng phấn, rơi vào chén của Lạc Kiệt, vừa chạm vào rượu liền tan biến, hần xuất thủ cực nhanh, lại có chén rượu che chắn, nên ngay cả Nhưộc Tuyết dù rất chú ý đến hần cũng không phát hiện ra.

Lạc Kiệt uống cạn chén thì cười hi hi, cảm giác rất tốt, không hề cảm thấy khó chịu, chỉ là một lúc sau, hần đột nhiên có cảm giác toàn thân tỏa nhiệt, dục hỏa mãnh liệt như núi lửa, nhanh chóng phi thường, từ một hình tượng uy phong không vượt qua giới hạn ngày hôm nay, lại không thể chịu đựng được nổi dần vật lúc này, vỗ mạnh lên bàn, sắc mặt lộ vẻ dâm tà, nhìn trừng trừng vào Nhưộc Tuyết trực tiếp câu dẫn, nhân tình như muốn phun lửa, nuốt nước bọt ừng ực, trông không khác gì con cóc.

Lạc Hà quát lên: "Đại ca, huynh làm gì vậy? Muốn làm cho Lạc gia chúng ta mất mặt sao!" Cảm tình giữa hai huynh đệ bọn họ có vẻ cũng không được tốt.

Nhưộc Tuyết cũng bị nhân tình của hần kích nộ, chính đang muốn phát tác, Nhạc Nhạc liền nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của nàng, xảo quyết cười hề hề, nàng cũng minh bạch là trò quỷ của Nhạc Nhạc. Nhạc Nhạc đối với tân dược của mình tràn đầy mẫn ý, viên hồng sắc dược hoàn này chính là... ..Cực Lạc tán, nam nữ thường dùng "Khách khách, sao ta lại thực sự là thiên tài như vậy, ta nghĩ, hần một đêm điên cuồng, một đêm buồn thả, há há, đến sáng ngày mai, ngay cả đến ngón tay của hần cũng phải run rẩy không ngừng nghỉ suốt tám ngày mười ngày, thế thì không thể nào động đến nữ nhân."

Nhưộc Tuyết đã biết là trò quỷ của Nhạc Nhạc, tính thích đùa của nàng cũng bị khơi gợi, liền yêu kiều mỉm cười với Lạc Kiệt. Nụ cười đó khiến cho hai mắt của hần trở nên đỏ ngầu, đột nhiên kêu "ngao" một tiếng, mở rộng vòng tay muốn ôm lấy Nhưộc Tuyết.

Lạc Hà há lại để cho hần càn quấy như vậy, vung chưởng đẩy hần văng ra cửa, chưởng này dùng Nhu Tự quyết, mặc dù ném đi rất xa, nhưng không làm tổn thương Lạc Kiệt, cũng là vì muốn tốt cho hần. Lạc Hà vốn minh bạch sự lợi hại của Nhưộc Tuyết, nàng có thể lập tức giết chết Lạc Kiệt, Lạc gia cũng có thể tiến lên Thiên Nhai giác, tìm Ma Môn mà báo thù. Đọc Truyện Online Tại <http://.com>

Lạc Kiệt đang nằm trên đất, dùng cặp mắt đỏ ngầu, uất hận nhìn Lạc Hà một cái, sau đó điên cuồng kêu một tiếng, chạy khỏi nội viện, tìm đám thê thiếp của hần để tiết hỏa.

Ồn ào như vậy, chúng nhân vừa rồi cũng không còn hứng thú nữa, An Định Thư nói sang chuyện khác: "Lạc Hà huynh, hung thủ thực sự ám toán San muội, đã có manh mối gì chưa?"

Lạc Hà cười khò: "Thực không dễ tra xét, tiểu muội ta náo loạn cả trời, chỉ là những người muội ấy đắc tội gần đây rất nhiều không đếm xuể, có nhi tử của Thanh Long đường đường chủ, bị nàng ta bẻ gãy tay, đầu tháng lại giết chết vài tên dâm tăng của Hoan Hỷ giáo, thiếu chủ của Thiết Kiếm môn cũng thường bị nàng bắt nạt, vài ngày trước còn hoạn đũa con độc nhất của Kim gia, hai lão nhân gia Yếu Tử Yếu Hoạt đùa bốn, những sự việc của nàng ta thật nhiều không kể xiết!"

"Nhi ca... huynh tại sao lại nói ta như vậy, những việc như vậy mà cũng nói ra." Giọng nàng có chút giận dữ, liền liếc Nhạc Nhạc một cái, thấy hần không biểu thị chút biến hoá nào, nên hơi yên tâm.

Nhạc Nhạc minh bạch, Lạc Hà cố ý nói đến một số chuyện cũ của Lạc San, để thuyết minh cho bản tính điều man của nàng ta, không muốn hần bị dung mạo kiều mỵ ôn nhu của nàng ta đánh lừa, ý muốn nói là không đồng ý cho bọn họ lai vãng. Bất quá, Vương Nhạc Nhạc hần không sợ, hắc hắc, càng là nha đầu dã tính, hần lại càng hoan hỷ.

Chính vào lúc đó, hạ nhân đến báo: "Công tử, Vương gia đến!"

Hạ nhân vừa lui ra khỏi cửa, tức thì nghe thấy một thanh âm khàn khàn đầy uy nghiêm quát lên: "Hà nhi, tại sao lại khiến cho đại ca của con ở trong viện lý của nó phát cuồng vậy, mặc dù nó không có thành tựu gì, với con cũng không phải cùng một mẹ sinh ra, cũng không thể làm con như vậy!" Thanh âm vừa dứt, đã thấy một người chừng năm mươi tuổi, sắc mặt hồng nhuận, cặp mắt hồ tinh quang sáng rực, trên cằm bộ râu ngắn hoa râm không giận mà uy. Quét cái nhìn qua một lượt bảy người bên trong, liền hơi kinh ngạc nhìn Nhưộc Tuyết và Nhạc Nhạc.

"Cha, nhi ca cũng có làm gì đâu, là đại ca tự nhiên phát cuồng, liên quan gì đến chúng con!" Lạc San nũng nịu nói.

"Hai người này là?" Lạc vương gia nhìn Nhạc Nhạc với Nhưộc Tuyết.

Nhạc Nhạc đối với Lạc vương gia hoàn toàn ngưỡng mộ, đưa Nhưộc Tuyết đến hành lễ, nói: "Văn bối Vương Nhạc Nhạc (Chung Nhưộc Tuyết), tham kiến Lạc vương gia!". Nhạc Nhạc cùng Nhưộc Tuyết tuy là thứ dân, tức phải xưng hô là "thảo dân", nhưng vì tính khí của họ, không để quyền quý làm mất đi tư cách của mình.

Lạc vương gia lắng nghe, thầm khen bọn họ, đặc biệt là nhìn Nhưộc Tuyết, nói: "Cô là Băng Tuyết Ma Nữ, Chung Nhưộc Tuyết?"

"Chính thực là văn bối!"

"Hay lắm, quả nhiên danh bất hư truyền! Đa tạ cô đã cứu giúp Định Thư và San nhi, lão phu ở đây xin đa tạ nhị vị!" Lạc vương gia cười nói.

Chính lúc này cận vệ của Lạc vương gia tiến tới gần, nhẹ giọng nói: "Đại công tử chỉ trúng phải xuân dược, hiện đang ở thư phòng tiết hỏa, thân thể tịnh không có gì đáng ngại, tất cả sẽ ổn!"

Lạc vương gia lộ vẻ vui mừng, nói: "Tất cả đều tốt rồi. À, thật là một đứa con chẳng ra gì!" Lại tiếp tục nói với bọn họ: "Các vị hãy cứ tiếp tục, ta cũng xin cáo từ. Hà nhĩ, hãy tiếp đãi chư vị ân nhân thật tốt cho ta!". Nói xong cáo từ mọi người rồi rời khỏi, đến nhanh, đi cũng nhanh, thật xứng đáng là người đứng đầu quân đội, làm việc rất linh động.

Lạc Hà liền cười ngượng ngịu, nói: "Ta muốn nhị vị vui lòng, lại không tưởng rằng đại ca lại gây ra điều phiền muộn như vậy, làm nhị vị không thoải mái. Ài, ta kính nhị vị một chung, coi như chịu tội thay, cạn!"

Nhạc Nhạc nâng ly, thầm nghĩ: "Hừm, vui hay không vui đối với ta không quan trọng, hôm nay ta đến đây vì nể mặt em gái người, cũng không cần người phải phân trần, lần này ta nói với người, không như ta với Nhượng Tuyết nói chuyện tình cảm!". Nghĩ vậy nhưng lập tức nói: "Cạn! Nhị công tử đích thực hào hiệp, ta cùng kính người một ly, Nhượng Tuyết"

Nhượng Tuyết hiểu rằng Nhạc Nhạc muốn ra về, cảm thấy rất vui, cũng nói: "Nhượng Tuyết kính nhị công tử một ly, thỉnh!"

Nói chuyện khoảng một lúc, Nhạc Nhạc và Nhượng Tuyết ly khai Lạc vương phủ.

Cả hai quay trở về quán trọ, trên đường đi, tay trong tay một cách thân mật, bỗng nhiên thành Nam xuất hiện một quang khối đỏ, làm chói sáng cả một vùng trời đêm huyền ảo. Nhượng Tuyết thần sắc đại biến, nói: "Thánh môn đã bắt tin cầu cứu! Nhạc lang, hãy trở về quán trọ trước!" Nói xong không chờ Nhạc Nhạc hồi đáp, tự phi thân bỏ đi về phía phát ra tín hiệu.

Nhạc Nhạc có thể cùng năng mao hiểm, mặc dù bản thân công lực không đáng kể, nhưng sử dụng bộ pháp "Hoa Gian Vũ Bộ" khả dĩ có thể tự bảo vệ được mình. Hét to một tiếng "Đội ta với!" rồi khẩn trương chạy theo Nhượng Tuyết.

Khi Nhạc Nhạc chạy đến một tòa trang viện, bên trong âm thanh chém giết không ngừng truyền lại, liền phi thân lên bức tường cao ba trượng của trang viện, ở sân trong hai phe phân ra rõ rệt, khoảng bốn mươi tên thanh y nhân đang vây hãm hai mươi tên hắc y nhân, bọn hắc y nhân đích xác là người của ma giáo, Nhạc Nhạc nghĩ Nhượng Tuyết thường mặc đồ đen, bọn người kia cũng mặc đồ đen như vậy, thông minh? Bất quá lần này thực sự là ngu ngốc, như vậy làm sao hắn tìm và nhận ra được Nhượng Tuyết.

Còn Nhượng Tuyết ư? Nàng hiện đang ở trên mái ngói.

Bóng tuyết nhảy múa, hắc ảnh phiêu phưởng, hoa tuyết rơi trên hoa diễm, đồng thời dung hoá nó. Hóa diễm từ đâu? Đó là từ tay người, hai người bốn chưởng, tứ bề hoa diễm, vây quanh bốn phía Nhượng Tuyết, rõ ràng là sở trường phối hợp công kích, thập phần hoàn mỹ.

Nhượng Tuyết công lực đại tiến, vẫn thong thả chiêm thượng phong, vừa đánh vừa nói: "Hai tên khốn các người, trước mới phục kích ta, nay lại tấn công phân đàn thánh môn, muốn khai chiến với thánh môn chúng ta sao?"

Một người cuồng tiếu đáp: "Thánh môn ư? Hắc hắc, với bọn người thôi, Vạn Lý Minh bọn ta tất nhiên sẽ tấn công lên Thiên Nhai Giác, ma môn sẽ trừ danh trên giang hồ! Người hạ sơn lần này đúng vào thời điểm tiêu diệt ma môn, nên mình chủ mới phải bọn ta đi giết người, không ngờ lại để người chạy thoát!"

Một người khác cười nói: "Nữ oa oa, người công lực tiến bộ đích thực rất nhanh, nếu như người gia nhập Vạn Lý Minh, ta sẽ bảo đảm với mình chủ, không truy cứu thân thể người nữa? Nếu người bỏ tối đầu sáng, thì dư đảng ma giáo của người nhất định cũng sẽ gia nhập theo, hê hê!"

"Người nói nhảm, bằng vào Vạn Lý Minh nhỏ bé các người, sao có thể là đối thủ của gia gia ta được! Ta không tin!" Nhượng Tuyết giận dữ đáp. Dưới cơn phẫn nộ, chiêu thức theo đó hỗn loạn, hai tên cười ha hả, hoá diễm tăng mạnh, tận sức công kích.

Nhạc Nhạc nhảy vào sân trong, rút trường kiếm hướng tới một thanh y nhân đâm tới. Nhạc Nhạc hiện nay công lực đã tăng thành nhất lưu cao thủ, cảnh giới tuy cao nhưng chiêu thức kém cỏi, Loạn Hoa Trảm dùng loạn lên, xử kiếm pháp cực kỳ không thuận ý.

Hắn nghĩ thầm: "Ta sao lại quên mất nguyên bản kiếm pháp nhĩ, thế này, ta đỡ, ta tránh, ta đâm, nguyên lai đánh tiếp thế này, rồi ta bỗng nhiên quên mất, ồ, đúng rồi, đúng là như thế, hừ, dùng nửa chiêu đầu thì lại quên mất nửa chiêu sau."

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 08. Tạm biệt (Hạ)

Trên một bãi đất trống, giữa lúc những thanh y nhân và hắc y nhân quần áo trắng xuất hiện một lam y thiếu niên, né Đông nhảy Tây, khiến cho cuộc đấu đã loạn lại càng thêm loạn. Chẳng qua bộ pháp "Hoa Gian Vũ Bộ" quả thực công hiệu, như những cánh hoa bay lượn giữa không trung thu hút đám ong mật, âm thanh "vo vo" gây rối loạn khắp nơi, kỳ quái ở chỗ, thiếu niên nhân chỉ chạy qua nhảy lại mà khiến cho tình thế thay đổi lớn, tác động rất lớn đến đám hắc y nhân, khiến chúng quay trở lại tiêu diệt đám thanh y nhân làm chúng phải kêu như khóc cha chết mẹ, dĩ nhiên là có vài lời thóa mạ "Lam y tiểu tử, mẹ nó đúng là loạn động, hại lão tử văng cả đầu, a..." lời vừa thốt ra, chưa kịp mở miệng tiếp đã bị hắc y nhân sản tới một đao cửa cổ, lời đến miệng mà không thể nào thốt ra hết được, căn bản bởi miệng hắn còn đang bận phun huyết...

Một thanh y nhân thốt lên: "Vạn Lý Minh chúng ta đâu có thù oán gì với ngươi, nhị cậu ca, trên đầu ngươi có nhiều tinh tú quá! A..." Hắn bỗng phát hiện nhiều thanh đao trên phần lưỡi đều có một ngôi sao, hắn mỉm cười, cuối cùng cũng nghĩ ra, trên đao có tinh tú, có lẽ nào đây chính là thanh "Tinh Đao" trong truyền thuyết?

Hơn mười tên thanh y còn lại, vì phải khổ đấu với hơn hai mươi hắc y nhân, nên vô phương chống lại thân pháp loạn xạ của lam y thiếu niên.

"A, Ta không thể chịu đựng được nữa!" Một trong những tên thanh y nhân không còn chịu đựng được nữa, bàn tay trái đặt lên đầu mình, vỗ mạnh một cái, do nội tâm của y vô cùng thống khổ, nên đã tự kết liễu mình.

Bên cạnh xác chết của tên thanh y nhân, dưới sự vây khốn của hai mươi tên áo đen, bọn thanh y nhân biến sắc mặt, một vài tên bình tĩnh liền nhảy đến trước mặt Nhạc Nhạc hỏi: "Xin hỏi lam y đại ca, quý danh là gì?"

Nhạc Nhạc không quan tâm, tiếp tục chạy: "A, ngươi nói với ai?"

"Ngươi!"

"Ồ? Ngươi hỏi ta việc gì? Ta không nghe rõ!" Trong khi nói vẫn tiếp tục chạy.

Tên thanh y nhân nước da tái xám, đôi môi nhợt nhạt, run giọng nói: "Ta đã hỏi ngươi, ngươi tên họ là gì?"

"Ta à, ngươi hãy nói trước, tên ngươi gọi là gì? Ngươi không nói tên, ta sao lại nói ra tên ta, nói tên ngươi lạ nào!" Nhạc Nhạc bắt ngờ tăng tốc nhanh.

Thanh y nhân, nhãn tình ánh lên vẻ xanh xao, toàn thân run nhẹ nói: "Ta tên là Trương A Tam, ngươi có thể nói tên chứ, đích danh ngươi tên gì? Đại hiệp?"

"Ta tên là Vương Nhạc Nhạc!" Nhạc Nhạc đột nhiên ngừng bước, trên trán đổ mồ hôi, tiếp tục nói: "Thì ra ngươi là người, làm ta sợ chết khiếp!"

Tên thanh y nhân nghe xong lời nói của Nhạc Nhạc, hét lên giận dữ, khuôn mặt nhăn nhó, miệng sùi bọt. Sau khi tra xét cái chết của hắn, nguyên do tẩu hỏa nhập ma mà chết chứ không phải trúng độc, "Hoa Gian Vũ Bộ" làm cho người ta hoa mắt chính là lý do, ài, đây chính là lý do, không còn cách lý giải nào khác!

Một trong những hắc y nhân, đôi mắt lóe sáng, tỏ vẻ sùng bái đối với Nhạc Nhạc, cất giọng nói: "Vương huynh đệ, đích thực cao minh, Thánh môn huynh đệ bọn ta rất bội phục, nguyên lai là đã gặp qua! Ta là Lý đàn chủ, tính danh là Lý Phú Quý!"

"Ha ha, Lý Phú Quý, Lý đàn chủ, các hạ vẫn tốt chứ, ta lại không nhớ ra" Chợt nghe thấy tiếng Nhược Tuyết kêu lên, Nhạc Nhạc chợt bồn chồn lo lắng.

Nhược Tuyết đã hồi phục được thương thế, toàn lực phát động "Tuyệt Vũ Phân Phi" công pháp, liễu mình tiếp nhận một kích, toàn thân bị đẩy lùi mười bước, ngay lập tức phun ra ba tia tiên huyết, thần sắc xám xanh. Còn về phía đối phương, vì nghĩ Nhược Tuyết sợ Hóa Diễm Chương nên chỉ sử dụng tám thành nội lực, nên bị toàn lực sát chiêu mười thành công lực của Nhược Tuyết kích trúng, ngũ tạng lục phủ lập tức bị đóng băng, ngã xuống sàn, chết ngay lập tức.

Tên còn lại thấy đại cục đã định, ôm xác tên kia phi thân đi: "Ma môn sẽ bị diệt, lần sau các người sẽ bị tiêu diệt! Vạn Lý Minh và bọn ngươi vẫn chưa xong đâu". Âm thanh tức giận, càng lúc càng xa dần.

Người này thật ngu đần, Ma môn mà bị tiêu diệt, thì người ta cũng không để yên cho Vạn Lý Minh, hắc bạch giang hồ đảo lộn hết cả rồi.

Nhược Tuyết nhẹ nhàng đáp xuống, thấy Nhạc Nhạc cũng ở đây, tinh thần hoan hỷ, bỗng phun ra một ngụm máu, nhẹ cất tiếng: "Nhạc lang! Chàng cũng đã đến!"

Nhạc Nhạc ôm ghì lấy nàng, quan tâm nói: "Nhược Tuyết, ta đang chờ nàng, ồ, nàng đã bị thương ư? Nghiêm trọng quá, nhanh chóng về phòng nghỉ ngơi nào!"

Nhược Tuyết nhìn thấy hắn lo lắng cho mình như vậy, cảm thấy rất vui, nhẹ nhàng đáp: "Chỉ bị thương nhẹ, đừng quá lo ngại!". Nói xong liền xoay đầu, nói: "Lý đàn chủ, Thánh môn có tin tức gì vậy?"

Lý đàn chủ thần sắc âm trầm, cung kính đáp: "Thuộc hạ vừa nhận được tin tức của Thánh Môn hôm nay, hiện đang bị Vạn Lý Minh cùng với Đao Cốc vây công, thuộc hạ đang chuẩn bị quay trở về Thánh Giáo, liền bị tập kích bởi bọn chúng! May thay gặp tiểu thư đến kịp, nếu không bọn thuộc hạ sẽ chẳng còn trông thấy mặt trời lần nữa rồi."

Xung quanh khu vực đã có người bảo vệ, Nhạc Nhạc đỡ Nhược Tuyết, nhẹ nhàng cất bước đi đến nhà trọ.

"Đạo Cốc cùng với Vạn Lý Minh thế nào lại thống nhất với nhau, Đạo Cốc cóc chủ giao tình với cha cũng không tệ, không hiểu vì sao họ lại đối xử với Thiên Nhai Giác như vậy?" Nhượng Tuyết than lên.

"Nghe nói tấn công Thiên Nhai Giác còn có cao thủ Quỷ Ngục môn, Chu trưởng lão cũng bán rẻ thánh giáo, cho nên thánh địa bị người chiếm lĩnh!" Lý đàn chủ phẫn nộ nói.

"A, Chu trưởng lão sao đột nhiên phản bội Thánh môn? Hắn ta có quyền lực rất lớn ở Thánh môn mà, như vậy hắn đã phản bội lòng tin của phụ thân. Làm thế nào có thể biết được tin tức của phụ thân cùng mẫu thân bây giờ?" Nhượng Tuyết cực kì phẫn nộ, chỉ là không biết hướng về đâu phác tác, chỉ muốn đi hỏi tin tức phụ mẫu, hy vọng tìm được an ủi.

Nhạc Nhạc nắm bàn tay nhỏ nhắn của nàng muốn an ủi vài câu, nhưng cũng không nói nên lời, bởi vì cái gì hắn cũng không biết, chuyện Ma môn không nghe sư phụ nói nhiều, sư phụ hắn chỉ quan tâm môn phái nào có nhiều mỹ nữ, cho nên chỉ nói cho Nhạc Nhạc toàn chuyện có liên quan đến mỹ nữ. Nếu mà nói đến thiện tâm, sư phụ hắn chỉ có thể tu tâm ở chỗ toàn hòa thượng, võ công cực cao, chán ghét dâm tặc, từ nay về sau tránh xa bọn họ.

Nhượng Tuyết nói: "Ngày mai ta phải trở lại Thiên Nhai giác, theo tình hình này thì không còn cách nào khác. Lý đàn chủ ngày mai sẽ hộ tống ta trở về, ở đây sẽ không còn được an toàn nữa"

Lý Phú Quý ở ngoài trả lời: "Tuân lệnh, tiểu thư! Thuộc hạ đã thu dọn, sáng sớm mai có thể lập tức khởi hành"

"Thôi, ta cũng đã mệt rồi, Nhạc lang chúng ta về đi nghỉ thôi". Bọn thuộc hạ lập tức dẫn đường.

Nhạc Nhạc nhận thấy "Ngự Nữ Tâm Kinh" quả nhiên lợi hại, sử dụng phương pháp như giao hợp chú tâm trị thương cho Nhượng Tuyết, đưa dương căn tiến sâu vào trong thân thể nàng, chậm chậm đưa dòng Ngự Nữ chân khí vào trong nội thể Nhượng Tuyết, chân khí sau khi vào cơ thể được Nhượng Tuyết điều khiển dần dần hồi phục những kinh mạch bị tổn thương. Tu luyện "Ngự Nữ chân khí" cũng giống như "Tiên Thiên chân khí", nhưng liệu thương thì có tác dụng lớn hơn rất nhiều so với "Tiên Thiên chân khí", sau vòng chu thiên, nội thương đã hoàn toàn bình phục.

Nhạc Nhạc cảm thấy nội thương nàng đã lành, tiện thể bây giờ chuyển sang mục đích chính. Miệng nở nụ cười tà dị, tại phong nhũ của Nhượng Tuyết miệng hắn liền ngậm lấy hạt châu nhỏ trên đỉnh.

Nhượng Tuyết sớm đã bị kích thích dục hỏa, nhìn Nhạc Nhạc như khêu gọi, không kìm được ôm sát Nhạc Nhạc vào người, nói một cách yêu kiều: "Nhạc lang yêu quý của ta! Nhạc lang..."

Nhạc Nhạc nghe thấy lòng rất phấn khởi, càng mãnh liệt hơn, ra sức chinh phục Nhượng Tuyết, miệng cười nói: "Tỷ tỷ tốt, thích chứ, sau này hàng ngày ta sẽ mang đến cho tỷ khoái lạc!"

"Ta cảm thấy rất thoải mái! Nhạc lang, ta muốn mỗi ngày với chàng đều như vậy! A, cho đến sau này!" Nhượng Tuyết co thắt một cách mãnh liệt, lại chìm vào cơn kích tình, khoái cảm xâm nhập ở mọi cơ bắp, làn da trắng mịn đã trở nên hồng hào.

"A, hảo ca ca, a, đừng ngừng, tiếp tục đi mà! Ca ca!" Nhượng Tuyết toàn thân như phát cuồng, không thể ngăn nổi cơn khoái lạc đang ập tới, vội ôm cứng lấy đầu của Nhạc Nhạc đè lên nhũ phong trắng như tuyết của mình, toàn thân uốn éo như rắn bò.

Nhạc Nhạc tiếp tục ra vào trên thân Nhượng Tuyết một cách mãnh liệt, sau nhiều lần như vậy, cử động chậm dần, bất giác chìm vào trong giấc ngủ, ánh mắt thu lại, trên môi nở một nụ cười gượng gạo.

Nhượng Tuyết nhẹ kêu một tiếng, trong lòng không khỏi lộ vẻ yêu mến, nhẹ lên tiếng "Nhạc lang, ca ca tốt của ta, thiếp sợ ngày mai sẽ rời khỏi một mình mà không có chàng theo bên mình, ca ca tiếp tục ứng thí và nhớ bảo trọng, thiếp sẽ sớm quay trở lại, chàng nhất thiết phải nhớ thiếp! Nhạc lang, thiếp yêu chàng!"

Nàng đã để lại một phong thư, giải thích rõ nguyên nhân, nhẹ nhàng hôn Nhạc Nhạc, lòng không nở rời xa, cuối cùng thốt lên một tiếng oán than, quay mình rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 09. Mộ Dung

Khi Nhạc Nhạc thức dậy thì mặt trời đã lên cao, trên mặt hiện lên nét cười khổ nhìn xuống bức thư Nhược Tuyết để lại. Trong tâm Nhạc Nhạc có nhiều điều thực sự khó nói, tự thấy bản thân trong gang hồ, một điểm cũng không hiểu biết, thật khó có khả năng tái kiến Nhược Tuyết, trong tâm thầm phát thệ, phải đề cao công lực bản thân. Nhớ lại trận chiến trong đêm vừa qua, không ngừng tái hiện lại trong tâm trí Nhạc Nhạc, ngay cả chiêu thức quen thuộc "Loạn Hoa Trảm" cũng quên sạch bảy thành, chiêu thức loạn xạ, ko ra gì cả.

Ngay tại giường, Nhạc Nhạc sau khi vận công đứng một vòng chu thiên mới mặc đồ rời khỏi giường, mang lá thư của Nhược Tuyết để vào trong người, sau đó liền đi về phía viện trung, tại viện trung vết máu lưu lại từ trận chiến đêm qua đã được rửa sạch, nhìn như chưa từng xảy ra chuyện gì tại đây vậy. Nội viện trống không, không một bóng người. Khẽ thở dài một cái, Nhạc Nhạc nhảy qua tường, đáp xuống một hẻm nhỏ bên ngoài y viện.

"Ah!", một tiểu khất cái mười hai mười ba tuổi, khắp người bản thủ quần áo tả tơi, đang giương đôi mắt sáng ngời nhìn Nhạc Nhạc, tiếng kêu hoảng sợ chính là phát ra từ hân, đôi mắt hân thật sự rất có hồn. Nhạc Nhạc liền ném cho y một đĩnh bạc, "Mau kiếm gì đó mà ăn cho no đi!"

Tiểu khất cái tiếp lấy đĩnh bạc, thập phần cao hứng, luôn miệng cảm tạ. Nhạc Nhạc cảm thấy tâm trạng bớt chút ưu phiền, cảm giác đau khổ do phải chia tay với Nhược Tuyết đã bớt đi vài phần, khẽ động thân, rời khỏi con hẻm, Nhạc Nhạc hòa lẫn vào dòng người đông đúc. Nhưng tại nơi Nhạc Nhạc vừa rời khỏi, bỗng xuất hiện một đạo thanh sắc nhân ảnh, lặng lẽ bám theo Nhạc Nhạc.

Tại Phong Nguyệt khách sạn, phía ngoài bị bao bọc bởi một đám người, bên trong phát ra âm thanh của một cuộc quyết đấu, Nhạc Nhạc thoáng hiện một nét khổ tiểu, Phong Nguyệt khách sạn thực đang có náo nhiệt, tại đây mọi ngày đều có chuyện để xem. Từ ngoài vào đến trong, tầng tầng lớp lớp người bao quanh khách sạn, đáng chú ý nhất là một hồng y mỹ nữ, tay sử trường tiên, cùng một thanh niên nhìn vào đích thị thế gia công tử đang giao thủ, cảm y thanh niên kia chỉ dùng tay không để đối chọi với mỹ nữ, vừa sử ra một chiêu, cảm y thanh niên liền nói: "Lạc San, mau dừng tay, ta còn vội đưa thiệp tử, nếu chậm trễ ta sẽ bị cha trách phạt, được không. Nếu không thì đành phải thất lễ rồi!"

"Ai cần ngươi phải khách khí, mau dùng công phu chân chính cùng ta giao đấu, muốn gì thì hãy nói với thanh kiếm này, đâu dễ gì bỏ qua cho ngươi được." Lạc San gần gũi nói.

"Úy, ta sao có thể giao thủ với cô đây, Lạc đại tiểu thư, cô đừng làm tổn thời gian của ta nữa."

Cảm y thiếu niên vẫn úy kỵ Lạc San, không dùng hết sức giao đấu. Lạc San thân hình mềm mại đánh đông né tây thình thoảng thì đánh ra một chiêu.

Nhạc Nhạc không muốn quan chuyện của Lạc San để tìm thêm phiền phức cho mình, nhưng lại đang đi vào khách điểm để dùng bữa, bất đắc dĩ gặp ở đây rồi. Nhạc Nhạc cất tiếng nói với hai người phía trước hân : "Uy, nhị vị, che mắt đường đi rồi, thật khiến người ta đói chết mất, mà cửa thì bị nhị vị chặn mất rồi! Oh, chẳng phải San muội đây sao, muội thật thích gây náo nhiệt nha?"

Chúng nhân tại khách sạn đang thập phần cao hứng, nhưng sự xuất hiện của lam y thiếu niên đã làm họ bất ngờ, không hiểu sao y lại phóng túng đến vậy. Hơn nữa, tại Lạc Thành này, ai mà dám ra mặt đối với Lạc San đại tiểu ty như vậy!

Bất quá sự việc lại khiến mọi người thất vọng, Lạc San vừa nhìn thấy lam y thiếu niên trên mặt đã thoáng hiện nét tiểu ý. "Ah", lúc đó Lạc San bỗng giật mình kêu lên, tiên pháp lập tức ngừng chiến, lập mã định thân, đầu lại trường tiên, nhẹ nhàng tiến về phía Nhạc Nhạc, ôn nhu cất tiếng nói: "Người ta đợi huynh cả nửa ngày trời, chường quây nói huynh không quay lại từ tối qua, muội đành đợi huynh tại đây, huynh chưa dùng bữa sao, để muội mời huynh dùng điểm tâm, muội biết rất nhiều món điểm tâm ngon tại Lạc thành, muội gọi để huynh thưởng thức nha!" Vừa nói, tả thủ Lạc San liền dấu luôn trường tiên.

Cảm y thiếu niên cùng mọi người đều bị lời nói của Lạc San làm cho ngây ngốc, nhìn thần thái thực nữ của Lạc San, ngây ngốc đến nửa ngày. Cảm y thiếu niên mỉm cười tiến về phía Lạc San nói: "Ài, Lạc San muội chúng ta đình thủ thôi. Oh! Tiểu muội này? Ta thấy, muội còn phải mời vị huynh đài này dùng bữa. Ai dà, hôm nay mặt trời mọc ở phương tây hay sao?"

Câu nói của cảm y thiếu niên làm đám gia đình cười nghiêng ngả, thật không biết sống chết, tại Lạc thành này ai mà không biết danh tiếng của Lạc San đại tiểu ty, cảm y thiếu niên nhìn Lạc San như chuột thấy mèo, những kẻ khác cũng không ngoại lệ.

"Tiên Vũ Thác, ngươi không được ở đó mà hồ ngôn loạn ngữ, ngươi không phải là muốn khỏi cần đưa thiệp nữa đấy chứ, còn không mau đi!" Lạc San sợ hân lại nói năng bậy bạ, liền cất tiếng uy hiếp.

"Phải chăng là Tiên Vũ thế gia chuyên chế tạo binh khí?" Nhạc Nhạc khẽ cười, chào hỏi cảm y thiếu niên: "Vị huynh đài này, mới sáng sớm San nhi đã chạy tới đây náo loạn cùng các vị, hặc hặc, tương lai sẽ gặp lắm phiền phức đó!"

Tiên Vũ Thác cảm thấy sợ hãi, nghĩ thầm: "Hân là ai mà dám gọi 'San nhi', tại đây không ai là không biết Lạc vương gia, Lạc nhị công tử, thiếu niên này là ai, trông thật tuấn tú, nét mặt San nhi thì trở nên hồn nhiên, ha, người này là ai? Sau khi tới đây, không hề e ngại Lạc San". Nghĩ tới đây, Tiên Vũ Thác bước về trước cười gượng một cái: "Đâu có, San muội ôn nhu khả ái, sao có thể gây loạn được chứ, tất cả đều không phải do muội ấy, chuyện đó đều do kiếm mà ra cả, ngay lập tức tại hạ sẽ sai gia nhân mang qua Lạc phủ, chậm nhất là ngày mai sẽ tới quý phủ" Thoáng nhìn ánh mắt Lạc San thấy nàng khá hài lòng, Vũ Thác nói tiếp: "Tại hạ Tiên Vũ Thác, thỉnh quý tính huynh đài?"

"Nguyên là Tiên Vũ thế gia Tiên Vũ Thác huynh, tại hạ Vương Nhạc Nhạc, chỉ là một thư sinh mà thôi!" Nhạc Nhạc khẽ cười.

Tiên Vũ Thác nghe thấy Nhạc Nhạc chỉ là một thư sinh, trên mặt thoáng hiện vẻ nuối tiếc, nhưng chỉ là thoáng qua, vội cười đáp: "Hạnh hội, hạnh hội, một ngày gần đây, mời huynh đài hạ cố tề trang, Tiên mỗ xin đi trước!" Nói xong cùng gia nhân liền rời khỏi. Đám đông thấy hết náo nhiệt cũng giải tán tức thời, một vài kẻ còn la hét tỏ ra đáng tiếc.

Lạc San thập phần nhu mì lại gần Nhạc Nhạc, cùng tiến vào khách điểm, gọi hai phần điểm tâm. Nhạc Nhạc vừa ăn vừa hỏi: "San muội, vì sao hán lại phải chạy? Chẳng phải có rất nhiều người theo bảo vệ hán sao?"

"Trước đây bọn chúng đến vẫn tới đây thường xuyên, nhị ca muội cũng thường theo bợ đỡ chúng!". Nàng đưa hai mắt thoáng nhìn xung quanh, hai bên là những đại hán mang y phục tầm thường, nhìn như giang hồ trung nhân.

Lạc San ăn rất nhẹ nhàng, nhìn nàng ăn trông thật hạnh phúc, đó là do có Nhạc Nhạc bên cạnh thôi... hắc hắc!

Nhạc San cất tiếng hỏi: "Nhạc Nhạc, Nhược Tuyết tỷ sao không thấy?"

Nhạc Nhạc cười khỏ đáp: "Nàng ấy có việc phải rời khỏi! Sau này có cơ hội tất sẽ gặp lại!"

"Thật tốt, hôm nay muội sẽ đưa huynh du ngoạn nha!" Tiểu nha đầu thấy có cơ hội hai người ở riêng, thì đắc ý vô cùng. Nhạc Nhạc hiện tại không có việc gì khác, lại không hiểu biết nhiều về Lạc thành, cũng vui vẻ đồng ý, hộ tống tiểu nha đầu vui đùa.

Lạc San kéo Nhạc Nhạc, theo đường mòn nhằm bắc môn đi tới, qua khỏi bắc môn hai người đi thêm hai dặm về phía đông, chính là tới Tinh Nhân hà, ngược về phía thượng du người qua lại đông đúc, rất nhiều thư sinh văn sĩ, cũng có từng cặp tình lứa sóng đôi ngoạn cảnh, tương sinh tương ý. Đọc Truyện Online Tại <http://.com>

Vui vẻ đi bên cạnh, Lạc San khẽ nép vào Nhạc Nhạc, song nhũ thân nhiên chạm vào cánh tay Nhạc Nhạc, thần thái hết sức thân mật, nhũ nhuyển trên đỉnh ngọc phong của Nhạc San không ngừng ma sát trên cánh tay Nhạc Nhạc, thật khiến Nhạc Nhạc tâm đầu dương cường, hóa dục trong tâm không ngừng gào thét, nếu đằng sau không có đám hộ vệ đi theo, thì cánh tay của hán đã làm loạn lên rồi.

Trời đã bắt đầu mưa, nhiều người đã chuẩn bị chờ đón những cơn mưa thu, gió hiu hiu thổi, Lạc San nép hán vào lòng Nhạc Nhạc, hướng tới Nhạc Nhạc hoài vọng một chút che chở. Thật tốt, không cần phải đi xa đã thấy một mái đình đồng thời tại đây cũng có nhiều người đang đứng tránh mưa.

Nhạc Nhạc đỡ Lạc San tiến về lương đình, tất cả nam nhân đều ngược nhìn Nhạc San, mọi ánh mắt đều dừng lại trên song nhũ phong mẫn của nàng ta. Nguyên lai cơ thể nàng chỉ mang một tấm áo tơ mỏng, nay lại bị nước mưa làm ướt, khiến lộ ra song đỉnh ngọc phong như ẩn như hiện, đặc biệt trên ngọc phong đỉnh, đích thị một phần của tiểu trần châu sáng ngời đột nhiên hiển lộ. Nàng ta rốt lại vẫn là một hoàng hoa khuê nữ, cảm nhận được những ánh mắt đang nhìn mình, "Ah!" thất thanh kêu lên một tiếng, lao thẳng vào lòng Nhạc Nhạc, ngọc nhũ phong mẫn đích thực áp chặt lên bộ ngực của hán.

Nguyên lai khi cơn mưa tới, chỉ trong khoảnh khắc đã qua đi, đây cũng chính là trò đùa của thiên nhiên, trên con đường đầy sỏi, thoáng có chỗ nước đọng, nhưng không có bùn, mưa đến mưa đi, mang lại cho con người một cảm giác mới, không khí tươi mát, cảnh sắc lại thêm phần tươi đẹp.

Không xa ngoài kia chính là Tinh Nhân hà, tại bên trong đình tự nhìn về phía Tinh Nhân hà, thấy ngư thuyền tại hà như tranh vẽ. Nhẹ nhàng hướng tới Lạc San, Nhạc Nhạc lặng người ngắm nhìn, đối diện chính thị là ngọc hà san, lưu lại trong đáy mắt, phong nhũ thấp thoáng hội tụ như đỉnh núi ẩn sau dải sương mai. Dịu dàng khẽ ngâm:

Hồng diệp văn tiêu tiêu, trường đình tửu nhất biêu.

Tàn vân quy ngọc hà, sơ vũ quá trung điều.

Thụ sắc tùy quan huỳnh, hà thanh nhập hải điều.

Lạc thành kim dĩ đáo, do tự mộng ngư tiêu.

Tạm dịch là:

Cỏ hồng sao chậm úa, trường đình mái cô đơn.

Mây tan màu ngọc bích, mưa xa gầy tiếng đờn.

Sắc màu như tan biến, âm âm biển khơi xa.

Lạc Thành như đã lại, mãi mơ mộng ngư tiêu.

(Huỳnh Vandai79 dịch)

Xung quanh lập tức truyền lại những âm thanh coi thường, duy chỉ có một người nói khác, có vẻ thường thức bài thơ: "Thơ hay, huynh đài văn phong bất phàm, ý cảnh thật sâu sắc, chỉ tại nhân thể mâu thuẫn đó kị mà thôi, như huynh đài sao không tới Lạc thành, hưởng thụ hiện thực, để quên đi người trong mộng ước, có được hay ko chỉ là chuyện sau này, hiện tại vẫn đang hiện hữu đây mà!"

Người đó nhân diện như bạch ngọc, so với Nhạc Nhạc còn thấp hơn nửa cái đầu, có thể thấy đây là một người thấp bé, bạch y phiêu phiêu, trông thật nho nhã phong lưu.

"Oh! Thật quên mất, vậy chúng ta nhanh đi thôi." Nhạc Nhạc hứng thú thốt lên, trên mặt thoáng hiện nét tiếu ý.

Người đó bắt giác ngẩn ra, trong mắt thoáng hiện một tia dị thái, nói : "Hiện thực và mộng tưởng thật sự là mâu thuẫn, bất cứ ai cũng có quyền đeo đuổi mộng tưởng của bản thân. Từ bỏ hiện thực để đeo đuổi mộng tưởng, kết quả cuối cùng vẫn cứ là mộng tưởng mà thôi. Một số người đã mang mộng tưởng vào thực tế, sống cùng mộng tưởng, dần dần tiếp cận mộng tưởng, truy cầu mộng tưởng, hoàn thành mộng tưởng của bản thân, hiện thực bất quá là đa số mọi người đều như vậy. Huynh đài tất cũng minh bạch mà."

Nhạc Nhạc vui vẻ cười rồi nói: "Tại hạ trong tâm nhất hữu cảm xúc, khó nói thành lời, thật sự mộng tưởng hết sức đơn giản, chỉ cần trong hiện thực truy cầu tất sẽ đạt được, bất quá tại hạ thật không nguyện ý tìm kiếm, đây chính là mâu thuẫn mà huynh đài đã nêu! "

Thoáng mỉm cười, khẽ ngâm lại bài thơ của Nhạc Nhạc, thần thái tuấn mỹ tựa Trương Hà, ánh mắt xa xa tận chân trời, "Ngô tướng dục đắc, ngô tất đắc chi" đích thị hào khí, lam sắc y tung bay theo gió, tướng mạo thật phong lưu, tiêu sái.

Y nhân ngược nhìn quang cảnh xung quanh, ánh mắt dừng lại trên người Nhạc Nhạc, hình ảnh Nhạc Nhạc đã in đậm trong tâm y nhân, có lẽ sẽ ảnh hưởng tới con đường sau này mà hắn sẽ đi.

Gương mặt Lạc San ửng hồng xấu hổ, thật không biết cô đang nghĩ gì!

Bạch y nhân khẽ hỏi: "Dám hỏi huynh đài quý tính là chi, sao lại tới nơi này?"

"Tại hạ tên gọi Vương Nhạc Nhạc, còn huynh?" Nhạc Nhạc mỉm cười, bởi vì hắn biết, bất cứ ai lần đầu nghe tên hắn đều cười, bởi danh tự của hắn thật đặc biệt.

Bạch y nhân quả nhiên cười lớn, khoe miệng thoáng lộ chiếc răng khểnh, trông thật đáng yêu, sau khi cười một hồi, bạch y nhân đáp: "Huynh đài danh tự quả nhiên độc đáo. Tại hạ phục tính Mộ Dung."

"Mộ Dung? Danh tự chỉ một từ, thực thì gọi là Mộ Dung Kỳ thì nghe sẽ hay hơn! " Nhạc Nhạc thăm nói.

Bạch y nhân nghe qua tâm hồn nhất chấn, nhưng không cách gì trách cứ Nhạc Nhạc, đành trấn áp sự rối loạn trong tâm trí.

Bỗng một gia nhân hướng tới Lạc San cung kính nói: "Tiểu thư, mới đây bên ngoài không được an toàn, lão gia truyền lệnh tiểu thư hồi phủ!"

"Chẳng phải cha đang ở quán doanh sao?" Lạc San ko rõ hỏi lại.

"Đây là, do nhị công tử truyền lệnh cho tiểu nhân." Gã gia nhân đáp.

Nhạc Nhạc minh bạch, việc này là do Lạc Hà sắp xếp, kẻ này theo lệnh trên mà làm, thật quá thực dụng và hữu lợi. Trong tâm Nhạc Nhạc đã có ý, nhất định đối với Lạc San sẽ giải quyết được.

Lạc San hạnh phúc nhìn Nhạc Nhạc, khiến Nhạc Nhạc thêm đỏ mặt : "Chúng ta mau về thôi, chắc là có chuyện khẩn cấp." Hướng tới Mộ Dung nói: "Mộ Dung huynh, cáo từ, hữu duyên tái kiến!"

Mộ Dung ngược nhìn về lam sắc thân ảnh phía xa, khẽ nói: "Hữu duyên tái kiến!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10 - Hoa kiếp

Dùng xong com sắc trời vẫn mù mịt, Nhạc Nhạc ngồi ngẩn ở trong phòng, trong một tư thế thoải mái luyện nội công. Tư thế luyện công của hắn thật đơn giản là nằm dài trên giường. Bình thường sau khi ngủ chân khí ở trong tiểu chu thiên kinh mạch tự động vận hành, nếu là muốn tiến một bước gia tăng công lực, đi đến đại chu thiên thì không thể vận hành, khi đó Ngự Nữ Tâm Kinh đã âm thầm vận hành, chân khí từ hạ đan điền từ từ vận hành lên thượng đan điền, hai đạo chân khí cân bằng, lại giống như từ hai vùng ở đan điền từ từ lưu động tới các xương ở tứ chi, chân khí toàn thân vận hành một lần nữa, sau đó lại trở về hai vùng ở đan điền, chân khí tụ tập ở thượng đan điền, tiếp tục theo con đường ban đầu trở về hạ đan điền, và sau đó toàn bộ chân khí đều tập trung ở phần bẹn phía trên dương căn, dương căn đang mềm oặt đột nhiên bạo khởi, so với lúc giao hợp thì lớn hơn gấp vài lần, trên bề mặt gân xanh nổi lên, còn ám hắc sắc ban đầu trở thành từ hồng sắc, ngay khi chân khí trở về hạ đan điền, cái vật này lại biến thành dạng mềm xèo, cái dạng lúc này đã không thể biến lại được nữa, đến lúc này đã vận công được một đại chu thiên.

Hắn từ sau khi luyện công tinh lại thì đêm đã khuya. Trải qua nhiều lần luyện hoá, đan điền và không gian trong kinh mạch trở nên rộng rãi hơn rất nhiều, cảm giác giống như đôi bụng lúc bình thường, lần vận công này đan điền trống rỗng càng cảm thấy mạnh hơn, hắn trong lòng rất cần một lượng lớn chân khí, chân khí của hắn phần nhiều từ trong giao hợp mà có, vì vậy hắn cần nữ nhân, giống như sói đói rất cần thịt vậy, nếu là Nhục Tuyết thì càng tốt, hắn không tìm được tượng tượng đến, cũng không biết nàng hiện tại đang ở đâu?

Xuống lầu tùy tiện ăn ít cơm rau, thấy có hàng trăm đôi mắt nhìn lên người mình, liền đi về hướng Tuý Tâm hồ, cái dục vọng khản thiết này thiêu đốt nội tâm của hắn, cái loại cảm giác lâu lắm rồi không có, tình huống giống như vừa rồi lúc bắt đầu luyện Ngự Nữ Tâm Kinh.

Noãn Tâm lâu, vừa lên thì hắn nghe thấy tiếng đàn, cái thuyền hoa này đỗ cạnh Noãn Tâm lâu, giống như người già thuộc đường đi, bất tri bất giác đã chạy tới.

Vừa vào cửa đã ngửi thấy làn hương phong ào ạt, sáu giác quan của Nhạc Nhạc mười phần mất cảm, không chịu nổi khí vị cường liệt này, há miệng hắt hơi vài cái, ngừng đầu lên, đã có một trung niên tú bà vỗ một cái, mặc dù là trung niên, tư sắc hoàn toàn không tệ, tối thiểu cũng không như kỹ quán trước đây hắn từng tới, là loại lão tú bà mà lời nói đầy vẻ dâm dục. "Ồi chào! Vị công tử ca này thật là tuấn tú, nô gia tiếp khách ở đây đã vài chục năm, cũng chưa từng thân mật với người nào dễ thương như thế này." Tú bà sắc mặt tràn đầy tiểu dung, hai tay không thành thật múa may trên người Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc cười khở, ài, tú bà ở đâu cũng giống nhau, lần này đến kỹ viện, chưa gặp được cô nương, đã bị một nhân vật cấp lão mụ từ chiếm tiện nghi, liền nói: "Tìm năm vị cô nương thượng hảo hạng!" Căn cứ theo tập quán đến kỹ viện trước đây của hắn, tối thiểu cũng phải năm vị cô nương mới đủ cho hắn giày vò một lần.

Tú bà sau khi nghe xong, thập phần kinh hãi, xác nhận lại về không tin: "Công tử gia, ngài nói là năm người à? Các cô nương ở chỗ chúng tôi đều học qua sáng đầu bí thuật, mỗi một khách nhân, tất cả đều dùng không hết." "Chẳng lẽ có sinh ý mà không làm à?" Nhạc Nhạc cười tà dị, ngón tay xuất ra chút Ngự Nữ chân khí, xoa một cái lên tóc của bà ta, tú bà toàn thân chấn động, hai má đỏ hồng, thoải mái hơn trước liền kêu lớn: "Tiểu Đào, lựa lấy năm cô nương xinh đẹp bồi tiếp vị công tử này!"

Nhạc Nhạc bỏ lại tú bà đang ngây người ra trên ghế, cười ha ha cùng Tiểu Đào, đem theo năm vị cô nương có chút tư sắc, tiến đến khách phòng.

Nửa canh giờ sau, Nhạc Nhạc nhìn năm thân thể bạch nõn đang say ngủ trên giường, lắc đầu cười khở, hắn đã minh bạch vì sao Nhục Tuyết lại dễ dàng thoát khí như vậy, hiệu quả của tầng thứ năm "Ngự Nữ Tâm Kinh" của bản thân cũng bị hắn tìm ra, trước đây thì năm nữ nhân phổ thông cũng được rồi, hiện tại thì hoàn toàn không biết phải cần đến bao nhiêu người đây.

Hắn đánh thức một con cừu nhỏ trong số đó, nói: "Tiểu Nguyệt! Lại giúp ta kêu thêm năm cô nương khác đến, các nàng không đủ!"

Tiểu Nguyệt vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ say, thẹn thùng hoan hỷ nói: "Công tử còn nhớ tên của nô gia nha, chàng thật lợi hại, nô gia lâu lắm rồi chưa được hạnh phúc như bây giờ! Ô, Bọn họ đều ngủ say rồi, thiếp sẽ giúp chàng đi gọi thêm vài tỷ muội khác tới!" Nàng khoác y phục lên người rồi chạy ra ngoài. Một canh giờ sau, nhìn lên giường, là mười lăm ngọc thể tuyệt bạch, Nhạc Nhạc lại không nín nổi cười khở, nếu lại đến một kỹ lâu khác thì không đủ tiền, trong số các cô nương, chỉ duy nhất có Tiểu Nguyệt còn tỉnh táo, nhu mì nói: "Công tử, ngoài kia không còn cô nương, chàng làm lại với thiếp nha!" Nói xong nàng mềm mại bò tới, Nhạc Nhạc như tên trên dây cung, không thể không phát, ôm lấy ngọc đồn bạch nõn đầy đặn của Tiểu Nguyệt, Nhạc Nhạc gầm lên một tiếng, bạo lực tiến nhập thân thể của nàng, Tiểu Nguyệt chỉ có thể bò trên nền đất, toàn thân vô lực, lưng ong hời hả chuyển động, bản thân vừa thống khổ lại vừa khoái lạc cực độ. Đến khi không chịu được nữa, Tiểu Nguyệt kêu lên một tiếng, mái tóc dài điên cuồng tung bay, làn da màu mỡ dẽ mỗi lúc một hồng ửng, cặp môi anh đào chúm chím liền mở rộng, như khắp như tổ kêu nhè nhẹ: "Vương công tử, công tử!"

Sau khi thỏa mãn, linh thức của Nhạc Nhạc đột nhiên linh mãnh trở lại, chiếu rọi cả toà tiểu lâu, tựa như có thể cảm thụ được đến từng người trong mỗi gian phòng của toà tiểu lâu, thể hình, tuổi tác của người đó, người đó đang làm gì. Đến tầng cao nhất của lâu, hắn cảm nhận được một nữ tử trẻ tuổi vô công cực cao, võ công của nàng ta so với Nhục Tuyết chỉ kém chút ít, gần giống công lực của Lạc Hà. Có một người quen thuộc đang muốn bước vào cửa. Người này thân thể cao lớn, võ công vượt trội chính là Tiên Vu Thác.

Cái cảm giác này chỉ trong chớp mắt, hắn lại lĩnh hội đến tình cảnh mỹ diệu thiên nhân hợp nhất, toàn thân kích động ôm hôn Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt lần này lại không hôn mê ngã xuống, cảm thụ sự kích động, sự nhiệt tình của Nhạc Nhạc, cũng nhiệt liệt ôm hôn hắn đáp trả, lưỡi thơm quấn quýt làm một, rất lâu sau vẫn không thể phân khai.

"Công tử, thiếp lại phục vụ chàng mặc áo nhé!" Tiểu Nguyệt toàn thân mỏi mệt, sau khi giúp hắn xoa bóp toàn thân, đã mặc thai y trước.

Nhạc Nhạc bởi vì được nàng bồi tiếp, chạy đến khách sảnh. Tiên Vu Thác đang bồi tiếp nói chuyện gì đó với tú bà, bộ dạng không thể tưởng tượng nổi. Tú bà thấy Nhạc Nhạc xuống lầu, cười the the nói: "Ồi chà, vị công tử gia này, ngài có thể xuống đây, không phải khiến ta phải ngã vào vũng sinh này chứ, ngài xem đi, ở đây có nhiều khách quan như vậy, đều không tin là hơn mười cô nương chỉ để bồi tiếp cho một mình ngài, đó đó, các ngài tin rồi chứ!" Bà ta quay về phía đám khách nhân uống rượu giải sầu kêu lên.

Có không ít khách nhân chạy lên gian phòng ở lầu trên xem xét, sắc mặt đều chấn kinh chạy ra, bàn tán một hồi, sau đó tìm đến kỹ viện khác.

Tiên Vu Thác cười cười kêu lên: "Vương huynh, huynh thật là lợi hại, ngày mai phải ứng thí rồi, lại đến thanh lâu đùa bỡn, làm cho tất cả chúng tôi đều không có nữ nhân để vui đùa, hôm nay ta đến đây cũng không dễ dàng gì, các cô nương ở đây lại xinh đẹp, xem ra ta chỉ có thể đi đến kỹ viện khác thôi." Nói xong kéo hắn đến một bên khẽ khàng hỏi: "Huynh đệ, có bí quyết gì không?"

Nhạc Nhạc cười khở, là hắn muốn luyện công, Tiên Vu Thác lại tưởng là việc đó, thiếu nữ nhân như vậy, là việc ngoài ý muốn, không biết có đủ tiền trả không đây. Đang muốn giải thích, tú bà đã tiến lên trước cười nói: "Công tử thật là lợi hại, làm cho các cô nương của chúng tôi còn nằm trên giường chưa dậy được. Còn về tiền nong?"

Nhạc Nhac có chút bất an hỏi: "Bao nhiêu?"

"Ài, ngài là khách hàng đầu tiên bốn lâu có vinh hạnh tiếp đón, ưu đãi cho ngài, chỉ thu khổ phí của các cô nương, một nghìn lượng."

Nhạc Nhac hiểu rõ, một nghìn lượng cho mười lăm cô nương, tịnh không phải là nhiều, chỉ vì lúc này trên người hắn có mỗi hơn bảy trăm lượng, nên khổ não nói: "Nói đất thì không đất, chỉ là hôm nay đem không đủ tiền, để ngày mai đến bù thêm được không?" Ài, hắn lại nghĩ mình đang trong một kỳ lâu ở quê nhà.

Tú bà đột nhiên biến sắc, còn nhanh hơn lật sách, vừa rồi xuân phong tràn ngập, hiện giờ đã kết hàn sương, lạnh lùng nói: "Không có tiền mà cũng dám tới."

Đột nhiên bà ta nghĩ đến việc Nhạc Nhac và Tiên Vu Thác quen biết nhau, nói không chừng cũng là một công tử đại thế gia, chỉ là tẩu xảo không mang đủ tiền, liền chuyển giọng: "Ngài và Tiên Vu công tử thân nhau như vậy, có thể mượn trước ít tiền để dùng được không?"

Tiểu Nguyệt cũng nhìn thấy vẻ mặt khó coi của Nhạc Nhac, chiếu theo kinh nghiệm về khách hàng của nàng, nhất định là thiếu ngân lượng, bèn ôm một hộp gấm đến, nói với Nhạc Nhac: "Vương công tử, đây là tích góp của nô gia, công tử có thể mượn trước để chi dùng."

"Hả!" Ba người cùng kêu lên, Nhạc Nhac hồ thẹn, Tiên Vu Thác chấn kinh, tú bà tức giận.

"Ui, cái này, Tiểu Nguyệt nàng... ta có tiền, chỉ là không đủ thôi, không thể dùng tiền của nàng." Nhạc Nhac bao nhiêu năm không đỏ mặt, đây là lần đầu tiên đỏ mặt, tuy nhiên không chắc sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

Đôi mắt nhu mì của Tiểu Nguyệt đã róm rã, bi thương nói: "Công tử có phải vì nghi ngờ tiền của nô gia không sạch sẽ, nên không dùng tiền của nô gia đúng không?" Tiểu Nguyệt đã mở hộp gấm, bên trên có một tập ngân phiếu rất dày, ở dưới lại có không ít châu bảo.

Tiên Vu Thác nhăn nhó, hắn không phải là không biết Tiểu Nguyệt, nàng vốn là hồng bài ở Noãn Tâm lâu, bình thường thì tiếp khách rất kén chọn, chọn được khách thì cũng băng lãnh bồi tiếp, rất hiếm khi thấy nàng chủ động tìm vui, lúc này lại khóc lóc muốn giúp khách nhân trả tiền, càng không lý giải nổi hắn càng sùng bái Nhạc Nhac hơn.

Nhạc Nhac không biết làm sao, nói: "Ta, ta có tiền, không tin các người hãy xem."

Hắn kéo Tiên Vu Thác lại một góc, thấp giọng nói: "Vừa nãy huynh muốn biết bí quyết gì phải không, ta cho huynh biết, dùng cái này, nhìn xem! Đây là loại thuốc có tên là "Nhất Dạ Đỉnh", ta đã từng ở trong một tiểu thành, dùng một viên thuốc đại chiến với hơn ba trăm cô nương mà không đổ, sau đó, các cô nương trong tiểu thành này trong vài ngày căn bản không thể tiếp bất cứ khách nhân nào khác, do vậy loại thuốc này còn gọi là "Hoa Kiếp", cứ bảy ngày dùng một viên, tuyệt không tổn thương đến thân thể, mỗi viên một nghìn lượng, muốn mấy viên? Loại thuốc này chi phí cũng không phải rẻ, phải dùng loại Tụ Dương được thảo cực kỳ khó gặp, một viên một nghìn lượng, kể cả là tể tướng, cũng chưa chắc đã có."

Tiên Vu Thác nghe xong thần hồn điên đảo, rõ ràng là được vật thần kỳ, được vật phổ thông mà có thể chống chọi đến nửa canh giờ cũng là cực phẩm rồi, hơn nữa lại cực kỳ hại cho thân thể, dùng thứ được phẩm này đối với hắn tiền không thành vấn đề, chỉ cần có thể chinh chiến trong rừng hoa, đặc biệt có thể khiến cho các vị cô nương si mê vì "đặc kỹ" của hắn, gào khóc muốn cho hắn tiền, cái cảm giác kiêu hãnh đó không phải dùng tiền là có thể mua được. Nhưng bản tính thương nhân khó lòng thay đổi, liền nghi hoặc hỏi: "Thực sự hữu hiệu chứ?"

Nhạc Nhac cố ý làm bộ không cao hứng, lãnh đạm nói: "Bằng vào câu nói của huynh, lần tới sẽ bán hai nghìn lượng một viên, huynh hãy nhớ đấy."

"Được, ta mua trước hai viên."

Nhận đủ tiền, Nhạc Nhac tràn đầy tiểu dung đi về phía trước mặt tú bà, trong tay vung lên hai tờ ngân phiếu, trước tiên an ủi Tiểu Nguyệt: "Nàng xem, không phải đã có tiền rồi sao?"

Vứt cho tú bà một tờ ngân phiếu, rồi quay lại lau nước mắt cho Tiểu Nguyệt, dịu dàng nói: "Tiểu Nguyệt Nguyệt, đừng khóc nữa, nam nhân kiếm tiền rất dễ, ừm, cũng dễ cung ứng cho nàng."

Tiểu Nguyệt tức khí nói: "Chàng không cần tiền của ta, vì sao ta lại phải cần tiền của chàng." Nhạc Nhac âm thầm cười khổ, ta, ta là khách làng chơi, còn nàng, nàng là ai! Chẳng lẽ ta lại cần tiền của nàng? Phàm là nữ nhân của hắn, đều là những nữ nhân hay khóc lóc, hay tức giận, khiến hắn phải vất vả dỗ dành.

Nhạc Nhac vỗ về: "Đừng khóc nữa mà, nếu ta mượn tiền của nàng, ta làm sao còn hứng thú để quay lại, không quay lại, nàng sẽ nói ta vong ân phụ nghĩa, còn cảm tiền của nàng bỏ đi, thì lúc quay lại, ta làm sao có thể đối mặt với nàng! Ta cứ vài ngày lại đến tìm nàng, là bởi vì cái gì?" Nhạc Nhac thấy lúc này an ủi nửa ngày không có hiệu quả, không thể không tung ra độc chiêu. Tiểu Nguyệt nghe xong câu cuối, quả nhiên trở nên vui vẻ, nói: "Thật chứ! Thiếp không khóc nữa rồi, thiếp cũng không cần tiền của chàng! Vả lại oán đi cũng đã thu tiền của chàng rồi!"

Nhạc Nhac thầm cười trong lòng, đang muốn đi khỏi kỳ lâu, lại ở đây lừa gạt tình cảm đẹp để chân thành như vậy! Thấy nàng ta cứ bám riết không rời, chỉ có thể cố gắng vỗ về thêm vài câu, rồi cùng Tiên Vu Thác ly khai Noãn Tâm lâu.

Tiên Vu Thác háo hức muốn thử, Nhạc Nhac hảo tâm liền cảnh cáo: "Tốt nhất là tìm một địa phương có nguồn hàng đầy đủ, nếu không huynh sẽ gặp nguy."

Tiền Vu Thác găt đầu lia lịa, chạy vội vào một kỹ lâu. Lúc không còn người, tú bà lặng lẽ nói với Tiểu Nguyệt: "Tiểu nha đầu, đã động tình rồi hả? Có cần ta đến gặp cung chủ xin cho người không."

"Đa tạ oán đi quan tâm, ta mặc dù ngu muội, nhưng cũng biết cung chủ không phải là người dễ nói chuyện, nếu khiến cho người tức giận, sợ rằng đến Vương công tử cũng phải chịu liên lụy."

"Ài, bắt quá Vương công tử này thật là tuần tú!" Tú bà khẽ thở dài. Đọc Truyện Online Tại <http://.com>

***** Mỗi toà đại thành, đều do quan viên của Phong Nguyệt đế quốc phái đến cai quản, chỉ là quan viên chỉ có hư danh, không có thực quyền, chỉ cần không chọc giận đến các chư hầu thực quyền ở địa phương, thì hoàn toàn có thể tiếp tục làm chức quan hư ảo của họ.

Khảo thí lần này do nha môn phủ doãn ở Lạc Thành cử hành, lúc Nhạc Nhạc đến, thì đã thấy bóng người tầng tầng lớp lớp trước cổng nha môn, đã đến giờ, tri phủ đại nhân sốt ruột đi tới đi lui, như đang chờ đợi một đại nhân vật, sau lưng ông ta là một số quan giám khảo và quan duyệt quyền được phái đến, nên thay đổi sắc mặt cũng phải cẩn thận.

Nhạc Nhạc không thể không nghĩ, đó là văn quan của Phong Nguyệt quốc chẳng, tương lai mình cũng là một trong số họ chẳng? Nếu giống như họ, thì không làm cũng được. Ài, phụ thân của ta thật đáng thương, ta cũng thật đáng thương! Có lẽ phụ thân cần vinh dự và quyền lợi, nên không cần nghĩ đến những vận vật của một văn quan chẳng?"

Có vài thư sinh không thể chờ thêm, tiếng huyền não không ngừng vang lên, cùng lúc đó nha vệ tri phủ hô lớn: "Lạc vương gia đến!" Tri phủ cầm đầu chúng quan, nhất tề bái kiến Lạc vương gia, hô vang: "Chúng thần tham kiến Lạc vương gia!" Về mặt mọi người vô cùng cung kính và thận trọng.

Đi cùng Lạc vương gia còn có Lạc Hà, Lạc Kiệt, Lạc San, An Định Thư, bọn họ cũng không hề e dè, tiếp thu lễ số của chúng quan. Nhạc Nhạc lại càng khẳng định suy nghĩ vừa rồi, quyền lợi, không sai, phụ thân cần chính là quyền lợi và vinh dự, chỉ cần có quyền, lập tức có vinh dự vô hạn.

Lạc Vương vừa đến, chúng thư sinh cũng an tĩnh trở lại, yên lặng nhìn về phía cái vị quyền cao chức trọng kia, có danh tiếng rất tốt, Lạc vương gia hài lòng nhìn đám thư sinh, sang sảng nói: "Chư vị đợi đã lâu, tại đây đều là những nhân tài muốn dốc sức vì quốc gia, ta rất yên tâm, nếu có khó khăn gì, nếu có chỗ nào bất mãn, có thể đến Lạc vương phủ phản ứng với ta, ta sẽ cho các vị câu trả lời mãn ý, kể cả không đạt được thứ hạng cao, chỉ cần có tài hoa, có thể đến Lạc vương phủ tìm ta, ta sẽ cho các vị một công việc khác vừa ý."

Lạc vương gia vận dụng nội lực vào thanh âm, khiến cho chúng thư sinh đều nghe rõ mồn một, bọn họ cũng tán tụng phong thái của Lạc vương gia, nghe thấy nếu không được triều đình tuyển chọn, thì có thể đến Lạc vương phủ dốc sức phục vụ, thì đám thư sinh không thể nén được kích động trong lòng, ra sức vỗ tay.

Đám người sau lưng Lạc vương, găt đầu hài lòng! Nhạc Nhạc lại thầm thở dài: "Lạc vương gia quả thật danh bất hư truyền, chỉ một vài câu ngắn gọn, đã có thể lôi kéo được nhân tâm, danh chính ngôn thuận lôi kéo người của triều đình, hắc hắc thật không sai, nếu các văn quan trong triều đều giống như tri phủ kia, làm gia thần của Lạc vương gia không có gì là không thể."

Lạc vương cùng đám người lui ra sau, tri phủ cũng thở phào một cái, vội vàng để cho các thí sinh tiến nhập trường thi.

Tổng cộng có hai đề mục.

Một là: "Vua lấy gì để trị quốc?". Ài, đây là đề mục quá vắn điệu, Nhạc Nhạc khẽ thở dài, tất cả những gì về Phong Nguyệt đế quốc được sắp xếp trong đầu đều lần lượt tuôn ra, những câu vắn điệu như là dĩ quân vi quý, dĩ quý vi quyền, dĩ quyền vi chuyên đều xuất ra, lại thêm nói làm sao để dân chúng nghe theo, tiếp đến là một vài phương pháp để giới quý tộc tranh thủ lợi ích, kiến ý dâng dâng, hần viết đều là những điều giới quý tộc thích nghe, mặc dù không có ý mới, nhưng văn phong của hần không tệ, văn chương đẹp đẽ, lấy được thứ hạng cao cũng không thành vấn đề, hơn nữa hần không nguyện dùng toàn lực, không nguyện vượt hần lên trên.

Hai là: Lấy: "Xuân Chi Giang Nguyệt" làm đầu đề vịnh thơ, suy nghĩ thoáng qua, liền viết các chữ "Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ" làm đầu đề bài thơ:

Xuân giang triều thủy liên hải bình, hải thượng minh nguyệt cộng triều sanh.

Liễm liễm tùy ba thiên vạn lí, hà xứ xuân giang vô nguyệt minh?

Giang lưu uyển chuyển nhiều phương diện, nguyệt chiếu hoa lâm giai tự tân.

Không lí lưu sương bất giác phi, đình thượng bạch sa khán bất kiến.

Giang thiên nhất sắc vô tiêm trần, kiêu kiêu không trung cô nguyệt luân.

Giang bạn hà nhân sơ kiến nguyệt? Giang nguyệt hà niên sơ chiếu nhân?

Nhân sanh đại đại vô cùng dĩ, giang nguyệt niên niên chỉ tương tự.

Bất tri giang nguyệt đãi hà nhân, dẫn kiến Trường Giang tổng lưu thủy.

Bạch vân nhất phiến khứ du du, thanh phong phổ thượng bất thảng sầu.

Thùy gia kim dạ biển chu tử? Hà xử tương tư Minh Nguyệt Lâu?
Khả liên lâu thượng nguyệt bồi hồi, ứng chiếu ly nhân trang kính thai.
Ngọc hộ liêm trung quyền bất khứ, đảo y châm thượng phát hoàn lai.
Thử thì tương vọng bất tương văn, nguyện trực nguyệt hoa lưu chiếu quân.
Hồng nhạn trường phi quang bất độ, ngư long tiềm được thủy thành văn.
Tạc dạ nhàn đàm mộng lạc hoa, khả liên xuân bán bất hoàn gia.
Giang thủy lưu xuân khứ dục tần, giang đàm lạc nguyệt phục tây tà.
Tà nguyệt trầm trầm tàng hải vụ, kiệt thạch tiêu tương vô hạn lộ.
Bất tri thừa nguyệt kỉ nhân quy? Lạc hoa điều tỉnh mẫn giang thụ.

(Theo bản dịch của Khương Hữu Dụng:

Sông xuân triều dậy mặt biển bằng,
Trên biển trắng cùng triều nước dâng.
Dồn dợn vờ theo muôn dặm sóng,
Sông xuân đâu chẳng sáng ngời trăng.
Quanh co sông lượn cồn hương chảy,
Trăng chiếu vườn hoa như tuyết rải.
Tầng không sương tỏa tưởng không bay,
Cát trắng bên doi nhìn chẳng thấy.
Trong suốt trời sông suốt một màu,
Trên sông vắng vặc một trắng cao.
Ai người đầu đã trông trăng ấy?
Trăng ấy soi người tự thuở nào?
Người cứ đời đời sinh nở mãi,
Trăng vẫn năm năm sông nước giải.
Soi ai nào biết được lòng trăng,
Chỉ thấy sông dài đưa nước chảy.
Mây bạc lưng chừng trôi đến đâu,
Cảnh phong xanh bên biết bao sâu.
Đêm nay ai mường buông thuyền đó,
Ai ở lầu trăng nhớ chốn nào?
Trăng lâu quanh quẩn đáng thương ôi,
Soi mãi dài gương kẻ lẻ đôi.
Cửa ngọc cuốn rèm xưa vẫn ở,
Hòn châm vừa phẩy ánh liền soi.

Chừ đây trông ngóng bằng tấm hơi,
Mong quuyến theo trăng đến rọi người.
Bay mỗi nhận không mang ánh được,
Vấy ngằm, cá chỉ vẩy tấm thôi.
Đêm qua thanh vắng mộng hoa rơi,
Nhà chữa về, xuân quá nửa rồi.
Nước cuốn xuân đi, trôi sắp hết,
Vòm sông trăng lại xế sang đôi.
Trăng khuất mù khơi chìm chậm chậm,
Dòng Tương, non Kiệt ngàn muôn dặm.
Nương trăng mấy kẻ nhớ về theo,
Trăng lặn sao tình cây nước gọn.)

Kiểm tra một thoáng, không thấy có sai sót, liền nộp bài thi rồi ra cửa, vốn dĩ tưởng mình là người đầu tiên nộp bài, chưa ra đến cửa đã gặp một tiểu hồ tử mặt quen quen, chính là Mộ Dung Khí, hai người đồng thời kinh ngạc, "Ồ, là ngươi." sau đó lắc đầu cười khẩy, pha chút kính hý.

"Chúng ta đã có duyên gặp mặt ở đây, sao không đi uống một chút nhỉ?" Nhạc Nhạc nói. "Được, được thôi, Vương huynh dẫn đường đi!" Mộ Dung Khí không ngờ Nhạc Nhạc lại mời hắn đi uống rượu, do dự một thoáng, rồi gật đầu đáp ứng.

***** Hai người kẻ vai đi đến tửu lầu lớn nhất ở Lạc thành, Vong Ưu lầu. Hai người ở rất gần nhau, khứu giác mẫn duệ của Nhạc Nhạc, từ trên người Mộ Dung Khí ngửi được một chút nữ nhân hương, nghiêng người nhìn ra sau tai hắn cũng là một phiến thịt non tuyết bạch, không giống nam tử, Nhạc Nhạc trong lòng nghi hoặc, nhưng cũng không tra xét thêm.

Tầng hai Vong Ưu lầu, khiến cho nhiều vị phú thương hào khách vui thích, vừa có thể ngắm cảnh trên phố, vừa có thể được thưởng thức mỹ vị giai tửu. Tìm được hai chỗ ngồi, trên bàn có rượu và thức nhắm, hai người bắt đầu nói chuyện trên trời dưới đất, đàm đạo thi từ, đến chín tầng trời, bình thuyết tám phương, vô cùng ăn ý. Sau khi uống vài chén vào bụng, Mộ Dung Khí sắc mặt từ trắng chuyển sang hồng rực, có chút thẹn thùng, Nhạc Nhạc không kìm được liền ngăn người ra, không phải giống như các cô nương sao, trên cổ họng lại không có hầu kết, bắt quả tìm được một người phù hợp để nói chuyện cũng không dễ, nên tạm thời không vạch rõ chân tướng, nếu không có thể khiến người ta sợ mà bỏ chạy.

Bàn bên cạnh có mấy giang hồ hào khách, trong bụng đã có vài chén, thanh âm của họ càng lúc càng lớn. Một người nói: "Huynh đệ, chắc huynh chưa nghe nói, Ma giáo bị người ta trừ diệt rồi, thật là đại khoái nhân tâm, kể ra trên giang hồ đã bớt đi một mối tai họa rồi!"

"Nhân vật nào có thể tiêu diệt Ma môn vậy?"

"Nghe nói là do người của Vạn Lý Minh và Đào Cốc làm, bắt quá về sau, không biết vì sao, Thiên Nhai giác thánh địa của Ma Môn, lại bị Quỷ Ngục Môn chiếm lĩnh, thật là kỳ quái!"

"Quỷ Ngục Môn? Bọn chúng cũng hung tàn như Ma Môn, vậy là lẽ làm sao, bắt quá nói cho cùng cũng bớt đi được một số người trong tà môn."

"Ài, huynh không biết đấy thôi, kỳ thực Môn chủ Quỷ Ngục môn Lục Vô Nhật là sư đệ của Chung Vô Nhai, đảng đông không sáng thì đảng tây sáng, ai chiếm lĩnh Thiên Nhai giác cũng vậy thôi."

"Ồi, huynh đệ, mới mấy ngày không gặp, từng câu từng câu của huynh đều rất kiểu cách nha, huynh được lắm!" "Đương nhiên, ta có đại bản lĩnh mà, hôm qua ta đến kỳ lâu cùng một cô nương chêt đi sống lại, trọn nửa canh giờ, há há, liền kêu toáng lên."

"Nhân mấy câu huynh khoe gần gũi mỹ nhân vừa rồi, ta kể cho huynh nghe, đêm hôm qua, ta tại kỳ lâu đã gặp một mãnh nhân, liền tiếp đòi hỏi hơn trăm cô nương, lại hoàn toàn không cạn hứng, khiến cho tú bà phải sang kỳ lâu khác mượn thêm hơn trăm cô nương, há há, có thể kêu là mãnh nhân."

"Huynh nói khoác."

Nhạc Nhạc càng nghe những lời họ nói càng không thể cười cợt được nữa, những thanh âm sau nhỏ quá nên không thể nghe lại, lầm rầm tự nói: "Ma giáo hoành hành vô lâm vài trăm năm nay tại sao nói là bị người khác tiêu diệt, cho dù có bị người khác tiêu diệt, trước đó sao trên giang hồ không có chút phong thanh nào, kỳ quái!"

"Vương huynh không phải là người trong võ lâm, làm sao có thể nghe được phong thanh trên giang hồ! Kỳ thực từ khi Vạn Lý Minh và Đào Cốc điều tập nhân mã, thì đã có không ít người nghe phong thanh, chỉ là Ma Môn trước giờ độc hành độc vãng, cũng không có minh hữu nào bang trợ, vốn là bọn chúng cho rằng Thiên Nhai giác không thể bị công hạ, ai biết được Chu Thăng Chu Trường là trưởng bối ở Ma Môn lại làm phản, lại thêm cao thủ của

Quý Ngục môn trà trộn nhiều nơi, ở ba phía hợp lực công kích, có thể chiếm lĩnh được Thiên Nhai giác, nhưng Vạn Lý Minh và Đào Cốc cũng tổn thất trầm trọng." Mộ Dung hơi cao giọng nói, nguyên do là hắn cũng đã nói nhiều hơn.

Nhạc Nhạc quan tâm đến Nhược Tuyết, cũng đã nói ít đi, trong lòng tự nhủ: "Nàng không xảy ra việc gì chứ, ài! Cũng không biết ta phải đến đâu để tìm nàng bây giờ."

Mộ Dung Khí thấy hắn có chút lo lắng, quan tâm hỏi: "Vương huynh, huynh có chuyện gì à, nói ra đi biết đâu ta có thể chia sẻ cùng huynh."

Nhạc Nhạc thầm nói: "Làm sao có thể chia sẻ được đây! Chẳng lẽ muốn ta, trước mặt một nữ nhân, lại nói về chuyện ta quan tâm đến một nữ nhân khác, nàng ấy bây giờ thế nào rồi, có lẽ kết quả đã có chút bi thảm."

Nhạc Nhạc cười khổ một hồi, nói: "Không có gì, chỉ là nghĩ tới một vài chuyện cũ, có chút cảm khái." "A, vậy sao?" Mộ Dung Khí thần sắc ừ ừ, có chút không cao hứng, hắn biết Nhạc Nhạc không nói thật lòng.

Hắn lừa dối người khác về giới tính thực sự của mình, người khác thì chỉ là không muốn nói ra bí ẩn trong nội tâm mình, đâu là khinh đâu là trọng, đâu là nữ nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11. Thân hương

Chỉ bảy ngày sau khi yết bả, Nhạc Nhạc đã hai ngày buồn bực trong quán trọ, hết đọc tiểu thuyết cảm thư rồi luyện Ngự Nữ Tâm Kinh, có phần tự tại, chỉ là trong lòng hắn khi nhớ tới Nhược Tuyết, chân khí từ từ lấp đầy nội thể, dục vọng mặc dù mãnh liệt, nhưng không thể nén chịu lâu, trong suốt thời gian ấy đành phải tới Noãn Tâm lâu tìm Tiểu Nguyệt giải tỏa.

Đêm nay, Nhạc Nhạc đang luyện công trên giường, toàn thân chân khí thông suốt lục giác lúc này mình mất nhất, cửa phòng khách lặng lẽ hé mở, một nhân ảnh cước bộ vô cùng nhẹ nhàng đi chậm chậm đến giường. Nhạc Nhạc trong tâm kinh hãi "Cao thủ? Hắn ta ém công lực vào trong, gần như là không di chuyển, người này lặng lẽ đến gần khẳng định có ý định xấu", trong lòng tính cách làm thế nào đào thoát, không chạy không hay, hai bên mà động thủ hắn chắc chắn chẳng phải là đối thủ của người này.

Người ấy đến cạnh giường Nhạc Nhạc miệng nở nụ cười lạnh lẽo, hữu chưởng từ từ giơ lên, trong lòng bàn tay đột hiện một hỏa điểm nhàn nhạt nổi bật, hô lên một tiếng, đánh vào đầu Nhạc Nhạc, nếu bị hắn ta đánh trúng chẳng phải vỡ nát giống như bùn sao.

Nhạc Nhạc làm sao có thể để cho hắn đánh, nếu bị hắn đánh trúng, bản thân chẳng phải thành người thiên cổ sao! Vì lẽ đó, bản thân Vương Nhạc Nhạc lúc đó cảm nhận được hỏa quang, đột nhiên bay người lên, để hỏa điểm chưởng đánh trúng cái gối, bốc lên khói xanh.

Nhạc Nhạc he he cười nhạo, thừa dịp tốt giờ chưởng phản kích, tả chưởng địch giờ lên hỏa quang loé sáng, làm thế nào Nhạc Nhạc dám đối chưởng với hắn ta, một cú nhảy lộn mèo, nửa đường triệt thoái chưởng, bay qua đầu hắn ta chạy về hướng cửa.

"Muốn trốn thoát sao, không có cửa đâu" Người đó hét to.

Nhạc Nhạc tâm tưởng rõ ràng muốn ra cổng, nhưng chưa kịp thoát ra ngoài thì người kia đã ngăn cản trước mặt. Nhạc Nhạc thầm cười khổ "Thân pháp nhanh quá!". Hắn lập tức liền sử xuất "Hoa Gian Vũ Bộ" phiêu thân nhẹ nhàng ở nơi nhỏ hẹp, duy chỉ là thân pháp người ấy thực quá nhanh, luôn luôn ngăn cản trước cửa, Nhạc Nhạc làm sao cũng chẳng vượt qua được, hao tổn tâm tư tránh Hỏa Điểm chưởng công kích.

Người ấy đắc ý cười nhạo: "Ta Tôn Hồ tự thân ra tay, bộ pháp nguoi tinh diệu cũng vô ích, khả khả! Kẻ nào liên quan Ma giáo, giết không tha!"

"Uy, lão đầu, vừa gặp lại đánh là thế nào, để ta thử dốc tí, nếu có chạy thoát cũng chết vì kiệt sức!" Nhạc Nhạc cuối cùng đã lên tiếng, quả thực không nghĩ đến phải nói những lời như thế.

"Hừm, đợi nguoi gặp tử thần có thử hỗn hên cũng chẳng muộn!" Ông ta nghĩ rằng thiếu niên thư sinh này chỉ có bộ pháp tinh diệu, phản công thì không thể, nội lực khẳng định tệ hơn, chỉ có điều công phu có nhiều, nên vừa chạy vừa nói được.

Nhưng ông ta chẳng tưởng được, Nhạc Nhạc dưới toàn lực công kích của ông ta nhiều lần lách tránh không dưới tám mươi chiêu, nếu như Nhạc Nhạc còn nhớ "Loạn Hoa Trảm", có lẽ hắn cũng liều! Chỉ là hiện tại Nhạc Nhạc một là tay không có kiếm, hai là "Loạn Hoa Trảm" hắn quên sạch chỉ còn một thành, ba là Nhạc Nhạc sợ lửa, có lẽ sợ hỏa điểm thiêu rụi khuôn mặt nhỏ mê nhân của hắn ta. Hơ hơ!

Nhoáng cái đã qua vài chiêu, Tôn Hồ thực sự đã mệt đổ mồ hôi, hơi thở khó nhọc, Nhạc Nhạc thì vẫn nhảy đông nhảy tây, tránh né hoả quang nguy hiểm của chưởng pháp, mặc dù nguy hiểm nhưng không thể đánh trúng hấn.

Nhạc Nhạc đã có chút tự tin, nói: "A ha, ta không chạy khỏi, ngươi xem ra cũng không thể đánh trúng ta, xem ngươi cũng có chút khó thở, mệt mỏi rồi!"

Tôn Hồ có chút lo lắng, rống lên nói: "Đừng nghĩ rằng ta không có cách với ngươi, tiếp chiêu!" Nói xong ông ta đứng lại, hoả điểm trên lòng bàn tay biến thành sắc xanh. Nhạc Nhạc nhìn thấy biết là không hay, lời lão ta vừa phát ra, hoả điểm tràn đầy trong phòng, chẳng thể dùng phương pháp tránh né được nữa!

Thật ra lời hấn ta cũng đúng, Tôn Hồ rống lên một tiếng song chưởng cùng đẩy ra một khối hoả hải hướng về Nhạc Nhạc. Nhạc Nhạc sợ hãi cũng thêm vô ích, nghiêng rằng, vì dung mạo vì sanh mệnh mà tranh đấu!

Nhạc Nhạc toàn thân chân khí tụ cả ra ngoài, bao phủ khí hồng phấn nhàn nhạt, chặt chẽ bao bọc toàn thân, trong hoả điểm màn chân khí bao bọc bị xoắn lại bóp méo biến hình, suýt chút bị chân khí của lửa xuyên phá, chỉ vì uy lực hoả điểm do phân tán mà yếu đi, một chiêu đối với cao thủ có màn chân khí bảo vệ chẳng có tác dụng. Tôn Hồ tưởng rằng Nhạc Nhạc nội gia chân khí đã đạt đến mức này, bởi vì chân khí hộ thể Nhạc Nhạc đã là sắc hồng, sở dĩ Tôn Hồ cho rằng Nhạc Nhạc đã bị hoả điểm trường đánh trúng, hấn ta đang nghĩ làm thế nào đánh Nhạc Nhạc hai chưởng nữa để giải hận!

Cửa sổ gỗ bị phá vỡ, Nhạc Nhạc khê huyết sáo nhảy ra giữa sân, chỉ là giữa chừng đột ngột ngã nhào, chân khí Nhạc Nhạc bị mất một phần ba, thảm nặng: "Hay thay, ta vừa mới hiểu thấu việc phát chân khí ra ngoài, nếu không đã bị lão đầu thiêu cháy, hừm, có ngày trái lại phải thiêu lão thành heo quay mới được!" Chưa thoát ra khỏi nguy hiểm hấn ta đã nghĩ làm sao để trả thù, trẻ con đúng là trẻ con, đầu sao cũng chỉ mười sáu tuổi.

Tôn Hồ nghe âm thanh cửa sổ bị phá vỡ, đã biết Nhạc Nhạc đào thoát khỏi phòng, trong lòng kinh ngạc, nhưng ông ta phản ứng không chậm, liền nhảy đến giữa sân dò xét, Nhạc Nhạc an nhiên không bị gì chạy trốn cách xa hơn mười trượng.

Tôn Hồ giận dữ quát: "Đứng lại!"

Đứng lại là thằng ngu! Nhạc Nhạc chẳng ngu. Nhạc Nhạc chạy thì không chậm, chỉ là do Tôn Hồ đuổi theo nhanh. Tôn Hồ vừa mới bị Nhạc Nhạc làm khổ, chân khí đã hao tổn hai phần ba, thở hổn hển như trâu, khinh công đã vận dụng đến cực hạn, chỉ là khoảng cách tám trượng phía trước, chẳng thể thu hẹp chút nào.

Nhạc Nhạc nhìn thấy lão đầu vẫn cứ rượt theo trong nhà trọ, cảm thấy nhức đầu, hay chạy qua Lạc Vương phủ. Phủ tường của Lạc Vương phủ cao đến mười trượng, làm thế nào có thể nhảy qua được? Khinh công Nhạc Nhạc có thể vượt qua năm trượng, năm trượng chỉ có thể nhảy lên cây, Nhạc Nhạc thông minh chợt nghĩ ra nương theo cây mà vào.

Khi hấn chạy đến phía ngoài Lạc Vương phủ, thì phát hiện lối làm nghiêm trọng, xung quanh sáng sủa đâu có cây, chỉ có vài gốc cỏ. Chạy đến chân tường phía hậu phủ Nhạc Nhạc cười đau khổ, Tôn Hồ còn cách tám trượng truy đuổi chẳng buông, thật ra ông ta chẳng cam lòng, bản thân vốn dĩ là hộ pháp Vạn Lý Minh, trên giang hồ thanh danh hiển hách, giết một tên tiểu thư sinh ai dè lại khó khăn như vậy. Sau khi nhận được tin báo từ thám tử phân đường Thanh Long đường của Vạn Lý Minh, ông ta đã tự mình hành động, muốn giết chết Nhạc Nhạc để tiết hận thất bại hôm trước, vì sư huynh bị thương của hấn mà báo thù! Nhưng khá bất ngờ là lại để cho tên tiểu thư sinh này bỏ chạy, hơn nữa cũng chạy rất nhanh, nếu như hôm nay giết hấn ko được, thì còn mặt mũi gì nói chuyện với các huynh đệ trong Vạn Lý Minh.

Dù đêm tối, nhưng với cặp mắt Nhạc Nhạc thì đêm tối cũng như ban ngày, phát hiện trên tường phía trước bất ngờ có dây thừng, lúc này chẳng mong gì nhiều, toàn lực nhảy lên, chụp lấy dây thừng, mũi chân nhẹ điểm lên vượt qua tường cao Lạc phủ. Khi rơi vào nội viện Lạc phủ, Nhạc Nhạc cũng không thể tin lại may đến như vậy, dây thừng nhất định của kẻ trộm, lẽ nào giống mình mới rồi cũng đột nhập vào, nhưng nghĩ đến đã hồng, Tôn Hồ khẳng định cũng sẽ đuổi theo.

Quả nhiên Tôn Hồ có lẽ đã bị Nhạc Nhạc làm cho rối trí, nhìn thấy hấn ta nhảy vào trong viện không lo xem đây là nơi nào đã nhảy vào, trong lòng phát thệ, nhất định phải đánh chết hấn ta.

Nhạc Nhạc lần đầu vào Lạc phủ, đã nghe qua Tường Tế nói với Lạc San, nắm rõ một ít ám hộ ở đây. Sau khi nhảy vào, liền nhặt viên đá, nhẹ nhàng nhảy đến thân cây gần đó rồi nhìn Tôn Hồ hạ thân trong viện.

Lúc này một đội hộ vệ Lạc phủ đúng lúc đi đến, Nhạc Nhạc ném viên gạch trên tay lên thạch bản gần nơi Tôn Hồ, phát ra âm thanh va đập.

"Có người ở đây!"

"Đứng lại!"

Lại có một tên gác, người ta đã phát hiện ra mà còn đứng đó, không biết tên Tôn Hồ có thức tỉnh biết vấn đề rắc rối lúc này!

Tôn Hồ bị vòng người bao vây, thì phát hiện ra có ít phiền phức, quay đầu nhìn vách tường cao thập trượng, cảm thấy bản thân cho dù nhảy cũng không qua, chỉ còn cách đánh với hộ vệ. Hấn rống lên một tiếng lớn giận dữ: "Tránh ra, cản ta thì chết!"

Kẻ nào tu luyện Hoả Diễm chưởng, tính khí đều thực nóng nảy!

Cùng lúc Tôn Hồ lớn tiếng quát, Nhạc Nhạc cũng chạy xa mười trượng ẩn mình sau cây, âm thanh lớn tiếng của Tôn Hồ đã kéo cao thủ hộ vệ tới, Nhạc Nhạc trên cây vận khí ngưng thần, thoáng chút nghỉ ngơi, cẩn trọng nhìn cao thủ hộ vệ hấp tấp chạy đến, trong lòng âm thầm chia buồn cho Tôn Hồ. Thực ra hấn hi vọng rằng cao thủ hộ vệ Lạc Vương phủ giữ chân được lão ta, vì Nhược Tuyết báo thù.

Bởi do lục giác hần nhảy bén, né tránh được hộ vệ tuần tra, phía trước là biệt viện Lạc San, nghỉ hai ngày nay Lạc San không có tìm mình, khẳng định cô ta không ra ngoài, mình có gì không đi thăm cô ta.

Nhạc Nhạc lúc này tìm đến sân trong Lạc San, nghe thấy một góc Lạc phủ dội lại tiếng hỗn loạn, thầm nhủ "Về phương diện này thì cần phải làm phiền tên ngốc!" Nhạc Nhạc bò vào trong khóm hoa, đang xem xét phòng nào là khuê phòng của Lạc San, thỉnh thoảng vài tên hộ vệ bên ngoài biệt viện chạy tới, đến lâu phòng đang sáng đèn là to: "Tiểu thư, cô có đó không!"

"Có chuyện gì, Tề hộ vệ!" thanh âm chính thị của Lạc San.

"Trong viện có vài tên tiểu tặc, đang phóng lửa làm loạn, tiểu thư chớ nên ra ngoài, ta sẽ lưu vài tên hộ vệ lại!"

"Trời đã giúp ta!" Nhạc Nhạc trong lòng vui mừng, để biết được phòng nàng ta thật không dễ gì.

Cơ thể như mèo, nhẹ nhàng lộn tròn đến sau lầu, nhẹ nhàng đến cửa phòng Lạc San, mở cửa sổ nhảy vào.

Trong phòng thoang thoảng mùi hương, chính thị là mùi hương trên thân Lạc San, nghe thấy âm thanh như nước dội, theo tiếng đó mà vào trong nhà, ở giữa nhà đặt một thùng gỗ tròn lớn chứa nước hơi nóng bốc lên như sương lơ lửng, trong thùng gỗ một tấm lưng trắng như tuyết, tóc dài quấn lại, tràn đầy sức sống rẽ cánh hoa tắm nước, do thị nghiêng mình về phía Nhạc Nhạc, nên chỉ có thể nhìn thấy một nửa núi non nhô cao trắng như ngọc, đỉnh núi màu anh đào hồng phấn, lộng lẫy lấp lánh óng ánh.

Chỉ là bên ngoài thùng gỗ cũng có hai tiểu nha hoàn đứng hầu, điều này làm cho Nhạc Nhạc có phần lúng túng.

"San nhi, con có đó không!" Thanh âm Lạc vương gia trong viện truyền lại.

"Tiểu Hồng, Tiểu Thuý, hai người ra sân nói với cha ta, ta không sao, đừng đến phiền ta, cả ngày không để ta ra ngoài, cũng không biết chuyện quái quỷ gì!" Lạc San xoay người, đối diện hai nha hoàn nói hỗn hển trong giận dữ, hai tay liên tục vọc nước, thể hiện trong lòng cô ta bất mãn.

Sau cùng quay mình lại, ngọc nhũ đầy đặn đàn hồi, phối hợp cùng động tác đóng đưa lên xuống, Nhạc Nhạc trở mắt nhìn cảnh đẹp trước mặt.

Âm thanh Lạc vương gia lại một lần nữa truyền đến, hơn nữa đã đến gần phòng, có lẽ không nghe được lời nói phát ra trong phòng của Lạc San.

"Tiểu thư có đây, có đây!" hai tiểu nha hoàn liền ra ngoài, chẳng dám làm phiền trong khi Lạc San la hét.

Nhạc Nhạc ở sau lưng Lạc San, nhẹ nhàng tiến lại, xuất thủ thần tốc điểm huyệt Lạc San, sau đó nhanh chóng quay nàng đối diện với mình nói: "San nhi, là ta, đừng vọng động". Căn bản, ngoài hành lang là hai ả cung nữ đang thưa chuyện với Lạc vương gia, nếu Lạc San la lên, Nhạc Nhạc sẽ bị lộ.

Lạc San đôi mắt long lên phấn khích, sau khi được giải khai huyệt đạo, nàng hỏi: "Thì ra chàng biết võ công à? Người ta không hề nhìn thấy chàng vào, quả là lợi hại nha!"

Đột ngột, tiếng bước chân ngoài hành lang vọng lại, khiến cả hai đồng thời im lặng. Nhạc Nhạc thoáng thấy cái thùng gỗ tương đối to, không cần suy nghĩ, bất chấp quần áo, ngụp cả mình vào thùng nước Lạc San đang tắm.

Lạc San thất thanh thốt "Á" một cách ngại ngùng, khuôn mặt nàng vốn đã đỏ vì nước nóng nàng đang tắm, giờ có đỏ thêm chút nữa cũng không thay đổi chi mấy! Nhạc Nhạc vừa ngụp vào trong thùng nước, ngay tức thì đã có tiếng mở cửa.

Lạc San quát: "Các người đi ra, ta tự tắm nước, chớ có vào làm phiền ta".

"Nhưng thưa tiểu thư"

"Còn dám cãi lời ta hả? Được, các người về phòng nghỉ hết cho ta" Lạc San nóng nảy quát.

Hai tỷ nữ thường rất sợ Lạc San, thấy nàng giận dữ, liền nhanh chóng đào thân, trong giây lát, căn phòng chỉ còn có hai người.

"Đã hai ngày rồi không gặp nàng, làm ta nhớ đến chết đi được, San nhi thật là quyến rũ!" Mắt Nhạc Nhạc háo hức nhìn chăm chăm vào bộ ngực đầy đặn của Lạc San, một tay nhẹ nhàng đặt lên kiều đồn, tay còn lại đặt lên ngọc nhũ phong nhuận của nàng.

Lạc San nghe thấy, mặt hiện vẻ e lệ, tay nắm lấy tay Nhạc Nhạc, vừa nắn nắn tay hần vừa lí nhí nói: "Muội người cũng nhớ đến chàng, duy chỉ có nhị ca không cho ta ly khai, vì sợ rằng thích khách có thể lại đến một lần nữa!"

Nhạc Nhạc nâng cằm Lạc San lên, Lạc San bên lên nhắm cả hai mắt lại, thần trí mơ hồ, Nhạc Nhạc nhẹ nhàng nói vào tai Lạc San: "San nhi à! Ta muốn..."

Lạc San mặt đỏ bừng, từ từ hé mắt ra, trong nhãn quang nóng bỏng thấp thoáng đầy vẻ hạnh phúc, rồi lại nhắm lại, nhẹ nhàng gập đầu hơi khể, Nhạc Nhạc trong lòng xuân tâm rạo rực vốn đã bị ngọc phong to tròn đàn hồi của nha đầu này làm cho kích thích đến cực điểm, dùng giọng nói của hái hoa tặc nói: "San nhi, ta giúp nàng tắm nhé!" Không đợi xem Lạc San trả lời thế nào, hai tay của Nhạc Nhạc đã bắt đầu du ngoạn trên cơ thể Lạc San, cả hai bàn tay như có ma thuật, bắt đầu khám phá những miền đất lạ. Thân thể xử nữ của Lạc San vốn không phải là đối thủ của Nhạc Nhạc, chỉ một lúc đã bị làm cho đến mê mị.

Lạc San nằm phục trên người Nhạc Nhạc, thì thầm: "Hảo ca ca, chàng dám làm cho người ta cảm thấy không thoải mái, buông người ta ra nào!". Nói thế nhưng toàn thân Lạc San vẫn như rễ sen, cánh tay trắng muốt ôm chặt lấy Nhạc Nhạc còn chắc hơn, cứ như sợ hơi lỏng ra là hắn ta có thể đi mất ngay.

Nhạc Nhạc không biết từ lúc nào trên người đã không còn mảnh vải, lúc này thấy thân thái nhu mì của Lạc San, bản thân không thể kiên trì thêm nữa, lập tức ôm Lạc San từ bốn tám bước ra, cẩn thận lau khô cho nàng ta, rồi mới đặt Lạc San lên trên chiếc giường thom phức trong phòng.

Nhạc Nhạc hôn lên đôi môi mọng rồi từ từ xuống cái cổ trắng như ngọc, liếm nhẹ quanh vành tai của Lạc San, rồi hôn nhẹ lên bụng nàng, Lạc San lúc này đã không thể không chế, cả người run rẩy, thân người thì nóng rực như bị thiêu đốt.

Nhạc Nhạc thềm reo lên: "Quả nhiên là rất miễn cảm!", vậy thì không cần kích thích nàng chỉ nữa, chỉ kẻ tai thì thảo: "San nhi, người nhà của nàng có thể không đồng ý cho chúng ta ở chung đâu, giờ ta lấy nàng rồi, sau này nàng có hối hận không?"

"Hảo ca ca, San nhi sẽ không hối hận, từ trước đến giờ thiếp vẫn chưa gặp được ai như chàng cả! Bất luận họ phản đối thế nào, thiếp vẫn xin thế rằng, ngoại trừ chàng ra, thiếp sẽ không lấy bất cứ ai cả! Nhạc ca, chàng là người duy nhất của thiếp!" Lạc San bộc lộ thâm tình của mình, lời nói thật mềm mại, nhu mì nhưng cũng kiên định.

Nhạc Nhạc không tưởng rằng nàng ta sẽ thốt những lời như vậy, từ từ tiến tới, hôn lấy đôi môi đỏ hồng của nàng, và nói: "San nhi, ta cũng rất yêu nàng, mặc dù ta không dám cam đoan với nàng là ta chỉ yêu một mình nàng, nhưng ta sẽ dùng sinh mệnh bảo chứng rằng, ta sẽ đem lại hạnh phúc cho nàng!"

Lạc San nhỏ nhẹ nói: "Ca ca, thiếp tin chàng, chàng muốn thiếp, thiếp không còn sợ nữa!"

Nhạc Nhạc từ từ tiến nhập vào nàng, nàng ta hét lên một cách đau đớn, ôm chặt thân hình Nhạc Nhạc, nước mắt từ từ chảy xuống, Nhạc Nhạc nhìn dòng nước mắt đó, nhẹ nhàng nói: "San nhi đừng quá lo lắng, ta sẽ làm cho phụ thân nàng đồng ý hôn sự của chúng ta, ta quyết định sẽ lấy nàng"

Chân khí trong nội thể của Nhạc Nhạc được phân bổ đi khắp nơi, nhưng mỗi lần cùng tiếp hợp với xử nữ thì chân khí đó từ từ tập hợp lại rồi tiến vào Khí Hải, khi ấy, có bao nhiêu chân khí thì tăng lên bấy nhiêu. Điều đó giống như việc thổi khí cầu, khi ta thổi vào đó bao nhiêu chân khí, thì khí cầu to lên bấy nhiêu.

Sau khi hấp thụ hết nguyên âm xử nữ của Lạc San, Kim Tâm an phận lâu nay của hắn chợt nhảy nhót điên cuồng, khiến cho kinh mạch toàn thân cùng các huyết vị đều ấm áp dễ chịu. Kinh mạch được gia tăng một phần sức mạnh. Nhạc Nhạc biết công lực của mình đã tăng tiến một tầng, do đó gã càng ôn nhu hơn đối với Lạc San, lúc này đang ngủ thiếp trong vòng tay.

Ngự Nữ Tâm Kinh song tu công pháp là tâm pháp vô cùng thần bí, nhưng về một phương diện nào đó cũng vô cùng ích lợi, không những đại đại gia tăng công lực nam nhân mà còn làm cho nữ nhân gắn gũi song tu công lực tăng tiến, đặc biệt là lần đầu tiên. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chàm com.

Lạc Vương thư phòng.

"Hà nhi, là yêu nhân nào đã gây náo loạn trong phủ vậy?"

"Kẻ sát hại hai mươi một hộ vệ của Lạc vương phủ, lâm vào đường cùng vẫn ra tay được, cuối cùng cũng biết, đó chính là Hòa Diệm Chương Tôn Hồ!"

Lạc Vương đầy ngạc nhiên, hỏi: "Tôn Hồ của Vạn Lý Minh? Vạn Lý Minh tuy là một bọn giang hồ tham lam, nhưng cũng ko dám đến phủ chúng ta gây chuyện đâu?"

"Con thật không rõ, nhưng đã nhận dạng rõ ràng được là Tôn Hồ, không thể sai được, hơn nữa với thân phận của hai tên tiểu tặc này có thể làm mỗi đề câu cá lớn!"

"Tốt tốt, tra vấn hai tên tiểu tặc này thì chắc chắn có thể tìm ra được mục đích chân chính của chúng"

"Đúng vậy cha à! Vạn Lý Minh sao có thể chối cãi là đứng ngoài việc này" Lạc Hà lên tiếng.

"Hỏa thiêu, tiêu hủy luôn thi thể của Tôn Hồ, để xem động tĩnh của Vạn Lý Minh thế nào! Đồng thời, hung thủ ám sát San nhi cũng cần phải điều tra thật kỹ"

"Phải chăng là người của Kim gia làm, bởi vì Kim gia công tử ngang nhiên trên đại lộ trêu ghẹo thiếu nữ, tiểu muội đã ra tay dạy dỗ y! Nhưng đó là nhi công tử trong ba vị công tử của Kim gia"

Lạc vương gia mắt lộ vẻ phẫn nộ, lạnh lẽo cất tiếng: "Hừm, bình thường thì cho chúng vài phần thượng phong xem như là thật, muốn đề đầu Lạc Vương phủ như vậy à! Dám ám sát San nhi của ta, các người tính xem nên xây mồ cho mình như thế nào đi là vừa?"

"Hay là ngụy tạo chứng cứ rằng có kẻ muốn mưu hại Lạc Vương phủ, sau đó cho người đến tịch biên gia sản của Kim gia, đồng thời có thể danh chính ngôn thuận đem cả chuyện này làm cho tới" Lạc Hà nói.

"Ồ? Ý kiến của ai thế?" Lạc vương gia ngạc nhiên hỏi đầy hứng thú

"Chủ ý này là của Định Thư"

"Định Thư quả thật mưu lược tài ba như phụ thân hắn, chỉ là hắn cũng như phụ thân hắn quá trung thành với Hoàng thất chánh thống mà thôi, hành sự lại không tránh khỏi xung đột, khiến toàn gia trang bị thảm sát. Ài! Định Thư trốn thoát được cũng thật là may mắn!" Lạc vương gia thờ dài nói.

Ông ta tiếp tục hỏi: "Ta có nghe nói là người đã không để San nhi ra ngoài, điều đó đúng chẳng?"

"Lạc San đích thực có hảo ý với tên thư sinh Vương Nhạc Nhạc, và tên Vương Nhạc Nhạc này chỉ có văn tài mà thôi, vả lại gia thế của hắn không được tốt lắm, dĩ nhiên hắn cũng không có điểm nào để chúng ta dùng được cả!" Lạc Hà thành thật trả lời.

"Hà nhi, con cũng đừng vì lợi ích thái quá! Đừng áp đặt San nhi nữa, chỉ cần nó nguyện ý, thì để tự nó quyết định, nó cũng đã bằng tuổi cô cô khi xưa, ài, thật không nên nhắc đến!"

Lạc Hà vội nói: "Nhưng thưa cha!"

"Con không cần phải nói nữa, đã tìm hiểu hắn chưa?" Lạc vương gia nói.

"Đã tìm hiểu được, hắn quả thực ở Thạch đầu thôn, cha hắn là một thư sinh nghèo, khi hắn mới lên mười tuổi thì đã qua đời, chỉ còn Vương Nhạc Nhạc trong thời gian đó thì không tìm hiểu được gì, vả lại..."

"Vả lại sao?" Lạc vương gia tiếp lời.

"Vả lại có nhiều người ở kinh thành đang tìm hiểu về thân thế hắn!" Lạc Hà ngờ vực nói.

"A, ha ha, hắn thật cũng thú vị, hắn quả thực trông không đơn giản như bề ngoài đâu!"

"Nhưng Ma môn đã bị Vạn Lý Minh tiêu diệt tận gốc, hắn thật cũng không còn khả năng"

Lạc Vương có phần giận dữ, nói: "Chết sạch? Tên thù hằn nào của người dám báo cáo thể này, chém kẻ đó ngay! Hiện giờ người chưa được thành thực, làm sao ta có thể yên tâm giao lại quyền hành cho người! Tuy rằng Ma giáo bị truy đuổi khỏi Thiên Nhai Giác nhưng giáo chủ, giáo chủ phụ nhân, các vị hộ pháp, trưởng lão, có ai chính mắt thấy thi thể bọn họ? Vạn Lý Minh đã lộ rõ bộ mặt tham lam, tàn ác của mình. Chẳng biết mục đích thật sự của bọn chúng thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12. Dâm tặc

Lúc Nhạc Nhạc chuẩn ra khỏi Lạc vương phủ đã là hoàng hôn, nhưng người đi đường lại cực kỳ ít ỏi, điều này có chút không bình thường, khi về đến khách sạn, dùng cơm trong đại sảnh lúc đó cũng chẳng có bao nhiêu, lúc kêu món ăn, hỏi hầu bàn: "Chuyện gì vậy, sao người ít thế?"

Hầu bàn cung kính đáp: "Công tử gia, bọn họ đều đi Thiết kiếm môn xem xử tội thiên hạ đệ nhất dâm tặc rồi!"

"Hử, cái gì? Đệ nhất dâm tặc à?" Nhạc Nhạc kinh ngạc hỏi, trước kia hắn thường nghe sư phụ khoe là đệ nhất dâm tặc, hôm nay nghe người ngoài nói, sao không khỏi kinh ngạc.

Hầu bàn thấy hắn không biết, hơi có vẻ đắc ý nói: "Công tử, ngay cả đệ nhất dâm tặc cũng không biết ư? Đây, y lợi hại lắm, nghe nói y ở trên phố ngõ cô nương nào, cô nương ấy liền bị y mê hoặc đi theo y ngay đấy" Gương mặt tên hầu bàn hiện ra nụ cười dâm, sắc mặt chuyên chú giải thích, không biết nghe được đã sử từ đâu.

Nhạc Nhạc hơi lo lắng hỏi: "Tên của y là gì?"

Hầu bàn bị hắn ngắt lời, chẳng phải không cao hứng, vội đáp: "Y chính là Hắc Dạ Hoa Vương Hoa Thiết Thương"

"A!" Nhạc Nhạc kinh hãi hô một tiếng, lão quỷ sao bị người ta bắt rồi, làm sao có thể, khi ta rời khỏi, rõ ràng lão cam đoan với ta là không ra ngoài mà.

Hầu bàn thấy vẻ kinh hãi của Nhạc Nhạc, càng đắc ý, nói tiếp: "Nếu như đi được, tiểu nhân sớm đã chạy đi xem rồi."

Nhạc Nhạc hỏi rõ địa chỉ, ăn nhanh mấy miếng cơm, rồi vội vàng chạy tới Thiết Kiếm môn. Thiết Kiếm môn là một võ quán lớn của Lạc thành, thế cục hỗn loạn, con cháu phú thương thích tập võ kỹ để bảo vệ thân thể là chủ yếu. Môn chủ Thiết Kiếm môn Lưu Nhân Thuận mở võ quán này, đổi lại thu được cả danh lẫn lợi. Còn việc đem diệt nữ tặc tặng cho Lạc Kiệt người đứng đầu vùng này làm thiệp, đổi lại không người nào đến kiếm lỗi gây phiền phức, cuộc sống trôi qua một cách tiêu dao bình yên.

Hôm nay đường chủ Thanh Long đường là Trương Trụ, dẫn theo một đám người, nói mượn nơi luyện võ của họ, mở ra cuộc thịnh hội thảo phạt "Thiên hạ đệ nhất dâm tặc", không cần mình ra sức, còn khuếch trương được thế lực của mình, sao có chuyện không đồng ý, và lại sau lưng Thanh Long đường người ta là Vạn Lý Minh, võ lâm Phong Nguyệt quốc ngày nay, ai không biết thế lực của Vạn Lý Minh đâu, đặc biệt là mới đây, đã liên hợp với Đào Cốc, uy danh càng thịnh.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, luyện võ trường nhân đầu tăng vọt, còn có rất nhiều lời tán thưởng Thiết Kiếm môn, Lưu Nhân Thuận nghe được đã cười híp cả mắt lại. Lưu Nhân Thuận năm nay bốn mươi hai tuổi, da dẻ khô vàng, gương mặt gầy dài, cặp mắt nhỏ bé, cười lên đến cả trông đen cũng không còn nhìn thấy, cuộc sống phú quý nhiều năm cũng không làm lão mặt lên được.

Khi Nhạc Nhạc chen vào, đã thấy ở trên đài cao, Hoa Thiết Thương bị trói, mặt trắng không râu, ánh mắt tán loạn, mái tóc rối bù bấn thui, dáng người cao lớn, có điều mất đi một chân, tuy hình dáng như thế, nhưng vẫn có tà khí dụ người, thấy được dị thái liên tục trong mắt một số phụ nhân trung niên, hô lớn đáng tiếc!

Nhạc Nhạc thầm nghĩ "Sur phụ, sao bị người ta tìm được vậy? Lẽ nào khi ra ngoài mua rượu bị người ta nhìn thấy. Trước lúc ta đi, rõ ràng đã mua cho lão hơn hai chục hũ rượu ngon rồi, ta mới đi ra được mấy ngày mà! Sao trở thành như vậy? nhìn cặp mắt tán loạn của lão, võ công chắc chắn đã bị phế rồi."

Trên đài một người áo xanh đang sang sảng kể ra tội ác của Hoa Thiết Thương, tiếng ồn ào của quần chúng vang lên một hồi, người áo xanh lại nói: "Hôm nay mọi người đã tham quan đủ rồi, lập tức đem tên dâm tặc khó coi này, chặt tứ chi của gã trước, gã chỉ có ba chi, lấy đầu của gã nữa... vốn phải cắt dương căn của gã nữa, nhưng mà vật ấy của gã, sớm đã bị cắt mất rồi, hơ hơ hơ!"

Sau khi Nhạc Nhạc nghe xong, ngấm ngấm sốt ruột, mắng trong lòng: "Lại là Thanh Long đường, hung bạo con mẹ ngươi, sao lại tàn nhẫn như vậy!" Còn chưa nghĩ xong, đã bị tiếng hoan hô của quần chúng cắt ngang mạch suy nghĩ.

Một tên bạch y công tử, tay cầm bạch phiến, dùng khinh công cực kỳ mỹ lệ, bay lên đài cao, khinh công người này, rất giống sư phụ, chẳng lẽ y cũng là đệ tử của Hoa Cốc?

Bạch y nhân hướng về Lý Trụ quát: "Hoa Thiết Thương là đệ tử Hoa Cốc, muốn xử lý cũng phải do Hoa Cốc quyết định, và lại người này là do ta bắt được, các ngươi nhân lúc ta vắng mặt, cướp người đi, đạo lý gì chứ!" Tuy gã nói vậy, nhưng vẫn giữ vẻ ưu mỹ của mình, người này chính là Hoa Mãn Viên.

Lý Trụ tức giận nói: "Vạn Lý Minh bọn ta mặc kệ dâm tặc này là người của môn phái nào, gã tác ác đa đoan trong võ lâm, vốn phải đối xử với gã như thế, lẽ nào ngươi cũng là dâm tặc sao?"

"Hừ" Hoa Mãn Viên hừ lạnh khinh thường: "Tôn chỉ của Hoa Cốc bọn ta, chỉ là thương tiếc mỹ nhân, sau khi ta hạ sơn, đã có tiếng là đa tình công tử, nhưng chưa từng làm qua việc xấu, Hoa Thiết Thương chỉ là phần tử cặn bã trong Hoa Cốc môn mà thôi, lần này ta xuất cốc, chính là làm sáng tỏ chân tướng với người đời, rồi đem y trở về, dựa vào môn quy xử lý, nhưng lại bị các ngươi trộm mất, đây là đạo lý gì?"

Nhạc Nhạc thầm nghĩ "Đa tình công tử? Hừ, tự tác đa tình chứ! Té ra là người bắt lão quỷ đấy, sau này ta sẽ cho ngươi mất mặt!" Hắn lại chen lên phía trước, đến gần đài hơn nữa, truyền âm nói: "Lão quỷ, ta đây, Nhạc Nhạc!"

Hoa Thiết Thương bị trói trên cột, cơ thể liên chấn động, chớp chớp nhãn châu đục ngầu, sau đó lại cúi đầu xuống, cho rằng mình nghe nhầm, Nhạc Nhạc lại nói tiếp: "Võ công bị phế rồi à? Đúng thì gặt đầu, không thì lắc đầu!"

Lão khẽ lắc đầu.

"Trời ơi, lão quỷ, thực là không còn cách nào nói lão nữa, lát nữa ta nghĩ biện pháp cứu lão ra nhé!" Nhạc Nhạc lại nói.

Hoa Thiết Thương chỉ lắc đầu không ngừng.

Hoa Mãn Viên đã đánh nhau với Lý Trụ, từ trên đài, đánh xuống dưới đài, quần chúng phải chịu vạ lây, bị chân khí khuấy động chấn bay đi, tiếng hô bi thảm liên miên bên tai, người yếu gan dốc sức chen ra ngoài, cả trường trở thành một đám hỗn loạn. Đọc Truyện Online Tại <http://.com>

Giữa đám người rối loạn lại bay lên một hắc ảnh, vải đen che mặt, nhìn dáng người mang máng là nữ nhân, khinh công rất cao cường, bay thẳng đến chỗ mấy người trông coi Hoa Thiết Thương. Nhạc Nhạc thừa cơ xé một mảnh áo dài, che mặt lại, từ từ đến gần Hoa Thiết Thương.

Hoa Mãn Viên và Lý Trụ bám dính với nhau mà đánh, còn hắc y nữ tử đấu với mấy người Lưu Nhân Thuận, đây là cơ hội cho Nhạc Nhạc, nhặt lấy một thanh đao trên đất, chém đứt dây thừng trên người Hoa Thiết Thương, khẽ hô: "Lão quỷ, chết chưa hả?" Sau đó cồng lão lên, chạy như bay ra ngoài.

Nhưng bị đệ tử Thiết Kiếm môn chặn lại, giọng Hoa Thiết Thương the thé: "Nhạc Nhạc à, mặc kệ ta, tự mình đi đi! Mau lên, đây là món nợ ta phải trả, muốn tránh cũng không được! Sau này có chuyện, kiếm Hoa hòa thượng giúp đỡ, bản lĩnh của y lớn hơn ta, võ lại cũng không kém!"

"Lão quỷ chết bầm, nói nữa ta đánh gãy răng của lão đấy! Cái đó lão hỗn đản cũng rất được mà!" Nhạc Nhạc vừa sử dụng Hoa Gian Vũ Bộ, vừa gào

lên với Hoa Thiết Thương.

Trời đã tối, Nhạc Nhạc mới chỉ xông đến giữa sân, trên người hắn đã bị kiếm vạch ba vết thương, mặc dù không sâu, nhưng lại liên tục đau buốt, đầu sao còn chưa bị ngoại thương, cắn chặt răng, lại chém ngã một tên đệ tử Thiết Kiếm môn nữa, tuy rằng bây giờ hắn không có chiêu thức nào cả, nhưng thân pháp đủ nhanh, đối phó với đệ tử trình độ hạng ba của Thiết Kiếm môn vẫn còn dư sức, có điều khó chống lại nhiều người, nghe được Hoa Thiết Thương trên lưng rầu rĩ rên một tiếng, ngậm than "Ôi, lão lại trúng một kiếm, nếu như công phu của ta cao cường, nào có thể như vậy!" Lúc này, hy vọng bức thiết nhất của Nhạc Nhạc là võ công mình cao cường, điều này so với lúc tuy ngộ nhi an trước kia hơi có sự thay đổi rồi.

Lúc này chỉ nghe tiếng vù vù phá không từ sau lưng truyền tới, còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe Hoa Thiết Thương trên lưng rên thảm một tiếng, khoe miệng đã nhỏ máu, Nhạc Nhạc kêu bi thương: "Lão quý!", đẩy mạnh chân khí, ép kẻ địch lui ra hai trượng, hắn đặt Hoa Thiết Thương xuống đất, quỳ bên cạnh lão, trên ngực lão có một mũi bạch vũ tiễn, nhất tiễn xuyên tâm, ngập hơn phân nửa, đầu tiễn lơ lơ ra phía trước. Lúc này những người đánh nhau trong tràng cũng chú ý tình cảnh bên đây, chầm chậm di chuyển đến, kẻ cả Hoa Mãn Viên, hắc y nữ tử che mặt, Lý Trụ, Lưu Nhân Thuận, còn có người áo xanh, hơn ba chục tuổi, nắm một cây thanh đàn cung, lưng có một bình bạch vũ tiễn.

"Lão quý, xin lỗi, ta không cứu được lão!" Nhạc Nhạc ra sức đẩy chân khí vào trong người lão.

Hoa Thiết Thương yếu ớt nhắm mắt, khoe miệng hiện ra ý cười, khẽ nói: "Nhạc Nhạc, ngươi khỏi cần buồn, ta sớm đã biết sẽ có ngày hôm nay, ngươi nhất thiết không được đi con đường cũ của ta!"

Hoa Mãn Viên cũng đã đi đến, có chút bi thương nói: "Sư thúc, sư thúc còn muốn trần trời gì không?"

Nhạc Nhạc hung dữ tròn mắt nhìn hắn, đoạn tiếp tục truyền chân khí cho Hoa Thiết Thương.

Hoa Thiết Thương cười gượng, nói: "Sư phụ ngươi là tên hỗn đản, dạy ra một tên đồ đệ càng đần độn hơn, hô hô! Khụ khụ, thỉnh ngươi nói lời này với tên hỗn đản ấy!"

Hoa Mãn Viên sắc mặt khó xử nói: "Được, ta sẽ chuyển lời đến sư phụ cho!"

Hoa Thiết Thương lại nói với Nhạc Nhạc: "Sau này hành tẩu giang hồ phải cẩn thận hơn, võ công ngươi không tệ, nếu như theo lão hỗn đản ấy học mấy năm, thì cũng được lắm, nhớ giao tình ngày xưa của bọn ta, y sẽ giúp đỡ ngươi, nếu như có ý làm quan tại triều, thì chớ nên sinh chuyện."

Hắc y nữ tử ấy lại do dự nhiều lần, không đi đến.

"Lão quý!" Nhạc Nhạc gào một tiếng bi thương, Hoa Thiết Thương đã đoạn tuyệt sinh cơ, có điều khoe miệng lại treo lên nụ cười an nhàn.

Sau khi phụ thân chết vì bệnh, Nhạc Nhạc sống một mình ở sơn thôn, một lần cứu được Hoa Thiết Thương ở khe núi, chỉ dùng mấy củ khoai lang. Bởi vì việc này mà đổi được một sư phụ và người thân, lại còn nuôi dưỡng và dạy dỗ hắn thành người, trong lòng Nhạc Nhạc, từ lâu đã coi lão là phụ thân rồi. Thù này không thể không báo! Hận ý tỏa khắp, những đệ tử mật nhỏ của Thiết Kiếm môn, đã rừng mình mấy cái.

Nhạc Nhạc lau khô nước mắt, xông đến kẻ cầm cung lạnh lẽo nói: "Ngươi đã giết lão?"

Người kia vẻ mặt vô hồn, bình tĩnh gạt đầu.

"Ngươi tên gì?"

"Viên Khôi, hộ pháp Vạn Lý Minh, Thanh cung Viên Khôi!" Viên Khôi nói như luồng trước được hậu bối của đám tặc không dám gây sự với Vạn Lý Minh vậy.

"Tốt, ta đã nhớ! Hôm nay không giết được ngươi, sau này nhất định lấy đầu ngươi!" Nhạc Nhạc hung dữ nhìn chòng chọc Viên Khôi, tiếng nói lạnh buốt, khiến người nghe khiếp sợ, tình mục đen kịt, bắn ra hừng hực sát ý.

Viên Khôi đang bình tĩnh cũng khẽ run, bị tiếng nói hơi có vẻ trẻ con dọa khiếp.

Nhạc Nhạc ôm thi thể Hoa Thiết Thương, chậm chạp bước ra ngoài.

"Đi đâu!" Lý Trụ quát, trong lòng già kỳ thực sợ bị phục thù, nhân lúc người này vây cánh chưa đủ, tiêu diệt y đi, trăm thảo trừ căn.

Mọi người đều nghĩ gã đột nhiên xông lên vặn hỏi Nhạc Nhạc, muốn cản trở đã không kịp rồi, Nhạc Nhạc cũng không hề nghĩ, gã ở trước mặt mọi người, đánh lên mình, chỉ cảm thấy một luồng gió mạnh, vọt tới giữa lưng, vội vàng điều nhanh chân khí bảo vệ tâm mạch, chỉ nghe "Đùng" một tiếng, hữu chưởng Lý Trụ vận đủ mười thành lực đạo, đánh trúng giữa lưng Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc kêu thảm một tiếng, giống như là con điều đứt dây rơi ra ngoài hai trượng, liền phun ra hai ngụm máu, bởi vì trên mặt còn che bằng vải xanh, người ngoài nhìn vào, thấy cơ thể hắn lắc lư hai lần, nhổ ra hai ngụm máu, mảnh vải trên mặt không ngừng nhỏ ra máu loãng, tất cả đều cho rằng mạng hắn không còn bao lâu nữa rồi.

Lý Trụ được người trên giang hồ kêu là "Toái sơn chưởng", lấy chưởng lực hùng hậu thành danh võ lâm, bị gã đánh lên một chưởng mười thành công lực, còn có thể giữ mạng ư?

Nhạc Nhạc từ trên đất vùng đứng lên, yếu ớt nói: "Hà, Vạn Lý Minh, liên minh võ lâm chính đạo? Hay lắm! Hay lắm! Lão tử không chết, bọn ngươi đều phải chết, hô hô hô!" Nói xong hắn bế lấy thi thể Hoa Thiết Thương trên đất, dao động lắc lư tiếp tục bước ra ngoài.

Lưu Nhân Thuận cũng sợ hấn báo thù, thấy người khác không ngăn cản hấn, vội nói: "Đi đâu, người làm tổn thương mấy đệ tử Thiết Kiếm môn, không thể bỏ qua như thế được!" Nói rồi lật đặt tiến tới.

Hắc y nữ tử che mặt lần này sớm đã có chuẩn bị, không nói một lời chặn gã lại.

Lý Trụ cũng trầm giọng nói: "Không cần đuổi, trùng chương ấy của ta, cho dù là giáo chủ ma giáo Chung Vô Nhai còn sống, cũng chắc chắn phải chết không còn nghi ngờ gì nữa! Hô hô, y cứu dân tặc, lại giấu mặt, chắc hẳn cũng không phải là người tốt, chết không đáng tiếc!"

"Bọn người, bọn người thực quá đề tiện đây!" Hắc y nữ tử tức giận nói.

"Hô hô, bây giờ đến lượt cô rồi!" Lý Trụ cười cay nghiệt, cặp mắt liếc nhìn đường cong trên cơ thể mỹ diệu của nàng.

"Dựa vào người vẫn không giữ ta lại được!" Nói chưa hết lời, người đã bay ra mười trượng, biến mất trong bóng đêm.

"Khinh công Minh Nguyệt cung! Y là người của Minh Nguyệt cung!" Lý Trụ kinh hãi nói.

Giang hồ đều biết có một Minh Nguyệt cung, nghe nói bên trong toàn là nữ nhân xinh đẹp trẻ tuổi, với lại mỗi người đều có võ công cao cường, kỹ nghệ phi phàm, nhưng từ trước đến nay họ chưa hề dùng thân phận Minh Nguyệt cung hành tẩu giang hồ, khi đệ tử Minh Nguyệt cung hiện thân, khắp nơi trên giang hồ, so với ma giáo càng thần bí hơn, càng khiến người ta chú ý, có điều bọn họ rất bí mật, làm cho người ta khó mà nắm chắc hành tung.

"Còn người, cũng là đồng lõa của dân tặc!" Gã trò chỗ đứng của Hoa Mãn Viên, nhưng còn có người nào đâu. "A, người đấy, người..."

Thanh cung Viên Khôi than thở: "Ài, Người ta đã đi lâu rồi, người vẫn ngốc như vậy! Có tình gây ra những phiền phức này!"

"Người, sao người không giữ họ lại!" Lý Trụ quở trách.

"Giữ họ? Ha ha, nếu như bọn họ muốn đi, đến mười người nữa cũng không chặn được, nếu như muốn liều mạng với người, người có mấy mạng chứ?"

Lý Trụ hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi. Nửa ngày mới hỏi: "Người đến Lạc thành làm gì, mình chủ có mệnh lệnh ư?"

"Ta đến cùng tam công tử, y đã đến Thanh Long đường rồi!" Viên Khôi vẫn nhặt nhẹo nói.

"À, ta phải mau mau trở về!" Nói xong, cũng không chào Lưu Nhân Thuận, dẫn theo thủ hạ vội vàng rời khỏi Thiết Kiếm môn, Viên Khôi cũng từ từ đi vào đêm tối.

"Này, Lý..." Lưu Nhân Thuận cũng không biết phải nói gì, sau cùng thở dài một tiếng "Ồi".

Khi hắc y nữ tử rời khỏi, Hoa Mãn Viên cũng bay theo sau nàng, hai người chỉ cách mười trượng, hắc y nữ tử đột nhiên dừng lại, nhặt nhẹo nói "Người theo ta làm gì?"

"Như Mộng, Hoa Thiết Thương rốt cuộc có quan hệ gì với cô?"

Hắc y nữ tử khắp người run rẩy, bình tĩnh nói "Sao người biết ta?"

"Mùi hương, mùi hương trên người cô rất đặc thù, mùi hương này chỉ có cô mới có thôi! Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta đấy." Hoa Mãn Viên nói.

"Hồi đó ta bảo người kiếm Hoa Thiết Thương, chưa từng nghĩ lại có kết quả thế này, người đã chết rồi, và lại cũng không còn ý nghĩa! Hoa công tử, không nên quấy rầy nữa, tái kiến!" Như Mộng nói xong, vận khinh công thân pháp, bóng hình tan dần phía nơi xa.

Hoa Mãn Viên do dự một lúc, cuối cùng lại đứng im, lẩm bẩm nói: "Ta cũng không đoán được kết quả như vậy, vô tâm hại lão, lão lại vì ta mà chết! Cũng không dễ đối đáp với sư môn rồi!"

Nếu như là nhất lưu cao thủ bình thường, hoặc là vượt quá nhất lưu cao thủ, một chương ấy của Lý Trụ chắc chắn lấy mạng người, Nhạc Nhạc chỉ là nhị lưu cao thủ bình thường, nhưng hấn lại không chết, bởi vì vừa may hấn luyện "Ngư Nữ Tâm Kinh" đến trình độ này, trái tim bền vững kiên cố, và mức độ chịu đựng hơn người khác gấp trăm lần, hơn nữa hấn kịp thời vận chân khí bảo vệ tâm mạch, chương ấy chỉ khiến hấn tổn thương mà thôi. Hấn mơ mơ hồ hồ xuyên qua phố, chỉ muốn kiếm nơi chôn sư phụ, chôn cất là an tâm, hấn không quen Lạc thành, nơi biết cũng không nhiều, giẫm đá xanh trên đường, trong lòng không ngừng nghĩ tới đất, đất có thể đào, đất có thể chôn sư thi thể.

Lá Phong, cây Phong, rừng Phong, ở Lạc thành, nơi có Phong diệp lâm, chỉ có ở Tiên Vu thế gia.

Nhạc Nhạc tiến vào rừng cây, đặt thi thể Hoa Thiết Thương trên một mảnh đất trống nhỏ, kéo vải che mặt xuống, dùng chưởng lực đào một hố sâu, nội thương lại nặng thêm, lại khạc ra một ngụm máu nhỏ.

"Sư phụ, xin lão yên nghỉ, đa tạ ân huệ dưỡng dục nhiều năm của lão, thù của lão, chính là thù của ta!"

Hừ, Vạn Lý Minh, vì Tuyết nhi ta cũng chưa kết thúc với bọn họ, vật cánh thiên trạch, thích giả sinh tồn! Nếu như hôm nay ta bị người ta giết chết, có lẽ cũng là đầu xuôi đuôi lọt, cũng không có người để báo thù đâu, Nhược Tuyết biết, nhưng nàng không có thì giờ tự săn sóc, Lạc San, nàng chỉ là tiểu nha đầu, không có sức lực. Hết thấy đều phải dựa vào bản thân, hắc hắc, hắc hắc!

Chôn xong Hoa Thiết Thương, nhếch nhác đứng dậy, dáng đi bất ổn ra ngoài, chẳng ngờ nội thương phát tác, hần hôn mê ngã cạnh rừng Phong.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13. Toái tinh (Thượng)

Trong hôn mê, ý thức Nhạc Nhạc vẫn còn một chút sáng sủa, chỉ cảm thấy kinh mạch tắc nghẽn, toàn thân phát nóng, da dẻ đã đỏ lên vì nhiệt, kinh mạch không thông với nhau, mỗi bên có một chút chân khí tự động xung phá trở ngại, có điều tiến độ vô cùng chậm chạp, mà lượng nhiệt chính là kết quả của việc chân khí vận hành lâu dài, lại không thể lưu động được một vòng tiên thiên tuần hoàn, cho nên trong lòng kìm nén đau đớn khó mà chịu đựng, rất muốn ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng, nhưng hần không có cách nào thực sự tỉnh lại được.

Lúc này từ ngoài cơ thể truyền vào một dòng chân khí khá mạnh, Nhạc Nhạc đại hỷ, biết có người muốn dùng chân khí giúp hần chữa thương, vừa định nhờ vào dòng chân khí ấy, chân khí ấy lại theo đường cũ phản hồi, Nhạc Nhạc cười gượng trong lòng, lúc đầu hôn mê, tiên thiên chân khí tự bảo vệ mình, vốn không dung bất kỳ chân khí nào bên ngoài.

Đang buồn khổ, lại có một dòng chân khí mạnh hơn nữa truyền vào, Nhạc Nhạc đau đớn rên một tiếng, chút ý thức sáng sủa cũng bị đau đớn đốt mất, còn lại cảm giác cuối cùng, chính là cảm thấy ở dưới người có một cơ thể mềm mại, ôm rất khoan khoái, cơ thể nóng hổi cũng dễ chịu hơn nhiều.

Khi có ý thức lần nữa, mắt vẫn không mở được, nhưng lại nghe được tiếng như khóc như kể vang lên bên cạnh, hết như tột cùng đau khổ, lại như cực kỳ khoan khoái, lại lần nữa hần bị kích động mãnh liệt bởi thanh âm này, ý thức trở nên hỗn loạn.

Lúc thực sự tỉnh lại, chính là giữa trưa, ánh sáng chói mắt, từ song cửa lọt vào, Lạc Lạc vừa mở mắt, đã kêu khổ một tiếng, kéo chăn trên người, che đầu lại.

"Oa, chần rất thơm tho! Ồ, đây là đâu, sao ta trần truồng?" Đến lúc cường quang vừa qua đi, lần nữa từ trong chăn đứng dậy, cơ thể trần truồng đi xuống dưới giường lớn mềm mại. Đây rõ ràng là khuê phòng của nữ tử, trong phòng ôn hương là lướt, vật dụng của nữ hài tử, xếp đặt khắp nơi rất có thứ tự, đồ trang sức tuyệt đẹp cực kỳ quý báu, với lại phòng lớn thế này, chắc chắn là nhà của đại gia.

Hần nhìn rất lâu, mới phát giác nội thương mình hoàn toàn đã khỏi, mấy nơi bị ngoại thương nhẹ cũng không thấy nữa, hơn nữa nội lực tinh tiến rất nhiều, quan trọng nhất chính là, tốc độ vận hành chân khí so với lúc đầu nhanh hơn gấp bội, giữa kinh mạch rộng lớn dẻo dai, như nước lũ cuộn cuộn, chảy băng băng không nghỉ, nếu như kinh mạch trước kia là khe suối, vậy thì bây giờ kinh mạch chính là sông lớn, giữa sông lớn mênh mông, chỉ có nước lặng nửa sông, tốc độ nghĩ thì biết.

Lẽ nào ta ngủ một giấc đã đạt đến tầng thứ sáu của Ngự Nữ Tâm Kinh, Hoa Chú Kim Thân? Nghĩ đến đây, hần cầm con dao gọt trái cây trên bàn, cửa nhẹ trên cổ tay, sử dụng một thành nội lực, lưỡi dao không để lại bất kỳ dấu vết nào, sử dụng hai thành nội lực, chỉ lưu lại một vết màu trắng, rất quyết tâm, sử dụng năm thành nội lực, lần này cuối cùng rách một vết nhỏ, chỉ chảy một ít máu trên vết rách vừa tạo, Nhạc Nhạc mừng rỡ sử dụng bảy thành nội lực, lần này hiệu quả rõ rệt, máu loãng xuôi theo lưỡi dao trôi sáu bảy giọt xuống đất.

Chợt có tiếng nữ nhân ngoài cửa: "A, công tử làm gì thế?" Tiểu Bích vừa vào cửa, đã thấy Nhạc Nhạc ở trường cầm dao, trên dao lấp lánh chân khí màu hồng nhạt, cắt chông chát vào cổ tay mình, chẳng lẽ y điên cuồng tự nguyện ác mình? Kinh hãi, bộ quần áo trắng cầm trong tay cũng rơi xuống đất.

"Cô là?" Nhạc Nhạc nhìn thấy một nha hoàn xinh xắn, kinh hoàng xông vào.

"Tiểu tỷ là tiểu Bích ạ, công tử, công tử luẩn quẩn trong lòng ư?" Tiểu Bích cẩn thận hỏi.

"Hả, ta không có luẩn quẩn đâu, sao cô lại nhìn ta bằng ánh mắt ấy?" Nhạc Nhạc cũng không hiểu ra sao cả.

"Còn nói không có, xem xem vết thương trên tay công tử!" Tiểu Bích hình như rất tức giận, kéo cánh tay cắt bị thương của hần, lại kinh ngạc nói: "Ồ, rõ ràng tổn thương rất kịch liệt, sao lại đóng vảy rồi!"

"Hắc hắc, ta thần công đại thành, đương nhiên không có chuyện gì rồi. Hừ, đúng rồi, tiểu Bích, sao ta ở đây, đây là đâu?" Nhạc Nhạc nghi hoặc hỏi.

"Đây là phòng ngủ của tiểu thư chúng ta, ôi, công tử trần truồng như thế mà còn chạy loạn lên!" Tiểu Bích hổ thẹn đỏ mặt, mặc dù dùng tà thủ che mặt,

nhưng qua kẽ hở giữa ngón tay, có lý nào không nhìn rõ chứ.

Nhạc Nhạc say sưa đối với việc võ công đại tiến, lúc này mới phát hiện không chỉ là cơ thể, quan trọng nhất còn có nữ nhân, vội đi đến giường kiểm y phục.

"Tiểu Bích, y phục của ta!"

"Trên lam y ấy toàn là máu, tiểu tỷ vứt nó rồi, tiểu thư đã may giúp công tử một cái!" Tiểu Bình đưa y phục cho Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc vừa mặc, vừa hỏi: "Tiểu Bích, tiểu thư cô là ai?"

"Hừ, sao công tử không nhớ ra tiểu thư nhà ta ư, bọn ta..." Tiểu Bích tức giận đỏ mặt, tay chống nạnh, hung dữ trừng mắt nhìn Nhạc Nhạc.

"Hả? Sao ta có thể biết được tiểu thư nhà cô, các cô làm sao vậy?" Nhạc Nhạc gương mặt vô tội, chớp con ngươi sáng ngời.

"Hồi ôi, công tử là tên hoạn dân, nhanh quên chúng ta thế này, chúng ta đã cho công tử hết thân thể rồi! Tiểu thư, công tử không nhận ra bọn ta rồi!" Lúc này lại có hai nữ tử mỹ lệ từ ngoài cửa bước vào, tiểu Bích đã khóc lóc bỏ nhào vào lòng nàng: "Tiểu thư, công tử nói không nhận ra chúng ta!"

Nhạc Nhạc đã mặc xong quần áo, đó là bộ trang phục võ sĩ màu trắng, thủ công tinh xảo đẹp đẽ, chất liệu vải hảo hạng, trắng như tuyết, nhẹ như bông, so với nhò bào bình thường hẳn mặc trước kia càng uy vũ hơn nữa, bạch y như thế, vừa vẽ ra được cơ thể trắng kiêu, anh tuấn tiêu sái vừa không mất đi khí dương cương của nam nhân.

Tiểu thư ấy vừa vào cửa, liền chăm chú nhìn trên người Nhạc Nhạc, trong mắt liên tục dị thái, một khắc cũng không rời, tuyệt nhiên không hề nghe tiểu Bích nói gì.

Nhạc Nhạc cũng quan sát tiểu thư, rất quen mặt, trong lòng thầm nhủ "Đã thấy ở đâu ư, ồ, lúc lần đầu tới phong điệp lâm, khi ấy nàng mặc quần áo dài màu đỏ tươi, hôm nay váy tơ vàng nhạt cũng rất xinh đẹp, da trắng mặt đẹp, eo lưng mảnh mai, ung dung cao quý, trên gương mặt mỹ tuyệt nhân gian, hiện ra xuân ý nhân nhật, ồ, người tiểu Bích vừa nói lẽ nào là ta?"

Nghĩ đến đây, Nhạc Nhạc khẽ mỉm cười, bước đến cạnh tiểu thư, nói: "Đã lâu không gặp, cô khỏe chứ?"

"Ngươi, ngươi vẫn nhớ được ta ư?" Thanh âm vào tai, thanh nhã dễ chịu, có chút âm rung kích động, càng khiến người có tình cảm sâu sắc.

Nhạc Nhạc đã gặp mặt một lần, cười nói: "Đương nhiên là nhớ, bộ mặt xinh đẹp của cô ta luôn luôn nghĩ tới, có điều không biết tên cô là gì!" Lời này lại là sự thực, Nhạc Nhạc hiểu sắc, lần trước sau khi thấy nàng ở rừng phong, nào có thể quên, nếu như không phải lúc ấy khắp người hẳn có mùi khác thường, nói không chừng đã đi tới bất chuyện rồi.

Tiểu thư càng kích động: "Ừ, giống với ba người bọn ta, chỉ cảm thấy đã gặp, rất quen thuộc, nhưng lại không nhớ nổi tên, mấy ngày nay ba người bọn ta rất khó chịu, mãi không nhớ được tên người! Ta kêu là Tiên Vu Yên, đây là tiểu Bích, đây là tiểu Ngọc, công tử còn tên của người là gì?"

"Ta là Vương Nhạc Nhạc! Ha ha!" Nhạc Nhạc cười nói, bởi vì hẳn biết, người khác vừa nghe tên hẳn, chắc chắn sẽ cười.

Quả nhiên, tam nữ cười lớn, Nhạc Nhạc ngờ ngác chằm chằm nhìn Tiên Vu Yên, lúc nàng cười, khí chất cao nhã trở nên lôi cuốn tâm thần người ta, Nhạc Nhạc nâng nhẹ mặt nàng, khẽ nói: "Yên nhi cười đẹp lắm!"

"Công tử, còn bọn ta?" Tiểu Bích giận dữ.

Tiểu Ngọc cũng dịu dàng nói: "Phải rồi, công tử vẫn chưa nhìn tiểu tỷ đấy!"

Tiểu Ngọc và tiểu Bích là hai mỹ nữ xinh đẹp như nhau, chỉ nhường một bậc so với Tiên Vu Yên, tiểu Ngọc tính cách nhu thuận, vóc dáng gầy nhỏ, cái mũi xinh xắn như ngọc khắc thành, trên gương mặt thanh tú, có sự kỳ diệu của hóa long điểm tinh, tiểu Bích tính tương đối hoạt bát, cơ thể nở nang, nũng nịu lên, giống như cáo, đương nhiên là ưu mỹ.

"Tiểu Ngọc, tiểu Bích cũng là đại mỹ nhân, như vậy được chưa?" Nhạc Nhạc mê muội đầu óc, rốt cuộc sự việc là thế nào, rõ ràng chỉ có duyên gặp mặt một lần, bây giờ làm sao giống như là bạn tình kiếp trước vậy.

"Vậy là kém không nhiều" Hai người mừng rỡ nói.

"Công tử, công tử nói xem chúng ta kiếp trước có phải là vợ chồng không, nếu không ta lần đầu gặp công tử, sao có cảm giác ấy chứ!" Tiên Vu Yên e thẹn hỏi.

"Có lẽ đúng đấy!" Nhạc Nhạc không biết làm sao đáp.

"Vậy còn bọn ta?" Tiểu Bích, tiểu Ngọc cũng hỏi.

"Các cô kiếp trước vẫn là nha hoàn của Yên nhi, suy nghĩ như vậy, không hiểu biết rồi!" Về mặt Nhạc Nhạc thể hiện ra hai người các cô là lũ ngốc, cả cái này cũng nghĩ không được. Kỳ thực trong lòng hẳn lại mắng mình "Sao ta ngốc vậy, đáo đẽ đã xảy ra chuyện gì?"

Xem ra, tốt nhất không nên dùng bùa thuật thôi miên, không làm tốt cả mình cũng sẽ mắc chứng rối loạn tinh thần.

"Hả, bọn ta kiếp trước vẫn là nha hoàn à?" Tiểu Ngọc gào lên hỏi, hiển nhiên không hiểu, tại sao kiếp trước là nha hoàn, kiếp này vẫn là nha hoàn.

"Tiểu Ngọc, người nói cái gì, lẽ nào tiểu thư đối với người không tốt ư?" Tiểu Bích nói. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"A, không phải đâu, tiểu thư, ta chỉ không hiểu mà thôi!" Tiểu Ngọc sợ Tiên Vu Yên tức giận, vội lên tiếng giải thích.

Tiên Vu Yên cao hứng trong lòng, nào để ý tiểu Ngọc nói gì, cười nói: "Không sao, ta không có trách người!"

"Áy, sao các cô cứu ta về? Sau đó xảy ra chuyện gì?" Kết cuộc Nhạc Nhạc không nhận được, muốn hỏi cho rõ ràng.

"Công tử đã hôn mê bốn ngày, chắc là đói bụng rồi đấy, chúng mình vừa ăn vừa nói nhé!" Tiên Vu Yên nói.

"Gọi ta là Nhạc Nhạc thì được rồi, người khác đều gọi như vậy cả!" Nhạc Nhạc đi theo Tiên Vu Yên, vừa đi vừa nói.

Té ra ba người Tiên Vu Yên, hôm ấy sau khi Nhạc Nhạc lầm lẫn dùng thuật thôi miên, khiến nhớ nhưng khó quên, mỗi ngày ba người đều phải đi Phong diệp lâm mấy vòng, để mong lần nữa được trông thấy Nhạc Nhạc, một buổi sáng, ba người bọn nàng thấy một người áo lam ở ven rừng, trên người có vết máu ở nhiều nơi, nhìn kỹ, lại là người ngày nhớ đêm mong, ba người vội khiêng hắn về, sau khi xem xét, phát hiện hắn trúng nội thương, tiểu Ngọc, tiểu Bích liên thủ điều trị cũng không được, nội thể hắn có lực lượng hùng mạnh, ngăn chặn chân khí bên ngoài truyền vào, đang lúc không biết xoay sở thế nào, Lạc Lạc lại đại phát thú tính, đè cơ thể tiểu Bích xuống dưới.

Khi kể đến đây, tiểu Ngọc đỏ mặt xấu hổ, nhị nữ kia cũng đỏ ửng mặt ngọc, tiểu Bích ngượng mắng: "Hôm ấy công tử rất xấu, làm tiểu Ngọc chết đi sống lại, hai ngày không đủ sức xuống giường đấy!"

"Tiểu Bích, không được nói mà!" Tiểu Ngọc càng bẽn lẽn.

Tiểu Bích nói tiếp: "Tiểu tỳ sợ tiểu Ngọc xảy ra chuyện, nên cũng bị công tử, đáng trách nhất là cả tiểu thư công tử cũng làm việc ấy!"

Nhạc Nhạc sớm đã đoán được rồi, nhưng vừa nghe, vẫn rất ngượng ngùng, nói: "À, các nàng yên tâm, ta sẽ trọn đời trọn kiếp chăm sóc các nàng, tốt nhất còn có kiếp sau!"

Tam nữ nghe nói, trong lòng vui sướng, té ra bọn nàng lo lắng, người này không nhìn nhận sự việc sau khi xảy ra, vậy thì bọn nàng biết tìm ai để tố cáo đây, cho nên khi ở khuê phòng, Nhạc Nhạc vừa nói không nhận ra bọn nàng, tiểu Bích đã cho rằng "Lại bị vứt bỏ" rồi, bởi vậy mới khóc.

Nhạc Nhạc cảm thấy Tiên Vu Yên lo lắng, từ dưới bàn nắm chặt tiểu thủ của Tiên Vu Yên, nàng hơi hơi kinh hãi, gượng dứ nhìn Lạc Lạc một cái, cũng không vùng vẫy, tùy cho hắn nắm. Hắn lại an ủi tiểu Ngọc tiểu Bích: "Lúc ấy thần trí ta không rõ ràng, làm đau các cô, lần sau sẽ nhẹ hơn! Vẫn còn may cho các cô, bằng không ta làm tổn thương các cô thì cũng không thể vui như vậy được!"

Tam nữ đã hết lo âu, lại có sự chấp thuận của Nhạc Nhạc, cho nên bữa cơm vô cùng hòa hợp thư thái, Nhạc Nhạc lời tình rả rích, nghe được tiếng cười vui sướng của tam nữ không ngớt, sau khi có quan hệ xác thịt, tam nữ cũng an tâm, không sợ Nhạc Nhạc quên hết tình nghĩa.

Lúc này nghe được có tiếng người lên lầu, tiểu Bích, tiểu Ngọc vội leo lên cửa sổ trông xuống cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14. Toái tình (Hạ)

Tiểu Bích nói: "Tiểu thư, là nha hoàn của Thái lão gia bên ấy!"

Nhạc Nhạc lẩm bẩm nói: "Thái lão gia? Là Tiên Vu Dã ư?"

Tiên Vu Yên gượng dứ nhìn hắn, khẽ nói: "Chàng phải kêu là gia gia, sao lại kêu tên của lão nhân gia!" Nói xong nàng đỏ mặt, có lẽ là do câu "gia gia" ấy!

Nhạc Nhạc hơi cười, nói: "Đúng rồi, Yên nhi là vợ bảo bối của ta, ta đương nhiên phải kêu lão là gia gia!"

Nha hoàn đã đi tới bên ngoài cửa, gõ cửa nói: "Tiểu thư, thái lão gia đã chế ra tân dược hoàn, mời tiểu thư đi qua, lại nói xem và trị bệnh cho tiểu thư lần

nữa!"

"Được, ngươi về trước đi, ta lập tức đi ngay!"

"Vâng, được rồi, thái lão gia luyện kiếm ở hoa viên! Chờ tiểu thư ở đó!" Tiểu nha đầu nói xong cáo lui.

Nhạc Nhạc nắm chặt ngọc thủ Tiên Vu Yên, quan tâm hỏi: "Yên nhi mắc bệnh gì?"

"Không việc gì đâu, chỉ là bệnh cũ trời sinh, gân mạch đau nhức, không thể tập võ mà thôi!"

Tiên Vu Yên cười nói, cảm giác được tình yêu nồng nàn của hắn, vô cùng cao hứng.

Tiểu Bích nói tiếp: "Mấy bữa trước khi tiểu thư nhớ công tử, bệnh cũ lại tái phát, thái lão gia nói bệnh lại nặng thêm rồi, mới bảo chế tân dược cho tiểu thư!"

"Tiểu Bích, không được nói nữa! Sau khi gặp được Nhạc Nhạc, ta cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, ngươi đi cùng ta, tiểu Ngọc đi không tiện, để gia gia biết được thì hỏng!"

Sau khi hai người họ đi rồi, trong phòng chỉ còn Nhạc Nhạc với tiểu Ngọc, Nhạc Nhạc ôm nàng vào lòng, dịu dàng nói: "Tiểu Ngọc, còn đau không?"

Tiểu Ngọc xấu hổ đỏ mặt, nói: "Lúc ban đầu rất đau, về sau, thì dễ chịu hơn rồi!"

Tả thủ Nhạc Nhạc đã trượt vào trong áo nàng, nắm lấy tiểu bạch thỏ trước ngực tiểu Ngọc, tiểu Ngọc toàn thân run rẩy, cơ thể mềm mại lập tức cứng đờ, xem ra lúc hôn mê Lạc Lạc rất thô bạo, nếu không nàng không sợ hãi như thế.

Nhạc Nhạc thương tiếc thả tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve bụng dưới bằng phẳng trơn tuột của nàng, khẽ nói: "Tiểu Ngọc, nói lòng một chút, cơ thể nàng không tốt, ta không thể làm bữa được, lần trước ta quá thô bạo, khi ta tỉnh táo sẽ rất ôn nhu, đúng rồi, bót căng thẳng một chút!"

Tiểu Ngọc dưới cặp ma thủ của hắn, hồn hồn không ngừng, sau khi nói lòng tâm tình, thành tri quan trọng, đã liên tục thất thủ, lúc nàng đột nhiên tỉnh ngộ, kinh hãi nói: "A! sao, sao sờ chỗ ấy!"

"Hôm nay sờ có phải là rất dễ chịu không?" Miệng Nhạc Nhạc hướng về tai nàng, nhẹ nhàng hà hơi nóng, tiếp theo lại hôn trên cổ mềm mại của nàng.

Tiểu Ngọc khoan khoái nói không ra lời, cơ thể nhũn như bùn, mềm mại trong lòng Nhạc Nhạc. Nhạc Nhạc bỗng nhiên rút tay về, nàng thàn kêu trong lòng "Không được bỏ ra..."

Vẫn chưa nói hết, nàng liền rít lên một tiếng, vùi mặt vào lồng ngực Nhạc Nhạc.

"Ồ, sao tiểu Bích trở về một mình?" Nhạc Nhạc nghi hoặc, lăm bằm tự nói.

"Hả, công tử, công tử nói gì, sao công tử biết tiểu Bích quay về?" Tiểu Ngọc vừa nghe có người đến, vội đứng thẳng dậy, có điều bộ mặt vẫn đỏ như cũ.

"Đúng rồi, sao ta biết là tiểu Bích nhỉ, chỉ là cảm giác... xuất hiện trong lòng, ta đã nói ra rồi!"

Lúc này tiểu Bích đã đẩy cửa bước vào, lo lắng nói: "Công tử, thái lão gia nhìn ra rồi, tiểu thư sợ, đã nói hết tình hình cho thái lão gia rồi, lão thái gia hình như rất bức! Lão yêu cầu tiểu tỷ dẫn công tử qua..." Hốt nhiên lại nói: "Công tử, tiểu tỷ thấy công tử nên trốn nhanh đi, vừa rồi tiểu tỷ thấy thái lão gia rất tức giận đấy!"

"Hả, không đến nỗi chứ? Lẽ nào Yên nhi sớm đã đính hôn với nhà khác rồi ư."

"Không có, chưa đính hôn, có điều lão gia ngày kia sinh nhật, trên thiệp mời viết có ý chọn rể, cho nên thái lão gia mới tức giận đấy chứ! Công tử, công tử nên đi trước đi, đến lúc thái lão gia hết giận hãy về..."

"Không, ta không thể đi, nếu không... sao xứng đáng với các nàng, dẫn ta đi, không sớm thì muộn dù sao cũng phải gặp, gặp sớm an tâm sớm!" Nhạc Nhạc kiên quyết nói.

Nhạc Nhạc đi vào tiểu hoa viên của Tiên Vu Dã. Tiểu hoa viên không hề nhỏ, rộng đến mấy mẫu đất, cỏ xanh mọc đầy, đang là mùa thu nên dạt dào sinh mệnh, hoa lại rất ít, đây có lẽ là ý nghĩa của tiểu hoa viên vậy.

Ở giữa vườn, một lão già mặc áo dài xám đang ngồi trên ghế đá, tóc trắng rối loạn tùy ý trên vai, sắc mặt hồng hào, vầng trán đầy đặn, khí độ phi phàm, râu bạc dài đến ngực, càng thêm ba phần khí chất tiêu sái. Nhạc Nhạc lại không cảm nhận được chân khí trong người lão, hết như, hết như hòa vào bãi cỏ, liền với thiên nhiên, khám phục buột miệng "A" một tiếng. Tiên Vu Yên cực kỳ bất an đứng sau lưng lão, lo lắng nhìn Nhạc Nhạc đi tới trước mặt.

"Tiểu oa oa, ngươi kêu sợ cái gì?" Thanh âm Tiên Vu Dã vang dội, bình tĩnh, không nóng nảy như lời tiểu Bích nói.

"Cơ thể tiên bối hình như hòa vào bãi cỏ dưới chân, khiến người nhìn không thấu được nông sâu, nếu như vẫn bối nhắm mắt, tuyệt nhiên không cảm giác được có người tồn tại trước mặt! Cho nên mới không nín được kêu lên!" Nhạc ta cung kính cười. Hắn đã từng nghe sư phụ nói về sự tích của Tiên Vu Dã, lão là nhân vật cùng thời với Thiên tông, Tuệ năng và Tuyệt tình sư thái của Tuyệt tình trai, hơn nữa toái tình kiếm pháp của lão đã tiến vào hóa cảnh,

đối với nhân vật cấp tông sư này, nào có thể không khách khí một chút.

Cặp mắt Tiên Vu Dã nổi lên tinh quang, có chút bất khả tư nghị hỏi: "Ngươi vừa mới nói gì? Ngươi cảm giác được ta hòa vào cảnh tự nhiên ư?" Thanh âm rất kích động.

"Phải rồi, có gì không đúng à?" Nhạc Nhạc đưa mắt nhìn Tiên Vu Yên đang lo lắng cho hắn. Gật đầu với nàng, bảo nàng không nên sốt ruột.

"Hay, hay lắm, nhỏ tuổi mà có tu vi như thế, ngươi tu luyện nội công gì, sao ngươi nhìn ra được?" Tiên Vu Dã đã đứng dậy, quan sát kỹ Nhạc Nhạc, tựa như muốn nhìn xuyên thấu hắn.

Nhạc Nhạc lại không có chút sợ hãi nào, bởi vì không cảm thấy Tiên Vu Dã phần nộ, trái lại hứng thú là đằng khác. Hắn cười đáp: "Nội công của vẫn bồi bắt nguồn từ một bản "Tổ Nữ Tâm Kinh" sau này đã qua sư phụ sửa chữa, gọi là "Ngự Nữ Tâm Kinh", sư phụ luyện đến tầng thứ tư đã đi về cõi tiên, không có ví dụ của cổ nhân để bắt chước, một mình vẫn bồi tìm tòi, hôm nay mới luyện đến tầng thứ sáu, tiến độ rất là chậm chạp!"

Lúc nói hắn mỉm cười gật đầu với Tiên Vu Yên, mới thấy Tiên Vu Yên thở dài một hơi.

Tiếp theo lão lại hỏi: "Ngươi biết những công phu gì?"

"Hả?" Nhạc Nhạc nghĩ "Ta biết gì ư? Biết Loạn Hoa Trảm, nhưng không nhớ nổi một chiêu, ta còn biết Hoa Gian Vũ Bộ, nhưng đó là hảo công phu chạy trốn". Hắn ngẩng ra nửa buổi, mới chậm rãi đáp: "Văn bối vốn biết một bộ kiếm pháp, sau này đã quên hết rồi, giờ đây chỉ biết chút khinh công, bộ pháp, không có tý bản lĩnh đánh nhau nào!"

"A!" Tam nữ đều kinh hãi kêu lên, cũng hơi mắc cỡ nhìn nhìn Tiên Vu Dã, nam nhân của mình ngay cả một bộ kiếm pháp cũng đã quên, như thế sao được, thế này, làm nữ nhân của hắn rất mất mặt rồi. Có điều thấy được Tiên Vu Dã lại không có ý khinh miệt, ba người bọn nàng mới hơi yên lòng.

Tiên Vu Dã lộ ra vẻ hết sức suy nghĩ, hỏi: "Làm sao quên hết, lẽ nào không quen tay, còn nhớ được mấy chiêu?"

"Trước đây vẫn bồi sử dụng rất quen, sáu năm Văn bối chỉ luyện một bộ kiếm pháp ấy, sao có thể không quen tay, nhưng sau này quả thực không nhớ nổi một chiêu!" Nhạc Nhạc thẹn đỏ mặt đáp.

Tam nữ nghe xong suýt ngất, nhưng Tiên Vu Dã lại ngạc nhiên mừng rỡ nói: "Tiểu oa oa, xem bộ kiếm pháp này thế nào?"

Nói xong rút trường kiếm to lớn trên bàn, quay người phóng lên, nháy mắt đã đứng ở ngoài tám trượng, giờ kiếm quát "Coi đây!"

Quát xong, trong tiếng động khí thế bức người, cỏ xanh trên đất lay lão làm trung tâm, lá cỏ lay động ào ào, từng đợt sóng khí quát vào bốn phía, hết như sóng gợn trên mặt hồ phẳng lặng, lấy lực là trung tâm, lan rộng ra bốn phía, không ngừng không nghỉ.

Kiểm quang lay động, như sao giữa đêm khuya, một hiện một tắt, sáng tối đan xen, tốc độ của kiếm quá mau lẹ, chỉ thấy mũi kiếm liên lạc thành từng chùm từng chùm sao mờ ảo, thân kiếm xuyên qua tinh thể, từng bức từng bức hình tượng động thái mỹ lệ đang ánh trong trí não Nhạc Nhạc, hết như tự mình phiêu diêu trên trời cao, đứng cạnh những đốm nhỏ, khoảng cách khiến hắn vui vẻ như điên, té ra vũ trụ là do những đốm nhỏ này cấu thành đây, có điều tại sao những đốm nhỏ này nặng nề từ khí, không động chút nào nhỉ? Chùm sáng liên kết giữa sao với sao tại sao có tình huống gián đoạn, ánh sáng còn có thể đứt ư? Đang lúc này, chỉ nghe Tiên Vu Dã hú dài một tiếng: "Lưu tinh cuồng vũ!"

Chớp mắt kiếm quang hóa làm lớp lớp ngôi sao băng, tùy ý tại không trung, kéo theo cái đuôi dài, rít lên bay quá chân trời, kích động mắt người, đường cong ưu mỹ rơi trong hắc ám, khiến lòng người khó quên, vận mệnh lưu tinh là khiến mình tự chết rơi xuống mặt đất, còn mục đích của "Lưu tinh cuồng vũ" lại là khiến mạng sống người khác chết dưới kiếm.

Tinh quang tan biến, Tiên Vu Dã thu kiếm.

"Tiểu oa oa, ngươi nhớ được mấy chiêu?" Lão cất tiếng hỏi, chăm chú nhìn Nhạc Nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15. Cộng sàng

Nghe Tiên Vu Dã hỏi, Nhạc Nhạc mới chợt nhớ lại, ta chỉ thấy được việc giữa những ngôi sao, nhưng một chiêu cũng vẫn không nhớ được, ngay sau đó đành phải đứng sự thực hồi đáp, ngượng ngùng nói: "Văn bối ngu dần, chỉ chú ý đến vũ trụ mệnh mạng, những ngôi sao lóng lánh, xuyên qua chùm sáng

giữ tinh thể, còn có rất nhiều chòm sao mỹ lệ, vẫn không nhớ nổi chiều thức nào cả!"

"Công tử, sao công tử như thế được, trước đây khi tiểu tỷ thấy lần đầu tiên, cũng nhớ được bảy tám chiều, công tử làm sao cả một chiều cũng không nhớ chứ." Tiểu Bích không nhịn được hô hoán, nàng sắp bị Nhạc Nhạc ngu đần chọc tức đến phát điên rồi.

"Tiểu Bích, sao ngươi nói với Nhạc lang như vậy chứ!" Tiên Vu Yên buồn bực giáo huấn tiểu Bích.

Tiểu Bích lè lưỡi ra, cười nói tiếp: "Xin lỗi, tiểu thư, nhưng công tử..."

Lúc này Tiên Vu Dĩ lại rất vui vẻ vai Nhạc Nhạc, cười nói: "Quả nhiên, ta đoán không sai, ngươi đã thấy được Tinh tọa đồ, ngươi có chú ý đến chỗ khác thường của liên kết Tinh tọa đồ không?"

Nhạc Nhạc không cần nghĩ, nói ngay: "Có ạ, ngoài mấy Tinh tọa đồ nhỏ, một số Tinh tọa đồ lớn khác cũng có hiện tượng ngừng lại, dường như là mười một ngôi sao ngừng lại một lần, sau đó lại là mười một ngôi sao, có lẽ kiểm thử hai nhanh hơn, mới không thể khiến Tọa tinh đồ gián đoạn!"

"Ô hô, ta phải nói chuyện với ngươi, quả là một viên ngọc đẹp đã mài giũa! Đi, đến thư phòng của ta... à, ba tiểu nha đầu các ngươi, về ngay đi, bệnh Yên nhi đã khỏi hoàn toàn rồi, sau này còn luyện được võ công đấy, tiểu Ngọc tiểu Bích hai ngày nay võ công đại tiến, phải củng cố một tý!" Tiên Vu Dĩ vui vẻ kéo Nhạc Nhạc, hướng thư phòng của lão đi tới.

Còn lại ba nữ nhân ù ù cạc cạc, tiểu Ngọc nói: "Tiểu thư, lão thái gia làm sao biết võ công chúng ta đại tiến? Tiểu tỷ còn không biết nguyên nhân nữa!"

Tiên Vu Yên hơi đỏ mặt, nói: "Nhạc lang luyện song tu công pháp, khi hợp thể không những nâng cao được công lực của mình, còn khiến cho công lực của nữ nhân tăng mạnh, bệnh của ta cũng bởi vì cùng với y, việc ấy, mới khỏi được!"

Tiểu Bích than: "À, còn có việc tốt như vậy, bảo công tử làm với chúng ta mấy lần nữa, chúng ta há không phải là thiên hạ vô địch!"

Tiên Vu Yên gắt nàng một cái, nói: "Hừ, tiểu nha đầu rất không có thể diện, cả ngày nghĩ tới việc ấy, để Nhạc lang về sửa chữa ngươi thật tốt..."

Tiểu Bích rất hổ thẹn, nhưng vẫn cứ truy hỏi: "Hôm trước công lực của tiểu tỷ bỗng nhiên tăng nhiều như vậy, còn phải hơn năm năm khổ luyện của tiểu tỷ, tiểu tỷ không thể cao hứng à? Hề hề!" Nhưng lại không biết, chỉ có lần đầu tăng mạnh, làm nữa chỉ tăng từ từ mà thôi.

Đêm khuya, Nhạc Nhạc ra khỏi thư phòng Tiên Vu Dĩ, lúc này hắn đã khác so với lúc đi vào, nếu như trước kia hắn là một thanh bảo đao, nhưng lại không hiểu cách sử dụng, luôn luôn dùng sống đao chém người, bây giờ hắn đã hiểu rõ chỗ kỳ diệu của lưỡi đao rồi.

Té ra Tiên Vu Dĩ đã phát hiện Nhạc Nhạc đang ở vào giai đoạn quên chiêu, nhất thân nội công tu vi không kém cao thủ hạng nhất, đây chính là mỹ ngọc ngàn năm khó gặp, cho nên kêu hắn vào phòng, đem kinh nghiệm tuyệt diệu dùng kiếm nhiều năm truyền thụ cho hắn, và lại dạy hắn cách điều động chân khí khéo léo hơn nữa, nhưng không dạy Nhạc Nhạc bất kỳ chiêu thức cố định nào, bởi vì Tiên Vu Dĩ biết, chỉ có tự mình ngộ ra chiêu số mới phù hợp nhất với bản thân.

Khi Nhạc Nhạc về đến tiểu viện của Tiên Vu Yên, trong phòng nàng vẫn còn châm đèn, đẩy cửa tiến vào, chỉ thấy ba người bọn nàng, ngồi ngẩn ra ở cạnh bàn, còn rượu và đồ ăn trên bàn lại chưa động tí nào.

"Nhạc lang, chàng về rồi, gia gia không làm khó chàng chứ!" Tiên Vu Yên thấy hắn đẩy cửa vào, đi lên nghênh đón trước.

Nhạc Nhạc ôm nàng vào lòng, cười nói: "Gia gia sao làm khó tôn nữ tử của lão chứ, sao vẫn chưa ngủ, khuya như vậy rồi mà!"

Tiểu Bích tiếp lời: "Tiểu thư nói phải đợi tướng công về ăn cơm, tiểu tỷ cũng đói gần chết rồi, hời ôi!"

"Không cần làm ra vẻ đáng thương với Nhạc lang, nghe tiểu Ngọc nói, khi ngươi lấy đồ ăn, đã lên ăn rồi! Tiểu Ngọc mau nói đầu bếp mang đồ ăn nóng lên!" Tiên Vu Yên cười nắc nẻ.

"Tiểu Ngọc, ngươi lại dám cáo giác! Ta không tha ngươi đâu, hừ hừ!" Tiểu Bích ra vẻ tức giận nói.

"Tiểu nha đầu, hung thế này!" Nhạc Nhạc vỗ một phát trên phong đồn tiểu Bích.

"Tiểu thư, tướng công ức hiếp..." Miệng đã bị Nhạc Nhạc lấp kín, vừa hôn xuống, nàng đã quên vừa rồi muốn nói gì, gương mặt đỏ bừng.

Sau bữa cơm, ba người cùng giường.

Mặc dù Nhạc Nhạc đã có một lần hợp thể với bọn nàng, nhưng đây là lúc hôn mê, hắn luôn muốn biết nữ nhân Tiên Vu Yên cao nhã mỹ lệ này, khi ở dưới người hắn sẽ biểu lộ thế nào, hắn không thể chờ đợi được đề lên người nàng.

Địu dàng nói: "Yên nhi, lần trước ta làm nàng thế nào, ta không nhớ được, nàng kể lại được không?"

Tiên Vu Yên đỏ mặt nói: "Nhạc lang, chàng bảo người ta sao không biết xấu hổ nói ra được, có điều lúc mới bắt đầu có hơi đau một chút, sau đó thì rất khoan khoái..."

Nhạc Nhạc song thủ lập tức triển khai, ma trảo không ngừng loạn động, hai thân thể như tan ra hoà vào làm một.

Nhạc Nhạc không ngờ tiếng kêu la dễ nghe như vậy, cũng không ngờ nàng sẽ chủ động thích dùng kiểu bạo lực. Lần đầu tiên Lạc Lạc gặp được nữ nhân thế này, lòng ngấm hưng phấn, cuối cùng thoải mái phát tiết một hồi, hần vận chuyển chân khí tụ lại một điểm trong tiếng la lớn liên tiếp của nàng, đạt đến cao trào hôn mê đi.

Tiểu Bích ở bên cạnh nhìn lửa dục thiêu thân, bị kích thích rất mạnh, nên Nhạc Nhạc vừa mới qua, nàng đã nhiệt tình quần đến, rì rầm nói: "Cũng làm thiếp giống như đối với tiểu thư nhé!"

Nhạc Nhạc nổi sát tính, rít nhẹ một tiếng, lập tức chuyển thân, nàng lại kích động uốn lượn lưng rắn, nói: "Khoan khoái quá, Nhạc lang, thiếp rất yêu chàng, a..." Cơ thể nàng còn phải nảy nở hơn Lạc San, Nhạc Nhạc phong cuồng không ngừng gia tăng tốc độ, khiến miệng nàng chỉ kêu loạn được tiếng ô hô, một chữ cũng nói không rõ.

Cuối cùng đến lượt tiểu Ngọc, tiểu Ngọc e thẹn quay đầu, cơ thể nóng hầm hập, run nhẹ không dứt, Nhạc Nhạc vừa chạm tới là nàng đã tới đỉnh vu sơn.

Nhạc Nhạc nói đùa: "Tiểu Ngọc, sao đài đầm ướt hết cả rồi!" Cơ thể tiểu Ngọc run càng kịch liệt, chỉ nhẹ lắc đầu.

Nhạc Nhạc ngón tay loạn động khiến nàng rên rỉ kêu lên, cơ thể vừa muốn bài xích lại vừa bị hấp dẫn, làm tiếng kêu của nàng càng lớn,

"Rất mãn cảm đấy, tiểu Ngọc, khoan khoái lắm phải không?"

Nhạc Nhạc ca ngợi: "Ồ, quả là cực phẩm!" Nói xong nhân lúc cao trào nàng còn chưa tỉnh táo, tiến thẳng vào cơ thể nàng, nhẹ nhàng chậm chậm, tiểu Ngọc quần chặt người hần, miệng kêu "Y y a a". Lạc Lạc cuối cùng cũng tới đỉnh, ôm người đẹp ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai, Nhạc Nhạc bị động tác của tiểu Ngọc làm tỉnh giấc, tiểu Ngọc trải qua hồi tối, đã hiểu biết và yêu thích hơn trò chơi "Làm yêu" này, tỉnh lại thấy Nhạc Nhạc vẫn chưa rời ra khỏi cơ thể nàng, khắp người lại run rẩy, chưa được mấy cái thì Nhạc Nhạc đã dọn dẹp nàng rồi, bởi vì nàng rất mãn cảm, tùy tiện cử động mấy cái thì nàng đã tiết thân rồi.

Nhạc Nhạc đã bị câu dục hòa lên, lại quay qua ôm tiểu Bích, nhìn cặp mắt chớp động, thì biết nàng đang vờ ngủ, Nhạc Nhạc bèn sử ra công pháp thúc tỉnh của Ngự Nữ Tâm Kinh, một cổ chân khí tràn ngập dục vọng chui vào người tiểu Bích, tiểu Bích "Ồ" một tiếng, làn da trắng như tuyết trở nên đỏ rực, thần chí không rõ ràng ôm Nhạc Nhạc, run lên kịch liệt đến mức Nhạc Nhạc cười gượng một tiếng, hóa ra thúc tỉnh chân khí quá nhiều, không dám đại ý, vội vàng tiến vào cơ thể nàng, co rút dữ dội, trong tiếng cười khoan khoái của nàng, nước bọt không nén được, chảy ra ngoài, Nhạc Nhạc ngấm thê, sau này dùng thúc tỉnh chân khí nhất định phải cẩn thận nhiều hơn, không được đốt người ta đến ngu ngốc, rất khó để làm tiểu Bích ổn định.

Tiên Vu Yên đã không chịu nổi từ lâu, bò lên lưng Nhạc Nhạc, ép dục hòa của Nhạc Nhạc càng thịnh, xoay người ôm nàng, ra sức đánh sập lá cà. Tiếp một trận nữa, trời đã sáng rõ, Nhạc Nhạc và bọn nàng tắm rửa.

Để bọn nàng ở lại trong phòng trang điểm, bản thân Nhạc Nhạc đứng trong viện, suy nghĩ ngộ ra kiến thức võ học Tiên Vu Dã hôm qua đã truyền thụ cho hần. Té ra chân khí hộ thể tự mình ngộ ra rất hao hơi sức, chân khí hộ thể tuyệt diệu phải là kết hợp chân khí của bản thân với không khí bên ngoài, không được đem hết chân khí tập hợp ra ngoài cơ thể, nếu không còn chưa bắt đầu đánh nhau, mình đã hao hết chân khí rồi. Nếu muốn giết người, ắt phải bảo mệnh trước, vẫn chưa làm xong hết việc muốn làm, chết thì quá đáng tiếc, những mỹ nữ thê tử kia của ta và những mỹ nữ thê tử tương lai há không phải rất đáng tiếc, nhất định phải luyện xong khí tráo hộ thể.

Nhưng chân khí hộ thể cũng không phải là vạn năng, chỉ là một phương pháp hộ thân, có thể ngăn cản được một số công kích có kinh đạo khá nhỏ, nếu như người ta là cao thủ cùng trình độ, một kiếm tập hợp đủ chân lực, người không chết mới lạ.

Nhạc Nhạc dần dần bình tâm, chân khí điều động mau lẹ, nháy mắt kháng thể chân khí màu hồng nhạt như một cái vỏ trứng gà, vây bọc hần lại, màu sắc tươi hơn rất nhiều so với lần đầu, cũng sâu dày hơn, lại không cảm thấy phí sức, dựa vào tình huống không có ngoại lực tấn công, chống đỡ một thời gian cũng có thể được.

Nhạc Nhạc mở rộng chân khí hộ thể ra một chút, chứa được không gian xung quanh người, màu sắc lại nhạt hơn rất nhiều, Nhạc Nhạc suy nghĩ gập đầu, hốt nhiên tăng mạnh tốc độ chuyển giao chân khí, màu sắc nhàn nhạt, đột nhiên lại trở nên tươi đẹp, có điều cảm giác chân khí tiêu hao cũng nhanh.

"Nhạc lang, chân khí hộ thể đẹp quá!" Tiểu Bích kinh ngạc tán thán, bây giờ nàng yêu Nhạc Nhạc chết đi sống lại, trông thấy Nhạc Nhạc liền điên cuồng.

"Ừ, quá đẹp, mấy ngày trước bọn ta mới có chân khí hộ thể, màu sắc chỉ mơ hồ như sương, không có chút màu sắc nào!" Tiểu Ngọc hâm mộ nói.

"Hai người nhé, các người đã thấy bao nhiêu chân khí hộ thể có màu sắc tươi đẹp rồi, người bình thường đều mờ mịt, hoặc là gần như trong suốt đấy! Nhưng chân khí kháng thể của Nhạc lang quả là rất mê người, ta thích bất cứ cái gì màu hồng!" Cặp mắt xinh đẹp của Tiên Vu Yên, chăm chú nhìn Nhạc Nhạc, tỏa sáng lấp lánh.

Nhạc Nhạc thấy bọn nàng cách mình không đến hai trượng, thử xem có thể che được bọn nàng hay không, quát nhẹ một tiếng, mở rộng chân khí hộ thể đến chu vi cỡ hai trượng, ba người bọn nàng kinh ngạc kêu lên, vui vẻ nhảy nhót, Nhạc Nhạc lại cười không ra, lần này rõ ràng cảm thấy tốc độ tiêu tan của chân khí, hệt như lọ dầu rò rỉ, chảy xuống lỗ nhỏ vỡ ở đáy, phút chốc chân khí đã tiêu hao hết một phần mười, thu hồi chân khí hộ thể, nhìn về mặt quyền luyện của Tiên Vu Yên, linh cảm liên động, có thể dựa theo phương hướng đặc biệt nào đó để bảo hộ không nhĩ, vậy thì tiết kiệm được rất nhiều chân khí.

Chỉ cần điều động chân khí không phát ra cường độ thì được rồi, lý luận thì đơn giản, nhưng hần lại thử rất lâu mới nắm chắc được, và lại khoảng cách cũng không hoàn toàn xa phạm vi chuyển vận, lòng thầm nhủ "Chỉ cần dùng quen, vậy còn không tuy tâm sở dục, luyện công không được nóng vội!"

Lúc này Tiên Vu Yên đang ôm một thanh trường kiếm cổ xưa đi tới, nói: "Nhạc lang, chàng thích dùng kiếm, thanh kiếm này tặng chàng dùng để phòng thân nhé, hồi đó thiếp thấy nó xinh đẹp, mới xin gia gia, thiếp có nó cũng không sử dụng được!"

Nhạc Nhạc biết nhà Tiên Vu đức bình khí trứ danh nhất tại Phong Nguyệt quốc, đặc biệt là kiếm khí, đón lấy chuôi kiếm, chỉ cảm thấy một luồng sát khí ép tới, thân kiếm dậy lên tiếng vu vu.

Tiên Vu Yên kinh ngạc la lên: "A, nó lại có thể biết động! Nó theo ta mấy năm cũng chưa từng thấy động, nhất định nó thích Nhạc lang, khách khách khách!"

Nhạc Nhạc không ngờ kiếm này còn có linh tính, cũng cười nói: "Tên nó là gì?" Hề là bảo kiếm tất là có tên.

"Nó do chủ kiếm đại sư nổi danh nhất Tiên Vu thế gia là Tiên Vu Truy đúc thành, một lò có bảy thanh, kiếm này kêu bằng "Truy Tâm!"

"Ồ, tên hay tuyệt!" Nhạc Nhạc tuốt trường kiếm ra, thân kiếm đã lâu chưa thấy ánh sáng, rít lên hung phấn, thân kiếm màu hồng sậm, cả kiếm dài ba thước ba, thân kiếm chỉ dài hai thước tám, thân kiếm thành hình dùi, chuôi kiếm rộng năm tấc, càng hướng tới mũi kiếm càng nhỏ, trục giữa thân kiếm dày năm li, bên trên khắc lên cổ văn kỳ dị, còn lưỡi kiếm dày độ 1 li, ở biên hai lưỡi từ đầu đến chuôi kiếm, mỗi bên có một rãnh máu chạm rồng thành hình dùi, tiếng rít chính là từ chỗ trống của rãnh máu truyền đến, kiếm nặng chỉ bảy cân sáu lạng, thanh kiếm này chỉ phù hợp với người sử kiếm cực nhanh, không hợp với người sử sức mạnh.

"Một thanh lợi kiếm rất hung, nó nhất định đã từng uống không ít máu tươi!" Nhạc Nhạc ca ngợi.

"Đúng đấy, gia gia nói ban đầu nó có màu đen, về sau đã dần dần trở thành màu hồng..."

"Ta rất thích kiếm này, ta thích dùng nó để truy tìm kẻ địch!" Kiếm dường như cảm giác được sát ý của hắn, rít lên một tiếng, hồng quang đại thịnh.

Tiên Vu Yên bị hăm dọa làm cho biến sắc mặt, Nhạc Nhạc cho kiếm vào bao, ôm nàng vào lòng, đốc sức hôn một hơi, ôn nhu nói: "Ta muốn dùng miệng ta, để truy tìm mỹ nhân, như mỹ nhân nhi Yên nhi này!"

Tiên Vu Yên thấy hắn đã trở nên ôn nhu thân thiết, mới an tâm, dịu dàng nói: "Nhạc lang vừa dọa người ta, khi tuốt kiếm ra, hệt như trở thành người khác!"

"Bất kể ta trở thành người thế nào, ta cũng sẽ yêu hảo Yên nhi!" Nhạc Nhạc bế nàng, từ từ tiến vào phòng. Nghe lời yêu thương của Nhạc Nhạc, nàng xúc động càng ôm chặt hắn hơn.

Ăn xong bữa sáng, tiểu Bích hỏi: "Công tử, hôm ấy ai đã thương công tử, bọn ta đi kiếm y báo thù nhé!" Nha hoàn này gần đây võ công tăng nhiều, chỉ muốn kiếm ai động thủ thử xem.

"Hô hô, tiểu nha hoàn ngựa tay rồi, người đã thương ta, ta sẽ tìm hắn báo thù, cô ngoan ngoãn làm tốt chức trách bảo hộ Yên nhi, biết không?" Nhạc Nhạc cười nói.

"Công tử, chúng ta đều là người một nhà, sao công tử không nói cho bọn ta biết vậy, lẽ nào lại lịch kẻ thù rất lớn?" Tiểu Ngọc hỏi.

"Phu quân đã không nói, tự có lý do của chàng, hai tên tiểu nha đầu các ngươi đừng hỏi!" Tiên Vu Yên thấy Nhạc Nhạc không muốn trả lời, vội răn dạy và quát mắng hai nha đầu nhiệt tâm.

"Ha ha, vẫn là Yên nhi ngoan nhất, đến để cho vi phu ôm nào!" Nhạc Nhạc muốn thay đổi chủ đề.

"Này, thiếp không cho chàng ôm đâu." Tuy nói như vậy, nhưng cơ thể mềm mại đã tựa vào lòng Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc cười lớn nói: "Vẫn là Yên nhi nghe lời, ta thích nhất nữ nhân nghe lời! Đến đây, để ta hôn một cái!"

Đang lúc cười đùa ầm ĩ, ngoài phòng truyền đến một giọng nam, nói: "Tiểu muội, ta đến thăm ngươi!" Chính là Tiên Vu Thác.

Ba người bọn nàng đang không biết nên xử lý làm sao, Nhạc Nhạc lại đi mở cửa nghênh đón rồi.

Tiên Vu Thác thấy cửa mở, vốn cho là tiểu nha đầu nào đó, nhưng lại há hốc mồm ra, nửa buổi chưa ngậm lại: "Vương, Vương, Nhạc Nhạc? Sao là ngươi?"

"A, quả là khéo léo, ở đâu cũng gặp được Tiên Vu huynh, chúng ta thực là có duyên!" Nhạc Nhạc cười.

"Ngươi, tiểu tử ngươi làm gì muội muội ta rồi?" Tiên Vu Thác vội nói, nắm chặt bội kiếm, xem chừng nếu mà Nhạc Nhạc đáp không tốt, thì phải động thủ giết người rồi.

Lúc này Tiên Vu Yên nghe ra bầu không khí khá căng thẳng, vội từ trong phòng đi ra, kéo tay Nhạc Nhạc, đỏ mặt nói với Tiên Vu Thác: "Đại ca, sao đại ca đến đây?"

"Muội muội, ngươi, sao ở cùng với tên tiểu tử này, hắn còn có nữ nhân khác, ngươi biết không?" Tiên Vu Thác sợ Nhạc Nhạc lừa muội tử của gã, có thể

không sót ruột à!

Việc của Nhạc Nhạc với nữ nhân khác, sớm đã nói cho Tiên Vu Yên biết rồi, bởi vậy cũng không sợ, hướng về Tiên Vu Thác nở nụ cười hữu nghị.

"Tiều muội đương nhiên là biết, và lại gia gia cũng gặp chàng rồi, đại ca hiểu rồi chứ!" Gương mặt Tiên Vu Yên có vẻ như hoàng đế không vội mà thái giám vội vậy.

Tiên Vu Thác đột nhiên cười lớn, bước tới ôm Nhạc Nhạc, nồng nhiệt nói: "Nhạc Nhạc à, người đã cùng muội muội ta quyết định việc này rồi, vậy thì chúng ta cũng là người một nhà, việc ấy hiện nay rất quan hệ, chà, đến cạnh đây..."

Gã kéo Nhạc Nhạc ra xa Tiên Vu Yên một chút, mới nói: "Việc ấy, thuốc lần trước cho ta mấy viên nữa, thực đã nghiền con mẹ nó, lần trước sau khi thử qua, lại đi tới địa phương đó nữa, cô nương nơi ấy hai mắt nhìn ta phát sáng, còn có mấy cô không muốn ta đi, nói họ có rất nhiều tiền, không cần ta nuôi họ, họ muốn nuôi ta... việc sáng khoái ấy... việc ấy..." Gã còn muốn nói nhiều hơn.

Nhạc Nhạc đột nhiên lại nói: "Không có!"

"Hả, sao có thể không có chứ, lần trước rõ ràng ta thấy người có một lọ mà, thỉnh cầu người, ta gọi người là đại ca, vậy được rồi nhé! Tiểu đệ ta thỉnh cầu đại ca..."

"Vậy vừa rồi...?"

"Vừa rồi, vừa rồi là tiểu đệ sai, đây không phải là lo lắng cho muội tử... đại ca còn bao nhiêu, mua, tiểu đệ mua hết... hai ngàn lạng phải không, à, ba ngàn lạng, vẫn không được ư?"

"Ừ, lần trước đây, là tiểu đệ hết tiền, còn bây giờ à, cơm áo không lo, tiểu đệ còn bán thuốc làm quái gì, tự mình dùng cơ, thuốc ấy là do sự phụ tá bào chế, bây giờ lão nhân gia đã chết rồi, thế gian cũng đã tuyệt chủng, thuốc này ta giữ lại làm kỷ niệm của lão nhân gia mà." Nhạc Nhạc làm ra vẻ rất đau khổ, xém chút rớt nước mắt ra.

"Một vạn lạng, ta cần mười viên nữa!"

"Nhưng ta chỉ có năm viên thôi... quả là đáng tiếc!" Nhạc Nhạc than vãn.

"Được, cái tên quý hút máu nhà người, sao ta có muội phụ như vậy chứ, đây là mười vạn lạng, cho ta năm viên!"

Nhạc Nhạc lấy bình ngọc trước ngực ra, bên trong đầy đầy, ung dung đổ ra năm viên, tự nhiên nói "Cho! Năm viên."

Tiên Vu Thác tham lam nhìn chòng chọc vào chiếc bình trong tay Nhạc Nhạc, đành chịu nhận lấy được hoàn, cẩn thận giấu giữa thắt lưng áo trong, lẩm bẩm nói: "Ôi, thực là muội muội ta không đáng, tìm trượng phu như thế, tiền này chính là tích góp nhiều năm của ta mà!"

Nhạc Nhạc vẫy vẫy ngân phiếu trong tay, cười nói: "Này, đệ đệ à, vừa rồi ta chỉ làm chơi thôi, muội muội người đã theo ta, ta cũng không thể không biểu hiện, tiền này ta vẫn cho người, ngày mai là sinh nhật của nhạc phụ, người giúp ta và Yên nhi mua lễ vật đi, tiện thể khen ta mấy câu, về sau thuốc này, hách hách, vẫn phải xem biểu hiện của người."

Tiên Vu Dĩ lập tức sung sướng giật ngân phiếu, sợ Nhạc Nhạc nuốt lời, mỉm cười vội nói: "Đại ca, đại ca an tâm, cha tiểu đệ cứ giao cho tiểu đệ được rồi, sau này bảo đảm khiến đại ca vừa ý, thuốc ấy nhất định phải do tiểu đệ giữ. Hách hách, đêm nay tiểu đệ quyết định đi chơi một chuyến..."

"Nhạc lang, đại ca, các vị nói chuyện gì vậy?" Tiên Vu Yên bất mãn nói.

"Không, không có gì, đang bàn bạc việc sinh nhật của phụ thân." Hai tên lừa gạt người trước giờ chưa từng đỏ mặt, cả ngừng ngắt cũng không có.

"Phải đấy, lễ vật nhờ y phụ trách, bọn ta khỏi phải bận tâm rồi." Nhạc Nhạc nói.

"Chà, có việc phải nói một cái, Nhạc Nhạc... Nhạc Nhạc ca à, cáo thị khảo thí đã dán rồi, đại ca xếp thứ ba, rất tốt nhé! Đặc biệt là bài đó, "Xuân giang hoa nguyệt dạ" được người ta truyền xướng khắp trên phố, cả người đứng đầu là Mộ Dung Khí cũng si mê bài thơ ấy của đại ca!" Tiên Vu Dĩ nói.

"Ồ, Mộ Dung Khí? Hắc hắc!" Nhạc Nhạc thầm nhủ.

"A, Nhạc lang lợi hại quá!" Hai nha đầu cũng chạy ra, cùng kêu la với Tiên Vu Yên. - <http://.com>

Tiên Vu Thác nghe thấy tiểu Bích tiểu Ngọc cũng gọi Nhạc Nhạc là "Nhạc lang", càng bội phục Nhạc Nhạc hơn, lòng nhủ "Ta mất thời gian hai năm, cũng không làm được nha đầu nào, tiểu tử này làm hết một lần, ài, thiên tài, sau này phải đi theo hần học mấy chiêu!"

"À, đại ca, sao đại ca xưng hô Nhạc Nhạc, kêu bằng ca thế?" Tiên Vu Yên thắc mắc.

"Ha ha, ta thích gọi y như vậy, người không cần hỏi đâu! Nhạc Nhạc ca, đại ca bận rồi!" Nói xong gã rạo rục chạy ra ngoài viện.

"Tiều thư, hôm nay y giống như nhặt được báu vật." Tiểu Bích lẩm bẩm nói.

"Hôm nay có phải y giận đến điên rồi không, vừa nãy thấy y rất tức giận Nhạc lang..." Tiểu Ngọc cẩn thận nói.

"Y... có hơi thất thường..." Tiên Vu Yên nói.

"Nếu cho người đôi cánh, y nhất định sẽ cao hứng bay lên trời! Cho nam nhân một chút xuân dược, y nhất định sẽ đi kiếm nữ nhân, nếu một nam nhân muốn đi kiếm nữ nhân, y nhất định có hình dạng như thế!" Nhạc Nhạc ngấm ngấm nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16. Thái Vân (Thượng)

Hôm nay là ngày đại thọ năm chục tuổi của Tiên Vu Bộ, thiệp mừng thọ sớm đã phát ra từ trước một tháng, ai đến được đều đến cả, ai không đến được, cũng đã trả thiệp nói rõ nguyên nhân trước rồi.

Bình khí Tiên Vu thế gia ở thời kỳ nhiễu nhương cực kỳ được tôn sùng, cho nên lớn đến bình mã vương gia, nhỏ đến tiểu bang tiểu phái, cả đến những người đơn độc, cũng cực lực tạo mối quan hệ tốt với Tiên Vu thế gia, để có được bình khí vừa ý.

Lần này trong thiệp mời của Tiên Vu thế gia, đã từng viết: "Tiểu nữ đã đủ mười tám, còn chưa xuất giá, rất thích sự tích anh hùng hào kiệt, tại hạ với tiểu nữ Tiên Vu Yên, cung kính chờ đợi đại giá!" Mỗi tấm thiệp như là quảng cáo cho lời cầu hôn phát ra, hôm nay chưa đến giờ ngo, đại sảnh đã chật ních "Anh hùng hào kiệt".

Tối qua Tiên Vu Thác chắc là chơi hết sức vui vẻ, hôm nay nụ cười rất hờn nhợt, người khác còn tưởng là gã vất vả vì thọ yến của phụ thân, nào biết sự điên cuồng tối qua của gã. Tiên Vu Bộ tuy đã năm mươi, nhưng dáng người vẫn khỏe mạnh như xưa, cơ thể cao lớn rắn rỏi, chỉ là bụng dưới có hơi lồi lên, thường vuốt chòm râu dài nửa xích, nụ cười thân thiết, có điều nụ cười của lão luôn không biến đổi, không biết lão có mệt không!

"Lạc vương phủ Lạc nhị công tử cùng người nhà đến!" Gia đình lớn giọng truyền báo.

Lạc Hà dẫn theo Lạc San, Đông Phương Bạch, mấy tên tùy tùng hộ vệ, mang theo một phần lễ trọng, ngẩng cao đầu bước vào đại sảnh, rất nhiều người giang hồ, cùng công tử của các danh môn đại phái đều chào hỏi gã, gã cũng đáp lễ từng người, biểu tình rất khiêm tốn, chiếm được tình cảm của các nhân vật già lão, đôi với gã khen ngợi không dứt lời.

"Hôm nay đặc biệt đến chúc thọ Tiên Vu thế thúc, chúc Tiên Vu thế thúc phúc thọ vô song, gia nghiệp càng hưng thịnh hơn nữa!" Lạc Hà cung kính thi lễ với Tiên Vu Bộ.

Tiên Vu Bộ vội đỡ gã dậy, cười nói: "Nhị công tử quả nhiên là phượng trong loài người, khí vũ hiên ngang, đến đây, mời sang bên này, Thác nhi dẫn đường!" Lòng lại ngấm than "Tối qua cha đã có lời dặn, nói đã tìm được phu tư cho Yên nhi rồi, lại kêu ta làm sao giao phó với người thiên hạ, cũng không biết nữ tử này là người thế nào?"

Tiên Vu Thác vừa nói vừa cười với Lạc Hà, dẫn gã đến chỗ ngồi ở phía trước, sau khi bố trí ổn thỏa, lại trở về bên cạnh Tiên Vu Bộ, cười ha hả đón tiếp khách nhân.

"Mộ Dung thế gia Mộ Dung Khí, thỉnh an Tiên Vu thế thúc, chúc Tiên Vu thế thúc phúc như lam hải, thọ ngàn với trời." Mộ Dung Khí vẫn nhất thân bạch sắc nho bào, râu ngắn đen sì, dáng vẻ tự nhiên thi lễ với Tiên Vu Bộ.

"Mau mau đứng dậy, thế diệt tài văn chương phi phạm, thi cử đệ nhất, đáng vui đáng chúc, so với Thác nhi nhà ta hơn cả trăm lần!"

Đứng sau Tiên Vu Thác cười một lát, mời Mộ Dung Khí vào ngồi.

"Đương triều nhất phẩm hổ phiêu đại tướng quân Tư Đồ Tĩnh đại nhân và chúng nhân Vạn Lý Minh đến!" Gia đình truyền báo.

Lần này những người đang ngồi đều có chút hỗn loạn, đến đây đều là báo ra danh hiệu, không có ai trực tiếp báo quan chức, đang ngồi có không ít con nít của các quan tướng quan trọng của vương gia các nước chư hầu, cũng đều là lấy thân phận hậu bối đến, đầu có giống như Tư Đồ Tĩnh âm ỉ như vậy.

Có một số hào khách giang hồ đã không nhận được mắng: "Con mẹ nó, làm ra vẻ đáng thương tới đây!"

"Phải rồi, cũng chỉ cuồng vọng ở hoàng thành mà thôi, người ta đại thọ người cũng không để người ta yên!" Tiếng mắng rất nhỏ, không có người nào dám

chủi thẳng nhà Tư Đồ có quyền thế nhất đương triều, bởi vì họ với Vạn Lý Minh rất thân cận, tưởng chừng như là một nhà, ở đâu có người của Tư Đồ gia, ở đó có Vạn Lý Minh.

Tiên Vu Bộ ra đón tận cửa, theo lễ số của dân thường chào Tư Đồ Tĩnh, mọi người cũng khẽ bái theo, chỉ có những chư hầu trọng tướng cả đầu cũng không ngẩng lên, đang ngồi thưởng trà, có một số hán tử lỗ mãng cũng ngồi y như cũ, không lý gì đến ánh mắt của người khác. Truyện Tiên Hiệp - .com

Tư Đồ Tĩnh tướng mạo cực kỳ bình thường, còn có thể nói là xấu xí hơn một loạt nhân vật được cho khó coi ở đây nữa. Gã ngẩng cao đầu, rất đặc ý bước vào đại sảnh, hiệu quả huyền ảo này, gã đã đoán trước được, đi theo sau lưng là bốn năm nữ tử mỹ lệ trẻ tuổi, bảy tám tên cao thủ công lực phi phàm, ngoài ra đều là kẻ nổi danh hiển hách trong giang hồ.

Đội sau khi mọi người hơi hơi yên lặng, gã từ tốn cất tiếng nói lớn: "Ta đại biểu cho Tư Đồ gia, đến chúc thọ Tiên Vu gia chủ, tiện thể xem thử Tiên Vu tiểu thư, nghe người ta nói, Tiên Vu tiểu thư đẹp như thiên tiên, trang nhã cao quý, nếu như là thật, ta cũng không đề tâm mà đến đề nghị kết thông gia..."

Đây không phải rõ ràng là không xem nhà Tiên Vu thế gia trong mắt ư, người ta xinh đẹp người liền lấy đi, bất kể người ta có đồng ý hay không, cái này có gì khác với cường đạo đầu. Những người khác hồng lên một tiếng giống như là nổ bùng nổi, so với ban nãy càng lộn xộn hơn, có người thiếu niên, nộ khí dồi dào, cao giọng mắng lớn.

Tư Đồ Tĩnh lạnh lẽo quét mắt qua chỗ huyền ảo dữ nhất, những người đó tiếp xúc với ánh mắt hán đều ngưng tiếng lại, đầu cũng cúi xuống, tuy rằng Tư Đồ Tĩnh chưa được coi là hung ác tàn nhẫn, nhưng thời gian dài sống cuộc sống chỉ tay năm ngón, cũng hình thành khí thế không gian mà uy của gã.

"Hừm, Bành Nghĩa ta nhìn không quen loại người cận bã này, ác cầu cạy thế hiếp người, hừ!"

Bởi vì mọi người bị Tư Đồ Tĩnh nhìn mà tiếng nói đột nhiên nhỏ lại, lời này của người kia hiển nhiên đặc biệt nổi bật.

Tư Đồ Tĩnh bỗng nhiên nghe được tiếng mắng trần trụi nhất trên giang hồ này, sắc mặt đại biến, quát: "Vừa rồi ai mắng đấy, có gan đứng ra đấy!"

Bành Nghĩa vốn không muốn đứng ra, nhưng hơn mười hán tử giang hồ cạnh gã, đều nhìn chăm chăm gã, gã nào có thể không đứng ra được, nếu như không đứng ra, đầu còn mặt mũi nào xông pha giang hồ nữa. Lách khỏi mấy người chắn đường, lớn tiếng nói: "Là Đoạn hồn đao Bành Nghĩa ta, người muốn sao đấy?"

Tư Đồ Tĩnh lộ ra ý cười tàn khốc, nói: "Lại dám khinh miệt mắng trọng thần triều đình, theo luật phải chém, có điều hôm nay là sinh nhật của Tiên Vu gia chủ, nên không tính toán với người, nhưng cũng phải xem bản lĩnh của người!"

"Người muốn đánh nhau ư, Bành Nghĩa ở trên giang hồ chưa từng sợ người nào!" Bành Nghĩa chính khí凛冽, cặp mắt như chuông đồng trùng trùng thẳng Tư Đồ Tĩnh.

Tư Đồ Tĩnh quay người nói nhỏ mấy câu với một người trẻ tuổi đeo kiếm sau lưng, người trẻ tuổi liền từ từ bước tới gần chỗ Bành Nghĩa.

"Nghe nói đao của người rất nhanh? Rút đao!" Người trẻ tuổi lạnh lẽo chế nhạo.

Bành Nghĩa cảm thấy cực kỳ bất ổn, nhưng lại không biết mấu chốt ở chỗ nào, chăm chú nhìn mắt người này, sao giống như bị rắn độc nhìn chăm chăm, cả dũng khí bạt đao cũng không có, nhưng chung quy đã rút đao ra.

Người trẻ tuổi vốn cách gã một trượng, nhưng Bành Nghĩa vừa rút đao ra, người ấy đột nhiên đã đến trước mặt gã, gã chỉ cảm thấy lỗ tai mát lạnh, sau đó một chất lỏng ấm nóng, chảy lên mặt gã, lấy tay lau, trên tay đỏ tươi: "Máu, a, làm sao chảy máu rồi!"

Người khác vừa nhìn, đã biết Bành Nghĩa so với thanh niên sử kiếm này, còn kém một bậc, Bành Nghĩa cả cơ hội ra tay cũng không có, nếu như kiếm ấy đâm trên cổ gã, gã đã là người chết rồi.

Có người mắt sắc, đã nhận ra lai lịch của thanh niên ấy, la lên "Đó là Thiểm điện kiếm Ngô Thanh!"

Ngô Thanh thiểm điện kiếm, kiếm nhanh như chớp, xuất đạo ba năm, nhân vật thành danh chết dưới tay y không dưới trăm người, lấy bình tĩnh, cay nghiệt để nổi danh.

Trên kiếm của Ngô Thanh bỗng nhiên xuyên qua một cái tai, mọi người không tự nhiên nhú cặp lông mày, một nữ tử xinh đẹp sau lưng Tư Đồ Tĩnh cũng giống như mọi người, nhún cặp lông mày, nữ tử người mặc áo lụa màu, đẹp như mây ngũ sắc, tướng mạo cùng mức độ với tiểu Bích tiểu Ngọc, nhưng lại có khí chất đặc biệt dịu dàng, kiêu đứng cũng vô cùng sống động, tư thế uy mỹ, trong tay cũng cầm một thanh kiếm.

Ngô Thanh dựng kiếm vuông góc với mặt đất, nhả chân khí ra, cái tai rơi xuống chân Bành Nghĩa, cười nói: "Người còn có một tai, cũng để lại chứ!" Nói rồi gã bỏ tới Bành Nghĩa, người khác lòng nghĩ cái tai kia của Bành Nghĩa cũng giữ không được rồi.

Ngoài cửa đột nhiên lóe lên một bóng đen, quát lớn một tiếng, "Này!" Đao quang lóa mắt phủ lên Ngô Thanh, Ngô Thanh chỉ thấy đao khí này vô cùng bá đạo, nếu như kiếm này chặt xuống tai Bành Nghĩa, đao của người này chắc chắn rơi trên cổ mình, vì một cái tai phế vật, không cần thiết vứt đi cái mạng của mình, thế là gã từ từ thu kiếm về, vốn dĩ kiếm của Ngô Thanh đã gọt vào tai Bành Nghĩa, kiếm đã ra, máu từ tai gã ứa ra ngoài.

Bành Nghĩa sắc mặt trắng bệch, mồ hôi đã ngấm ướt quần áo, đao cũng quăng trên đất, la lớn một tiếng, chạy ra ngoài cửa, mọi người chỉ than tiếc, không có ai ra mặt cho gã, bởi vì đây chính là giang hồ.

Ngô Thanh hỏi "Người là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Ngư Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17. Thái Vân (Hạ)

Hắc nhân còn chưa hỏi đáp, một thanh niên cao lớn ở phía sau Tư Đồ Tinh đứng ra quát: "Y là Quan Thái kẻ phản bội của Đạo cốc, để ta chỉnh lý y!"

Khung người của Quan Thái cũng rất cao lớn, nhưng tỏ ra hơi ốm yếu, sắc mặt khô vàng, giống như ăn uống không tốt trong thời gian dài, mặt vuông mắt hồ, vẻ mặt trời không sợ đất không sợ, có điều hơi có phần chất phác, thật thà nói: "Ba Mộc Đồ, người với cha người Ba Khắc Tinh mới là phản đồ của Đạo cốc, sư phụ ta Quan Thành Phong bị các người hại chết, ta đã chạy trốn ra ngoài, còn bị các người truy sát, hôm nay ta tới đây chỉ là đưa một bức thư cho Tiên Vu gia chủ, bởi vì sư phụ chỉ có một mình hữu là Tiên Vu gia chủ... ta không phải đến đánh nhau đâu!"

Quan Thái nói chuyện không phải rất mạch lạc, nhưng ý cơ bản mọi người nghe đều hiểu, mọi người đều ngầm hiểu gật gật đầu, biết được tại sao Đạo cốc vứt bỏ truyền thống mấy trăm năm, liên hợp với Vạn Lý Minh, té ra xuất hiện kẻ phản bội.

Ba Mộc Đồ đại nộ, nói: "Đừng có nói vậy, người vì ăn cắp tín vật Tụ Dương đao của Đạo cốc, đã giết môn chủ, cha ta đương nhiên tiếp nhận chức vị môn chủ, thu hồi tín vật của bản môn, đó là lẽ dĩ nhiên, xem đao!"

"Khoan đã!" Đây là Tiên Vu Dĩ nói. Tranh chấp vừa rồi thuộc về cá nhân giữa Tư Đồ Tinh và Bành Nghĩa, lão có thể tránh phiền phức không ra mặt, nhưng vấn đề quan hệ đến danh dự của mình hữu và mình, sao có thể nhường nhịn được nữa: "Tạm thời không nên động thủ vội, để ta xem hết thư, rồi nói sau!"

"Không được!" Ba Mộc Đồ rất nóng tính, rút đao chặn đường Quan Thái, thân đao phát ra đao khí.

Đang lúc này, một tiếng uest oải buồn ngủ từ cửa hông sau đại sảnh vang lên: "Buồn ngủ quá! Oa, nhiều người thế này, Yên nhi, thể diện cha nàng thực lớn, oa, còn có mấy người quen nữa cơ! Ta đi chào hỏi cái!"

Đây là tiếng nói của ai vậy, Vương Nhạc Nhạc áy mà! Từ lâu đã ở hậu sảnh nghe được đầu đuôi sự việc, từ miệng Tiên Vu Yên được biết, nhà Tư Đồ này với Vạn Lý Minh quan hệ cực kỳ mật thiết, dựa vào nguyên tắc "Hận ốc cập ô", nên cũng hận nhà Tư Đồ! Thấy trận náo nhiệt không thể dứt ra, nhạc phụ tương lai sắp mất đi sĩ diện lớn, nếu không ra khuấy rối một phen, thì có lỗi với mình.

Tuy tiếng nói uest oải, nụ cười uest oải, nhưng nhất thân mặc quần áo võ sĩ màu trắng, đai ngọc xanh màu nước biển, kết hợp với bộ mặt tuấn mỹ khác thường, khí thế kinh người, khiến ánh mắt mọi người bị hấp dẫn dán trên người hắn. Tiên Vu Yên sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành ở sau lưng bị phong quang của hắn cướp hết, nhưng vẫn cứ cười dịu dàng chăm chú nhìn Nhạc Nhạc, biểu tình "Thế nào chàng cũng là xuất sắc nhất!"

Người quen của hắn chẳng qua là mấy người Lạc vương phủ, bởi vậy hắn không coi ai ra gì đi về phía Lạc San, cách rất xa đã kêu lớn: "San nhi, nàng cũng đến rồi, qua đây để ta ngắm nào!"

Lạc San không ngờ Nhạc Nhạc sẽ xuất hiện ở đây, mắt tích mấy ngày, làm cho nàng gầy đi rất nhiều, thấy Nhạc Nhạc đối với nàng như vậy ở trước mặt mọi người, mừng thẹn lẫn lộn, tình ý càng nhiều, không lý gì tới tiếng quát của Lạc Hà, chạy băng băng tới lao vào lòng Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc ôm nàng, nhẹ nhàng quay một vòng, mềm giọng cười nói: "Mấy ngày không gặp, San nhi gầy đi rất nhiều, càng trở nên xinh đẹp hơn nữa! Yên nhi ở bên đó, đi qua tìm nàng nói chuyện, lát nữa ta lại kiếm nàng!"

"Hời ôi, mấy ngày nay tiểu muội không tìm được đại ca, khiến tiểu muội sắp chết rồi, sao vừa chào hỏi đã không được gặp nữa! Tiểu muội cần đại ca... nếu như không thấy được đại ca, một mình tiểu muội cũng không sống được đâu!" Lạc San ở trong lòng Nhạc Nhạc, cũng không nên được tương tư mấy ngày, khẽ khóc lóc.

Nhạc Nhạc xấu hổ trong lòng, không ngờ Lạc San si tình với mình như thế, vội vàng an ủi, nói: "Hảo San nhi, ca ca ra có tý việc, để Yên nhi giải thích cho tiểu muội, ở đây còn có người khác, không nên để người ta nhìn thấy San nhi khóc, được không?"

Lạc San nước mắt vòng quanh, ngẩng đầu lướt nhìn xung quanh một lượt, quả nhiên thấy đã có hơn ngàn người hiếu kỳ nhìn nàng rồi, nàng rất ngượng, lau nước mắt, đi tới chỗ Nhạc Nhạc chỉ, gương mặt đỏ ửng bước tới cạnh Tiên Vu Yên, nàng với Tiên Vu Yên đã biết nhau từ lâu, Tiên Vu Yên kéo nàng đến bên cạnh, giúp nàng lau nước mắt, khẽ nói điều gì, Lạc San đôi khi gật đầu, lúc thì kinh ngạc, lúc thì hiếu kỳ.

Nhạc Nhạc nhìn thấy Mộ Dung Khí, chỉ hướng về gã gật đầu, xem như là chào hỏi.

Nhạc Nhạc đi ngang qua Ba Mộc Đồ, đi thẳng tới chỗ Quan Thái, lớn tiếng cười nói: "Quan Thái huynh, lâu lắm không gặp đây! Đi, cùng ta vào trong uống mấy chén!" Vừa nói vừa nháy mắt với gã, sau đó truyền âm nói với Quan Thái: "Ta là Vương Nhạc Nhạc, đi qua đây với ta, giao thư cho Tiên Vu gia chủ!"

Tuy có phần chất phác, nhưng gã không ngu ngốc, thấy Nhạc Nhạc từ hậu sảnh Tiên Vu thế gia đi ra, nhất định là người tín nhiệm của Tiên Vu thế gia, vừa nghe được lời truyền âm của hắn, lập tức cười thật thà nói: "Đúng rồi, Vương huynh, phải uống mấy hũ mới được!"

Nhạc Nhạc kéo tay Quan Thái, từ từ đi đến gần Ba Mộc Đồ, Ba Mộc Đồ nào để cho bọn hắn đi qua, nếu như đi qua rồi, Tiên Vu gia chủ xem xong thư, có thể thanh danh cha gã trên giang hồ sẽ xấu đi, gã thấy Nhạc Nhạc dường như có vẻ không biết võ công, liền tập trung tất cả sát thế trên người Quan Thái, nhưng gã tức khắc phát hiện không hay, bởi vì nhược điểm trên người, giống như bị kiếm khí mãnh liệt chỉ vào, động cũng động không nổi, nếu như động rồi, kiếm khí ấy nhất định sẽ động một thành trăm, toàn bộ công về phía gã.

Mọi người tại trường có thể không cảm thấy như vậy, chỉ thấy được Nhạc Nhạc lắc lư lắc lư, ung dung tự nhiên kéo Quan Thái, còn Quan Thái nắm chặt hữu thủ, chăm chú hết sức nhất cử nhất động của Ba Mộc Đồ, nhưng Ba Mộc Đồ lại không động tí nào, mồ hôi trên đầu to như hạt đậu, lăn xuống từng hạt, đã là mùa thu, nhưng quần áo lại đã bị thấm ướt.

Mô tả tuy lâu, nhưng cũng chỉ mấy giây đồng hồ, một bóng người vụt qua, Nhạc Nhạc và Quan Thái đã vượt qua Ba Mộc Đồ, đi đến trước mặt Tiên Vu Bộ.

Ba Mộc Đồ mệt lử một hồi, chống trường đao xuống đất, há hốc mồm thở hổn hển, giống như vừa mới đi chơi quý môn quan một chuyến, gã chưa đến nổi kém cỏi như thế, nhưng gã đã xem nhẹ Nhạc Nhạc, nếu như đánh nhau thực sự, gã đã là người chết rồi.

Tiên Vu Bộ tiếp lấy bức thư, bức thư dùng máu viết trên một tấm giấy bản, trên thư viết: "Bộ huynh... ta bị sự đệ mưu hại, e rằng không còn nhiều thời gian, đặc biệt thu đây tờ đưa com làm đồ đệ, truyền cho gã bản lĩnh đao pháp đặc ý của ta, còn có con gái của ta là Quan Đình, tuy vào cửa nhà quyền quý, nhưng thế cục nhiều nhương, nếu như ngày nào đó gặp khó khăn, mong Bộ huynh niệm tình cũ, cứu trợ chúng nó!"

Tiên Vu Bộ sau khi xem xong, than dài một tiếng, lòng thầm nhủ "Thành Phong huynh cứu ta một mạng, ta còn chưa đền ơn, việc nhỏ này sao ta có thể thoái thác!" Lại cao giọng nói với mọi người: "Sự thực đã rõ, ta cũng không nói nhiều nữa! Thác nhi, dẫn truyền nhân của Quan Thành Phong là Quan Thái đến hậu đường nghỉ ngơi cho khỏe."

Nhiều tân khách đã hiểu sự việc ra sao, đã công nhận Quan Thái là truyền nhân của Quan Thành Thái, phụ tử Ba Khắc Tinh nhất định là mưu sát chương môn, bọn giết người diệt khẩu, chỉ trừ Ba Mộc Đồ, tiếng thảo luận không ngớt vọng vào tai.

Tư Đồ Tinh cũng bị xấu mặt, vốn định lập uy, nào muốn rồi loạn âm ỉ thế này, nhưng lực lượng Đao Cốc không được phép coi thường, chỉ bức bội hừ một tiếng: "Ba Mộc Đồ, còn không lui lại!"

Lại lớn tiếng nói "Đây là chuyện riêng của Đao Cốc, mọi người không cần quan tâm quá, à, đây là Tiên Vu tiểu thư phải không? Quả nhiên mỹ lệ phi thường, tại hạ đương triều nhất phẩm tướng quân Tư Đồ Tinh, vô cùng ngưỡng mộ mỹ mạo của tiểu thư, đặc biệt đến cầu hôn, không biết ý tiểu thư thế nào!"

Tiên Vu Yên ban nãy ở hậu sảnh đã nghe lời cuồng vọng của gã, lại nghe lần nữa, tỏ ra không quá tức giận, chỉ nhặt nhổ nói: "Hết sức có lỗi, tiểu nữ là một thảo dân, nhận không nổi hậu ái của nhất phẩm đại tướng quân!"

Nàng nhấn mạnh chữ đại ấy, chọc đến mức Tư Đồ Tinh trong mắt nổi lên nộ hỏa, nhưng lại không thể phát tác, bình tĩnh một lát mới nói: "Hô hô, Tiên Vu tiểu thư thực biết nói đùa, nếu như là vì Tiên Vu tiểu thư, ta thà rằng vứt bỏ quan chức, để bày tỏ lòng thành thật!"

Tiên Vu Yên cười nhạt, nói: "Tư Đồ đại nhân làm sao có thể vì một tiểu nữ tử mà bỏ đi chức đại tướng quân, đại tướng quân đích xác là vinh hiển lắm! Và lại, tiểu nữ trong lòng đã có nơi, không dám nói vao cao!" Lúc nói, nàng đưa mắt nhìn về phía Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc cũng đang nhìn nàng, hai người đối mặt cười một tiếng, muôn vạn nhu tình, đều là ở trong mắt.

Người khác đối với loại nhu tình này tỏ ra vô cùng cảm khái, thực muốn đi ngay về nhà kiếm vợ mình, hào hào ngắm một phen. Chưa cưới được vợ, hận không thể lập tức kiếm ngay lão bà, ân ái ái ái triền miên cả đời. Truyện Sắc Hiệp - <http://.com>

Mộ Dung Khí biểu tình rất kỳ dị, nói không rõ là ca tụng, hay là cái gì khác.

Tư Đồ Tinh chưa xét nhìn bọn họ, lại cảm hận trừng Nhạc Nhạc, hy vọng có thể dọa lùi cái thứ không biết võ công này, nhưng Nhạc dường như không cảm giác được ý hận của gã, vẫn cứ mỉm cười không biết mệt mỏi.

"Hừ, cho dù lòng tiểu thư đã có chỗ, nhưng chỉ cần vẫn chưa kết hôn, ta vẫn còn có cơ hội tranh thủ, nhớ để cho ta một cơ hội thì được rồi, không có việc nào mà Tư Đồ Tinh ta không thể làm được!" Tư Đồ Tinh vẫn chưa hết hy vọng, hoặc là gã chưa từng thất bại, hoặc là gã cho rằng nhất định có thể đánh bại được Nhạc Nhạc.

Vương Nhạc Nhạc thấy gã điên cuồng ngang ngược như vậy, lòng nảy ra ý xấu, khoe miệng treo lên nụ cười uể oải, đi về phía Tư Đồ Tinh, không phải mà là đi về phía cô nương áo lụa màu bên cạnh Tư Đồ Tinh.

Thái y cô nương vốn rất có hiếu kỳ với Nhạc Nhạc, từ lúc Nhạc Nhạc đi từ hậu sảnh ra, luôn luôn hấp dẫn mục quang của mọi người, gã phô ra vẻ tuấn mỹ như thế, không chỉ là tuấn mỹ, còn có phong vận kỳ diệu trong mắt hắn, khí chất kỳ dị trên người hắn, khiến người vừa nhìn thấy hắn đã sinh ra hảo cảm, mắt hắn hấp dẫn người ta nhất, như có vô hạn nhu tình, cơ thể hắn cũng kỳ diệu nhất, chăm chú nhìn một hồi, tim đã nhảy liên tục... tâm hồn thiếu

nữ đang suy nghĩ hỗn loạn, lại thấy hân hoi cười tiến về phía mình, hân... đang cười với ta chẳng! Ta phải làm sao, làm sao đây? Tim nhảy càng kịch liệt, gương mặt xinh đẹp hơi chuyển sang đỏ, khóe miệng không kiềm chế được cười lên, mắt hân đẹp quá... như có một chùm sáng bên trong.

Nhạc Nhạc vốn muốn trả miếng bằng cách trêu chọc nữ tử bên cạnh Tư Đồ Tĩnh một tý, chọn đi chọn lại, chỉ có thái y cô nương này hợp với tâm ý mình nhất, khẽ cười, cặp mắt câu người, đã rót đủ Ngự nữ chân khí, chân khí có thể khiến nữ nhân mất phương hướng nhất, có chùm sáng mềm mại, chiếu vào trong mắt thái y cô nương.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18 – Thiên Đâu

Khi Nhạc Nhạc đi về phía Tư Đồ Tĩnh, mọi người biết nhất định sẽ xảy ra chuyện, liền nín thở nhìn. Không gian lập tức chùng xuống, ngay cả bọn hộ vệ của Tư Đồ Tĩnh cũng thấy căng thẳng, vội ngưng thần bảo vệ Tư Đồ Tĩnh, phòng có chuyện phát sinh ngoài ý muốn.

Nhạc Nhạc chẳng những không phụ lòng kỳ vọng của mọi người, lại còn khiến bọn tân khách ở đó kinh ngạc hơn. Gã khoan thai bước đến Thái Y cô nương, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, từ tốn kéo nàng cách xa Tư Đồ Tĩnh một chút, rồi thấp giọng nói gì đó vào tai nàng. Gương mặt nhỏ nhắn của Thái y cô nương chợt ửng hồng, tươi cười nhìn Nhạc Nhạc, sau đó khẽ lúc lắc đầu. Nhạc Nhạc nói thêm vài lời nữa, đột nhiên thấy nàng cười lên nắc nẻ. Nhạc Nhạc cũng khẽ mỉm cười, rồi tiếp tục nói thêm điều gì đó, Thái y cô nương liền tròn mắt liếc xéo Nhạc Nhạc, đáp lại vài lời, rồi cúi đầu bẽn lẽn. Nhạc Nhạc lại nói thêm vài lời vào tai nàng, mọi người đều thấy dường như gã thừa cơ hôn nhẹ lên tai nàng vậy. Thái y cô nương gật gật đầu, chậm chạp quay về chỗ cũ, còn Nhạc Nhạc cũng cười hi hi trở về bên cạnh Tiên Vu Yên.

Tiên Vu Thác sớm đã quay về đại sảnh, y đang lo lắng Tư Đồ Tĩnh cuồng vọng si mê tiểu muội của mình, càng lo cho Nhạc Nhạc gặp phải chuyện phiền phức. Đến khi thấy Nhạc Nhạc bước đến gần Tư Đồ Tĩnh, sự lo lắng của y càng tăng lên gấp bội, lòng nghĩ: "Tiểu tử nhà người sao mà cứ lấy chuyện thị phi làm trọng thể kia, quấy phá không có thuốc gì chữa được, sau này trở về Hoa lâu ta phải sửa trị người mới được!" Lòng đang lo nghĩ phát xiu như vậy, ai ngờ lại chứng kiến thêm chuyện Nhạc Nhạc to gan đi câu dẫn Thái y mỹ nữ ở trước mặt mọi người, rồi thấy gã an toàn quay về, bèn nhin không được chớp lấy vai hỏi gã đã nói những gì?

Mọi người cũng xôn xao hân lên, cho đến giờ vẫn không biết chuyện thực tế đã xảy ra như thế nào. Mọi người đều muốn biết, gã thiếu niên tuấn tú bạch y đó là ai? Sau đó thì họ đều biết gã tên là Vương Nhạc Nhạc, liền đều bật cười ha hả ra chiều khoái trá lắm.

Phát sinh nhiều chuyện lý thú như vậy, sát khí trong khách sảnh đã giảm đi rất nhiều. Mọi người thấy có rượu thịt trên bàn, bèn vừa ăn uống, vừa thảo luận các chuyện thú vị, quên đi vừa rồi đã phát sinh chuyện gì không hay.

Về phần Thái Vân, nàng cũng không dễ chịu gì khi quay về bên Tư Đồ Tĩnh. Bốn nữ nhân được Tư Đồ Tĩnh mang đến đều nhìn nàng với con mắt soi mói. Không biết là họ trách nàng không biết nết, hay là ghen ghét vì không được Nhạc Nhạc để mắt tới. Chỉ có quý mới biết!

Nhưng Thái Vân vốn là phụng mệnh của sư môn, phải mau chóng đến Vạn Lý Minh, đối với Tư Đồ Tĩnh không hề có cảm giác gì. Chi là trên đường đi lại tẩu xảo gặp được hân là người của Vạn Lý Minh, bèn chuyển sang đi cùng. Nàng mới hạ sơn, đâu biết gì đến thế sự nhân tình!

Tiên Vu Yên rất vừa ý với kết quả vừa rồi. Tuy hôn sự này là do phụ thân định đoạt, nhưng người lại không hề tự mình đứng ra lựa chọn con rể. Chàng thiếu niên này tuy xem có vẻ không có võ công, nhưng lại có thể khiến cho người ta cảm thấy kỳ lạ. Thấy bọn tân khách bắt đầu ăn uống trở lại, tự nàng cũng cảm thấy thanh thần hân đi.

Tiên Vu Thác cùng Tiên Vu Yên, Lạc San, và Tiểu Bích và Tiểu Ngọc cùng vây lấy Nhạc Nhạc, hỏi dồn: "Chàng lúc nãy nói gì với à đó vậy?" Nhạc Nhạc không giấu được bọn họ, bèn ra vẻ thật thà đáp:

"Ta nói: "Cô nương, nàng thật đẹp, giống như mây hồng trên thượng giới" Thái Y cô nương nghe thế mỉm cười ửng đỏ cả mặt, nhìn ta với ánh mắt tươi cười. Ta lại nói: "Cô nương có biết tên ta là gì không?" – Nàng khe khẽ lắc đầu, ta tiếp: "Ta tên là Vương... Nhạc Nhạc..." Nàng bật cười. Ta lại tiếp: "Cô nương cười đẹp quá, giống như mây hồng bị gió thổi tung bay, nàng tên thật là gì, năm nay bao nhiêu tuổi?" — Nàng ấy đáp tên là Thái Vân, năm nay 19 tuổi, rồi cúi đầu bẽn lẽn. Ta kê tai nàng nói nhỏ: "Coi chừng tên hân sắc Tư Đồ Tĩnh, nếu có chuyện gì cứ tìm ta..." Nàng gật gật đầu rồi quay về chỗ cũ."

Tiên Vu Thác không dám tin lời hân, kinh ngạc hỏi: "A, đơn giản như vậy sao, sao thế được?"

Lạc San không vừa lòng nói: "Không được hoài nghi lời Nhạc lang, lời chàng nói như thế nào thì chuyện nhất định là như thế!"

Tiên Vu Yên cũng tiếp lời: "Nhạc lang nhất định không lừa dối chúng ta bao giờ! Không tin thì đệ đến hỏi Thái Vân cô nương xem sao, thử khiến cho

nàng ta nói ra tính danh, niên kỷ... đệ sẽ biết là đơn giản hay không đơn giản liền?"

"Đúng rồi, đúng rồi!" Tiểu Bích và Tiểu Ngọc tiếp lời.

"Bất quá Nhạc lang quả thật lợi hại, mới vừa gặp cô nương người ta, thế mà đã câu hồn dẫn phách người ta đi rồi!" Lạc San tự hào nói.

"San muội, nói người ta không nghĩ đến mình, ta nghe Nhạc lang kể, lần đầu gặp nhau muội cũng cùng một dạng với Thái Vân cô nương chứ không khác gì! Khách khách khách khách...!" Tiên Vu Yên châm chọc.

"Hừm, Nhạc lang xấu lắm, cái gì cũng đem kể cho Yên tỷ ты hết, không công bình!" Lạc San nhìn Nhạc Nhạc trách móc. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://.com>

Lúc này Tiên Vu Thác chợt kéo lấy Nhạc Nhạc, thuận tiện đặt vào tay gã một cái hộp bọc gấm, vừa khéo Tiên Vu Bộ cũng đến.

Nhạc Nhạc cung thân thi lễ: "Nhạc phụ đại nhân tại thượng, xin nhận tiểu tể một lạy!"

"Ha ha, hiền tể mau đứng dậy, nghe mọi người nói, trong lần khảo thí vừa rồi ngươi đứng thứ ba, quả thật là không tệ!" Tiên Vu Bộ thầm nghĩ: "Ta không nhận ngươi không được rồi, lão tử đã có lời, con gái ta lại chọn chính ngươi, hôm nay biểu hiện của ngươi cũng không tệ, ngươi lại cao lớn tuấn tú, ài, quả nhiên không còn chỗ để chọn lựa nữa rồi!"

Nhạc Nhạc lại dâng cái hộp bọc vải gấp lên, cười nói: "Vật này là lễ vật do con và Yên nhi chuẩn bị dâng lão gia, chúc lão gia trường thọ an khang, phú quý vinh hường!"

"Ha ha, hiền tể quả là phí tâm!" Tiên Vu Bộ nhanh chóng tiếp lấy lễ vật, tâm ý rất vừa lòng vì rể quý đã sớm chuẩn bị lễ vật mừng thọ cho mình!

Đột nhiên, có tiếng kêu khóc khủng hoảng từ bên ngoài truyền vào. Một đại hán vận thanh y toàn thân nhuốm máu vọt lao vào, lão già Viên Hôi hộ vệ cạnh Tư Đồ Tinh vội chặn lại hỏi: "Phát sinh chuyện gì?"

"Có người quấy phá Thanh long đường, giết hàng chục huynh đệ của Thanh Long đường, ngay cả đường chủ cũng thụ thương rồi, người sai tiểu nhân đến đây xin cứu viện! Chết rất nhiều người, hắn vẫn còn tiếp tục chém giết!" Hán tử mới đến trông rất sợ sệt, hắn nói không ngừng, thần sắc hiện rõ vẻ khủng khiếp.

"Bao nhiêu người?" Viên Hôi vội thét hỏi.

"Chỉ có độc nhất một... một nữ nhân!"

"Đi, mau!" Viên Hôi quát bảo người của Vạn Lý Minh đang đứng phía sau Tư Đồ Tinh.

Bọn chúng cùng với Tư Đồ Tinh lên tiếng cáo từ, rồi li khai Tiên Vu Thế gia.

Bọn tân khách cũng rất hiếu kỳ, xem chuyện người khác làm vui, bèn xì xào nghị luận, tán xem đã xảy ra chuyện gì.

Nhạc Nhạc nhìn Viên Hôi, lộ xuất nụ cười quái dị, cùng Tiên Vu Bộ thừa qua vài chuyện, rồi cùng bọn nữ nhân đến tiểu viện của Tiên Vu Yên.

—oOo—

Thanh Long Đường.

Thanh Long Đường vốn toàn màu xanh, hiện tại đã nhuốm hồng. Hồng chính do máu, máu nóng.

Một thanh loan đau, như tàn nguyệt. Tàn như lãnh nguyệt. Đao quang múa lên, như lưu tinh bay lạc, từng chiêu trí mệnh, hữu công vô thủ. Bang chúng dạng thường của Thanh long đường bị đao quang đánh cho tan nát. Người sử đao là một nữ nhân, da thịt trắng nõn mềm mại như nước. Cơ thể thành thực đầy đặn của nàng mỗi khi huy đao đều lộ ra những đường cong hấp dẫn ánh mắt nam nhân. Nàng đẹp cái đẹp chết người. Xác thật là chết người! Vì ai dám dừng lại nhìn cái đẹp đó, dù chỉ một chút xíu, thì hồn cũng đã du địa phủ rồi.

Nữ nhân mặt lạnh như sương, tròn mắt nhìn bọn bang chúng vận áo xanh hỏi: "Lý Trụ hiện ở đâu? Nếu không khai, các người phải chết hết, mau tìm hắn" Một đạo bán nguyệt bắn ra, đầu và thân của bọn bang chúng đều phân khai ra. Đao quá nhanh. Bọn chúng vừa nghe cổ mất lạnh, thì đã nhìn thấy thân thể của mình, không phải một thân thể có đầu một nơi mình một nẻo, mà là một thân thể bị chẻ thành hai mảnh. Cái suy nghĩ liệu không biết thân hình của mình có bị chẻ ra đều và đẹp không chính là suy nghĩ cuối cùng của bọn chúng.

"Cô nương tìm Lý mỗ có gì chỉ giáo?" Lý Trụ vốn không nghĩ là phải ra mặt, nhưng nếu không ra, thù hạ ắt phải chết hết. Nếu để mình chủ truy ra được thì sống không bằng chết, thà rằng ra mặt còn hơn!

"Lý trụ, ha ha ha, chỉ giáo gì à? Năm ấy ngươi vô cớ giết sạch người nhà ta, hôm nay Giang Tiểu Vi ta trở về báo cừu!" Vừa chém chết bọn tiểu binh cản đường, nàng vừa tiến gần đến Lý Trụ.

Lý Trụ thấy đao pháp tinh giản hiểm độc của nàng, lòng cực sợ nói: "A a, chỉ sợ cô nương lầm rồi, sao ta không nhớ đến chuyện đó, Lý mỗ làm sao mà giết toàn gia nhà cô được?"

"Ha ha, người quên rồi à, có muốn ta nói kể cho người nghe không? Mười một năm trước, vào rằm tháng tám, dưới ánh trăng, cạnh Tinh nhân hà, trong căn thảo ốc nhà ta, người trước hết là giết cha ta, giết đệ đệ của ta, sau đó gian sát mẹ ta, người quên rồi sao?" Nàng nghiêng chặt răng, từng chữ từng chữ kể lại mọi chuyện.

Lý Trụ xuất hạn mồ hôi trán, gian sát thiếu phụ đó vốn tưởng là không ai biết, sao lại lộ ra con nha đầu này? Mẹ nó, lúc đó mà tìm được con nha đầu này, gian sát nó luôn không phải sướng điên sao? Trời ạ, ta quả nhiên phạm phải cái lỗi vô ý này, quả nhiên là không thể tha thứ, không thể tha được, lộ ra chuyện thâm kín của mình, lúc đó sao lại còn nói ra tên tuổi chi vậy không biết!

"Nhớ ra rồi phải không, hừ hừ, chịu chết đi thôi!" Nàng lại vung loan đao. Đao xuất phát từ cừu hận, biến thành âm trầm. Đao quang như tàn nguyệt, đánh đến Lý Trụ.

Có đến không về, quyết sát không phòng. Lý Trụ bị đao pháp hung tàn của nàng uy hiếp khiến thật lực giảm đi rất nhiều, sau khi quá trăm chiêu, chân khí của hắn ngày càng cạn, cước bộ chậm dần. Loan đao tàn nguyệt khứa lên cổ hắn một cái, hắn kêu thảm lặn đi một vòng, kêu lớn: "Ngăn nó lại, ngăn lại!"

Nguyên đao đó chính là lấy mệnh hắn, nhưng nhờ hắn dùng tay phải cản lấy. Dùng một tay, đổi lấy mạng, thế cũng đáng!

Bang chúng Thanh Long đường gồm hơn ba mươi mạng, nhưng dưới mệnh lệnh bức bách, liều mạng xông vào, máu huyết văng tung tóe, máu vệt bầy nhầy, tiếng kêu rên thảm thiết như trong địa ngục. Lý Trụ được hơn mười thủ hạ đưa vào nội đường, nghiêm thủ chờ đợi.

Đợi đến khi Tư Đồ Tinh cùng bọn Viên Hôi trở về Thanh Long đường, thì bọn chúng chỉ còn là những người máu, không còn người nào còn sống sót. Vào đến nội đường, xác chết nằm đầy đó đếm được hơn bốn chục người nữa, hầu hết đều bị chia năm xẻ bảy, không còn cái nào toàn vẹn. Lý Trụ bị cụt một tay đang ngồi dưới gầm bàn trong nội đường, bên ngoài có hơn hai chục bang chúng nữa đang hộ trụ, thấy Viên Hôi quay về, rất nhiều người liền ngã lăn ra đất, khóc như ri.

Viên Hôi nâng một hán tử còn khỏe dậy hỏi: "Rốc cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Một nữ nhân vừa vào Thanh long đường đã hỏi Lý ... Lý đường chủ ở đâu. Chúng tôi không nói, ả bắt đầu giết người. Giết đến khi Lý đường chủ ra mặt, bèn bảo kiếm Lý đường chủ bảo cừu, cừu giết toàn gia nhà ả. ả thấy Lý đường chủ là liều mạng giết người, ai cản đường đều bị ả giết. Người ả đánh rất nhiều vết thương. Cho đến lúc ả giết không nổi nữa, mới bỏ chạy."

"Ồ? Cái này là tư cừu mà?" Viên hỏi hỏi.

"vâng, gần như là thế!"

"Lý trụ, người làm sao mà có cừu gia lợi hại như vậy?"

"Ta... ta không biết nữa. Ta không nhớ ả là ai. Võ công của ả toàn là sát chiêu, không nhìn ra được môn phái. Thứ ả dùng là loan đao!" Sắc mặt của Lý Trụ đã tốt hơn nhiều, vết thương ở cánh tay bị chặt đã ngừng chảy máu. Thấy tính mệnh có thể bảo toàn, tinh thần của lão khôi phục lại rất nhiều.

Lúc này người của Viên Hôi quay về báo: "Có người thấy ả chạy về hướng nam thành, trên đường còn lưu rất nhiều huyết, xem ra ả không thể chạy xa đâu!"

"Tiếp tục truy tung, tìm được người rồi thì lập tức báo cho ta!"

—o0o—

Phong Diệp lâm

Phong Diệp lâm nằm ở phía sau Tiên Vu thế gia. Từ căn phòng của Tiên Vu Yên, đi qua vài tiểu đạo là có thể đến bên bia rừng.

Nhạc Nhạc cầm ngân phiếu do Hoa Thiết Thương cấp cho, thầm nói: "lão quý sư phụ, hôm sau là ta phải li khai Lạc thành rồi. Hy vọng lão ở nơi này cứ yên tâm. Ta đã dẫn thân vào giang hồ rồi, nhất định sẽ hoàn thành sở nguyện hàng ngày của lão. Hãy yên tâm ta không hề sinh cường đâu, những gì lão dạy ta đều nhớ nằm lòng! Sau này khi quay về, ta sẽ mang theo cái chết của cừu nhân để gặp lão, xin yên tâm!"

"Nhạc Lang, chàng quý đã lâu rồi, chúng ta phải rời khỏi đây thôi!" Lạc San nói.

Nhạc Nhạc nắm tay Lạc san, phóng ra ngoài rừng nói: "San nhi, ngày mai ta phải đến hoàng thành. Nghe người ta nói, Nhược Tuyết mang theo người của ma giáo đang tìm kiếm người của Vạn Lí minh để báo cừu. Ta sợ nàng ấy xảy ra chuyện gì, muốn đến xem. Nàng ở đây cùng với Yên nhi, hoặc là trở về Lạc vương phủ cũng được!"

Lạc San không chịu: "Có thể, thiếp cứ muốn ở cạnh bên chàng, không muốn ly khai. Hào ca ca, hảo phu quân, xin cho thiếp đi cùng!"

"Kỳ này đi rất nguy hiểm, nếu lỡ mọi chuyện gì, ta đau lòng lắm!" Nhạc Nhạc vuốt ve gương mặt nhỏ bé của nàng an ủi.

"Không mà, mấy ngày không tìm được chàng, người ta lo muốn chết, hu hu, chàng nói lúc nào cùng ở bên cạnh thiếp mà..." Lạc San ứa lệ rờn rờn, rồi không nhịn được khóc tu tu như bò rống.

"San nhi ngoan nào, đừng khóc nữa, ta sẽ mau chóng quay về mà, chỉ cần gặp được Nhược Tuyết bảo nàng quay về, ta sẽ quay lại ngay Lạc thành, không đi nữa. Hôn nữa ở Lạc thành này còn có Yên nhi ở với nàng mà!"

Trở về tiểu viện của Tiên Vu Yên, Lạc San vẫn còn thút thít, Tiên Vu Yên giúp nàng lau nước mắt, quan tâm hỏi: "Sao San muội khóc, có phải Nhạc lang khi phụ muội không?"

"Nhạc Lang đòi rời khỏi đây vào ngày mai, chàng không mang muội theo, hu hu...!" Lạc San nghe nàng hỏi thế, lại tiếp tục òa khóc.

"Chuyện gì cứ để tỷ tính, Nhạc lang không mang muội theo, nhất định là chàng có nguyên nhân. Bộ muội không tin Nhạc lang sao, sao lần này lại không nghe lời thế?"

Thấy Tiên Vu Yên có thể giải quyết chuyện này, Nhạc Nhạc yên tâm đi rất nhiều.

"Muội chính là không chịu nổi việc phải rời xa Nhạc lang!"

Tiên Vu Yên tìm mọi cách khuyên giải, Lạc San lúc này mới ngừng khóc, nhưng đôi mắt vẫn đỏ hồng, làm vẻ đẹp của nàng càng hấp dẫn bội phần.

Nhạc Nhạc bèn đi chào từ biệt Tiên Vu Dĩ, Tiên Vu Bộ. Gặp gặp Tiên Vu Thác, cấp cho y mười hoàn "Hoa kiếp", nhờ y để mắt lưu ý hộ bọn Tiên Vu Yên. Quan Thái nghe Nhạc Nhạc bảo muốn đến hoàng thành, hẳn cũng tiện đường đến Nam Lăng, bèn xin cùng đồng hành với Nhạc Nhạc một đoạn đường, nhằm có bằng hữu tốt chiếu ứng cho nhau.

Đêm đó, Nhạc Nhạc vì phải đi xa vào ngày mai, nên đối với bọn nữ nhân vô cùng hòa hảo, khiến cho họ cầu xin liên tục mới đi nghỉ. Chỉ ngủ được một chút, trời đã sáng.

Nhạc Nhạc không hề gọi chúng nữ nhân dậy, chỉ sợ họ tỉnh dậy sẽ khóc lóc tri kéo, bèn rón rén cùng Quan Thái li khai Tiên Vu thế gia.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19 – Giải được (Thượng)

Lạc Lạc và Quan Thái tùy tiện ăn một chút điểm tâm, mang theo một ít lương khô, đi về phương nam, từ phía nam Lạc thành đi hơn chín trăm dặm, thì có thể đến được hoàng thành, đường này nhiều non sông tú lệ, danh thắng cổ tích nhiều không đếm xuể, Lạc Lạc vác lịch Truy tâm kiếm trên vai, hòa hoãn uể oải nhìn bốn phía, không có tí khí thế anh hùng hiệp khách bức người nào, hẳn lại giống phú gia công tử đi du sơn ngoạn thủy, cảm bảo kiếm làm đồ chơi hơn, người đã được Tiên Vu Yên chế cho bộ y phục võ sĩ trắng tuyền mới tinh, tuần lẳng tiêu sái.

Quan Thái lưng vác Tụ dương, kinh sam màu xám, quần đen võ sĩ, nhanh nhẹn dũng mãnh, khung xương cao lớn, so với Lạc Lạc hơn nửa cái đầu, mặc dù có phần mộc mạc, nhưng râu ngắn rậm rạp đen bóng, vừa nhìn đã biết là nhân vật không phải dễ trêu vào.

Ra khỏi cửa nam Lạc thành, gió thu hiu hiu mát mẻ, tức thì cảm thấy thư thái, Lạc Lạc hít một hơi dài, duỗi lưng, đột nhiên nhìn thấy bóng người rất quen ở mé phải đường trước, đang vác cái bao nhỏ, đi tới đi lui, giống như đang đợi người nào.

Lạc Lạc hô lớn một tiếng "Này, người đang đợi ta à?"

"À, đúng rồi, không, ta đang đợi bằng hữu!" Mộ Dung Khí bỗng nhiên nhìn thấy Lạc Lạc, dưới sự vội vã, buột miệng nói ra lời thật.

"Ồ, thất vọng quá, vậy thì thôi, người cứ từ từ mà đợi, ta cùng Quan Thái đi trước!" Lạc Lạc từ khi biết Mộ Dung Khí là nữ nhân, cũng rất để ý nàng, mình vừa ra khỏi Tiên Vu thế gia, đã có cảm giác bị người nhìn chăm chăm, chỉ mãi đến lúc sắp ra khỏi cửa nam mới dần dần mất hẳn, bản này vốn là đùa nghịch dò xét nàng mấy câu, không ngờ nhả ra lời nói thực, thấy nàng không thú nhận, chỉ muốn tiếp tục trêu nàng.

Mộ Dung Khí vừa nghe, liền vội nói "Ta, bằng hữu của ta chắc là không đến rồi, ta đi cùng với các người nhé, trên đường có người chăm sóc tốt hơn!"

Lạc Lạc bấu môi với nàng, ra vẻ ta đã biết sẽ biểu lộ như thế, Mộ Dung Khí sắc mặt bất biến cười nói "Đi nào, thời tiết hôm nay rất tốt đấy!"

Quan Thái hình như rất thích kết giao bằng hữu, thấy nàng với Lạc Lạc quen nhau, bèn nói "Đúng rồi, nhiều người nhiều sự chăm sóc, ta thấy vị huynh đài này thần uẩn nội liễm, võ công chắc là không tệ, ta là Quan Thái, bằng hữu đều gọi ta là A Thái!"

"Ta tên là Mộ Dung Khí, Quan Thái huynh, hôm qua ở Tiên Vu thế gia ta đã thấy huynh rồi, đạo pháp của huynh quả là lợi hại!" Mộ Dung Khí nói chuyện cùng Quan Thái, mà ánh mắt lại luôn để ý Lạc Lạc, thấy Lạc Lạc đi càng nhanh, không có ý muốn nói chuyện với nàng chút nào, không ghim mình nói có phần đau lòng, không rõ đắc tội với hân chủ nào.

"Mộ Dung? Người là người của Mộ Dung thế gia ở Mạch Dã thành? Nghe nói võ công của Mộ Dung thế gia rất đặc biệt, ta từng nghe sư phụ nói, nếu khi ta hành tẩu giang hồ cần phải chú ý nhiều nhiều!" Về mặt Quan Thái ra chiều rất kính trọng.

"Đâu có, chỉ có chút bản lĩnh quyền thuật mà thôi!" Thấy Lạc Lạc đi càng nhanh, vội đi lên mấy bước, sánh vai cùng Lạc Lạc, hỏi "Vương huynh, ta không đắc tội với huynh chứ, sao hôm nay huynh không đếm xỉa đến ta vậy?"

"Có chứ, nhưng cũng đúng, hôm qua ta cũng không lý đến người, hôm nay cũng không cần phải lý đến người!" Lạc Lạc đầu cũng không quay lại nói, giọng nói nghe cũng chẳng có cảm tình gì.

"Huynh, sao huynh có thể đối xử với ta như thế? Vừa rồi còn vui vẻ mà!" Mộ Dung Khí đột nhiên xúc động muốn khóc, nàng cũng không rõ tại sao như vậy, cảm giác hết như bị người cực kỳ quan trọng lạnh nhạt, lòng bỗng trở nên trống rỗng.

Lạc Lạc đột nhiên dừng bước, chăm chú không rời nhìn cặp mắt Mộ Dung Khí, chợt cười một tiếng "Người giả trang làm nữ nhân trái lại không tệ, giả như không có bộ râu dài nhí, xem nước mắt đã sắp trào ra rồi!" Vừa nói vừa vuốt râu giả trên môi Mộ Dung Khí.

Mộ Dung Khí nhìn thấy nụ cười của Lạc Lạc trong lòng ổn định hơn, phảng phất tự tin khoái lạc lại trở về bên mình lần nữa, chẳng nhẽ hân chủ đã biết ta là nữ cải nam trang, trách ta không nói thực với hân?

Quan Thái không rõ nguyên do, oán trách Lạc Lạc "Lạc Lạc, người nói Mộ Dung huynh như thế, nam nhân nào cũng có râu dài, người hiện tại còn chưa dài, sau này nhất định sẽ dài thôi, người không thể vì râu không dài mà bức bối chứ, kỳ thực, ta đến hơn hai mươi tuổi râu mới dài, mất hai năm mới dài như được như hôm nay, ta nói với người nhé, râu dài là việc rất phiền phức"

"A Thái, không ngờ người nói được như vậy, nhưng..." Lạc Lạc vẫn chưa nói xong đã bị Quan Thái ngắt lời.

"Kỳ thực râu còn phiền phức hơn những việc này nhiều, khi sư phụ ta bị người ta cầm tù, húp cháo dính cả lên râu, lại phải dùng vải"

Lạc Lạc lờm Mộ Dung Khí, rồi chuyển mục quang hung dữ lên bộ râu giả của nàng, bịt tai lại mặt lộ ra vẻ đau khổ, chớp chớp mắt với nàng, lòng như: "Đây là cơ hội cuối cùng ta dành cho cô, nếu không ta đã trốn mất rồi, đi với Quan Thái, quả là sai lầm nghiêm trọng."

Mộ Dung Khí do dự chốc lát, liền quay người, móc từ trong ngực ra một cái lọ, đổ ra một ít thuốc nước, bôi lên bộ râu, sau đó kéo nhẹ râu xuống, một gương mặt cực kỳ có vị nữ nhân mở ra trước mắt Lạc Lạc, cả người mặc nho bào kiểu nam, đặc biệt có phong tình, cảm giác quái dị không còn tồn tại, nàng khẽ ngẩng đầu, êm ái nói với Lạc Lạc "Tên thật của ta là Mộ Dung Kỳ, vương, kỳ, kỳ. Từ nay ta không lừa huynh điều gì nữa!" Giọng nói nhu nữ như thế, không phải là giọng nam trầm nữa.

Lạc Lạc gật đầu, mặt đầy vẻ khen ngợi, cười nói "Ta ghét nhất người khác lừa dối ta, đặc biệt là người thân thiết! Dung mạo chân chính của cô mới phù hợp với cô, bỏ nguy trang đi mới đẹp nhất, ta cũng không lừa dối người thân."

Mộ Dung Kỳ nghe nói lòng ngậm hoan hỷ, hân xem ta như là người thân ư? Nhưng ta không xinh đẹp bằng Tiên Vu Yên và Chung Nhã Tuyết, hân thực sự có thể ưa thích dung mạo ta ư? Hừ, hân thích hay không thì liên quan gì đến bản cô nương! Có điều khi hân cười với ta, lòng ta rất vui vẻ.

Kẻ duy nhất không hiểu chính là Quan Thái, cho dù gã có thiên phú luyện đạo, đối với loại biến đổi này, nghĩ rất lâu mới hiểu được, té ra là thuật dị dung à, vậy há không phải là phải gọi nàng là Mộ Dung cô nương ư, ồ, đúng rồi, phải gọi như thế, ta nhớ sư phụ đã từng dạy ta mà.

"Này, Mộ Dung cô nương à, sao cô phải nữ đóng nam trang để tham dự khoa cử vậy?" Lạc Lạc thấy nàng tương đối thành khẩn, nói cũng nhiều, huống chi còn là nữ nhân không tệ, khi đã tu luyện Ngự nữ tâm kinh, từng thề rằng, phải đối xử tốt với nữ nhân.

"Chẳng qua là cảm thấy vui vẻ, ở nhà việc gì trưởng huynh cũng hỏi đến, cho dù có lòng muốn ra sức cho gia đình, cũng không được cha và các trưởng bối trong gia tộc đồng ý, ta chỉ muốn ra ngoài chứng tỏ một lần, việc nam nhân làm được, nữ nhân cũng làm được!" Lúc nói lời này, gương mặt nàng lại tỏ ra tự tin và tràn đầy bất bình.

"Trước giờ ta chưa từng xem nhẹ nữ nhân, hơn nữa cô quả thực là rất không tệ, lần này dự thi danh đứng đầu đấy!" Lạc Lạc khen ngợi tự đáy lòng.

"Ha, vận khí mà thôi, nếu như Vương huynh để tâm, ta khẳng định không bằng huynh đâu, thi từ của huynh hay như vậy, chỉ là bài thiên trị quốc mà huynh dự thi được điểm đấy, ta nghĩ nhất định là huynh cố ý, đúng chứ! Ta lại viết không được ý cảnh ưu mỹ rất thơ như "Xuân giang hoa nguyệt dạ"."
Mộ Dung Kỳ gương mặt lộ ra vẻ sùng bái, cặp mắt xinh đẹp lóe sáng chăm chú nhìn Nhạc Nhạc.

"Hô hô, đâu có, trị quốc ta không có hứng thú, cho nên viết không được, đâu phải là cố ý! Ồ, A Thái ca, sao không thấy huynh nói chuyện?"

Quan Thái cười ngây ngô nói "Những chuyện các người nói ta đều không hiểu, từ nhỏ ta làm việc ở phòng củi, ngày thường chỉ học một ít công phu quyền cước, biết được mấy chữ, tiếp chuyện các người không nổi, nếu như không có sư phụ, hiện giờ ta vẫn làm việc vất ở vựa củi đấy!"

"Ồ, vậy ngoài đạo pháp, huynh còn biết những gì, biết đi săn không?" Lạc Lạc nói với ý đồ xấu, bởi vì đã đến giữa trưa, bụng đã đói rồi, tạm thời lại không muốn ăn lương khô, đành phải lừa gã đi săn.

"Đi sẵn à, ta biết, ta biết! Từ hơn mười tuổi ta đã theo lão Trần cùng phòng đi săn, bây giờ bản lĩnh giỏi hơn trước kia, đi sẵn càng ung dung hơn!" Quan Thái vừa nhắc đến việc hẳn biết, lại cao hứng nói không ngừng.

"Phải rồi, ta thử xem trình độ huynh thế nào, hai ta ở dưới gốc cây trước mặt đợi huynh, sẵn nhiều một chút, ta muốn huynh thỏa mãn với tay nghề nấu nướng của ta!" Lạc Lạc tiếp tục lung lạc gã.

Quan Thái cũng hơi dỗi, sau khi nghe Lạc Lạc nói như vậy, kích động vỗ vỗ ngực, cười nói "Các người đợi ..." Nói chưa xong đã chạy vào sâu trong rừng.

"Huynh, huynh quả thực biết nấu nướng ư?" Mộ Dung Kỳ hoài nghi hỏi.

"Hắc hắc, cô không tin? Nữ nhân của ta tin từng câu nói của ta, chưa bao giờ hoài nghi!" Lạc Lạc cười huyền bí nói với nàng.

"Vậy, vậy ta cũng tin!" Mộ Dung Kỳ dưới sự hoảng hốt, nói ra câu nói mập mờ này, nói xong nàng đột nhiên nghĩ được có chút không bình thường, sắc mặt đỏ ửng.

Lạc Lạc lại không để ý, tìm chút củ khô ở xung quanh, chuẩn bị nhóm lửa, lúc này từ trong rừng truyền ra tiếng reo hò cao hứng của Quan Thái "Đánh được một con béo mập rồi!" Gã ném một con sơn dương mất đầu bên cạnh, lại nói "Thế nào, đủ ba chúng ta ăn chứ!"

"Ái chà, A Thái quả nhiên lợi hại, vậy làm phiền huynh lột da nó, rồi lấy nội tạng ra, sau đó huynh cứ đợi mà ăn nhé!" Lạc Lạc đã chống xong cái giá, lựa mấy cành cây tươi, dùng để xuyên thịt.

Lạc Lạc thấy Quan Thái dùng tín vật chứng môn của đạo cốc, Tụ dương đao để cắt thịt, lòng cười thầm "Hô hô, nếu như Ba Khắc Tinh biết Tụ Dương đao y khổ sở suy nghĩ muốn đoạt được, đang cắt thịt dê, không biết sẽ biểu lộ thế nào, hách hách!"

"Vương huynh, huynh cười kỳ quái lắm, huynh không việc gì chứ?" Mộ Dung Kỳ quan tâm hỏi.

"Ồ, không có gì, ta chỉ đang nghĩ các người ăn thịt ta nướng, nhất định không muốn rời khỏi ta nữa đâu!" Lạc Lạc đã từng nói dối nhiều hơn gấp bội lần nói thực, cho nên câu ban nãy "Ta chưa bao giờ lừa dối người thân" – Câu này chính là câu nói dối kinh điển của bản thân.

Mộ Dung Kỳ buột miệng nói: "Ta không ăn thịt huynh nướng, cũng không muốn rời khỏi huynh!"

"Ồ? Đây là lời nói trong tim cô?"

Mộ Dung Kỳ sắc mặt hơi đỏ nói: "Ta, vừa rồi ta có nói gì đâu!"

Lúc này Quan Thái đã xử lý con dê sạch sẽ, hơn nữa đã chia thành mấy miếng lớn nhỏ vừa vặn, xuyên xong đặt trên giá nướng, nói: "Lạc Lạc, xem người thôi!"

Lạc Lạc giờ mới thu hồi mục quang, chuyển đến thịt dê, nôi lửa lên, mùi thịt thơm tỏa ra nhân nhật, khi hơi chín, Lạc Lạc móc trong bao ra một cái hộp nhỏ, mở cái hộp ra, bên trong có đồ gia vị mùi nồng nồng truyền ra, nói: "Đây là phối liệu độc nhất vô nhị của ta, người khác học không được đâu!"

Rắc một lượt, đợi đến lúc thịt da nướng vàng óng, khi dầu mỡ nhỏ ra, lại rắc lên một lớp mỏng nữa, nướng sơ chốc lát, đập lửa là xong, mùi thơm đã khiến ba người muốn ăn từ lâu, vừa thấy nướng xong, vội vàng muốn thưởng thức kết quả. Lạc Lạc lấy một cái chân trước xuống đưa cho Mộ Dung Kỳ, thấy Lạc Lạc nghĩ đến nàng trước tiên, trong lòng vui sướng, so với việc được ăn thịt còn phải cao hứng hơn, sau khi ăn một hơi, hạnh phúc kêu lên: "Quả là rất ngon!"

Quan Thái cũng cầm một chân sau, nuốt cuồng mấy miếng, không kịp nhai, lại muốn đút vào mồm, biểu tình hết như đã đói mười mấy ngày, đột nhiên nhặt được một cái bánh bao vậy.

Lạc Lạc cầm cái chân trước còn lại, thăm nhủ, thịt chân trước vẫn là ngon nhất, chà chà, chân này nặng phải hơn bảy cân, quả thực không phải béo mềm. Lại thấy Mộ Dung Kỳ ăn chẳng giống thực nữ chút nào, bèn chọc: "Tiểu Kỳ, có phải là không muốn rời khỏi ta không?"

Mộ Dung Kỳ đang ăn vui vẻ, không chú ý Lạc lạc nói gì, chỉ gật đầu lia lịa, nửa ngày mới hiểu Lạc Lạc nói gì, tức thì đỏ mặt cúi đầu xuống, ăn chậm hơn nhiều, không biết đang nghĩ chuyện gì, lúc thì khẽ cười, lúc thì nhăn mày.

Lạc Lạc đột nhiên khẽ nói: "Có người đến!"

Chương 20 – Giải được (Hạ)

Khu rừng này cách quan đạo khá xa, rất ít người đến đây, hai người này ẩn núp không lộ mặt, chắc chắn không có lòng tốt, khi Lạc Lạc phát hiện có người đến, bọn họ đã cách hẳn chừng năm trượng rồi.

Lần lượt Mộ Dung Kỳ cũng cảm giác được, Quan Thái tuy đao pháp tuyệt mạnh, nhưng nội lực hơi kém, chỉ khi đối phương đến gần ba trượng gã mới cảm thấy được.

Lạc Lạc nhủ thầm "Nghe bước chân bọn họ vững vàng, nội tức sâu xa, khẳng định không phải là người bình thường, không biết là loại người nào? Lẽ nào Thanh Long đường lại phải người đến giết ta? Lúc ta cứu sư phụ đã che mặt lại rồi, chắc là không có người nào nhận ra ta, Lạc San nói, cái tên Tôn Hồ ngu ngốc đã bị Lạc Vương phủ đánh chết rồi, muốn kiếm ta không thể nhanh như vậy, mục tiêu có lẽ không phải là ta!"

Nghĩ đến đây, lại an tâm rất nhiều, khẽ nói "Tiếp tục ăn, lãng phí là không tốt đâu!"

Hai người kia đã cảm giác được dị trạng của nhóm người Lạc Lạc, lòng biết đã bị phát hiện, cũng không ẩn núp nữa, từ sau rừng đi ra, hai người trên ba chục tuổi, ăn mặc giống nhau, người đeo trường đao, đao cũng như nhau, giống như Tụ Dương đao trong tay Quan Thái.

Lạc Lạc thấy hai người họ từ sau rừng đi ra, nhú cặp lông mày, hướng về bọn họ la lên "Ta chán nhất là khi ăn cơm bị người khác quấy rầy, đợi đến lúc ta ăn xong, các người hãy qua đây!"

Mộ Dung Kỳ khẽ lẩm bẩm "Ban này không phải huynh nói, ghét nhất là bị người khác lừa dối ư, sao lại trở thành câu này?"

Lạc Lạc cười nói với nàng "Đều ghét, sau này còn có câu khác nữa, cô từ từ mà nhớ!"

Mộ Dung Kỳ nghĩ "Ta không nhớ đấy." Mở miệng ra, cuối cùng lại không nói.

"Bọn ta cũng không muốn quấy rầy, nhưng thịt quả tình rất thơm, bọn ta đích xác không chịu nổi, muốn xin một chút để ăn, thế nào?" Một người cười nói. Đọc Truyện Online Tại <http://.com>

Quan Thái cười ngậy đại nói "Thì ra là hai vị lão huynh, thịt này còn rất nhiều, dù sao bọn ta cũng ăn không hết! Thịt quả thực rất ngon đấy!"

Người còn lại tỏ ra khó xử, nói "Quan Thái, kỳ thực bọn ta đến truy hồi Tụ Dương đao đấy!"

"Ta biết, ha ha, chúng ta ăn xong rồi đánh cũng chưa muộn, huynh đệ ta nướng thịt đích thực rất ngon, sự huynh ném thử thì biết!"

"Ừ, vậy bọn ta không khách khí nữa!" Hai người kia nói.

Mộ Dung Kỳ đã ăn xong, lấy khăn giấy trong bọc lau sạch dầu mỡ trên tay và miệng, hướng về Lạc Lạc cười mẫn ý, lại đưa cho Lạc Lạc một ít khăn giấy.

"Hai vị chính là hai huynh đệ Quan Trì, Quan Li của đạo cốc?" Mộ Dung Kỳ hỏi.

Hai người ngừng ăn, quay sang phía Mộ Dung Kỳ cười nói "Không sai, dám hỏi các hạ là?" Bởi vì Mộ Dung Kỳ vẫn còn mặc nam trang, người bình thường không thể nào vừa nhìn thì đã cho rằng nàng là nữ được.

"Ta là ai không quan trọng, hai vị mười năm trước đã nổi danh võ lâm, sao lại không có ý thức đề phòng nào chút nào, các vị không sợ ta hạ độc vào thịt à?" Mộ Dung Kỳ nói.

"Quan Thái thật thà chất phác không biết hạ độc, còn hai vị tướng mạo phi phàm, cũng không giống người xấu, bằng không Quan Thái cũng không ở cùng với các vị, lại nói, các vị đều đã nướng xong bọn ta mới đến, không thể nào biết bọn ta đến mà hạ độc trước."

Lạc Lạc đột nhiên cười kỳ lạ nói "Các ngươi đã tin như thế, vậy thử nhìn lại xem ta có giống người tốt không?" Nụ cười này của Lạc Lạc, quả thực là tà khí không biết đến thế nào mà nói, trong mắt hung quang lập lòe, lại nói "Có phải hai vị cảm thấy bụng dưới nóng bỏng, mà còn càng lúc càng nóng hắc hắc đã trúng hóa công tán của ta rồi, không ngoài một giờ võ công sẽ mất hết, đến lúc hừ!" Lạc Lạc lạnh lẽo nhìn bọn họ, mắt lộ ra vẻ thương xót.

"Hả, sao ngươi có thể?" Hai người hoảng sợ ném thịt trên tay xuống đất, sắc mặt đại biến, mồ hôi lớn bằng hạt đậu xuất hiện trên trán, xoay người rút khỏi hơn mười bước, bạt đao lộ ra về cánh giới.

"Hả, Lạc Lạc, sao ngươi hạ độc được chứ?" Quan Thái đã ăn xong, ngờ ngác chăm chú nhìn Lạc Lạc.

Mộ Dung Kỳ cũng ừ ừ cạc cạc chăm chăm nhìn Lạc Lạc, nàng vốn buồn chán, tùy tiện trêu chọc hài hước, đầu ngón Lạc Lạc quả thực hạ độc.

"Quan Thái, bọn họ đến cướp đao của huynh, sao còn khách khí với bọn họ, hạ độc bớt phiền phức hơn, hách hách, ta quả là rất thông minh, này, hai tên các ngươi bây giờ da cũng phát nóng rồi phải không, nếu không uống giải dược thì võ công có thể mất hết. Hách hách, đáng tiếc song đao Li Trì của đạo cốc, tráng niên đã chết sớm ở đây, quả là đáng tiếc!" Biểu tình của Lạc Lạc hết như cười trên nỗi đau của người khác vậy.

"À, sao các ngươi không nói chuyện, ồ, đang vận công ép độc đây, vô dụng thôi, thuốc của ta, ép không ra được đâu, đừng phí sức lực nữa, hiện tại có phải là rất kích động, rất muốn kiếm nữ nhân hà, không sai, đến lúc luồng nhiệt ở thể nội các ngươi xông ra bên ngoài, công lực của các ngươi cũng mất toàn bộ, hách hách, bây giờ cầu xin ta, có lẽ còn cứu được."

"Vị huynh đệ này, các hạ có gì yêu cầu cứ nói ra đi, nếu như là hợp lý, huynh đệ ta đương nhiên đáp ứng." Quan Li quả thực ép không ra gì cả, nhưng bệnh chứng thật giống như Lạc Lạc nói, bệnh chứng rất muốn kiếm nữ nhân ấy.

"Phải rồi, phải rồi, Lạc Lạc huynh đệ, sư huynh ta luyện công không phải dễ dàng, nếu như phé đi thì đáng tiếc lắm!" Quan Thái cũng vội cầu tình.

"Các ngươi nói xem phải làm sao?" Lạc Lạc cười nói.

"Hai người họ rất nổi danh hiệp nghĩa, trước kia khi du lịch giang hồ, nổi tiếng là thành tín, huynh có gì yêu cầu thì nói nhanh đi, huynh đừng phé vô công bọn họ nhé!" Mộ Dung Kỳ cũng cảm thấy Lạc Lạc có phần quá đáng, vội cầu tình, sợ Lạc Lạc gây ra麻烦 tại vạ, nếu như truyền ra giang hồ có được vật phé vô công người ta, nhất định sẽ bị muôn người đuổi giết.

"Vậy được rồi, mọi người đã nói hộ cho các ngươi, ta tin vậy, chỉ cần các ngươi đáp ứng lập tức trở về đao cốc, không đi kiếm Quan Thái gây phiền phức nữa, ta liền cho các ngươi giải được!"

Quan Tri, Quan Li hai người vẻ mặt đang khẩn trương tức thì trở lại bình thường, không ngờ điều kiện sẽ đơn giản như thế, hai người thề trong lòng, lần sau không ham ăn nữa, không thể phạm đại kỵ này nữa. Hai người hỗn hển nói "Được, chúng ta bằng lòng, từ nay về cốc, không đi tìm Quan Thái truy hỏi Tụ Dương đao nữa. Nhưng người khác của đao cốc sẽ đến, ta không thể quản được!"

"Ừ, các ngươi không đến thì được rồi, người khác đến là chuyện của người khác!" Lạc Lạc cười, hết như khách làng chơi nhìn thấy tiểu cô nương, xem người bị ta chơi đùa ra sao!

"Vậy, vậy còn giải được?" Làn da hai người đã trở nên đỏ rực, trong mắt như có ngọn lửa đang phun ra.

"Giải được, hô hô, giải được ta không có."

"Ngươi!" Cả hai đồng thời nói, bất khả tư nghị nhìn Lạc Lạc.

"Vương huynh, sao huynh nói mà không giữ lời vậy, và lại hai người họ không phải là kẻ xấu, huynh quá đáng như thế, nếu như huynh lại không cho, ta, ta có thể tức giận đấy!" Mộ Dung Kỳ hơi cau nói.

Lạc Lạc dán mắt vào Mộ Dung Kỳ sắp nổi trận lôi đình, khóe miệng lộ ra nụ cười quái lạ, lại nói tiếp với Quan Tri "Đừng nóng, Vương Lạc Lạc ta không bi ổi như vậy, giải được ở kỹ viện, tùy tiện kiếm một cô nương thì đã giải được độc được trên người các ngươi rồi!"

"Hà, vậy thuốc ngươi cho bọn ta ăn là ..." Quan Li, Quan Tri sững sờ hỏi.

"Hách hách, hai vị lẽ nào chưa từng ăn xuân dược, nếu như hai vị không đi kiếm nữ nhân tiết hỏa, e rằng xảy ra nhiều chuyện không ngờ, ta đảm đương không nổi đâu, hô hô, tiểu thành gần nhất cách đây cũng hơn bốn chục dặm, sau khi xong việc, hai vị nhớ lời ước định nhé, không tiễn!" Lạc Lạc cười quỷ quyệt.

Quan Tri, Quan Thái hai người, dở khóc dở cười, vừa rồi rất hoảng sợ, nghe nói chỉ là xuân dược, tâm trạng đồng thời buông lỏng, dược hiệu càng tăng mạnh, liền cầu nhau một tiếng, chạy nhanh về nơi xa.

Lạc Lạc quay đầu, cười quái dị chăm chú nhìn Mộ Dung Kỳ sắc mặt đỏ ửng, nói "Ban này cô lại không tin nhiệm ta, ta phải trừng phạt cô sao đây?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Biểu muội (Thượng)

Quan Thái nghe Nhạc Nhạc định trừng phạt Mộ Dung Kỳ, liền vội khuyên: "Nhạc Nhạc, Mộ Dung cô nương đâu có làm gì sai, sao đệ lại trừng phạt nàng? Khi phụ tiểu cô nương không tốt đâu nha. Dù đệ giúp ta đuổi được hai vị sư huynh, nhưng khi phụ nữ nhân như vậy là không thể được."

"Ây, a Thái đại ca, huynh thấy đệ khi dễ nữ nhân bao giờ?" Nhạc Nhạc cau mày, bộ dạng như sắp ăn tươi nuốt sống người khác vậy.

"A, thấy thì không thấy, nhưng ta vừa nghe đệ nói đó" Quan Thái rầu rầu đáp.

"Cho đệ xin đi! Rõ ràng là đệ bảo sẽ trừng phạt, chứ đâu có khi phụ, ài, thật không còn chút hứng thú nào nữa, ày, tiểu nha đầu, mau ra đây, ta niệm tình A Thái đại ca cầu xin cho người nên lần này tạm để đó, lần sau mà tái phạm, sẽ khi phụ à không sẽ trừng phạt gấp đôi!"

"Ồi, muội đâu có nhờ A Thái ca cầu xin hộ đâu!" Sắc mặt của Mộ Dung Kỳ vô cùng thất vọng. Không biết có phải là nàng ta rất muốn bị Nhạc Nhạc khi phụ không nữa?

Quan Thái lăm băm nói "Ta niệm tình nàng mà xin cho, chứ đâu có làm sai cái gì đâu ? Thật sự là khó hiểu mà!"

Nói nói cười cười, chốc lát ba người họ đã đi tới sơn lộ cách không xa hoàng thành. Chỉ có điều Mộ Dung Kỳ không còn mang cái vẻ hào khí nam nhi ban đầu nữa, mà thay vào đó là tâm sự của một tiểu cô nương, vai kề vai cùng đi sát bên Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc thấy cách phía trước xa xa có một thác nước thật đẹp đổ từ đỉnh núi xuống, lấp lánh dưới ánh dương quang, bắt giác bộc phát ý thơ, cất tiếng ngâm nga:

"Nhật chiếu Hương Lô sanh từ yên,

Diêu khán bộc bố quả tiền xuyên.

Phi lưu trực há tam thiên xích,

Nghi thị Ngân Hà lạc cửu thiên." [1]

Lời thơ nói rằng:

"Nắng rọi Hương Lô khói tía bay,

Xa trông dòng thác trước sông này :

Nước bay thẳng xuống ba nghìn thước,

Tường dây Ngân Hà tuột khỏi mây" [2].

Lòng Mộ Dung Kỳ đang tràn đầy sầu muộn, đột nhiên nghe Nhạc Nhạc ngâm thơ. Ý thơ khắc họa ánh nắng chiếu rọi trên sông Hương Lô giống như làn khói tía. Để rồi từ xa xa, lữ khách lại thấy nó được treo thêm một thác nước ào ạt chảy từ nơi cao vút hơn ba nghìn trượng xuống giống như dây Ngân Hà lạc khỏi chín tầng mây. Cảnh tượng ấy quả thật hùng vĩ, khiến thần thái của Mộ Dung Kỳ bất giác vui hẳn lên. Nàng cất giọng cười nói "Mỗi lần nghe Vương huynh ngâm thơ , đều khiến ta cảm thấy thật ngạc nhiên, bài thơ này nghe thật hay !"

"Tiểu nha đầu, tối ngày cứ Vương huynh này Vương huynh nọ. Hiện giờ người không còn là gã Mộ Dung Khí nữa rồi, mà là Mộ Dung Kỳ. Vậy mau gọi ta một tiếng ca ca xem nào!" Khoé miệng Nhạc Nhạc nhếch một nụ cười tà quái, giương mắt nhìn chằm chằm nàng.

"Ai là tiểu nha đầu, so với người ta cũng lớn rồi chứ bộ." Nhìn thấy ánh mắt thu nhiếp hồn phách của Nhạc Nhạc , nàng đột nhiên mềm nhũn người, hồ thẹn kêu một tiếng: "ca ca!", thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Nhạc Nhạc nghiêng nghiêng đầu, bỏ trường kiếm trong tay xuống đất, cố ý bảo: " Cái gì cơ, ta nghe không rõ!"

Mộ Dung Kỳ không phản kháng được đành kêu to "ca ca", rồi chỉ về thác nước phía trước nói: "Ca ca, muội tới thác nước đó xem! Có được không" Mấy lời cuối cùng được nàng nói với ngữ điệu vô cùng nũng nịu, khiến Nhạc Nhạc nghe được mà rung động cả tâm hồn, thẳm than: "Tiểu nha đầu này bắt đầu giờ trò rồi đây, mị lực cũng kinh người quá đấy chứ!" Gã thấy khoảng cách tới tiểu thành chỉ còn chừng mười dặm, dạo chơi một lúc rồi về kiếm chỗ trọ qua đêm cũng còn kịp chán nên đáp:

"Được rồi, từ ngọn tiểu sơn phía trước kia đi xuống là ta có thể đến được thác nước ở dưới! A, Thái đại ca, huynh có ý gì khác không?"

"Các người thương lượng cả rồi, còn hỏi ta làm chi ? Hắc hắc, ta cũng không vội gì, cũng muốn đến đó xem coi sao !" Tiểu tử này xem ra cũng không phải là ngốc!

Đi đến giữa lưng chừng trên sườn núi, họ đã có thể nghe được tiếng thác nước reo, thanh âm trầm hùng liên miên bất tuyệt. Ba người vô cùng hưng phấn, vội chạy đến. Mộ Dung Kỳ vốn là lo lắng võ công của Nhạc Nhạc không bằng mình, nhưng khi thấy hắn dễ dàng bám theo sau, một điểm cũng không chịu kém, liền cảm thấy khinh công của hắn tựa hồ còn khá hơn cả mình nữa. Nàng tuy có chút tò mò, nhưng lại không dám hỏi hắn.

"Khoan đã, dừng lại, mé rừng bên phải có tiếng đánh nhau !" Nhạc Nhạc là người la lên trước, chứng tỏ nội công của hắn cao cường nên sáu giác quan đều cực kỳ công hiệu. Ở trong tầng công lực này, hắn có khả năng nghe được động tĩnh mà người khác không thể nghe được.

Hai người kia tin là Nhạc Nhạc không lấy chuyện đó làm trò đùa, bèn khẽ dừng lại đưa mắt nhìn Nhạc Nhạc dò xét, rồi theo hướng chỉ của hắn mà chạy đến.

Tiếng đánh nhau văng vẳng đâu đây, càng lúc càng xa, trên sơn đạo còn vương vết máu, đi thẳng vào rừng sâu. Giờ thì ngay cả tiếng thác nước cũng không còn nghe rõ nữa, rừng sâu quả là nơi ngăn tiếng động rất tốt. Mấy người bọn họ tiếp tục lần theo vết máu hướng sâu vào trong rừng.

Trong rừng cây có một khoảng đất trống nhỏ, cây cối không dày đặc lắm, nên ánh mặt trời có thể chiếu vào được, cũng không đến nỗi âm u. Ở nơi ấy hiện có năm người đang vây quanh một nữ tử toàn thân nhuốm máu, tay bán nguyệt loan đao. Điều kỳ lạ nhất là, thứ bị vây còn có thêm một con rắn toàn thân màu đỏ hồng, dài khoảng một thước bảy tấc. Thân thể của nó gần như giống một tam giác: đầu thì to và bè như đáy của tam giác, còn đuôi cũng nhọn như đầu của một tam giác. Mắt rắn ánh lên một màu xanh thẫm, chớp nháy hung quang, đúng là loại độc xà trứ danh của Phong Nguyệt Quốc - Xích Tam Giác Xà.

Con rắn này xoay vòng liên tục, khi thì đối địch với nữ tử đang bị thương, khi thì muốn nhảy đến đám người kia, bất an quay qua quay lại liên tục. Có điều, tốc độ của nó rất nhanh, nhanh như sét đánh. Mộ Dung Kỳ sợ rắn, bàn tay nhỏ nhắn khẩn trương nắm chặt tay Nhạc Nhạc, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh. Nhạc Nhạc quay đầu gửi cho nàng một nụ cười trấn an, lật tay chụp lấy cánh tay nhỏ nhắn của nàng, nắm chặt không buông.

Nhạc Nhạc đã thấy qua năm người bao vây cô gái và con rắn ngoài kia, biết họ đều là người của Vạn Lí Minh. Một người là Viên Hôi, người bị mất một tay chính là Lí Trụ, ngoài ra còn có Thiểm Điện Kiếm Ngô Thanh, Ba Mộc Đồ, và một trung niên sử dụng đao mà Nhạc Nhạc chưa biết. Lòng gã thẩm tính toán: "Nữ tử bị vây kia chắc chắn là người hôm qua tập kích Thanh Long đường. Tuy nhìn không rõ mặt mày, nhưng vóc dáng thì quả là không tệ. Đáng tiếc toàn thân đều mang thương tích, còn cái con Tam Giác Xà đó thật là lớn. Bình thường loại rắn này chỉ dài cỡ bảy tấc là cùng, chắc là loại dị chủng Xích Tam Giác Xà. Tên Viên Hôi cũng ở nơi này, thế nào cũng phải tìm cách khử hắn, cả cái tên Lí Trụ kia nữa, đều là những kẻ đáng chết. Nếu mà có Nhược Tuyết ở đây, chắc bọn chúng sẽ bị giết hết. Có điều, công lực của chúng đều không tệ, không ổn rồi..."

Lúc bấy giờ, tại đương trường chợt phát sinh biến. Chọn lựa cuối cùng của con rắn là đào tẩu. Nó cũng thông minh, thấy trong hiện trường lúc này Lý Trụ đang bị thương là điểm yếu nhất, nên đột vây về phía đó nhanh như chớp. Lý Trụ bị tốc độ của nó làm cho kinh sợ, chỉ kịp kêu "a" lên một tiếng, chỉ kịp vô ý vung thanh kiếm chém con rắn. Con rắn này cũng không may, chỗ yếu nhược cách đầu bảy thốn lại rơi nhằm vào mũi kiếm nhọn hoắt, bị kiếm của Lý Trụ xuyên thủng người. Trong lúc đâm chết, mồm nó phun ra một tia dịch thể đậm đặc bắn về hướng Lí Trụ, bay nhanh như sao xẹt. Lí Trụ lúc này đang cao hứng vì giết được độc xà, ai ngờ trước khi chết nó còn kịp hoàn thủ, mặt liền bị dính ngay một đám dịch tiết tanh hôi. Hắn chỉ kịp phát ra một tiếng kêu rừng rợn, ngã lăn ra đất, lăn lộn liên hồi, toàn thân xưng phù lên, lập tức biến thành một thùng tròn ú, mặt thì cháy đen, lộ ra hộp sọ xám xịt, xương đầu cũng sạm một màu đen xỉn.

Đám người Vạn Lí Minh vừa sợ, vừa cảm thấy may mắn. Sợ là vì độc dịch quá mạnh, còn cảm thấy may mắn vì người chết không phải là mình. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chằm com.

Lúc này không khí ở chỗ đó hơi tanh kinh khủng, khiến cho bọn chúng gần phát ói, chỉ ít cũng vì cảnh trước mặt mà vô hình trung thả lỏng bình khí. Thiếu nữ nhân cơ hội đó lao ra khỏi vòng vây, chạy về hướng của Nhạc Nhạc. Đám người Vạn Lí Minh vội lấy lại tinh thần, vội vã đuổi theo.

Nhạc Nhạc trầm giọng nói "Chúng ta giúp nữ tử kia!" Hai người còn lại cùng gật đầu, nhất trí tán thành.

Nữ tử đó do bị thương nên hành động không khỏi bất lợi, chạy gần đến chỗ của Nhạc Nhạc thì đã bị đuổi theo, trong lúc đang bắt lực thì Nhạc Nhạc quát một tiếng, rút kiếm phi thân lao về phía Viên Hôi. Kiếm rít truy tâm, hồng quang đại thịnh, sát khí tỏa ra phong trụ Viên Hôi. Viên Hôi tuy cầm Thanh Cung, nhưng vì đang ở trong rừng rất khó dùng tên nên dù hắn có cung tên mà không bắn kịp. Kiếm này của Nhạc Nhạc chém đến quá sớm, khiến cho Viên Hôi không kịp phòng bị. Hồng quang bay đến gần tim, Viên Hôi vội lách người trốn sau một gốc cây.

Chân Nhạc Nhạc vừa chạm đất, liền bắn tiếp một đạo kiếm khí, hung mãnh lao ngay về phía Viên Hôi. Luồng kiếm khí này đến đột nhiên, hơn nữa vì khoảng cách khá xa, Viên Hôi không có nghĩ là Nhạc Nhạc lại có thể phát ra kiếm khí dài và nhanh như vậy. Một kiếm này chém thẳng tay trái hắn, dễ dàng đột phá hộ thân chân khí của Viên Hôi, vết thương sâu đến tận xương, khiến hắn hồn phi phách tán, thâm nguyền: "Tiểu tử này xảo trá quá. Hôm qua hắn còn làm bộ không biết võ công, không tưởng lại lợi hại như thế. Nếu không phải mình có hộ thân chân khí, thì cánh tay này của ta chắc bị phế đi rồi, không thể nạp lại cung tên, quả là nguy hiểm!"

Mộ Dung Kỳ lúc này đã cản Thiểm Điện Kiếm Ngô Thanh lại. Ngô Thanh không ngờ có người đánh lên, rõ ràng hắn nghe nói nữ tử này chỉ có một mình, sao bây giờ lại có nhiều đồng bọn như vậy nên trong lúc cả kinh liên tục bị Mộ Dung Kỳ ép cho thối lui. Hai người đều lấy nhanh đánh nhanh, chương phong, kiếm khí giao tiếp nhau tầng tầng lớp lớp. Chỉ có điều, Ngô Thanh đánh mà không thoái mái chút nào, rõ ràng mình chém một kiếm, mà lại bị một lực đạo kỳ dị chuyển phương hướng, nếu không kịp thời biến chiêu, thì ắt là trúng vào chính mình. Gặp phải chuyện lạ như thế, hắn bỗng trở nên tức giận điên người, vội tập trung tinh thần sử dụng tuyệt chiêu, ảo xuất mười đạo kiếm ảnh. Trong mười đạo kiếm ảnh đó, chỉ có một kiếm là thực chiêu, tấn công vào ngực phải của nàng. Ai ngờ nàng ta nhẹ nhàng phát tay, chiêu kiếm đó tự động quay ngược trở lại đâm thẳng vào ngực phải của chính mình. Lòng hắn chợt lóe lên như lần chớp: "Mộ Dung thế gia, lấy chiêu người, trả lại người! Nàng ta là người của Mộ Dung thế gia, sao lại ra mặt chống đối với Vạn Lí Minh thế kia?"

Quan Thái đang đấu với Ba Mộc Đồ, hai bên đều dùng đao, nhưng lại cùng một môn phái. Đao Quan Thái dùng là tuyệt học do chương môn truyền -- Liệt Dương Trảm. Đao pháp này dương cương, đao thế mãnh liệt, đao khí phát xuất như sức nóng tỏa ra từ mặt trời, hóa thành màu đỏ rực, đốt cháy cả cỏ cây. Dù Ba Mộc Đồ tập võ từ bé, nội lực thâm hậu hơn Quan Thái, đao pháp lại thuần thực, kinh nghiệm thực chiến vô cùng phong phú, nhưng đao pháp của hắn khi gặp phải Liệt Dương Trảm thì như chuột nhìn thấy mèo, quỳnh tay quỳnh chân, không phát được sáu thành công lực so với ngày thường, bị Quan Thái bức cho phòng thủ thì nhiều mà công chẳng bao nhiêu. Khi chiến đấu, Quan Thái tuyệt không để lộ nửa điểm ngỗ ngỗ thường ngày. Hắn trọn mắt ra oai, uy phong phát ra tám hướng, mỗi đao đều mang theo lực đánh không thể chống lại. Hết lên một tiếng, Quan Thái phóng ra một đao cực mạnh, hỏa khí trên thân đao ánh như cầu vồng, mang theo liệt hỏa dương cương chân khí chém thẳng xuống đầu Ba Mộc Đồ. Ba Mộc Đồ kêu to một tiếng, liều chết tránh khỏi, nhưng tóc trên đầu vẫn bị chém đứt một đoạn, đoạn trên đầu bị chém bóc mùi khen khét, chứng tỏ chúng cũng đã bị cháy xém không ít.

Nữ tử mang trọng thương thì bị trung niên cầm đao uy hiếp. Nàng tuy bị mất máu rất nhiều, sắc mặt tái nhợt, nhưng loan đao trong tay vẫn luôn hung mãnh, toàn phát ra những chiêu trí mạng, chỉ công chứ không thủ. Loan đao chém xuống, như trắng tàn trên không, đẹp nhưng rất thể lương. Đao cong

tuy ngắn, biến hóa vô thường, nhằm thẳng trán của gã trung niên mà chém, khiến bộ pháp của kẻ đó đại loạn, biết ngay là thắng bại. Y vốn là kẻ hữu danh trong giang hồ, hiệu là "Quân Tử Dao" Lỗ Minh, thiện dụng đao pháp bình hòa ổn chánh. Y chưa từng thấy qua loại đao pháp liều mạng đáng sợ này, bèn hét to "Mạng ta xem ra có khi hỏng!"

Nhạc Nhạc sử một kiếm không giết được Viên Hôi, thâm kêu đáng tiếc. Lại thấy hấn một tay thì đổ máu, mặt đau đớn méo sệ, cũng bót được chút hận trong lòng. Viên Hôi thấy Nhạc Nhạc vẫn còn sát khí, không dám tự điểm huyết cầm máu, để mặc cho máu chảy lênh láng, nhỏ cả xuống đất. Hiên nhiên, nhất chém đó đã sâu đến huyết quản. Hấn tái mặt hỏi: "Vương Nhạc Nhạc, sao ngươi tập kích bọn ta, ngươi thừa biết chúng ta là người của Vạn Lý Minh mà!"

"Ồ, thế à? Vậy ngươi là ai? Chức vị gì?" Nhạc Nhạc giả vờ như là không biết.

"Ta là Vạn Lý Minh Thanh Cung Viên Hôi, ngươi chắc đã nghe qua!" Viên Hôi

đầy hi vọng đáp.

[1] Vọng Lư Sơn Bộc Bó (Xa Ngắm Thác Núi Lư) - Lý Bạch

[2] Tương Như dịch

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Biểu muội (Hạ)

Nhạc Nhạc biết võ công của Viên Hôi không phải hạng kém, không thể giết hấn bằng một chiêu được. Mà nếu hấn đào tẩu thoát, thì nhất định sẽ mang nhiều phiền toái đến cho Tiên Vu thế gia. Vì vậy, gã liền kêu to: "Chà, chưa từng nghe qua đại danh của ngươi, bất quá nếu ngươi là người của Vạn Lý Minh, thì không phải là người xấu rồi!"

"Vậy tại sao ngươi tập kích chúng ta?" Viên Hôi được đà dẫn tới hỏi.

"Ta nào biết các ngươi là ai? Trong cái mằng mồng âm u này, thấy đám nam nhân to xác các ngươi truy sát biểu muội của ta, ta đương nhiên là phải xuất thủ. Giờ biết ngươi là người của Vạn Lý Minh, là người tốt, vậy chúng ta nên dừng tay!"

Nói rồi quay đầu lại hô lớn: "Tất cả dừng tay, đừng đánh nhau nữa! Chỉ là hiểu nhầm, hiểu nhầm thôi!"

Quan Thái và Mộ Dung Kỳ đang chiêm thượng phong, nghe Nhạc Nhạc nói vậy, bèn lập tức ngừng lại. Mấy người đang đánh kia cũng không muốn đánh tiếp, nghe báo dừng thì dừng ngay, chỉ còn mỗi thiếu nữ bị thương và Lỗ Minh là vẫn còn đánh tiếp.

Nhạc Nhạc đưa mắt nhìn Viên Hôi, ngụ ý bảo là bên chúng ta đều đã ngừng chiến, sao ngươi không quản thủ hạ được như vậy chứ!

Quả nhiên Viên Hôi hét lớn: "Lỗ Minh, dừng tay!"

Lỗ Minh cười khỏ đáp: "Ta cũng muốn dừng, nhưng vị cô nương này không chịu ngừng! Ta thật không có cách nào!"

Nhạc Nhạc khẽ ho hai cái, cất tiếng bảo: "Biểu muội dừng tay, chỉ là hiểu nhầm thôi, ồ được rồi, có gì dừng lại rồi nói!"

Thế lực của thiếu nữ cũng đang giảm sút đến mức không thể chi trì được nữa, nhìn thấy trong đương trường chỉ còn cặp của mình là đang ham chiến, bèn thâm nhủ cái từ "biểu muội", từ trong miệng của bạch y thiếu niên kia có phải ám chỉ mình không? Hấn vừa mới giúp đỡ mình, ắt không phải địch nhân, còn nếu là địch nhân, thì mình sớm đã chết rồi! Thôi mặc kệ, đánh cuộc chuyển này vậy, nghĩ đến đây liền xuất ra một hư chiêu, rồi nhảy ra khỏi vòng chiến, dùng thanh âm vang vọng kêu lên: "Biểu, biểu ca, là huynh hả, muội là Giang Tiểu Vi đây!"

"A, Tiểu Vi đây rồi, biểu ca Nhạc Nhạc của muội đây. Trời đất ơi... muội làm sao mà lại bị trọng thương như thế này chứ! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì mau nói cho ta nghe, ca ca sẽ làm chủ đòi lại công đạo cho muội. Tên khốn kiếp nào dám khi phụ muội muội của ta vậy, mau bước ra!" Nhạc Nhạc diễn y như thật, trước thì làm ra vẻ kinh ngạc, sau đó thì vẻ mặt đầy bi thương, rồi trở nên giận dữ, khắp người toát ra cái khí phách cao cả của một huynh trưởng quyết vì muội muội của mình mà sẵn sàng đương đầu với mọi việc. Ngay cả Quan Thái và Mộ Dung Kỳ cũng bị lừa, cứ nghĩ nàng ấy thật sự là biểu muội của Nhạc Nhạc, nói chi đến Viên Hôi và những người khác.

Ngay cả người trong cuộc là Giang Tiểu Vi cũng mơ mơ màng màng, gần như cho rằng người này chính là biểu ca thực sự của mình vậy. Đã lâu rồi nàng

ta không có được sự quan tâm của người thân thích. Từ khi toàn gia bị Lý Trụ sát hại, nàng do may mắn mà thoát được, rồi ngày đêm rèn luyện võ công, chờ dịp báo thù. Sau khi lưu lạc đến Mạc Sa quốc, học thành đao pháp, chịu không biết bao nhiêu là tủi nhục, lại còn bị nam nhân chà đạp giày vò. Giờ đây trong lúc cận kề cái chết, nàng lại được một chàng trai anh tuấn như vậy nhận làm ca ca. Hào sự này có mơ cũng không được. Nàng bắt giặc tui thân đến tuôn trào nước mắt, vừa nhào vào trong lòng Nhạc Nhạc, vừa khóc hu hu bảo: "Ca, huynh đến cứu muội rồi, hu hu hu, ca ca à, tất cả bọn chúng đều khi phụ muội, hu hu, huynh phải giải quyết giúp cho muội đó."

Tự bản thân Nhạc Nhạc vốn đã sẵn cảm động, giờ nghe Giang Tiểu Vi khóc lóc càng cảm động hơn. Tiếng khóc ấy chất chứa chút gì đó cay đắng, khổ đau, đầy dằn vặt tủi hờn theo năm tháng! Nhạc Nhạc ứa ra vài giọt lệ, an ủi: "Muội muội, đừng khóc nữa, tìm được ca ca rồi thì còn phải sợ cái gì nữa, nào để ta xem thương thế của muội!"

Giang Tiểu Vi vốn là bị tình cảm ôn nhu bất chợt đến với mình mà cảm động, nhưng sau khi nép vào lòng Nhạc Nhạc, cảm thụ được sự ấm áp và an toàn đúng nghĩa, khiến băng giá trong trái tim lạnh lùng của nàng bao năm nay chợt tan biến hẳn đi. Nàng nghe gã bảo muốn xem xét vết thương của mình, liền dần nín khóc, thổn thức đáp: "Toàn là vết thương ngoài da, không sao đâu!" Ngẩng đầu nhìn những giọt lệ còn vương trong mắt Nhạc Nhạc, tìm nàng chợt ngập tràn hạnh phúc.

Nhạc Nhạc gạt nước mắt, lấy từ trong người ra cái Túi Ngọc đan chứa thuốc cầm máu và thuốc bồi bổ thể lực do Hoa Thiết Thương phối chế lúc còn sinh tiền, mỗi thứ nhón một viên, đưa cho Giang Tiểu Vi. Nàng hơi nghi hoặc, không biết là có nên hay không nên uống loại thuốc lai lịch bất minh này. Nhưng thấy thần tình đầy sự quan hoài cùng chút lệ còn vương trên mắt của gã, nàng không còn do dự gì nữa, tiếp lấy thuốc và nuốt xuống bụng.

Mộ Dung Kỳ cũng là nữ nhân, cảm tình tự nhiên là rất phong phú, bị Nhạc Nhạc hí lộng một hồi, thật thật giả giả không sao mà lần, nàng cảm động bật khóc lớn, nước mắt tuôn ra có khi còn nhiều hơn Giang Tiểu Vi. Thấy Nhạc Nhạc đưa thuốc cho nàng ta uống, cũng xụi sịt chạy lại ôm chầm lấy Nhạc Nhạc, khóc rống nói: "Nhạc Nhạc à, hu hu, muội cảm động quá, nếu muội mà bị người ta khi phụ, huynh cũng phải giúp muội đó nghe?"

Thật đúng là nữ nhân! Đến nước này mà còn tranh đua hơn kém

Nhạc Nhạc xoay người ôm Mộ Dung Kỳ vào lòng, hôn lên khuôn mặt đầy nước mắt của nàng, ôn nhu nói: "Nếu ai khi phụ Kỳ nhi của ta, ta đương nhiên sẽ bắt hắn phải trả giá!" Mộ Dung Kỳ đang khóc loạn lên như vậy, không ngờ khi được Nhạc Nhạc hôn, rồi nghe mấy lời an ủi ôn nhu, liền không kềm nén được chủ động hôn lên môi hắn. Nhạc Nhạc không hề khách khí cũng hôn trả, đầu lưỡi còn theo thói quen len vào trong miệng nàng, hai lưỡi xoắn xít lấy nhau, hai người quên hết mọi thứ, hôn nhau say đắm.

Vừa rồi ngay cả mấy người của Vạn Lý Minh cũng bị "huynh muội" tình thâm của Nhạc Nhạc và Giang Tiểu Vi làm cho cảm động, tâm tình đều không tự kìm hãm được, rơi vài giọt lệ anh hùng. Chớp mắt, Nhạc Nhạc lại hôn luôn một nữ nhân khác, khiến bọn lại đại khai nhãn giới, chỉ muốn hét lên thật to. Quả nhiên, có người cuối cùng cũng không nhịn được kêu "Aaaa" lên một tiếng chói tai.

Thanh âm chói tai bất ngờ này không phải là vì nộ hôn kia, mà vì một nguyên nhân khác. Ngay sau tiếng kêu đó, có người kêu gào thảm thiết "Có rắn, ta đã bị rắn cắn rồi!" Thanh âm này do Lỗ Minh phát ra. Hắn điên cuồng gào thét, hoảng loạn tìm cách ném con Xích Tam Giác Xà đang cắn vào cổ hắn ra. Nhưng hắn chỉ kịp cử động được vài cái, rốt cục đã không còn chút khí lực nào ngã xuống đất, sắc mặt biến thành đen xỉ.

"Nhiều rắn quá !" Ba Mộc Đầu cũng quát ầm ỹ, vội chuyển động chân khí hộ thể, lập tức li khai chỗ đang đứng.

Từ trong cỏ cây giữa rừng, tiếng "xì xì" phát ra liên tục, màu đỏ ánh lên khắp nơi dần lan tỏa tới như từng đợt hồng thủy đỏ rực. Đợt sóng thứ nhất chỉ mới cách ngoài rìa cỏ xa xa, thoát cái đã đến dưới chân mọi người.

Mộ Dung Kỳ hét lên một tiếng thất thanh, nhảy lên ôm chặt lấy Nhạc Nhạc, chân không chạm đất. Nhạc Nhạc thét dài: "Trên cây, mau nhảy nhanh lên cây!"

Mọi người đều bị tiếng thét dài này của Nhạc Nhạc làm cho thức tỉnh, liền vội vận khinh công nhảy lên cái cây nào gần mình nhất. Nhạc Nhạc, Mộ Dung Kỳ và Giang Tiểu Vi ba người cùng phóng lên một cây cổ thụ. Vừa yên vị trên cây, làn sóng màu đỏ đã tràn vào chỗ bọn họ đứng vừa rồi, đàn rắn cùng rít lên, khí tanh bốc lên tận trời xanh.

Mộ Dung Kỳ bị đám rắn này làm cho sợ đến nỗi không dám mở mắt, ép chặt người vào lòng Nhạc Nhạc, run lên bần bật. Giang Tiểu Vi sau khi uống được linh dược, thân thể bình phục nhiều, máu ngừng chảy ra ngoài, khôi phục lại không ít khí lực. Tuy nhiên sự hung tàn của lũ Xích Tam Giác Xà khiến nàng kinh hoàng không ít, nên sắc mặt vừa hồng lên tí chút đã nhanh chóng trắng bệch ra. Nàng ôm riết lấy bả vai của Nhạc Nhạc, sợ bị rơi vào đàn rắn đáng sợ này.

Nhạc Nhạc một tay ôm Mộ Dung Kỳ, một tay nắm chặt ngọc thủ của Giang Tiểu Vi. Ba người họ đang cùng ngự trên trục bốn của cây cổ thụ rất to, bên dưới vọng lên tiếng lao xao kêu rít không ngớt của lũ độc xà. Mọi người ai cũng cảm thấy bất an, vì có rất nhiều ác xà cứ phóng mình lên, muốn leo lên trên cây. Nhưng rất tiếc lực nhảy quá yếu, người của chúng lại ngắn nên không thể vòng lấy thân cây mà bò lên được, chỉ còn biết kêu loạn ở dưới gốc cây, bắt lực nhìn đám người ở trên cây. Truyện Sắc Hiệp - <http://.com>

Vừa rồi cái xác của Quân Tử Đao Lỗ Minh còn nhúc nhích ở đó, nay bị đám rắn đó tràn qua, đã biến thành một bộ cốt khô đen xỉ !

Mọi người đều lộ vẻ sợ hãi đến run người. Viên Hôi đang ở trên một cây cách đó không xa quay sang hỏi Nhạc Nhạc: "Người có biết chuyện này là như thế nào không? Loại rắn này xưa nay chỉ thích sống đơn độc, sao lại có thể tụ lại đông như vậy để vây công chúng ta?"

Nhạc Nhạc nhớ tới Lý Trụ đã giết chết con Xích Tam Giác Xà khổng lồ lúc nãy, bèn to giọng đáp: "Các người đã giết chết con rắn chúa của chúng! Nên bây giờ chúng nó đến báo thù !"

"Vậy bây giờ phải làm như thế nào?" Viên Hôi hỏi.

Nhạc Nhạc trầm mắng: "Ta thèm quân gì đến chuyện sống chết của các người. Các người chết hết đi càng hay, tránh cho lão tử sau này khỏi động thủ chỉ cho phiền toái!" Nhưng ngoài miệng thì vẫn nói: "Cứ từ từ đã, loại rắn này không sợ kiếm khí, không sợ chân khí chườm kinh, lại có quá nhiều. Nếu hàng trăm con cùng công kích người, ngay cả hộ thể chân khí cũng vô phương ngăn trở! Bây giờ chỉ có thể đợi cho con giận của chúng hạ xuống, đợi cho chúng đi rồi, thì chúng ta tự nhiên là được cứu!"

Nghe vậy Viên Hôi trầm mặc không nói.

Quan Thái đang ở trên một cây cách cây của Nhạc Nhạc khoảng sáu bảy trượng, ngại đám rắn bên dưới nên không dám nhảy bừa, chỉ một mình ngồi một cây, chán nản nhìn đám độc xà bên dưới. Bọn chúng quá nhiều, nhiều độ một đến hơn cả ngàn con, không ở xa xa không ngừng lan tới, cánh bên trái có khoảng hơn tám trăm con. Phía trước mặt cũng có một đám rắn, bên phải một đám, ở giữa, đằng sau, ôi trời à, nhiều quá. Hắn đếm không xuể, gối tay lên trên đầu, bỏ mặc không thèm lý đến, đưa đầu vào nhánh cây xù xì, mơ màng muốn thiếp đi.

"Nhìn kia, rắn rút lui rồi!" Ba Mộc Đồ đột nhiên cao hứng gào lên, khoa chân múa tay vui sướng, thiếu chút nữa là rơi xuống đất, khó lắm mới bám vào được một cành nhỏ níu lại, sắc mặt biến thành trắng bệch, mồ hôi lạnh toát ra ướt đầm lưng.

"Tiểu Vi, muội thấy phía dưới có an toàn không?" Nhạc Nhạc nhú mày cẩn thận hỏi.

"Trực giác nói cho muội biết, phía dưới vô cùng nguy hiểm. Đám rắn chưa đi xa, ca ca, xem kia, chúng tỏa ra bốn phương tám hướng, quang cảnh giống như một vòng vây, ai mà xuống đó, nhất định bị chúng bủa vây." Tiểu Vi vẫn gọi Nhạc Nhạc là ca ca, có lẽ tim nàng muốn lừa gạt chính mình, luôn nghĩ Nhạc Nhạc giống như một ca ca của mình!

Đám rắn này, có thật là đã đi hết rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Ngư Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thụ Sàn

Ba Mộc Đồ vốn đã bị lũ rắn làm cho chết khiếp, nên rất sợ chúng đột nhiên quay lại, do đó dù đang cao hứng, hắn cũng rất cẩn thận ném vài cành cây xuống đám cỏ bên dưới, khi thấy quả thật không còn con rắn nào, thì mới thu hết can đảm dùng hộ thể chân khí bao phủ toàn thân, nhẹ nhàng hạ xuống phía dưới. Hắn thận trọng xem trước xem sau, rồi quay về hướng Viên Hôi gọi to: "Viên Hộ pháp, dưới này không còn con rắn nào cả, có thể xuống rồi!"

Viên Hôi do dự hồi lâu, chẳng biết nên xuống hay không. Nếu phóng xuống đất, có thể sẽ có nguy hiểm. Còn nếu không xuống, tên gốc kia sẽ khua môi múa mép, từ nay về sau nếu việc này truyền ra ngoài, thì chắc không còn mặt mũi gì nữa cả. Hắn dù sao cũng là Hộ pháp của Vạn Lí Minh. Dù chức Hộ pháp chỉ ngang cấp với các Đường chủ khác, nhưng tại tổng đàn thì thường xuyên giao tiếp cùng nhân sĩ trong giang hồ, chức vị xem ra vô cùng sáng giá, ôi, phải xuống thôi! Mẹ nó, cái cánh tay này quả thật là đau quá!

Viên Hôi vận chân khí hộ thể, nhảy xuống mặt đất, đồng thời gọi Ngô Thanh: "Ngô huynh, dưới này an toàn, xuống đi thôi!"

Ngô Thanh lạnh lùng giương mắt nhìn Nhạc Nhạc, chỉ thấy hắn đang cùng hai thiếu nữ thấp giọng chuyện trò, chộc cho hai nàng cười nắc nẻ không ngừng. Hắn lại quay đầu xem động tĩnh của Quan Thái, thấy hắn đang nằm trên một trạc ba ngủ khi, cất tiếng ngáy vang như sấm, từ xa như thế mà vẫn có thể nghe được. Hắn suy nghĩ thật lâu rồi nói to với Viên Hôi: "Các người đi trước đi, ta phải nghỉ ngơi một lúc rồi sẽ theo sau! Vừa rồi bị thương, nên ta phải điều dưỡng nhiều hơn một chút!"

Viên Hôi trầm mắng: "Tiểu tử chỉ được cái giáo hoạt, quả nhiên không có chút đảm lược nào, chỉ có lo sợ cho tánh mạng mình thôi, hừ nếu mà có rắn, thì lại trờ lên cây!"

Hắn ngẩng đầu nhìn Nhạc Nhạc gọi lớn: "Vương Nhạc Nhạc, chuyện giữa Vạn Lí Minh chúng ta và Giang Tiểu Vi người tốt nhất đừng nhúng tay vào, bằng không..." Nhạc Nhạc đột nhiên đứng ở trên cành cây thịnh nộ mắng xuống: "Con mẹ nó người cái đồ không có chút hảo ý nào, làm cho muội muội của ta thành ra như vậy, lại còn nghĩ lão tử không tính sổ với người sao? Nếu ta không chém các người vài trăm đao, vì muội muội ta mà rửa hận, thì chữ "Vương" của ta có mà viết ngược lại!"

Chữ "Vương" dù đảo ngược hay đảo xuôi thì vẫn cứ là chữ "Vương", ài dù sao Vương Nhạc Nhạc nói như vậy cũng có cái đạo lý của hắn!

"Vương Nhạc Nhạc, người đừng có chẳng biết tốt xấu gì. Nếu người không nghĩ cho chính mình, thì cũng phải nên nghĩ một chút cho Tiên Vu thế gia..."

Viên Hôi còn chưa kịp nói hết ,thì đã bị Nhạc Nhạc cắt ngang. "Ta nhỏ vào!" Nhạc Nhạc rút "Truy Tâm" kiếm ra, muốn nhảy xuống thu thập tính mệnh của hần, Mộ Dung Kỳ và Giang Tiểu Vi vội giữ chặt hần, không cho hần nhảy xuống. Nhạc Nhạc nhân đó chửi tiếp: "Tên khốn kiếp, dám uy hiếp ta, bây giờ lão tử sẽ xuống chặt phứt cái đầu của ngươi. Vương Nhạc Nhạc ta một mình làm thì một mình chịu, ngươi còn dám đe dọa uy hiếp Tiên Vu thế gia, hừ hừ, ngay cả Tiên Vu thế gia mà ngươi cũng muốn đụng tới, một mình Tiên Vu Dã cũng đủ băm nát Vạn Lí Minh các ngươi rồi, ha ha, lão tử ta đây còn sợ gì!"

Bất quá những điều Nhạc Nhạc nói đều là sự thật, nhân lực và vật lực của Tiên Vu thế gia vô cùng hùng hậu, trong chốn giang hồ cơ hồ cũng gần như không có xích mích gì, cũng bởi ai cũng biết Tiên Vu Dã, Tuệ Năng Đại Sư của Thiên Tông, cùng với Tuyệt Tình Sư Thái của Tuyệt Tình Trai hơn mười năm trước đều là những nhân vật đại danh鼎鼎 trên chốn giang hồ. Ngoài ra, còn có lời đồn là Tiên Vu Dã và Tinh Vũ Môn có quan hệ rất mật thiết. Muốn động đến Tiên Vu thế gia, trừ phi những nhân vật lợi hại này đều đã chết hết!

Viên Hôi vốn là định dọa Nhạc Nhạc một chút để gã phải giao Giang Tiểu Vi ra , vừa nói mấy câu khách khí như vậy, ai ngờ lại dẫn bản thân hần đến tình thế thảm thương như vậy. Không ngờ rằng cái tên trông ôn nhu như ngọc Nhạc Nhạc kia lại tự nhiên nổi cơn lửa giận, chưa gì đã muốn nhảy xuống muốn chém muốn giết. Sắc mặt của hần trông thật khó coi, chỉ hừ một tiếng, thầm nghĩ mình còn không đi nhanh lên, nếu mà làm hần tức quá thực sự nhảy xuống, mình thì đang bị thương, nhất định không đánh nổi hần. Nếu hần giết ta, Vạn Lí Minh cũng sẽ không vì ta mà gây hấn với Tiên Vu thế gia, ôi, thật là xui quá mà !

Nghĩ như thế nhưng trên mặt thì không hề lộ ra, nghĩ thầm "Ta dù gì cũng là Hộ Pháp của Vạn Lí Minh, dù cho có sợ Vương Nhạc Nhạc ngươi , nhưng cô nương này giết hơn mười huynh đệ của Vạn Lí Minh, thì nhất quyết phải báo thù!" Đi được khoảng hai bộ, hần quay đầu lại nói to: "Giang Tiểu Vi, ngươi cũng đừng tưởng là có người giúp đỡ thì có thể trốn thoát được, đã giết huynh đệ của Vạn Lí Minh, trừ khi ngươi tự sát tạ tội, nếu không khi bị chúng ta bắt được, đến lúc đó sẽ phanh thây ngươi ra. "

"Vây để lão tử phanh thây ngươi trước đã !" Nhạc Nhạc cuồng nộ, rút kiếm phóng xuống chém, kiếm ánh màu hồng liên bao trùm lên Viên Hôi. Một kiếm này hàm chứa cái thù giết sư phụ , mang theo sự phẫn nộ không gì tả được, sát ý đầy đặc.

Bình khí ngàn tuyệt không phải là sở trường của Viên Hôi, nên một kiếm này hần căn bản không đỡ được, chỉ còn biết chạy!

Nhạc Nhạc cách mặt đất ba trượng, Viên Hôi hú lên quái dị, tung mình chạy đi. Hần chuyên dùng cung, khinh công dĩ nhiên không tệ, khi Nhạc Nhạc tiếp đất thì hần chạy xa vài trượng. Trong lúc trốn chạy, tốc độ ấy thật sự là kinh người.

Nhạc Nhạc vốn là chỉ muốn dọa hần mà thôi, những lời "giận dữ" vừa rồi chính là nửa giả nửa thật, chủ yếu là muốn cho hần chạy cho nhanh để còn xác định xem lũ rắn đó còn lẩn quẩn ở đây không. Thấy hần đào tẩu, lòng gã vô cùng khoái chí, không thèm đuổi theo, tiện tay chặt hơn mười nhánh cây, rồi quay lại trên cành cây đứng lúc này.

Giang Tiểu Vi bị Nhạc Nhạc làm cho cảm động khóc rống không ngừng, vừa thấy Nhạc Nhạc bay trở lên liền nhào ra ôm lấy hần, thỏ thẻ: "hu hu, ca, huynh không cần vì muội mà kết oán thù với bọn họ. Thế lực bọn chúng rất lớn, muội không đáng giá để cho huynh làm như vậy đâu! Hu hu, huynh không cần phải tốt với muội như vậy. "

"Muội tử ngọc à, ta sao có thể để bọn họ khi phụ muội nữa. Sau này cứ theo ta, không ai dám khinh thường muội nữa đâu! Ngoan nào, không khóc nữa!"

"Nhạc Nhạc, Tiểu Vi có thật sự là biểu muội của huynh không, sao muội chưa hề nghe nói đến bao giờ?" Hai mắt Mộ Dung Kỳ cũng đỏ hoe giống như mắt thỏ con, ngồi cạnh Nhạc Nhạc nũng nịu hỏi. Giang Tiểu Vi cũng dừng lại không sụt sịt nữa, nhìn Nhạc Nhạc chăm chú, muốn biết hần trả lời ra sao.

Nhạc Nhạc cười nói: "Từ khi Tiểu Vi gọi ta một tiếng "ca ca" thì ta đã là đại ca của muội ấy rồi! Đúng không nào?" Ánh mắt ôn nhu của hần nhìn Tiểu Vi, trong ấy đầy vẻ quan hoài, yêu thương, xen lẫn một chút tội nghiệp. Quần áo trên người nàng rách tả tơi nhiều chỗ, lộ ra những vết thương đỏ hồng. Nữ nhân trong tình cảnh như thế sao không làm cho người ta thương mến cho được?

Tiểu Vi kích động liên tục gạt đầu, lệ lại muốn trào ra, Mộ Dung Kỳ hiểu ra nên cũng gạt đầu, trên mặt lộ ra tiếu ý.

"Cứu mạng! Con mẹ nó, lũ rắn đó chưa có rồi đi!" Hai bóng người thần tốc lao từ phía rừng đến, toàn thân được bao bọc bởi hộ thể chân khí dày đặc, đúng là Viên Hôi và Ba Mộc Đồ hai người. Sắc mặt chúng cực độ khiếp sợ, phía sau là hàng trăm Xích Tam Giác Xà đuổi theo. Chúng lao xao, liên tục lao người vào cái lồng khí tạo nên bởi hộ thể chân khí của hai người. Mỗi lần chúng lao vào, vòng chân khí bị méo sệch một chút, xem ra hai người đó đang hết sức cầm cự, tới vào được mảnh rừng này, mặc kệ cây rừng trước mặt to hay nhỏ, nhảy vội lên. Lũ rắn nhào đến cuồng loạn trườn qua trườn lại giận dữ phía dưới, vì thân mình chúng quá ngắn nên không nhảy lên được, chỉ có thể gào thét điên cuồng mà thôi!

Đám rắn đuổi theo Viên Hôi kêu rít lên, gào thét gọi quần xà đang ẩn mình khắp bốn phía tới. Trong chốc lát, chúng đã khôi phục lại toàn bộ số lượng ban đầu, phía dưới đám cây lại tiếp tục tràn ngập một biển xà đỏ chói.

Mộ Dung Kỳ vừa thấy lũ rắn quay lại, vội thét lên một tiếng, nhanh không tưởng nhào vào trong lòng Nhạc Nhạc. Nỗi sợ hãi đã đánh bại hết thảy, mặc dù nàng hơi xấu hổ vì hành động đó , nhưng sự sợ hãi xem ra là lớn hơn hết ! Nhạc Nhạc lấy tay nài đưa cho Tiểu Vi, bảo: "Tiểu Vi, trong này có chút lương khô, muội ăn một vài miếng đi !"

Tiểu Vi cũng chưa ăn gì suốt cả ngày rồi, nên khi "ca ca" đưa đồ ăn , đương nhiên là rất vui , mở vội tay nài, tìm được gói lương khô liền ăn ngay. Vừa ăn vừa hỏi: "Ca ca, huynh vừa rồi chặt mấy nhánh cây mềm đó để làm gì thế ?"

"Muội không nhắc tới thiếu chút nữa ta đã quên, ta muốn dùng nó đan lại thành một cái giường thoải mái , trời sắp tối rồi, đêm nay không thể ngồi suốt, có thể ngủ trên cây cũng hay!" Vừa ôm Mộ Dung Kỳ trong lòng ngực, nâng nhẹ đầu của Mộ Dung Kỳ lên , ôn nhu nói: "Tiểu Kỳ, ca ca hôn một chút

nhé?" . Hai gò má trắng tinh của nàng chợt đỏ sừng lên, mắt nhắm lại, đôi môi đỏ hồng nhỏ nhắn từ từ dẩu ra như mỉm cười, như dâng hiến.

Nhạc Nhạc vốn định chỉ chọc nàng chút thôi rồi sẽ làm cái giường, nhưng giờ sắc tâm trời dậy, hôn ngấu nghiêng lên miệng thơm ngọt của nàng ta. Mộ Dung Kỳ đã bị Nhạc Nhạc hôn một lần, cảm giác ấy khiến nàng như bay bổng, giờ đã quen thuộc lắm rồi, liền chủ động đưa lưỡi ra, len lỏi vào miệng ái lang. Hai người quên đi lũ rắn bên dưới, quên là mình còn ở trên cây, quên luôn bên cạnh còn có một "muội muội", quên luôn bất cứ thứ gì vừa định làm.

Giang Tiểu Vi nhìn mà tim đập thình thịch như trống đánh. Nàng nghĩ thầm: "Cái vị ca ca này chà ra sao cả, vừa rồi nói trời sắp tối rồi, phải làm một cái giường, nhưng trong một nháy mắt thì lại hôn vào miệng của nữ nhân này, bất quá nhìn thấy hình dáng say mê của bọn họ ở trước mặt, tự hỏi sao trước giờ mình chưa hề có thứ cảm giác này! Thật muốn cùng ca ca thử xem sao!" Thần thái của nàng vô cùng mê hoặc, tiểu thủ chợt lỏng ra, nửa miếng bánh ăn dở rơi xuống, bèn tiếc rề kêu lên một tiếng "A!"

Miếng bánh đó rơi trúng đầu của một con rắn. Nó kêu to lên một tiếng, quần xà đại loạn. Nàng ta bình tĩnh nhìn đám rắn ở phía dưới đang di chuyển loạn xạ từ bên này qua bên nọ. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://.com>

Tiếng hô đột nhiên đó liền cắt đứt hai người đang say mê "giao lưu", Nhạc Nhạc ngẩng đầu hỏi: "Muội muội, chuyện gì vậy?"

Chỉ thấy nàng xấu hổ đỏ mặt, so với khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Dung Kỳ trong lòng gã thật chẳng phân biệt được mấy, Tiểu Vi lo ngại đáp: "Cái bánh trong tay đột nhiên rơi xuống, làm kinh động đến các người. Muội không phải cố ý!"

Nhạc Nhạc cười ha hả, lấy tay vuốt nhẹ mũi, nói: "Ồi, ta thực đã quên đi chính sự rồi!". Thấy Mộ Dung Kỳ khẽ mở hai mắt, hắn nói "Tiểu Kỳ và Tiểu Vi trước tiên phải sang cành cây khác, ta phải làm cái giường đã, đêm nay ba người chúng ta nghỉ tại đây!" Lời yêu thương nhưng ám muội không rõ ràng này khiến cho hai nàng thẹn không dám ngừng đầu. Mộ Dung Kỳ cực không muốn nhưng vẫn qua cành cây khác ngồi, như lúc trước vẫn không dám nhìn xuống dưới, khăng khăng ôm chặt lấy Giang Tiểu Vi.

Nhạc Nhạc chọn những nhánh cây ở chỗ rất cao, dùng kiếm chặt lấy hơn mười cái cành cây to cỡ bắp chân, rồi chẻ chúng ra làm hai, bào nhẵn các mặt rồi đem lại chạ cây vừa ngồi. Mặt bằng thì gã đặt quay xuống dưới, mặt tròn thì hướng lên trên, xếp hơn mười nhánh cây này thành một tấm phản hình rẻ quạt. Sau khi xong, gã vỗ tay ra vẻ rất hài lòng. Nãy giờ, Tiểu Vi cứ nhìn chằm chằm vào Nhạc Nhạc mặt lộ vẻ thất vọng nói "Ca ca, không biết đêm nay ta nghỉ trên cái đó, trông giống như cái bồ đoàn. Lỡ không cẩn thận rơi xuống đó thì sao. Hơn nữa, bề mặt của nó gồ ghề quá, muội nghĩ nếu quay mặt dưới đối lên trên chắc sẽ ngủ thoải mái hơn!"

"Ha ha, chớ có bồn chồn, ta đã nói là đại công cáo thành đâu, mới còn rất sơ sài mà!" Nói xong hắn cầm kiếm, nhún mình phi sang một đại thụ cách đó 2 trượng. Cây này to cỡ hai người ôm không hết, Nhạc Nhạc từ xa liền xử một kiếm, kiếm khí chặt sâu vào cành cây to. Hữu chương của gã đẩy tiếp một phát, cành cây bình thường trông không lồ như vậy gãy kêu rắc một tiếng to, rơi ào xuống dưới, làm lũ rắn giật mình. Khi lũ rắn bình thường trở lại liên tán công liên tục lên cành cây đó. Cành cây đang lành lặn bị chúng cắn thành nát nhừ.

Đám người Vạn Lí Minh đứng xa xa nhìn Nhạc Nhạc, không hiểu hắn định làm cái gì, nhưng cũng muốn xem hắn có kì mưu diệu kế thoát thân. Ai ngờ Nhạc Nhạc muốn trường kỳ kháng chiến, chỉ muốn làm một cái giường thoải mái để nằm!

Nhạc Nhạc đứng ở trên cành cây cao, nhẹ nhàng khởi động, tiếp tục vung kiếm. Hắn học võ đã sáu năm rồi, nên kiếm lực chắc chắn thập phần. Lại có kiếm khí mạnh mẽ hỗ trợ, kiếm quang hồng sắc lấp lánh trên cây. Thân cây to dày đó bị hắn dùng kiếm khí chia ra hơn mười khối gỗ. Minh Nhạc Nhạc không thể vận chuyển được, bèn nhờ Giang Tiểu Vi giúp: "Mau giúp ta tiếp lấy!" Giang Tiểu Vi buông Mộ Dung Kỳ ra, đứng vào vị trí thích hợp. Mấy tấm ván thật sự rất lớn, khi Nhạc Nhạc ném xong năm khối gỗ, nàng kêu thế là đủ rồi, Nhạc Nhạc bèn theo đường cũ quay trở lại.

Dùng lợi kiếm và nội lực phù trợ, năm khối gỗ dính chặt vào trên cây. Sau khi ghép thêm cái sàn đơn giản như thế, hiệu quả mang lại thật diệu kỳ. Chỉ thấy Giang Tiểu Vi và Mộ Dung Kỳ luôn miệng khen, nhưng vừa mới nghĩ tới chuyện nằm xuống, lại phát hiện bề mặt của nó hơi bị ướt, bởi vì đó là gỗ của cây vừa bị chặt.

Điều này đối với người bình thường thì khó, nhưng đối với những người có nội lực cao cường như bọn họ, thì chỉ là việc nhỏ. Quần áo ướt có thể dùng nội lực làm khô, cho nên gỗ ướt đương nhiên cũng có thể dùng nội công làm cho khô. Khi những tấm gỗ này trở nên khô ráo ẩm áp, thì trời cũng đã tối hẳn. Nhạc Nhạc nằm trên cái giường đó, kêu to: "Điều gì chúng ta cũng có thể làm được!"

Dưới tấm phản ghép này là bốn năm cành cây to dày đủ chứa sức nặng của họ, đầu giường thì cao hơn đuôi giường một chút, hai bên đều có khung chắn, thân giường thì bóng loáng, khô và ấm. Giang Tiểu Vi và Mộ Dung Kỳ vô cùng vừa ý bỏ lên giường.

"Đại ca, huynh nói xem liệu ngày mai lũ rắn đó có rời đi không?" Mộ Dung Kỳ nằm ở trong lòng ngực hắn hỏi.

"Ca, huynh nói xem liệu chúng ta có chết không?" Giang Tiểu Vi cũng rúc vào lòng hắn phía bên kia, cất giọng hỏi.

Nhạc Nhạc ôm hai nữ nhân trong lòng, lắng tai nghe hai câu hỏi cơ hồ đồng thời phát ra, thực không rõ mối quan hệ với muội muội và người yêu khác nhau chỗ nào. Có lẽ hắn căn bản không nghĩ tới chuyện coi Tiểu Vi là muội muội ruột thịt. Bây giờ nàng là muội muội, sau này sẽ tính sau.

"Lần này nếu phải chết, các muội có tiếc nuôi không?" Nhạc Nhạc dùng ngữ khí mộng ảo hỏi.

"Đại cừu đã báo, được chết cùng với ca ca một chỗ, muội cũng yên tâm. Chỉ là vẫn còn rất hận nam nhân đã lừa dối muội. Nếu còn sống ở thế nhân, muội nhất định phải tự thân giết hắn!" Giang Tiểu Vi lạnh lùng đáp, sát ý trên mặt đại thịnh. Nhạc Nhạc âu yếm vuốt hai gò má đầy đặn của nàng, ôn nhu nói: "Tiểu Vi, nếu muội còn sống thì đừng nên chỉ sống với cừu hận không thôi! Nếu chúng ta còn sống thoát khỏi đây, ta nhất định sẽ giúp muội, dù muội làm gì ta đều giúp muội!"

"Ca ca, sao huynh tốt với muội như vậy? Muội... muội đã từng qua tay nhiều nam nhân khác, huynh còn muốn muội sao?" Giang Tiểu Vi dụi mắt vào ngực Nhạc Nhạc, nước mắt tuôn ra ướt đầm áo hần.

Nhạc Nhạc thầm than: "Nguyên không chỉ có ta nghĩ như vậy, nha đầu này dù sao cũng nói ra rồi, thế thì đỡ cho ta biết mấy!" Gã bèn ôn nhu an ủi: "Mặc kệ trước kia phát sinh chuyện gì, chỉ cần tốt với ta, ta sẽ đều có thể đối đãi tốt với muội!" Nói xong nhẹ hôn lên trán nàng. Thân người của Tiểu Vi khẽ rung động, ôm chặt lấy cổ Nhạc Nhạc, miệng thủ thủ: "hum, ca ca, ca ca".

"Ca, huynh sao không thêm hỏi đến muội thế!" Mộ Dung Kỳ giọng chua như dấm, hờn mát nói.

Nhạc Nhạc khẽ cười nói: "Được rồi, vậy ta hỏi lại Kỳ nhi nhé, nếu bây giờ mà phải chết, nàng có tiếc nuôi không?"

Mộ Dung Kỳ xoay người trên sàn gỗ, nhìn vào màn đêm hắc ám, ngọt ngào nói "Nếu mà phải chết cùng một chỗ với ca ca, muội rất vui vẻ. Bên ngoài kia có rất nhiều chuyện thực rất phiền lòng, nếu mà phải chết như vậy, muội sẽ rất hạnh phúc!"

Nhạc Nhạc phát một nhát lên móng nàng, nói: "Kỳ nhi của ta nếu khôi phục lại thân thể nữ nhân, nhất định sẽ có khả năng làm ta rối tung rối mù mà chết mất!" Mộ Dung Kỳ yêu kiều giận rồi "a" một tiếng, đáp lại: "Ca ca thật không yêu ta mà, đánh người ta đau muốn chết!"

Nhạc Nhạc ôm ghì nàng vào lòng, hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của nàng, lúc sau mới rời ra, cười nói: "Kỳ nhi, nếu lại dụ dỗ ta nữa, ta sẽ ăn thịt muội đấy!"

Mộ Dung Kỳ xấu hổ đỏ mặt, không quay người lại, đưa bờ móng ép vào Nhạc Nhạc, đáp: "Người ta có dụ dỗ huynh khi nào đâu! Ah "Nàng chợt cảm thấy móng mình đang chạm vào một cái gì đó vừa nóng ấm vừa cứng, trái tim xừ nữ run lên, nhất thời nói không ra lời.

Giang Tiểu Vi lo lắng hỏi: "Tiểu Kỳ sao thế?"

"Không, không có gì, thiệt mà!" Hiện giờ nàng mâu thuẫn phi thường, vừa lo lắng, vừa mong đợi. Chỗ bị hần chạm vào, giờ cảm thấy ướt át như băng đá mới tan ra vậy, muốn động đậy cũng không dám động, chỉ sợ cảm giác đó mất đi, nhưng cũng lo lắng hần sẽ có động tác gì đó khác nữa.

Nhạc Nhạc quả thực không tha cho nàng, vươn bàn tay nóng ấm luôn vào trong quần áo của nàng, vuốt ve bụng dưới nhu nhuyễn mềm mại của nàng. Nàng hiện giờ ngay cả thở cũng quên, chìm sâu vào thứ cảm giác diệu kỳ, bàn tay ma quái đó không hề yên phận, len lỏi lên trên, luôn vào lớp vải bó ngực của nàng. Nhạc Nhạc ôn nhu nói: "Bó chặt như vậy nhất định là không thoải mái chút nào, để ta giúp muội cởi nó ra!" Bàn tay hần nhẹ nhàng luôn quanh người nàng vài vòng. Lúc này nàng thật sự cảm thấy tám vải bó quá chặt, rất khó chịu. Nhưng sao bó lâu như vậy rồi mà nàng không để ý, giờ tự nhiên lại cảm thấy vậy?

"Không, không được đâu mà. Người ta nhìn thấy đó ! "Mộ Dung Kỳ thấp giọng phản kháng.

"Ta dùng hộ thân chân khí mở ra, ai cũng không nhìn thấy được, muội yên tâm đi a." Nhạc Nhạc vận hộ thể chân khí màu phấn hồng tạo thành khí cầu, trong khí cầu có kèm theo thôi tình chân khí. Trong khí cầu nhất thời lan tỏa một mùi thơm nhàn nhạt quyến rũ lòng người. Mùi thơm và luồng phấn hồng hộ thể chân khí đó bao bọc lấy cả ba người.

Nhạc Nhạc cời xiêm y của nàng, bộ ngực bị tám vải bó đó ép khiến trông như hai quả trứng vậy. Nhạc Nhạc kéo nó xuống, hai con thỏ nhỏ trắng tinh bật lên, mềm mại kinh người, đàn hồi nhu nhuyễn. Hai tay Nhạc Nhạc giữ chặt đôi nhũ phong trắng như ngọc, mỗi tay nắm một quả, vui sướng nói: "Ồ, thật là động nhân, để ca ca thử xem sao, mmm, thơm thật đó, thứ tốt như vậy mà lại lấy vải bó lại, lãng phí quá đi !"

Thôi tình khí thể trong không khí khiến hai người họ như mê như say. Giang Tiểu Vi cũng quên hết xấu hổ ép sát vào lưng của Nhạc Nhạc. Quần áo vốn đã rách tả tơi của nàng lộ ra những vết sẹo còn đỏ trên làn trắng muốt. Tuy nhiên, dục vọng của nàng đã bị kích thích tột độ trong cái không khí đậm nỉ này.

Nhạc Nhạc lột bỏ áo ngoài của Mộ Dung Kỳ, không ngừng đưa tay hưởng dụng từng thốn thịt da của nàng, thỉnh thoảng ôm Tiểu Vi vào lòng, hôn thật sâu một phen. Lạc thú phong tình của Tiểu Vi như được giải khai, dục vọng trào dâng mãnh liệt. Nàng không giống như Tiểu Kỳ, lộ dần từng chút bí mật tình ái. Thân thể thật kỳ quái, toàn thân nấp hờ nhu nhuyễn dưới lớp vải mỏng, thật mềm mại, êm dịu và thật là thơm. Khi Tiểu Vi đã thỏa mãn cực độ thiếp đi, Nhạc Nhạc quay đầu nhìn Mộ Dung Kỳ, thấy thân thể của nàng lúc này co lại như một con cừu non, đôi mắt tràn ngập xuân tình nhìn Nhạc Nhạc, trên mặt lộ ra khát vọng không gì tả được.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24. Phân chia lương thực

Nhạc Nhạc hiểu kỳ nhìn Mộ Dung Kỳ hỏi:

- Tiểu Kỳ, muội sao vậy?

Mộ Dung Kỳ trong đôi mắt mỹ lệ đầy ắp xuân tình, yêu kiều đáp:

- Ca ca, ca ca à, mau giúp Kỳ nhi nha, Kỳ nhi thấy nóng bức lắm, thực là khó chịu mà.

Thì ra thời tình chân khí trong không khí xung quanh đã loãng đi nhiều, nàng lại vừa trải qua sự kích thích bị ngắt đi, lúc này thần trí dù thanh tỉnh lại ít nhiều, nhưng bản năng dục vọng vẫn chìm ngập trong cuồng nhiệt mê muội. Nàng dĩ nhiên là không hiểu gì, chỉ cảm thấy trong thân thể như có ngọn lửa nóng bùng bùng, cần phải có thứ gì đó mới giúp phát tán nó được. Nàng run rẩy cong người, xoay qua chộp lấy tay Nhạc Nhạc kéo về phía hạ thể của mình.

Nhạc Nhạc vươn tay tách hai đùi nàng ra, thủ thủ bảo:

- Kỳ nhi, để ta yêu nàng xong rồi sẽ không còn khó chịu nữa đâu, có điều sẽ hơi đau một chút đấy!

- Kỳ nhi không sợ, Kỳ nhi muốn ca ca, ca ca ơi...

Thanh âm của Tiểu Kỳ mềm như lụa, tứ chi quặp chặt lấy Nhạc Nhạc như sợ hấn trốn đi vậy.

Nhạc Nhạc nhẹ ôm thân thể thơm tho mềm mại như bông ấu, mùi hương mê người khiến Nhạc Nhạc như si như dại. Đặc biệt, lúc nàng lên cao trào tiết thân, một thứ khoái cảm chưa bao giờ biết đến chợt ập tới đối với hắn. Trong lúc Nhạc Nhạc hấp thụ xù nữ nguyên âm của nàng, chân khí trong nội thể hắn tự động vận hành tiến nhập vào thân thể của nàng. Điều này khiến cho công lực của Mộ Dung Kỳ tăng lên gấp bội so với trước lúc giao hợp. Ngoài ra, chân khí vận chuyển trong lúc giao hợp đó còn khiến cho sáu giác quan của Nhạc Nhạc thêm minh mẫn dị thường, khoái cảm theo đó cũng tăng lên.

Sau khi ân ái kết thúc, Nhạc Nhạc giúp hai nàng mặc lại y phục rồi mới thu hồi hộ thể chân khí, chỉ là không dùng tấm vải bó ngực của Mộ Dung Kỳ quấn lên ngực nàng nữa. Sau đó, hắn thư thái ôm hai nàng vào lòng, cùng đi vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau, khi tỉnh lại vì bị ánh dương quang rực rỡ chiếu xuyên qua tán lá, Nhạc Nhạc khoan khoái duỗi người. Hắn chợt phát hiện hai nàng đều khẽ động dậy trong lòng mình, nhưng lại không thềm mở mắt, biết các nàng đều đang giả vờ, nhất định là muốn nằm biếng thêm chút nữa. Nhạc Nhạc không phá hai người làm gì, nhẹ nhàng ngồi dậy, vươn vai hoạt động cho giãn gân giãn cốt một chút.

Đám Xích Tam Giác Xà vẫn chưa rút đi, chỉ yên tĩnh hẳn đi, cũng có thể nói là hơi ngốc trẻ, không còn toát ra vẻ hung ác nữa. Nhìn từ trên cao, chúng còn có vẻ khá ái phi thường, thân thì hồng hồng, đám mây bóng nhoáng mỏng manh như những chiếc quạt nhỏ xếp vào nhau, đầu to đuôi nhọn, răng nanh chứa nọc độc khá dài. Điều này khiến Nhạc Nhạc chợt nhớ tới một câu nói "Động vật xinh đẹp thường mang đến hiểm nguy."

Cách đó không xa Quan Thái cũng vừa thức dậy, hướng về phía Nhạc Nhạc gọi to:

- Nhạc Nhạc, chút lương khô đó ta đã chén hết rồi, ngươi cho ta thêm đi, đói bụng quá!

Hắn gào to quá, đến nỗi thanh âm gần như vang vọng không dứt ở trong rừng, làm cho đám rắn tụ tập dưới cây nhao nhao hỗn loạn cả lên.

Nhạc Nhạc từ nhỏ sống với Hoa Thiết Thương trong chốn núi cao rừng thẳm, mỗi lần xuống núi phải đi vài ngày, nên có thói quen hay mang theo nhiều lương khô. Mộ Dung Kỳ cũng mang theo không ít lương khô. Ba người bọn họ cũng không ăn nhiều như Quan Thái, nên phân dôi ra cũng khá nhiều.

Nhạc Nhạc chưa kịp trả lời, thì Mộ Dung Kỳ đã ngồi dậy la to:

- Muốn ăn sao ngươi không tự thân đến lấy, lại còn bắt ca ca ta mang qua cho ngươi nữa sao?

Quan Thái không giận ngược lại cười đáp:

- Ta... khinh công của ta không được tốt lắm, chỉ sợ lỡ rơi xuống đám rắn đó ăn thịt ta mất, khinh công của Nhạc Nhạc so với ta khá hơn nhiều!

Nhạc Nhạc cười nói:

- Ngươi đợi một chút đã, ta phải sắp xếp lại lương khô, không biết còn phải ở đây bao lâu nữa, nên phải tính toán phân phối cho thật tốt mới được!

Viên Hôi cách chỗ bọn Nhạc Nhạc xa nhất cũng nghe tiếng Quan Thái vọng tới. Vừa nghe nói tới lương khô, mắt liền sáng lên. Hôm qua bọn họ vì truy đuổi Giang Tiểu Vi nên đều không dùng bữa trưa, vốn định bắt nàng ta xong rồi sẽ ăn, nào ngờ bị đàn rắn vây chặt, đói meo cả ngày giờ nghĩ đến đồ ăn thì đều nuốt nước bọt ừng ực cả lên.

Nhạc Nhạc chia đều lương thực, giữ lại cho mình và hai nàng số lương thực đủ dùng cho hai ngày, phần của Quan Thái thì chia thêm hai cái bánh, dùng bọc gói lại cẩn thận rồi đeo lên người, phi thân di chuyển từ cảnh này sang cảnh khác, phút chốc đã tới chỗ Quan Thái ẩn trú.

Nhạc Nhạc đưa gói thức ăn đó cho Quan Thái, bảo:

- A Thái, thực vật được chia làm bốn phần, mỗi người một phần, ngươi phải tự tính toán chuyện ăn uống nghe. Ai biết chúng ta sẽ phải đợi bao lâu. Tự

ngươi cũng phải cẩn thận, đừng có mê ngủ quá lơ rơi xuống thì ngươi sẽ vĩnh viễn không thể trở về Nam Lăng, cũng không còn gặp lại được sư tỷ của ngươi nữa!

Quan Thái mỉm cười cảm kích, đáp lại:

- Hi hi, cảm ơn ngươi, Nhạc Nhạc huynh đệ, ta sẽ cẩn thận. Ta phải ăn đây, đói quá rồi!

Nhạc Nhạc đang định quay về, chợt Ngô Thanh ở gần đó kêu to:

- Vương huynh, có thể phân phối cho ta chút lương khô được không?

Nhạc Nhạc thú vị nhìn hắn, cười hỏi:

- Nếu đói ngươi là ta, ta xin ngươi chút lương khô, ngươi có đồng ý cho không?

Ngô Thanh cũng cười, khi hắn cười, lớp băng lạnh trên mặt xem ra cũng giảm bớt ba phần, đáp:

- Ta không đồng ý!

Nhạc Nhạc hỏi tiếp:

- Vậy ngươi nói xem ta có đồng ý không?

Ngô Thanh tự tin cười đáp:

- Ngươi sẽ cho! Trước đây thì ta không biết, nhưng giờ ta biết ngươi nhất định sẽ cho!

- Tốt, bằng sự tự tin của ngươi, ta cho ngươi một ít, qua đây mà lấy!

Lấy chút lương khô của Quan Thái đem cho hắn, Nhạc Nhạc không ngại gì, ngược lại còn khiến hắn nợ mình một chút nhân tình, biết đâu sau này được việc. Hơn nữa, mình và hắn thực ra cũng không có gì gọi là thù địch cả, thiếu đi một cái bánh cũng không làm đói chết người, hà hà, ta quả thật là thiên tài! Nghĩ xong, Nhạc Nhạc cười rộ lên.

Ngô Thanh đến được chỗ của Quan Thái, thấy trong túi vải chỉ có bốn phần, bởi vì Quan Thái vừa mới ăn xong hai phần, thầm nghĩ "Chỗ này đích xác không nhiều, nhưng ta đói quá rồi không còn chút khí lực nào. Cả ngày truy đuổi, đã tốn không ít thể lực, ôi, vì sinh tồn, đành phải nợ người một chút nhân tình vậy!"

Nhạc Nhạc lấy một cái bánh trong túi vải ra, nói:

- Ngô huynh, không phải ta ích kỷ, vì chỉ có thể cho huynh một cái thôi. Huynh cũng thấy đó, chỉ có như vậy thôi, ta bên kia còn có hai người!

Ngô Thanh gật đầu tiếp nhận cái bánh, cười nói:

- Đa tạ, ta sẽ nhớ kỹ cái bánh này!

Nói xong hai người lại trở về chỗ của chính mình, Nhạc Nhạc ngồi trên một bàn, ôm Mộ Dung Kỳ hỏi:

- Tiểu Kỳ nhi của ta, vẫn còn đau ư? Để ca ca xem nào!

Mộ Dung Kỳ xấu hổ, nũng nịu nói:

- Muội không cho huynh xem đâu, chỉ đau chút chút thôi, tối hôm qua thực là kỳ quái à, chẳng biết sao mà lại bị huynh khi phụ mất rồi!

Nhạc Nhạc cười quỷ quái hỏi:

- Nhưng mà huynh khi phụ có sượng không?

Mộ Dung Kỳ yêu kiều giận dỗi đáp:

- Hừm, huynh thật đáng chán ghét à! Muội không thèm lý gì tới huynh nữa!

- Được nha, vậy thì ta đi tìm Tiểu Vi đây, ta cũng không lý gì tới muội nữa!

Nhạc Nhạc xoay qua ôm lấy Tiểu Vi, cười hỏi:

- Vẫn còn ngủ nướng à? Nếu không dậy ta sẽ dùng đại hình cù lét đấy nha!

Tiểu Vi thò thẻ trách:

- Đừng mà, muối dậy rồi! Ca ca, sao huynh lại đối đãi với người của huynh như vậy.

Nhạc Nhạc làm mặt xấu cười đáp:

- Ha ha, vậy ta nên đối đãi với các nàng như thế nào đây!

- Hừ... người ta mặc kệ, ca ca mặt dày lắm!

Hai nàng đồng thời phản đối, bộ dạng như hai con chuột nhỏ nhõng nhẽo.

Ba người đùa nhau rồi cười rộ lên, sau đó mỗi người ăn một phần lương khô, chỉ là không có nước uống, nên cũng hơi khó chịu một chút, Nhạc Nhạc thăm nghĩ "Nếu có Nhược Tuyết ở đây thì hay quá, có thể dùng chiêu Tuyết Hoa Phiêu Phiêu của nàng là có nước uống, chỉ là không biết nàng hiện ở nơi nào!"

Nhạc Nhạc nói:

- Công lực hai người sau đêm qua đều gia tăng, ăn xong thì nên vận công một chút, phòng gặp chuyện bất ngờ!

Hai nàng đều tò mò hỏi:

- Ca ca, đúng rồi, công lực của chúng muối vì sao mà gia tăng như vậy? Chỉ một đêm mà còn nhiều hơn bốn năm khổ luyện của chúng muối nữa à!

Nhạc Nhạc cười tà quái hỏi lại:

- Vậy tối qua hai người có gặp kỳ ngộ gì không?

"Hả?" Hai nàng nhìn nhau, sắc mặt ửng hồng, lẩm bẩm nói:

- Cái đó... cái đó cũng tính là kỳ ngộ á?

- Đúng vậy, nếu không sao lại có thể khiến cho công lực của hai nàng tăng tiến mạnh mẽ chứ?

Hai người duyên dáng không nói gì, đã tọa luyện công, luyện hóa số nội lực đột nhiên tăng tiến đó. Nhạc Nhạc cũng theo bọn họ ngồi luyện công, chìm đắm trong dòng chân khí lưu chuyển tuần hoàn, tới khi mở mắt ra thì đã là hoàng hôn. Hai nàng lúc đó vẫn còn đang luyện công, Nhạc Nhạc không dám quấy rối, ngồi một mình trên cành cây khác, nhìn lũ rắn, ngắm nghĩ "Đám rắn này vì sao lại không bỏ đi chứ? Chúng không cần ăn gì sao? Nhất định là chúng còn có một đầu lĩnh khác, để ta tìm xem sao."

"Ồ, ở dưới đó có một nhóm rắn bình thường quây quanh một con rắn rất to, có lẽ chúng là rắn hộ vệ. Con rắn to ở giữa dài hơn một xích, tuy không to bằng con đã chết hôm qua, nhưng hiển nhiên nó không phải là xà vương thì cũng là xà hậu? Nếu bắt nó giết đi, không biết kết quả sẽ như thế nào? Chỉ là nó ở trong đám rắn đó không rời, đám rắn vừa động, ngay cả dáng hình của nó cũng khó phát hiện, thật là không dễ dàng hành động tí nào"

- Ca ca, huynh đang nghĩ gì vậy?

Thì ra Tiểu Vi vừa tỉnh lại sau khi đã luyện công xong, âu yếm đến kẻ bên hân.

Nhạc Nhạc ôm nàng vào lòng, để nàng ngồi ở trên đùi mình nói:

- Nhân lúc nhàn rỗi ngắm nhìn lũ rắn một chút, giờ Tiểu Vi của ta đã thức, ta nhìn ngắm Tiểu Vi vậy!

- Ca ca, ở cùng một chỗ với huynh thật là vui vẻ, so với cuộc sống của muối hơn mười năm trước thì thực là hạnh phúc hơn gấp nhiều lần, còn muốn gì hơn nữa! Ca ca, khi muối đi cầu học võ nghệ, nhiều người tự xưng có thể giúp muối chi vì muốn chiếm lấy thân thể của muối thôi. Vì vậy muối lại phải trốn chạy, lưu lạc tới Mạc Sa quốc, gặp được một tộc chuyên dùng đao pháp rất hay. Vì muốn học loại đao pháp đó, muối đã chấp nhận theo một nam nhân. Kẻ luôn miệng nói thương muối, nhưng không đem những chiêu pháp lợi hại nhất dạy muối. Sau đó muối theo hắn tới Phong Nguyệt Quốc, rồi khi đến Thanh Long Đường thì hắn biết muối nguyên là cừu gia của Vạn Lý Minh, bèn đối xử tồi tệ với muối rồi lên bờ đi. Một mình muối tiến đánh Thanh Long Đường, không nghĩ là toàn thân quay về, cho nên cố ý không tránh, khiến trên người mang bao vết sẹo. Ca ca, huynh có hiểm vì người muối có quá nhiều vết thương khó coi không?

Nhạc Nhạc hôn lên bàn tay nhỏ nhắn của nàng, bàn tay dùng đao còn lưu lại đầy vết chai, than dài:

- Muối kể cho ta nhiều việc trong quá khứ của muối, chứng tỏ muối tin ta, ta thật cao hứng. Tiểu Vi của ta có cái sẹo nào thì ta yêu cái sẹo đó, sẹo của muối không xấu xí chút nào, tựa như đồ án của văn nhân vậy. Mỗi một dấu vết đều nói lên sự thống khổ và đáng thương của muối trong quá khứ. Thấy chúng, ta càng đau cho muối, yêu muối hơn. Hãy tin ta! Chỉ cần đi theo ta, muối sẽ vĩnh viễn hạnh phúc!

"Ca ca..." Nàng kêu nhẹ lên một tiếng, chủ động ôm hôn Nhạc Nhạc. Những tình tự thắc mắc gì trước đây giờ được dung hóa hết. Hai người tình thâm ái ý, trong ánh nắng ban mai đỏ hồng, giữa những tiếng kêu rít của xích xà, nụ hôn tuyệt diệu mà họ trao nhau đó lưu lại một ký ức vĩnh viễn.

- Ca ca, muối cũng muốn... ca...!

Mộ Dung Kỳ vừa tỉnh lại, thấy hai người đang hôn nhau say đắm, cứ như đang "vụng trộm tình ái", khiến nàng ta như ăn phải dấm chua, nên cũng muốn gia nhập.

Giang Tiểu Vi mặt sáng bừng sắc hồng, nhẹ cười nói:

- Kỳ muội, muội tỉnh rồi à! Mau sang đây ngồi, ta đói quá, phải ăn chút gì đã!

Nói xong nàng rời khỏi đùi của Nhạc Nhạc, tới mở tủ lấy đồ ăn.

Mộ Dung Kỳ không xấu hổ chút nào, mỉm cười cảm kích với Tiểu Vi, rồi tự nhiên đến ngồi trên đùi Nhạc Nhạc, nói:

- Ca ca, muội nói cho huynh nghe một bí mật, ồ à, trước hết phải nói cho rõ, không phải là muội nhiều chuyện, thực sự thì công lực của muội lúc trước cao hơn ca ca của muội nhiều. Lần này sẽ càng khiến phụ thân của muội tức chết. Người không cho muội học tuyệt học gia truyền, nhiều chiêu thức đều là muội lén học đó. Giờ nội lực của muội đột nhiên tăng mười năm tu luyện, rất nhiều chiêu thức trước đây không thể dùng, giờ đều bị muội dễ dàng đột phá được hết. Ca ca, muội thật là cao hứng à. Muội nhất định không ngu như bọn nam nhân... không... muội nói thật rồi, ý muội là không có ngu như đại ca của muội, hi hi, chắc phụ thân sẽ tức chết mất đấy!

- Tiểu nha đầu, nếu biết nguoi khoai đi so bì với nam nhân như vậy, ta sẽ không đặc ý gia tăng công lực cho nguoi làm gì! Chà chà!

Nhạc Nhạc nghe xong liên tục lắc đầu, làm như vừa hiểu ra tại sao nàng lại mặc nam trang, lại tham gia kỳ thi chỉ có nam nhân mới có thể dự được. Hóa ra là nàng thường bị phụ thân chèn ép nên luôn có tâm lý phản kháng.

Mộ Dung Kỳ ừm khuất lắm bả nói:

- Ca ca, muội biết huynh rất tốt với muội, muội không đi so bì với nam nhân nữa là được rồi!

Nhạc Nhạc cười nói:

- Nâng cao võ công cho muội chính là vì ta sợ Kỳ nhi của ta sẽ bị thương tổn, chứ không phải để muội đi tranh đấu với nam nhân. Bất quá phụ thân của muội làm vậy là không công bình với muội rồi. Sau này muội nên chứng minh cho ông ấy sáng mắt ra, ta không xen vào đâu! Ha ha!

- Muội biết ca ca luôn rất tốt với muội mà!

- Ca ca đối với mỗi người các nguoi đều tốt như nhau, ta tuyệt sẽ không thiên vị một ai cả, Tiểu Vi yên tâm, với các nguoi ai ta cũng đối xử tốt nhất cả!

Thấy Tiểu Vi lo lắng nhìn hần, nên vội an ủi nàng. Nữ tử rơi vào tình cảnh như nàng rất nhạy cảm, một khi có chuyện không tốt thì khó mà đỡ dành thu thập cho được.

Tiểu Vi bị hần hiểu thấu được tâm sự, mỉm cười, đỏ mặt cúi đầu.

- Nào lại đây, chúng ta cùng ăn gì đã!

Nhạc Nhạc cũng ôm nàng đứng dậy, phóng lên một sà.

- Muội không muốn ăn, muội khát, ca ca!

Mộ Dung Kỳ từ sau khi biến thành nữ nhân, khuôn mặt xinh xắn ửng hồng tràn đầy sắc xuân, ngay cả thanh âm cũng yêu kiều và êm nhu, khiến cho Nhạc Nhạc như phát cuồng lên.

- Ồ, Kỳ nhi, bây giờ không có cách. Người khác ngay cả ăn cũng không có, nàng xem, bên kia có người đến, nhất định là muốn xin chút gì đó ăn!

Theo phương hướng Nhạc Nhạc chỉ, thấy Ba Mộc Đầu đang cố sức nhảy từ trên các cành cây bay tới chỗ của Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc cầm một cái bánh, vừa ăn vừa nói:

- Chúng ta còn có năm cái bánh, ăn xong lần này, thì chỉ còn lại ba, chà chà, Kỳ nhi của ta thì khát nước, tình huống thật không tốt chút nào!

Mộ Dung Kỳ cũng hơi đói, nên mặc dù đang khát nước không chịu được, cũng lấy một cái bánh, từ từ nhai, rúc vào người của Nhạc Nhạc, vẻ đẹp động lòng người không gì tả được.

Sau khi Giang Tiểu Vi ăn xong, vỗ tay rồi nói với Mộ Dung Kỳ:

- Ta trước kia khi lưu lạc trên sa mạc Qua Bích, thường xuyên gặp phải cảnh không có nước uống, nếu nhìn thấy lá cây, hoặc là cỏ xanh, chúng ta cũng có thể nhai. Nếu muội thực sự rất khát, thì hãy nhai chút lá cây đi!

Mộ Dung Kỳ giương mắt nhìn nàng, thấy thần tình của nàng ta nghiêm túc, không giống như nói giỡn, liền đáp:

- Để muối nghĩ coi.

Xong ngẩng đầu xem lá cây, rồi nói:

- Gặm chúng ư, đám lá cây đó thật khó coi!

Nàng lắc đầu, kiên quyết không đồng ý.

Giang Tiểu Vi liếc nàng ta cười, ngắt vài lá cây, nhai luôn.

Mộ Dung Kỳ kinh hãi thốt:

- Tỷ nhai thiệt ư, không sợ ca ca không hôn nữa ư?

"Hà?" Giang Tiểu Vi hơi sững sốt:

- Ca ca, muối... muối khát, huynh không hiềm chứ.

Nhạc Nhạc cười khỏ nói:

- Ha ha, đừng nghe Kỳ nhi nói lung tung, ta sao lại trách các muối chứ! Nếu lá cây không có mùi gì khó chịu, ta cũng sẽ nhai, chúng ta sẽ biến thành lũ dê con ăn lá cây!

Mộ Dung Kỳ nghe tới từ "lũ dê con", sắc mặt liền ửng hồng, xấu hổ nói:

- Được rồi, thì làm lũ dê con vậy!

Vừa lúc này Ba Mộc Đầu đã nhảy đến trên cây cách đó hai trượng, mồ hôi nhễ nhại trên trán, hỏi lớn:

- Có thể cho ta chút gì đó ăn không?

Thanh âm thập phần yếu ớt, có thể nhảy xa đến như vậy, cũng thật không dễ dàng gì.

Nhạc Nhạc cười nói:

- Ta vì cái gì mà cho ngươi ăn? Nói lý do xem sao?

- Ta, ta cho ngươi tiền?

Hắn không hổ là người đến từ Đạo Cốc, cách nói chuyện không khác gì Quan Thái, cộc lốc nhưng đầy khả ái.

Nhạc Nhạc cười hỏi lại:

- Tiền ư? Bây giờ hữu dụng à? Ta cho ngươi năm nghìn lượng, ngươi bán cho ta một túi nước nhé?

Hắn thất vọng liếm môi, khăn khăn nói:

- Có điều... có điều ta cũng không có nước, ta cũng rất muốn uống nước, hay ta mua của ngươi mấy cái bánh nhé? Trên người ta có khoảng một vạn lượng ngân phiếu, chỉ cần một cái bánh thôi!

Nói xong, hắn giương mắt đầy hy vọng nhìn Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc lắc đầu nói:

- Ngay cả mạng cũng không còn, thì có tiền cũng không dùng được gì. Ta hỏi ngươi, có phải là Viên Hôi bảo ngươi đến?

Hắn gật gật đầu, nói:

- Ngươi như thế nào biết được, là hắn cho ta ngân phiếu, sai ta mua bánh của ngươi!

- Ta có bánh cũng không bán cho hắn! Ngươi hãy đi đi!

- Nhưng, nhưng ồ, được rồi, ta sẽ đi!

Hắn cực độ thất vọng xoay người đi, đang muốn nhảy lên rồi đi, thì chợt nghe thấy Nhạc Nhạc nói:

- Đợi một chút, tại vì ngươi rất thành thực, ta sẽ cho ngươi nửa cái bánh, tiếp lấy!

Nhạc Nhạc bẻ nửa miếng bánh ném cho hấn, hấn cực kỳ cẩn thận bắt lấy.

Sau đó, giọng thô lỗ đó cất tiếng hỏi:

- Ngươi, vì cái gì không bán cho ta, mà lại cho ta?

Mộ Dung Kỳ nhìn hấn quát:

- Ngươi thật là ngốc quá à, ca ca ta đã nói, đó là thưởng cho sự thành thực của ngươi, muốn ngươi làm người thì luôn thành thực, có nghe không hả!

- Mmm, ta nhớ kỹ, cảm ơn cái bánh của ngươi!

Nói xong hấn cẩn thận nhảy đi, bắt quả sau khi nhảy vài lần, có thể do đã quá mệt, nên một mình ngồi ở trên cây đại thụ, lấy bánh ăn.

Nhạc Nhạc nhìn hấn cười nói:

- Cái tên Viên Hôi khốn kiếp kia tự mình không dám đến, lại sai người khác đến thay. Ta nhất định không chia cho hấn thức ăn, chà chà, dám uy hiếp Tiểu Vi của ta, ta sẽ cho hấn đói mà chết rồi tính, hắc hắc. Giờ trong chỗ này có bảy người, chỉ có mình hấn là không có cái gì ăn, chà chà, nghĩ tới đó ta thật sáng khoái làm sao!

Hai nàng lo lắng hỏi:

- Ca ca, còn hơn hai cái bánh này, ngày mai tính làm sao?

- Yên tâm, chúng ta không chết đâu, bắt quả thì ngày mai chúng ta sẽ ăn thịt rắn vậy! Hà hà, canh thịt rắn thật là ngon a, lúc trước ta cùng sư phụ ở trên núi thường bắt rắn ăn. Chỉ là lần này rắn thật nhiều lắm, ta sợ sẽ bắt không hết!

Kỳ thật Nhạc Nhạc có thừa khả năng một mình chạy trốn, chỉ là chưa rơi vào tình huống xấu nhất, hấn không muốn mạo hiểm. Hơn nữa, nếu hấn bỏ mặc hai vị mỹ nữ này, họ tuyệt đối không còn đường sống.

- Ca ca, muội không cho huynh đi bắt rắn đâu. Nếu có đói thì chúng ta cùng đói, không thể cho huynh đi mạo hiểm được!

Mộ Dung Kỳ không ngừng lắc bả vai của Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc nhìn lên bầu trời đầy sao, lầm bầm nói:

- Ông trời nếu có tình thì cho mưa xuống, lúc đó chúng ta không còn sợ khát nữa!

Ba người nằm ở trên sàn gỗ, nhìn sao trên trời, xem ra cũng khá sung sướng và thoải mái rồi. Vì vẫn còn nhiều người so với họ còn khốn khổ hơn nhiều, đâu dám mơ tưởng gì đến cảnh sung sướng như nhân.

Màn đêm dần buông, lũ rắn thì vẫn y như cũ!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25. Hạc Minh

Bình minh bắt đầu ló dạng, Nhạc Nhạc bị đánh thức bởi tiếng hạc kêu. Một con hạc lớn trắng như tuyết đang đứng cao ngạo giữa bầy rắn. Nó đang rộng đôi cánh, mỗi bên rộng đến hai trượng. Con rắn nào hung hãn bắn tới, hạc chỉ cần nhẹ nhàng nhấc đôi chân dài là có thể kẹp con rắn dưới chân bằng bộ móng vuốt nhọn hoắt. Con rắn ấy tức thời hết cựa quậy nhưng vẫn chưa hết. Đại hạc dùng cái mỏ sắc nhọn của nó mổ vào thốn thứ bảy trên mình con rắn, khi rút ra đã gấp theo một thứ gì đó xanh biếc, đích thực là mật rắn. Động tác của đại hạc rất mau, chỉ trong chốc lát, hàng trăm xác rắn đã nằm phơi bụng la liệt trên mặt đất. Khi đã no nê, đại hạc ngẩng lên một tiếng dài, từ từ cất người lên, giờ hai bộ móng vuốt đánh xuống liên tục. Lũ rắn bị trảo của hạc đánh liên tục, chốc lát đều chết cả. Da của Xích Tam Giác Xà vốn không sợ đao kiếm, thế mà không chống được cái mỏ hay đánh nhẹ nhàng của con hạc này.

Mọi người cũng bị tiếng kêu vang trời của đại hạc làm tỉnh giấc. Họ giương đôi mắt đầy hy vọng nhìn ngắm đại hạc, hy vọng nó có thể đấu với đám rắn đáng ghét này và đuổi bọn chúng đi. Lúc bạch hạc đáp xuống, trên lưng nó có một người, đúng hơn là một nữ nhân. Nữ nhân này có mái tóc dài màu tím

xõa dài phủ qua hai bờ vai xuống tận eo. Nàng không đeo một thứ trang sức nào, sắc mặt thuần chất như một đóa búp, thịt da mướt mướt, váy dài màu trắng không nhiễm chút bụi trần. Vì nàng đang ngồi trên lưng bạch hạc, nên không nhìn được cao thấp thế nào. Qua khuôn mặt nhỏ nhắn đó, đại khái có thể đoán nàng khoảng mười lăm tuổi. Dáng hình như tiên tử giáng trần khiến cho mọi người tựa hồ quên cả thờ. Ai nấy đều mở to mắt ếch ra nhìn, nhưng lại chẳng hề nhìn hạc, chỉ chăm chăm thu cho hết hình dáng của nữ nhân ngồi trên lưng nó.

Từ miệng nàng chợt phát ra một tràng âm thanh rất lạ không ai hiểu được. Đại hạc nghe âm thanh đó của nàng, liền làm một động tác kỳ quái. Nó trước hết giết chết con rắn chúa to lớn, rồi rít dài một tiếng. Bọn rắn còn lại vội vàng rút chạy, kêu rít điên cuồng, nghe như cao hứng, như giải thoát. Chỉ thoáng chốc, trừ mấy xác rắn, hiện trường không còn con rắn sống nào lưu lại.

Nhạc Nhạc đối với tiêu cô nương đang ngồi trên lưng hạc cũng có chút hứng thú, khi thấy bầy rắn rút hết, liền cất tiếng hỏi:

- Sao người biết nơi này có bầy rắn vậy?

Tiểu cô nương đó quả không ngờ lại có người hỏi nàng, quay đầu nhìn về phía Nhạc Nhạc, ngây người một lúc, rồi cười hỏi lại:

- Nói, nói, tôi ta, à? (Hỏi ta à).

Nhạc Nhạc nghe thanh âm đó như thể người mới biết nói, hoặc giả là hơn mười năm chưa từng nói chuyện, nên không chừng đã quên đi giọng nói của con người. Hắn bèn nhìn nàng thân thiện cười nói:

- Đúng, ta đang hỏi nàng, sao nàng biết nơi này có bầy rắn vậy?

Lần này Nhạc Nhạc cố gắng nói chậm từng chữ để nàng có thể nghe được dễ dàng hơn.

Tiểu cô nương chớp chớp đôi mắt trong sáng như thiên thần cười đáp:

- Có được, tín hiệu trong đầu, báo tới, hạc, rồi, báo tới ta! (Lũ chim báo với hạc, rồi hạc báo cho ta!)

Nhạc Nhạc đoán đại khái ý tứ của nàng, gật đầu ra vẻ đã hiểu, vừa định hỏi tiếp thì đột nhiên con hạc đến trước kêu lên một tiếng, bắt an lượn vòng giữa không trung. Tiểu cô nương ngần ngại một chút rồi bảo Nhạc Nhạc:

- Ta, phải, đi, rồi! (Ta phải đi rồi.)

Nói xong vẫy tay chào Nhạc Nhạc, ôm lấy cổ hạc bay lên không. Một con hạc khác cất tiếng hường ứng từ phía xa.

- Ca ca, cô bé đó là tiên tử à, sao nàng có thể cỡi hạc được, lại còn có thể trò chuyện với chúng nữa?

Mộ Dung Kỳ mơ hồ hỏi, ngơ ngẩn nhìn về phía con hạc vừa biến mất.

- Kỳ Kỳ, muội không phải khát lắm sao, còn không nhanh đi tìm nước uống, chúng ta đi thôi!

Nhạc Nhạc ôm Mộ Dung Kỳ đứng dậy rồi quay sang định nói với Giang Tiểu Vi.

Giang Tiểu Vi không yên tâm cất tiếng hỏi:

- Ca, huynh nói xem lần này bọn rắn có thật sự bỏ đi hết chưa, không dùng quỷ kế như lần trước nữa chứ?

- Lần này thì không đâu, không có đầu đàn thì chúng làm gì được. Vừa rồi con hạc đó đã giết xà vương rồi, lần này chúng đã thật sự rút đi, nhưng dù sao thì chúng ta cũng nên cẩn thận.

Sau đó nhìn Quan Thái nói lớn:

- A Thái, chúng ta đi thôi!

Nhạc Nhạc cầm Truy Tâm kiếm, phóng xuống mặt đất đầu tiên. Giang Tiểu Vi ôm lấy bao y phục rồi cùng Mộ Dung Kỳ lần lượt nhảy xuống theo. Quan Thái tin tưởng Nhạc Nhạc vô cùng, nghe hắn bảo xuống, liền không nghĩ ngợi gì nhảy xuống ngay cạnh Nhạc Nhạc, nói:

- Lần này chúng ta có thể đi tiếp rồi, ta đói gần chết, lại còn khát khô cả cổ.

- Hầy, chúng ta đi thôi, cẩn thận coi chừng đạp phải xác rắn, đừng để dính độc nghe. Chà, Ngô Thanh cũng đến rồi kìa, chưa đói chết hả?

Nhạc Nhạc thấy Ngô Thanh đang theo sau, buột miệng đùa một chút.

- Còn có thể chịu đựng được vài hôm, sớm chết khát thì đúng hơn!

Hắn nghĩ cuối cùng rồi cũng có thể rời khỏi đây, bèn cũng mỉm cười đùa lại.

Men theo tiểu đạo, mọi người cẩn thận tiến bước, khi đến chỗ cây mà Viên Hôi và Ba Mộc Đồ đang ở trên đó, Nhạc Nhạc cười nói:

- Hai vị không phải là muốn sống ở trên cây luôn hả, không muốn đến hoàng thành hưởng phú quý sao?

Viên Hôi biến sắc mặt, không nói lời nào, nhìn Nhạc Nhạc chăm chăm, không biết có phải là đói không còn chút khí lực nào, hay hắn không dám ngu dại gây chuyện với gã nữa. Bạn đang đọc truyện được copy tại .com

Ba Mộc Đồ hỏi lại:

- Lần này bọn răn đã rút hết rồi sao? Không giống như lần trước nữa chứ?

Một lần bị răn cắn, mười năm còn sợ khúc cây mục. Hắn lo ngại xem ra cũng có đạo lý!

- Chà chà, tin hay không thì tùy ngươi, chúng ta không bồi tiếp các ngươi nữa, đợi lát nữa bọn răn nghỉ ngơi xong rồi, nói không chừng sẽ nhớ các ngươi mà quay lại đây, ha ha ha!

Nhạc Nhạc cười lớn, dẫn mấy người kia bỏ đi.

Ba Mộc Đồ do dự một lát, nói:

- Viên hộ pháp, ta, ta cũng xuống đây, nơi đây chỉ còn lại hai chúng ta thôi.

Vừa dứt lời hắn nhảy xuống đất mặc kệ lời của Viên Hôi, vội đuổi theo nhóm của Nhạc Nhạc.

Giờ đây chỉ còn một mình Viên Hôi lưu lại, vừa đói vừa khát, vừa cô đơn vừa tịch mịch, rớt cuộc hán than một tiếng, rồi cũng theo hướng đó mà đi.

Nhạc Nhạc cùng mọi người nhanh chóng ra khỏi rừng, giải khai hộ thể chân khí. Mộ Dung Kỳ vốn sợ răn, nên Nhạc Nhạc phải luôn bảo hộ nàng, rất may người nàng khá nhẹ, nếu không hắn không thể đi nhanh được.

Khi mọi người đến quan đạo, Ba Mộc Đồ cũng gấp rút đuổi kịp. Họ biết còn hơn mười dặm nữa là sẽ đến một tiểu thành, nên không nói không rằng thẳng bước đi về phía đó. Khi đi được khoảng gần ba dặm thì Viên Hôi cũng đuổi kịp.

Nhạc Nhạc lắc đầu cười bảo:

- Khinh công của Viên hộ pháp quả là giỏi, bắt kịp bọn ta nhanh quá, chà chà, so với bọn ta lợi hại hơn nhiều, tiểu đệ vô cùng bội phục!

Viên Hôi cũng không biết nên nói cái gì cho phải, lát sau mới đáp:

- Từ đây tới cửa thành đó cũng còn khoảng ba mươi dặm nữa. Ngươi còn bánh không, đến thành ta sẽ mời ngươi tha hồ ăn.

Đều là bánh, nhưng ở trên cây ngày hôm qua, ở trên đường lớn vào lúc này, và ở quán ăn trong thành, giá cả của chúng hoàn toàn bất đồng.

Hôm qua một cái bánh giá mười hai vạn lượng không ai bán, giá bây giờ chỉ còn hơn mười lượng, vào tới thành rồi, không chừng không còn ai muốn ăn thứ bánh khô quá nhiều ngày như thế này nữa.

Nhạc Nhạc cười nói:

- Viên hộ pháp quả là khảng khái, đây đã là thức ăn cuối cùng của chúng ta. Ở chỗ này chỉ có mình huynh là xin ta đồ ăn, đúng là có cốt khí. Vậy ta sẽ đưa hết cho huynh, hắc hắc, ta cũng có ý đó, nhớ khi vào thành phải mời bọn ta ăn một bữa cho thỏa thích, không được nuốt lời!

Nói xong lấy cái bánh duy nhất còn lại trong hành lý đưa cho hắn. Những cái khác vốn đã bị Quan Thái ăn hết rồi.

Viên Hôi gật đầu tiếp nhận lấy bánh, tuy thấy vẻ cảm kích lộ ra ngoài, nhưng không rõ trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Mộ Dung Kỳ cũng tự mình đi. Mọi người thi triển khinh công, tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã đi hơn hai mươi dặm. Chỉ có điều miệng khát cháy khô cả cổ, dù không đi nhanh như thế, nhưng lại không dám xuống núi tìm khe suối vì sợ gặp răn lần nữa.

Lúc này phía trước mặt có một gốc cổ thụ. Trên cây có rất nhiều dóm hồng hồng, hiển nhiên là trái cây chín, khiến mọi người nhìn thấy mà cổ họng không yên. Nhạc Nhạc hô to:

- A, trái cây rừng, mau vật lấy đi!

Tiếng kêu của gã tuy rất vui vẻ, nhưng hành động lại vô cùng chậm. Viên Hôi vừa ăn xong cái bánh, khát nước phát cuồng, thấy Nhạc Nhạc muốn đến vật, sao lại để gã chiếm trước được, bèn cất lực thi triển khinh công, nhảy đến trước tiên, Ba Mộc Đồ là người thứ hai.

Nhạc Nhạc một tay đỡ Tiểu Vi, một tay dìu Mộ Dung Kỳ, từ từ đi ở phía sau. Mộ Dung Kỳ khẩn trương nói:

- Ca ca, miệng khát, ca, miệng khát, sao không để muội đến lấy còn kéo muội làm gì, để muội đi mà... a.

Ngô Thanh cũng muốn đến vật lấy, nhưng cẩn thận quan sát phản ứng của Nhạc Nhạc, lòng cảm thấy nghi ngờ, cũng đi chậm hẳn lại. Quan Thái thấy Nhạc Nhạc bất động, cũng không thêm động, chỉ giương đôi mắt thèm thườn nhìn trái cây tròn bóng đầy nước, không ngừng nuốt nước miếng ừng ực.

Viên Hôi thấy mình tiến nhanh như vậy, lòng đắc ý nhũn nhũn:

- Hừ, xem ta thưởng thức mấy trái đào này xong, rồi chờ các người cầu xin ta mỗi mồm thì ta mới cho bọn người ăn.

(Có thể thấy lương tâm của hắn vẫn không quá tệ, không hề nghĩ đến chuyện hạ độc, lại còn ra giá. Hắn nghĩ mình là ai? Ha ha, kẻ dưới muốn được thưởng, vậy hắn thưởng bằng gì? Do đó hắn phải chạy đến chiếm thật nhanh.)

Viên Hôi chạy đến dưới cây, nhún chân phóng lên. "Soạt" một tiếng, hắn đã bốc lên cao ba trượng, nhắm chằm hòng to nhất bay đến. Đường như trái cây này có thể động đậy. Không đứng, không đứng, nhất định do ta khát nước nên bị hoa mắt. Khát quá cũng làm hoa mắt chẳng, có lẽ! Mặc kệ nó, cứ hái trước rồi tính sau!

"A" Một tiếng kêu gào thảm thiết từ trên cây truyền xuống.

- Ong núi, a, đau quá!

Hắn dùng tư thế đẹp nhất để bay lên cây, giờ lại mang tư thế thảm nhất rụng xuống đất, lăn lộn liên hồi một lúc mới nhớ là quên chưa mở chân khí hộ thể.

Nhạc Nhạc đứng ở phía xa lắc đầu, thờ dài nói:

- Ta nói đến vật là đến vật, sao ta dùng mà người không dùng? Hắc hắc, to xác thể này lại còn đi giong với đám ong núi, chúng không đốt người thì còn đốt ai!

Lại quay sang Mộ Dung Kỳ nói:

- Tiểu Kỳ nhi của ta, chẳng phải muội muốn đến lấy sao? Giúp đại ca hái lấy rồi quay lại nhá?

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Mại Dục (Mua Thuốc)

Mộ Dung Kỳ "ừ ừ" lờ mờ Nhạc Nhạc rồi chui vào lòng gấu, giận dỗi nói:

- Không... muội sợ, muội không đi đâu, muốn đi thì ca ca đi một mình đi!

- Được rồi, vậy ta đi đây! Nói xong Nhạc Nhạc toàn lực thi triển khinh công, vận hộ thể chân khí nghiêm mật bao phủ toàn thân, rồi phiêu phát bay lên trên cây. Đám ong núi màu đỏ lao vào vòng chân khí đó liên xoay vòng vòng rồi xuống dưới đất, càng đánh càng rớt nhiều. Nhạc Nhạc bình tĩnh tuyển lựa hơn mười quả hồng, rồi nhanh chóng quay lại chỗ cũ, không thêm liếc nhìn Viên Hôi cái nào. Hiện giờ hắn đột nhiên phát hiện Viên Hôi quá ngu, một kiếm giết chết hắn vẫn chưa đủ để báo thù, Vương Nhạc Nhạc này phải dày vò hắn cho thật kỹ, dày vò cho đến khi nào tinh thần hắn sụp đổ thì thôi, khả khả... Nhạc Nhạc đắc ý nghĩ thầm như vậy.

- Tiểu Kỳ Kỳ, ca ca mang đến cho nàng đây, mau đến chọn đi!

Vừa nói vừa trao cho Tiểu Vi ba quả hồng thật tốt. Mộ Dung Kỳ lựa lấy năm quả, cơ hồ không giữ được, khiến chúng gần như cả xuống đất.

Quan Thái chọn ba, Nhạc Nhạc cho Ngô Thanh ba, còn bốn quả trong tay, hắn vừa ăn vừa tán thán:

- Chu choa, có ong núi nên hồng này thật ngọt, chách chách... Qua... sinh hoạt của chúng ta thực là tốt đẹp, phải không Tiểu Vi, Kỳ Kỳ?

Hai nàng thì luôn thuận theo hắn nên ngay cả đang ăn cũng gật đầu, nước quả hồng trào ra bên khóe miệng, trông điệu bộ đáng yêu vô cùng. Chóp mắt mấy trái hồng trong tay đã được tiêu diệt nhanh gọn. Sau khi ăn xong, tinh thần bọn họ sáng khoái hẳn lên.

Ngô Thanh lại hỏi:

- Vương huynh, huynh sao biết được là trên cây có đám ong núi đó bảo vệ?

- Sao ta biết à? Sao mà biết được chứ? Chỉ vì ta khát quá nên không cử động được, nhường cho lão Viên đến hưởng trước. Nếu không thì mặt ta giờ đã đỏ tấy, thân người to mập lên rồi. Có thể nói, dung mạo của ta ắt đã bị hủy rồi. Cạnh ta còn hai bà vợ, bị thế thì còn mặt mũi nào nữa chứ?

Hai nàng đều gật đầu, bất quá tinh thần lúc này đã khá hơn, nét mặt hiện lên chút sinh khí, da mặt trắng mịn, khôi phục lại dáng vẻ mỹ nhân.

Đến gần Viên Hôi, thấy hộ thể chân khí của hắn không ngừng run động, nhưng vẫn phải huy chương đánh giết lũ sơn phong. Nhạc Nhạc vận hộ thể chân khí bao bọc hai nữ nhân, rồi cười nói:

- Viên hộ pháp, sao lại chọc đám ong đó làm gì. Ồi dà, đó không phải là tổ của chúng hay sao? Chỉ bằng tay không mà ngươi đánh nó rớt xuống, quả thật lợi hại. Tiểu đệ ta bội phục lắm! Ha ha, trong người ta có thuốc chữa, nghe nói có thể giải được nọc ong và bọ cạp. Lại còn nghe nói nó có thể giảm đau, không biết Viên Hộ Pháp có cần không vậy?

Viên Hôi cay đắng giương mắt nhìn Nhạc Nhạc, nhưng nghe gã nói có giải được cho nọc ong, mắt liền sáng rực, hấp tấp nói:

- Đương nhiên là cần rồi, Vương lão đệ à, mau mau cho ta đi!

- Ta chỉ hỏi xem ngươi có cần không thôi, chứ có nói là cho ngươi bao giờ. Chà chà, chuyện đáng sợ nhất, đáng buồn nhất trong thế gian này là tự tác đa tình! Chuyện đáng buồn này xem ra còn đáng sợ hơn nhiều lần tự tác đa tình hơn nữa!

Nhạc Nhạc lắc đầu, từ từ xoay người đi.

Hai nàng nghe Nhạc Nhạc nói liền đồng thanh tán đồng, đáp:

- Ha ha ha, ca ca nói đúng quá, thực sự là đúng ý nha! Ca ca, huynh sao nghĩ được như thế vậy?

Nhạc Nhạc thở dài:

- Chà chà, hai nha đầu ngốc, đây không phải là biết trước sự việc, mà là sự việc ở trước mắt kia!

Ba người người tung kẻ hứng, khiến cho Viên Hôi không còn mặt mũi nào nữa, nếu có chút phong quang cũng là phong quang đỏ hồng thâm thũng chỗ này, lồi lõm chỗ kia thôi!

- Nay, ngươi có điều kiện gì thì hãy mau nói đi? Có lẽ là nọc ong độc quá đau khiến hắn chịu không nổi nữa.

- Hắc hắc, Viên hộ pháp thật thông minh, không sai, cái gì cũng phải có cái giá của nó, chà chà, chỉ vì cái giải được này ta đã tốn không biết bao nhiêu vật liệu trân quý tạo nên, vật càng hiếm thì càng khó dùng tiền mua, có phải không?

- Đúng rồi, muốn có thuốc đương nhiên là phải dùng tiền để mua. Hai nàng tiếp lời.

- Nhưng nhiều được liệu quý hiếm đến nỗi có tiền cũng không mua được, ví dụ như Thiên Thần Thảo, Nguyệt Âm Hoa, Long Xà Căn vân vân!

- Ngươi, ngươi muốn bao nhiêu tiền?

Viên Hôi bị bọn họ hí lộng giận muốn điên lên, nhưng không dám lộ ra ngoài.

Nhạc Nhạc đột nhiên nghiêm túc nói:

- Ngươi toàn thân tổng cộng có bao nhiêu tiền?

- Bảy nghìn lượng!

- Toàn bộ chỉ có vậy ư, ngươi không còn chút tiền lẻ nào nữa ư?

Nhạc Nhạc có chút tức giận nói

- Tính ngay cả tiền lẻ thì tổng cộng được bảy nghìn lẻ ba mươi hai lượng!

- Được rồi, mang tất cả ra đây, ta cho ngươi giải được.

Viên Hôi bị ong độc hành hạ, bảy nghìn lượng đối với hắn mà nói thì chẳng nhiều gì cho cam. Hắn chỉ cần tùy tiện đến vài Tiểu phân đường tham ô một chút là có ngay. Hắn vội ngoan ngoãn móc toàn bộ tiền giao hết cho Nhạc Nhạc, còn Nhạc Nhạc thì trao cho hắn một hoàn giải được, tiền trao cháo múc.

- Ái dà, tại gần đây ta cũng bị kẹt chút ít, bằng không cũng sẽ không nhận tiền của Viên huynh đâu. Cái này là do Viên Hộ Pháp nguyên ý đưa ra, ta buộc phải nhận thôi! Nhạc Nhạc đón lấy chỗ bạc, lại còn vô sỉ nói mấy lời châm chọc, rõ ràng là thừa dịp ép người, lại bảo rằng mình vô lực bị người ta cưỡng ép.

Hai nàng ở bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, rồi đột nhiên cười lớn bảo:

- Ca ca xấu lắm nghe!

Ngô Thanh bên cạnh đứng nhìn nhíu mày lại, dường như đang suy tư cái gì đó.

Giải được của Nhạc Nhạc quả rất hiệu nghiệm, vừa uống xong không lâu thì cơn đau cũng thuyên giảm, những điểm hồng trên mặt cũng đỡ hơn nhiều. Ba Mộc Đồ sau khi hái xong hết đám quả hồng, chỉ còn toàn quả nhỏ thôi, hắn ăn vài quả, giữ cho Viên Hôi hai quả. Viên Hôi rồi rít cảm tạ, nuốt vội hai quả hồng xuống bụng.

Nhạc Nhạc ôm hai nàng đi trước cười cười nói nói, Ngô Thanh cố ý đi chậm lại hỏi Viên Hôi :

- Viên Hộ Pháp, huynh và Vương Nhạc Nhạc trước kia có thâm thù đại hận gì sao?

Viên Hôi lắc đầu đáp:

- Thực không có , lần đầu tiên ta gặp hắn là tại bữa tiệc mừng thọ của Tiên Vu gia chủ. Lần thứ hai gặp hắn là khi chúng ta truy đuổi Giang Tiểu Vi. Ngoại trừ hôm trước có cãi cọ với hắn vài câu, bình thường ngay cả gặp mặt cũng không, sao lại có thể kết thành cừu hận chứ?

- Ô, sao vậy được chứ? Ta và huynh gặp hắn hai lần. Hắn lại không có chút địch ý gì với ta. Thậm chí trong tuyệt cảnh còn cho ta cái ăn, đối với Ba Mộc Đồ cũng không tệ, nhưng với huynh thì...Cừu hận có khi chỉ là ở một điểm, không biết có phải hôm qua huynh mắng chửi biểu muội Giang Tiểu Vi của hắn không?

- Cũng có thể, người này thực sự là tà môn, nhìn thì tưởng như không có võ công, nhưng võ công thì thật là cao cường, lại còn thường xuyên có những chủ ý quái đản, thực là quái nhân mà ! Hắn đã có con gái yêu của Tiên Vu gia rồi, mà vẫn còn câu dẫn nữ nhân khác ở mọi lúc mọi nơi. Thật sự là không hiểu được.

Viên Hôi lúc lắc cái đầu còn sung vù nói.

Do trên đường luôn xảy ra quái sự , nên mãi đến lúc chánh Ngọ bọn họ mới đến được trước tiểu thành. Viên Hôi theo ký hiệu tìm đến khách sạn Tư Đồ Tỉnh tá túc, mọi người cùng đi vào.

Khách điểm tại tiểu thành. Người không nhiều, nên trong đại sảnh tương đối vắng, chỉ có một vài bàn có người đang ăn. Nhạc Nhạc mới vừa liếc nhìn là đã thấy ngay Tư Đồ Tỉnh. Hắn đang ngồi cùng bàn với bốn nữ nhân và hai bảo tiêu, dương dương tự đắc gọi một bàn đầy thức nhắm và rượu thượng hạng, nhưng chỉ lấy đĩa vung vẩy, không ăn miếng nào. Nhưng ở bàn bên cạnh bọn họ thì chỉ có một mình cô nương vận áo hồng tên Thái Vân. Nàng có độc gặm lương khô, trước mặt chỉ có một đĩa dưa muối nhỏ, quả thật là thê thảm.

Thấy một đám người bước vào trong sảnh, Thái Vân ngẩng đầu lên liền gấp lại vẻ mặt đầy thương yêu đi về phía mình. Nàng đột nhiên cảm thấy quá ỳ khuất, lao thẳng vào lòng người đó khóc rống lên "Hu! Hu! ...". Nàng chỉ khóc, không nói gì!

Tiểu Vi và Mộ Dung Kỳ bèn đến an ủi, Nhạc Nhạc hỏi:

- Làm sao vậy Thái Vân, có phải ai đó khinh dễ muội không ?

Tư Đồ Tỉnh thấy Nhạc Nhạc ôm lấy Thái Vân, mắt lóe lửa giận, hừ lạnh một tiếng, nói với Viên Hôi:

- Viên Hộ Pháp, sao giờ này ngươi mới về, mà lại bị thương thành thế kia?"

Viên Hôi đau khổ than lên một tiếng, đáp:

- Một lời không nói hết, xin cho phép thuộc hạ được bẩm báo!

Thái Vân nín khóc nói:

- Tiền của ta bị ăn cắp mất, không có cái gì ăn, không có nơi trú ngụ, chỉ có thể ăn cái này!"

Nhạc Nhạc quay sang Tư Đồ Tỉnh lớn tiếng quát:

- Tư Đồ đại tướng quân, ngươi trở nên tiết kiệm từ bao giờ thế, ngay cả bữa ăn của thiếu nữ này cũng không lo nổi? Làm sao yên lòng để cho một thiếu nữ ăn những cái này chứ!

- Vương Nhạc Nhạc, ngươi tưởng ngươi là ai mà dám quản chuyện của lão tử hả. Bỏn tướng quân ta muốn như thế nào thì ra thế ấy. Nữ nhân kia không phải là người của ta, dựa vào cái gì mà ta phải quản chuyện của nó, muốn quản thì ngươi tự quản đi! Tư Đồ Tỉnh giận giữ đáp.

Thái Vân vội vàng khuyên giải:

- Nhạc Nhạc, mặc kệ chuyện của người khác, chỉ là ta không tốt thôi!

- Ô, nguyên Tư Đồ đại nhân không thèm quán lấy nàng. Vậy tốt lắm, Vương Nhạc Nhạc ta quán vậy. Không có gì, không có gì! Các người cứ tiếp tục ăn đi! Ha Ha !

Wương Nhạc Nhạc cười to nói.

Chúng nhân thực không hiểu vì sao Nhạc Nhạc lại hỉ nộ bất thường như vậy. Nguyên Tư Đồ Tĩnh muốn xuất thủ, định chọc cho Nhạc Nhạc nổi giận. Ai ngờ lời gã lại rất kiềm chế, chỉ đành bực mình hừ một tiếng, liên liên tục rót nốc vài ngụm rượu, đè nén nộ hỏa vào lòng.

Nhạc Nhạc xoay mình đối mặt Thái Vân đang mắc cở bảo:

- Nguyên chuyện là như vậy, ta cứ tưởng chuyện gì quan trọng. Không có gì, có ta ở đây, có Vương Nhạc Nhạc ta lo cho mọi, mọi người không cần phải lo sợ cái gì cả, nàng muốn ăn gì thì cứ nói !. Nói vậy nhưng trong lòng hắn thầm nghĩ: " Thái Vân mới bước chân vào giang hồ, nhưng võ công không kém, sao một tên trộm bình thường có thể đắc thủ được chứ? Trừ phi có kẻ cố ý làm ra chuyện này. Cái tên Tư Đồ Tĩnh kia không cho nàng chút đồ ăn, cũng không cho nàng ngồi cùng một chỗ, khẳng định là giận nàng lúc trước làm hắn mất mặt tại Tiên Vu thế gia, hừ hừ, ta không sợ Tư Đồ người đâu !"

Thái Vân vui vẻ gạt đầu, mắt vẫn còn ứa lệ nói:

- Huynh sao lại tới đây?

- Ta cảm thấy Thái Vân đang gặp nạn, nên phải để tìm nàng! Nhạc Nhạc cười đáp. Nhạc Nhạc đối với tiểu nha đầu mới bước vào giang hồ này lại dùng dùng hàm ý sâu xa, tùy tiện đáp mà thành xảo hợp với kinh điển rất nhiều!

Thái Vân vui sướng đáp:

- Thật không? Ta luôn nhớ đến huynh, không ngờ huynh đến đây thật!

Nhạc Nhạc cười không nói, quay đầu nhìn Viên Hôi đang ăn uống nhồm nhoàm quất :

- Viên Hộ pháp, lúc ăn cái bánh đó, người còn nhớ mình đã nói cái gì không, hay là người đã chóng quên rồi ?

- Ta nói cái gì, ta...

Thấy Nhạc Nhạc giận giữ đi qua, hắn đột nhiên nhớ ra, hoảng kinh vội nói :

- A, ta nhớ lại, nhớ lại rồi, ta đã từng hứa sẽ mời người một bữa ăn thịnh soạn, đúng vậy, đúng vậy, tiểu nhị, người đem cho vị công tử này một bàn rượu thịt thật tốt, tiền do ta trả!

Rồi nhìn Nhạc Nhạc cười nói :

- Vậy là được chứ gì!

Nhạc Nhạc cười nói:

- Ha ha, Viên Hộ pháp quả thực là người giữ chữ tín, tiểu đệ bội phục, bội phục! Các người cứ tiếp tục ăn đi , ta tự tới được rồi !

Nhạc Nhạc ngồi cạnh Thái Vân, an ủi:

- Thực ra thì mấy ngày vừa rồi chúng ta ăn uống còn bị thảm hơn nàng. Hàng ngàn độc xà vây quanh chúng ta, khiến bọn ta chỉ có thể ăn trên cây, ngủ trên cây, ngay cả nước cũng không có mà uống. Nàng xem cái tên Viên Hộ pháp bên kia, hắn ở trên cây ngay cả một miếng ăn hay nước miếng đều không có, so với nàng còn khổ hơn nhiều! Chà chà, có người vừa mới cho ta ít ngân phiếu, cho nàng năm ngàn lượng, chia ra cất đi, đừng để mất nữa !

- A, nhiều như vậy ư, mọi người lấy đâu!

Thái Vân lắc đầu từ chối.

- Vậy nàng muốn bao nhiêu?

Nhạc Nhạc trịnh trọng hỏi.

- Ta, ta muốn khoảng một trăm hai là đủ rồi !

Thái Vân bấm ngón tay, nhắm tính hồi lâu rồi mới nói. -

- Ha ha, sợ nàng quá rồi! Nào cầm lấy đi! Nhạc Nhạc cười lớn, đếm năm ngàn lượng ngân phiếu đưa cho nàng. Thấy Thái Vân vẫn từ chối, tay Nhạc Nhạc liền tiến vào trong ngực nàng, đến lúc đó thì nàng chỉ còn biết thu lấy.

Thái Vân lại hỏi:

- Chuyện lũ rắn hàng ngàn con đổ xảy ra thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27. Dục hậu

Rượu và thức ăn đã mang ra, Mộ Dung Kỳ cười nói:

- Ca ca, chúng ta hãy ăn đã, ăn thật nhiều rồi sẽ kể tường tận cho Thái Vân cô nương nghe sau!

Quan Thái liếm môi vội nói:

- Nhạc Nhạc, ta ăn trước nhá, đói quá rồi, bao tử của ta trống quá kêu réo rồi, ồ, cái này ngon quá!

Đôi mắt đẹp của Thái Vân tròn trĩnh lên nhìn kiểu ăn uống của bọn họ, lát sau mới hiểu rõ mấy người họ so với mình quả là còn thê thảm hơn nhiều. Hai cô nương xinh đẹp kia không ngờ lại dùng kiểu ăn khủng bố như vậy. Nhạc Nhạc cũng không khiêm nhường tí nào, nhưng gắp ăn xem mới hấp dẫn làm sao. Thái Vân xấu hổ tủm tỉm cười, yên lặng nhìn Nhạc Nhạc, quên luôn là mình vẫn chưa ăn dù là chút rau xanh.

Giang Tiểu Vi lúc này chú ý nhìn xung quanh, thấy Thái Vân dường như ngây ngô bất động, liếc nhìn biểu hiện của nàng ấy liền giật mình hiểu ra là nha đầu kia cũng quý mến ca ca, ca ca quyến rũ như vậy, người khác yêu mến huynh ấy cũng đúng thôi, chẳng phải chính mình cũng rất si mê huynh ấy sao?

Nhạc Nhạc quay đầu thấy Thái Vân đang ngơ ngẩn nhìn mình, cười nói:

- Nàng sao lại nhìn ta chằm chằm như vậy, sao không chịu ăn đi?

- A, ta có ăn mà, ta đang ăn đó thôi...

Thấy Nhạc Nhạc đột nhiên nhìn được bộ dạng của mình như vậy, Thái Vân xấu hổ quá chẳng biết làm gì, tùy tiện dùng đũa gắp đồ ăn trong một cái đĩa, không may trong đó chẳng còn gì. Nàng "A" lên một tiếng, nhìn lướt về phía Nhạc Nhạc, thấy hắn vẫn còn đang giương mắt nhìn mình, càng xấu hổ thêm, chỉ còn biết cúi đầu chộp đũa vào bát cơm, không dám ngẩng lên gắp rau thịt nữa.

Nhạc Nhạc cười cười, gắp cho nàng vài miếng thịt và một ít rau, rồi nói:

- Mấy ngày không gặp, muội đã gầy hơn nhiều rồi, nếu còn không chịu ăn, ta sẽ đau lòng lắm đó, nào, ăn nhiều vào!

Thái Vân thấy Nhạc Nhạc gắp thức ăn cho mình, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ hồng lên, nhưng trong lòng thì lại rất vui.

Nàng ăn xong bát cơm đó, mới dám ngừng đầu lên nhìn Nhạc Nhạc. Tiểu Vi ngồi bên cạnh chứng kiến cũng được một phen cười thầm đau cả bụng, thấy Nhạc Nhạc đang bận ăn, nên vừa gắp giúp cho Thái Vân vài món vừa nói:

- Tiểu muội, mấy ngày nay chúng ta còn khổ hơn muội nhiều, người sống trên giang hồ thật không dễ dàng chút nào, sau này cứ đi theo ca ca của bọn ta, huynh ấy đối xử với bọn ta tốt lắm!

Có mỹ nữ như vậy làm thuyết khách, Nhạc Nhạc còn lo gì chuyện thiếu mỹ nhân! Thái Vân cũng không nói gì nhiều, chỉ gật đầu nhẹ nhàng, không biết là nàng thừa nhận giang hồ có nhiều khổ ải, hay là đáp ứng từ nay về sau đi theo Nhạc Nhạc.

Lúc này từ ngoài cửa có ba đạo sĩ tiến vào, lưng đeo trường kiếm, trên người khoác đạo bào trắng lợt hoa mỹ khoan thai bước vào đại sảnh. Bộ pháp của ba người uyển chuyển, mặt khoan hòa tiêu sái pha lẫn vài phần phong phạm của cao thủ.

Nhạc Nhạc chú ý đến họ chỉ vì trong số đó có một nữ đạo sĩ. Người này tuổi chừng hai bảy hai tám, là người trẻ nhất trong bọn. Khi nàng ta di chuyển, thân thể yêu kiều dao động khiến bộ đạo bào rộng thùng thình cũng lay động không ngừng. Nàng bước đi vô cùng duyên dáng, nhưng sắc mặt lại lạnh lùng. Làn da trắng như ngọc sáng ngời thể hiện sự khỏe khoắn tươi trẻ. Hai người còn lại đều đã ngoài bốn mươi, râu dài đã nhuộm bạc.

Mộ Dung Kỳ ăn đã no, thấy Nhạc Nhạc chăm chú nhìn nữ đạo sĩ kia, miệng nhỏ cong lên, nói:

- Ca ca, đó là những Mặc Sơn đạo sĩ, kiếm pháp nổi tiếng trên giang hồ, rất thích tham gia tranh đấu chốn giang hồ, nam nữ đều có cả. Đa số họ đều vì cầu tiên cầu đạo mà đến Mặc Sơn. Nhưng cũng có không ít những kẻ phú thương giàu có chán mùi trần tục, quyên góp gia sản cống hiến cho đạo. Do

đó, nói cho cùng thì họ rất sung túc, địa vị trong giang hồ cũng rất cao.

Nhạc Nhạc thấy ba đạo sĩ gọi món ăn, trong đó có không ít đồ mặn. Thường thì đạo sĩ phải sống thanh đạm, chỉ có rượu là không kiêng, so với hòa thượng còn khá hơn. Nhưng những phú thương đạo sĩ này tu mà cũng chả lo ngại chuyện ăn uống gì cả, nói không chừng cũng đã chơi bời với nhiều nữ nhân, chà chà, nữ đạo sĩ này cũng không tệ lắm, nếu mà...

Nữ đạo sĩ cảm giác được ánh mắt của Nhạc Nhạc, xoay đầu nhìn, thấy Nhạc Nhạc đang dùng ánh mắt tà quái nhìn mình cười, nụ cười đó không lộ ý gì, nhưng khuôn mặt anh tuấn dưới nụ cười đó hấp dẫn đến mức lạ kỳ. Trước kia khi nàng mới hạ sơn, thấy người khác nhìn mình với ánh mắt không mấy hảo ý như vậy thường lập tức nổi giận. Hôm nay, không biết tại sao con giận lại chẳng nổi lên, có lẽ là định lực của nàng cao thâm hơn nhiều rồi chăng? Nàng nghi hoặc không hiểu, nên dù chuyện tâm ăn uống, đầu óc vẫn phảng phất khuôn mặt dụ hoặc đó.

Trong đại sảnh đột nhiên chẳng mấy chốc đã chật kín khách. Điều này làm cho chương quầy cao hứng mồm ngoác ra không ngừng, chạy qua chạy lại chỉ huy đám tiểu nhị, rồi cũng tự thân chạy vào bếp hối làm thức ăn. Người trong đại sảnh đa phần là người trong giang hồ có mang binh khí, có người uống vài chén thì lập tức cao hứng nhiều lời hân lên.

- À, Trương huynh, các người không phải là muốn đến hoàng thành tranh đoạt cuốn "Nguyệt Thần binh pháp" đó sao? Nghe nói các lộ nhân vật giang hồ trên trong cả nước đều kéo về, lần này có thể có nhiệt náo để xem đây?

- "Nguyệt Thần binh pháp" cái gì kia chứ? Huynh đệ chúng ta vì sinh ý mà đến, chứ không phải là vì cái binh pháp gì đó. Bọn giang hồ nhãi nhép chúng ta cần gì cái binh pháp đó chứ, chúng ta đâu có lãnh binh đánh trận đâu?

- Ngay cả "Nguyệt Thần binh pháp" mà người cũng chưa nghe qua à? Hà hà, thôi để ta nói cho người nghe vậy, ừm, lại đây nào, cạ chén trước đã... Nghe nói cuốn binh pháp này là do hai vị khai quốc công thần Hoàng Phong và Hoàng Nguyệt của Phong Nguyệt đế quốc để quốc để lại. Bọn họ là hai huynh đệ, Phong thì lo chuyện sát phạt, còn Nguyệt là người bày binh bố trận, hai huynh đệ họ đánh trăm trận trăm thắng bởi vậy mới có được lãnh thổ dài và rộng của Phong Nguyệt Đế Quốc như hiện nay. Sau đó tiên hoàng đã ghi chép lại những trận pháp bố binh chi thuật này rồi viết lên thành một quyển thư sách tên gọi là "Nguyệt Thần binh pháp". Nghe nói lúc trước Thương thị binh biến nổi loạn cũng là vì một trong số họ tìm được binh thư, nên có lòng tin quyết tâm chống cự. Lúc ấy quân lực của Thương thị tuy yếu hơn binh lực của hoàng thất nhiều, nhưng cũng phải mất hơn mười năm mới có thể dẹp yên được họ. Có thể thấy binh pháp đó ảo diệu như thế nào. Nghe người ta nói, không những chư hầu phái cao thủ đến tranh đoạt, mà vài quốc gia lân cận cũng có cao thủ đến tranh, cho nên... lần này chắc chắn sẽ có náo nhiệt để coi đây!

Viên Hôi không rõ liền hỏi:

- Tam công tử, bọn họ nói thật chứ? Cuốn binh pháp đó vẫn còn ở thế gian à?

Tư Đồ Tinh đáp:

- Ừ, hôm qua ta mới nghe được tin "Nguyệt Thần binh pháp" xuất hiện tại vùng phụ cận gần hoàng thành, cho nên chúng ta cần phải nhanh chóng quay về hoàng thành ngay, không thể để người khác đến trước!

Giang Tiểu Vi hỏi:

- Ca ca, chúng ta có cần đi gấp không? Có điều tiểu Kỳ mệt, muội... muội cũng mệt lắm...!

Mộ Dung Kỳ yêu kiều nói:

- Ca ca, muội không muốn đi tiếp nữa, muốn đi huynh phải công muội đi...

Quan Thái nhìn trái nhìn phải, cũng ừm một tiếng trong họng, tiếp tục chiến đấu với nửa con lợn sữa quay một cách ngon lành.

Nhạc Nhạc cười nói:

- Ta cũng chưa nói là phải đi, chà chà, hai tiểu nha đầu các nàng nói xem, ta vì cái gì mà phải vội vã hả?

Mộ Dung Kỳ đáp:

- Ca ca không phải không muốn chiếm lấy cái binh pháp đó chứ?

Nhạc Nhạc cười to, uống cạ chén rượu. Mộ Dung Kỳ vội rót đầy chén cho hắn.

Hắn nói tiếp:

- Trừ phi nữ nhân trong thiên hạ này chết hết, còn không ta nghĩ không cần thiết phải tranh đấu làm gì. Hà hà, có hai mỹ nữ tiểu Vi và tiểu Kỳ đẹp như tranh vẽ như thế này đi cùng, ta cần đánh nhau vì cái gì, hà hà. Tiểu Vân nàng tức giận à, còn có nàng nữa. Ta không quên nàng đâu!

- Ừ, quan tâm chuyện của muội làm gì, muội không hề tức giận đâu!

Thái Vân không vui đang cúi đầu, lúc đầu không nghe Nhạc Nhạc nhắc đến tên của nàng, quả thật cũng hơi giận, chút nữa thì chảy nước mắt ra rồi. Sau nghe Nhạc Nhạc bổ sung mình vào, tức thời cao hứng, không còn để tâm tới mấy lời lúc này nữa.

Lúc này bọn Tư Đồ Tinh đã ăn xong, trà tiền định đi. Thái Vân vội nói:

- Muội phải theo Viên hộ pháp của Vạn Lý Minh. Sư phụ muốn muội hạ sơn giúp đỡ họ, muội không thể cùng đi với các người rồi. Nhạc Nhạc à, muội đi trước nha...

Nhạc Nhạc nhún mày nói:

- Ta cũng đến hoàng thành, còn phải đến Vạn Lý Minh nữa. Bọn họ đối xử không tốt với muội, lẽ nào lại còn đi cùng bọn họ?

Tiểu Vi cũng nói:

- Đúng rồi, có ca ca đi cùng sẽ chiếu cố cho người. Đi cùng bọn họ, nếu có người khi phụ thì không ai giúp người đâu!

- Ta biết, nhưng sư phụ nói...

Thái Vân thực khó nói đến phát khóc đi được, vừa muốn đi theo Nhạc Nhạc, nhưng lại sợ kháng lệnh sư phụ.

Lúc này Viên Hôi đến gần nói:

- Thái Vân cô nương, chúng ta phải đi rồi, có muốn đi cùng không?

Thái Vân nhìn Nhạc Nhạc ra chiều xin lỗi rồi nói:

- Muội đi trước đây, muội sẽ chờ huynh...

Dứt lời liền chuyển thân đi theo hướng của Viên Hôi.

Nhạc Nhạc cười khổ, nha đầu kia như vậy là nghe lời sư phụ nói rồi, nhưng đầu óc u tối thật không biết linh hoạt gì. Gã quay sang nói với Viên Hôi:

- Ha ha, Viên hộ pháp, có người chiếu cố cho Thái Vân ta yên tâm rồi. Cần thận nghe, đừng để nàng ta gặp trộm chộm mất đồ nữa, bằng không, hà hà... ta sẽ dễ tức giận lắm. Có Viên hộ pháp bảo chứng, ta tuyệt đối tin. Còn Ngô huynh, lần sau gặp lại sẽ mời người uống rượu, lên đường thuận gió nhé... à... thuận mưa... ha ha!

Ngô Thanh lắc đầu, thực sự không hiểu Nhạc Nhạc, rõ ràng là hắn muốn mình chiếu cố cho Thái Vân cô nương, nói như vậy là ẩn ý đó thôi, sao lại còn mặc nhiên uy hiếp Viên Hôi cam đoan ở trước mặt hắn, thực là có chút thủ đoạn. Bất quá cái câu cuối cùng "thuận gió thuận mưa" là có ý tứ gì chứ? Ánh dương quang lúc này sáng lạng, ngay cả mây đều không có, thật không có khả năng trời sẽ đổ mưa!

Hắn đứng đối diện Nhạc Nhạc đáp:

- Vương huynh đệ yên tâm, bọn tại hạ sẽ thay người mời khách!

Còn ý tứ rõ ràng là ta khẳng định sẽ giúp người chiếu cố nàng, cứ yên tâm đi.

Ba vị đạo sĩ chợt đứng dậy hỏi:

- Người chính là Vạn Lý Minh Viên Hôi Viên hộ pháp?

Bọn họ ba người đánh giá thần tình diện mạo xanh đỏ tím tái của Viên Hôi, không dám xác nhận nên hỏi.

Viên Hôi biết lai lịch của bọn họ, nên thái độ rất là cung kính:

- Phải, đúng là Viên mỗ!

Đạo sĩ râu dài hỏi:

- Chúng ta cũng phải đến Vạn Lý Minh ở hoàng thành, hay là chúng ta cùng đồng hành vậy?

Viên Hôi nói:

- Ha ha, đương nhiên có thể, chỉ là không biết phải xưng hô với mấy vị đạo trưởng như thế nào?

- Bản đạo Mặc Dương Tử, đây là sư đệ Mặc Sơn Tử, còn kia là sư muội Mặc Linh Tử. Chúng ta thụ chi mệnh của sư môn, đến bái kiến minh chủ của Vạn Lý Minh có chút chuyện! Trên đường cùng đi có gì xin hãy chiếu cố cho!

Mặc Dương Tử đáp.

Nhạc Nhạc vừa nghe xong, tự hỏi đây là cái đạo gì vậy, nào là Mặc Dương Tử, Mặc Sơn Tử, Mặc Linh Tử[1]. Quả thật là những cái tên có một không

hai mà. Bất quá nữ đạo sĩ có cái tên cũng có chút mùi vị, Mạc Linh Tử, tự mình sinh con thì không cần lãnh của ai cả. Hà hà, sau này cứ về với ta, đảm bảo người không cần phải nuôi hài tử nào của người khác! Hiện giờ công lực của ta còn chưa đạt mức đại thành, sanh con để cái ảnh hưởng tới việc luyện công, bằng không... hê hê... lập tức khiến nàng không có thời gian để nuôi con của người khác nữa đâu!

Đám người Vạn Lý Minh và ba vị đạo sĩ đã đi xa rồi, mà Nhạc Nhạc tại đây vẫn còn cuồng tưởng!

- Ca ca, ca ca, huynh không còn để ý tới muội nữa rồi?

Mộ Dung Kỳ như một con chuột nhỏ làm nũng lắc lắc tay của Nhạc Nhạc:

- Huynh nếu muốn truy đuổi vị Thái Vân cô nương kia, thì chúng ta không cần nghỉ ngơi nữa, bây giờ đuổi theo sau vẫn kịp mà... Hừm, ca ca xấu lắm, chỉ biết theo đuổi nữ nhân thôi, không yêu quý Kỳ nhi chút nào!

- Ô, không có đâu mà, tiểu Kỳ nhi đừng có tức giận, ca ca vừa rồi suy nghĩ việc khác cơ. Đi nào, chúng ta tìm khách phòng nghỉ ngơi cho khỏe!

Nhạc Nhạc thuê hai gian phòng hảo hạng, Quan Thái một gian, còn Nhạc Nhạc và hai nàng một gian. Điều này làm cho kẻ chỉ dẫn phòng thấy thật kỳ quái, thầm nghĩ sao mà hai nữ nhân lại ở cùng một chỗ với một nam nhân. Ài, người ta là phú quý nhân gia nói không chừng vui vẻ một chút, không phải việc chúng ta có thể lý giải. Chỉ cần cho tiền, thì ta quản làm chi cho nhọc xác.

Sau khi Nhạc Nhạc bảo tiểu nhị mang nước nóng lên để tắm xong, liền đưa y bốn trăm lạng bạc, bảo hắn mua dùm bốn thớt chiến mã thượng đẳng màu trắng. Hắn bảo:

- Một con ngựa chỉ khoảng bảy tám mươi lạng, còn lại coi như thưởng cho nguoi. Nhớ kỹ, ta cần ngựa tốt, bằng không...

Nói xong, hắn cầm trong tay một nén bạc, bóp một cái nát thành bụi.

Tiểu nhị thấy công phu như thế liền sợ hãi gật đầu liên tục, đáp:

- Cảm ơn công tử ban thưởng. Tiểu nhân nhất định sẽ làm những điều mà người yêu cầu...

Nói xong cao hứng nhún nhảy vọt ra ngoài.

- Ca, muội không có y phục, còn y phục của Tiểu Vi thì bị rách nát hỏng hết rồi...

Mộ Dung Kỳ buồn rầu tắm ở góc phòng khô nào nói.

Nhạc Nhạc cũng nghĩ vậy. Mọi người ở trên cây mấy ngày, quần áo te tua, nhàu nát cả, bèn đi luôn ra ngoài tìm một lão bản nương, đưa cho bà ta hơn trăm lạng bạc, nói chiều cao và vóc dáng của mọi người, yêu cầu bà ta chọn hộ vài bộ y phục, ngay Quan Thái cũng có.

Khi Nhạc Nhạc quay trở lại trong phòng, nhìn thấy hai mỹ nữ đang ngồi trong bồn tắm, sắc tâm đại động, nhưng trong bồn tắm chỉ có chứa được hai người, nên Nhạc Nhạc chỉ có thể đứng ngoài nhìn cho no mắt, sắc mặt ngệt ra. Hai mỹ nhân duyên dáng liên tục gọi to, nhất định là đang mong muốn bị hắn "khinh bạc".

Nhạc Nhạc nhìn thấy dáng vẻ đầy đặn của Mộ Dung Kỳ, ca ngợi:

- Tóc của Kỳ nhi thật hấp dẫn, đặc biệt rất thích hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn này, chà chà, dáng người của Tiểu Vi cũng đầy đặn quá. Những vết sẹo trên lưng thật trông như là một họa đồ vậy, da thịt thật sự thanh tú a...

Tiểu Vi hỏi:

- Ca ca, trời hình như nổi gió, không biết sẽ có mưa không?

- Đương nhiên là sẽ có rồi, nhưng không nhỏ đâu, hà hà, cơn mưa này kéo đến, trời Giang Bắc sẽ chuyển lạnh đây. Cơn mưa này đến thật đúng lúc, khiến cho mấy kẻ ngu biến thành gà ướt nhẹp hết, chỉ có Thái Vân của ta là đáng thương thôi! Không chịu nghe lời ta, âu cũng nên để cho chịu khổ một chút!

Mộ Dung Kỳ kêu lên:

- Ca ca, nếu trời mưa thực sự, thì huynh thật là lợi hại nha! Ca ca, sao huynh biết được?

- Ha ha, cái đó là bí mật!

- U, muội muốn biết mà, không được chạy, mau nói cho muội biết đi!

Tiểu nhị đi mua ngựa đã trở lại, thấy Nhạc Nhạc xuống lầu, cười cầu tài bước lại đón:

- Công tử gia, ngựa buộc trong chuồng cỏ, tuyệt đối là giống ngựa tốt, để tôi dẫn công tử đến xem.

Nhạc Nhạc gật đầu, theo hấn đi vào chuồng ngựa, thấy bốn con bạch mã cao lớn, thật đúng là thần mã, lại thấy lão bản nương ôm quần áo đến, từ xa đã nói to:

- Công tử gia, ta may mấy bộ quần áo chống thấm, ngay cả một giọt nước cũng không thấm vào được, bốn bộ bạch y, đều được lựa chọn theo yêu cầu. Hai trai hai gái, a, đây là số ngân lượng thừa... a.. cảm ơn công tử gia, công tử gia thật sự là hào phóng!

Nhạc Nhạc cười thầm "Có tiền là biến ngay thành đại gia!" Lại nhớ tới những chuyện động lòng ở kỹ viện Noãn Tâm lâu tại Lạc Thành lúc trước, chẳng biết Tiểu Nguyệt giờ ra sao, có tiền nhưng lại không mua được tự do cho chính mình, thật sự là không hiểu nổi.

Gã đưa cho Quan Thái một bộ y phục, rồi quay về phòng. Hai thân thể trần truồng trắng muốt đang nằm trên giường to trong phòng, thấy Nhạc Nhạc quay về, tuy có chút xấu hổ, nhưng vẫn làm ra vẻ điềm tĩnh, không đắp chăn che đậy gì. Nhạc Nhạc đưa y phục cho hai nàng, rồi nói:

- Các nàng bộ tính dụ hoặc ta ư?

- Hi hi, cái đó thì... có! Ca ca, thân người huynh đẹp quá! Huynh vẫn chưa tắm ư.

Có nước ấm, Nhạc Nhạc nhanh chóng rửa ráy khắp người, lau khô lên giường, ôm lấy hai thân thể mềm mại ấm áp vào lòng. Bên ngoài trời đã nổi cơn mưa lạnh gió thu, người đi đường đột nhiên bị lạnh như vậy cũng khó có thể thích ứng. Gió cuốn mọi thứ tung bay, như có lời nguyện rửa xuyến qua mưa gió. Dòng nước mưa chảy ào ào qua đường nhỏ, cuốn về khe rãnh.

Tiểu Vi lắng tai nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, có chút lo lắng hỏi:

- Ca ca, bên ngoài mưa to thật, huynh nói xem bọn Thái Vân cô nương thế nào rồi?

Mộ Dung Kỳ nói:

- Nếu đi theo ca ca, thì nàng ta sẽ không bị xui như thế, bây giờ bọn họ nhất định đi trong mưa, muốn đến tiểu thành phía trước bằng ngựa cũng mất hai canh giờ mới tới được, hai canh giờ, ha ha... Ca ca, sao huynh không nói gì vậy?

Nhạc Nhạc suy nghĩ hồi lâu rồi mới nói:

- Nghỉ một canh giờ, sau đó chúng ta sẽ cưỡi ngựa mà đi. Các nàng nếu không chịu nghỉ ngơi, thì chớ có trách ta!

Mộ Dung Kỳ giận dữ nói:

- Hừm, ta biết ca ca đang nghĩ tới à Thái Vân đó. Ta và Giang Tiểu Vi tỷ tỷ cũng chưa có mệt lắm, chỉ là muốn tắm gội mà thôi. Nếu ca ca vẫn còn nghĩ tới nàng ấy, thì giờ chúng ta đuổi theo nàng ấy đi!

- Ai da, tiểu Kỳ nhi của ta tức giận rồi, hãy để ta an ủi cái nào...

- Ui, đại sắc lang... đừng có động nha... A... !

Thanh âm của Mộ Dung Kỳ dần dần không rõ, trong phòng chỉ còn lại âm thanh như khóc như rên.

Nhạc Nhạc sau khi hí lộng Mộ Dung Kỳ rồi, liền áp lên người Giang Tiểu Vi:

- Tiểu Vi, tới nàng, để ca ca yêu nàng lâu chút nghe!

Giang Tiểu Vi nhắm hờ mắt lại, lo lắng nói:

- Ca ca, chàng có thật yêu thương thiếp chứ, hay chỉ vì thấy thiếp đáng thương, nên mới ở cùng một chỗ với thiếp. Không phải là trêu đùa thiếp chán chê rồi rũ bỏ chứ?

Nhạc Nhạc ôn nhu hỏi:

- Tiểu Vi, hảo muội muội, sao muội lại nghĩ vậy? Ca ca làm vậy muội không cao hứng ư?

- Nhưng, huynh vốn có quá nhiều nữ nhân rồi. Hơn nữa ai so với muội cũng hấp dẫn tươi trẻ hơn, ngoài ra trên người muội toàn là sẹo, nhất định huynh chẳng vui về gì đâu... Nếu một ngày nào đó huynh không muốn muội nữa, muội chắc không sống nổi quá... ca ca, huynh sẽ không rời khỏi muội chứ?

- Ca ca thể với muội, vô luận sau này ta có bao nhiêu nữ nhân, ta đều yêu nàng, không làm tổn thương nàng... vĩnh viễn không phụ bạc nàng! Ca ca lúc đầu đã rất thương muội, giờ càng lúc càng thích muội, thích cái lém lỉnh, khéo léo, và kiên cường của muội, cái gì cũng thích hết!

- Ca ca, muội muội đã sai, từ nay về sau không dám hoài nghi huynh nữa! Ca ca.

Tiểu Vi động tình xiết chặt Nhạc Nhạc. Lời của tình nhân cùng với những cử chỉ ái ân quả là có tác dụng. Nàng mê man trong thế giới ái tình, thốt:

- Ca ca, yêu muội nhiều nữa vào!

Nhạc Nhạc hôn đôi môi đỏ mọng dịu dàng thơm tho của nàng, đến dải tai trắng treo mềm mại của nàng, rồi lần tới cái cổ tuyệt yêu kiều của nàng, sau đó hấn mạnh bạo xâm nhập cơ thể nàng. Hoan lạc lên đến cực điểm chỉ còn nghe thấy những tiếng kêu như ai oán như sung sướng, khiến cho Mộ Dung Kỳ đang mơ màng cũng tỉnh dậy.

Lúc này nàng trở thành đối tượng luyện võ, mục tiêu luyện võ chính là Huyền âm cung. Chẳng mấy chốc nội thể nàng co thắt điên cuồng, Huyền âm cung sau đợt co thắt, chịu không nổi mở cửa bung ra. Nhạc Nhạc nghênh đón toàn bộ dòng khí lưu đang tiết xuất từ nơi sâu thẳm nhất trong người nàng. Dòng khí lưu này vốn đã tích chứa từ rất lâu, vì từ khi trải qua nhục dục tới giờ, nàng mới được hưởng lần thứ hai. Lần đầu tiết xuất ở trên cây, chính là do Nhạc Nhạc dùng chân khí nuôi dưỡng và kích thích, tăng công lực cho nàng. Lần này đã đến phen thu hoạch, nên có bao nhiêu nàng đều dâng hiến bấy nhiêu cho gã. Từng dòng khí lưu tiết ra, cũng là lúc từng dòng nhu lực đó theo công pháp Ngự Nữ Tâm Kinh được hút dẫn tiến nhập vào nội thể Nhạc Nhạc. Cho đến dòng khí lưu cuối cùng thì nàng mệt mỏi ngất đi. Đọc Truyện Online Tại <http://.com>

Mộ Dung Kỳ lên nhìn cảnh đó hồi lâu, lại tiếp tục động tình, thì thầm nói:

- Ca ca, muội muốn nữa, ở chỗ đó tự dung lại khó chịu rồi!

[1] Tác giả chơi chữ: Mạc Dưỡng Tử = không nuôi con, Mạc Sinh Tử = không sinh con, Mạc Linh Tử = không nhận con.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hãm hại (Thượng)

Nhạc Nhạc thu thập hai nàng đầu vào đáy, mới cho mưa tạnh mây tan. Sau mỗi lần hợp hoan, tinh thần gã tăng lên gấp trăm lần. Đây chính là diệu dụng của Ngự nữ tâm kinh, càng chiến càng mạnh. Mặc lên người bộ y phục mới may bằng chất liệu thượng hạng thật vừa vặn, hấn đi ra cửa, nhìn sắc mây và hướng gió, biết chỉ chốc lát nữa là mưa tạnh gió hòa. Hấn biết mưa trong tiết này chỉ dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục, do đó cần lợi dụng thời đoạn mưa tạm thời ngừng này mà mau tìm đến một tòa thành nào đó.

Không nghĩ ngợi gì nữa, hấn quay lại giường đánh thức hai nàng:

- Hai con cừu nhỏ, mau dậy còn khởi hành nữa!

- Ca ca, huynh không mệt sao?

- Ô đúng rồi! Ca! Bọn muội cảm thấy toàn thân xương cốt đều rã rời cả!

Nhạc Nhạc nhủ thầm "Lần đầu ân ái sẽ khiến công lực các nàng tăng cao. Ở những lần sau thì Ngự Nữ công pháp sẽ từ từ thu hồi chân khí của các nàng! Hắc.. hắc! Một thứ công pháp tí bẻ, nhưng ta thích nó!"

Nghĩ thì vậy, nhưng ngoài miệng lại nói:

- Nếu các nàng không chịu nổi mệt nhọc, sau này ta không làm vậy cùng các nàng nữa, hừ..!"

Vừa nói, gã vừa lắc đầu như muốn li khai.

Hai nàng sợ rúm người, gấp rút nói:

- Ca ca! Đừng mà! Chúng muội dậy ngay đây mà!

Bọn họ sao có thể kháng cự lại thứ tư vị tiêu hồn ấy chứ? Nhạc Nhạc biết rõ điều ấy, nên lấy đó mà dọa hai nàng.

Nữ nhân tuy có thể nhanh chóng mặc y phục, nhưng để trang điểm thì cần phải mất nhiều sức lực. Nhạc Nhạc cũng đã tính đến điểm này, nên đã đánh thức hai nàng sớm hơn hai khác. Lường nữ toàn thân vận bạch y, mặt điểm qua một lớp phấn, khiến cho nét mỹ lệ sẵn có đều hiển lộ hết ra ngoài. Nhạc tuy cùng họ trải qua mấy đêm xuân tiêu mưa gió, nhưng tới tận bây giờ mới thật sự thấy được phong tư dụ người của hai người. Gã ôm hai nàng hôn say đắm một lúc rồi ngừng lại. Nếu không kịp ngừng, chỉ sợ đất trời sẽ lại nổi cơn bão tố, rồi lại diễn ra từng trận mưa gió ầm ầm tựa tới qua.

Sau khi hai nàng nếm mùi ân ái, vẻ nhu mì càng kinh nhân, khiến Quan Thái ồ lên kinh ngạc, sững sờ hồi lâu mới thốt lên lời:

- Mẹ ơi! Đây chẳng phải Mộ Dung cô nương sao, sao đẹp lung linh như nước hồ thế này, không khỏi trước đây ta đã nhìn nhầm chứ? Tiểu Vi muội không phải là đẹp lên rất nhiều sao, tinh thần cũng tốt hơn nhiều nữa à!

Nhạc Nhạc cười lớn:

- Ha... Ha...! A Thái à! Mặc dù nhãn lực của huynh hơi kém nhưng bản lĩnh nịnh nữ nhân quả không tệ! Huynh xem này, mới có nói mấy lời vậy thôi mà đã khiến hai nha đầu hoan hỉ phát điên đấy. Sau này huynh thích cô nương nào, cứ nói với đệ, đệ bất động là được, vì bằng bản lĩnh của huynh vừa rồi, khỏi cố sẵn sàng bị huynh lừa đấy!

Quan Thái lắc đầu đáp:

- Theo đuổi cô nương sao có thể lừa dối họ chứ. Lừa dối người khác là điều ta không thể làm. Chúng ta đi thôi, có ngựa tốt như thế, trời vừa tối là chúng ta có thể đến nơi rồi!

Mưa tạm ngừng rơi, bốn người bạch y phiêu hốt, cỡi trên bạch sắc tuần mã, phi nhanh trên cỏ đạo thanh sơn. Tục ngữ có câu: "Nhược tướng tiểu, nhất thân hiếu!"[1] Dung mạo bốn người này không tệ, người kém nhất chính là Quan Thái cũng khá khôi ngô. Lúc này tại khách sạn, hắc cũng đã nhanh tay rửa rầy sạch sẽ, mùi vị tỏa ra cũng đầy vẻ nam tính.

Khí trời trở lạnh, nhưng bốn người đều có nội lực thâm hậu. Không khí mát mẻ khiến lòng người phóng khoáng vô cùng. Nhạc Nhạc có nói qua, trời vừa tối nhất định sẽ có mưa to. Bọn họ không dám tham lam ngoạn cảnh, toàn lực thúc ngựa tiến tới.

Bốn người mất nửa thời thần đề tới Tiểu thành phía trước, cũng là lúc màn đêm buông xuống. Nhạc Nhạc thúc ngựa đi thẳng tới khách điểm lớn nhất trong thành. Nếu Tư Đồ Tinh muốn nghỉ đêm, nhất định sẽ tìm tới chỗ xa hoa to lớn nhất. Bốn người tới trước khách sạn, giật mạnh cương ngựa, tuần mã liền hí vang. Hiệu lệnh dừng bước vừa cất lên, đã có tiểu nhị nhanh chân đón lấy cương dắt ngựa đi. Bốn người thân mặc bạch y, phong lưu tiêu sái bước vào sảnh lầu chuyen dùng cho ăn uống. Nam thì tuần tử, nữ đẹp lạ lùng, khiến cho toàn bộ ánh mắt khách nhân đều đổ dồn về phía họ.

Nhạc Nhạc đưa mắt nhìn khắp phòng, đa phần đều là nhân vật giang hồ, không ít người mang theo binh khí. Ánh mắt cuối cùng dừng lại ở một bàn bày đầy đồ ăn còn chưa động đến, hiển nhiên là mới dọn chưa lâu. Nhạc Nhạc cười rạng rỡ nói:

- Ô! Đây chẳng phải là Tư Đồ công tử hay sao. Thật là trùng hợp nha, không ngờ được gặp lại ở đây. Y phục của huynh sao lại ướt sũng thế kia, cả đầu tóc cũng... không biết có phải các người vừa rớt xuống nước hay không? Nhưng mà trên đường tới đây ta đâu có gặp qua sông dài hồ rộng gì đâu, hắc hắc, thật là kì quái!

Tư Đồ Tinh cả kinh nhìn hai vị tuyệt sắc mỹ nữ đi cạnh gã, nửa ngày cũng không hiểu ẩn ý trong lời nói của Nhạc Nhạc. Nhưng hai tên vệ sĩ trung niên bên cạnh hắn thì đã động nộ:

- Ngươi đắc ý cái gì chứ, chúng ta chỉ là gặp mưa mà thôi!

- Vị tiểu huynh đệ này, thấy chúng ta bị mưa ướt hết, ngươi có vẻ rất vui về đó nhỉ!

Mặc Linh Từ, một trong ba vị đạo sĩ, nhìn Nhạc Nhạc pha chút hừ ý, mặt không lộ biểu tình gì.

- A! Vị nữ đạo trưởng này, ta quả thật rất vui, sao người lại nhận ra được thế? Người cũng thấy tiểu tình nhân của ta cũng mắc mưa mà, bộ dạng thật khó coi, không biết có phải là Thái Vân hay không nữa. Muốn nàng ở cùng với chúng ta, nàng lại thích dầm mưa, hắc hắc, ta sợ nàng lâm bệnh nên đặc biệt tới hỏi thăm đây. Hắc hắc, xác thực là hiện giờ ta rất vui!

Nói xong, không thèm quan tâm đến thái độ chứng nhân, Nhạc Nhạc bước đến ngồi xuống bàn gần đó do Tiểu Vi đã chọn sẵn, rồi quay sang bảo tiểu nhị mang đến một vỏ mỹ tửu, lại căn dặn hắn mang tới cho Ngô Thanh. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chằm chằm.

Tiểu nhị đáp lời chạy tới bàn của Tư Đồ Tinh hỏi:

- Các vị đại gia, vị nào là Ngô Thanh ạ?

Ngô Thanh cười khỏ, hiểu ngay cái ý tống tửu của Nhạc Nhạc:

- Là ta, cứ để rượu ở đây là được!

Tiểu nhị liền mang rượu đến, sau đó chạy về phía Nhạc Nhạc báo cáo. Nhạc Nhạc quay về phía Ngô Thanh đưa tay nâng cốc biểu thị hai người cùng cạn chén.

Tư Đồ Tinh nghi ngờ hỏi:

- Ngô Thanh! Ngươi và hắn trước đây dường như rất thân quen thì phải, ta thấy hắn có vẻ rất tốt đối với ngươi!

Ngô Thanh cung kính đáp:

- Trước giờ ta chưa từng gặp qua hắn. Lần đầu tiên ta và hắn gặp mặt là tại thọ yến của Tiên Vu thế gia. Tôi cũng giống như công tử vậy, chỉ mới gặp qua hắn có vài lần. Người này thật khiến người khác nhìn không thấu. Trưa nay lúc chúng ta bắt đầu đi, hắn đã biết trời sẽ đổ mưa, nên có nhắc nhở tôi,

nhưng lúc đó tôi tịnh không để ý đến lời này!

- Ô? Sao có thể được chứ? Trừ phi chỉ là ngẫu nhiên, bằng không hẳn quả thật có phép thần thông?

Trong ánh mắt chúng nhân hiện rõ vẻ khó tin.

Ngô Thanh nói:

- Thật đó! Chúng ta trên đường gặp mưa lớn khiến ta không thể không tin hẳn nói thật!

Viên Hồi rầu rầu nói:

- Người này thật là đáng sợ!

Mặc Linh Từ thông thả nói:

- Ta nhìn không ra hẳn có chỗ nào đáng sợ, điên điên khùng khùng thì có. Hẳn có phải là rể của Tiên Vu thế gia không?

Tư Đồ Tinh nhớ tới thù hằn lúc trước, oán hận nghiêng răng nói:

- Hừm! Quản chuyện hẳn làm gì, chờ khi đến hoang thành, hãy coi ta thu thập hẳn như thế nào!

Ngô Thanh trầm nghĩ, chỉ cần không dây tới hẳn, tự nhiên hẳn sẽ không kiếm người gây chuyện. Bất quá nhìn bộ dạng Tư Đồ Tinh, Ngô Thanh chỉ còn biết im miệng không dám hé răng.

Lúc này ngoài trời đột nhiên đổ cơn mưa lớn, ầm ầm ừng ừng, chúng nhân đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều nghi hoặc "Nhạc Nhạc có đúng là xảo hợp không, hẳn vừa tới thì trời lại đổ mưa rồi?"

Lúc này tại bàn của Nhạc Nhạc, Mộ Dung Kỳ cười lớn:

- Ca! Quả thật trời mưa rồi. May mà chúng ta tới được đây, bằng không cho dù có chân khí hộ thể thì cũng sẽ bị mưa làm cho mệt chết mất...

Sau khi ăn xong, mọi người đều quay về phòng nghỉ ngơi. Hai nữ nhân cười ngửa cả ngày cũng đã mệt, về đến phòng là ngủ vùi. Nhạc Nhạc nằm giữa hai người, trần trọc không thể chợp mắt. Hẳn nghĩ, nếu có thể tìm thấy Nhượng Tuyết, nàng có lẽ cũng không thể bỏ việc báo thù. Nhạc Nhạc hiểu rất rõ tính tình của nàng, mặc dù nàng rất nghe lời hẳn nhưng với tính khí quật cường, khi nàng đã quyết thì không gì có thể thay đổi được. Hẳn tự nghĩ bản thân mình liệu có thể giúp nàng báo thù không?

Thù của sư phụ có thể từ từ giải quyết, bởi vì Viên Hồi không đáng để ta động thủ. Sau này có thể từ từ dày vò cho hẳn chết. Nhưng để tiêu diệt Vạn Lý Minh, áp lực đè ra cho Nhượng Tuyết quả thật là lớn. Nàng phải đánh đuổi Địa Ngục Môn chiếm lại Thiên Nhai Giác, rồi độc kháng Vạn Lý Minh cùng Đào Cốc.

Vạn Lý Minh luôn tự thị là bạch đạo liên minh, nếu ngang nhiên công kích Vạn Lý Minh, chính là tự mình trở thành công địch của bạch đạo. Chỉ cần phân khai Vạn Lý Minh và bạch đạo võ lâm, mọi việc sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Căn cứ vào phân tích của mình và của người khác, biểu hiện bề ngoài Vạn Lý Minh dù rất quang minh chính đại, nhưng đằng sau thì toàn trò vô lại bỉ ổi, nam trộm cướp gái lăng loạn. Chuyện không ai dám đứng ra vạch trần bức màn bí mật này chính là vì sợ thế lực lớn đứng sau lưng bọn chúng đẩy thôi!

Tư Đồ Tinh sống thọ tới tận bây giờ, đều là do có cao thủ Vạn Lý Minh hộ tống. Chúng đơn thuần chỉ làm chó săn cho Tư Đồ thế gia. Chỉ cần Tư Đồ thế gia có chuyện thì Vạn Lý Minh cũng chẳng còn. Đến lúc đó mà tấn công, Vạn Lý Minh coi như xong.

Bất quá để hoàn thành việc này cũng không phải là dễ dàng gì. Lần này không biết Nguyệt Thần binh pháp có phải là khởi nguồn của mọi loạn động không?

Nhạc Nhạc đang nghĩ ngợi đến xuất thần, đột nhiên nghe thấy phòng bên có tiếng kêu thét của nữ nhân. Tiếng thét đó ... đích thị là tiếng của Thái Vân!

Nhạc Nhạc vội mặc y phục rồi chạy vội sang, phá cửa xông vào, thấy Thái Vân đang lơ đãng hơn phân nửa. Phần áo phía trên bị xé nát, sắc mặt đỏ ửng, đang cố sức đẩy Tư Đồ Tinh đang đè trên người nàng ra. Nhạc Nhạc đại nộ, Tư Đồ Tinh đột ngột chuyển thân lách tránh, phóng vọt ra ngoài cửa.

Thái Vân nhu nhợ bắt lực khóe lớn:

- Nhạc Nhạc, hẳn... người muội không còn chút khí lực nào... Hẳn bắt ngờ tiến tới... Chuyện giữa chúng ta không còn gì nữa rồi... hu hu...

Nhạc Nhạc vừa liếc sơ đã biết nàng trúng xuân dược. Vừa định đến an ủi, đột nhiên ngoài cửa có tiếng chân của rất nhiều người vọng đến, chính là Tư Đồ Tinh dẫn bọn thủ hạ xộc tới. Nhạc Nhạc cúi áo khoát lên người Thái Vân, dịu dàng nói:

- Ta biết, chuyện này không liên quan gì đến muội!

Tư Đồ Tinh kêu lớn:

- Dâm tặc ở đây, mau tới bắt hần. . .

Nhạc Nhạc trầm nghĩ "Không hay, mắc mưu rồi!"

Quả nhiên Mặc Sơn tam đạo sĩ cùng rất nhiều nhân sĩ giang hồ ủa tới. Có người còn kêu lên:

- Dâm tặc độc ác, còn không mau ra đây chịu chết!

Tư Đồ Tinh cười nói:

- Vương Nhạc Nhạc, ta sớm biết ngươi đối với Thái Vân cô nương có mưu đồ bất hảo. Hiện tại nhân chứng rõ ràng, ngươi còn không buông tay chịu trói?

- Đúng rồi, Giết hần đi! Ai cũng có quyền tru diệt dâm tặc!

Mặc Dương Tử hét lớn:

- Niên kỉ của ngươi còn trẻ, ngoại hình không đến nỗi nào, không ngờ làm chuyện bỉ ổi như thế. Hôm nay không chém ngươi chết dưới kiếm này không xong!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29. Hãm hại (Hạ)

Nhạc Nhạc khẽ lắc đầu rồi gượng cười nói:

- Các vị thật nghĩa khí, đêm khuya không ngủ lại ở đây mai phục bắt ta, thật không tưởng được? Nhưng hi vọng các vị đừng để cho kẻ khác lợi dụng, thật ra các vị chỉ cần hỏi cô nương này thì sẽ biết kẻ nào gây ra chuyện thôi!

Nhạc Nhạc quay đầu lại kêu Thái Vân:

- Thái Vân, Thái Vân.

Không có tiếng trả lời, trong đầu nghĩ chuyện này quả không đơn giản, thật không ngờ được lực lại mạnh đến vậy, muốn hại chết người ta mà!

Thái Vân mi mắt khép hờ, trong miệng ú ớ không nói lên lời, đầu óc quay cuồng, toàn thân vô thức uốn éo trên giường, hai tay như muốn xé nát quần áo đang mặc trên người hiển nhiên là hòa dục trong người nàng đang bạo phát. Nhạc Nhạc liền dùng chân bực lấy người nàng nói:

- Nàng ấy hiện tại thần trí không tỉnh táo, lúc này không thể nói gì được, bây giờ ta phải mang nàng ấy đi chữa trị, phiền các vị mau tránh đường!

- Ha ha ha, đây là tiểu dâm tặc tốt nhất mà ta đã từng gặp qua. Ngươi bị bắt tại trận còn muốn mang con gái người ta đào tẩu. Hảo tiểu tử! Ngươi thực có đảm lược đó!

- Tránh đường!

Nhạc Nhạc giận dữ thét, lạnh lùng đưa mắt nhìn đám nam nhân trước mặt. Lúc này Thái Vân nằm trên tay Nhạc Nhạc khẽ rên rỉ, âm thanh càng lúc càng gấp rút, hạ thể nàng đồng thời cũng bắt đầu có phản ứng.

- Nàng ấy hiện tại trúng phải dâm dược, thần trí bất minh, căn bản không thể nói chuyện, cần phải lập tức được chữa trị, nếu không dục hóa công tâm lúc đó thật không gì cứu được!

- Ô! Ngươi nói đi là đi, vậy không phải quá tiện nghi cho ngươi sao!

- Đúng rồi, một cô nương đẹp như thế sao có thể để cho ngươi làm vãn dục chứ!

- Ha ha, nếu vậy thì ai nào?

Nhạc Nhạc nổi giận rồi cười lớn, nhân thân lạnh lùng nhìn đám người tự xưng quân tử này, Nhạc Nhạc bỗng nhận ra đám người Vạn Lý Minh hoàn toàn không có mặt ở đây, có lẽ Tư Đồ Tinh đã phải chúng đi làm việc khác rồi chẳng.

Nhạc Nhạc quay về phía tên đại hán hung dữ quát:

- Các ngươi không cần nói nữa, thử nói xem ai có thể giải độc cho cô ấy?
- Cái đó.... dù sao thì cũng không dễ ngươi giải độc cho cô ta được.

Một tên thủ hạ khác của Tư Đồ Tinh lên tiếng tiếp:

- Dù sao cũng không thể để cho ngươi giải độc... cứ để Tư Đồ công tử giải độc là được, bây giờ Tư Đồ công tử là người giàu có và trẻ tuổi nhất ở đây, tương lai có thể chiếu cố tốt cho Thái Vân cô nương!
- Ha ha ha! Thì ra đây mới là mục đích thật sự của các vị, bắt quá ta không đồng ý. Thái Vân là người con gái ta yêu, sao có thể nhường cho kẻ khác chiếm tiện nghi của nàng chứ?

Nhạc Nhạc chậm rãi nói, đồng thời quát lên:

- Ta nhắc lại lần nữa, tất cả tránh ra cho ta!

Mặc Linh Từ thấy Nhạc Nhạc trên tay ôm nữ nhân, gương mặt lạnh lùng không chút sợ hãi đối diện với chúng nhân, đôi mắt đẹp của nàng thoáng hiện lên thần sắc phức tạp.

Thái Vân vẫn không ngừng phát ra những âm thanh tiêu hồn dâm dăng, chưa kể cái lưỡi mềm ướt của nàng không ngừng làm khô khuôn mặt Nhạc Nhạc.

- Ca ca, đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này Mộ Dung Kỳ cùng Giang Tiểu Vi cũng vừa tới nơi, Quan Thái cũng ở phía sau hai người.

Nhạc Nhạc gọi lớn:

- A Thái!

Quan Thái đáp lời:

- Ta ở ngoài này!

Nhạc Nhạc hét lớn:

- Nếu họ không tránh đường, giết hết cho ta, kẻ nào cản đường giết kẻ đó!

Quan Thái quát lớn:

- Tránh ra!

Từ Dương đao xuất ra, đao khí tung hoành, hồng quang hỏa nhiệt bạo phát khiến những người đứng trước phải lùi lại phía sau.

Nhạc Nhạc vận hộ thể chân khí, một màn quang mang hồng phấn rực rỡ xuất hiện bao trùm lấy Thái Vân, đồng thời Nhạc Nhạc sát khí tràn ngập. Chúng nhân mắt thấy võ công của Nhạc Nhạc thâm nghĩ tiểu tử này hộ thể chân khí lại mang một màu hồng, thật là một tâm pháp kì dị. Bên ngoài còn có tên tráng hán kia với sát khí dày đặc, thanh đao trên tay hẳn tuyệt không phải là thứ dễ trêu vào, bây giờ còn không nhanh chân đào tẩu còn đợi đến bao giờ. Hiện tại bản thân trong giang hồ chỉ ở cấp nhị lưu tam lưu, căn bản dựa vào Tư Đồ gia để tìm chỗ đứng, nhưng trên chốn võ lâm chủ yếu dựa vào thực lực để nói chuyện, căn bản đâu dựa vào gia thế.

Hiện tại chỉ có Tư Đồ Tinh và hai hộ vệ cùng với Mặc Sơn tam đạo sĩ.

Mộ Dung Kỳ cùng Giang Tiểu Vi cũng đã vào tới đây, hai nàng cất tiếng hỏi:

- Ca, huynh có sao không? Thái Vân bị sao vậy?
- Ta không sao, chỉ là cái đám hỗn đản thị phi bất phân này gây ra chút phiền phức! Đưa kiếm cho ta! Giết!

Nhạc Nhạc tiếp lấy Truy Tâm kiếm, kiếm khí lập tức phong tỏa thân thể Tư Đồ Tinh. Thật ra Tư Đồ Tinh võ công cũng không tồi, chỉ có điều lúc này trên tay không có một tác sát, thủ hạ bên cạnh cũng tay không đối địch. Mộ Dung Kỳ đối đầu với Mặc Linh Từ, Giang Tiểu Vi đối phó Mặc Sơn Từ, Mặc Dương Từ cũng bị đao khí của Quan Thái bao phủ, một trường giao đấu âm thầm triển khai.

Kiểm pháp của Nhạc Nhạc căn bản không có chiêu thức cụ thể nào, kiếm đến sinh chiêu, vô chiêu sử kiếm, có thể thấy đây chính là cảnh giới vô chiêu

của cao thủ nhưng kinh nghiệm chiến đấu còn thiếu, đối phương lại nhận thấy được sự bất thường này nên Tư Đồ Tinh lập tức tấn công, hai tên thủ hạ cũng bao vây lấy Nhạc Nhạc khiến hắn phải thu kiếm về bảo vệ lấy thân, nếu không phải thân pháp có chút thành tựu thì hắn đã sớm bị đánh bại rồi.

Giang Tiểu Vi sử dụng loan đao, đao quang ào ạt tỏ ra không chút kém cạnh Mặc Sơn Từ, Mặc Sơn kiếm pháp vừa hoa lệ vừa chất phác, nhất thời khó phân cao thấp. Trong khi Mộ Dung Kỳ công lực đại tăng, chân khí xoay chuyển một cách kỳ dị khiến Mặc Linh Từ không sao triển khai kiếm chiêu cho được, nhiều lúc suýt chút nữa bị chính kiếm của mình đã thương, thật khiến nàng kinh tâm. Trong lòng thầm nghĩ rõ ràng một vị cô nương chỉ mới mười mấy tuổi, sao có thể có công lực thâm hậu nhường này, sao lại có thể chứ, hơn nữa lực đạo kỳ dị này nhiều lần khiến cho kiếm quay lại tấn công mình, đây đích thị là tuyệt học của Mộ Dung thế gia "Dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân".[1]

Mặc Linh Từ tâm thần hoảng loạn, bị chính kiếm của mình đã thương, thật sự đau muốn chảy nước mắt.

Quan Thái đao lực uy mãnh, đao chiêu bức nhân, Mặc Dương Từ kiếm pháp đã đại thành, có công có thủ, mặc dù ban đầu Quan Thái chiếm được thượng phong nhưng do nội lực không đủ nên dần dần cục diện hai người trở thành bình thủ. Nhưng Mặc Dương Từ đối với đao pháp của Quan Thái thập phần kinh ngạc vội quát hỏi:

- Quan Thanh Phong là gì của ngươi?

Quan Thái ngạc nhiên nghĩ "Đánh thì cứ đánh, hắn còn thắc mắc cái gì."

Dù vậy vẫn đáp trả:

- Chính là gia sư!

Mặc Dương Từ thầm nghĩ "Sao có thể chứ, ta mấy năm không hạ sơn, giang hồ lại xuất hiện nhiều thanh niên cao thủ quá, người này đã có được năm thành đao pháp chân truyền của Quan Thanh Phong, nội lực tuy chưa đủ hòa hòa nhưng sau này so với Quan Thanh Phong e rằng còn lợi hại hơn! Nhưng hắn sao lại cùng với đám tặc ở một chỗ, nhưng... đám tặc lại chính là nữ tể của Tiên Vu thế gia, thật đau đầu à! Ai da, sư muội đã bại rồi, nha đầu kia lại có khả năng thắng được sư muội, thật sự lợi hại mà!"

Một mình Nhạc Nhạc bị ba người vây đánh, tình trạng hết sức nguy hiểm, chân khí hộ thể mặc dù có khả năng bảo vệ nhưng trước chiêu pháp mãnh liệt của đối phương cũng thật khó duy trì, Tư Đồ Tinh còn thâm hiểm hơn khi chỉ đánh về phía Thái Vân. Nhạc Nhạc miễn cưỡng chịu đựng song chiêu của đối phương, tuy chiêu kinh chỉ đánh trúng hộ thể chân khí nhưng cũng khiến toàn thân chấn động khí tức chạy loạn, hậu bối hắn trúng chiêu nên thân thể không thể khống chế được liền lùi về sau hai bước, vừa đúng lúc đứng trước chiêu phong Tư Đồ Tinh, chiêu kinh mang theo tiếng gió nhắm hướng Thái Vân đánh tới, thật vô pháp tránh né.

Mộ Dung Kỳ song thủ huy động, chân khí đẩy lên mức cực hạn hút lấy kiếm của Mặc Linh Từ đồng thời xuất liền mười chiêu. Mặc Linh Từ đành quăng kiếm để bảo vệ bản thân, kiếm vừa rơi xuống đất đã bị Mộ Dung Kỳ nhanh chóng lao tới điểm huyết, Mộ Dung Kỳ đang đắc ý định trách mắng vài câu, đột nhiên nghe thấy sau lưng Nhạc Nhạc bị kích trúng một chiêu. Khi chiêu lực của Tư Đồ Tinh đưa tới, Mặc Linh Từ chỉ có thể nhìn mà không làm gì được, nàng hi vọng Nhạc Nhạc có thể tránh được, nàng chỉ có thể nhắm chặt hai mắt, thân thể thì không thể cử động, chỉ có thể tro mắt đứng nhìn chiêu phong bức tới bên Nhạc Nhạc, nhưng chiêu kinh lại nhắm vào nữ tử trong lòng Nhạc Nhạc, Tư Đồ Tinh sao có thể làm như thế?

Mắt thấy Nhạc Nhạc đột nhiên chuyển thân xoay lưng về phía Tư Đồ Tinh, thay Thái Vân tiếp lấy một chiêu, "Àm". Một chiêu kích trúng lên lưng, Nhạc Nhạc lập tức ngã lăn trên sân, miệng phun ra một ngụm máu. Nhạc Nhạc vừa đứng lên lại bị Tư Đồ Tinh đồng thời cùng hai thủ hạ hùa vào công kích, song chiêu của ba người đánh về phía đầu Nhạc Nhạc, nếu bị đánh trúng, tiểu thủ cấp của Nhạc Nhạc chắc chắn sẽ vỡ nát.

Tình trạng của Nhạc Nhạc khiến cho Mộ Dung Kỳ liên tiếp rơi vào hoảng sợ chỉ đành bất động ngây ngốc đứng nhìn, cho dù có muốn làm gì cũng không kịp nữa rồi, lúc này, nàng chỉ biết thét lên một cách tuyệt vọng "a..."

Nhạc Nhạc mắt thấy song chiêu ngày càng tới gần, tựa hồ cảm thấy sinh mạng mình đã tới hồi kết thúc, ký ức nhanh chóng ùa về trong trí nhớ, nào là nguyện vọng của phụ thân... lúc sư phụ xuất hiện, lần đầu tiên vào kỹ viện, lần đầu tiên gặp Nhục Tuyệt, Nhục Tuyệt là hình ảnh đẹp nhất hiện lên trong ký ức Nhạc Nhạc, nếu ta chết, sẽ không thể gặp lại nàng, nàng chắc chắn sẽ thương tâm, không, ta không thể chết được.

Mặc Linh Từ đột nhiên cảm thấy trong tâm đau xót, cảm giác được mình đã hiểu nhầm Nhạc Nhạc, hắn có thể đỡ cho nữ tử đó một chiêu, có thể nói đó là tình yêu hắn dành cho nàng ấy. Vì sự hy sinh đó mà hắn phải nhận lấy song chiêu kích tới đại não, vì sao hắn lại không tránh? Nhanh, rất nhanh! Nàng đột nhiên nhận thấy một đóa hoa hồng đỏ tía vô cùng đẹp mắt xuất hiện trên người Nhạc Nhạc, lúc này thân thể hắn như nhụy hoa, những cánh hoa từ sắc từ nhụy hoa bắt đầu chậm chậm hé mở, một lát sau những cánh hoa hoàn toàn nở hết, thật chậm rãi nhưng cũng thật kỳ dị hé mở. Đột nhiên ở trung tâm bông hoa xuất hiện những cái gai màu đỏ, là gai mang màu máu, đúng là máu, nàng thật sự đã nhìn thấy máu, máu tràn ra từ các vết đâm, bông hoa theo đó cũng héo tàn. Ở giữa vòng chân khí màu hồng từ sắc chỉ thấy Nhạc Nhạc hai tay ôm chặt nữ nhân của mình, hai tên tấn công rút cuộc bị đâm trúng tim, tay ôm lấy ngực đang phun ra những vòi máu, chính là máu của đóa hoa đó.

Nhạc Nhạc chống kiếm xuống đất rồi chậm rãi đứng lên ngược nhìn Tư Đồ Tinh lạnh lùng nói:

- Biểu hiện không tệ phải không? Ta sẽ dùng một kiếm này giết chết ngươi, tiễn ngươi một đoạn đường!

Vừa dứt lời liền vận khởi Truy Tâm kiếm hướng tới Tư Đồ Tinh công kích, Tư Đồ Tinh kêu thảm một tiếng, giống như con lừa lao người ra cửa. Kiếm vừa rời của Nhạc Nhạc trúng ngực phải của hắn, chứ chưa hề thấu tim. Nhạc Nhạc nhắc kiếm khê đặt trước ngực hắn rồi ra về từ từ đâm vào, Tư Đồ Tinh hoảng sợ kêu khóc:

- Đừng giết ta, xin ngươi, ta đưa ngươi ngân lượng, ta là người của Tư Đồ thế gia, ngươi không được giết ta, cứu mạng, ai đó cứu ta!

Nhìn thấy sát ý trong mắt Nhạc Nhạc, trên Truy Tâm kiếm lại tỏa sát khí ràn rụa, điều này khiến hắn thực sự cảm thấy vô cùng hoảng loạn.

Lúc này trong tâm Nhạc Nhạc đã yên tĩnh trở lại, biết là không thể giết Tur Đồ Tinh lúc này, bằng không sẽ kích động Tur Đồ thể gia khiến bản thân từ nay về sau gặp nhiều bất lợi. Ngoài ra còn có khả năng liên lụy Tiên Vu thể gia, lúc này tùy tiện giết Tur Đồ Tinh thì thật cuồng vọng, cũng may từ trong cõi chết Nhạc Nhạc đã ngộ ra một chiêu kiếm pháp mới.

Nhạc Nhạc kẻ kiếm lên cổ Tur Đồ Tinh lạnh lùng nói:

- Có phải ngươi hạ độc không?

- Phải... Chính ta hạ xuân dược, nếu nàng ấy tha thứ cho ta, ta sẽ đưa ngươi tiền. Đây là ba vạn lượng ngân phiếu, trong y phục của ta còn nữa, sẽ đưa hết cho ngươi.

Hắn thấy Nhạc Nhạc không nhận, chỉ chỉ đành nhìn đành đau khổ cầu xin Nhạc Nhạc.

Lúc này một đám người la hét thất thanh nhảy tới, chính thị là Ngô Thanh, Viên Hôi mấy người, Ngô Thanh cất tiếng hỏi:

- Vương huynh, đã xảy ra chuyện gì, xin huynh hãy thả Tur Đồ công tử rồi nói!

Viên Hôi cũng hắng giọng nói:

- Chuyện này, chuyện này là sao? Trước tiên, xin huynh hãy thả tam công tử ra được không?

Mấy người đang đánh nhau cũng đã dừng lại, Nhạc Nhạc lạnh lùng nói:

- Các người thật là một đám ngốc mà, bị lợi dụng còn đánh đến như thế này. Thật đúng là ba kẻ ngốc mà!

Nghe xong Mặc Sơn tam đạo nhân sắc mặt đại biến nhưng cũng không nói được gì.

Quay sang Ngô Thanh nói:

- Hôm nay nể mặt ngươi một lần, lần sau đừng có để ta gặp mặt hắn.

Khẽ đưa kiếm chạm cằm Tur Đồ Tinh, Nhạc Nhạc cười lạnh lẽo:

- Hắc hắc, ta mặc kệ ngươi là ai, nhớ kỹ, đừng có kiếm chuyện với ta, chộc giận ta thì...! Cút!

Tur Đồ Tinh như được đại xá, ôm lấy ngực, vội chạy ra sau lưng Viên Hôi, không dám quay đầu lại nói:

- Chúng ta đi!

Mặc Sơn tam đạo sĩ chẳng thể rời đi vì Mặc Linh Từ còn đang bị chế trụ huyết đạo! Mộ Dung Kỳ sà vào lòng Nhạc Nhạc khóc:

- Ca, vừa rồi thật nguy hiểm, muội bị sợ chết mất!

Giang Tiểu Vi tiến tới bên cạnh, nhẹ giọng nói:

- Ca, nếu huynh có bề gì, muội cũng không thiết sống nữa! Nếu huynh chết rồi, trên đời này không còn ai đối tốt với muội nữa!

Nhạc Nhạc khẽ an ủi hai nàng:

- Huynh không phải vẫn tốt đây sao, có được tình yêu của hai muội, huynh sao có thể chết được chứ!

- Mau để ba người bọn họ đi đi. Tự cho là mình có bản sự, thân làm đạo sĩ mà không phân biệt được xấu tốt, chỉ toàn là lũ giá áo túi cơm. Nhìn cái gì mà nhìn, là đang nói các ngươi đấy! Đợi ta giải độc cho Thái Vân xong sẽ đến thu thập các ngươi! Ngươi còn khóc, khóc cái nỗi gì, lão tử đây mới thật muốn khóc đây này. Nữ nhân của ta trúng xuân dược, phải đánh đấm một hồi mới thoát được, nếu đánh không lại thì chỉ có chết, chết rồi còn bị mang tiếng xấu là dâm tặc. Đúng là ngu như heo, lại còn ở đó mà khóc cái nỗi gì.

Mặc Dương Tử nói:

- Vị tiểu huynh đệ này, mặc dù chúng ta nhất thời hiểu lầm, ngươi cũng không nên đối xử với chúng ta như vậy chứ, sư muội ta tính đa cảm nên mới khóc, ngươi lại mắng như thế, thật là quá đáng, ngươi có muốn mắng thì cứ mắng ta đây này!

Nhạc Nhạc lộ vẻ khinh thường:

- Ái dà, huynh muội tình thâm à. Quan Thái mau nhất lấy tiền đi, đó là tiền Tur Đồ công tử dùng để đổi lấy tính mạng, không được phung phí, có thể trả tiền phòng rồi, đi, chúng ta về phòng! A Thái, biểu hiện không tồi nha, thật sự rất uy phong à!

Quan Thái cười nói:

- À, à, không có gì, có kẻ khi phụ huynh đệ của ta, ta sao có thể đứng nhìn chứ! Chúng ta đi thôi!

Sau khi đám người Nhạc Nhạc đi khỏi, Mặc Linh Từ òa khóc lớn, thần tình tỏ vẻ vô cùng thương tâm khiến hai vị sư huynh trầm kêu bất hảo, khuyên can thế nào cũng không được!

[1] "Dĩ bi chi đạo, hoàn thi bỉ thân": Lấy đạo của người, trả lại cho người.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30. Vô Song

Lúc Nhạc Nhạc về đến phòng, Thái Vân nằm trong chăn mỏng đã đầm đìa mồ hôi thơm, cơ thể nóng lên như hòn than, y phục mỏng quần trên người đã bị thấm ướt từ lâu, khi Nhạc Nhạc cởi y phục nàng ra, hiện ra đôi chân trần trắng mịn, Nhạc Nhạc biết không thể chờ đợi được nữa, hoàn toàn tiến vào nội thể của nàng, Thái Vân sau khi chịu sự dày vò lúc trước, giờ trải qua nỗi đau của việc phá thân, về mặt đau khổ khó chịu vì dục hòa bỗng trở thành tươi vui khoan khoái.

Nhạc Nhạc thấy nàng phản ứng rất vui sướng, bèn chuyên tâm giải độc cho nàng, chẳng chút trên chộc nào, cả người nàng liền run loạn, miệng say sưa rít lên, tay ghì chặt cổ Nhạc Nhạc, rất sợ người đem khoái lạc đến cho nàng chạy mất, nỗi khổ về dục hòa thiêu thân nàng đã ném đủ rồi, hiện giờ là lúc khổ tận cam lai, nàng không việc gì phải che giấu khoái lạc trong tình yêu, chỉ phát ra những tiếng gào rít ban sơ nhất, hết sức khoái cảm, trùng trùng và chạm, cao trào nối tiếp cao trào, nàng la đến mức cổ họng cũng khản đi, toàn thân run rẩy như đám mây, mây hồng, mây bay giữa trời! Đúng vậy, nàng cảm thấy cơ thể đang bay, vĩnh viễn cũng không rơi xuống đất, cảm giác mất trọng lượng khiến nhiệt huyết của nàng sôi sùng sục, rít một tiếng, hôn mê đi.

Nhạc Nhạc biết nàng đã đủ rồi, không thể nhiều hơn được nữa, giao hợp lần đầu đã quá điên cuồng, kết quả của sự điên cuồng chỉ sợ phải vài ba ngày không thể đi đứng được ấy chứ!

Nhạc Nhạc nhìn hai nữ nhân kia đang quấn vào nhau ở trong chăn, nghe thấy tiếng Thái Vân ngừng lại, hai đôi mắt đẹp mơ màng nhìn Nhạc Nhạc, trong mắt hiện ra dục vọng, lộ ra khát khao vô hạn, Nhạc Nhạc đâu có thể để bọn nàng thất vọng, bản thân hắn còn chưa thỏa mãn mà, kêu lên một tiếng, rồi nhào lên.

Trước tiên dùng cách thô bạo nhất chinh phục Giang Tiểu Vi, nàng trong lúc khoái cảm cực độ đã mê đi, nở nụ cười mãn nguyện đi vào trong giấc mộng.

Nhạc Nhạc đề Tiểu Kỳ xuống dưới, khẽ cười nói:

- Tiểu Kỳ Kỳ của ta đợi không nổi hử? Cái gì trên người Tiểu Kỳ Kỳ cũng rất thơm mà! Cơ thể mềm quá, ôm nàng giống như ôm một cục bông, mềm như không xương, lại có đàn tính kinh người, ca ca yêu chết đi được!

- Ca ca, người ta không chờ được nữa rồi, Tiểu Kỳ Kỳ muốn, muốn ca ưm, ca...

Nhạc Nhạc hít sâu một hơi, nói:

- Tiểu Kỳ Kỳ, càng ngày càng cảm dỗ ta rồi, ca ca đến đây!

Lần này nàng lại không bị mê đi, trái tim thờ gập nhảy điên cuồng, rất lâu mới bình yên trở lại, nàng chậm chậm xoay người, bò lên người Nhạc Nhạc, dùng tiếng kêu run rẩy yêu kiều, nhu nhược nói:

- Ca! Ta rất yêu chàng! Ca, hôn ta...

Nhạc Nhạc hôn nhẹ lên miệng nàng, dịu dàng quần lấy cái lưỡi trơn mềm, hút lấy nước bọt thơm ngát, rất lâu mới nói:

- Ta cũng yêu nàng, hảo Kỳ nhi, ngủ trên người ca ca đi! Ồ, tiểu bảo bối đợi một tý, ta ôm Thái Vân sang đây!

Trời sáng, Nhạc Nhạc cảm thấy Thái Vân đã tỉnh, bèn đặt Kỳ Kỳ vẫn còn ngủ say xuống, nhẹ nhàng ôm Thái Vân lúc này không dám mở mắt, Nhạc Nhạc ghé bên tai nàng ôn nhu nói:

- Thái Vân nhi, nàng tỉnh rồi à, có đau không?

- U, rất đau...

Nàng thẹn đỏ mặt, vẫn không dám mở mắt, nép vào lồng ngực ấm áp của Nhạc Nhạc:

- Tối qua ta chẳng nhớ được gì hết, cơ thể bỗng trở nên nóng như lửa, rồi làm sao thì không biết, về sau mới hơi tỉnh táo, lại mê đi, đến lúc ta phát hiện người ở trên mình ta, ta rất cao hứng.

- Thái Vân nhi an tâm, có ta ở cạnh nàng thì chẳng cần sợ gì hết, có chuyện xảy ra ta chống cho, nàng lần đầu ra giang hồ, một số việc không hiểu rõ, sau này phải học nhiều hơn một chút, không được giống tối qua, lúc đó ta rất lo đấy!

- Không đâu, ta sẽ cẩn thận, còn may là người, nếu không nếu không ta sẽ khó chịu chết mất!

Nhạc Nhạc cười nói:

- Thái Vân nhi của ta còn muốn rời khỏi ta không?

- Không, ta sai rồi, ta cũng không muốn rời khỏi người nữa, ta có thể gọi người là ca ca không, ta cảm thấy gọi như vậy đặc biệt khoan khoái, và an toàn!

Nhạc Nhạc cười một cách nhăn nhó nói:

- Đương nhiên, ta thích người khác gọi ta là ca ca, kỳ thực ta mới có mười sáu tuổi, hô hô! Nàng biết vì sao các nàng kia gọi ta là ca ca không?

- Không biết! Ca, ca nói cho ta biết đi!

- Đó là lúc bọn họ không nhận được gọi ta là ca ca, còn gọi là thân ca ca nữa chứ! Ha ha!

- Hừ, hảo hoại nhân, ca...

Nữ nhân dường như trời sinh đã biết làm nũng, Thái Vân nhi đã bắt đầu rơi vào "Lưới giăng" của Nhạc Nhạc!

Lại qua rất lâu, hai nữ nhân kia mới tỉnh, mùa thu mưa sơ một lát, không khí hơi lạnh, gió mát, trời sáng, có điều vẫn không thấy mặt trời xuất hiện, tam nữ đều muốn trang điểm trước gương, Thái Vân mới phá thân lần đầu, cả đi hầu như cũng không thể, nên Nhạc Nhạc bỗng nàng đến trước bàn trang điểm, Mộ Dung Kỳ tùy tiện chỉnh sửa một tý, thấy chỗ này chật, bèn chạy ra khỏi phòng, không lâu mang vào mấy cành hải đường cắm trong tay, ra dấu mấy cái trong gương, hờn dỗi nói:

- Ca, ca xem hoa đẹp, hay là Kỳ Kỳ đẹp?

Nhạc Nhạc làm bộ nhìn hồi lâu, Mộ Dung Kỳ sốt ruột nói dỗi:

- Ca, ca nói nhanh đi, đừng để ai đẹp hơn?

Nhạc Nhạc thờ dãi nói:

- Ta cảm thấy hoa vẫn đẹp hơn!

- Hừ, ca ca không thích Kỳ Kỳ, hoa chết, hoa thối, vò nát người, xem người còn đẹp bằng ta không?

Mộ Dung Kỳ tức giận xé loạn cành hoa một hồi, ném xuống chân Nhạc Nhạc, cái miệng hồng đào mắng:

- Đã là hoa tốt, tối nay để xú hoa này bồi tiếp ca ngủ đi! Hừ, ta không thích ca nữa!

Nhạc Nhạc cười lớn nói:

- Kỳ Kỳ lại tức giận à, ca ca làm bài thơ cho nàng nghe thế nào?

Tiểu Vi và Thái Vân ầm ĩ nói:

- Hay lắm hay lắm, nghe nói thơ của ca nghe rất hay!

Mộ Dung Kỳ cao ngạo dẩu mỏ lên:

- Không được, ta không nghe đâu, thơ thối, thơ nát! Hừ!

Nhạc Nhạc nhẹ nhàng ngâm:

Tạc dạ hải đường sơ trước vũ,
Sở điểm khinh doanh kiều dục ngữ.
Giai nhân hiểu khởi xuất lan phòng,
Chiết lai đối kính hóa hồng trang.
Vấn lang hoa hảo nô nhan hảo?
Lang đạo bất như hoa yếu điệu.
Giai nhân văn ngữ phát kiều sân,
Bất tín tử hoa thắng hoạt nhân.

Tương hoa nhu toái trịch lang tiền:

Thỉnh lang kim nhật bạn hoa miên !

Dịch thơ (Diệp Kiếm Anh):

Hải đường mưa ướt đêm qua,
Hoa tươi muốn cất lời ca dịu dàng.
Giai nhân sáng sớm hỏi chàng:
Sau khi so sánh hồng trang mỹ miều
Thiếp hay hoa đẹp yêu kiều?
Hoa kia yếu điệu hơn nhiều nàng ơi!
Giai nhân ghen tức cả cười
Hoa chết sao đẹp bằng người sống ta
Đem hoa vò nát ném ra
Đêm nay chàng ngủ với hoa nghe chàng.

- Không, không làm nữa, ca ca cười nhạo người ta, ca...

Mộ Dung Kỳ tuy không chịu, nhưng đã mỉm cười bỏ vào lòng Nhạc Nhạc.

- Hi hi, tức cười quá, ca ca thực là lợi hại!

Thái Vân cùng Tiểu Vi hai người hi hi cười rộ, Mộ Dung Kỳ càng làm nũng chui vào lòng Nhạc Nhạc không ra.

- Được rồi, chúng ta xuống ăn cơm, Thái Vân nhi, để ca bông nàng xuống, ai bảo tối qua nàng điên cuồng như vậy chứ!

Nhạc Nhạc cười nói, bông ngang Thái Vân lên, mấy người sánh vai bước xuống lầu.

Thái Vân thấy Nhạc Nhạc đối với mình như vậy, vừa cao hứng vừa mừng thẹn, sao không xấu hổ khi ở trước mọi người để hấn bông chứ, nhưng quả tình không thể đi được, vừa động thì đã đau rát, mặc dù thẹn đỏ ửng cả mặt, nhưng xuân ý tràn đầy cùng với nét hạnh phúc lờ mờ lại giấu không được, khi Nhạc Nhạc và tam nữ xuống, tiếng ồn trong đại sảnh bỗng ngưng lại, toàn bộ đều im lặng, có không ít người biết việc đêm qua, còn có không ít "Anh hùng hảo hán" hiện giờ đang quá lâm ấy chứ! Trông thấy nữ tử trúng xuân được tối qua xinh đẹp như vậy, cứ hỏi hận mãi sao tối qua không liều hơn một tý, cướp nàng về để "Giải độc"! Giờ có hối hận nữa thì cũng đã muộn rồi, coi đáng về hạnh phúc của nàng, hễ sờ một lát thì ra nước rồi, chắc chắn, tiểu cô nương thực là ngon lành!

Nữ nhân thì lại chăm chăm nhìn Nhạc Nhạc, anh tuấn thông thường rất cuộc chi là thông thường, xinh đẹp đặc biệt cũng chi là đặc biệt, Nhạc Nhạc là đặc biệt trong đặc biệt, bởi hấn là người có thể khiến người ta "Lướt qua không quên"! Đặc biệt là Mặc Linh Tử trong Mặc Sơn tam đạo sĩ, cặp mắt vẫn còn hơi sưng, ngờ ngẩn chăm chăm ngó Nhạc Nhạc, thần sắc trong mắt cực kỳ phức tạp, bùng một chén cháo, húp như điên, quả thực húp đến nửa ngày cũng chưa hạ chén xuống, cháo thừa rơi tràn cả ra đạo bào, hai tên sư huynh lắc đầu lia lịa ngó, than tiếc không ngớt!

Quan Thái cũng đi xuống lầu, ngồi mé đối diện Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc hướng tới gã cười nói:

- A Thái không muốn kiếm vợ à, coi ta này, bên cạnh đã có ba vợ rồi, ở ngoài còn có mấy người nữa cơ, A Thái chẳng nhẽ không nóng ruột ư?

- Ha ha...

Quan Thái cười ngậy ngô nói:

- Ta vẫn chưa hoàn thành giao phó của sư phụ mà, sau này hãy nghĩ tới những việc này, hiện giờ kẻ thù lợi hại như vậy, cả tính mạng cũng không bảo đảm, sao có thể liên lụy cô nương nhà người ta chứ! Ha ha, ăn cơm trước đã, sau này hãy nói những chuyện này tiếp!

Gã ngượng ngùng nói chệch câu chuyện đi.

Bên ngoài khách sạn lại có tiếng vó ngựa vang lên, ngoài cửa chợt xuất hiện một lục sam cô nương đeo kiếm, cặp mắt nhỏ dài long lanh, cái mũi xinh xắn, đôi môi đỏ son cực đẹp, vóc người không phải là rất cao, phối hợp tổng thể lại, sự duyên dáng gợi tình gây cho người ta cảm giác tâm động, xem chừng nàng vẫn là xử nữ. Về gợi tình của nàng hơi mờ nhạt, không cố ý, là tự nhiên, nhưng sự gợi tình ấy lại cực kỳ lôi cuốn, khiến nam nhân vừa nhìn thấy nàng đã muốn đè nàng trên giường, hết sức đầy dọa, hết sức hủy hoại nàng, nữ nhân kiểu này là mối nguy hiểm, cả bản thân nàng cũng sẽ luôn rơi vào nguy hiểm. Bạn đang đọc truyện được lấy tại chamsom.

Nhạc Nhạc trong bụng thầm khen ngợi "Có người đã từng nói, trên đời có thể khiến nam tử điên cuồng có hai loại nữ nhân, một là nữ nhân mà nam nhân vừa thấy đã muốn cưỡng hiếp, loại kia là, nữ nhân vừa thấy nam nhân đã muốn cưỡng hiếp hần!"

Nàng vẫn chưa đi vào phòng thì sau lưng truyền đến một giọng nam:

- Yến Vô Song, xem ngươi còn đi đâu?

Nàng ngoái đầu hừ một tiếng, nói:

- Ai nói ta muốn đi đấy, ta khó khăn lắm mới đến được đây, còn chưa nghỉ ngơi, sao lại đi?

Giọng nói ôn nhu tế nhị, cả thanh âm tức giận cũng uyển chuyển lọt tai, dụ dỗ tâm thần người.

Nàng kiếm một cái bàn kê Nhạc Nhạc, gọi đồ rồi từ từ ăn.

Nam nhân nói chuyện ấy cũng đi vào, chừng ba mươi tuổi, sắc mặt đen vàng, râu chữ bát, cặp mắt chuột xám xịt đảo loạn, thấy mọi nhân sĩ vô lâm trong sảnh đều đang nhìn mình, tựa như giải thích cho mình vội vã:

- Yến Vô Song, ngươi giết đại ca ta, hôm nay ta phải giết chết ngươi, thay đại ca báo thù, hôm nay ngươi trốn không nổi đâu!

Yến Vô Song miễn cưỡng lắc đầu nói:

- Quả thực không hiểu nổi huynh đệ các ngươi, một tên nhất định muốn ta làm tiểu thiếp của gã, ta không chịu nên đã giết gã, ngươi lại muốn lấy ta làm vợ, ta không đồng ý, ngươi lại truy sát ngàn dặm, âm hồn không tan nhất định phải báo thù cho gã, thực sợ các ngươi quá, đợi ta ăn no uống đủ, nghỉ ngơi đủ rồi ta lại trốn nữa, ngươi lại truy nữa! Dù sao ngươi cũng truy không được ta!

Sau khi mọi người trong sảnh nghe thấy nguyên do như vậy, không kèm nổi bật tiếng cười lớn, cười mãi đến mức hán tử mặt đen sắc mặt chuyển hồng, mặt đen có thể biến thành hồng, quả thực không phải là việc dễ dàng, nhưng sự chế giễu của mọi người lại có hiệu quả như thế.

Hán tử mặt đen la lên:

- Tiểu yêu nữ, Liễu Tam Thiểu ta há phải là loại người như ngươi nói, xem kiếm!

Giữa lúc phấn nộ, gã mãnh liệt rút kiếm, đâm tới Yến Vô Song, kiếm còn chưa đến trước bàn, chỉ nghe ở xung quanh truyền tới mấy chục tiếng phá không.

- A...! Quân tập kích.

Liễu Tam Thiểu gào một tiếng bi thương, nhân châu lòi ra, bất cam mà chết, gã không hiểu rõ, vì sao có mấy chục cái ám khí khác nhau tập kích gã, ám khí gồm có xương ba góc, trân châu, đá, kim thép, chén rượu, dưa, tấm xia răng, móng tay, còn có một miếng vỏ quýt, lại còn có một đoạn răng gậy.

Xem ra mị lực của Yến Vô Song không giống người bình thường rồi, lại có mười mấy người lên ra tay cho nàng, có lẽ là vì sắc đẹp của nàng mà xuất đầu đây!

Trái lại Yến Vô Song bị dọa đến phải nhảy lên, hồn mất nói:

- A, các ngươi giết gã rồi! Ta trên đường về nam đã đi hơn ngàn dặm đường, luôn luôn có gã chơi đùa cùng ta, lần này lại phải kiếm đồ chơi mới rồi, chao ôi, xúi quẩy quá nhỉ!

Nói xong nàng bĩu môi tức giận, chẳng thèm nhìn thì thể lấy một cái, đoạn tiếp tục ăn bánh bao thịt trâu của nàng, có điều đáng điệu xinh đẹp ấy càng khiến nam nhân mê mẩn.

- Huynh đệ chúng ta là Giang Bắc Song Hồ, cái tên này bên trong cũng có chữ song, xem ra chúng ta rất có duyên, cô nương đã không có người chơi cùng, thì để huynh đệ của ta làm đùm đi!

Lời nói vừa dứt, đã thấy hai tráng hán đeo đao đi tới cạnh Yến Vô Song, cười he he ngó nàng chòng chọc, có điều nụ cười cực giống lang sói, bốn mắt phát sáng, ánh sáng đậm đặc.

Yến Vô Song hơi dẩu mồm lên, chân mày lá liễu khẽ nhúc nhích một cái, hốt nhiên lại vui mừng hai mắt phóng quang nói:

- Chỉ cần các ngươi có thể bắt được ta, ta liền chơi cùng các ngươi! Chỉ sợ các ngươi chân tay vụng về cả đời cũng không chạm được mép áo của bản cô nương, khách khách khách, các ngươi khỏi cần trợn mắt, ta chẳng sợ đâu!

Một tên trong Giang Bắc Song Hồ, mỉm cười nói:

- Tiểu cô nương đã nói, thì phải giữ lời, lão tử bây giờ bắt cô, đến lúc bắt được phải bồi tiếp hai ca ca chúng thật tốt!

Nói xong gã nhìn đi nhìn lại, xác nhận không có âm khí mới nhào về phía tiểu cô nương.

- Âm khí!

Cơ thể người đó bỏ đến lưng chừng không, thì ngừng lại cứng ngắt, rồi ngã thẳng cẳng trên nền nhà, làm cho mọi người đồng thanh cười lớn, gã từ dưới đất đứng lên, phì phì mồm, mắng:

- Con mẹ nó, ai dám lừa gạt lão tử, âm khí từ đâu đến! Hăm lão tử xú nữa thì té chết.

Tên kia ở bên cạnh nhắc nhở:

- Đại ca, cẩn thận là hơn, để tiểu đệ ở cạnh lưu ý cho đại ca, bắt tiểu nương này chẳng phải là tiểu sự dễ dàng!

Nhạc Nhạc thấp giọng nói với Mộ Dung Kỳ:

- Sao rồi, Kỳ nhi cũng quan tâm tới nha đầu ấy, có muốn ca gạt y qua đây không? Chắc chắn, cơ thể nha đầu này quả là chọc ra lửa, hồng nhan họa thủy mà, có điều họa này nam nhân nào cũng thích!

Mộ Dung Kỳ vốn sợ Nhạc Nhạc xuất thủ, dẫn tới sự chú ý của tiểu cô nương, đến lúc tiểu cô nương chịu không nổi mị lực của Nhạc Nhạc, mình có thêm thư muội nữa, như vậy lại có người chia phần Nhạc Nhạc, mình há chẳng phải càng thương tâm, nên mới giành trước Nhạc Nhạc một chút để giúp đỡ tiểu cô nương. Bây giờ thấy Nhạc Nhạc hỏi nàng như vậy, nàng vội đáp:

- Không được! Ta cảm chàng đi gạt cô nương khác nữa! Ca, có mấy người chúng ta còn chưa đủ ư?

Tiểu Vi chế giễu:

- Kỳ muội à, bản sự của ca đối với chúng ta lớn như vậy, chúng ta cơ bản không chịu để cho nhiều thư muội giúp đỡ thì không được đâu, lần nào làm việc ấy, chúng ta chẳng phải đều mê đi, lại nói Yến Vô Song quả thực là quyến rũ đấy.

Tiếng nàng tuy nhỏ, nhưng hai người đều thẹn đỏ mặt, Mộ Dung Kỳ lườm nàng một cái, đành chịu nói:

- Được rồi, nhưng, vừa nghĩ có nhiều người, lòng ta cứ có chút khó chịu!

Nhạc Nhạc thính giác nhanh nhạy như thế, sớm đã nghe thấy lời nói của bọn nàng, mỉm cười nguy dị không nói lời nào, lúc này một tên trong song hồ đã đi chuyển chậm chậm đến trước mặt Yến Vô Song, cười nói:

- Vậy ta bắt thực nhé!

Yến Vô Song com nhét đầy miệng, lắc đầu lầu bầu nói:

- Đợi một tý, đợi ta ăn com xong rồi chơi! Các ngươi ăn no có sức lực, người ta mới vừa ăn, nếu không ta không chơi cùng các ngươi, ồ, cái này ngon lắm, cái này cũng không tệ."

- Âm khí!

Mộ Dung Kỳ không sớm không muộn, ngay lúc Song Hồ định duỗi tay tranh thủ bắt Yến Vô Song, lại hô lên một câu.

Song Hồ quả thực còn sợ kiểu chết thảm ban nãy của Liễu Tam Thiếu, toàn thân cảm đầy các loại âm khí, mấy chục lỗ máu, cho nên khi nghe tiếng hô có âm khí, bèn kinh hãi kêu lên một tiếng, khiếp sợ lộn mào ra sau một cái, người trong sảnh lại được một trận cười lớn, Giang Bắc Song Hồ ở trên giang hồ cũng có chút tên tuổi, nên có không ít người thảo luận bên dưới.

- Nghe nói Giang Bắc Song Hồ thế này thế kia, chẳng qua là như vậy, bị người ta nói mấy câu dọa đến té cú té đái!

- Đúng rồi, bộ dạng đó, thực là buồn cười, còn tự xưng là Song Hồ chứ, ngay cả con mèo mặt cũng lớn hơn gã, hô hô!

Lúc này Song Hồ đã xác định được phương hướng của tiếng nói, ngay người chăm chăm nhìn về phía bàn Nhạc Nhạc, Yến Vô Song cũng bưng chén lớn, ngoái đầu hiếu kỳ ngó bọn Nhạc Nhạc, bụng nghĩ "Hai tiếng ban nãy đều là tiếng của nữ nhân, cả nữ nhân cũng thích ta ư, trước đây ta nhớ đều là nam nhân tự tác đa tình mà, a, ôi nam tử ấy anh tuần quá!"

Song Hồ tức giận nói:

- Ta tưởng là ai cơ, té ra là tên đám tặc mà, đêm qua đã đắc thủ được cô nương kia, hắc hắc, nha đầu ấy hiện giờ không còn có thể đi đứng được nữa rồi, lợi hại! Nhưng cũng không được làm lỡ việc sắp gái của ta chứ!

Mộ Dung Kỳ phản nộ nói:

- Ngươi mới là đám tặc ấy, chẳng kể chuyện của ca ca ta, chộc ngươi là bản cô nương, làm sao! Bản cô nương coi ngươi đúng là không hợp nhãn!

Tiểu Vi khó hiểu nhẹ nhàng hỏi Nhạc Nhạc:

- Ca, Tiểu Kỳ làm sao vậy, cô ấy thường nhìn nam nhân không hợp nhãn, giống như là toàn bộ nam nhân trong thiên hạ đều mắc nợ cô ấy vật gì vậy, ồ, trừ ca ca!

Nhạc Nhạc cười nói:

- Ha ha, nếu nợ cũng là do cha cô ấy nợ, cha cô ấy đã làm liên lụy đến tất cả nam nhân thiên hạ rồi!

Tiểu Vi không hiểu lắc lắc đầu.

- Vậy đừng trách Giang Bắc Song Hồ chúng ta ức hiếp giới nữ lưu các ngươi, huynh đệ lên!

Hai người như sói như hổ lao lên.

- Công phu mèo ba chân, cút đi!

Mộ Dung Kỳ vẩy ra một luồng chưởng phong, trong chưởng phong chỉ chứa bốn thành nội lực, nhưng Song Hồ lại giống như đột nhiên lao sai hướng, song song đâm vào bức tường ở mé trái, đầu vỡ máu chảy, hôn mê đi.

Mộ Dung Kỳ không ngờ Song Hồ kém như vậy, tưởng là hại chết mạng người, hướng về Nhạc Nhạc là lưỡi có chút áy náy nói:

- Ca, ta chỉ dùng bốn thành lực đạo, bọn chúng như vậy, chẳng trách ta được.

- Ha, thư thư lợi hại quá! Đây là công phu gì thế, ta cũng muốn học!

Yến Vô Song tay vừa cầm bánh bao, vừa nhảy lên chạy qua, ngồi bên cạnh Mộ Dung Kỳ.

"A" Mộ Dung Kỳ không ngờ gây nên phiền phức:

- Công phu này của ta là gia truyền, không truyền ra ngoài đâu!

- Hừ, các ngươi sao đều như thế cả! Không phải gia truyền, thì là sư môn ngoại truyền, gặp cứ muốn thu ta làm đồ đệ, lão hiếu sắc cứ chòng chọc nhìn ta, còn động tay động chân, nếu không phải là ta cơ trí, sớm đã bị người hừ, nhìn lên người ta luyện công, vỗ tay ủng hộ gã, ngược lại bị người khác truy sát, hừ, một đám quý ích kỷ!

Yến Vô Song bắt mắt chăm chăm nhìn Kỳ Kỳ, ra sức cắn bánh bao, giống như cái bánh đó chính là Kỳ Kỳ vậy.

- Ta có thể dạy lại cô, nhưng có điều ta chỉ biết đạo pháp!

Giang Tiểu Vi thấy nàng rất là đáng thương, nhớ đến hoàn cảnh cầu sư vô môn trước đây của mình, đặc biệt đồng tình chăm chú nhìn nàng, hy vọng có thể giúp nàng một chút.

"A!" Yến Vô Song nhăn mũi thành vòng, khổ não nói:

- Nhưng ta không thích đạo!

- Các ngươi không được nhìn ta, ta sử kiếm, nhưng không biết chiêu thức đâu!

Nhạc Nhạc thấy mấy người đều chăm chăm nhìn hắn, vội làm sáng tỏ quan điểm của mình.

- Gạt người! Sử kiếm không biết chiêu thức, kiểu nói hoang đường này mà cũng nói ra được, trông xinh đẹp như vậy, nhất định không phải là người tốt!

Hừ, không cho các ngươi chơi, ta tự chơi à!

Nói xong nhún mình một cái, bay ra cửa đại sảnh.

Chương quỹ vội kêu:

- Còn chưa đưa tiền mà, cô nương, tiền!

Yến Vô Song đang ở giữa không trung, đột nhiên ngừng lại hướng về chỗ cũ bay tới, tốc độ nhanh hơn gấp hai lần lúc đầu, lộn trở lại, một chiêu này làm kinh hãi tất cả những người trong sảnh, kể cả nhóm người Nhạc Nhạc, tại không trung mà không mượn bất cứ vật gì để thay đổi phương hướng, loại khinh công này từ trước đến giờ chưa từng nghe nói à.

Phần lớn mọi người cho rằng nàng trở lại là để trả tiền, nhưng lập tức biết là mình đoán sai, bởi vì ở cửa lại xuất hiện một người, dáng người cao lớn, toàn thân bá khí, tuổi hơn ba mươi, nhếch nhếch nhếch nhếch, râu tùy ý mọc tràn lan trên mặt, đi tới cửa liền đứng lại,

Gã chăm chú nhìn về phía Yến Vô Song, gầm lên một tiếng:

- Yến Vô Song!

Âm thanh chấn động giấy cửa sổ tạo ra tiếng kêu o o, Nhạc Nhạc bụng than, tiểu nha đầu này quả nhiên là yêu cơ gây tai họa, việc phiền phức thực là nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Bị Xóa (Thượng)

Yến Vô Song trông thấy nam nhân đầy bá khí đó, đã không còn vẻ quyền rũ và tùy ý như lúc đầu nữa, bắt an núp sau lưng Mộ Dung Kỳ, dựa vào ánh mắt của nàng, có lẽ chỗ dựa gần duy nhất là Mộ Dung Kỳ, nếu như lôi kéo được quan hệ với nàng, có lẽ có thể chống được nam nhân kia một trận, mình lại kiếm cơ hội bỏ chạy nữa.

Nam tử ấy vừa bước vào cửa, rất nhiều người đều đã hít một hơi lạnh, cặp mắt đều nhìn chăm chăm vào thanh kiếm to dày rộng sau lưng gã, bắt giác hô lên "Bá vương kiếm". Nghe giảng hồ đồn đại, Bá vương kiếm pháp của Điện gia bắt nguồn từ đánh giặc nơi sa trường, kiếm pháp lạnh lẽo vô tình, ngang ngược khát máu, mạnh mẽ vững vàng, trong hỗn chiến đánh đâu thắng đó. Mỗi đời Bá vương kiếm chỉ có một truyền nhân, mỗi đời Bá vương kiếm đều có rất nhiều truyền thuyết anh hùng.

Về sau do Điện gia tranh vị cho hoàng tộc, nên bị liên lụy, vì thế bỏ quan về quê, trải qua mấy đời sống tự do nhàn cư nơi điền dã, nhưng do thế cục hỗn loạn, cường đạo hoành hành, Điện gia chung quy vẫn bị cuốn vào giang hồ, ba chục năm trước ruộng đồng trở thành chiến trường, khiến cho Bá vương kiếm dương danh lần nữa, cùng với lúc danh tiếng lên cao, đột nhiên Điện gia cả tộc quy ẩn lần nữa, không ngờ bữa nay lại có thể gặp mặt truyền nhân của Bá vương kiếm Điện gia, lại là ở trong một khách sạn nhỏ, mà còn vì một tiểu nha đầu quyền rũ, đây đích thực là một cái nhìn đáng giá.

Nam tử lạnh lẽo nhìn Yến Vô Song, trên mặt chẳng hiện ra chút biểu tình nào, nói:

- Ngươi nhìn lên Bá vương kiếm pháp của Điện gia chúng ta, dựa vào tổ huấn, trừ phi ngươi tự phế võ công, nếu không chỉ có con đường chết!

Yến Vô Song bắt an đảo mắt ngó cự kiếm sau lưng gã, đáng vẻ tội nghiệp, tiếng nói tựa như sắp khóc:

- Điện Thăng! Ta chỉ ngó hai cái, đừng nói học được, cả Bá vương kiếm ta cũng nhắc không nổi, cầu xin ngươi tha cho ta đi, Điện đại ca!

Ngữ điệu kiều mỹ này, khiến lửa dục của mọi nam nhân trong sảnh bùng cháy "Vọt lên cao", toàn bộ đều bị kêu gọi lên, dán mắt vào cơ thể kiều mỹ quyền rũ của nàng, trong mắt tựa như sắp phun ra lửa đến nơi, có người trong mắt không phun ra lửa, mà trong mũi lại phun ra máu tươi. Có người lại hăm hăm nhìn Điện Thăng, do gã không biết thương hoa tiếc ngọc, do gã khiến thiếu nữ Vô Song mỹ diệu quyền rũ thân ái chịu uất ức. Giận thì cứ giận, nhưng không người nào ngu xuẩn hứng lấy đi liều mạng với gã, bởi vì uy danh và truyền thuyết của Bá vương kiếm.

- Tổ huấn khó làm trái, ta cũng chỉ phụng mệnh mà làm, đừng ép ta động thủ!

Điện Thăng cao giọng quát.

Yến Vô Song vô kể khả thi, lắc cánh tay Mộ Dung Kỳ cầu xin:

- Vị thư thư này, giúp ta một chút đi, khó lắm ta mới học được công phu như ngày hôm nay, thực không muốn phế đi!

Mộ Dung Kỳ cũng có phần khó xử, cứ theo quy tắc giang hồ, học trộm bí kỹ quả là đại kị của võ lâm, nhưng tiểu nha đầu khiến người yêu thích như vậy cầu xin mình, khước từ sao không xấu hổ, nàng vừa định cứng cỏi ra mặt, nào ngờ Giang Tiểu Vi ra trước một bước, kêu lên:

- Xem hai cái thì cho là xem lên, nếu người ta xem người sử kiếm há không phải là sẽ chết sao!

- Việc của chúng ta, người ngoài tốt nhất không nên nhúng tay vào, bằng không đừng trách Điền mẫu vô tình!

Điền Thăng nói chuyện có chút tức giận.

Nhạc Nhạc cười khổ không ngớt lắc đầu, nữ nhân này không ngờ đã mang lại phiền phức lớn, Điền Thăng này còn mạnh hơn Quan Thái, đơn đả độc đấu thì không được, ai trong chúng ta cũng không phải là đối thủ của gã, có điều vì Vô Song quyền rũ này, phiền phức cũng đáng giá!

- Hừ, lẽ nào lại sợ người sao!

Giang Tiểu Vi từ khi gặp Nhạc Nhạc, đã đè nén sát khí xuống, hôm nay bị sự ngang ngược của Điền Thăng kích động, tay cầm loan đao, sát ý dày đặc đáp lại Điền Thăng.

Điền Thăng hơi kinh ngạc, ban nãy còn là cô nương xinh đẹp ôn nhu, nháy mắt đã hung ác ép người, quả tình nhìn không ra là cao thủ!

Chưong quỹ thấy không khí không bình thường, không giống như chuyện nhỏ nhặt vừa rồi, vội chạy lên la lớn:

- Ô, các vị đại gia, xin nương tay cho, muốn đánh thì ra ngoài kia mà đánh, tiểu điểm không chịu nổi sự ra tay của các vị đâu, cầu xin các đại gia đấy!

Điền Thăng hừ lạnh một tiếng, nói:

- Điền mẫu ở ngoài đợi các vị! Đừng để ta đợi quá lâu!

Nói xong, gã quay người rời khỏi, đột ngột như là lúc đến vậy.

Tiểu Vi ngó Nhạc Nhạc đang cười khổ, vội cùng cười nói:

- Ca, đừng giận, sau này ta nhất định không gây phiền phức nữa, có điều tên khốn này quá đáng ghét!

Yến Vô Song gật đầu ủng hộ nói:

- Đúng vậy, hắn thật sự đáng ghét!"

Nhạc Nhạc chăm chú nhìn Yến Vô Song hỏi:

- Tiểu nha đầu, cô không có việc làm mà đi nhìn bữa người ta luyện võ công, luyện công phu của mình cho tốt, vậy thì được rồi!

- Không được gọi ta là tiểu nha đầu, người cũng chả lớn đâu! Võ công của ta học ở chỗ này một chiêu, chỗ khác một chiêu, chẳng có ai dạy ta cả, lại không có người sẵn lòng thu ta làm đồ đệ!

Yến Vô Song tức tối bất bình nói!

- Được, tiểu nha đầu, cô nói làm sao đối phó với tên to con kia đi!

- Đánh nhé, đánh đuổi gã đi thì được rồi!

Yến Vô Song làm ra vẻ --- người là tên ngốc vậy.

- Chà chà, ta xem thử Vô Song tiểu thư, làm sao đánh đuổi gã đi được? Tiểu Kỳ, Tiểu Vi, thu dọn đồ đạc, chúng ta lên đường!

Nhạc Nhạc biểu tình trông như là xem vở kịch hay, chăm chăm nhìn Yến Vô Song tức giận vô bờ, nhưng không có cách nào tạo ra được hành động để trả miếng. Chỉ bủn môi, quay đầu đi.

Một số người trong sảnh đã ra ngoài chuẩn bị xem náo nhiệt, số còn lại đang nhìn bọn Nhạc Nhạc, quy tắc trong giang hồ, có náo nhiệt cứ xem, không có náo nhiệt thì gây ra náo nhiệt.

Mấy người thu dọn xong đồ đạc, dắt ngựa đi về hướng nam, Yến Vô Song cũng dắt ngựa, theo sát sau lưng bọn Nhạc Nhạc, coi bọn hắn như là bùa hộ mạng, cẩn thận ngắm nhìn bốn phía, định xem thử Điền Thăng đáo để ở phía nào, bỗng thấy bọn Nhạc Nhạc lên ngựa, cũng vội vàng giục ngựa bắt kịp.

- Ca ca, chúng ta cứ giúp nàng ta một tay đi!

Tiểu Vi xin giùm nói. Truyện Tiên Hiệp - .com

- Phải rồi, ca, coi nàng ta đáng thương như vậy!

Mộ Dung Kỳ cũng xin hộ.

- Này, ca, phải giúp nàng ta phải không!

Thái Vân nói.

- Nhạc Nhạc, lát nữa cái gã kia đến, ta đánh với gã trước, xem gã có bao nhiêu lợi hại!

Quan Thái nói.

Nhạc Nhạc ôm Thái Vân, mũi ghé sát phần cổ trắng nõn nà của nàng, hít sâu một hơi, cười nói:

- Được rồi, dù sao gã cũng chỉ có một mình, các người mấy người cùng lên, ta không tin gã có thể địch nổi, ta phải trông coi tiểu Vân nhi, các người đi đánh đi!

Hắn lại xoay chuyển ý nghĩ trong lòng, làm sao gạt được Yến Vô Song vào tay, bụng nghĩ: "Nếu như là một tiểu nha đầu bình thường, trông thấy mình ắt phải điên đảo hồn vía, có điều nha đầu này đối với người cảnh giác quá chừng, mà trời sinh lại có thể đối kháng với sự dụ hoặc của nam nhân, hừ, cứ từ từ, không tin cô có thể trốn mất! Hắc hắc!"

Nhạc Nhạc trong lòng nghĩ vậy, lại dầy vò Thái Vân quá sức, bị hắn hít mũi đến toàn thân trở nên mềm nhũn, tiếng kêu yêu kiều không ngớt vang lên, thân thể bị hắn không ngừng chà xát, đến khi Thái Vân tâm thần mê muội. Yến Vô Song theo bên cạnh hắn đang hiếu kỳ quan sát Thái Vân, không rõ làm hao sự gì mà kêu thành như vậy, có điều tự nàng cũng không hiểu, nghe tiếng kêu ấy vì sao tim nhảy kịch liệt, vành tai trắng mịn cũng đang phát nóng.

Mấy người còn chưa thương lượng xong là đánh đơn, hay là vây đánh, trên đại đạo rộng lớn phía trước đã hiện ra bóng gã, gió thu rả rích, lá vàng bay bay, chốc chốc cuốn lên một đoạn cỏ khô, lượn quẩn dưới chân gã, kiếm vẫn trên lưng, kiếm dài bốn thước, kiếm nặng tám sáu cân, hắc thiết Bá vương kiếm.

- Này, người sao lại chặn đường người khác, nhường đường ngay!

Nhạc Nhạc làm ra vẻ không biết, hướng về gã quát.

Yến Vô Song đột nhiên bị tiếng quát lớn của Nhạc Nhạc hăm dọa không ít, bụng nghĩ người này văn văn nhả nhả sao có thể trở nên hung mãnh như vậy, cả Điền Thăng cũng không sợ, lòng càng hiếu kỳ liếc nhìn Nhạc Nhạc hai cái.

Điền Thăng chậm rãi quay người, đi thẳng qua chỗ bọn Nhạc Nhạc, chăm chú nhìn Yến Vô Song ở sau cùng, nói:

- Không ai có thể cản nổi ta đâu, đến lúc người sẽ hối hận đấy! Khi còn chưa muộn hãy phứt hết võ công đi, nếu không đến lúc cả mạng cũng sẽ không còn!

Nhạc Nhạc quả có chút khâm phục nghị lực của gã, vì những việc vớ vẩn này mà truy đuổi không ngừng, còn lý do quái lạ muốn giết người, muốn phứt võ công người ta, quả có hơi ngang ngạnh, Nhạc Nhạc vươn mình nhảy tới trước mặt Điền Thăng, nói:

- Điền Thăng, người coi cho kỹ!

Mọi người đều không biết Nhạc Nhạc muốn làm gì, Điền Thăng còn cho rằng Nhạc Nhạc muốn cùng gã động thủ quá chiều nữa cơ, lùi ra sau mấy mét, cẩn thận giới bị, dán mắt nhìn kỹ nhất cử nhất động của Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc rút Truy Tâm kiếm ra, tại không trung đâm tả chém hữu, nhảy lên hạ xuống, chốc lát quát lớn một tiếng, khi người khác đều cho rằng hắn muốn tiến công, hắn đột nhiên lại thu kiếm vào bao, cười nói với Điền Thăng:

- Người coi rõ chưa?

Động tác vừa nãy của hắn chậm như vậy, người khác đương nhiên là nhìn rõ, Điền Thăng không hiểu nên hỏi:

- Nhìn rõ rồi, người, ý người là gì?

- Hừ, vừa rồi chính là tuyệt học gia truyền của ta, Bì phong bát thức, người đã xem rồi, giờ ta muốn thu hồi võ công của người, phứt người đi, người hiểu chưa! Chặc chặc, động thủ nhanh một chút, tránh đến lúc phải mất mạng!

Nhạc Nhạc bắt chước cực kỳ giống, cực giống ngữ khí ban nãy của Điền Thăng, khiến cho mấy người sau lưng hô hô cười rộ, giờ mới hiểu được dụng ý của Nhạc Nhạc, Yến Vô Song càng vô cùng bội phục, cặp mắt mở lớn lộ ra sự sùng bái, có điều nàng sợ Điền Thăng, nếu không đã cao giọng trợ uy cho Nhạc Nhạc từ lâu rồi!

- Hừ, tiểu tử, không được hỗn láo, ta bỏ qua cho ngươi một lần! Các ngươi đã nhất tâm quấy phá, thì ta thành toàn cho các ngươi!

Nói xong rút kiếm khỏi vỏ, không khí xung quanh như dần nóng lên, kiếm khí trong gió thu như muôn người gào khóc, lại như móng ngựa lao nhanh, chấn động tâm hồn người.

Nhạc Nhạc kêu lớn:

- Được, ngươi đã ngang ngược không phân rõ phải trái, ta cũng không khách khí nữa!

Yến Vô Song đang đầy rẫy hưng phấn chờ Nhạc Nhạc xuất thủ, lại thấy hấn quay người ra đầu:

- Giết, cho ngươi giết, ta nghỉ ngơi một lát trước!

Nói xong hấn như tên du thủ du thực lại nhảy lên lưng ngựa, một tay ôm eo Thái Vân, một tay vuốt ve ngọc phong nang, Thái Vân được hấn sờ quen rồi, trước mặt mọi người, lại cũng quên xấu hổ, cơ thể liền mềm đi, rồi ngã vào lòng Nhạc Nhạc, hưởng tận ôn nhu.

Nhưng Yến Vô Song mặt đầy vẻ sầu não, anh hùng trong lòng sao lại trở thành vô lại rồi, cặp mắt đẹp quyến rũ, lóe lên hào quang dị dạng, lúc thì ở trên người Nhạc Nhạc, lúc thì chuyển lên người Điền Thăng.

Chỉ có một mình Quan Thái bước lên, gã chất phác lớn giọng quát:

- Hãy cùng Quan Thái ta đánh trước một cái rồi nói, cho ngươi xem thử Liệt dương đao pháp của ta!

Khi cách Điền Thăng còn có ba trượng, gã chậm rãi rút Tụ Dương đao ra, thân đao ảm đạm chốc lát bùng ra lửa đỏ tươi, đao khí cực nóng ép đến bá khí lẫn liệt của kiếm khí, hai khí giao nhau, chiến thế đột khởi.

- Húc nhật sơ thăng.

Quan Thái quát lớn một tiếng, đao khí vạn trượng, giống như vàng mặt trời đỏ bắt đầu nổi lên từ đường chân trời, nhảy lên tươi mới, nhịp nhàng công về phía mục tiêu,

- Chỉ điểm giang sơn.

Bá vương kiếm tức thì như ngọn bút trên bản đồ, đại khai đại hợp, lần đầu huy động, non sông đã bị sửa, kiếm khí mãnh liệt muốn tách mặt trời đỏ ra, mặt trời lại như là chùm sáng, đột nhiên phát ra tia sáng, ánh sáng không thể chia được, hồng quang ấy mạnh mẽ chọc vào bụng dưới Điền Thăng, Điền Thăng rít vọt một tiếng:

- Quá hà phò kiêu.

Rồi vọt người lên cao, vung kiếm chém mạnh vào hồng quang đang đến, Bá vương kiếm tựa như muôn ngàn binh sĩ cùng dõng dắt chuyển đá, kiếm khí tầng tầng lớp lớp đánh xuống hồng quang, muốn cắt đứt hồng quang dưới chân, nào ngờ hồng quang tuy bị đứt, nhưng như là có sinh mạng vẫn đâm tới, Điền Thăng bởi vì khinh địch, tức thì cảm thấy không hay, ngẫm kinh hoàng: "Đao pháp thật đáng sợ!". Cảm nhận được Sát khí thể công của Quan Thái kích ra, cơ thể Điền Thăng như đá lớn rơi nhanh xuống, tránh khỏi chiêu đầu tiên của Quan Thái trong gang tấc.

Điền Thăng còn chưa rơi xuống đất, đã sử ra "Hoàn tảo thiên quân", chiêu này dùng để tiến công trong phạm vi rộng, có thể là bị Quan Thái ép gấp, nếu không sử dụng chiêu này, rất có khả năng không cách nào vẫn hồi được bại cục, bởi vậy cũng bất chấp hậu quả ra sao, một chiêu này sử ra, chân khí của gã đã bị mất đi một phần ba. Sát chiêu này kích thích cát đá bụi đất, như hồng thủy đỏ bộ, bất ngát vô biên, che trời phủ đất, từ xa trông lại, hết như lốc xoáy, trong chiến trường hai người đều ẩn trong bụi, không thấy hình bóng.

Mộ Dung Kỳ có chút lo âu hỏi:

- Ca, ca nói Quan Thái có thể xảy chuyện không, không ngờ Điền Thăng lợi hại như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Bị Xọa (Hạ)

- À, kết quả rất khó nói, võ công hai người đều là bá đạo đương cương, lấy cứng chạm cứng, có điều nội lực của A Thái không sâu, toàn dựa vào đao pháp tinh diệu, còn Điền Thăng đầu cuộc chiến khinh địch, tuy dùng tuyệt chiêu vẫn hồi liệt cục, nhưng cơ hội trước kia đã mất, làm thế nào cũng không vẫn hồi được nhiều, cuối cùng khó tránh khỏi lưỡng bại câu thương!

Nhạc Nhạc coi kỹ biến hóa trong trường, nhưng trừ trong bụi đất ngẫu nhiên có xoay chuyển một chút, chỉ nghe được ở bên trong tiếng kim loại va chạm dồn dập không ngớt, đành phải đợi bụi đất tan đi mới biết.

Do ngăn cản ngay đường chính, nên có không ít nhân sĩ võ lâm đã tụ tập ở chung quanh, xem trận quyết chiến kinh thiên động địa này, người có kiến thức đã la lên:

- Ha, Liệt dương đao đối địch với Bá vương kiếm, thật là trăm năm khó gặp, ê, lão bà mau đến xem đi!

Trong bụi đất hồng quang lại hiện, Quan Thái gào to:

- Liệt dương như huyết!

Khi hăm vào trong đao khí của gã, màn trời bị máu nhuộm hồng, tựa như thực có thể ngửi được mùi vị của máu, mặt trái của liệt dương có phải là hắc dạ không, máu chung quy có phải là kết cuộc của tính mạng không? Có điều khi hắc dạ vẫn chưa kết thúc, Điền Thăng đã huy kiếm chém tan huyết sắc trong vòng hai trượng, kiếm khí hộ thân, từng chút thành vòng, kết thành kiếm khí hộ thể hình dạng như áo giáp. "Bình tàng cửu địa" đây là chiêu duy nhất trong Bá vương kiếm dùng để hộ thân, liệt dương vẫn là liệt dương, huyết sắc cứ là huyết sắc, có điều Điền Thăng hết như là đã biến mất, biệt tâm biệt tích trong huyết sắc.

Hốt nhiên huyết sắc tan biến, Điền Thăng cũng xuất hiện, áo giáp trên mình gã cũng không thấy nữa, có điều hai người cùng lúc phun ra một ngụm máu, đứng bất động, gió đã lặng, cát đã ngừng, chiều đã tận.

Người xem nhân lực kém không rõ nói"

- Đang đánh kịch liệt, sao không đánh nữa rồi!

- Người ngốc quá, không thấy vừa rồi hai người liều mạng đánh ra một chiêu, đã khiến cả hai người đều bị thương rồi! Bá vương kiếm lại đánh ngang tay với người ta, quả là hiếm thấy!

- Đây không phải là Quan Thái của đao cốc ư, nghe nói gã là đồ đệ của Quan Thành Phong, cùng với cốc chủ đao cốc hiện nay đối địch đây, quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên, lại có thể liều lưỡng bại câu thương cùng Bá vương kiếm!

Nhạc Nhạc nhìn thấy rõ ràng, khi huyết dương ùn ùn kéo đến bao lên người Điền Thăng, bộ giáp trong suốt liền xuất hiện vết rạn, Điền Thăng cấp bách biến chiêu, chấn vỡ bộ giáp trong suốt, phản công huyết sắc chân khí, đánh liều một luồng chân khí dày đặc, chân khí bá đạo như nhau, bởi nội lực của Điền Thăng lúc đầu đã mất đi một phần ba, nên hai người mới đánh ngang tay, nếu lúc sớm nhất đánh chân khí ra, kẻ bại chắc chắn là Quan Thái.

Nhạc Nhạc thấy bọn họ đều không có ý đánh tiếp nữa, bèn thúc ngựa đi đến giữa bọn họ, cười nói:

- Hai vị đang yên đang lành đánh lộn làm gì? Dù muốn đánh cũng phải kiếm chỗ không có người chứ, các người xem đây, rồi nhìn kia nữa, các người cản trở quá nhiều người như vậy, chà chà, giờ đây người nào trong giang hồ, phẩm hạnh cũng kém cả, bình thường vô sự thì đánh loạn cả lên, A Thái, không được cùng gã quá chiêu nữa, không bị thương chứ, ồ, hết chuyện thì lên ngựa, chúng ta đi!

Bởi Nhạc Nhạc đã biết, trong lúc bọn họ đánh nhau, Yến Vô Song đã lặng lẽ rời khỏi, Nhạc Nhạc không cân nạng, hoặc giả nạng rời khỏi tự có lý do của nạng hần, cân nạng ngược lại là không hay.

Điền Thăng tức giận chút xíu thì suýt phun ra máu nữa: "ai vô sự thích đánh lộn, ta không phải truy nha đầu ấy ư, a, nha đầu ấy, nhân loạn chạy trốn rồi?"

- Xin lỗi, làm ơn, làm ơn, nhường đi! Nói người đấy, đừng tưởng cầm đại kiếm thì giỏi lắm, này, đúng, đa tạ!

Nhạc Nhạc ngồi trên lưng ngựa, uy phong凛凛 hết Điền Thăng, mãi đến khi Điền Thăng lui ra, hần mới có "lễ độ" nói lời đa tạ.

Điền Thăng lần đầu nếm mùi thất bại, lại bị Nhạc Nhạc chọc giận không ít, đang bị bức cho tức giận, cũng không nghe rõ Nhạc Nhạc nói gì, có điều cảm thấy ngáng đường xác thực là không hay, nên cứ tự nhiên như vậy mà nhường.

Còn các nhân vật giang hồ ở mặt sau lại không cho là như vậy, âm loạn một hồi:

- Chà, bạch y thiếu niên ấy là ai, mà lại gào hét Bá vương kiếm như vậy, ha, Bá vương kiếm quả thực nhường rồi, gã là ai nhỉ?

- Gã kêu bằng Vương Nhạc Nhạc, lai lịch dường như không nhỏ, nghe nói là nữ tể của Tiên Vu thế gia, nhưng mà đêm qua lại nghe người ta nói, gã là tên đâm tặc, có điều thực tình rất lợi hại, người coi ba mỹ nữ cạnh gã, đều ngoan ngoãn nghe lời gã kia, bà nương nhà ta nếu như xinh đẹp bằng nửa những nữ nhân ấy, ta cũng không ra đây rồi!

- Ca, tiểu nha đầu ấy lừa chúng ta rồi.

Mộ Dung Kỳ nói.

- Bị lừa chính là bọn nàng, không tính đến ta!

Nhạc Nhạc nâng mặt Thái Vân lên, hưởng thụ nụ hôn đến cực điểm trên miệng nàng, biểu tình y như chọc tức Kỳ Kỳ.

- Ca, sao ca có thể nói với ta như thế, ca?" Mộ Dung Kỳ mỉa máo:

- Ta cũng muốn ngồi với ca!

Nói xong nàng đã nhảy lên, bay nhẹ rơi tại sau lưng Nhạc Nhạc, đáng thương cho con ngựa nhỏ của Nhạc Nhạc, bị ép hí vang một tiếng, xú nữa thì bò trên đất, có lẽ hai nữ nhân đều nhỏ nhắn xinh xắn, bằng không bạch mã của Nhạc Nhạc sớm đã từ trần khi gần trắng niên rồi.

Nhạc Nhạc vòng tay ra sau ôm eo ong của nàng, để cho nhũ phong của nàng dán chặt trên lưng mình, chỗ mềm mại sát lên xuống, chịu không nổi trước hết vẫn là Mộ Dung Kỳ, cơ thể mới như, chỉ có thể ôm chặt Nhạc Nhạc, hô hấp đã không còn suôn sẻ nữa, hỗn hển thở mạnh, mãi mới nói được: "Ca ca!" Hô lên không ngừng.

- A Thái, bữa nay ngươi biểu hiện không tệ, mấy chiêu đao pháp ấy, sao trước giờ ta chưa từng thấy?

- Nhạc Nhạc hỏi.

- Đó là bảy thức Liệt dương đao pháp chỉ chương môn đao cốc mới biết, hiện giờ ta chỉ biết một phần nhỏ, bởi vậy không hay dùng, hôm nay thấy gã lợi hại quá, nên đã không nhịn được sử ra, hiệu quả còn phải tốt hơn so với sự tưởng tượng của ta!

Quan Thái vẫn đang dư vị cuộc chiến ban nãy.

- Quả nhiên không tệ, đao cốc thừa kế mấy trăm năm, vẫn còn một số tuyệt chiêu, đáng tiếc cho ta quá, làm sao cái gì cũng không biết!

Nhạc Nhạc ngửa mặt thờ dài.

Mộ Dung Kỳ an ủi:

- Ca, tối qua ca sử chiêu đó không phải là rất khoa trương ư? Sao ca nói cái gì cũng không biết vậy, chiêu đó rất đẹp mà, hết như một đóa tử mai khô (hoa hồng) nở rộ, một chiêu đã giết hai cao thủ rồi!

- Ta cũng muốn biết vậy, nhưng sau đó ta muốn dùng nữa, mà sử mãi cũng không ra được, ôi thật kỳ quái mà!

- Hử, sao có thể như vậy được nhỉ, lúc đó ca dùng nội công tâm pháp đặc biệt không ngờ, hoặc giả.....

Nhạc Nhạc trầm mặc rất lâu, rồi vỗ xuống đầu, kinh hãi nói:

- Đúng rồi, lúc đó khi ta cho rằng sắp chết, ta đã nhớ đến Nhược Tuyết, sau đó nàng khuyếch trương ở trong não ta, rồi tiếp đó một chiêu ấy cứ tự động phát ra, sau khi giết chết hai người ấy, ta mới mình mẫn, thế rồi lần sau khi ta muốn dùng nữa, nhớ tới hình dáng của nàng thì được rồi!

- Ôi, té ra là như vậy à, ca, lúc nào ca nhớ đến ta, sáng tạo ra một chiêu nhé!

Mộ Dung Kỳ chưa chút nói.

- Phải đấy, còn có ta nà!

Tiểu Vi và Thái Vân lòng cũng mất cân bằng nói.

- Hô hô, ta cũng muốn tất cả bọn nàng biến thành chiêu thức đấy, vậy thì ta chính là thiên hạ vô địch rồi, thế nhưng cái này nhờ vào cơ hội, không phải cứ muốn thì ra đâu!

Nhạc Nhạc cười lớn nói.

- Hử, chúng ta biết, nhưng ca nhất định phải nghĩ tới chúng ta nhiều hơn một chút, vậy mới có thể hòa chúng ta vào trong chiêu thức được.

Mấy người đều dùng mọi phương pháp, thuyết phục Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc nghĩ thầm, công pháp Ngự nữ tâm kinh của ta, lấy tình làm chủ, động tình rồi mới động công, tối qua sử ra chiêu mai khô chỉ thích ấy, chính là trong dụng tình cực độ, vô ý sử ra, chứng minh chỉ cần có tình tồn tại, Ngự nữ công pháp sẽ tạo ra vô hạn tuyệt chiêu, chắc chắn, xem ra phải kiểm nhiều mỹ nhân hơn mới được.

Nhạc Nhạc vô sỉ, lấy luyện công để kiểm soát, lại muốn động lòng hươu dạ vượn với đám mỹ nữ rồi.

Suốt cả mấy ngày, bọn họ đều không gặp Yến Vô Song, cũng không gây ra phiền phức nào, nghe nói Tư Đồ Tĩnh để không cùng đường với Nhạc Nhạc, đã chuyển sang đường thủy từ lâu, đường thiên lý vắng đặc, bọn Nhạc Nhạc đi được bảy tám ngày, mới đi được hơn nửa đường.

- Ca, phía trước chính là Nhữ Dương thành, nghe nói phồn hoa lắm đấy, bên trong có rất nhiều mỹ nữ à!

Giang Tiểu Vi hướng về Nhạc Nhạc cười nói.

- Tiểu Vi làm sao biết được vậy?

- Ca, người cả Phong Nguyệt quốc đều biết mà, ta chẳng tin ca chưa từng nghe: "Đến Nhữ Dương lại đi ba trăm dặm nữa chính là Ly Nhân hà rồi, sông chia nam bắc, hai bờ mỹ nữ, tình nhân ly nhân, cùng chung mộng sông nước, nước vào lam hải loan, ngư nhân như thiên tiên."

- Ngạn ngữ này cả đứa trẻ Phong Nguyệt quốc cũng từng nghe, sao ta có thể không biết nhỉ!

Tiểu Vi giận dữ, ngó chăm chăm vào mắt Nhạc Nhạc, muốn từ trong mắt hắn nhìn rõ tâm tư hắn, đáng tiếc nàng lại thất vọng lần nữa, Nhạc Nhạc chỉ gật đầu, bỗng nhiên tỉnh ngộ nói:

- Té ra là thế, Tiểu Vi biết thực nhiều, muối muối đã từng qua Nhữ Dương ư?

Tiểu Vi nghe Nhạc Nhạc khen nàng, lòng như là ăn mật ngọt, gật gật đầu.

- Quen thuộc nơi đó hử?

Tiểu Vi khẽ cười rồi lại gật gật đầu.

- Nhiều mỹ nữ à?

Tiểu Vi vẫn khẽ cười, gật đầu.

- Giúp ca kiểm thêm vài cô nhé!

Tiểu Vi khẽ cười, gật gật đầu.

Mộ Dung Kỳ tỉnh ngộ, không chịu giận dữ nói:

- Tiểu Vi, ngươi đang làm gì vậy? Sao có thể giúp ca, giúp ca kiểm nữ nhân khác chứ?

Tiểu Vi vẫn đang mơ mơ màng màng, gãi gãi đầu, nhăn mày nói:

- A, ta, ta vừa mới nói gì?

- Trầm mặc rất lâu, phát ra tiếng kêu phẫn nộ kinh thiên:

- Ca, ca dụ hoặc ta, ca, ta không tha cho ca.

Nàng vỗ lên lưng ngựa một cái, tựa như bướm bướm bay lên vai Nhạc Nhạc, con ngựa đáng thương, suốt mấy ngày chở ba người, bây giờ lại thêm một mỹ nữ đáng người cao khêu, cho dù là mỹ nữ cũng có trọng lượng chứ, thế là nó kêu khóc một tiếng, khuyu chân xuống đất. Đọc Truyện Online Tại <http://.com>

"A!" Bốn người đều kinh hãi kêu lên lăn rớt xuống ngựa, chỉ có Thái Vân ở trong lòng Nhạc Nhạc là không rõ nguyên do, rơi xuống bãi cỏ mới tỉnh lại, lăm bắm như nói mê hỏi:

- Ca, ca lại muốn à, nhưng ta còn rất mệt

Hai nữ nhân kia đang trong cơn kinh hãi tức giận, vừa nghe lời nói của Thái Vân, phì một tiếng, đều hi hi cười lớn, Thái Vân sau khi khỏi đau, hết sức si mê sự chọc ghẹo của Nhạc Nhạc, mỗi ngày đều quấn lấy Nhạc Nhạc, không thể không ở trong cao trào hôn mê đi, lại thêm thói quen ngồi trong lòng Nhạc Nhạc, luôn luôn không thể tự mình cưỡi ngựa, khiến hai nữ nhân kia khá bất mãn, bây giờ tóm được cơ hội chế giễu một phen, lại cũng vui vẻ.

Quan Thái không hiểu việc này chút nào, an nhàn ngồi trên lưng ngựa, lấy làm lạ ngó đám mấy người làm loạn, nghĩ bụng:

- Rõ ràng có mấy thớt ngựa, nhất định chen lên một con làm gì, đè ngã cả ngựa, ngã xuống đất còn cười được, thực khó hiểu! Hà, một mình vẫn khoan khoái hơn!

- Có kẻ địch! Cảnh giới!

Nhạc Nhạc đột nhiên nhặt Truy Tâm kiếm dưới đất lên, nghe kỹ động tĩnh nhỏ nhất từ bốn phương tám hướng, chỉ có sát ý cường liệt, hai mươi bảy người, có hai cao thủ, hơn chục người là cao thủ nhất lưu, số còn lại cũng không kém.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Manh Mục (Thượng)

Đêm đã về khuya, trên tiểu đạo quanh co hiểm dấu chân người, cỏ mọc cao đến tận ngực đan xen vài cây nhỏ thưa thớt bên đường, tiếng lá khô xào xạc.

Sát khí đằng đằng!

Nhạc Nhạc khép hờ hai mắt, dùng tâm cảm thụ mọi cử động xung quanh. Năm người bọn họ tay đều nắm chặt vũ khí, tập trung tinh thần chờ đợi sự xuất hiện của địch nhân.

- Đã đến sao còn không mau động thủ, bọn ta không có nhiều thời gian, đánh xong ta còn phải lên đường đó! Ở tầng đá phía sau kia, phải rồi, hai mươi bảy người tất cả, một tên cũng không thiếu!

Tuy Nhạc Nhạc nói một cách rất ung dung, nhưng trong nội tâm gã đã ít nhiều khẩn trương. Những người đang đến tràn đầy sát khí, phải là sát thủ chuyên nghiệp mới có loại sát khí này. Hơn nữa, một lần có thể cử đi hơn hai mươi sát thủ nhất lưu, nhất định phải là tổ chức nổi danh mới làm nổi. Không phải là "Luân Hồi" thì cũng là "Dã Thảo". Người nào trong bọn chúng xem ra cũng rất khó đối phó, nhất định sẽ diễn ra một trường ác chiến.

Nhạc Nhạc nói ra được tổng số nhân thủ đang ẩn phục, khiến chúng ngạc nhiên vô cùng. Ẩn tàng đã không còn ý nghĩa gì nữa, thì xuất hiện cho xong! Hai gã đầu lĩnh có thân người khô gầy, u ám, dùng giọng khàn khàn cất tiếng:

- Bằng hữu quả là giỏi, chỉ bằng một lời mà đã chỉ ra nhân số của chúng ta. Có điều đã có người bỏ tiền ra mua tính mạng của các người rồi, chúng ta đã nhận tiền thì phải làm việc cho người ta. Sau khi chết, các người đừng tìm chúng ta làm gì. Muốn tìm thì tìm cái người mua mạng của các người ấy.

Nhạc Nhạc mỉm cười hỏi:

- Mạng chúng ta đáng giá bao nhiêu?

- Năm vạn lượng.

- Ca ca, mạng chúng ta sao rẻ quá vậy? Trên người muội đây cũng đã có mười vạn lượng rồi. Bọn họ chỉ trả có năm vạn lượng mà muốn lấy mạng năm người chúng ta, thật chẳng đáng chút nào. Như vậy là quá tiện nghi, muội không bằng lòng!

Mộ Dung Kỳ vô cùng bất mãn vì cái giá đó không xứng chút nào với giá trị của nàng.

- Mọi sinh ý lớn nhỏ gì đều nhận hết thế này, nhất định là Dã Thảo rồi. Có thật bọn chúng nghèo túng quá chăng? Ca ca, bọn họ nhận tiền giết người bắt kẻ mạng sống, ngàn vạn lần không cần hạ thủ lưu tình làm gì. Phải đuổi tận giết tuyệt hết bọn chúng thì chúng ta mới an toàn.

Tiểu Vi vốn sống trên giang hồ hỗn tạp khá lâu, đã từng nghe qua hung danh của Dã Thảo, nên nhắc nhở Nhạc Nhạc cần phải giết người mới có thể tự bảo vệ được mình.

- Các người vì năm vạn lượng mà giết người, ca ca, muội chưa từng giết người, muội giết người thì có được tiền như họ không?

Thái Vân ngốc nghếch nghe sư phụ dạy rằng giết người sẽ có tiền, trong mắt toát ra kim quang cuộn cuộn, nhìn các sát thủ của Dã Thảo đã không một chút cổ kị mà còn ánh lên vẻ thèm muốn, tựa hồ như sẽ chẻ chúng ra thành từng nén ngân lượng vậy.

- Phải rồi, nhất định là Dã Thảo mới chịu thu tính mạng chúng ta với giá rẻ mạt đó, ta cảm thấy không vui chút nào. Tiểu Vân nhi của ta, giết đám người này ca ca sẽ trả tiền cho nàng, hơn nữa đêm nay ca ca sẽ thưởng thêm cho nàng!

Nhạc Nhạc trong hoàn cảnh này cũng không quên nói cười cợt nhả:

- Hai nàng cũng vậy, nhưng nên cẩn thận, đừng dễ bị thương, bằng không ca ca đau lòng chịu không nổi đâu!

Hắn lại hướng về Quan Thái hô to:

- Người giết một người thì được một cái chân heo, tối nay sẽ có!

Quan Thái liếm môi, cười quái dị nói:

- Hắc hắc, bọn họ trị giá một cái chân heo cơ à, không thể bỏ qua được, giết...

Hắn gầm lên một tiếng, cử đao hướng tên Dã Thảo gần nhất chém tới. Năm người đối phó với hai mươi bảy người, tính ra một người phải đối phó bao nhiêu? Năm, vậy vẫn dư hai, còn lại số dư này Nhạc Nhạc bao luôn. Bọn họ có nhiệm vụ lần này là giết Nhạc Nhạc, giết Nhạc Nhạc mới được thưởng tiền, nghe nói người đi thuê này đặc biệt hận Nhạc Nhạc, giết được Nhạc Nhạc thưởng mười vạn lượng. Hai đầu lĩnh sát thủ đều là người tinh minh, chuyện nặng nhẹ phân chia ra rõ ràng, vì vậy Nhạc Nhạc hạnh được hai người còn dư lựa chọn.

Nhạc Nhạc vận khởi Hoa Gian Vũ Bộ di chuyển, dù rằng sát thủ võ công đều thuộc hàng nhất lưu, nhưng Nhạc Nhạc dựa vào bộ pháp xảo diệu, tuy bị bảy người vây công vẫn còn có thừa năng lực di chuyển, hắn hiện thời suy nghĩ làm sao sáng tạo ra chiêu thức, khi tính mạng nguy hiểm lại sáng tạo ra một ít chiêu thức, cho nên hắn chỉ tránh né không công kích, trong đầu hắn nhớ tới Lạc San, nhớ nhớ tưởng tượng, không có kết quả, lại nghĩ đến Tiên Vu Yên, nhớ nàng đối với mình si tình, si tình mù quáng, nhớ nàng có dung nhan tuyệt mỹ và cao quý, nhớ tiếng kêu rên điên cuồng của nàng trên giường, điều này tạm thời không nên nghĩ tới, Nhạc Nhạc tưởng nhớ khiến dục hỏa tăng lên, nhin không được rất muốn ôm nữ nhân phát tiết một chút.

Hồ tư loạn tưởng một trận, dần dần hắn đã bị bảy người vây quanh siết chặt, các sát thủ này phối hợp mười phần xảo diệu thuần thực, bọn họ hợp kích khiến cho uy lực tăng nhiều. Nhạc Nhạc lập tức lâm vào hiểm cảnh, thầm nghĩ "Yên nhi, nàng đã hại khổ ta rồi, nhưng Yên nhi quả thực không tệ, hà hà, a..." Trên đầu bị người đâm một đao, bộ pháp nhất thời rối loạn, bảy ánh đao lập lòe cùng đến, cảm Truy Tâm Kiếm trong tay Nhạc Nhạc kinh hãi thầm kêu "Yên nhi".

Truy Tâm Kiếm trong tay Nhạc Nhạc chợt hóa thành một đám quang mang cuồng loạn, như ánh mặt trời rực lửa chiếu sáng, ánh sáng như hào quang, xoay chuyển, né tránh, như là có sinh mệnh, hướng về đôi mắt địch nhân, đi vào tâm mắt địch nhân. Ánh sáng bay lượn như những con cuồng xà, thu hút tâm thần người xem. Những kẻ đánh nhau với hắn bị luồng ánh sáng làm cho kinh sợ, đều muốn nhảy qua một bên nhìn xem chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Bảy người vây quanh Nhạc Nhạc khá thảm thương, Nhạc Nhạc sử dụng chân khí hóa thành chùm ánh sáng, thật giống như mặt trời sáng rực đến lóa mắt, trước mắt nhất thời một vùng hôn ám. Cả bọn sát thủ than dài thầm kêu không ổn, đều nhắm mắt thu đao tự vệ. Sau khi Nhạc Nhạc sử dụng ra chiêu này cũng ngậy người một chút, nhưng lập tức hưng phấn tình ngộ nhận ra đây là một chiêu mới, trong lúc tâm tình vui sướng, hắn lại nhớ tới chiêu Mãn Côi [1], trong tâm chợt có chút trầm tư, một đóa hoa hồng cực kỳ xinh đẹp nở ra trên người Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc là trung tâm của đóa hoa giống như nhụy hoa, cánh hoa màu hồng đậm cùng nhụy hoa từ từ mở ra, toàn bộ quá trình giống như hoa nở, trông thì cực chậm nhưng thực ra cực nhanh, trong đóa hoa đột nhiên lại xuất hiện vài cái gai màu đỏ, gai màu đỏ máu, mọi người thật sự nhìn thấy máu, máu thấm ở trên gai, hoa lại khô héo, trung tâm màu đỏ hồng là Nhạc Nhạc đang cầm trong tay Truy Tâm Kiếm, kiếm đang nhỏ máu, còn những người tấn công hắn đều che lấy trái tim, trái tim được hai tay che nhưng vẫn phun ra cả vòi máu, đóa hoa hồng tựa như là đóa hoa bằng máu.

- Sao, sao lại có thể thế được?

Một đầu mục sát thủ trong nhóm có công lực tương đối thâm hậu, còn có thể nói, hai tay ôm lấy ngực, không thể tin rằng Nhạc Nhạc có thể xuất ra một chiêu đẹp, rực rỡ và cay độc như vậy.

Nhạc Nhạc không lòng dạ nào trả lời, hắn đang suy nghĩ, xem có phải là do tình nhập chiêu, tình u? Ngự Nữ Tâm Kinh là một loại tình công? "Tình đến, chiêu xuất?" Nhạc Nhạc hỏi tường một đoạn có nói trong Ngự Nữ Tâm Kinh, cho đến khi bảy người vây hắn đồng thời ngã xuống, hắn liền ngẩng đầu lên, thấy những người khác đều dừng lại liên hồi:

- Sao vậy, vẫn còn mười hai tên Dã Thảo, giết thôi!

Mười hai tên Dã Thảo nghe Nhạc Nhạc nói, thân thể chấn động, đều muốn rút lui, bọn họ giết người như cò, ngay cả sinh mạng của bản thân cũng coi như cỏ rác, nhưng khi nhìn thấy Nhạc Nhạc một chiêu làm bảy cao thủ máu tươi bắn đầy trời, cảm thấy sợ hãi, thương lượng với nhau vài câu, rồi lại lộ ra vẻ mặt thất vọng không còn.

Năm quần đầu mười hai, mười hai bị đánh kêu thảm liên tục, khi Thái Vân giết người đầu tiên sợ hãi thiếu chút nữa nôn mửa, nhưng khi giết người thứ hai trong mắt lộ ra vẻ khát máu điên cuồng, nàng giết nhiều hơn Mộ Dung Kỳ hai người, trong tay cầm một tiểu kiếm, như một đám mây biến hóa bất định, liên tục mang theo máu thịt, hưng phấn vô cùng, dục vọng trong cơ thể giải thoát ra trong giết chóc. Nhạc Nhạc nhìn thấy liên tục lác đầu, thầm nghĩ "Thực sự nhìn mới biết, một nha đầu mềm yếu nhu nhược như vậy lại thích máu, thích giết người, thực điên cuồng và mạnh mẽ như lúc làm tình!"

Còn lại một tên Dã Thảo, không ngờ không bị thương, thấy năm người vây quanh, hắn chẳng những không sợ hãi, còn hơi lộ ra sự đắc ý, và một khí phách can đảm. Nhạc Nhạc không dốc lực ra đánh, vì hắn còn chú ý một cao thủ ẩn nấp ở chỗ bí mật, một cao thủ thực sự, Nhạc Nhạc lúc trước nói chỉ có hai mươi bảy người, nên người ẩn nấp kia hơi đắc ý một chút, một chút cảm xúc đắc ý này đã bị Nhạc Nhạc cảm giác được, cho nên Nhạc Nhạc mới úy kị, người nọ khẳng định muốn ở thời khắc máu chót xuất thủ, hơn nữa quyết tâm một lần xuất thủ phải trúng đích.

Võ công tên Dã Thảo đang bị vây không được tính là cao cho lắm, nhưng lại không tỏ ra sợ hãi, chẳng lẽ hắn nghĩ rằng người ẩn nấp ở chỗ bí mật đúng lúc sẽ cứu hắn sao? Nhạc Nhạc càng thêm cẩn thận, nhìn chăm chú vào hai tay tên Dã Thảo này, tay phải hắn cầm đao, tay trái hắn để ở bên hông, rồi từ trong thắt lưng kéo ra.

Nhạc Nhạc vội hô lên:

- Cẩn thận có gian trá, tránh máu!

Tay trái tên đó cầm một vật ném ra ngoài, một vật tròn màu đen giống như được hoàn, rất may Nhạc Nhạc hô lên khẩn cấp, mọi người lúc đó gấp gấp rút rút, vụn ra hộ thể chân khí dày đặc nhất, một con chấn động mãnh liệt không lồ dưới chân bọn họ vang lên, hơi nóng cuộn cuộn mạnh mẽ xô vào hộ

thể chân khí, mọi người chấn động, thiếu chút nữa ói ra máu, đều giật mình thán nhĩ "Ám khí thật là lợi hại, rất may tránh né kịp thời, bằng không thì."

Cái vật tên Dã Thảo liệng bừa ra, lại làm nổ chính bản thân hắn, bởi thế xin khuyên các vị bằng hữu, ngàn vạn lần đừng có ném bừa bãi vật gì, rác thải phải bỏ vào thùng rác, hóa được phải bỏ vào kho đạn được!

Khi tro bụi bay lên giảm bớt, mọi người mới đến nhìn lại chỗ mình đứng hồi nãy giờ đã trở thành một cái hố to, tên Dã Thảo vừa rồi bị nổ bay chôn vùi trong cái hố, trong không khí tràn ngập một mùi, mùi cháy khét của thịt nướng.

Nhạc Nhạc phát giác, người trốn ở chỗ bí mật đã bỏ đi.

- Vừa rồi đó là Thiên Kỳ Các Phích Lịch Tử, một viên trị giá một vạn lượng bạc, Dã Thảo lại lỗ vốn rồi.

- Ca ca, muội giết được sáu tên, nhớ phải thưởng cho muội nhé!

Thái Vân cất lấy một mớ y phục của Dã Thảo, chùi huyết tích trên thân kiếm, rất đặc ý hướng về Nhạc Nhạc khoe công lao:

- Hóa ra giết người cũng thú vị như vậy, sư phụ trước kia cứ nói giết người không tốt, nên muội chưa từng giết người, cũng nhờ ca ca nói mới biết, từ nay về sau chỉ nghe ca ca.

- Ừm, Thái Vân giết không tệ, Tiểu Vi giết cũng không ít, Tiểu Kỳ nhi của ta làm sao sắc mặt trắng bệch vậy, không phải là muốn hù dọa ta chứ!

- Ca ca, giết người thật buồn nôn, trên người muội dính toàn là máu.

Mộ Dung Kỳ kéo vạt áo ra, bất mãn nói:

- Ở đây, ở đây, toàn là máu, đừng vào bọn nam nhân này thật buồn nôn, làm sao để tẩy xóa hết đây.

- Ha ha, chúng ta đều dùng vũ khí, chỉ có nàng dùng tay không mới cảm thấy vậy, lần sau nàng nên vận cổ bọn chúng là xong! Như thế sẽ không sợ dính máu, giết càng nhanh, máu rơi càng ít, nàng xem ta không có máu a, lúc đầu trên đùi bị thương là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn ấy mà.

Nhạc Nhạc xấu hổ muốn che lại vết máu trên đùi, bất quá miệng vết thương kia chỉ lưu lại một ít máu, đã nhanh chóng đóng vảy, thân thể hắn hiện tại không có thể vì đổ máu mà chết, trừ khi trái tim trúng kiếm.

Nhìn lại mấy con ngựa, biết chúng sợ hãi chạy trốn trong khi bọn họ đánh nhau, mọi người đành đi bộ, xuyên qua một tiểu đạo cỏ mọc rậm rạp, sau đó lại quanh co đi trên một chánh đạo rộng lớn, đến khi đêm xuống núi rừng lạnh lẽo, toàn thân mọi người dính toàn là máu, mấy cái bóng người trải dài ra, vừa cười vừa đi, ngẫu nhiên có người cười ngựa đi ngang qua, nhìn thấy kinh ngạc không dứt.

- Ca ca, huynh nói xem ai muốn giết chúng ta?

[1] Mân Côi: dịch nghĩa là đoá hoa hồng, nhưng trong truyện Mân Côi chính là tên chiêu thức đầu tiên Nhạc Nhạc sáng tạo ra, chính là chiêu thức lúc cứu Thái Vân, khi mà hắn nghĩ đến Nhượng Tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34. Mạnh Mực (Hạ)

- Ca ca, huynh nói xem ai muốn giết chúng ta?

- Là ai cũng không quan trọng, chỉ cần người mình không bị thương, không cần phải quan tâm đến hắn, nâng cao thực lực chính mình, nghênh đón cuộc tấn công tiếp theo, lấy bạo diệt bạo, kẻ mạnh mới có thể sinh tồn. Sao các người nhìn ta bằng ánh mắt ấy, lời ta nói chính là chân lý đây... À! Ra là ánh mắt sùng bái... À, ta đã sai, tiếp tục đi thôi, đi thôi.

Phía sau lại vang lên thanh âm của trên dưới sáu mươi khoái mã, một đám khói bụi bị cuốn tung bay trên đường, năm người nấp ở ven đường lộ ra thần sắc giới bị ngưng trọng. Đám người kia thân hình cao lớn, đều mang vũ khí, nhìn thấy bọn Nhạc Nhạc dính đầy máu, chỉ liếc mắt nhìn qua, sau đó ngựa không ngừng gấp gáp đi tiếp, trên đường chỉ để lại bụi khói đầy trời.

- Một đám người hung mãnh, dáng điệu dường như là bọn cường đạo, khẳng định không phải người tốt! Ca ca, chúng ta đuổi theo xem nhiệt nào đi.

Mộ Dung Kỳ rất bất mãn bọn nam nhân này, người nào người nấy bắp thịt cuộn cuộn, mặt râu đen dài rất quái dị, ở trong mắt nàng chỉ có Nhạc Nhạc là muốn phản tốt đẹp. Ngoại trừ Nhạc Nhạc, thiên hạ nam nhân không có ai tốt đẹp cả, kể cả cha nàng, đại ca nàng.

- Nàng muốn ta hít bụi sao, nàng cứ tùy ý đuổi theo, ta muốn xem mặt trời lặn, màu đỏ hồng giống như máu trên người ta, bên cạnh là ráng chiều, ngũ sắc sắc sỡ, giống như y phục Thái Vân nhi, mặt trời lặn đẹp vô hạn, sắp hoàng hôn rồi.

- Ca ca!

- Không cần ồn ào nữa, để yên ta ngâm thơ.

- Ca ca.

- Tôi mỹ bất quá tịch dương hồng.[1]

- Ca ca này!

- Tịch dương... a... con mẹ thằng nào lại đào cái hố như vậy, không lấp để ta té thế này, đau quá.

- Ca ca, bọn muội muốn nói với huynh, huynh lại không cho bọn muội nói.

- Ôi, kéo ta lên rồi mới nói, ai đến công ta.

- Ta đến đây.

Quan Thái dẫn đầu đoàn người, quay lại thấy Nhạc Nhạc rớt xuống hố sâu bị thương. Nơi đây ngoại trừ Nhạc Nhạc chỉ có hấn là nam nhân, đương nhiên phải là hấn, thế là...

- Ô, cảm ơn, bất quá chân ta đã ổn rồi, không được cười như thế.

Nhạc Nhạc thay đổi bộ dạng thống khổ, lập tức đứng dậy thể hiện bản thân cường tráng mạnh mẽ, còn lẳng không nhảy lộn mấy vòng, để cho thấy mình không việc gì.

Mấy tiểu nha đầu đều quay lại khinh khỉnh trừng mắt nhìn Quan Thái, đều trách hấn đi làm người tốt, làm các nàng mất đi cơ hội thân cận cùng Nhạc Nhạc. Quan Thái tưởng rằng đó là ánh mắt căm kích của các nàng, cười nói:

- Hắc hắc, cũng không có gì, đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó, ta sẽ mắc cỡ đấy!

Ôi dào, hấn lại còn làm ra vẻ trai tân thế nữa!

- Ca ca, còn năm sáu dặm nữa mới tới Nhữ Dương Thành, đã nhìn thấy ánh đèn rồi, ôi, đẹp quá đi! Ca ca, muội thấy huynh đã mệt rồi, muội công huynh nhé.

Người Mộ Dung Kỳ nhỏ như vậy mà lại cả gan tình nguyện, mắt tình tứ nhìn Nhạc Nhạc.

- Ày, nàng nhỏ nhắn như vậy, sao công ta nổi.

Giang Tiểu Vi tràn đầy hi vọng nói:

- Ca ca, muội không còn nhỏ nữa, cao gần bằng huynh nè, để muội công huynh được không.

- Nhưng, nhưng ta không mệt. Thương... thương thế cũng đã đỡ hơn nhiều rồi. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

Thái Vân nói:

- Ca ca, vậy huynh công ta nhé.

Nhạc Nhạc thiếu chút nữa té sắp xuống, đánh nhau đã lâu, lại bị Phích Lịch Từ chấn động một hồi, rồi chạy một quãng đường xa làm gì còn dư thừa khí lực.

- Cái đó, Thái Vân này, oa, phía trước lại có đánh nhau, đi nhanh lên.

- Nào có, gạt người ta.

Thái Vân bất mãn nói. Tiểu nha đầu này thích cái mùi vị trên người Nhạc Nhạc, bởi vì mấy ngày đều ngủ trong lòng hấn, không ngửi được mùi này, lòng nàng không thoải mái chút nào, luôn nghĩ đến việc quần quít quanh người Nhạc Nhạc.

- Đúng là có người đang đánh nhau đấy, có nhiều ngựa, không phải đám người vừa đi qua hồi nãy đâu, ca ca, huynh xem kia, trên xe hàng hóa này có

cầm cờ của Tiên Vu gia, là người của Tiên Vu thế gia đấy.

Nhạc Nhạc ngẩng đầu nhìn lại, thấy hàng hóa chất đầy trên xe ngựa. Trên có cắm một cây cờ bay phấp phới. Cờ dùng màu xanh nhạt làm nền, ở trên thêu hai thanh bảo kiếm tuyệt mỹ. Hai thanh kiếm giao nhau, dưới kiếm có thêu bốn chữ cổ tự "Tiên Vu Thế Gia" viền bằng ngân ti.

Nhạc Nhạc trầm nghĩ "Tiên Vu Thế gia cũng bị người ăn cướp à? Không sai, bọn cường đạo này quả thật dũng khí không nhỏ, vậy nên đến xem xem."

Mọi người nhanh chóng chạy đến chỗ đánh nhau. Người Tiên Vu thế gia bị vây ở chính giữa, đang rơi vào thế yếu. Xem ra, hươu an nhàn phú quý khá lâu khiến họ đã quên đi nguy hiểm luôn rình rập, cho nên một lượng hàng hóa lớn như vậy mà chỉ cứ có hai mươi mấy người hộ tống. Trong số đó, không ít người đã bị thương, còn có vài người chuyên môn đẩy xe cũng không thể giúp gì, trốn ở dưới xe run cầm cập.

- Hãy tránh ra, dám cản đường à? Chính là ngươi, ngươi, và ngươi nữa, còn cả ngươi...

Nhạc Nhạc sốt ruột giết liền bốn người, khiến bọn đại hán cản đường sững sốt. Mấy người đi theo thấy Nhạc Nhạc loạn sát như vậy, cũng không thêm khách khí gì. Đặc biệt là Thái Vân, ẩn dấu trong người chứng nghiệm giết chóc, võ công của nàng vốn không kém, lại vừa cùng Nhạc Nhạc song tu khiến công lực đại tăng, nên giết liền một hơi năm mống. Trong nháy mắt, nhóm đại hán chặn cướp đã chết mất hai mươi người, tình thế đại biến.

- Nhạc Nhạc đại ca, ta là Tiên Vu Thác, mau đến giúp ta. Con mẹ nó, lần này mang theo ít người, nên bị mấy tên khốn kiếp này chặn cướp mấy lần rồi. Nếu không đến tiếp ứng chắc ta tiêu rồi. Muội phụ[2] giỏi! À, mấy vị mỹ nữ này là ai vậy?

Tiên Vu Thác thấy Nhạc Nhạc vừa đến đã giết hết hai mươi mấy người của phe đối phương, liền vô cùng hưng phấn, vội vàng nghênh đón. Song y vừa thấy mấy mỹ nữ bên cạnh Nhạc Nhạc, liền chảy nước miếng ồ ồ!

- Hà hà, tiểu cữu tử[3] vẫn không thêm tiến bộ gì cả, vừa thấy mỹ nữ liền không thể khống chế sao? Ngươi đừng có tư tưởng gì đến các mỹ nữ đi cạnh ta nhé, không phải phần của ngươi đâu! Sao lại kiêu ngạo hỗn độn thế? Ngay cả cường đạo còn tỏ ra bất bình đấy! Ta xem võ công của chúng không cao cường gì!

Nhạc Nhạc thấy khắp người Tiên Vu Thác nhuộm máu, không nhịn được nói đùa vài câu, sớm đã quên luôn ai lớn ai nhỏ.

- Một lời khó kể hết, mau giúp ta làm thịt hết mấy con vịt sông này cái đã. Con mẹ nó! Dám bỏ thuyền đuổi đến đây. Bọn chúng là người của Lưỡng Hà Bang đấy, dám động đến hàng hóa của Tiên Vu thế gia, hết muốn sống rồi! Ấy, ca ca, đệ mời huynh! Để huynh nói vậy, không cản đường huynh nữa!

- Cái đó, hừ, các ngươi đã ăn phải cái gì mà lại dám động đến hàng hóa của Tiên Vu thế gia? Ai không muốn sống thì cứ bước tới.

Nhạc Nhạc uy phong lẫm lẫm hét lên, lạnh lùng ngạo thị quần tặc.

Người cầm đầu là một đại hán râu dài từng mắt quát:

- Bằng hữu là người phương nào, đây là chuyện của Lưỡng Hà Bang và Tiên Vu thế gia, người ngoài tốt nhất đừng xen vào, Lưỡng Hà Bang chúng ta không phải là thứ dễ đùa. Ta là Hứa Quế ở trên sông Ly Nhân Hà, chưa từng sợ một ai, này đừng tay lại, khoan đánh, ta còn chưa nói xong, ta thật sự là người của Lưỡng Hà Bang đấy.

Nhạc Nhạc nghe hần lái nhai lăm mồm, tức giận kêu to một tiếng "Giết!". Năm người bọn họ liền như mảnh long quá giang, ánh binh khí sáng lên. Đáng thương cho bọn người Lưỡng Hà Bang, ở trong nước thì chúng là rồng, nhưng ở trên bờ chúng chỉ là giun là dế, dù cho có cao to dũng mãnh thế nào, nhưng võ công chỉ là nhị lưu, tam lưu mà thôi.

Năm người Nhạc Nhạc vốn là siêu nhất lưu cao thủ, giết bọn chúng giống như giết sâu bọ. Ồ, đúng thế, bọn chúng căn bản là sâu bọ, cho nên Hứa Quế vừa nói xong chữ "đấy" thì chỉ còn lại mình hần giữa đường trường.

Hần nhìn phải, nhìn trái, đột nhiên quỳ xuống, oa một tiếng khóc rờn:

- Các vị đại ca, đại tỷ, ta trên còn có mẹ già, dưới có con trẻ, hãy cho ta về, ta không làm cường đạo nữa, ta nguyện rửa tay gác kiếm, ta không dám làm nữa, tha cho ta đi, oa...

Hần khóc thực sự là thương tâm, khiến người nghe rơi lệ.

Tiên Vu Thác kinh ngạc đến sững người. Vừa rồi Hứa Quế đối với hần uy phong lẫm lẫm, chớp mắt đã biến thành bộ dạng thế này?! Những người của Tiên Vu thế gia nhất thời khó tiếp thụ, đều nhao nhao nghị luận, có người vì mình không hăng hái mà tự than thở, cũng có người tán dương Tiên Vu gia chủ tìm được con rết thực là lợi hại.

Tiên Vu Thác kinh ngạc đến ngây người, lớn tiếng hỏi:

- Vì sao các ngươi lần này cứ nhất định muốn ngăn cản Tiên Vu thế gia vận chuyển hàng hóa? Nói! Nói xong ta tha chết cho ngươi. Ô! Nhạc Nhạc đại ca, có thể tha chết cho hần không? Ồ, cảm ơn, hừm, đại ca nhà ta nói rồi. Nói xong sẽ tha ngươi khỏi chết!

[1] Tôi mỹ bất quá tịch dương hồng: Đẹp nhất không gì hơn ráng hoàng hôn!

[2] Muội phụ: em rể.

[3] tiểu cữu tử: anh rể nhỏ, ý gọi như thế mang tính chất châm biếm, đùa cợt.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35. Họa Thủy (Thượng)

Nghe tính mạng có thể được bảo toàn, Hứa Quế bèn đem tất cả sự tình nhất nhất nói ra hết.

Thì ra Tiên Vu Thác lần này chuyển giao binh khí cho Từ Sa son trang, trong khi Từ Sa son trang và Lưỡng Hà Bang hiện tại thường xảy ra xung đột, những trận đánh nhỏ diễn ra không ngừng. Số binh khí này chủ yếu dùng để quyết một phen sống chết với Lưỡng Hà Bang, Từ Sa son trang đã tiếp cận Tiên Vu gia đặt một số binh khí. Mới đây song phương vừa có một trận đại chiến, cho nên dù đắc tội với Tiên Vu thế gia, họ cũng phải ngăn cản số binh khí này.

Nhạc Nhạc nghe xong nhủ mày nói:

- Lưỡng Hà Bang và Từ Sa Son Trang rốt cuộc bên nào thế lực lớn hơn? Lưỡng Hà Bang ta có nghe qua, vậy Từ Sa son trang rốt cuộc lai lịch thế nào?

Nhạc Nhạc nhớ đã nghe được về Lưỡng Hà Bang ở đâu đó? Vốn dĩ khi hắn ở trong khu rừng nhỏ ngoài thành vô tình cứu được Chung Nhược Tuyết khi giết hai tên dân tộc đã từ trong miệng chúng nghe qua Lưỡng Hà Bang, kèm theo quan hệ với bang chủ phụ nhân của Lưỡng Hà Bang. Cho nên hắn mới có thể nhớ được có bang phái Lưỡng Hà Bang này, tri thức giang hồ của hắn thật sự là nghèo nàn.

Tiên Vu Thác vội vàng trả lời:

- Nhạc Nhạc ca, Lưỡng Hà Bang mạnh hơn nhiều, trong bang đa phần xuất thân là cường đạo, giết người như ngóe, song võ công lại rất tệ, giống như mấy tên vừa mới chết kia. Nghe nói trong bang chỉ có vài người cầm đầu võ công bất phàm. Lưỡng Hà Bang trên danh tự tuy nói là Lưỡng Hà, nhưng trong khu vực Lưỡng Hà của Phong Nguyệt Quốc có tới hơn ba mươi bang hội. Lưỡng Hà Bang ở vùng thủy vực Nhữ Dương này cũng có chút tên tuổi. Trong bang có sáu bảy trăm người, được xem là bang phái hạng trung. Nếu bang chủ của chúng có chút đầu óc thì làm sao dám chạm tới chiêu bài của Tiên Vu thế gia như thế này! Hắc, Từ Sa son trang nằm kế cạnh bờ sông, trang chủ là Dương Kế, tổ tiên truyền giao lại một hầm mỏ từ sa, rất là đầy đủ sung túc. Vì bất mãn Lưỡng Hà Bang ở cạnh vùng thủy vực này hoành hành bá đạo, thu phí bảo kê bừa bãi, vì vậy song phương phát sinh nhiều lần xung đột. Lần xung đột này bởi vì bang chủ Lưỡng Hà Bang vừa ý nữ nhi của Dương Kế, nên nhất định phải cướp đoạt nàng về làm tiểu thiếp. Lần này xung đột kịch liệt nhất, người nói tên bang chủ này có phải là đầu óc có vấn đề không, vốn đã bất hòa, lại còn muốn cướp đoạt nữ nhi của người ta, việc này không phải là chuyện chết người sao? Hi, chỉ là không biết, nữ nhi của Dương Kế như thế nào?

- Khả khả, ta biết rồi, lão tử cực kỳ mệt mỏi, các nương tử, chúng ta đi... A, ở đây có ngựa này, có ngựa là tốt rồi, lên ngựa chúng ta đi.

Nhạc Nhạc và mấy nữ nhân mỗi người chọn một con ngựa, mừng rỡ khắp khỏi cười ngựa đi tới, dù mấy con ngựa kia đều là người Lưỡng Hà Bang lưu lại, hắn quay lại nói:

- Tiểu cữu tử, các ngươi còn đứng ngó ra đó làm gì, mau vào thành đi, nghe nói mỹ nữ trong thành nhiều không đếm xuể. Ta còn chờ ngươi mời khách đây, à, đúng rồi, tên thuộc Lưỡng Hà Bang kia, ngươi có thể về nhà, tốt nhất không cần trở về bang phái làm gì nữa, khi tuổi còn trẻ lại không học theo gương tốt, gia nhập nhóm hội bừa bãi, lập bang kết phái, lần sau gặp ngươi thì... hừ hừ! Nhưng mà ngươi tuổi cũng không nhỏ, ta không muốn giáo huấn ngươi, sắp thành tiểu lão đầu rồi mà lại còn học cái gì giết người phóng hỏa.

Hứa Quế lượm lại được cái mạng, tất nhiên là thập phần cao hứng, đầu thêm quần Nhạc Nhạc nói cái gì, hắn mau chóng lên lưng ngựa, tháo chạy thoát thân.

- Ấy, Nhạc Nhạc ca, chờ ta một tý, các ngươi nhanh lên, đánh xe nhanh lên, phía trước là đến Nhữ Dương thành, hứng khởi lên chút đi, đến nơi ta còn đãi khách nữa! Chờ ta với, Nhạc Nhạc ca!

Tiên Vu Thác một mặt thôi thúc người đánh xe nhanh lên, một mặt thúc ngựa muốn truy theo Nhạc Nhạc, tiếc rằng bản thân gánh vác trọng trách áp vận, dù muốn hưởng về phía trước cũng không dám quá buông thả, phía trước còn có gia chủ chờ đợi.

- Ca, sao huynh tối ngày nghĩ đến chuyện đó vậy? Ở trước mặt nữ nhân của mình mà nói muốn đi tìm kỹ nữ, hừ, huynh nếu chạm vào đám nữ nhân đó, thì không được chạm vào ta!

Mộ Dung Kỳ ngồi trên lưng ngựa không chịu bỏ qua dịp khuyên răn Nhạc Nhạc, ánh mắt trong sáng long lanh, mỹ lực mê người ấy không gì tả được.

- Ôi chà, nữ nhân nổi máu ghen quá là xinh đẹp, quả thật không còn thiên lý gì mà!

Nhạc Nhạc cười quái dị, quan sát toàn thân Mộ Dung Kỳ từ trên xuống dưới, nhãn thần mang ý khinh bạc. Mộ Dung Kỳ trong lòng nổi lên một cổ dục hỏa, toàn thân phát nhiệt, hai gò má đỏ ửng, càng lúc càng cảm thấy tim đập nhanh. Nàng biết bản thân mình không thể rời khỏi Nhạc Nhạc, ngay cả ánh mắt của hắn cũng không chống cự được thì làm sao cự lại ma chướng của hắn chứ? Nàng bèn mắng yêu:

- Ca, ca, lại đây ôm muội một lúc đi, mấy hôm nay huynh chỉ toàn ôm Thái Vân, không ôm người ta chút nào!

Nhạc Nhạc thấy ánh mắt nàng lộ vẻ ai oán, than thầm: "Nha đầu tốt như thế này ngàn vạn lần đừng để trở thành oán phụ. Mấy hôm nay trừ lúc vui vẻ trên giường, quả thật không hề ôm nàng cùng đi. Chỉ có nàng kiên quyết nán nã ở phía sau, xem ra sau này phải chú ý nhiều hơn, không thể cư xử thiên vị với một ai!"

Liền mỉm cười nói:

- Được, nếu Kỳ nhi đã lên tiếng, ta làm sao có thể cự tuyệt!

Nói xong quay người bay đến sau lưng Mộ Dung Kỳ, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong lòng. Mộ Dung Kỳ mừng đến run người, đắc ý cười khanh khách.

Giang Tiểu Vi và Thái Vân lắc đầu, thầm nghĩ: "Mình làm sao không giành trước một bước nhỉ. Không sao, mỗi lần ca ca lên giường đều chiều cố thỏa mãn, cả ngày ngày đại bên cạnh chàng, ngủ bên cạnh chàng đủ thỏa mãn rồi! Còn ghen ghét đồ kị làm chi nữa!"

Nhạc Nhạc vào thành liền cùng Tiên Vu Thác tìm đến Hoa Gia khách điểm, bao hết một khu, rồi mới đem đội xe bố trí cho ổn thỏa. Tiên Vu Thác gọi một vài món ăn và rượu ngon trên bàn, an ủi đám tùy tùng còn đang kinh sợ, rồi mới toe toét đi tới bàn của Nhạc Nhạc, cười nói:

- Nhạc Nhạc ca, lần này may mà có huynh, bằng không ai biết phát sinh chuyện gì, đến Tử Sa sơn trang còn có hai ba trăm dặm. Hai ngày nữa huynh cùng ta đi một chuyến, bằng không trên đường nếu lại kéo đến một đám người nữa, tiểu đệ ta cảm chắc cái chết, chỉ tiếc lần này mang theo quá ít người!

- Không phải ta trách người, Tiên Vu thế gia bên ngoài có tiếng tăm, tuy là việc tốt, nhưng cũng bị cái danh tiếng này phá hoại. Tự cho rằng đến đâu cũng đều an toàn, nếu lỡ xảy ra chuyện dù to nhỏ thế nào, thì trong nhất thời lại thấy khó chấp nhận. Sau này cần phải luyện thêm một chút công phu, lỡ khi phụ thân người đến trăm tuổi, xem người còn đi lại thế nào trên giang hồ đây?

Nhạc Nhạc giống như một trường bối đang giáo huấn, khiến Tiên Vu Thác liên tục gật đầu, không dám nói một câu, hồi lâu mới nói:

- Sau này ta nhất định cố gắng, hắc hắc, Nhạc Nhạc ca, ta bản tính chắc chắn nhé, chờ cho thương thế của thủ hạ đỡ một chút, chúng ta cùng đi Tử Sa sơn trang, dù sao thời hạn giao hàng cũng còn vài ngày! Đợi đến lúc ăn cơm xong... chúng ta...

Hắn đột nhiên nhìn thấy ánh mắt hung dữ của Mộ Dung Kỳ lờm hắn, trong ánh mắt hàm chứa tức giận, sát khí, khinh thường, coi rẻ, còn có uy hiếp, Tiên Vu Thác sợ run cả nửa ngày, bối rối nghĩ: "Trong ánh mắt mỹ nữ này làm sao lại có tình cảm phong phú như thế chứ!"

- Ha ha, tiểu cữu tử à, lại đây chúng ta ăn uống, bọn ta đi hoàng thành vừa khéo phải qua nơi đó, vậy sẽ đi cùng với người một đoạn đường vậy. A Thái, đừng có gặm móng heo nữa, bao nhiêu cũng không đủ cho người, ăn hết ta kêu sáu cái nữa cho, đến đây cạn chén nào!

Nhạc Nhạc không để ý gì đến ánh mắt phức tạp của Mộ Dung Kỳ, chỉ hăng hái mời rượu. Mấy nữ nhân không nhận được lời nói đường mật của hắn, bèn quay sang uống vài chén rượu vào bụng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng cả lên, choáng váng không thèm để ý Nhạc Nhạc nói đông nói tây gì, chỉ chăm chú nhìn nụ cười quyến rũ của hắn.

Ăn uống xong, Nhạc Nhạc dùng tay ra hiệu cho Tiên Vu Thác "Chờ ta một lúc", xong hắn ôm ba nữ nhân trở về phòng. Tiên Vu Thác nhìn theo bóng dáng mỹ diệu của ba nữ nhân, thèm muốn chảy nước miếng. Nhưng hắn ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, chỉ sờ sờ nắn nắn vò dâm được "Hoa kiếp" đang đeo ở eo, chờ Nhạc Nhạc cùng đi kỷ lâu cuồng hoan một đêm.

Trong lòng Nhạc Nhạc gấp rút vì chuyện bên ngoài, vừa vào phòng đã mang ba nữ nhân lên giường, độ nhập vào thân thể mỗi người một chút Thôi Tinh chân khí. Thoáng chốc, ba nữ nhân bị dục hỏa dâng trào. Nhạc Nhạc không thèm dùng đến phương thức luyện ái thông thường, túm lấy Tiểu Vi, thấy cơ bản nàng đã đón chờ, bèn không hề khách khí tiến vào, tùy ý chuyển động một hồi khiến nàng sung sướng kêu lên không ngớt. Sau đó mỗi chỗ mẫn cảm trong cơ thể của nàng đều bị loạn động, ngứa gấp trăm lần, sướng gấp nghìn lần, khiến nàng muốn hét thật to, nhưng mở miệng ra mà không hề hét được tiếng nào, nước mắt hạnh phúc không kiềm chế được trào ra đầm đìa cả mặt và tóc. Nàng thấy vừa tiêu điều, vừa sáng khoái chìm sâu vào mỹ mộng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36. Họa Thủy (Hạ)

Hai nữ nhân còn lại trong chốc lát cũng phiêu diêu cỡi gió cỡi mây mà đi vào mỹ mộng. Mắt họ thì ướt đầm lệ nóng, miệng thì lộ xuất vẻ ngọt ngào như thực như ảo, sự ngọt ngào bao hàm hạnh phúc và thỏa mãn vô hạn. Nhạc Nhạc nhẹ nhàng đỡ họ nằm lên gối, rồi mới nhẹ nhàng thu công. Hắn thầm nghĩ: "Thứ mật thuật này quả là hữu dụng, lúc trước mới học sơ qua đem thử với một tiểu nha đầu ở kỹ viện, ai ngờ tiểu nha đầu đó không thèm tiếp khách hết một tháng, suốt ngày cứ mơ tưởng đến thứ cảm giác mỹ diệu đó. Nếu Nhạc Nhạc này không nói rõ với lão chủ kỹ lâu đó nguyên nhân thế nào, thì lão đầu có lạy lục van xin ta đừng đến, còn tìm một nghìn lượng bạc hiến cấp cho ta chứ! Hôm nay nếu không phải đi gấp, nhất định không dùng đến bí thuật này, cái thứ mật thuật đó làm hại hết cảm hứng ái tình. Vừa mới dùng, nữ nhân đã hưng phấn phát cuồng, cực điểm đến loạn cào cào cả lên, nam nhân còn có hứng thú gì nữa chứ?"

Nhạc Nhạc lắc lắc đầu, nhẹ nhàng đi sang phòng của Tiên Vu Thác. Lúc này, khi Tiên Vu Thác thấy Nhạc Nhạc về phòng, đã than thầm: "Hắn muốn an bài cho ba mỹ nữ xuân tình thế kia chắc cũng mệt ít nhất ba khác. Ài, chờ lâu như thế quả là khó chịu. Hy vọng tiểu tử đó không ngóc dậy nổi. Ài, sao thế được, trên người hắn còn hàng trăm viên "Hoa Kiếp" mà? Hắn không cần phải đem nào cũng dùng thuốc, nhưng lâu lâu cũng điên cuồng một bữa chứ!"

Hắn đang hồ tư loạn tưởng, chợt thấy Nhạc Nhạc mở cửa bước vào, liền cả kinh hỏi:

- Sao mau vậy?

- Đương nhiên, nhất thương tất định! Nhìn nhìn cái gì? Lão tử siêu vậy đó, ngươi có xài "Hoa Kiếp" cũng không lại ta đâu. Không tin thì chúng ta đi so tài!

Nhạc Nhạc thấy mặt hắn nhăn nhó đầy vẻ hoài nghi, nhưng không biết biểu tình ý tứ hắn thế nào, không chừng còn bảo mình là thứ "Liệt dương" nên mới ra sớm như vậy. Nếu thế thì còn gì là mặt mũi nữa chứ?

Tiên Vu Thác hiển nhiên có phần hoài nghi, nhưng bất quá nghĩ đến sự thần kỳ của Nhạc Nhạc, bèn không dám nhiều chuyện, hứng thú chạy nhanh về hướng phố hoa lớn nhất thành Nhữ Dương. Nhạc Nhạc đi hết con đường, quả thật nhìn thấy không ít mỹ nữ. Trông xinh thì có xinh, nhưng vẻ đẹp không đầy đủ, thiếu linh khí. Bề ngoài tuy xinh đẹp, nhưng không có khí chất hấp dẫn người, Nhạc Nhạc lại nghĩ: "Nếu mỗi một người đều giống như Nhữ học Tuyết, Yên nhi, Mộ Dung Kỳ, trên đời này còn có phân biệt đẹp xấu sao?"

Tiên Vu Thác và Nhạc Nhạc đi vào kĩ lâu Vạn Hoa Lâu lớn nhất Nhữ Dương. Vừa tiến vào, quả nhiên hương thơm sực nức, da thịt cuộn cuộn. Nhạc Nhạc suốt ngày kề cận các mỹ nữ thượng đẳng, giờ lại không có nhu cầu cấp bách gì, đầu thêm đề ý những kẻ phản son phàm tục kia, nên không ngừng chau mày. Tiên Vu Thác vốn nghĩ chỗ này cũng không tệ, nhưng thấy Nhạc Nhạc bất mãn, lập tức cũng nhàu mày, nhìn tú bà quát:

- Đây là ngân phiếu một vạn lượng, tuyển cho ta một trăm cô nương tốt nhất, đưa đến phòng.

Ánh mắt của tú bà sáng quắc lên, thấy hai vị này ăn mặc không tầm thường, đều mang bộ dạng của công tử thế gia, đang định ra sức lấy lòng, ai ngờ họ ra tay rộng rãi như thế, một cái chìa tay đã đưa ra một vạn lượng, mở miệng ra là một trăm cô nương, mụ càng gắng sức cười, vui mừng nói:

- Ôi chào, hai vị công tử gia nhất định là lần đầu đến vùng này, rất là lạ mặt, nhưng mà không cần khẩn trương, cô nương của bọn ta sẽ làm người hài lòng. Được được, đừng có gấp, ha ha, bây giờ người ta đi gọi cô nương đến đây. Tiểu Hồng, còn đứng đờ ra đó làm gì, mau mau dẫn hai vị công tử gia lên phòng thượng hạng, rồi gọi một trăm cô nương tốt nhất cho hai vị! Còn không đi nhanh! Hắc hắc, hai vị công tử, xin mời, đi bên này!

Ngồi trong phòng, Tiên Vu Thác cất tiếng cười nói:

- Đại ca, chút nữa xem ai làm lâu hơn, xem ai chinh phục nhiều nữ nhân hơn, hi hi, cô nương nơi đây thật sự tươi ngon, có vài cô so với tiểu thiếp nhà ta còn xinh đẹp hơn, thật không uống công chuyển này!

- Ngươi có cảm thấy nơi đây bố trí rất giống Noãn Tâm Lâu ở Lạc thành không? Rất nhiều thứ giống nhau, nhìn này, trà kỷ làm bằng gỗ lim, còn có bức bình phong vẽ hình mỹ nữ tắm nữa. Toàn bộ chỉnh thể bố cục và sắc thái... mới nhìn đã thấy giống nhau, giống như đang ở Lạc thành vậy!

Nhạc Nhạc cẩn thận đánh giá hoàn cảnh nơi đây, mặt lộ vẻ trầm tư. Trước kia, hắn ở Lạc thành "ngự" liên tục mười mấy cô nương. Những bí thuật trên giường cùng tư thế và phong cách của mấy vị cô nương đó xem ra có vẻ là từ một sư phụ dạy mà ra. Trong số đó có Tiểu Nguyệt cô nương vì hắn giao trả một số tiền rất lớn, lại không muốn chuộc thân cho mình. Lúc ấy nàng không muốn nói rõ nguyên nhân với Nhạc Nhạc, hắn đã hoài nghi nàng có thể thuộc về một tổ chức nào đó, có tiền cũng không thể thoát thân. Nhạc Nhạc đến kĩ lâu nhiều cũng là vì muốn tìm hiểu nguyên nhân này.

Tiên Vu Thác không quan tâm cười nói:

- Hà hà, kĩ lâu nơi nào chẳng na ná như nhau, cho dù là giống nhau như đúc cũng không có gì ngạc nhiên, đại khái là do một lão chủ mở chi nhánh ra ấy mà. Đại ca, các cô nương đến đây, ha ha, ta ra chọn trước.

Nhạc Nhạc vờ làm ra vẻ sốt ruột, cười cười xông vào đám cô nương, trong nháy mắt câu dẫn tâm thần của họ. Sau đó có hơn mười mấy nữ tử mạnh dạn vây đến, vừa cởi áo Nhạc Nhạc, vừa cười nói:

- Công tử cực kỳ tuấn tú, nô gia còn chưa nhìn thấy qua đáng mạo để nhìn như vậy, để nô gia đến hầu hạ người nhé!

Nhạc Nhạc sùng sốt, tự nhủ: "Chả biết làm sao mà cứ đến kĩ lâu là ngay từ câu đầu tiên các cô nương cùng nói một câu tương tự như vậy, không còn

từ nào khác để hình dung hay sao? Có lẽ cái này không phải bản thân họ muốn vậy, mà lỗi xuất phát từ trên người ta chẳng? Chà, nếu vậy thì chết ta rồi!"

Lòng thì nghĩ vậy, nhưng miệng hần lại nói:

- Các vị tỷ tỷ quả thiệt là đẹp nghe, không biết sông nước gió mây nào mà có thể nuôi dưỡng lớn lên những nữ tử nhu mì yêu mị như vậy!

Nhạc Nhạc lén phóng một ít Thôi tình chân khí vào người của bọn họ, chỉ lát sau, bọn kỹ nữ quay quanh hần đã nổi cơn dục hỏa bùng bùng, mưa xuân ào ạt, hai tay hai chân tranh nhau quấn chặt Nhạc Nhạc. Kết quả cuối cùng thì người tranh ta đoạt, chẳng ai chiếm được trọn vẹn cả, khiến dục hỏa của họ càng thịnh.

Nhạc Nhạc cứ bình thản ngồi dưới đất, mặc cho bọn họ tranh giành chí chóe. Sau khi chúng nữ biết có tranh đấu cùng vô dụng, bèn thương lượng ai trước ai sau. Một nữ tử đẩy dận và nhu mị được ưu tiên trước, nhưng chỉ một lúc đã bại trận. Bọn kỹ nữ kinh ngạc vô cùng, không ngờ được vị đại tỷ nhu mị vô biên có thuật phòng the cao siêu này lại mau chóng bại trận đến như vậy. Họ vừa kinh dị, vừa vui mừng. Kinh vì Nhạc Nhạc lợi hại. Mừng vì bản thân sắp được thử qua.

Nhưng, hàng loạt nữ tử cũng lần lượt ném mùi bại trận y như nàng đầu. Nhạc Nhạc đã có manh mối, so với nhận định ban đầu của hần không sai bao nhiêu. Về thuật phòng trung, những nữ tử này có thể được liệt vào hàng sư phụ.

Những nữ tử khác khi mới vào phòng tuy thấy hai nam nhân này tuấn tú đẹp trai như vậy, nhưng lại sợ phòng thuật của họ không giỏi, ai ngờ, hai nam tử này lại uy mãnh như lang như hổ. Đọc Truyện Online Tại <http://.com>

Nhạc Nhạc nhóm dậy "chém giết" đến cùng trời cuối đất, thấy nằm la liệt. Ngự nữ chân khí trong cơ thể vận hành nhanh như điện, khi luồng chân khí đó hướng tới nữ tử, kinh mạch tự động vận hành gia tăng tốc độ hút nguyên âm của nữ nhân đó. Không biết tự lúc nào, hần cảm thấy chân khí trong kinh mạch đầy tràn. Chúng như dòng sông bình thường chỉ lưng lưng nửa dòng, hiện giờ lại như nước lũ tràn bờ. Hần không khỏi nghĩ ngợi, không biết bọn kỹ nữ này đều biết thuật thái âm bổ dương hay không, mình mới vừa hấp một ít công lực của chúng, vừa vào thể nội đã đột nhiên gia tăng nhiều như thế này? Hần bèn đứng dậy tra xét, mới thấy phía sau mình vừa để lại đến bảy mươi sáu nữ tử nằm la liệt, lả lợ mê man trên đất. Cùng lúc đó, Tiên Vu Thác cũng để lại chín nàng đang ngủ vùi còn một nàng đang hưởng ân mưa móc. Số nữ tử còn lại là mười bốn người, toàn thân họ đang dâng trào dục hỏa đưa mắt đắm đuối nhìn Nhạc Nhạc, mắt lợ về ái mộ lẫn khát vọng đợi chờ.

Nhạc Nhạc đem chân khí vận chuyển một vòng, tuy nhận thấy chúng tràn đầy, nhưng không ôn hòa thuần khiết, rõ ràng là chưa kinh qua luyện hóa. Nhạc Nhạc bước đến vỗ vỗ vào vai Tiên Vu Thác cười nói:

- Huynh đệ, động tác của người chậm quá rồi, xem ra ngươi phải chịu thua đi thôi, còn tới mười bốn cô đang chờ ngươi kia!

Tiên Vu Thác có chút mệt mỏi. Bình thường khi uống xong "Hoa Kiếp", chỉ hai ba trăm lượt là có thể định xong một nữ nhân, trong khi hôm nay gần thờ ơ ạch như trâu, mới định được có chín nàng, gặp nàng thứ mười này thì lại quá lợi hại thu phục mãi mà không được. Nghe Nhạc Nhạc nói thế, vội ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên thấy từng đôi nhục thể trắng như tuyết nằm la liệt khắp phòng, trên mặt đầy vẻ tươi cười thỏa mãn, bèn cười khổ nói:

- Nhạc Nhạc đại ca, huynh giúp ta định thêm bốn cô nữa, nữ tử này mị thuật quả nhiên kinh người. Oa... Ta hết chỉ trì nổi nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37. Liệu Thương

Rời khỏi kỹ viện thì trời đã về khuya, ánh sáng mờ lung khiến cho cảnh vật nhìn không được rõ.

Tiết trời lúc này đã se se lạnh, ánh trăng chiếu xuống trong đêm khuya, rọi tới từng con ngõ vắng bóng người. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://.com>

Nhạc Nhạc vội trở về luyện hóa nội lực nên đi nhanh như bay. Trong lúc xuyên qua một tiểu đạo âm ám, hần chợt nghe thấy âm thanh kiểu mị quen thuộc từ tiểu viện phía trái truyền đến. Âm thanh đó vừa khủng hoảng, vừa phần hận!

Trong viện, năm tên hán tử cầm bán nguyệt loan đao vây quanh Yến Vô Song. Nàng đã bị nội thương, khóe miệng còn lưu lại vết máu, tay cầm trường kiếm vô lực đối kháng với năm cao thủ. Nàng phần nộ nói:

- Các ngươi quá tì bì, ta còn tưởng các ngươi là người tốt, khụ khụ...

Một thanh niên nam tử trong bọn tự cho mình là tiêu sái cười đáp:

- Nếu Vô Song đi theo ta, nào có sự việc này. Nếu giờ nàng đã nghĩ thông suốt, ta tự nhiên sẽ sai thủ hạ trị thương cho nàng, hắc hắc, hôm nay nàng không chạy thoát đâu, nàng đừng hy vọng, chúng ta đã phí không ít sức lực mới đánh đuổi Bá Vương Kiếm, đâu có thể không thu hoạch chút báo đáp nào, nàng nên ngoan ngoãn đi.

- Ta chết cũng không đi theo người, xem kiếm!

Bất luận là ai trong năm người, đều có thể đánh bại Yến Vô Song, hơn nữa nàng giờ đã bị nội thương, lại bị năm người đồng thời công kích.

- Các vị đừng làm tổn thương da thịt nàng, nếu như bị thương sẽ khó coi lắm, hắc hắc, con nhỏ này thật khiến người ta chảy nước miếng! Cái miệng này lác thực mạnh mẽ, da dẻ thực trắng, Phong Nguyệt quốc quả nhiên có mỹ nữ, so với nước chúng ta hơn quá nhiều!

Tên thanh niên tránh qua một bên cười dâm dật, xem bốn thủ hạ bốn cột Yến Vô Song.

Yến Vô Song thầm biết rõ võ công bản thân so với bọn chúng còn kém xa. Càng kéo dài cuộc chiến nàng càng khó thoát thân. Chợt thấy một tên cử chưởng đánh tới, nàng bèn cắn răng vận toàn lực đối phó một chưởng.

Nguyên nàng muốn mượn cổ lực đạo đó để đảo tảo, đâu biết nội lực tên này cực mạnh, hai chưởng vừa chạm vào nhau, chỉ cảm thấy một cổ lực lượng to lớn xâm nhập toàn thân, xương cốt gần như vỡ ra, cơ thể giống như điều đứt dây, bay ra ngoài, toàn thân không còn chút sức lực nào. Ngay từ trên không, nàng đã há miệng phun ra hai ngụm máu. Hai mắt nàng tối sầm lại sắp mê đi, chợt trong đầu lóe lên một bóng dáng: bạch y tiêu sái, bướng bỉnh khôi ngô, trên môi luôn treo một nụ cười nhếch miệng. Mặt người ấy tuy còn non choét, nhưng nữ nhân bên cạnh cứ thích gọi gã hai tiếng "Ca ca". Gã đối diện Bá Vương Kiếm vẫn nói cười khơi khơi, hiền ngang không sợ, lại luôn trêu đùa vô lại, chỉ gặp qua một lần mà đã khiến người khác cười không ngớt. "Bản thân vì sao lại không thể quên được gã nhỉ? Nhưng hôm nay sợ không được nhìn gã nữa rồi! Ta hôm nay dù chết, cũng không thể để người khác làm nhục thân thể!" Nàng đã cảm thấy kiếm chĩa thẳng hậu tâm, đợi đến lúc rơi xuống đất... lúc rơi đến đất là lúc tử vong.

Đột nhiên nàng cảm giác thân thể mình bị người ta ôm chặt. Nàng cảm thấy rất không cam tâm, sao ngay cả chết mà cũng không chết được thế này? Bỗng nhiên, nàng ngửi được hương thơm trên cơ thể người đó, quen quá, hình như nàng đã ngửi qua đâu đó rồi. Nàng dùng hết chút khí lực cuối cùng mở to mắt, lại nhìn thấy nụ cười hơi hột lười biếng đó. Nụ cười đó bao hàm thương xót lẫn mến yêu, bao hàm hết thấy mọi thứ. Nàng đột nhiên cảm thấy vô cùng an toàn, gượng cười đi vào giấc ngủ.

Nhạc Nhạc ôm lấy Yến Vô Song nhẹ nhàng đáp xuống đất. Lần này gã ra ngoài không mang kiếm, nhìn vào mắt của năm người, biết chúng đều là cao thủ, bản thân lại đang ôm một người bị thương, sao có thể chiến đấu được? Gã dùng hết toàn lực vung ra một chưởng. Ngự Nữ chân khí sung mãn trong cơ thể ồ ạt xuất ra, chưởng khí to lớn màu hồng phấn đẹp rực rỡ đánh rất năm người. Năm người bị chưởng phong kì quái đó hù dọa không ít, tưởng là trong chưởng có độc, liền lách tránh ra sau, nín thở phòng bị, không dám truy đuổi. Một chưởng đó đã tiết ra không ít tạp vật trong cơ thể Nhạc Nhạc, một chưởng phát ra, Nhạc Nhạc ngược lại cảm thấy cực kỳ khoan khoái, mượn lực phản chấn của chưởng, bay vọt về phía xa.

Bốn tên trung niên cảm lo âu đảo hướng về tên thanh niên thỉnh tội nói:

- Tiểu vương gia thứ tội, chúng tôi vô năng để nữ nhân đó trốn mất, lần sau nhất định sẽ bắt được ả!

Tên thanh niên vô cùng phần nộ, hướng về bọn chúng rống lên:

- Vô dụng, vô dụng, ta biết là các người dụng, cả việc nhỏ như vậy cũng làm không xong, hừm!

Một lúc sau hắn mới nói:

- Lên đường thôi, nghe nói đại ca ta đã dẫn người đến Hoàng thành, nói là đến vì cuốn 'Nguyệt Thần Binh Pháp', chỉ cần đoạt được cuốn binh thư đó, phụ vương nhất định sẽ nhìn ta bằng con mắt khác. Đến lúc đó các vị cũng sẽ thăng quan tiến tước, vinh hoa phú quý hưởng dụng không hết! Hãy kiểm tra cho kỹ lai lịch người vừa rồi, lần gặp sau nhất định để hắn thấy rõ! Để hắn nếm mùi lợi hại của Tàn Nguyệt Đao Pháp!

Nhạc Nhạc ôm Yến Vô Song chạy như bay trên đường, thấy phía sau không có người đuổi theo mới yên tâm. Do nội lực đại tăng nên khinh công nhanh nhẹn tựa như trong đầu nghĩ sao thì được như vậy. Nhạc Nhạc giống làn mây trắng từ bầu trời hạ xuống tiểu viện bên trong khách sạn, mở cửa tiến vào phòng của mình. Bọn nữ nhân mặc dù đang chìm sâu trong mộng đẹp nhưng đều có võ công, nên khi nghe có người mở cửa ba người lập tức tỉnh lại, trông thấy Nhạc Nhạc tiến vào, vừa mừng vừa giận nói:

- Thì ra ca ca đã đi ra ngoài, lại còn dẫn theo một người trở về, nàng là ai vậy?

Sau khi thấp đèn, họ mới nhìn rõ người đang được gã ôm chính là Yến Vô Song, bèn vội vàng hỏi:

- Nàng ta sao vậy, sao trở thành bị thương thế này? Có phải ca ca đã thương nàng không?

Thái Văn không hiểu hỏi:

- Ca ca vì sao đã thương nàng?

Mộ Dung Kỳ nhếch miệng nói:

- Hừm, khẳng định là cầu ái không thành bèn dùng sức, kết quả chính là... ha ha ha ta nói đùa, nhìn huynh ngơ ngơ ngác ngác kia, ca ca, sao huynh lại phớt lờ muội? Không lẽ là giận rồi! Đồ quý nhỏ nhen!

- Ta nào có thời gian để giận nằng, thương thế của Yến Vô Song rất nặng, hà hà, mấy lão quý đó hạ thủ thật nhẫn tâm, đối với tiểu nha đầu gọi cảm thế này mà cay độc như thế, nếu không phải ta đến kịp thời, nha đầu này hầu như đã tự sát mà chết rồi. Trước hết cho nằng uống một hoàn thuốc, kể đến tới phiên Tiểu Kỳ dùng nội lực cực tốt của mình giúp ả trị thương!

Nhạc Nhạc vừa giúp Yến Vô Song cọ rửa sạch vết máu trên mặt, vừa nói với bọn Mộ Dung Kỳ.

- Ca ca, ta bị huynh làm bủn rủn tay chân mất hết khí lực rồi, hay là để Thái Vân hoặc Tiểu Vi giúp nằng trị thương nhé! Hừm, tự mình nửa đêm ra ngoài tìm nữ nhân, hại chúng ta ngủ không ngon giấc, sao ta lại thêm giúp huynh nữa chứ!

Mộ Dung Kỳ làm ra vẻ mặt lười nhác, vờn vai uốn éo định li khai.

Nhạc Nhạc không vui nói:

- Kỳ Kỳ, nằng sao lại biến ra bộ dạng này? Thương thế của Yến Vô Song hiện giờ rất nặng, nếu không điều trị sợ rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Nếu như ta không nôn nóng cần luyện công, thì sẽ không thêm nhờ các nằng giúp đỡ đâu!

- Tiểu Vi, Thái Vân cũng có thể mà, bảo họ trị thương cho nằng!

Mộ Dung Kỳ đầu không ngoảnh lại, muốn trở về giường ngủ, nhưng nghe đằng sau hơi có chút yên tĩnh lạ thường, quay đầu nhìn lại, thấy Nhạc Nhạc đang nhìn mình với ánh mắt cực kỳ thất vọng. Ánh mắt đó thực sự đã làm nằng hoảng sợ! Tiểu Vi và Thái Vân lúc đó cũng lo lắng nháy mắt ra hiệu cho nằng, muốn nằng xin lỗi.

Nằng thấy Nhạc Nhạc đã hơi giận, mới hối hận dịu dàng nói:

- Ca ca, Kỳ Kỳ sai rồi, người ta không biết huynh có chuyện, muội giúp nằng trị thương cũng không được sao! Ca ca...

Nằng nôn nóng đến suýt bật khóc, nằng đâu thấy qua Nhạc Nhạc tức giận, bình thường luôn cười hi hi cùng các nằng bông đùa. Biểu tình thất vọng hiện giờ của Nhạc Nhạc khiến nằng hoảng hồn, vội dùng ánh mắt lo lắng nhìn Tiểu Vi và Thái Vân, bảo họ giúp xin tha thứ.

Hai người Tiểu Vi và Thái Vân cũng chưa nhìn qua biểu tình nghiêm túc như vậy của Nhạc Nhạc, sợ hấn thực sự tức giận Mộ Dung Kỳ, cũng ở một bên xin dùm.

Nhạc Nhạc đương nhiên không giận thực sự, chỉ là cảm thấy Mộ Dung Kỳ gần đây được sủng ái quá thành ra kiêu ngạo, muốn trước khi tính cách ấy của nằng còn chưa thành hình mà dạy dỗ cho thích đáng một phen, để tránh ngày sau cùng các tí muội khác tranh giành ghen tị. Gã muốn mượn cơ hội này dọa nằng một trận, bằng không sau này càng thêm phiền hà.

Nhạc Nhạc lạnh lùng nói:

- Được rồi, các người mệt thì đi ngủ hết đi, không có các người ta vẫn có thể làm được! Để ta cứu ả khỏi cần khẩn cầu các người, lại phiền các người mất công đùn đẩy nhau nữa! Lúc trước một mình giờ một mình cũng sống được mà!

Nhạc Nhạc nói cho cùng mới mười sáu tuổi, khẩu khí này thực sự giống như một cậu bé mới lớn còn hay giận dỗi, trên mặt không có chút biểu tình.

Mộ Dung Kỳ thấy Nhạc Nhạc vẫn còn tức giận, lo lắng đến bật khóc, cho rằng hấn không cần mình nữa, vừa khóc vừa nói:

- Hu hu, ca ca, muội sau này nhất định nghe lời, không quấy rối huynh nữa, Kỳ Kỳ thực sự biết là đã sai, huynh tha thứ cho muội nhé, ca ca!

Nhạc Nhạc không ngờ mới nói có hai ba câu mà nằng đã bật khóc. Đây không phải là gây thêm phiền phức sao? Xem ra sau này lại tiếp tục khuyên nhủ, may mà lúc này những lời thực sự muốn hù dọa nằng gã chưa kịp nói ra, nếu không không biết nằng khóc thành bộ dạng nào nữa. Gã vội vàng nói:

- Được rồi, ca ca đã tha thứ cho muội. Ta thấy mình tự giúp ả trị thương rồi đi luyện công cũng không có chuyện gì, các nằng đi ngủ đi, một mình ta làm!

- Ca ca, ô ô, huynh vẫn còn giận Kỳ Kỳ à? Nếu không sao huynh không cho Kỳ Kỳ trị thương cho Vô Song chứ? Muội không mệt, không mệt chút nào, để muội làm đi! Ca ca, hãy để muội làm đi!

Mộ Dung Kỳ vừa lau nước mắt, vừa nâng Yến Vô Song dậy.

Nhạc Nhạc nghĩ thầm: "Sao để nằng vừa khóc vừa trị thương được, nếu lỡ xui thì sôi hồng bóng không, hai người đồng thời tẩu hỏa nhập ma, há không phải là tính mệnh hai người đều không còn, thật là vụng tính quá!"

Nhạc Nhạc kéo Mộ Dung Kỳ vào lòng, lau nước mắt cho nằng, rồi khuyên nhủ:

- Thôi mà, đừng khóc, khóc nữa thì không đẹp đâu, nằng khóc thì làm sao giúp Vô Song trị thương được, để Tiểu Vi giúp nằng ta đi, Tiểu Vi nội lực cũng không tệ!

Tiểu Vi còn chưa kịp đáp ứng, Mộ Dung Kỳ đột nhiên càng òa khóc to:

- Oa oa, ô ô, ca ca khẳng định không cần muối nữa, ô ô, rõ ràng muốn muối đi, sao lại để Tiểu Vi làm, ca ca nhất định tức giận không yêu thương Kỳ Kỳ nữa, để muối ra đi, ô ô!

Nhạc Nhạc giờ mới biết nữ nhân phiền hà thì có bộ dạng thế nào, vừa thống khổ vừa bực mình nói:

- Tiểu Vi, Thái Vân, qua đây khuyên nhủ Tiểu Kỳ, ta tự mình vẫn động thủ được, thời gian còn dài thế này, tự mình ta thu xếp mọi chuyện rồi cũng ổn thôi!

Nói xong lập tức điểm vào mạch huyệt của Mộ Dung Kỳ, để Tiểu Vi và Thái Vân đỡ nâng đi, lúc này mới thanh tỉnh trở lại. Tuy nhiên, hai mắt Mộ Dung Kỳ ứa lệ ròng ròng, nước mắt hàm chứa sự lo lắng và sợ hãi, chẳng mấy chốc đã thấm đẫm vạt áo trước ngực nàng.

Nhạc Nhạc ban đầu muốn dùng song tu công pháp để giúp Yến Vô Song trị thương, nhưng thấy rằng chưa được nàng đồng ý mà đã làm vậy thì khẳng định không thỏa đáng. Hơn nữa, bị Mộ Dung Kỳ khóc lóc cho một trận, gã không còn tâm tình nào nữa, đành phải dùng liệu pháp độ khí phổ thông mà làm. Do Yến Vô Song vẫn còn hôn mê, không có cách tiếp thụ chân khí bên ngoài, Nhạc Nhạc đành dùng nội lực cường đại miễn cưỡng cố gắng dồn vào kinh mạch tắc nghẽn của nàng, phí sức cả nửa ngày mà kết quả chẳng bao nhiêu, đến khi tính mệnh nàng đã không còn đáng ngại nữa, lúc này Nhạc Nhạc mới thu công.

Sau đó, gã ngồi ở mặt đất bên cạnh bắt đầu luyện hóa nội lực đã hấp thụ trong ngày.

Chân khí trong thể nội Nhạc Nhạc nhiều và hỗn tạp, tựa như sông ngòi lúc lụt lội, mặc dù nước tràn lên bờ nhưng trong nước lại đục ngầu. Quá trình luyện hóa của Nhạc Nhạc là thanh lọc tạp vật, giống như làm nước đục trong sông trở nên trong vắt. Tối nay trong kỳ lâu, Nhạc Nhạc thu hoạch không ít, tổng lượng chân khí hấp thụ tính ra chiếm đến một phần ba chân khí trong người gã, khiến gã từ từ cảm nhận được hiện tượng công lực đã đột phá vượt qua tầng thứ sáu, tiến nhập vào tầng công pháp của tầng thứ bảy Ngự Nữ Giao Tâm.

Hắn từ trên khải quyết Ngự Nữ Tâm Kinh mà biết được khi luyện đến tầng thứ bảy năng lực nhận biết tâm linh của người khác sẽ đại tăng, có thể thăm dò tâm tư tình cảm và thất tình lục dục xao động trong nội tâm của người khác. Bởi vì chưa có ai luyện đến tầng thứ bảy, nên tình huống cụ thể như thế nào thì gã chỉ dựa vào kinh văn mà suy đoán.

Nội lực hấp thụ trên thân các nữ tử đó vô cùng tạp nham, nếu dung nạp nhiều thì nhất định sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Do đó, trong lần hành công này, Nhạc Nhạc chỉ làm tạp vật vẫn đục chìm xuống, giống như lòng sông tồn tại phù sa, tịnh không bài xuất các tạp vật đó ra ngoài cơ thể. Vì vậy, hiện giờ gã không thể hấp thụ lung tung những chân khí khác nữa. Chỉ khi nào gã triệt để bài xuất tạp vật khỏi cơ thể mới chân chính khử trừ tai họa tiềm ẩn. Ấu là vậy, nếu không có thứ ân họa này, thì Nhạc Nhạc ngày ngày thay đổi nữ nhân để hấp thụ liên tục, không còn cớ kị gì, sớm đã là nhân vật thiên hạ vô địch rồi sao?

Hắn thu hồi chân khí đang vận hành, chậm chậm mở mắt. Mở mắt rồi, hắn gặp ngay một đôi mắt đẹp đỏ hồng như đóa hoa lê còn vương giọt mưa đang chăm chú nhìn hắn không chớp, khỏe mắt vẫn còn đọng vài giọt lệ chưa khô. Nhạc Nhạc cười khổ nói:

- Kỳ nhi sao vẫn còn khóc, trời còn chưa sáng sao?

Tiểu Vi và Thái Vân thấy Nhạc Nhạc tỉnh lại, vội vàng đi đến nói:

- Nàng nhìn huynh luyện công không tỉnh, liền ở bên cạnh khóc hoài, cơm cũng chưa ăn, đã ngồi cả một ngày một đêm rồi!

- Một ngày một đêm?

Nhạc Nhạc kinh ngạc hỏi lại:

- Ta chỉ cảm thấy vừa mới nhắm mắt một chút xíu, làm sao lại nhanh như thế! Kỳ nhi sao không nói gì?

Mộ Dung Kỳ vừa mới ngừng khóc, nghe thế liền khóc òa, run run nói:

- Ca ca, muối sợ huynh vẫn còn giận, liền tại đó chờ huynh tha thứ cho muối, muối biết trước đây cực kỳ tùy hứng, huynh có lẽ ngàn vạn lần không cần muối, ô ô.

- Không phải ta đã nói là không giận muối sao, muối muốn thế nào mới tin ta chứ?

Nhạc Nhạc thăm cười khổ, ả này quả thực là cố chấp, chẳng nhẽ mình đã nói sai điểm gì sao, nếu không sao nàng khóc lút chùa lút miếu thế kia? Ta sao có thể khiến nàng thương tâm được chứ, khả khả, có lẽ lão quỷ sư phụ nói đúng, nam nhân vĩnh viễn không thể hiểu rõ nữ nhân!

- Trước đây sau khi muối quấy rầy, huynh luôn thom muối, hôn muối, hôm qua huynh đã không làm như thế, khẳng định trách móc muối không nghe huynh nói, ô ô.

Nhạc Nhạc chợt giật phắt người: "Hèn gì! Chẳng lẽ nàng khóc một ngày một đêm, chỉ đợi mình hôn ư? Nàng liên tục lo lắng mình sẽ vứt bỏ nàng, chẳng lẽ mình có phương diện nào làm chưa đủ ư? Làm sao khiến nàng lo lắng như vậy nhỉ? Cái lòng yêu hoa đa đoan của mình nhất thời khó mà từ bỏ cho được, do đó nhất định phải đối xử sao thật tốt với những nữ nhân bên cạnh!"

Nghĩ đến đây, lòng Nhạc Nhạc vô cùng áy náy, ôm nàng vào trong lòng, tay chân nàng lúc đó rất lạnh, Nhạc Nhạc yêu thương nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của nàng, thơm vào miệng nàng một cái, rồi dịu dàng nói:

- Kỳ Kỳ, làm sao lại nghĩ là ta sẽ vứt bỏ nàng, ta đã nói sẽ chăm sóc cho nàng suốt cuộc đời, ca ca sao lại giận nàng được. Một ngày chưa ăn uống gì, chắc đã đói rồi, để ca ca bón cho nàng ăn nhé!

- Ô ô, ca ca còn chưa hôn muội.

Mộ Dung Kỳ há miệng, nghẹn ngào vừa khóc vừa nói.

Nhạc Nhạc không tưởng đến nàng có thể để ý nụ hôn của mình như vậy, cúi mình, mạnh mẽ hôn xuống đôi môi khô héo vì mất nước của nàng. Sau khi hôn xong, nàng mới cảm thấy nước mắt, nở nụ cười, bỗng nhiên lao vào trong lòng Nhạc Nhạc lớn giọng khóc thét lên, như muốn qua tiếng khóc trút hết toàn bộ lo lắng và bất an trong lòng. Nhạc Nhạc biết lúc này an ủi không có tác dụng gì, bèn nhẹ nhàng vỗ vào lưng nàng, để nàng tùy ý khóc, đến khi nàng mệt mỏi mới thiết lập đi trong lòng gã.

Lúc này Tiểu Vi đã mang cơm nước đến, Nhạc Nhạc sớm đã đói cồn cào, liếc nhìn Yến Vô Song vẫn còn đang ngủ, liền hỏi:

- Thương thế của nàng ấy đã đỡ chút nào chưa?

Tiểu Vi nói:

- Giữa chừng tỉnh lại một hồi, muội liền giúp nàng vận công trị thương một lượt, thương thế đã đỡ nhiều rồi!

- Cực khổ cho các nàng, Thái Văn các nàng có đói không? Cùng ăn một chút đi!

- Bọn muội đều ăn rồi, ca ca mau ăn đi!

- Hôm qua ta không nói lời nào khó nghe chứ, sao Kỳ Kỳ lại khóc thành bộ dạng như vậy, các nàng không trách ta sao?

Nhạc Nhạc thấy không khí có phần trầm muộn, hỏi có chút bất an.

Hai người nghe thế liền cười nói:

- Ca ca vẫn nhớ là nói khó nghe sao, huynh ngày nào cũng cười hi hi, hôm qua nét mặt trầm ngâm, lại dọa Tiểu Kỳ thành bộ dạng như vậy, nếu như nói khó nghe hơn nữa, Tiểu Kỳ không tìm đến cái chết mới là lạ! Bọn muội sao lại trách huynh, là Tiểu Kỳ đã quá lo lắng, bọn muội tin tưởng ca ca không phải không cần bọn muội!

- À à, đúng hen, sao ta cam lòng vứt bỏ các nàng được chứ! Chỉ là khi nữ nhân nếu như đổ kị nổi máu ghen, thì sẽ giống như vò mỳ từ biến thành hũ giấm chua, chẳng là đáng tiếc lắm sao. Ta vì quá yêu các nàng, mới sợ các nàng thành dạng nữ nhân đó, ta đối với mỗi người các nàng tâm ý đều như nhau, sẽ không thiên vị ai cả, chỉ là nhìn thấy Tiểu Kỳ có xu thế phát triển theo hũ giấm chua, bảo vệ nàng khắp nơi, mỗi việc đều thiên vị nàng, không ngờ càng cưng chiều nàng, nàng càng hồng, tối qua ta có chút lo lắng, chứ không hề tức giận!

"Ca ca", Mộ Dung Kỳ không biết đã tỉnh từ lúc nào, Nhạc Nhạc nói chuyện với hai người, không biết nàng đã tỉnh dậy bước đến bàn từ lúc nào, đã nghe thấy những lời vừa nói:

- Kỳ Kỳ biết sai ở đâu sau này sẽ sửa đổi, muội biết ca ca sủng ái Kỳ Kỳ, yêu Kỳ Kỳ, càng không nên nổi máu ghen, hôm qua thật sợ ca ca không còn yêu muội nữa!

Nhạc Nhạc kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, cười nói:

- Thôi mà, sau này không cần lo lắng nữa, để ca ca bón cho nàng ăn!

Mộ Dung Kỳ lúc này mới an tâm ăn cơm, vừa chảy nước mắt vừa cười ngượng ngịu, vừa hạnh phúc vừa hài lòng. Trên một khuôn mặt đồng thời có thể có nhiều biểu tình như vậy không? Đáp án khẳng định là có

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38. Chiêu Thân (Thượng)

Đêm hôm trước, Nhạc Nhạc tận lực cùng các nàng chuyện phiếm đầu đêm, nói về mấy chuyện lật vật thường ngày, khiến các nàng càng thêm thân thiết. Trời vừa sáng tỏ, Nhạc Nhạc liền đứng dậy xem xét thương thế của Yến Vô Song, thấy nàng đã tỉnh, đang mở to hai mắt không biết nghĩ gì, chợt thấy Nhạc Nhạc đi đến, bèn vội nhắm lại. Nhạc Nhạc cười nói: "Tiểu nha đầu, chẳng lẽ muội không đói sao, nhìn thấy ân nhân cứu mạng mà không thèm chào lấy một tiếng, đây là đạo lý gì chứ!"

Trầm mặc hồi lâu, nàng mới mở to hai mắt, ôn nhu nói: "Huynh không trách ngày đó ta không từ biệt mà bỏ đi chứ?"

"Ngày đó là ngày nào?" Nhạc Nhạc thoáng chút hồ đồ, khóe mắt khẽ nheo lại, nhìn nàng cười trừ.

Yến Vô Song thấy được nụ cười mê người của Nhạc Nhạc cũng an tâm hơn nhiều: "Nghe nói, các huynh đánh bại Bá Vương Kiếm Điện Thăng, nhưng sau đó hấn lại truy đuổi theo muội, may mà được nhóm người cảm loạn đao đó cứu giúp. Muội đi theo bọn chúng nhưng ai ngờ chúng cũng chẳng hảo tâm gì, rất may mắn là huynh đến kịp." Nàng đưa ánh mắt đáng thương ngược nhìn Nhạc Nhạc, rồi cất giọng yếu ớt nói tiếp: "Từ nhỏ cha mẹ của muội mất sớm, muội đi theo một lão võ sư ở sơn thôn để học nghề. Sau đó, người cũng bệnh chết, muội bèn lang bạt giang hồ một mình từ lúc mười ba tuổi cho tới nay. Ngoại trừ công phu bảo mệnh là ngày càng tiến bộ, các võ công khác của muội toàn là thứ bát nháo vô dụng, không sao dùng được. Hàng ngày muội buộc phải đề phòng đám nam nhân háo sắc, nghĩ lại cuộc sống lúc đó thật mệt mỏi." Khóe mắt của nàng chợt ứa ra từng giọt lệ nóng, đáng về thể lương áy thật khiến cho nam nhân nhìn mà xót tận tâm can.

Nhạc Nhạc cũng có thể lý giải nỗi cô đơn và bất lực khi mất người thân từ lúc nhỏ, bèn cười khò nói: "Ta từ nhỏ cũng mất đi phụ mẫu, rất may sau này lại gặp được một vị sư phụ tốt, nàng được bao nhiêu tuổi rồi?"

"Muội mười sáu tuổi rồi, lăn lộn trên giang hồ cũng được ba năm rồi, bắt quá suốt ngày chỉ lo chạy trốn giữ lấy cái mạng nhỏ này..."

"A a, ta cũng mười sáu tuổi, sanh vào ngày rằm tháng năm theo Thiên Nông Chánh Lịch, nghe nói người sinh vào ngày này thì suốt đời không phải lo lắng gì về chuyện cơm ăn áo mặc, không ngờ cha mẹ lại mất sớm. Tuy nhiên, xét cho cùng cũng là mệnh tốt, mọi việc đều gặp quý nhân giúp đỡ. Thầy tướng số còn nói, sau này ta chắc chắn sẽ nổi danh, ta tin lời hấn nói vì hấn đã nhận tiền của ta trước rồi[1]!" Nhạc Nhạc ngồi xuống bên giường, nhắc lại chuyện cũ với Yến Vô Song.

Yến Vô Song tròn mắt nhìn, lát sau mới thốt nên lời: "Muội muội cũng là sinh vào ngày đó. Muội cũng nghe thầy tướng số nói, nếu sau này gặp được người sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, thì người đó chính là duyên phận từ kiếp trước," nàng chợt ửng hồng hai má nói tiếp, "đúng là xảo hợp nha, muội cũng rất tin vào lời của thần tướng số, vì hấn cũng nhận tiền của muội mà[2]!"

"Ha ha, lý do này quả thật không sai!" Hai người cùng cười lớn, nhanh chóng quên hết những buồn rầu lúc trước.

"Ca, chuyện gì mà vui quá vậy, cho muội nghe với!" Nguyên các nàng khác bị tiếng cười nói của hai người làm cho tỉnh giấc, liền khoác áo ngoài đi đến, gò ngực nửa kín nửa hở, xuân ý dạt dào, khiến cho Yến Vô Song vừa nhìn đã đỏ mặt, do không quan với việc nhìn thiếu nữ lộ nét xuân thì, phơi bày thịt da trắng nõn giữa ban ngày ban mặt. Truyện Tiên Hiệp - .com

"Vô Song và ta có cùng ngày sinh nhật đó nghe, chúng ta cũng có nhiều điểm giống nhau, các nàng nói xem, chuyện như vậy không vui sao được? Có được một người cùng chia sẻ nỗi buồn, trong lòng ta cảm thấy thoải mái lắm."

"A ạ, ca ca sao lại đem nỗi khổ của Vô Song muội ra làm chuyện đùa được chứ, huynh định lừa chúng muội ha!"

"Hừ hừ, các nàng không tin thì có thể hỏi Vô Song mà, lo thu dọn trước đi nghe, ta đi gọi điểm tâm, chúng ta ăn ngay trong phòng" Nhạc Nhạc nói xong liền đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại bốn vị cô nương, tiếng nói cười ồn ào vang lên không dứt.

Nhạc Nhạc cùng các nàng dùng điểm tâm xong, lại tiếp tục lưu lại thất chặt ái tình với họ, khiến Tiên Vu Thác phải kêu đi gọi lại gần đến mấy lần mới mời gã đi được. Nguyên hôm nay có một tràng tỷ võ chiêu thân, Tiên Vu Thác nói gã chưa tìm được bà vợ xinh đẹp nào, nên cứ níu kéo mong Nhạc Nhạc giúp gã đi áp trận, tìm giúp gã một tiểu thư nhà nào đó xứng đáng để ra sức. Nhạc Nhạc lại bảo, trước hết phải xem gã có bản lĩnh thượng đài hay không cái đã. Tiên Vu Thác liền làm mặt dày đáp: "Hặc hặc, nếu ta đánh không lại, thì nhường cho Nhạc Nhạc ca thì nhất định là ổn liền! Dù sao ta cũng còn rảnh ngày hôm nay để đi chơi, ngày mai là đã phải đi rồi. Thời gian này coi như là tiêu khiển!" Nhạc Nhạc kéo theo Quan Thái lúc này cũng rảnh rồi không có việc gì làm. Ba người mang theo vũ khí, hòa vào dòng người, nhắm hướng lôi đài đi tới.

Buổi luận võ chiêu thân hôm nay do Trữ gia của Nhữ Dương thành chủ trì. Trữ gia có đến mấy chục tiệm buôn châu ngọc ở Phong Nguyệt quốc, mặc dù đang là thời loạn thế, nhưng sinh ý rất tốt. Trữ gia gia chủ là Trữ Kỳ ái mộ võ lâm hiệp sĩ, trong nhà cũng chiêu mộ được không ít cao thủ. Dưới sự ảnh hưởng của y, ái nữ duy nhất Trữ Huyền cũng yêu thích võ nghệ vô cùng. Nàng cũng thích kết giao với nhân sĩ giang hồ, do đó lần này nhân dịp nhân sĩ giang hồ tề tựu về hoàng thành, bèn tổ chức chiêu thân lôi đài, mong có thể tuyển được một đẳng lang quân vừa ý đẹp lòng.

Ngay từ mấy hôm trước, dưới sự cố ý tuyên truyền của Trữ gia, rất nhiều nhân sĩ võ lâm gấp rút tụ về chờ đợi lôi đài ngày hôm nay. Hết nói về tài sản phong phú của Trữ gia, lại nói đến nhan sắc của Trữ Huyền tiểu thư. Về đẹp của nàng vốn được liệt vào hàng nhất nhì ở Nhữ Dương thành, lại được mọi người hữu ý vô tình tán hươu tán vượn, khiến cho đợt tụ võ chiêu thân lần này càng thêm náo nhiệt. Trời vừa tờ mờ sáng, hàng trăm võ lâm nhân sĩ đã tụ tập trước lôi đài. Khi bọn Nhạc Nhạc đến nơi, xung quanh đã có hơn ngàn nhân sĩ võ lâm người mang đầy binh khí, cộng thêm bách tích hiếu kỳ, sự náo nhiệt không còn gì hơn nữa.

Nhạc Nhạc quay sang hỏi: "Tiên Vu Thác, nói thật cho ta hay, người học được mấy thành Toái Tinh kiếm pháp của gia gia rồi?"

Tiền Vũ Thác thấy Nhạc Nhạc hỏi có phần trịnh trọng, liền thành thật trả lời: "Bình thường ta không dám lơ là khổ luyện, nhưng học kiếm pháp đã hơn mười năm rồi, chỉ mới đạt được ba thành kiếm pháp của gia gia" Ngay sau đó gã liền thấy không ổn, liền nói thêm: "Kì thật hiện giờ ta cũng học được năm thành kiếm pháp của gia gia, so với người tuy còn kém một chút, nhưng đối với những nhân vật võ lâm bình thường, ta hoàn toàn có thể thủ thắng!"

"Ta chỉ thấy người cùng Lạc San đánh qua một lần, người lại không đánh hết một phần lực, cho nên cũng không rõ người nông sâu ra sao. Nhớ kĩ, khi thượng đài tính mệnh quan trọng hơn, không được sinh cường, bằng không nếu người có chuyện gì, Yên nhi sẽ không tha cho ta đâu. Ai chà, đề câu dẫn nữ nhân thì đâu cần phải đánh tới đánh lui làm gì chứ! Cái ả Trữ Huyền này đâu óc chắc bị ung thối hoặc rồi, hể một người nào đó giỏi võ công thì gả ngay cho hán ả? Nhưng nếu hán vừa dài vừa xấu, mặt rỗ nách hôi rình thì hà hà nữ nhân mà chọn cách tỉ võ chiêu thân thì rõ ràng là trong đầu có vấn đề rồi!" Nhạc Nhạc luôn cho rằng, cho dù một người có thủ đoạn cao minh, khi đeo đuổi nữ nhân mà lại dùng đến vũ khí, thì đạt được nữ nhân cũng không có ý nghĩa gì.

Tiền Vũ Thác thao thao nói: "Ta sao đi so với huynh được, tùy tiện quơ tay bốc đại một lão bà của huynh thì tệ lắm cũng là một nhất đẳng mỹ nữ. Ta mà cũng có một lão bà như vậy, há còn đi liều mạng truy cầu nữ nhân sao? Nếu tiểu thư kia thật sự xinh đẹp, ta sẽ lên đánh. Còn ả nhìn không vừa mắt, thì chúng ta đi. Bất quá nếu ta đánh không lại, Nhạc Nhạc ca nhất định phải thượng đài, ngọc tốt không được truyền cho người ngoài hường. A Thái, võ công người cũng khá, người có muốn lên không?"

Quan Thái lắc đầu đáp: "Ta bây giờ vẫn còn chưa có muốn kiếm lão bà, đợi ta giải quyết xong hết mọi chuyện rồi mới tính, có nữ nhân bên người toàn là rắc rối, ta thật không nghĩ sao các người suốt ngày chỉ nghĩ tới việc cưới vợ."

"Hà hà, người chưa bao giờ thử qua chỗ hay của nữ nhân, đương nhiên là không hiểu rồi. Đợi khi người biết rồi, người sẽ biết nó giống như uống rượu vậy. Người ta nói nó ngon như thế nào, người nghĩ đến bề đầu cũng chả ra. Nhưng chỉ cần nhấp qua một ngụm, thì sẽ biết cái vị cay chất đó nó tuyệt vời như thế nào!" Nhạc Nhạc lắc đầu ảo não, làm bộ dạng như một vị tiên sinh, giáo huấn Quan Thái về sự tương đồng giữa mỹ nữ và rượu ngon. Tuy nhiên, Quan Thái lại lắc đầu nhanh hơn, càng nghe càng hồ đồ.

Lúc này, một trung niên đáng người phúc hậu bước ra từ phía sau lời đài. Y tuổi khoảng bốn mươi, trên mặt mang một nụ cười hoan hỉ, sắc diện sáng sủa, thân thể rất thư sinh, nhưng giọng nói không hề nhỏ chút nào. Y vừa bước lên đài, tiếng ồn ào bên dưới liền im đi rất nhiều. Y cất tiếng nói: "Bổn nhân là Trữ gia gia chủ Trữ Kì Hữu. Hôm nay đặc biệt vì tiểu nữ Trữ Huyền mà mở lời đài kén rể, chỉ cần đáp ứng được điều kiện mọi người ai cũng có thể thượng đài."

Sau khi nói xong điều kiện dự thi, y tiếp: "Huyền Nhi mau mau ra đây, để các vị võ lâm anh hùng thấy mặt" Theo lời y, một nữ nhân xuất hiện phía sau lời đài. Nữ nhân đáng người cực đẹp, da trắng như ngọc, chỉ trang điểm phớt qua, người vận một bộ quần áo võ sĩ màu vàng kim, dáng vẻ đơn giản mà nhanh nhẹn, nhu mì mà không kém phần anh khí, có thể gọi là nhất lưu mỹ nữ.

Tiền Vũ Thác hưng phấn nói: "Nhạc Nhạc ca, nàng này cũng không tệ lắm, đáng người diện nước đầy đủ, mặt tiền mặt hậu đều dư dả, thân thể mềm mại như bột, da thịt nõn nà miết vào là chảy nước, đang mạo quả là đẹp. Ca, không được cản ta, ta phải thượng đài, ta tới đây."

Nhạc Nhạc thấy Trữ Huyền như vậy bèn khẽ gật đầu, dung mạo đúng là không tệ, nhưng không có cái khí chất khiến cho người ta vừa thấy đã yêu. Cho nên, trong đầu Nhạc Nhạc không hề có ý truy cầu, thấy Tiền Vũ Thác hăm hở tiến lên lời đài như vậy, liền ngăn lại nói: "Người gấp làm gì, nếu là của người, thì trước sau gì cũng thuộc về người, nếu không phải của người, cho dù bây giờ người thượng đài cũng không tới lượt người đâu. Đi, chúng ta lên trước đứng xem, coi tình hình thế nào rồi thượng đài cũng không muộn!"

Ba người vận khôi hộ thể chân khí, một tầng quang lệ nhàn nhạt xuất hiện quanh người. Họ tiến cách lời đài ba trượng thì dừng lại, đây là vị trí quan sát tốt nhất. Trên lời đài, Trữ Kì Hữu đã nói xong, hai cha con lui vào một bên nghỉ ngơi, đợi mọi người thượng đài.

Người đầu tiên nhin không được thượng đài là một đại hán xấu xí, đầu tròn, tuổi khoảng hai năm hai sáu, tay cầm một thanh cương xoa hình tam giác. Trữ Huyền vừa thấy hình dáng của người, liền khẽ rung mình, đôi hàng chân mày nhăn lại. Hình dáng này quá xa so với vị lang quân trong tưởng tượng của nàng. Ninh Kì Hữu khẽ bảo nàng không cần gấp, nam nhân tốt luôn xuất hiện sau cùng, đại hán này tuy là thô lỗ, nhưng phù hợp với điều kiện ban đầu do Trữ gia đưa ra: nam tuổi từ mười lăm đến ba mươi, chưa thành gia thất, không có khuyết tật, không có ác danh.

Thấy con cá đầu tiên đã có người câu, người thứ hai dĩ nhiên cũng can đảm hần lên. Một thân ảnh tà tà phóng lên lời đài nhìn rất đẹp mắt. Đứng vững trên lời đài, người này tay cầm trường thương, sắc mặt vàng vọt, dù tướng người không cao lắm, nhưng dáng vẻ so với đại hán tròn đầu kia nhìn còn khá hơn. Trường thương rung lên, mũi thương vẽ lên một vòng, bên dưới mọi người đều lớn tiếng khen hay.

Hai người không nói lời nào đã lao vào động thủ. Cả hai đều sử dụng trường binh, múa lên vun vút bạt gió. Hán tử đầu tròn dù có chiêu thức trầm trọng, không hoa mỹ, nhưng thực sự hữu hiệu. Chỉ xuất ra vài chiêu chậm chạp, nhưng có thể đánh bay từng lớp mưa thương. Qua lại hơn trăm chiêu, trường thương bị đánh bay, người nọ bị đại hán đầu tròn hung hăng bổ trúng một xoa, mặc dù còn lưu lại gương mặt, nhưng hán tử mặt vàng thân thể phun huyết không ngừng, sắc mặt tái nhợt rời khỏi lời đài, được bằng hữu giúp liệu thương.

Đại hán đầu tròn chiến thắng một trận, bắt đầu có chút đắc ý, mở miệng cười lớn, đưa mắt nhìn Trữ Huyền mãi không thôi, tựa hồ nàng đã là vợ của hán vậy. Dáng vẻ này của hán khiến không ít người nổi giận, dưới đài lập tức xuất hiện một thanh niên sử đao, sắc mặt trắng trẻo, thân hình cao lớn, khí thế bất phàm. Nhìn thấy ý, lúc này Trữ Huyền mới thờ phào nhẹ nhõm, an tâm không ít.

Quan Thái thấy thanh niên sử đao này, liền vô cùng hưng phấn, nhưng khi thấy thanh niên sử ra vài chiêu, thì thất vọng lắc đầu, "Người này giỏi lắm chỉ chống đỡ được ba mươi chiêu. Thủ đao pháp của hán chỉ để dọa người, thật không hiểu hán luyện đao kiểu gì nữa!"

Quả đúng như Quan Thái nói, đánh được khoảng hai mươi chiêu, thanh niên sử đao đã bị một xoa của đại hán tròn đầu kích trúng đùi, mất một mảng thịt lớn, máu trào ra như suối, đau đớn hét to hạ đài. Gã đầu tròn càng thêm hung hăng, một tay cầm xoa, bộ dạng như thiên thần tại thế. Nhưng đây là theo hán nghĩ, còn người khác thì chỉ thấy một vẻ cuồng vọng đắc ý, ánh mắt miệt thị chúng nhân.

Một đạo hắc ảnh thượng đài, người này bất quá chỉ mới mười năm mười sáu tuổi, trên tay là một thanh hồ xi đại đao kì dị, thân đao đen xỉ, vừa nặng vừa lạnh. Diện mạo của y lãnh tuấn, ánh mắt toát ra sát khí oai hùng, lạnh lùng nhìn hán tử đầu trọc nói: "Ta nghĩ người vừa rồi sử đao thật làm mất mặt đao pháp, đao pháp thật sự không phải sử dụng như vậy!"

[1] Nhận tiền của người mà không nói một vài câu vuốt mông ngựa mới là lạ

[2] Nam cầu tài, nữ cầu duyên, nói sao cũng trúng mà. Người đầu mà mê tín đến thế cơ chứ !

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Bị vây (Thượng)

Sáng sớm hôm sau, Nhạc Nhạc dẫn chúng nữ tháp tùng cùng xa đội của Tiên Vu thế gia đến Từ Sa sơn trang. Trên đường, mọi việc đều bình an, tới trưa ngày hôm sau là đến được vùng phụ cận của sơn trang, chỉ có bầu không khí là có chút không đúng. Người tiếp đón vốn được thỏa thuận từ trước đâu không thấy, chỉ thấy thỉnh thoảng có nhân vật lén lút xuất hiện xung quanh xa đội, rồi hướng về con đường lớn dẫn tới cổng trang. Trên đường không thấy khách bộ hành. Vì thế, Nhạc Nhạc phân phó mọi người cẩn trọng hành sự.

Từ Sa sơn trang nằm gần Li Nhân hà, non xanh nước biếc, chim hót líu lo. Bốn phía Sơn trang được phòng hộ bởi hào sâu sông rộng. Bờ sông bên phải lại có những bụi gai rậm rạp, sau những bụi gai là bức tường đá xanh cao, trên tường có lỗ châu mai dành chỗ cho cung tiễn thủ có thể ẩn nấp. Cửa chính có một cầu làm bằng đá hoa cương bắt qua hào sâu, dài hơn ba trượng, cao hơn bảy trượng. Phía sau cây cầu đá lớn này là cửa lớn làm từ ba lớp lan can bằng thiết mộc, phòng hộ cực kỳ nghiêm mật, dễ thủ khó công. Lúc này điều kiềng đóng chặt, trên lầu canh có lính gác giương cao lá cờ màu đỏ cảnh cáo, hướng tới phía đoàn người Nhạc Nhạc phát lên ba lần.

Nhạc Nhạc có chút ngạc nhiên, hỏi: "Hắn phát cờ báo tin cảnh báo cho chúng ta, vậy là có ý tứ gì? "

Tiên Vu Thác cũng gãi đầu bóp trán đáp: "Cờ màu xanh thường biểu thị hoan nghênh, cờ màu vàng biểu thị nghi ngờ, màu đỏ biểu thị cảnh cáo. Chúng ta vận chuyển hàng tới mà còn bị cảnh cáo, vậy thì tạm dừng lại một chút rồi đi tiếp."

Xa đội đã đến đầu thập tự lộ, rất gần vòng hào hộ thôn, bèn tiến thêm hơn trăm mét nữa là đến môn khẩu vào thành.

Tiên Vu Thác đột nhiên nói: "Lão đại, ta biết ý tứ của tên lính gác đó rồi! Cáp, cáp, ta thực là thông minh. "

Nhạc Nhạc trừng mắt nhìn hắn, chửi: "Đồ ba lon, ta cũng hiểu mà, giờ mới nói thì làm cái quái gì! "

Đám nữ nhân cũng theo đuôi Nhạc Nhạc chửi gãi, hết hồn dẫn đến ngu ngốc, ba lon, ba trợn... khiến cái đầu óc vốn yếu ớt của Tiên Vu Thác bị dọa đến nổi ngoan ngoãn câm miệng không dám nói gì.

Nguyên họ lúc này đã bị bao vây. Trước mặt là thạch môn, không mở là không có đường. Ba mặt phía sau có sáu bảy trăm đại hán mang binh khí, thân hình cao lớn, sắc mặt thô hào, trang phục rất giống người Lương Hà Bang. Người dẫn đầu cầm cây Trường Nhị Cương thương, mặt tím râu ngắn, thân cao tám xích, ước chừng bốn mươi sáu tuổi. Về mặt của y xấu xí dữ tợn, mắt nhìn rất hung ác và ngoan độc, nhưng lại không có nếp nhăn nào. Người này hẳn có nội lực không tầm thường, nhất định phải là Lương hà bang bang chủ Chu Hạo. Ánh mắt của y vốn âm trầm, đột nhiên nhìn thấy chúng nữ bên cạnh Nhạc Nhạc, liền chớp lóe dị quang, lộ rõ sự háo sắc.

Nhạc Nhạc thảm thán: "Mẹ nó, đường đường là đáng gian hùng, vừa nhìn thấy mỹ nữ đã biến ngay thành cầu hùng. Nhưng có nhược điểm cũng dễ xử lý! "

Bên cạnh có hai người võ công cũng rất cao cường. Một người sử Kim Bối Ngự Lân đao, sát khí lẫm lẫm, trên mặt có mấy vết sẹo kinh dị, đôi tròng mắt xám ngoét đảo qua đảo lại, lộ ra vẻ khát máu. Gã là tả hộ pháp Trương Tiêu của Lương Hà bang. Người kia tay cầm song câu, không nhìn lắm rồi, chính là đơn câu, nhân vì tay trái của hắn bị cụt, thế vào đó một cây cương câu hàn quang lấp lóe. Tay phải của hắn mới thực sự cầm binh khí. Hắn chính là hữu hộ pháp Lục Côn.

Trên lầu canh, tên lính gác hướng vào trong trang phát tín hiệu, có người chạy vào trong bẩm báo trang chủ.

Nhạc Nhạc đảo mắt nhìn, thảm ước lượng mức cao thấp về võ công của bang chúng Lương Hà bang. Gã nghĩ thầm: "Lương Hà Bang có thể hoành hành tại Nhữ Dương, tất có lý do. Tên Lục Hạo này võ công đương nhiên so với Bá Vương kiếm Điện Thăng còn cao hơn vài phần. Đơn đao độc đầu thì người của mình không phải đối thủ của hắn. Hai tên hộ pháp bên cạnh hắn cũng là cao thủ nhất đẳng, nhất định phải hơn một bậc so với Tiểu Vi và các

nàng. Ai dà, quả nhiên là phiền toái đây. Hơn nữa, sau lưng bọn họ còn có sáu bảy trăm đại hán. Nhiều người thì ta không sợ, nhưng đám người đánh xe của Tiên Vu thế gia có võ công quá tệ. Chỉ cần đưa bọn họ tới nơi an toàn, ta chẳng có gì phải cố kị nữa. "

Nhạc Nhạc thấy Chu Hạo định xông tới, vội vàng bước lên trước cười nói: "Ai cha, các vị nhân huynh, lần này vì có gì mà đến tiếp rước chúng tôi thế. Tiên Vu thế gia chúng ta chuyển hàng luôn luôn đúng giờ, đến đây, đến đây, một tay giao tiền, một tay giao hàng. Người dẫn sáu bảy trăm huynh đệ này chuyên dùng để kéo hàng hóa à? Chà chà, không sai, đúng là thân cường lực tráng."

"Là hán, là bọn chúng! Chúng đã giết mấy chục vị huynh đệ của chúng ta, chính là người đang nói chuyện đó đó." Không biết từ đâu, Hứa Quế chường mặt ra, mặt đen đỏ rùng, cổ họng là bài hải, kích động chỉ vào Nhạc Nhạc, biểu tình trên nét mặt giống như là ta đang đến bắt người vậy.

Sắc mặt của Chu Hạo không đổi, trầm giọng hét lớn: "Người là Vương Nhạc Nhạc? Là người dẫn người giết sáu mươi ba vị huynh đệ của ta?"

"A...a... Cái này là hiểu nhầm. Ta là người của Tiên Vu thế gia, sao lại đi loạn sát người chứ?" Biểu tình của Nhạc Nhạc biểu lộ ý bảo các người lầm lẫn thì có, hoạt kê hết chỗ nói.

Chu Hạo thấy bộ dạng ương bướng bất nhận của Nhạc Nhạc như vậy, lại thấy hắn có vẻ là người không có võ công, nên quát lớn: "Ta tin Hứa Quế không có nói bừa, ta dẫn thủ hạ chỉ muốn ngăn cản hàng hóa của Tiên Vu thế gia, tuyệt không giết người của các ngươi, nhưng ngươi lại giết của ta sáu mươi ba vị huynh đệ, món nợ này nên tính toán thế nào đây?"

Tiên Vu Thác đứng dậy, dáng vẻ uy nghiêm đáp: "Chu bang chủ, lúc đó thuyền hàng của chúng tôi vừa đến lưu vực Nhữ Dương hà, thì người Lương Hà bang lời không nói lời nào đã cưỡng phóng lên thuyền, giết chết bốn hộ vệ của Tiên Vu thế gia ta, thế mà gọi là không có giết người à! Hừ, nếu không phải chúng ta chạy nhanh, sợ rằng ngay cả tiểu mệnh cũng mất tại bờ Li Nhân Hà rồi! Chúng ta bỏ thuyền đổi đi đường bộ, Hứa Quế lại dẫn hơn sáu mươi người vây giết chúng ta, lại giết thêm hai hộ vệ của Tiên Vu thế gia, làm trọng thương hơn mười người, những người khác đều mang thương nhẹ, cái này cũng gọi là không đã thương người ư? Nếu không phải muội phu ta kịp tới nơi, sợ rằng ta đã về nơi chín suối rồi! Cho dù người không tính toán với chúng ta, Tiên Vu thế gia chúng ta cũng không để người yên!"

Tiên Vu Thác thường ngày nói cười nhỏ nhẹ, giờ bỗng chốc biến thành trịnh trọng nghiêm lệ. Uy thế trăm năm của Tiên Vu thế gia không phải chỉ để nổi sông, tên tiểu nhân Chu Hạo toát đầy mồ hôi trán, mất đi uy thế lúc nãy, lí nhí đáp: "Cái này thì... thủ hạ chưa hề hỏi báo, đợi ta hỏi lại đã."

Liên chuyển người hướng Hứa Quế quát hỏi: "Hứa Quế, những lời Tiên Vu công tử nói có đúng không?"

Hứa Quế sợ hãi run lên, nghẹn giọng đáp: "Tôi thấy bọn chúng chỉ có hai ba hộ vệ, liên muốn dọa cho bọn chúng sợ, lại lỡ tay giết chết mấy người, nhưng bọn chúng cũng giết của chúng ta hơn sáu mươi người!"

"Hừm, tên hỗn đản không biết sống chết gì này, dám vi phạm mệnh lệnh của ta, đáng giết!" hán thét lớn, trường thương trong tay phóng ra, một đạo hàn quang màu xanh xuyên thẳng vào ngực Hứa Quế. Hứa Quế trợn mắt, miệng thổ máu, ú ớ mất tiếng "Bang, bang chủ".

Nhạc Nhàn tán dương nói: "Chân khí thật cường mãnh!"

Chu Hạo giết chết Hứa Quế xong, quay người lại nói: "Tiên Vu công tử, sai sót ở Lương Hà bang, nhưng ta cũng đã giết kẻ vi phạm mệnh lệnh, các ngươi đã giết mấy chục người của Lương Hà bang, như vậy việc đã tính toán xong. Nhưng ta cũng không thể để các ngươi giao dịch với người của Từ Sa son trang. Ta trả người gấp đôi giá tiền, Lương Hà bang mua hàng này, không biết ý Tiên Vu công tử thế nào?" Lời của hắn rất khách khí, lại dùng gấp đôi giá tiền để mua số hàng hóa này, xem như một phương cách xin lỗi.

Tiên Vu Thác mỉm cười, trầm giọng đáp: "Chu bang chủ quả nhiên có lòng hóa giải cừu hận của hai bên, ta cũng tán thành! Chỉ là đối với gia quy tổ huấn của Tiên Vu thế gia, tại hạ không thể vi phạm. Chuyện buôn bán chỉ dựa trên một chữ tín, một khi chúng tôi đã nhận đơn hàng, sẽ đúng giờ giao hàng. Nếu Chu bang chủ muốn mua binh khí, có thể đến Tiên Vu thế gia đặt hàng!"

"Nếu như Tiên Vu công tử không đồng ý với đề nghị của tại hạ, Chu mỗ chỉ còn có cách trước hết lấy vật, sau này mới dâng môn tạ tội. Các vị huynh đệ, lấy hàng trước, nếu có người kháng cự, giết!"

Chính vào lúc nước sôi lửa bỏng, điều kiện bằng đá to lớn phía sau kéo kẹt hạ xuống. Ngay khi nó tiếp đất, một đám người từ phía trong đã vọt ra. Đó chính là Dương Kế dẫn theo hơn ba trăm người. Dương Kế ôn văn nho nhã, phong độ bất tục, hơn bốn mươi tuổi, sắc mặt trắng trẻo. Bên cạnh y chính là lão đệ Dương Thừa, hai người diện mạo có vài phần tương tự. Bên phía họ tuy ít người, nhưng không hề úy kỵ. Y liếc nhìn Nhạc Nhạc và Tiên Vu Thác, cười nói: "Tiên Vu thế gia quả nhiên trọng thành trọng tín, Dương mỗ đây xin tạ lỗi vì việc này mà làm liên lụy chư vị. Đây là tiền hàng, mời Tiên Vu công tử lĩnh tiền, rồi mau mau rời đi, đám phi đồ này hãy để một mình Từ Sa son trang đối phó!"

Y quay sang Chu Hạo hét lớn: "Chu bang chủ, việc giữa chúng ta, không cần liên lụy Tiên Vu thế gia. Hãy để họ đi khỏi, chúng ta tái chiến, thế nào?"

"Ha, ha, ha, Dương trang chủ quả nhiên là vô cùng nhân nghĩa, Chu mỗ bội phục. Ta cũng có ý này, Tiên Vu công tử, hàng các ngươi đã giao, tiền các ngươi đã thu, lúc này có thể rời khỏi!" Chu Hạo đắc ý cười lớn.

Tiên Vu Thác nhận lấy ngân phiếu, xem qua, thấy số tiền trả dư hơn một nghìn lượng, bèn cười nói: "Dương trang chủ quả nhiên sáng khoái. Nhưng số hàng này chưa có giao vào tay các ngươi, lòng ta sao mà yên được. Hãy đợi khi số hàng giao đến tận tay các ngươi, ta tự nhiên sẽ đi. Chúng huynh đệ nghe đây, đánh xe hàng theo Dương trang chủ trở về trang!"

Dương Kế lộ vẻ cảm kích. Sắc mặt Chu Hạo thì đại biến, nổi giận quát: "Tiên Vu công tử, Chu mỗ nhường trước nhường sau rồi, đừng nên chọc giận ta, bằng không mặt ai ta cũng không nể!"

"A da, có người phát điên rồi. Ta rất lo cho Dương trang chủ đó. Chúng ta đi đường đều đã mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút trong nhà người có lẽ là được chứ? A, có thể à, không có gì à, chúng ta chỉ vào nghỉ ngơi chút thôi. Đám xa phu này không có võ công kia, mau đến xin cùng với ta đi chứ, đừng đứng đực ra ngay chỗ xe hàng trở mắt nhìn như thế! Ô, người, còn có người nữa." Nhạc Nhạc lấy có muốn nghỉ ngơi đưa toàn bộ đám người của Tiên Vu thế gia có võ công kém cỏi vào Tử sa son trang, sau đó tự mình quay trở lại.

Chu Hạo thấy Nhạc Nhạc trở lại, nổi giận hỏi: "Người trở lại làm gì? "

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Bị vây (Hạ)

- Ai da, mấy tên đánh xe nói, xe của bọn chúng còn ở bên ngoài, khiến chúng rất lo ngại, lo đến nỗi ngủ không được, bảo ta quay lại kéo xe vào trong viện.

Đám nữ nhân của Nhạc Nhạc thấy bộ dạng bịp bợm của gã, nhin không nổi cất tiếng cười lớn. Tiên Vu Thác tuy biết rằng Nhạc Nhạc đưa người vào trong là muốn đánh nhau, làm sao không minh bạch đạo lý này. Nhưng hắn vẫn cười rất vui vẻ, nói

- Ha ha, ngủ không được quả thật là vấn đề lớn nha. Các người đánh xe vũ khí giao cho Tiên Vu thế gia, lại đây, bọn người đẩy xe tiến vào nào!

Khi Chu Hạo thấy đám nữ tử cười, hình dạng cực kỳ thu hút. Đặc biệt là cô nương mặc áo xanh, vừa nhìn nàng thấy nàng là y quả thực muốn đề nàng ra ngay, chiến đấu một phen cho thỏa thích. Nàng này so với hai nha đầu của Dương gia nhất định mê người hơn nhiều, nếu như...

Chu Hạo đột nhiên cười nói:

- Nếu muốn thu lại vũ khí cũng không phải là vấn đề, muốn chúng ta không cướp tỳ muội Dương gia cũng được, chỉ cần đem cô em bé nhỏ kia dâng cho chúng ta, ta sẽ dẫn huynh đệ quay về, thế nào?

Hắn đắc ý chỉ Yến Vô Song, cho rằng đó là biện pháp trung hòa, phía bọn họ nhất định sẽ đồng ý. Hơn nữa, Tiên Vu thế gia cũng không hề mất mặt gì, chỉ là một nha đầu thôi mà! Chỉ vì cái ý niệm nhất khắc này mà hắn vĩnh viễn không ngóc đầu lên được.

- Ai da, Chu bang chủ, thực là chủ ý hay! Nha đầu này suốt ngày không chịu nghe lời, chính là đang lo không ai dạy dỗ y. Nếu như ngài thích thú, cũng không phải chuyện gì lớn, lại đây, chuyển hàng đi thôi!

Nụ cười của Nhạc Nhạc lúc đó nhìn rất thâm tiện, rất giống với vẻ mặt của mục tử bà trong một kỷ lâu nhỏ nào đó vậy.

Chu Hạo mừng rỡ, còn cái miệng nhỏ xíu của Yến Vô Song thì nghịch ra, gần như phát khóc, nũng nịu nói:

- Đại ca, sao huynh có thể mang muội cho người khác hả. Huynh chẳng từng nói sẽ chiếu cố cho muội suốt đời sao?

Nàng chợt nhìn thấy cái nháy mắt đầy ngụ ý của Nhạc Nhạc, lại còn nghe gã lớn tiếng quát:

- Tiểu nha đầu người suốt ngày không chịu nghe lời ta, mang người tặng cho Chu bang chủ có thể là được hưởng phúc đấy! Lại đây, mau đi theo ta, ta sẽ tự thân đem người qua đó tặng!

Quan Thái không cao hứng chút nào, hét lớn:

- Nhạc Nhạc, người sao lại mang Vô Song cô nương tặng cho người khác vậy. Thế là không được đâu!

Nhạc Nhạc không hề để ý tới lời hắn. Bạn đang đọc truyện được copy tại .com

Lúc đầu, những cô nương khác vô cùng lo lắng, nhưng sau khi nhìn thấy cái nháy mắt đầy ý nghĩa của Nhạc Nhạc, hiểu rằng gã đang giở trò khi, liền cũng theo gã diễn màn kịch vui, đem hết lời khuyên giải, vì Vô Song mà cầu tình. Vô Song cũng diễn rất xuất thần, hết dậm chân giận dỗi, lại đến quệt nước mắt đầm đìa, từ từ bị Nhạc Nhạc lôi tới bên mình Chu Hạo. Gã vừa lộ ra vẻ nịnh nọt, lấy lòng vừa nói:

- Chu bang chủ, ta sợ lời nàng ấy quá rồi, xin đứng ở đây trông nàng, sau khi tất cả hàng hóa được mang đi, ta sẽ để nàng đi theo ngài!

Chu Hạo nhủ thầm: "Nha đầu áo xanh này võ công tầm thường, Nhạc Nhạc xem có vẻ không biết võ công, vậy nên theo lời hần!" liền cười nói:

- Ha ha, đương nhiên có thể. Các huynh đệ hãy mau nhường đường, để bọn họ đưa hàng vào trong.

- Chậm đã, làm sao người có thể tùy tiện mang nữ nhân của mình dâng cho người khác được chứ! Nam nhân các người cái gì cũng không tốt, không được đem nữ nhân cho người khác!

Những lời này phát ra từ thanh âm của hai người. Nhạc Nhạc theo tiếng quay lại tìm, thấy hai người họ có y phục rất giống các vị tẩu tẩu trong trang, dáng điệu thướt tha, ôn nhu khả ái, không những giọng nói rất cương nghị, mà vẻ đẹp cũng có thể sánh với Mộ Dung Ki. Hai người đứng cùng một chỗ, lại có thêm vài phần phong tình.

Dương Kế quát lớn:

- Mai nhi, Hạnh nhi, không được nói càn, mau quay trở về, ở đây không cho phép các người can thiệp!

Nhạc Nhạc thầm nghĩ "Có phải Chu Hạo là muốn cướp hai người này? Hừm, rất hấp dẫn, có tính cách, ta thích!" rồi cất cao giọng nói:

- Ha, Hay là các nàng theo Chu bang chủ đi. Ta đỡ phải mang nàng ấy cho người ta, các nàng nguyện ý đi cùng y chứ?

- Hừm, đồ nam nhân óc đậu hũ! Người gì nhìn thì không tệ mà lại vô dụng quá, người dựa vào cái gì để nói chuyện với chúng ta!

Hai người nắm tay nhau, nói cùng một lời giống nhau, quả thật rất quý dị.

Dương Kế nổi giận quát mắng hai nữ nhi đang làm loạn:

- Hai tên nha đầu các người, mau cuốn gói vào trong cho ta, nếu không phải vì hai người các người, chúng ta cũng không cần phải làm như vậy, muốn tốt đi đồn đốc mọi người tiếp tục chuyển hàng!

Dương Thừa cũng ở bên cạnh khuyên nhủ:

- Tiểu Mai, Tiểu Hạnh à, đừng quấy rối khiến cha các người nổi giận. Cha các người nếu không phải vì lo cho các người sẽ chịu thiệt thòi, thì sao lại làm như vậy chứ!

Lúc này toàn bộ hàng hóa đều được vận chuyển vào trong, Chu Hạo cười lớn nói:

- Hai tỷ muội các nàng nếu muốn, đều có thể cùng ta ở một chỗ, ta cam đoan chiều cô các nàng cả đời, để các nàng hưởng thụ phú quý, thế nào?

Hai nàng cũng không có trả lời, Nhạc Nhạc lớn tiếng cười nói:

- Chu bang chủ nói thật hay, bắt quá ta có một việc không rõ, xin được Chu bang chủ trả lời?

Chu Hạo thấy Nhạc Nhạc và Yến Vô Song đã bị người của hần bao vây, giống như những con vịt bị chộp đầu, tâm tình rất sáng khoái, cười nói:

- Vị tiểu huynh đệ này, có việc gì cứ hỏi?

Lúc này người hai bên đều ngạc nhiên yên lặng, muốn nghe xem Nhạc Nhạc hỏi hần chuyện gì, chỉ nghe Nhạc Nhạc nói:

- Người có năng lực chiều cô cho nữ nhân của mình, nghe nói từ người lại không hề giống người, sao lại như vậy?

"Người, dám giỡn với ta à" hần nổi giận trừng mắt nhìn Nhạc Nhạc, chỉ thấy Nhạc Nhạc tùy tiện vung tay lên, đưa Yến Vô Song cùng vọt ra khỏi vòng vây, phiêu lãng đáp xuống đứng trên điệu kiều bằng đá của Tử Sa sơn trang. Y giờ mới biết mình đã bị lừa, càng nổi cơn lôi đình.

Chợt thấy Nhạc Nhạc đột nhiên bật kiếm, bạch quang chớp lên. Y thầm cảm thấy không ổn, vội vàng nhắm mắt nhảy lùi về phía sau tới năm sáu trượng, xuất ra toàn bộ chân khí hộ thể, vung cây trường thương dài một trượng hai theo tư thế phòng bị. Y nhất thời không thể mở mắt, chỉ nghe thấy ở vị trí vừa đứng lúc nãy vang lên những tiếng kêu thảm không ngừng. Hai tên hộ pháp đứng hai bên y đều bị bạch quang làm cho thương tổn, cùng lúc văng ra năm sáu trượng.

Đó là kết quả khi Nhạc Nhạc toàn lực sử chiêu "Mãn cô chi thủ". Chiêu này mặc dù hoa mỹ, một kiếm có thể giết hơn mười người, nhưng cũng cực kỳ hao tổn nội lực. Chỉ một tích tắc, Nhạc Nhạc xử ra mười thức, cảm thấy chân khí trong người còn lại không nhiều, liền rút trảm một tiếng, lướt khỏi vòng vây của Lương Hà bang.

Trong nháy mắt, Huyết Sắc Mãn Cô đã mười lần nở ra, mười lần phóng ra, đã lấy đi sinh mạng của hơn một trăm tráng hần. Người của hai bên đều không kịp phản ứng, chỉ ngây ngốc đưa mắt nhìn hoa nở hoa rụng, rồi lại thấy Nhạc Nhạc toàn thân vẫn trắng muốt, không hề dính một chút huyết tích nào.

Nhạc Nhạc trở lại bên cạnh chúng nữ, hô to: "Vào trang thôi!!!"

Tiên Vu Thác dẫn theo hơn ba mươi hộ vệ của Tiên Vu thế gia, mặt lộ vẻ sùng bái đi theo Nhạc Nhạc. Họ trước hết tiến vào Tử Hà sơn trang, sau đó

thừa dịp đưa mắt quan sát, thấy không chỉ Chu bang chủ mà cả bang chúng Lưỡng hà bang cùng sợ đến chết khiếp, còn người của sơn trang toàn bộ rút về, không hề bị thương.

- Một chết ta thôi, chân khí sử dụng chỉ còn có bốn thành. Kỳ Kỳ giúp ta mang kiếm, ta đi gặp Vô Song, ai da... Tiểu nha đầu không được nổi giận đấy!

Nhạc Nhạc vừa tiến vào trang đã không còn một chút khí chất cao thủ nào. Những gì còn lại chỉ là bộ dạng của một công tử gia vô lại.

Yến Vô Song quả thực kích động, nắm tay Nhạc Nhạc nói:

- Ca ca, vừa rồi chơi thật hay. Muội và ca ca lừa cho bọn chúng chạy vòng quanh tí mù, sau này muội muốn chơi như vậy nữa. Hà hà, tên Chu lão đầu này, vừa thấy muội đã háo sắc nhìn loạn cả lên. Ca ca dọa cho lão sợ đến xanh mặt. Lần sau muội muốn chơi trò như vậy nữa!

Nhạc Nhạc lúc này lại nghĩ, người ta đâu phải là đứa trẻ lên ba, làm sao để người bịp lần thứ hai chứ. Nhưng gã không muốn làm phật ý Yến Vô Song, liền cười nói:

- Được rồi, lần sau gặp lại mấy tên ngốc đó, chúng ta sẽ chơi chúng một trận cho ra trò!

Đôi mắt đẹp của Dương Mai chớp động liên tục, thốt:

- Hai người này thật kỳ quái a, biến tới biến lui, lúc thì như tên ngốc, lúc thì là cao thủ. Bộ dạng quả thật tức cười!

Dương Hạnh tiếp:

- Lúc này chúng ta lơ lửng chửi mắng gã, không biết gã có trách chúng ta không, có nghĩ chúng ta quá ngu ngốc không?

Trầm mặc một lúc, cả hai đồng thanh nói "Có khả năng! Ôi!"

Dương Kế đi vào trong trang, vô cùng cảm kích Tiên Vu Thác và Nhạc Nhạc. Đặc biệt là với Nhạc Nhạc, trong mắt lão thâm chứa vẻ sợ sệt. Người như thế này mà giết hơn trăm người rồi mà cũng như thường, không biết hắn là người gì nữa.

Dương Kế bày tiệc rượu tẩy trần cho Nhạc Nhạc và những người đi theo. Khi vào tiệc, lão nói:

- Tiên Vu thế gia quả nhiên danh bất hư truyền, trọng thành trọng tín, vì chúng ta giết hơn trăm người Lưỡng Hà bang, lại giao binh khí tới tận đây. Chỉ cần trang bị cho thanh niên trong trang có được vũ khí, trải qua huấn luyện, nhất định có khả năng bổ sung hơn hai ngàn người tham gia chiến đấu, rốt cục sau này không cần sợ Lưỡng Hà bang nữa. Lần này, bọn chúng bao vây sơn trang mấy ngày, một là không có thu hoạch gì, hai lại còn tổn thất hơn trăm người, nhất định sẽ tức giận bốc khói. Bọn chúng nếu còn chưa chịu rút đi, ngày mai chúng ta lại tiếp tục chém giết tiêu diệt uy phong của chúng.

Nhạc Nhạc nâng chén rượu cười nói:

- Dương trang chủ, ngài nói sai ở một điểm. Ta giết người, không phải vì giúp ngài! Chính là nhân vì Chu Hạo có cặp mắt chó, dám cả gan muốn chiếm nữ nhân của ta. Ha ha, Song nhi của ta hấp dẫn như vậy, ta làm sao từ bỏ nàng mà cho người khác chứ! Nếu ai dám có chủ ý đánh hay gì gì đó với nữ nhân của ta, thì có chết mà thôi. Ngày mai ta lại hành hạ hắn một phen!"

Vô Song nghe thấy Nhạc Nhạc khen nàng đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng lên. Đó không phải là vì quá xấu hổ, mà là vì quá cao hứng, nên cặp mắt dụ nhân cứ tình tứ chăm chú nhìn Nhạc Nhạc. Nàng nhìn cho đến khi gã nhìn đáp lại, rồi lại mỉm cười, nàng mới thu hồi mục quang, trong lòng lại càng vui thích khoan khoái.

Những nữ nhân khác sau khi nghe Nhạc Nhạc nói, cũng lộ vẻ hết sức ái mộ. Mặc dù rất đồng ý với lời nói đầu tiên của Nhạc Nhạc, nhưng điều Nhạc Nhạc nói cũng là điều các nàng muốn nói.

Hai đôi mắt đẹp của Dương Mai, Dương Hạnh nhìn Nhạc Nhạc vừa chăm chú, vừa hiếu kỳ. Chúng nhấp nha nhấp nhồm dường như muốn thố lộ điều gì. Hai tỷ muội liếc mắt nhìn nhau, cùng gật gật đầu. Phải chăng tâm linh của hai nàng thực sự tương thông, người này nghĩ gì thì người kia đều biết?

Nhưng huynh đệ Dương Kế và Dương Thừa thì chỉ nhìn nhau cười khỏ. Hai lão cứ tưởng Nhạc Nhạc vì họ mà trượng nghĩa xuất thủ, ai ngờ nguyên nhân lại là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Bị Vây (Hạ)

Yến Vô Song giữ chặt cánh tay Nhạc Nhạc sẵn giọng nói:

- Muội nghe Kỳ Kỳ tỷ kể rằng huynh có biện pháp giúp ta gia tăng công lực. Huynh phải giúp muội mới được. Các nàng ấy đều được huynh giúp gia tăng công lực rất nhiều, còn nội công của muội là kém nhất, ca ca, hãy giúp muội gia tăng nội công đi.

Trong lòng Nhạc Nhạc thì nghĩ thầm: "Kỳ Nhi rút cuộc cũng đã thông suốt, lại còn giúp ta kéo Vô Song xuống nước, hà ha, cô vợ trẻ này cũng dễ dạy!"

Nhưng ngoài mặt thì giả sắc mặt cực kỳ nghiêm chỉnh nói:

- Việc gia tăng công lực không dễ chút nào, mệt chết người đi, hôm nay ta mệt rồi, chuyện này để sau hãy nói nghe!
- Ca ca, tối ngày huynh cứ nói sẽ bảo hộ muội, chiếu cố muội, nhưng rõ ràng là chỉ giúp các tỷ ấy, không thêm giúp muội, hu hu! Muội tức chết đi thôi!

Yến Vô Song làm hờn làm giận, lấy hai tay che mắt lại, giống như một đứa bé đang làm nũng lắc lư mình. Đáng tiếc là nàng không phải tiểu hài tử, móng lớn eo thon hơn nữa vòng eo nhỏ xíu cong cong, áo lót mỏng manh bên trong không đủ ngăn chặn bộ ngực sinh động không biết thân biết phận cứ run nhẹ mãi không yên. Điều này khiến nàng dù không cố ý, nhưng vẫn lộ ra vẻ hấp dẫn mê người.

Nhạc Nhạc trợn trừng hai mắt, nuốt nước miếng đánh "lực", nghĩ thầm "Song Nhi quả nhiên là tiểu yêu tinh trời sinh, Ngự Nữ Tâm Kinh ta trên người vốn có tác dụng chống lại mỹ công, thế mà thiếu chút nữa đã không chống được cái ông ọ tùy ý của tiểu nha đầu này.

Gã giang hai tay ôm nàng trong lòng, cười nói:

- Nếu muội đã yêu cầu, thì ta đây chỉ còn có cách giúp muội thôi.
- Tốt lắm, không được chơi xấu nuốt lời, móc ghẹo nào.

Yến Vô Song tự dằn thân mình vào miệng sói, thế mà hoàn toàn chẳng biết gì, lại còn buộc gã sói kia phải ký hiệp ước bán thân, thảm thương thay!

Nhạc Nhạc tiếp thụ ngón tay búp măng ngà ngọc như búp hoa xuân thì của nàng, cười nói:

- Lát nữa ta bảo cái gì phải phối hợp làm theo cái đó, không được phản kháng, biết không? Nếu không cả hai chúng ta đều gặp nguy hiểm đấy. Ha ha, nếu không phải ta thích nha đầu người, thì ta sẽ không làm chuyện nguy hiểm này đâu.

Nhạc Nhạc lắc đầu, sắc mặt màu mè làm ra vẻ rất quan trọng.

Yến Vô Song cảm động gật đầu, đôi mắt đẹp trần ngập thâm tình. Nhạc Nhạc cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn và mềm mại của nàng, kéo đi vào phòng trong, cất tiếng nói với các nữ nhân:

- Ta phải giúp gia tăng công lực cho Song Nhi. Các người thủ hộ bên ngoài này, còn Kỳ Kỳ, một lát sau hãy vào, ca ca có chuyện muốn nói với muội!

Nói xong ban cho Mộ Dung Kỳ một cái nhìn tán thưởng, khiến Mộ Dung Kỳ sung sướng cười hi hi không ngớt, tiêu sái mở cửa bước ra ngoài. Các nàng khác đương nhiên biết hẳn muốn làm chuyện gì, cũng tùm tùm cười không nói gì, bước ra phòng ngoài.

Yến Vô Song chớp đôi mắt trong sáng và cực đẹp, hỏi:

- Đại ca, các tỷ ấy cười gì mà kỳ quái vậy.
- Không có gì, không có gì đâu, để ca ca giúp muội cời y phục nào.

Nhạc Nhạc vừa cười quái dị như mù tú bà mang đầy lòng lang sói, vừa giơ tay cời thất lưng của Yến Vô Song.

- A, ca ca, phải cời y phục à?

Yến Vô Song có chút thẹn thùng, nhưng không hề ngăn cản tay của Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc thờ dãi đáp thầm: "Cái này đúng là dụ dỗ nữ nhân người ta để gian dâm, nhưng cũng mới mẻ, đầy hấp dẫn, đúng không nào?" Nhưng ngoài miệng lại nói:

- Đúng rồi, còn có rất nhiều chuyện nàng không thể tưởng tượng được đâu. Hãy nhớ kỹ định ước của chúng ta, nếu làm trái lại, sẽ dẫn đến nguy hiểm cực kỳ đấy.

Yến Vô Song kiên định gật đầu, nói:

- Muội nhất định không hối loạn lên nữa.

Nhạc Nhạc cúi ngoại ý làm bằng vài móng màu phấn hồng được chế bằng tơ tằm bóng loáng của nàng ra. Ngọc nhũ cao vút của nàng đột ngột hiện ra, đi liền với cánh tay nuột nà trắng như tuyết. Gã lần đôi ma thủ tấn công gò ngực trắng như sữa ấy, tuy vẫn còn cách một lần áo lót nhưng đã cảm thấy nó đẹp và đàn hồi đến mê người rồi. Vô Song khẽ rên lên một tiếng, nói:

- Cảm giác sao kỳ quái quá à.

Nhạc Nhạc cười thầm: "Cảm giác kỳ quái còn chờ nàng nhiều lắm, hà hà."

Nhạc Nhạc lột luôn đồ lót màu phấn hồng của nàng. Một tòa thiên nhiên tuyệt mỹ hiện ra. Nàng quả là có quý tướng, trường túc, tiểu yêu, làn da trắng hồng, nơi thâm son chỉ mới thừa thốt vài ngon cỏ non. Vốn Nhạc Nhạc được lão sư phụ truyền dạy, cái tướng quý ấy còn thể hiện ở cái cách cô non được vu vén, không quá rồi, cũng chẳng ép dòn. Nói cho cùng, Nhạc Nhạc cảm thấy nó đẹp, và cúi xuống nhìn đến no mắt, rồi ép người vào mình nàng, bắt đầu động thủ, dùng đủ mọi kỹ xảo kích động xuân tình của nàng.

Lát sau, thân người của Vô Song mềm như cọng bún, thẹn thùng bảo:

- Ca ca, muội không đứng nổi nữa, muội muốn lên giường nằm.

Nhạc Nhạc cười quý dị, ôm thân người nóng bỏng và mềm mại của nàng ném lên giường, rồi bằng tốc độ nhanh nhất cởi phẳng y phục, phóng người lên.

Vô Song bị Nhạc Nhạc kích thích khiến cho dục tính dâng trào, lại bị hấn thô bạo ném lên giường..... Nhạc Nhạc nhìn nàng trong tư thái cực kỳ yêu mỹ đó, đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, không không chế được nữa, phốc người đến tấn công.....

Vô Song bị Nhạc Nhạc kích thích khiến cho dục tính dâng trào, lại bị hấn thô bạo ném lên giường, không tự chủ được hé mở cặp đùi thon trắng ngần ra. Nhạc Nhạc nhìn nàng trong tư thái cực kỳ yêu mỹ đó, đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, không không chế được nữa, phốc người đến tấn công, trong nội thể tràn đầy cái dục vọng muốn phá hủy nàng, muốn nghe nàng kêu khóc, muốn thấy nàng đẩy dụa né tránh.

Gã ép chặt Vô Song xuống giường, đưa tay giới thiệu đường đi nước bước cho tiểu đệ đệ, rồi phó mặc tất cả, mặc tình cho nó nhập động tìm mồi. Vô Song thống khổ kêu lên một tiếng, nước mắt chảy ròng ròng. Nàng cắn chặt răng, không hề khóc thành tiếng. Nàng nhớ đến ước định lúc này, không được khóc lóc, cũng không được loạn động. Có điều, nơi ấy đau đến khủng khiếp, nàng không thể không động, không thể không uốn mông lắc đít, tránh bớt áp lực do Nhạc Nhạc tạo ra. Nhạc Nhạc vừa phá hủy nàng, vừa dùng lực kéo miết hai đầu thỏ ngọc, lại há miệng không thêm biết nặng nhẹ cắn loạn lên đầu vú hồng nhuận của nàng. Một cảm giác nhột nhật và điên cuồng, vừa đau vừa thống khoái xâm chiếm toàn thân nàng, khiến nàng không nhịn được khóc òa lên.

Nhạc Nhạc bị tiếng khóc của nàng làm cho ma tính càng mạnh hơn, ánh mắt lóe lên từng tia đỏ hồng, giang thẳng hai đùi của Vô Song ra, mỗi lần đều kéo ra tận ngọn, đóng vào tận gốc. Máu loang hạ thể, ướt đầm hết giường chiếu. Vô Song đau đến không chịu nổi, không ngừng né tránh, không ngừng bưng lấy đầu lắc lư một cách bất lực.

Điều kỳ diệu là, dù Vô Song bị hấn dày vò cơ hồ không thể nhẫn nại được, nhưng trong thống khổ nàng lại dần dần tìm ra chút khoái cảm. Thứ khoái cảm chen lẫn đau đớn thật lạ kỳ. Khổ đau. Khoái cảm. Lại khổ đau. Lại tiếp tục khoái cảm. Theo từng nhịp đung đưa, nàng cố gắng hợp tác chặt chẽ với Nhạc Nhạc, không dám vọng động, vì nàng sợ hai người sẽ "tẩu hỏa nhập ma". Con đau từ từ dịu bớt, một luồng điện như lan ra toàn thân, kéo rút tới hạ thể nàng, khiến nàng co thắt lại, như cố ngăn dòng nguyên âm không ngừng trút vào cơ thể của Nhạc Nhạc từ này giờ. Tuy nhiên cơn co thắt đó càng mạnh dần, rồi đến lúc nào đó, nàng như chết ngất đi, quên mình trong cơn tuyệt đỉnh đầu đời.

Về phần Nhạc Nhạc, một cỗ hoạt dịch muốn phun xuất ra ngoài càng lúc càng mãnh liệt. Nó khiến thân thể gã rung động không ngừng. Đến lúc tối hậu, khi Vô Song chuyển từ dâng hiến nguyên âm sang quên mình cố thu rút trở lại mọi thứ, tình quan của Nhạc Nhạc đại khai. Đây là điều chưa bao giờ có từ khi gã luyện thành tầng sơ cấp của Ngự Nữ Tâm Kinh. Trong cơn lo sợ, gã vội rút mạnh dương vật ra, nghiêng người nhòe dãi, hạ thể co thắt, bắn thẳng ra từ đạo niêm dịch màu ngũ sắc. Luồng niêm dịch đó tanh hôi dị thường, lại khiến gã có chút đau đớn xen lẫn khoái lạc chưa từng có. Sau lần thứ năm thứ sáu, gã phun tiếp ra một luồng hư tình, liên thổ phào yên tâm. Nguyên thứ dịch thể màu ngũ sắc ấy chính là tạp chất trong nội thể. Nhạc Nhạc sau khi vận công tra xét tình huống trong nội thể, phát hiện bộ phận tạp chất lưu trữ trong kinh mạch không còn nữa. Chân khí bây giờ tinh thuần về chất, nhiều hơn về lượng, chính là hiệu quả của việc vừa mới hấp thu xong nguyên âm của Vô Song. Chân khí trong kinh mạch của gã đã đầy tràn, tin rằng không lâu sau sẽ đột phá qua tầng công pháp thứ sáu.

Quay lại nhìn Vô Song, Nhạc Nhạc chợt giật mình kinh hoàng. Toàn thân vốn trắng nuột không tí vết của nàng giờ lốm chớm vết rằn và vết cào cào. Hạ thể thì sưng máu, vấy đều ra bờ mông tròn lẳn. Nàng nằm bệt ra giường thống khổ nhìn gã, run giọng nói:

- Ca ca, được rồi chưa, quả là đau quá. Muội không dám kêu lớn!

Nhạc Nhạc đau lòng xót dạ, vừa rồi tâm thần hỗn loạn, nhân họa đắc phúc. Cái chỗ tạp vật ấy vốn phải mất hết ba mươi lăm năm cũng chưa luyện hóa hết, không ngờ nó nhất thời bài xuất toàn bộ. Chỉ có điều là khổ cho Vô Song dưới người gã. Đây chính là lần đầu của nàng, thế mà hấn lại hủy hoại nàng như thế. -

Gã vội bò lên giường, nhẹ ôm nàng vào lòng, hôn lên trán nàng, nói:

- Sẽ chóng khỏi thôi, vừa rồi ca ca xảy ra một chút ngoài ý muốn, khiến cho muội thống khổ thế này. Từ nay về sau sẽ không như vậy nữa!

Lần giao hợp vừa rồi là nhằm gia tăng công lực, nhưng do Nhạc Nhạc đang lo lắng không biết tu vi của mình bị tổn hại gì, nên không truyền công lực giúp nàng. Truyền công chính là hy sinh một phần nội lực, lại có thể gia tăng mấy lần chân khí cho đối phương. Nếu không phải là người tu luyện song tu công pháp, thì sẽ không học tập thứ bí thuật tổn hại cho mình có lợi cho người như thế. Chỉ có điều, Nhạc Nhạc sau khi học rồi, và cũng đã dùng qua.

Lần đầu tiên là giúp Mộ Dung Kỳ, đây là lần thứ nhì (Lần với Chung Nhục Tuyết thì không tính, vì đó là khi công pháp đang thăng tiến, đã tự động phản ứng mà thành).

Yến Vô Song tin nhiệm nói:

- Ca ca, vậy tiếp tục thôi, lúc đầu thì muội đau muốn chết, bắt quá sau đó cũng thoải mái lắm, muội thích cái cảm giác đó, ca ca, nhanh lên!

Nhạc Nhạc chỉ còn biết tận lực an ủi và kích thích nàng một cách rất ôn nhu, sau đó mới nhẹ nhàng tiến nhập vào cơ thể nàng. Lần này, gã không hề động đậy, chỉ im lặng khởi động Ngự Nữ công pháp, cho chân khí tuần hoàn trong nội thể hai người. Nhạc Nhạc cấp tốc vận chuyển hết ba vòng chu thiên, rồi mới rút lui khỏi thân thể nàng. Đến lúc này, chân khí trong nội thể của Yến Vô Song đã gia tăng thêm hai mươi năm, lại là chân khí thuần chánh. Nội lực của nàng được tính là thuộc hàng nhị lưu, nhưng giờ tăng vọt lên cảnh giới này, có thể tính thuộc hàng nhất lưu, so với Giang Tiểu Vi, Thái Văn các nàng không có gì sai biệt mấy.

Yến Vô Song mềm yếu vô lực nép vào trong lòng Nhạc Nhạc, cất giọng ngọt lịm hỏi:

- Ca ca, có thật là nội công của muội đã gia tăng hai mươi năm không? Nhưng sao bây giờ muội không có một chút khí lực nào, cũng không muốn vận công xem xét. Ca ca, ôm chặt muội đi, trên người huynh có mùi vị thật hấp dẫn, khiến người ta muốn vĩnh viễn nằm ở trong lòng huynh.

Nhạc Nhạc vỗ lên bờ hông tròn lẳn của nàng, ôn nhu nói:

- Vậy hãy luôn ở cạnh ca ca, ca ca sẽ ngày ngày ôm muội thể này. Vừa rồi, khi ta ở trong cơ thể của muội, phát hiện nội công của muội thập phần cổ quái, lúc thì thuận chuyển, lúc thì nghịch chuyển, sao lại thế? Ta suýt chút nữa là không chế không được rồi, nguy hiểm quá thôi.

- À, nội công đó là như vậy đấy, thuận chuyển một hồi, rồi nghịch chuyển một hồi!

Yến Vô Song chớp mắt nhu mì, không hiểu nhưng cứ đáp đại.

- Ai dạy muội thứ nội công này? Nghịch chuyển là điều rất nguy hiểm, sao mỗi ngày lại như thế được. Nội công của người bình thường chỉ theo một đường thuận mà thôi.

Nhạc Nhạc lo lắng hỏi tiếp.

- À, là học từ một lão gia gia ở sơn thôn kia. Người cũng không biết nội công, nhưng lại có rất nhiều cổ thư. Nội công chính là do muội học từ trong một quyển sách, luyện tới luyện lui rất khó tiến bộ.

- Còn khinh công thần kỳ của muội là học từ đâu thế?

Nhạc Nhạc lại hỏi.

- A, cái đó mà thần kỳ gì, đơn giản thì có. Chỉ cần ở trong không trung cho chân khí nghịch chuyển vận hành, thân người liền tự do tùy ý, muốn bay là bay, cũng là học từ trên quyển sách kia. Ha ha, cái môn khinh công đó kêu là gì muội quên rồi, bèn đặt cho nó một cái tên mới, kêu là "Yến từ phi nha phi". Nghe có hay không? Yến Vô Song đắc ý cười.

- Hay lắm, ha ha, lần này muội có thể bay cao và xa hơn được rồi đó. Ta thấy chiêu thức của muội loạn cào cào lên hết, không lẽ quyển sách kia không có chiêu thức nào?

- Hi hi, những chiêu thức đó rất buồn cười, vừa giống như kiếm pháp, vừa giống chưởng pháp. Cộng lại chỉ có ba chiêu "Hội Phi Địch Thủy", "Lạc Địa địch vân", "Phiên vân Phúc vũ". Muội luyện vài trăm lần mà một chút uy lực cũng không có. Nó không thể dùng để đánh người, nên muội không dùng tới nữa!

Nhạc Nhạc cười to nói:

- Ha ha, tìm được báu vật rồi đấy. đó chính là "Điện Đảo Tà Thần Công". Hà hà, bảo bối cưng ới, luyện một lần cho ta xem nào!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Tăng Công (Thượng)

Yến Vô Song không dám tin, cất tiếng hỏi lại:

- Ca ca, muội nhớ lại rồi, cuốn sách đó thật sự có tên như vậy, huynh đã xem qua rồi à? Lợi hại lắm sao?

- Đương nhiên là lợi hại rồi, đây là tuyệt kỹ thành danh của một thiên tài cao thủ của Phong Nguyệt quốc vào bảy trăm năm trước – Điện Đảo Vương. Kinh công mà nàng sử dụng có tên là "Tùy Tâm Sở Dục Phiêu". Ai học được loại võ công này, ắt sẽ khó tìm được đối thủ trong thiên hạ. Ha ha... Bảo bối ngoan, mau biểu diễn cho ca ca xem, từ nay về sau nàng đã là cao thủ rồi! Ha ha, ta đã đào luyện ra được một cao thủ.

Yến Vô Song nghe Nhạc Nhạc khen mình, liền vô cùng hưng phấn, miễn cưỡng gượng cơ thể đang mềm nhũn và đau ê ẩm dậy, dùng chưởng khởi thức thứ nhất "Hội phi đích thủy".

Ngọc thủ của nàng mềm mại như măng non mùa xuân, uốn éo theo một thể thức rất kỳ quặc. Cánh tay trắng như phấn tưa như chẳng có xương. Chân khí màu lam dâng lên như sóng cuộn, bắt đầu nổi dậy từ chân, rồi bao bọc lấy thân thể của nàng. Luồng chân khí ấy mềm mại như nước, trước thì bao bọc quanh thân thể, sau đó đột nhiên mãnh mẽ ra như biển cả, sắc lam biến thành sắc trắng trong suốt.

Mọi vật trong vòng ba trượng quanh đó chợt bị nàng chấn cho nát vụn thành phần. Dòng nước trong vạt bao bọc quanh nàng còn sủi những bọt khí vọt lên không. Yến Vô Song trong bộ dạng lơ đãng như một con cá trắng muốt ngược nước bay lên, phá vỡ nóc nhà thành từng mảnh. Trong chớp mắt, thức nước đó hoàn toàn biến mất, một đám mây màu xám từ từ hạ xuống. Nó rất lớn, lại biến hóa thật nhanh. Nàng ở trong luồng vân vụ, không ngừng biến hóa. Một con chuột chạy ra từ đám rường cột bị phá nát, vô tình lạc vào đám mây mù. Nó chưa kịp kêu một tiếng đã biến thành một đám bọt thịt nhuyễn như, tiếp tục bị cuốn vào đám mây biến ảo.

Khi đám mây đó còn cách mặt đất hai thước, Yến Vô Song đột nhiên đáp xuống, đám vân vụ liền biến mất không thấy dấu vết.

Bên ngoài, khi chúng nữ nghe tiếng động cực lớn phát sinh trong phòng, liền kinh hoảng chạy vào. Họ nhìn thấy một cảnh tượng hãi hùng hiện ra trước mắt. Nóc nhà thì biến mất, mọi thứ trong vòng ba trượng quanh phòng đều nát vụn. Yến Vô Song thì khấp người xanh tím, không mảnh vải che thân, đang nằm mê man trên mặt đất. Nhạc Nhạc thì ngất đi ở một góc tường, miệng vẫn còn rỉ máu tươi.

Mộ Dung Kỳ kêu lên một tiếng thảm thiết, nhào lại ôm chầm lấy Nhạc Nhạc, lấy bối kiểm tra mạch môn, thấy hần chỉ hôn mê và bị chấn động, liền cảm thấy an tâm thêm một phần. Nàng vội quay đi tìm y phục mặc vào cho hắn. Giang Tiểu Vi thấy Nhạc Nhạc không có gì, liền ôm Yến Vô Song lên, xem xét thương thế. Nàng nhíu mày nhăn nhó, thương xót cho thiếu nữ xinh xắn vừa trải qua cơn đập vùi này, cũng nhanh chóng tìm quần áo khoác lên cho nàng. Lúc này, có tiếng bước chân hỗn loạn từ bên ngoài truyền đến, Thái Vân vội ra ngăn lại, không cho ai khác tiến vào.

Dương gia tỷ muội cũng chạy tới hỏi thăm tình hình. Thái Vân chỉ cho biết là do luyện công xảy ra chuyện. Dương Mai chỉ bĩu môi không tin, nhưng cũng giúp các nàng an bài một khách phòng khác rồi mới bỏ đi. Tam nữ ôm Nhạc Nhạc và Yến Vô Song còn đang hôn mê đặt lên giường, rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

Mộ Dung Kỳ lo lắng nói:

- Sao lại biến thành vậy chứ, chắc là ca ca muốn dùng sức mà ép, bị Vô Song đánh lại, thành ra như vậy. Võ công của Vô Song không tệ song không thể đã thương được ca ca. Chẳng lẽ ca ca gia tăng công lực cho nàng rồi, nàng lại nặng tay với ca ca thể sao?

Giang Tiểu Vi thở dài:

- Muội đoán cũng có đạo lý, ta thấy trên người Vô Song có nhiều vết thương... dường như... dường như là do ca ca đùa giỡn quá lố, giống như đã từng làm với chúng ta vậy. Nhưng mà sao ca ca lại bạo lực đối với Vô Song như vậy chứ?

Thái Vân cầm tay Nhạc Nhạc lên nói:

- Ca ca không xấu xa như vậy đâu, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó. Hãy chờ họ tỉnh lại thì biết liền, chúng ta đừng có ở đây mà đoán mò. Ca ca đối đãi với chúng ta như thế nào, chắc mọi người đều hiểu rõ. Nội công của huynh ấy không tiếp thụ ngoại lực, còn Vô Song thì lao lực quá độ, chúng ta nên chờ thôi.

Đúng là Yến Vô Song còn chưa thuần thục trong việc vận dụng chân khí, hơn nữa vừa rồi nàng bị Nhạc Nhạc "dày vò", nên không còn đủ năng lực sử dụng hết chiêu thức hai "Lạc Địa Địch Vân". Nàng mê mang thiếp đi, đến tận khuya mới tỉnh lại. Vừa mở mắt ra, nàng đã hưng phấn thét lớn:

- A, ha ha, ca ca, muội thành công rồi, võ công của muội sẽ lợi hại lắm. Muội còn có hộ thể chân khí nữa, ca ca! Huynh sao thế...?

Tiểu Vi, Mộ Dung Kỳ, Thái Vân đều ngủ bên cạnh đó. Yến Vô Song tỉnh giấc thì các nàng cũng tỉnh theo. Họ nghe được tiếng thét hưng phấn của nàng liền biết Nhạc Nhạc không ép buộc nàng làm điều gì cả. Tiểu Vi vội hỏi:

- Song muội, người tỉnh lại là tốt rồi. Ca ca bị thương, trừ phi tự tỉnh, còn thì không có biện pháp nào đánh thức huynh ấy dậy được.

Yến Vô Song hoa dung thất sắc hồn hèn quất:

- Ai đã thương ca ca, muội có võ công lợi hại rồi, muội sẽ bóp cổ nó, đánh nó bò lê bò còng dưới đất khấu đầu xin tha, hừ hừ. A... mọi người sao lại nhìn muội như vậy? Chẳng lẽ là... hừ hừ... thôi chết rồi. Lúc đó muội quá cao hứng nên quên còn có ca ca ở bên cạnh, thôi chết rồi, tiêu đời muội rồi!

Tam nữ lắc đầu, nhìn nhau cười khổ, thở dài cảm thương cho Nhạc Nhạc. Hắn vì muốn tạo ra một cao thủ, không ngờ khiến chính mình bị thương bất

tỉnh.

Yến Vô Song tự biết mình sai, liền nhào đến cạnh Nhạc Nhạc, hôn lấy hôn để, hôn khắp cả người hắn. Nói ra thì thật là kỳ quái, bị nàng hôn hít liếm láp, Nhạc Nhạc đang hôn mê, vậy mà tự nhiên lại có phản ứng. Phản ứng chính là ở căn nguyên gây họa của hắn. Nó dần dần biến hóa, từ từ bành trướng ... vươn vai đứng dậy. Yến Vô Song không biết làm sao cho phải, kêu lên một tiếng nho nhỏ. Ba nữ nhân khác bước đến xem qua, cả thảy nhìn nhau. Mộ Dung Kỳ e ấp nói:

- Ca ca luyện Song tu công pháp, giờ huynh ấy bị thương, hay là chúng ta cùng huynh ấy làm chuyện đó, biết đâu lại tốt ... Hôn nữa, hiện huynh ấy cứng như sắt thế kia, nhất định là khó chịu lắm.

Tiểu Vi và Thái Vân mỉm cười gật đầu ra chiều bẽn lén. Ý hay thì phải để cho người nghĩ ra nó được ưu tiên làm trước. Mộ Dung Kỳ khe khẽ mỉm cười, nàng không hề có ý từ chối, chồm lên người Nhạc Nhạc, dùng thế tọa kỵ chuẩn bị hành sự. Nàng ngửi phải mùi vị ngư nữ từ trong nội thể Nhạc Nhạc tiết ra, nên kích thích vô cùng, vừa tiếp xúc với đầu tiểu huynh đệ của Nhạc Nhạc thì điều kiện đề có thể bắt đầu đã xuất hiện. Toàn thân nàng bần rần, hạ thể nhanh chóng chấp nhận, thoát cái cuộc mây mưa vẫn vũ bắt đầu diễn ra. Trên dưới đều động, mới đầu còn khép kín e ấp, nhưng chỉ sau một chốc, nàng đã tiến nhập vào trạng thái tóc tai rũ rượi, rên thét liên hồi.

Yến Vô Song chứng kiến cảnh ấy mà thân thể mềm nhũn, mặt đỏ tía tai, run rẩy cất tiếng nhỏ nhẹ hỏi:

- Tiểu Vi tỷ, Kỳ Kỳ tỷ lại đang tăng gia công lực đó à? Nhưng mà ca ca vẫn còn đang hôn mê mà!

Tiểu Vi cũng nhìn cảnh ấy mà dục hỏa dâng trào. Nàng bị tiếng rên của Mộ Dung Kỳ làm cho thân người căng cứng, nên chỉ hàm hồ đáp:

- Không phải, tỷ ấy đang giúp ca ca trị thương, a...a

Lúc này nàng nhịn không được chồm lên giường.

Vừa rồi, khi Nhạc Nhạc đang hưng phấn nhìn cao thủ do một tay mình tạo ra biểu diễn, chợt cảm thấy nguy hiểm đến gần, liền hạ ý thức triển khai hộ thể chân khí. Sau đó, gã bị một trận ngoại lực vừa mềm dẻo vừa cường đại bức tới không ngừng, đánh văng vào tường, bất tỉnh nhân sự. Thể nội của hắn lấy Ngư nữ chân khí làm chủ, liền tự động phong bế mọi liên hệ với thể giới bên ngoài, tự động trùng tu phục hồi các kinh mạch bị tổn hại. Không biết bao nhiêu lâu, bị âm thể từ ngoại giới xâm nhập và nhiễu loạn, Ngư nữ tâm kinh liền có ngay phản ứng rất tự nhiên, hấp thu mọi khí tức có lợi. Theo đó, thân thể của Nhạc Nhạc cũng có những cử động phản ứng rất tự nhiên.

Trong cơn khoái cảm, Nhạc Nhạc chợt tỉnh lại, phát hiện một mỹ nhân trắng nõn ngọc ngà đang cười trên người mình. Thấy nàng không ngừng tấn công tiểu đệ đệ của gã, khoái lạc rên la, gã liền thâm than:

- Hà hà, xem ra mình đang bị người ta cưỡng gian đây mà! Bất quá cũng không mất mặt gì. Ta quả nhiên là bị nha đầu Vô Song đã thương rồi. Cái công pháp đáng thương của ta! Ôi, vừa bị thụ thương là đã muốn hôn mê rồi, sao mà yếu vậy chứ?

Nhạc Nhạc cũng từ đó mà biết được, nếu không tu luyện cho thứ công pháp này đạt tới cảnh giới "kim thân", thì kết quả chẳng những bị thương giản đơn như vậy, mà còn có khả năng bị "ngộ sát" bất cứ lúc nào!

Hạ thân của Nhạc Nhạc bành trướng rất khó chịu, liền xoay người lật người nọ xuống dưới, cười nói:

- Vô Song, nàng rên nghe thật là mê người! Dày vò lúc chiều vẫn chưa đủ sao?

Vô Song bị gã làm cho kinh hoàng, nhưng chợt phát hiện âm động huyền bí của mình đang co bóp mãnh liệt, liền gấp rút nói trong cơn co giật:

- A, là các tỷ ấy dạy muội đây.... a.... sướng quá!

Ba nàng khác đều chưa hề ngủ, tuy vừa trải qua một trận oanh liệt, nhưng khi chưa đạt tới cực điểm thì đã hết sạch khí lực, động đậy không nổi nữa, mềm oặt ngã xoài qua một bên, bất nấn tự vuốt ve chính mình. Lúc này nghe thấy Nhạc Nhạc đã tỉnh, liền lấy lại tinh thần, mang tấm thân bạch ngọc trườn về phía hắn, trong miệng thốt lên lời âu yếm không ngừng. Tiềm thức của Nhạc Nhạc luôn nhớ rõ một điều. Khi thấy bọn họ trong dáng vẻ kiêu mị như vậy, rõ ràng là vẫn còn chưa thỏa mãn, cần phải tấn công một cách mạnh bạo thêm một hồi nữa.

Nhớ rõ điều đó, gã liền cười trêu:

- Các nàng không cần gấp, ta nhất định sẽ khiến các nàng vừa lòng. Đến đây nào! À, trước hết phải tổng Song nhi lên chín tầng khoái lạc mới được!

Nhạc Nhạc vốn không muốn dùng chiêu nhất kích tất sát "Chấn Động Địch Vân", nhưng trong tình huống khẩn cấp này, dù gì cũng đã dùng qua rồi, dùng thêm vài lần nữa thì đã sao? Do đó, gã nhìn Vô Song đang nằm dưới thân mình, cười nói:

- Song nhi, ta muốn nàng bay, vừa bay vừa vui say trên đỉnh khoái lạc!

Chân khí kỳ dị của gã liền tập trung đến long căn, vận khởi kỹ năng chấn động. Yến Vô Song liền há hốc mồm miệng, mắt ứa lệ đào, thân người đạt đến cực độ khoái cảm. Mới trong chốc lát, nàng đã tiết thân như sóng thần, toàn thân vừa nhịp theo tiết tấu, vừa rung lên bần bật. Quả là nàng đang cảm thấy bản thân như đám mây đang bay, bay mãi, vĩnh viễn không hạ xuống, nói đúng hơn là vĩnh viễn không muốn hạ xuống.

Lần lượt, Mộ Dung Kỳ, Thái Vân đều nếm mùi đi mây về gió. Cuối cùng, Nhạc Nhạc ôm Tiểu Vi vào lòng, ôn nhu bảo:

- Hào muội muội, sao nàng lại chờ lâu đến như thế, không như các muội khác, co phải muốn ca ca từ từ an ủi muội không?

Tiểu Vi như con chim nhỏ rúc vào lòng Nhạc Nhạc hôn lấy hôn để, cố ép tòa nhũ phong vào ngực gã, thỏ thẻ đáp:

- Ca đối với muội như thế nào, muội đều thích cả. Ca, muội nhịn không nổi nữa rồi. Ca...

Âm thanh gấp rút ấy nghe như muốn khóc, Nhạc Nhạc biết đây là do trong khi giao chiến, thân thể gã tiết ra khí vị kích tình rất mạnh, nên Tiểu Vi giờ giống như đã uống không ít xuân dược. Nàng hiện giờ như đã ngấm thuốc quá lâu, khát khao cầu được an ủi thương yêu.

Nhạc Nhạc liền dùng cương thương tiến đánh phòng tuyến của nàng, ma thủ nắm bóp cơ thể nàng thô trắng mập núc mập ních, lại dùng giọng ôn nhu nói:

- Tiểu Vi, khi cùng ta hoan lạc, sao nàng không dám nhìn ta?

Tiểu vi run rẩy:

- Ca, tiến vào đi mà, muội muốn lắm, khó chịu lắm rồi!

- Nhìn ca ca này, mở mắt nhìn ca ca thì ca sẽ cho muội thỏa mãn, cho muội sung sướng, giống như bọn Song nhi vậy!

Nhạc Nhạc nhìn chăm chăm đôi mắt khép hờ của nàng, thấy nàng nhẹ lắc đầu, lệ nóng trào ra, mắt vẫn không thêm hé mở. Gã bèn than thầm: "Nàng không thể quên nam nhân trước đây của nàng. Lúc hoan lạc ngay cả mở mắt cũng không dám. Nàng muốn lưu lại ở bên ta, nhưng không dễ quên chuyện dĩ vãng, lại sợ ta nhìn thấy chứ gì? Vậy ta sẽ cho nàng chìm đắm trong khoái cảm, quên hết mọi vết thương trên cơ thể nàng. Nhưng biết đâu được, nàng có quên được vết thương trong tâm trí của nàng hay không?"

Nhạc Nhạc hôn lên mặt nàng, lên mắt nàng, ném nhẹ từng giọt lệ rơi, ôn nhu nói:

- Ta không ép muội, cũng không cần lo lắng gì. Có rất nhiều chuyện dù cố trốn tránh cũng không có ích gì. Chuyện trước kia ca ca vốn không để ý từ lâu rồi.

Lời vừa dứt, thân đã động. Gã dùng phương pháp bình thường nhất, nhưng lại là thứ công pháp cao diệu nhất, yêu nàng. Phương thức đó cao minh không thể tưởng. Nó đánh vào mọi giác quan của nàng. Nó bao gồm lời thì thầm như cầu xin tha thứ, trong đó lại như chen lẫn sự cổ vũ và kích thích. Nó bao gồm cả cái thực thể tiến thẳng vào người nàng, khiến nàng kêu không thành tiếng, ngây ngất tận cùng, để rồi kêu rú một tiếng, tựa không biết bao nhiêu dòng thủy triều. Nàng rút cuộc chỉ còn biết động tình, dâng hiến hết mình cho Nhạc Nhạc. Đầu lưỡi của nàng vờn ra như cầu xin tha thứ, Nhạc Nhạc đáp lại khe khẽ. Gã chọt đưa ngón tay thoa thứ bọt trong miệng lên từng vết thương trên người nàng, tuy là ngoài da, nhưng lại giống như ve vuốt từng góc ngách bị thương trong tâm hồn nàng vậy.

Tiểu Vi cất tiếng yếu ớt lo lắng hỏi:

- Ca ca, xin lỗi, muội không nghĩ như vậy đâu. Chỉ là có đôi khi không biết vì sao mà nó tự đến. Huỳnh đừng trách muội. Ca ca. Muội yêu huỳnh nhiều lắm!

Môi hai người lại áp vào nhau, đầu lưỡi quện chặt. Hồi lâu, khi phân tách ra, gã cũng nói rất nhẹ nhàng:

- Ta cũng yêu nàng, ta không trách nàng. Có một số việc cả đời người không thể nào quên. Đừng trốn tránh, cũng đừng cố quên. Bởi vì nó không hữu dụng. Càng nghĩ phải quên, thì càng sẽ nhớ. Ca ca có khi cũng phải làm như vậy.

- Ca ca cũng muốn quên đi một người nào sao?

- Ai da, có chứ, chỉ sợ nàng ấy sẽ không tha thứ cho ta thôi! A, không nói nữa, biết đâu chừng sau này còn được gặp lại nàng ấy. Đến lúc đó, còn phải nghĩ ra biện pháp để mà đối mặt! Nàng cũng vậy, học cách đối mặt đi, đúng không?

- Ủ, muội sẽ, cảm ơn ca ca!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 43: Tăng Công (Hạ)

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy, Nhạc Nhạc phát hiện ngọc thể lỏa lồ của Yến Vô Song đang nằm phục trên người gã. Những vết thương tím bầm trên thân thể của nàng hiện giờ không còn nữa. Làn da trắng nõn như tuyết khi xưa, hơn nữa lại khoát thêm một vòng hào quang yếu mị. Bờ môi khóe mắt của nàng đang mỉm cười hạnh phúc. Gò ngực mềm mại đang áp chặt lấy người gã. Những nữ nhân khác hiện ngọc thể phô bày nằm sóng xoài khiến cho Nhạc Nhạc lại nổi lòng xuân. Tuy nhiên, lúc này từ bên ngoài vang lên tiếng gõ của nguyên đó là thị nữ mang bữa sáng đến.

Nhạc Nhạc mặc lại y phục, để họ tiến vào. Hàng chục tiểu nha đầu khoảng chừng mười sáu tuổi vừa bày biện thức ăn, vừa lén nhìn Nhạc Nhạc. Cảm giác được ánh mắt của họ, gã mỉm cười nhìn lại. Các nha đầu như bị sét đánh chết đứng tại đương trường, làm rơi bẻ liên tiếp mấy cái đĩa, liên hoảng kinh thối lui ra ngoài.

Các nữ nhân đã sớm bị âm thanh huyền ảo làm cho tỉnh giấc. Họ vui vẻ reo chọc ngắt nhéo nhau cả buổi mới bước xuống giường. Nhạc Nhạc thấy vậy cười nói:

- Còn không đứng dậy, ta đã ăn sáng rồi. Các nàng ăn trước đi rồi hãy mặc quần áo!

Các nàng hừ nhẹ một tiếng, trác yêu gã sao không chờ họ ăn cùng. Yến Vô Song ngồi cạnh Nhạc Nhạc, bắt đầu ăn như lóc cuốn. Kể từ khi có được sự tiếp xúc thân mật với Nhạc Nhạc từ qua đến giờ, Vô Song thập phần mê luyến gã. Tuy nàng vẫn còn chưa biết rõ những chuyện liên quan đến luyến ái nam nữ, song có rất nhiều chuyện không cần được chỉ dạy vì nó vốn là một phần tự nhiên rồi! Nhạc Nhạc cũng thăm phục khả năng khôi phục của nàng. Hôm qua nàng bị gã dày vò đến thắm như vậy, thế mà hôm nay lại trông giống như một người chẳng có chuyện gì.

Trong khi mọi người đang ăn, Dương Mai - Dương Hạnh chợt đẩy cửa bước vào, cười nói:

- Không dám làm phiền các vị, sau khi mọi người ăn xong, phụ thân của chúng ta thỉnh mọi người đến có việc thương lượng. Tiên Vu công tử hiện ở đó đang chờ các vị.

Nhạc Nhạc đã ăn xong, hiện không có chuyện gì làm nghe vậy liền hỏi:

- Người của Lưỡng Hà bang vẫn chưa rút lui à?"

Hai tỷ muội đáp:

- Chính phải, so với mấy ngày trước còn hung mãnh hơn, lại còn bắn đá tảng vào trong sơn trang, mắng chửi yêu cầu chúng ta ra chịu chết.

- Đang buồn không có chuyện gì làm, tiêu khiển chút với bọn chúng xem ra cũng không có gì quá đáng. Các bảo bối của ta ới, mau mang theo binh khí, chúng ta ra ngoài tẩn bộ đồng thời giết người.

Trong mắt Nhạc Nhạc, tẩn bộ so với giết người không có gì khác nhau, một thứ phải động chân, một thứ phải động tay, không khác biệt nhiều lắm, vì đều phải động dục.

Ánh mắt Dương Mai - Dương Hạnh lộ vẻ kinh hoàng, thoáng nhìn nhau rồi nói:

- Bang chủ của Lưỡng Hà bang rất lợi hại. Hôm qua huynh giết hết của họ hơn một trăm người, tên bang chủ này nhất định là tức giận huynh lắm, huynh cần phải cẩn thận đấy!

Nhạc Nhạc cười hi hi giương mắt nhìn Dương gia tỷ muội, nhìn đến nổi mặt của hai người đỏ ửng lên:

- Ôi chao, sao hai nàng quan tâm đến ta quá vậy, còn hơn các vị phu nhân của ta nữa!

Hai người đồng thời nói:

- Tự tác đa tình, cùng một loại với mấy tên xú nam nhân khác, hừm...

Hai người quay ngoắt đầu bỏ đi, không thềm trả lời Nhạc Nhạc.

Các nữ nhân của Nhạc Nhạc đương nhiên là không đồng ý với câu nói vừa rồi của gã:

- Ca ca, chúng muội có quan tâm mà, bất quá, có chúng muội ở bên cạnh bảo vệ huynh, nên không cần lo lắng. Võ công của bọn muội quá lợi hại mà!

Âm thanh lại nhao naho lên.

- Đúng vậy, chúng muội sẽ bảo vệ cho huynh, không ai lo cho huynh hơn chúng muội đâu!

- Các nàng ai cũng quan tâm huynh hết, ca ca à, Kỳ Kỳ quan tâm đến huynh nhất nè!

Nhạc Nhạc toát mồ hôi hột, lần này chính hấn tựa đưa mình lên thót rồi! Gã vội đính chính:

- Ha ha, vừa rồi ca ca chỉ nói chơi thôi, đừng có tin là thiệt chứ.

- A, thì ra là huynh nói chơi, chúng tôi lại tưởng thật

Dương Mai - Dương Hạnh nghe thế liền chán nản thở dài, hai mắt lóe lên nổi mắt mát không nói nên lời. - <http://.com>

Nhạc Nhạc chưa chạy khỏi cửa:

- A, các nàng không phải khuya khuya ... cái đó....Ăn xong rồi càng nàng cũng tới nha, ta đi trước.

Ở sau các nàng đã lấy binh khí vội đuổi theo:

- Ca ca, chờ bọn muội với!

Vào đến đại sảnh dành cho nghị sự, trang chủ Dương Kế, Dương Thừa, Tiên Vu Thác, Quan Thái đều chờ đợi ở đó đã lâu. Nhạc Nhạc cười nói:

- Các vị đến sớm thế!

Những người ngồi đó nghe thế đều lên con, gần giữa trưa rồi mà sớm à? Giờ này mà không sớm gấp, có thể tới đêm may ra. Tiên Vu Thác nào dám nói ra, vội đứng lên thốt:

- Nhạc Nhạc ca đến sáng càng tốt, hãy ngồi ở bên này. Tới qua đến tìm huynh, nghe nói huynh bị thương ngũ mê man, hôm nay rốt cuộc cũng vơi được huynh đến đây.

Dương Kế cũng cười nói:

- Phải rồi, không có người, chúng ta không thương lượng ra được cái gì cả. Bị vây mấy ngày, cũng muốn ra ngoài xem sao. Mọi sinh ý đều bị cắt đứt hết, mỗi ngày mất rất nhiều ngân lượng.

Nhạc Nhạc cười nói:

- Cái này có gì mà thương lượng, vài trăm tên tiểu cường đạo kia chả đáng là vấn đề, chỉ là gã Chu Hạo kia võ công cao cường, nếu có người đánh ngang tài với hắn, những tên khác coi như chờ gặp tử thần!

Dương Gia tỷ muội dẫn các nữ nhân của Nhạc Nhạc cũng vừa chạy tới, một trận hương phong ủa đến, khắp phòng đầy xuân sắc. Tiên Vu Thác liếc khê Yến Vô Song, lòng đau như cắt, thầm nghĩ: "Nha đầu kiều diễm này lại bị Nhạc Nhạc khai hoa rồi, con mẹ nó, đẹp mê người đi, nay thay đổi càng trở nên yêu mỵ. Ai, Trữ Huyền của ta coi như không làm sao so sánh với ả này được!"

Dương kế nghi ngờ hỏi:

- Vương thiếu hiệp, người không dùng mưu kế đối phó với chúng à? Cứ bộ dạng như vậy mà trực tiếp đi chém giết sao?

Nhạc Nhạc thầm chửi um cả lên, lão tử ta cần gì đến mưu với kế, giết người thì cứ giết người, chẳng lẽ lại muốn lão tử đưa nữ nhân đi cống nộp rồi đánh lên giết chúng hơn trăm người một lần nữa à. Nhưng gã lại đáp:

- Dương trang chủ, ngài nói xem nên dùng kế gì hay đây? Bọn chúng chỉ có hơn năm trăm người. Ngài cứ mở cửa trang ra là bọn chúng nhào đến. Trước là cho cung tiễn bắn giết, sau đó hỗn chiến, chém giết cho chúng sạch sành sanh, vậy không phải là dứt điểm rồi sao?

- Ha ha..., trước mắt cứ làm như thế, trong trang của ta có hơn ba trăm hảo thủ, lại còn có hơn hai trăm hai mươi cung thủ, có thêm các vị, xem ra là có thể được.

Dương Kế đã sớm tập hợp được hơn bốn trăm người. Nhạc Nhạc dẫn đầu mọi người đến trước cửa trang, bảo bọn giữ cửa thả điều kiệu xuống. Trong tiếng "keng keng" do thạch bản phát ra mọi người đều nắm chặt binh khí sẵn sàng chiến đấu.

Nhạc Nhạc lại nói:

- Nếu người của Lưỡng Hà bang tiến đến, cung thủ cứ xạ tiễn trước, chờ cho bang chủ hộ pháp của chúng ra mặt, vài vị có võ công giỏi lại tràn đến xé xác chúng. Dương trang chủ tọa trận chỉ huy thủ hạ của ngài, không cho địch nhân tiến vào trong trang.

- Vương thiếu hiệp yên tâm, các cửa vào còn có vài trăm trang vệ thông thường bảo vệ, bảo đảm sẽ không cho địch nhân tiến vào trong trang.

Thạch bản kia vừa hạ xuống, người của Lưỡng Hà bang lập tức báo cáo Chu Hạo. Hơn năm trăm người lập tức tụ tập đến trước cửa trang. Chu Hạo cầm Trọng nhị trường thương hét lớn:

- Giết cho ta, giết sạch những người trong đó!

Hắn bị cừu hận kích thích mù quáng, nhưng thủ hạ của hắn bình sinh cướp của giết người rất nhiều nên dũng khí không nhỏ. Chúng nghe hắn hét, đầu óc liền nóng lên, hung hãn tràn vào trong trang. Nghênh tiếp chúng chính là cung tên.

Hơn hai trăm cung thủ được xếp thành một đoàn, hợp thành từng cặp, nhắm mắt lại cũng có thể bắn. Bên tấn công vừa vọt lên hai ba trọng đã ngã hết hơn trăm người. Phía sau chúng không nhìn thấy được tình hình, nên vẫn có người hô to:

- Giết, giết sạch bọn chúng!

Người phía trước cho dù có sợ, vẫn bị những người phía sau đẩy đi lên. Lên phía trên, để rồi ngã xuống, khắp người cắm đầy Bạch Vũ Trúc Tiễn, giống như những con nhím đầy lông.

Dương Kế mừng rỡ vỗ đùi, không ngờ Lưỡng Hà bang dễ dàng đối phó như vậy. Miệng lão không ngừng la to:

- Bắn, bắn! Bắn chết bọn chúng, bắn sạch bọn chúng!

Giờ khắc này, mọi người đều muốn thấy máu, hận không được giăng lấy trường cung của người khác mà tự mình bắn giết.

Chu Hạo mang theo hai hộ pháp, đứng ở cuối cùng, tưởng rằng nhường cho người của hắn chém giết trước, quây tung một hồi, rồi mới mang theo hai hộ pháp chứng tỏ uy phong. Một lúc lâu sao, lão cảm thấy dường như có điều gì không ổn. Lão không nghe được tiếng binh khí chạm nhau, chỉ thấy người của mình giống như đi vào tổ ong rồi bị giết, rốt cuộc rồi không còn động tĩnh gì. Chờ đến khi chỉ còn lại bảy tám mươi người sắc mặt tái nhợt co lại trước điệu kiều, không dám tiến lên, thì lão mới phát hiện người của Lưỡng Hà bang bị tên bắn chết gần hết rồi. Đối phương không thương vong người nào, hắn theo thói quen rống lên một tiếng "Sát!". Bảy tám chục người còn lại wrong ngạnh tiến lên, trong nháy mắt đều ngã lăn xuống hết, chỉ còn hơn mười người nằm bẹp trên mặt đất giả chết.

Nhạc Nhạc không ngờ giết chết trên năm trăm người lại dễ dàng như vậy. Cao thủ chờ người ta chết hết rồi mới xuất hiện, nhưng họ cũng giống như gã, đứng ngơ ngác bên cạnh. Gã im lìm cả nửa ngày mới có thể lên tiếng:

- Dương trang chủ, người cho thù hạ lui lại đi thôi, đã đến lúc chúng tôi ra gặp chúng rồi!

Dương Kế thấy địch nhân chỉ còn lại ba cao thủ, thù hạ của mình cũng không thể giúp gì, bèn rất hưng phấn dẫn người lui ra sau quan chiến. Lão vừa rút lui vừa cười quát tháo:

- Giết, giết sạch!

Chu Hạo kinh sợ mang theo hai hộ pháp, giẫm chân lên cả các thi thể đầy tên, hét lớn:

- Thô bì! Quả nhiên dùng tên đánh lén, làm thịt sạch bọn chúng, giết!

Vô công của Yển Vô Song giờ đã tăng vượt bậc, thấy Chu Hạo chạy đến, không thém nói một tiếng, vung kiếm ngăn lại. Trường kiếm mềm nhũn đối kháng với trường thương dài mạnh. Quan Thái thấy vậy liền cầm đao sẵn sàng cứu ứng. Thái Văn vốn muốn tìm người để giết, đột nhiên thấy mọi người đều chết sạch, chỉ còn biết chọn đối tượng đang cầm ngọn câu, chính là Lục Côn.

Nhạc Nhạc nhàn nhả nhìn trận đả đấu, nói:

- Thái Văn đánh có chút cật lực, song câu của người nọ có thể khắc chế kiếm của nàng. Tiểu Vi, mau tới giúp nàng!

Giang Tiểu Vi ứng tiếng đáp lời, rút bán nguyệt loan đao ra, phóng lên chém giết. Mộ Dung Kỳ ở một bên thấy vậy hỏi:

- Ca ca, sao vô công Vô Song đột nhiên gia tăng nhiều như vậy a!

Nhạc Nhạc sao dám nói thật với nàng, chỉ biết vờ đáp cho qua:

- Trước đây nàng ấy có nội lực không đủ, nhiều chiêu không thể phát huy, bây giờ nội lực gia tăng, chiêu thức cũng lợi hại hơn. Nàng ấy còn chưa dùng đến tuyệt chiêu đầy, chiêu số đó kinh khủng lắm!

Thái Văn cùng Tiểu Vi là những người đầu tiên giải quyết trận đấu. Thái Văn chém Lục Côn đứt một cánh tay. Bán nguyệt loan đao của Tiểu Vi nhanh như chớp tiện ngang yết hầu của hắn. Thái Văn tra kiếm vào vỏ, xoa tay hưng phấn nói với Nhạc Nhạc bằng âm thanh kiều mỹ:

- Ca ca, ta giết chết được một tên!

Nhạc Nhạc chùi nhẹ mồ hôi trên chóp mũi nàng, cười nói:

- Hình như Tiểu Vi giết hắn, mất một cánh tay chưa chết được đâu!

Thái Văn không đồng ý:

- Rõ ràng là muội đánh trước, Tiểu Vi tỷ chỉ hỗ trợ thôi!

Tiểu Vi cười nói:

- Ta không giành công của người đâu, biết người thích giết người như vậy, lần sau ta sẽ chém đứt cánh tay, người chém cổ hắn, vậy là được chứ gì!

Thái Văn cười nói:

- Ha ha, Tiểu Vi tỷ đối với ta thật tốt a!

Nhạc Nhạc trầm nghĩ: "Sao mấy mỹ nữ này thích thấy máu thế nhỉ? Giết người mà cũng giành giật, giống như hũ đi đồ chơi vậy. Nhưng mà ta cũng thích."

Sát mặt của Mộ Dung Kỳ thì trắng bệch, nói:

- Ca ca, sát nhân ác lắm, máu chảy nhiều như vậy. Nhìn kìa, những người này chết thật là khó coi!

Vào lúc này, nàng ta còn khó chịu chuyện người chết có "cái tướng" khó coi như thế nào....

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tiến Sát

Yến Vô Song kiêu ngạo quát lên một tiếng, bị Chu Hạo bức bách xuất ra tuyệt chiêu "Hội Phi Địch Thủy", ngọc thủ mềm mại của nàng dựng lên như tế kiếm, uốn éo rất kỳ diệu, cánh tay ngọc phản ánh tựa như không có xương. Chân khí lam sắc khởi phát theo chân nàng bao bọc toàn thân, đang mềm mại như nước, đột nhiên bành trướng thành đại hải, từ màu lam biến thành những làn sóng hoa trong suốt, biến khuôn viên ba trượng xung quanh như rơi vào thế giới nước, chứa đầy bọt khí.

Chu Hạo liền triển khai hộ thể chân khí, sắc mặt tái nhợt, hết dưới lại trên, mãi vậy vùng mà không thể nào ra khỏi được thế giới nước ấy. Yến Vô Song như một con cá nhỏ tung tăng đùa giỡn, ngược nước lượn lờ, tự do quần quật xung quanh Chu Hạo.

Nhạc Nhạc cùng chúng nữ nhìn đến tròn mắt há mồm, Vô Song cũng thích khoa trương ấy nhỉ, khinh công cũng rất thần kỳ, thật giống như đang ở trong nước, chèn ép Chu Hạo kêu thét điên cuồng. Hắn liều mạng vọt ra khỏi thủy vực, miệng phun vài ngụm máu tươi.

Chu Hạo sinh ra ở vùng sông nước, nhưng chưa từng thấy qua thứ nước kinh khủng như vậy. Y không còn tâm tư nào đánh tiếp, muốn bỏ chạy, nhưng Nhạc Nhạc đã chặn mất đường lui của y.

Yến Vô Song cũng mệt mỏi đứt hơi, thở dốc hù hụ không ngừng, được Mộ Dung Kỳ dìu đỡ quay về. Một chiêu vừa rồi đã hao tổn ít nhất chín thành chân khí của nàng.

Nhạc Nhạc thấy sau khi Yến Vô Song sử chiêu vừa rồi, nội lực tiêu hao trầm trọng, không còn sức tái chiến nữa, nên vội bước tới trước, ngăn Chu Hạo lại. Hắn đùa cợt:

- Chu bang chủ, tiểu nha đầu này có công phu không tệ, hôm qua ngươi quả là có mắt nhìn người, quả nhiên là chọn ngay ả, ngươi nói ta sao mà bỏ được!

Chu Hạo kinh sợ trong lòng, thật là đáng giận, hôm qua rõ ràng ả là một nha đầu có võ công vào hàng tam lưu, thế mà hôm nay lại biến thành nhất lưu cao thủ! Nhạc Nhạc không cho hắn đủ thời gian cân nhắc, vừa tới đã dùng "Manh mục chi quang". Ánh sáng làm tối mắt, kiếm quang vừa chớp động, Chu Hạo đã vội nhắm hai mắt lại tránh né chiêu đó. Nhạc Nhạc biết sẽ có tình huống này. Chiêu đó chỉ có thể xuất kỳ bất ý sử dụng. Nếu để người ta biết được, nhất định sẽ có đề phòng. Chiêu thứ hai "Mân cô chi thủ" lại xuất ra, thân kiếm liền có máu, nhưng Nhạc Nhạc biết sát chiêu này lại bị hắn tránh được. Nó chỉ đâm lên bàn tay hắn. Hắn đã dùng thủ chương ngăn kiếm lại.

Nhạc Nhạc trầm ngâm: "Mình bị thương nên chiêu thức không đủ lợi hại, tốc độ không theo kịp địch nhân, đối phó với cao thủ tương đương hoặc cao hơn mình chút xíu còn được, chứ đem so với cao thủ vượt hơn mình hẳn một cấp thế này, thì y sẽ dễ dàng tránh được tuyệt chiêu của mình. Xem ra phải sáng tạo thêm vài chiêu mới, trước hết phải nghĩ ra chiêu gì cái đã, không biết có thành công hay không nữa!"

Lúc này Quan Thái đã giải quyết xong đối thủ, đứng ở bên cạnh các nữ nhân, nhìn Nhạc Nhạc giao đấu cùng Chu Hạo.

Nhạc Nhạc dựa vào thân pháp tuyệt diệu của mình, né tránh thương pháp mãnh liệt của Chu Hạo. Hắn tạm thời dùng những chiêu thức đơn giản mới sáng tạo ra, nhất thời khó phân cao thấp. Nhạc Nhạc suy tư, mỗi lần sáng tạo ra chiêu mới đều là trong trạng thái tâm kích động mạnh nhất, tư tâm mạnh nhất, thành kính nhất. Loại tình cảm đó chỉ có trước khi chết, cũng là lúc Ngự Nữ chân khí thịnh nhất. Vì tình thâm, lại dùng khí thịnh mà xuất chiêu, lập tức nó như Quan Vũ hạ sơn, dũng mãnh tiến thẳng lên trước, không có gì cô kỵ, vì ái mà toàn lực đánh ra.

Nhạc Nhạc thấy Chu Hạo mặc dù đang bị thương, nhưng vẫn hung mãnh ngoan cường. Do đó, lòng sinh cường trong người bị kích thích dữ dội, Ngự

Nữ chân khí được vận chuyển lên cao độ, song thủ nâng cao Truy Tâm kiếm, giữa mặt thét dài, phóng vút lên không trung hàng mấy trượng, hộ thể chân khí màu hồng càng lúc càng dày, phạm vi càng thu hẹp lại. Cuối cùng, thể khí màu hồng phần đó rút lại chỉ cỡ Truy Tâm Kiếm, bóng hình của Nhạc Nhạc cũng không còn. Thứ đang bay trên không chỉ còn lại thanh kiếm, mang theo kiếm khí dày đặc màu hồng phấn, tựa như con xích long lao nhanh đến Chu Hạo. Trong nháy mắt, Nhạc Nhạc đã dùng chân khí cường đại, mô phỏng theo cảnh giới thân kiếm hợp nhất, người tức là kiếm, kiếm tức là người, nhân kiếm hợp nhất!

Chu Hạo kinh hãi thất sắc, thất thanh nói:

- Thân kiếm hợp nhất? Sao lại như thế chứ?

Xích long kiếm khí màu hồng đó như kéo theo cái đuôi dài, sắc thái ngạo thị tất cả mọi thứ, lại kiên định vô hối, hiện rõ khí phách nếu không đạt mục đích thì không bỏ qua. Trong lúc hắn còn đang ngạc nhiên, hồng long kiếm khí đã xuyên phá hộ thể khí trảo của hắn, xuyên thủng trái tim, xuyên suốt người. Cao thủ đánh nhau chính là trong lúc này, thời khắc này quyết định mãi mãi.

Truy Tâm kiếm bay đến phía sau Chu Hạo năm trượng, kiếm quang biến mất, Nhạc Nhạc cảm kiếm hiện thân, bạch y bay bay, không dính một chút máu. Chu Hạo đang đứng ngây dại đột nhiên nổ tung, huyết nhục bay tứ tán, không còn cái nào hoàn chỉnh. Bọn nữ nhân reo hò vui sướng, Nhạc Nhạc mỉm cười. Biểu hiện của hắn rõ là không dễ dàng gì. Chân khí trong nội thể lúc này trống rỗng. Theo cảnh giới trước mắt, gã căn bản không xuất ra được chiêu kiếm thứ hai. Một chiêu vừa rồi đã phí hết chân khí.

Chúng nữ vây quanh Nhạc Nhạc, cười hỏi:

- Ca ca, chiêu vừa rồi rất uy mãnh, đẹp mắt, giống như một con xích long bay lên không vậy. Chúng muội cách khá xa mà vẫn cảm thấy sợ hãi, vô lực đề kháng, chiêu đó có tên gọi là gì vậy?

Nhạc Nhạc cười nói:

- Thứ mà người không thể ngăn cản được chính là cảm tình. Ta đã kể cho các nàng nghe về chuyện của Lạc San. Chiêu này có liên quan đến nàng, đến lời thề không bao giờ hối, do đó nó có tên là "Thệ ngôn".

Thần sắc của Mộ Dung Kỳ chợt âm trầm, trầm trầm nói:

- Từ đầu ta theo ca ca đã không hối hận rồi. Vô luận là phát sinh chuyện gì, Kỳ Kỳ cũng chỉ yêu một mình ca ca, mãi kiên định như lời thề ấy, bất chấp tất cả như lời thề ấy.

Nhạc Nhạc nhìn thấy thần sắc không tốt của nàng vội quan tâm hỏi:

- Kỳ Kỳ làm sao vậy? Không thích nhìn người chết à, chúng ta trở về nghỉ ngơi thôi, lại đây cho ca ca ôm một cái nào!

Mộ Dung Kỳ được Nhạc Nhạc ôm, nhất thời vui vẻ nở ngay nụ cười, lại cất giọng ngọt xớt:

- Ca ca ôm muội về đi! Ha ha, được ca ca ôm thật là hạnh phúc.

- Muội cũng muốn ôm, ca...

- ...Còn muội nữa

Nhạc Nhạc thấy Quan Thái đứng ở một bên, do dự không chừng, giống như có chuyện muốn nói, vội vàng buông các nữ nhân ra, đi tới vỗ vỗ vai hắn cười hỏi:

- A Thái, muốn nói với ta cái gì?

Quan Thái sừng sốt một hồi, rồi cười nói:

- Hắc hắc, sao ngươi biết ta có chuyện muốn nói? Ta đang muốn hỏi cái chiêu vừa rồi ngươi làm thế nào mà nghĩ ra được, cái cảnh giới thân kiếm hợp nhất đó còn lâu ngươi mới đạt tới mà?

Nhạc Nhạc cũng cười đáp:

- Ha ha, bị ngươi nhìn ra hết rồi. Đó chỉ là một thứ ảo giác, sử dụng chân khí mạnh mẽ bao trùm mình cùng binh khí, đưa điểm phát sáng lên trên binh khí, khi ánh mắt địch nhân dừng lại đủ lâu trên binh khí thì sẽ bị cường quang của nó làm cho mê hoặc, hộ thể chân khí nhanh chóng mỏng đi, chung quanh biến thành một màu giống nhau, lại dùng nội lực trong thân thể đè ép, liền tạm thời biến thành thân kiếm hợp nhất. Đạo pháp của ngươi cũng có thể làm như vậy, nhưng sẽ rất hao tổn chân khí, nếu không phải lâm vào thời khắc thiết yếu thì đừng nên sử dụng.

Quan Thái mở to hai mắt nhìn, hưng phấn cười nói:

- Ha ha, Nhạc Nhạc ngươi thật lợi hại, chiêu thức như vậy mà ngươi cũng nghĩ ra. Cảm ơn ngươi đã nói cho ta biết, ta nghĩ ta cũng sẽ sử dụng, thật không biết sao mà ngươi lại nghĩ ra nó được!

Nhạc Nhạc cười cười bỏ đi, đương nhiên là không màng giải thích với hân. Bởi vì bối cảnh để sáng tạo ra chiều thức đó hân không thể giải thích được. Quan Thái làm sao hiểu được bình khí chính là thế ngôn, ẩn tàng trong thân thể là thật tâm. Trên thế gian này, rất nhiều tình nhân đều chú ý đến lời thề. Nghe nhiều lời thề thốt, dễ rồi bỏ bê chân tâm. Chân tâm mất rồi, thì lời thề ấy sẽ quay ngược lại giết người. Lời thề mà kiên định, thì sẽ giết chết đôi phương. Lời thề không kiên định, sẽ giết chết song phương.

Lưỡng Hà bang cứ như vậy mà biến mất. Từ Sa son trang tự tại an nhiên trang trí đèn đuốc, hoan hỉ khánh chúc. Dân chúng bị nhốt lâu trong trang, đua nhau chạy ra ngoài. Cuộc sống bận rộn cả lên, cả son trang say sưa trong niềm vui sướng. -

Tiên Vu Thác còn có việc phải làm, mang theo thủ hạ rời khỏi. Nhạc Nhạc viết hai phong thư nhờ hân mang về, báo cho bọn Lạc San, Tiên Vu Yên cùng mọi người rằng họ đều bình an. Đồng thời tỏ chút tình tưởng nhớ.

Sáng sớm hôm sau, Nhạc Nhạc cùng Quan Thái dẫn chúng nữ ly khai son trang. Dương Kế cũng tự mình cưỡi ngựa đi cùng, tiễn họ xuất trang. Còn Dương Mai, Dương Hạnh thì lại rời rít đòi đi cùng Nhạc Nhạc đến hoàng thành du ngoạn. Nhạc Nhạc nhìn về mặt của hai tỷ muội nàng, dĩ nhiên hiểu được vài phần, bèn đưa mắt hỏi ý Dương Kế.

Dương Kế tuy biết Nhạc Nhạc là con rể của Tiên Vu thế gia, nhưng nếu nhún nhường cho con gái lão quan hệ với hân, thì Từ Hà son trang coi như có hậu thuẫn. Vừa rồi nhìn thấy võ công của Nhạc Nhạc và mấy vị phu nhân của hân, cùng với cách con gái mình nhìn Nhạc Nhạc, lòng lão đã ngầm quyết định.

Giờ nhìn thấy ánh mắt Nhạc Nhạc, lão lập tức minh bạch, bèn cười nói:

- Hai nha đầu này chưa bao giờ đi xa nhà, xin Vương thiếu hiệp chiếu cố nhiều vào, chỉ cần chúng nó bình an vô sự, ta cũng không lo lắng gì. Thành thoảng cho chúng về thăm nhà là được rồi!

Nhạc Nhạc rộn rã trong lòng, cái này là các ả đi chơi mà, sao lại đem cái ngữ khí giống như phó thác chung thân ra nói vậy? Hân lại thấy bộ dạng thẹn thùng của Dương Mai và Dương Hạnh, hiển nhiên hiểu rõ, bốn nữ nhân còn lại cũng đã minh bạch hết rồi.

Nhạc Nhạc vốn đã động tâm đối với hai tỷ muội, giờ thấy có chuyện tốt sao lại có thể buông tha, bèn cười nói:

- Dương trang chủ yên tâm, tỷ muội họ đi theo tôi, tôi sẽ dùng tánh mạng bảo vệ họ. Nếu bọn họ nhớ nhà, tôi sẽ sắp xếp tự thân đưa các nàng trở về!

Lời hân vừa nói, mọi người đều hiểu. Bốn nữ nhân vội vàng kéo hai tỷ muội lại cùng một chỗ, nói cười vui vẻ, khiến cho Dương gia tỷ muội thẹn thùng không dám ngắt đầu. Dương Kế truyền lệnh cho gia bộc chuẩn bị một ít hành lý đơn giản, rồi cùng Nhạc Nhạc rời khỏi Từ Sa son trang.

Dương gia tỷ muội không khóc lóc vì xa nhà, ngược lại cao hứng giống như chim nhỏ rời khỏi lồng, nói lủi lo không ngừng. Họ lại thường xuyên giương mắt nhìn Nhạc Nhạc. Hân cũng thường cùng các nàng nhìn nhau giao tình, cảm tình tăng tiến không ít suốt đường đi.

Từ Sa son trang cách bến sông chỉ khoảng năm mươi dặm. Nhạc Nhạc cùng các nàng thông thả tới thị trấn trên bến sông thì đã giữa trưa.

Tiểu trấn này náo nhiệt khác thường, đây là bến sông lớn nhất phụ cận Nhữ Dương thành, hơn nữa cũng rất gần Hoàng thành nhất. Hầu hết người muốn đi đến Hoàng thành đều lên thuyền tại đây.

Nhóm người họ đi xen lẫn với đám người náo nhiệt, chợt nghe tiếng một nữ nhân quát mắng:

- Dâm tặc, chạy đâu cho thoát!

Lòng Nhạc Nhạc lạnh ngắt, thầm nghĩ: "Không phải chửi ta chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Thệ Ngôn

Nhạc Nhạc rất sợ nghe hai từ "dâm tặc", lời vừa phát ra đã khiến cho gã lưng búng lỗ tai!

Trước cửa tửu lâu gần đấy, mọi người đi đường chợt chạy tứ tán, tiếng đá đầu vọng đến liên miên bất tuyệt. Một vài người qua đường vô tình bị thương, cất tiếng rên la thảm khóc. Những thương nhân thấy thế nhất loạt rời khỏi đường trường, chỉ còn lại những kẻ lón gan hiếu kỳ cùng các nhân sĩ võ lâm.

Yến Vô Song nghe tiếng người đánh nhau vọng đến, bèn hưng phấn thốt:

- Ca, nhanh lên, chúng ta qua đó xem xem!

Nàng vỗ mông ngựa, giục nó tiến lên đi trước. Tiểu Vi thấy vậy cười nói:

- Cô à này thật là thích gây nhiệt náo. Ca, chúng ta cũng đi mau lên!

Tại trường hồn chiến có ba người, hai người còn trẻ tuổi đang cuồng đấu với một lão nhân hơn năm mươi tuổi. Lão nhân ấy mặt trắng, cằm không râu, ánh mắt có thần. Tuy mặt lão đầy vết chân chim, nhưng y phục toàn thân lại rất diêm dúa, hoa hòe, mỗi chiêu tung ra đều như bướm bướm vờn hoa, rất tiếu vánh tai trái chỉ còn một nửa. Nếu không khoác lên mình tấm áo choàng hoa lệ đó, chắc hẳn lão sẽ mang diện mạo của một tiên sinh dạy học đáng kính. Nhưng trong tình thế hiện tại, nét mặt ấy lại tràn đầy khí tức quái dị.

Nhạc Nhạc từng nghe sư phụ nói qua về cổ sự của những đám tộc nổi danh trên giang hồ. Lão nhân này nhất định là Sắc quỷ, một trong ngũ quỷ của Quỷ ngục môn. Mộ Dung Kỳ đang đứng cạnh đó chột thốt lên:

- Ca, hai người này chính là người của Kiếm tông. Nam chính là Dịch Trì Công, nữ tên là Hàn Thu. Còn lão đầu kia chắc hẳn là Sắc quỷ của Quỷ ngục môn!

Yến Vô Song cũng lên tiếng:

- Kiếm pháp của họ thật lợi hại, nhưng lão quỷ cũng đáng để không kém, chỉ tay không vùng quyền mà điềm nhiên bình thủ với họ...

Nhạc Nhạc liền giải thích:

- Võ công thiện dụng nhất của Sắc quỷ chính là song thủ, do đó có đưa kiếm cho lão, lão cũng không thèm. Mỗi người đều có ưu nhược riêng. Song nhị, ba chiêu ta dạy cho nàng cứ học cho tốt, nhất định không kém võ công của người khác đâu!

Yến Vô Song gật đầu đáp:

- Ca, muội biết rồi! Kiếm pháp của cô nương kia có phải là Thu thủy kiếm pháp phải không?

Nhạc Nhạc hào hứng bảo:

- Không sai, nàng ta đích thực là đang dùng Thu Thủy kiếm pháp đấy. Kiếm pháp mặt nước hồ thu, uyển chuyển và rõ ràng. Kiếm quang múa lượn như ngân xà, khi tĩnh thì kín bưng như đáy hồ, khi động thì như sóng dậy ba đào, chiêu nọ tiếp chiêu kia, liên miên bất tuyệt, kiếm sau cần mật hơn kiếm trước, càng đánh càng nhanh.

Tiên Vu Dã đã kể cho hắn nghe về chuyện Kiếm thần từng sáng tạo ra kiếm pháp thành danh như thế nào. Lão đã dựa vào sự biến hóa của thủy trong bốn mùa xuân, hạ, thu, đông mà cảm ngộ ra bộ kiếm pháp này. Tuy Kiếm thần đã tinh lọc toàn bộ kiếm chiêu quy thành một kiếm, đồng thời cải danh cho bộ kiếm pháp này thành "Kiếu Giản Nhất Kiếm", nhưng một kiếm đó lại bao hàm toàn bộ kiếm chiêu của lão. Sau đó, lão dựa vào tính cách của bốn đệ tử, truyền riêng cho mỗi người họ một cách biến hóa khác nhau.

Thái Vân cũng xen vào hỏi:

- Ca, huynh giảng giải quả là hay. Nhưng bộ Hạ thủy kiếm pháp làm sao mà hình dung cho được?

Nhạc Nhạc cười đáp:

- Nước mùa Hạ thì như dòng hồng thủy từ núi cao, dội thẳng từ trên xuống, khai sơn phá thạch, gặp vật cản ắt phải đánh bay, cuộn cuộn như thiên lôi, kiếm quang mang theo sự kỳ diệu của lực câu dẫn, trong cương có nhu. Do kiếm pháp của lão từ nước mà ra, vô luận biến hóa như thế nào thì cũng nhu nhuyễn như nước cả!

Yến Vô Song lại thắc mắc:

- Ca, trong tuyệt chiêu của muội cũng bao hàm cái đạo lý của Thủy, nếu như luyện tới đại thành liệu có đánh bại được bọn họ không?

Nhạc Nhạc cười đáp:

- Ba chiêu của Vô Song quả có bao hàm Thủy. Bất quá ba chiêu đó biến hóa cực nhanh, từ thủy hóa thành mây, từ mây tạo thành mưa, mây mưa giao hòa, chính là hiện tượng biến đổi phi thường của tự nhiên. Đây chính là tuyệt kỹ của Điện Đảo vương vào khoảng bảy trăm năm về trước. Dù cho cảnh giới tu luyện của họ khá cao, nhưng khi Song nhị luyện thành kiếm pháp này, thế gian cũng khó tìm được đối thủ, dĩ nhiên là có thể đánh bại bọn chúng rồi!

Yến Vô Song liền cao hứng, cười nói:

- Ha ha, muội nhất định phải luyện cho tốt ba chiêu này. Muội nhất định sẽ trở nên lợi hại, nhất định sẽ đánh cho tên Điện Thăng toi bời hoa lá, đòi món nợ dám hại muội thiếu chút nữa là mất mạng.

Dương Vũ, Dương Hạnh thiếu não than thở:

- Nhạc Nhạc ca, sao họ đánh nhau lâu vậy, chúng muội đói bụng lắm rồi, chỉ muốn ăn thôi!

- Ha ha, đừng có quá khản trương mà, lão đầu đó công lực không kém đâu, trong vòng trăm chiêu nữa chưa chắc đã phân thắng bại, công phu của hai nàng thế nào?

Hai tỷ muội đưa mắt nhìn nhau, bèn lên đáp:

- Cha chỉ truyền cho bọn muội một ít khinh công, còn kiếm pháp thì còn kém lắm, không biết có phải bọn muội ngốc lắm không nữa?

Thấy Nhạc Nhạc không nói gì, Yến Vô Song liền cười đỡ lời:

- Khách khách, không sao đâu, ca ca có thể giúp gia tăng công lực cho các muội. Vào lúc thích hợp chúng ta cũng sẽ chỉ giáo thêm công phu cho, lúc ấy võ công của hai muội sẽ lợi hại lên ngay. Lúc trước võ công của ta cũng chẳng hơn các muội là bao nhiêu.

- Thật hả, Nhạc Nhạc ca nhất định phải giúp chúng muội đó nha. Chúng muội cũng phải luyện được võ công lợi hại!

Hai tỷ muội nghe được có thể gia tăng công lực, nhất thời kích động, gương mặt đỏ hồng, đôi mắt đầy kỳ vọng tha thiết nhìn Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc nghĩ thầm: "Ta thật không phí công mở miệng. Song nhi đã giúp ta có được hảo sự này, hí hí! Hà hà, ta đương nhiên là đáp ứng rồi!" Nhưng ngoài miệng lại nói:

- A, việc này rất nguy hiểm, để ta cân nhắc kỹ lại đã!

- Nhạc Nhạc ca, chúng muội nhất định đều sẽ nghe lời huynh. Huynh giúp chúng muội gia tăng công lực đi. Nếu chúng muội có võ công đủ để tự bảo vệ mình, huynh cũng không phải bận tâm lo lắng nữa. Kỳ thật chúng muội cũng thông minh lắm, chỉ cần có người hướng dẫn, nhất định sẽ trở thành cao thủ!

Hai tỷ muội thấy Nhạc Nhạc chưa đồng ý, vội lên tiếng thuyết phục, bảo chứng, thanh âm kiều mị, thật khiến cho người ta khó mà cự tuyệt cho được.

Lòng Nhạc Nhạc đang hoan hỉ lên chín tầng mây song hần vẫn "bất lực" thờ dài:

- Được rồi, xem hai nàng ngoan ngoãn có thừa như vậy, sau này nhất định phải nghe lời ca ca, biết chưa.

Hai tỷ muội cao hứng vội vã gạt đầu, sung sướng cười không ngậm lại được, trong chốc lát cũng đã quên mất chuyện ăn uống, vui vẻ liếc nhìn Nhạc Nhạc.

Quan Thái đột nhiên la lên:

- Nhạc Nhạc, lão đầu dùng độc, cái thứ phấn màu hồng nhạt đó là độc được gì thế?

Nhạc Nhạc cũng trông thấy từ thân hình sắc quý tán xạ ra phấn hồng nhạt, đáp:

- Lão danh xưng là sắc quý, còn có thể dùng loại độc gì khác nữa!?

Thái Vân kinh hãi hỏi:

- Có phải khó đối phó lắm không?

Trong nàng bỗng dâng lên một nỗi lo sợ mơ hồ.

- Xem kia, mọi người xem Dịch Trì Công đã phải bế khí ngưng thở, không dám hé môi. Nhưng Hàn Thu lại khác.

Nhạc Nhạc liếc nhìn Hàn Thu, thấy nàng vẫn hô hấp liên tục nhưng đôi mắt vẫn một màu đen bóng không một chút biến hóa, nghĩ rằng nàng nhất định có bảo ngọc hộ thể hay bảo vật gì đó.

Mộ Dung Kỳ lo lắng hỏi:

- Hàn Thu làm sao?

Thái Vân kinh hãi la lên:

- A, ca, sắc quý đang dồn lực tấn công Hàn Thu, nàng ta nhất định sẽ nguy hiểm. Chúng ta phải giúp nàng ta.

- Không sao, nàng ta chẳng sao đâu, các người xem.

Nguyên lai sắc quý thấy thể công của Dịch Trì Công chậm lại, bèn muốn trước tiên khống chế Hàn Thu mà không lý tới Dịch Trì Công nữa, tập trung

toàn bộ chiêu số nhằm vào Hàn Thu công kích. Hàn Thu tựa hồ chống đỡ không nổi, tay kiếm dần buông lơi. Sắc quý đại hỷ, một tay hướng tới mệnh môn huyết, một tay điểm xuống. Ngay khi ngón tay chạm vào làn da của Hàn Thu cùng với ý nghĩ đắc thắng trong đầu, đột nhiên cảm thấy lạnh ngực, toàn thân lập tức thấy băng lãnh.

- Ngươi, ngươi không sao, không trúng độc ư?

Lão nhìn mũi thanh trường kiếm đang kê sát ngực, không cam tâm hỏi.

Hàn Thu không còn tỏ ra lo sợ như một khắc trước, trở lại vẻ kiêu mị, thần sắc lãnh ngạo lạnh nhạt đáp:

- Ta có huyền băng ngọc!

Kiểm bật xuất, sắc quý cười khở ngả gục xuống, máu đỏ loang nhanh. Trên thế gian này chỉ có thiên hàn thạch là có khả năng phòng tị độc, danh tự huyền băng ngọc chính là một khối thiên hàn thạch. Tiếc cho sắc quý không ngờ nàng có khối ngọc ấy. Trên thân khối ngọc có khắc ba chữ "Huyền băng ngọc", vốn là vật của hân luôn mang theo bên mình từ thuở nhỏ. Lớn lên một lần được người cứu, liền đem huyền băng ngọc tặng cho người, chỉ nhớ rằng người đó ở họ Hàn. Không ngờ hôm nay gặp người mang ngọc, lại là ngày giỗ của mình. Hơn nữa, nữ tử này cũng ở họ Hàn, làm sao lão không cười cho được!

Trông thấy biểu tình trước khi chết của lão, Nhạc Nhạc vô cùng kỳ quái, bởi vì khi sư phụ hân qua đời, vẻ mặt cũng hiện ra nét cười như vậy, trong lòng thâm nghĩ:

- Phải chăng cứ là dâm tặc thì khi chết sẽ cười? Hay là đến lúc chết vẫn còn thấy được những thứ khiến cho tâm trạng hưng phấn! Hắc hắc, bất quá ta không cần phải bẽ hoa, vì hoa tự nhắm ta mà chạy tới!

- Sắc quý, sắc quý, ta tới muộn mất rồi!

Một lão già khô gầy phi thân lao tới trước sắc quý, thống khổ ôm lấy thi thể lão. Da mặt lão vàng vọt, trên mặt như không có thịt, cặp mắt trũng sâu, lưỡng quyền nhô cao, cái miệng mở to méo mó vì thống khổ, để lộ cả bộ răng xỉn vàng khè. Lão từ từ nhòm dậy, lạnh lẽo thét lớn:

- Hai phái chúng ta nước sông không phạm nước giếng, tại sao kiếm tông các ngươi phải truy sát sắc quý?

Về mặt lão biểu hiện sự đau khổ lúc này, thật chẳng khác gì nga quý đến từ địa ngục, mà quả thật lão được gọi là nga tử quý.

Hàn Thu lạnh đạm đáp:

- Đem qua lão lên vào Mộc tướng quân phủ, ngươi nói lão có đáng giết không? Bị người phát hiện, lại không chịu hối cải, sáng nay ra đi đúng lúc Mộc phu nhân đang lễ bái, liền hạ thủ phu nhân, ngươi nói lão có đáng chết không?

- Ngươi, ngươi nói lão hạ thủ Mộc phu nhân. Ta sao có thể tin rằng sắc quý dám vào Mộc vương phủ. Ta sẽ giết ngươi, báo thù cho lão.

Nga tử quý nghiêng rằng hân học, từ trong tay áo thò ra một bàn tay khô quắt, ngón tay dài mà khẳng khiu sạm màu, không có một chút huyết sắc nào. Hàn Thu lộ xuất thần sắc ngưng trọng, từ từ lùi lại bên cạnh Dịch Trì Công. Dịch Trì Công hai mắt ánh dục hỏa, sắc mặt cũng trở hồng nhuận, song lại trấn áp xuống cùng Hàn Thu lo ngại chăm chú hướng tới nga tử quý.

- Chà, đó là Cửu u chương. Điền mỗ có một phen nhiệt náo rồi!

Phách vương kiếm Điền Thăng đứng yên phía sau cái xác, cây cự kiếm cài sau lưng, thân kiếm dài và rộng bản, cây trường kiếm này nặng tám mươi sáu cân, tha nhưng thị nhất kiếm tiêu sắt, sắc mặt trầm tĩnh.

Nga tử quý từ từ chuyển thân, mục quang sâm lãnh rời tới phía sau, nơi cài cây cự kiếm, hỏi "Phách vương kiếm?"

- Chính thị!

- Quý ngục môn cùng Điền gia nhà ngươi vốn vô cừu vô oán, tiểu bối ngươi chớ nên đa sự!

- Người ta thường nói, có ân tất báo, có thù phải trả, đâu phải chỉ một từ đa sự!

Điền Thăng trừng mắt lạnh lẽo nhìn Nga Tử Quý, hữu thủ đưa lên án tại đốc kiếm.

- Ngươi nói vậy là ý gì?

- Ba mươi năm trước, Điền gia nhị tiền bối thăm tử dưới Cửu u chương, ngươi nói đó có phải cừu không. Kiếm tông lại có ân với Điền gia, ngươi nói ta có nên báo ân không!

- Cáp, cáp, cáp, hảo hảo!

Nga Tử Quý nghiêng rằng cười nói, đột nhiên ôm lấy thi thể Sắc Quý, phi thân bay đi. Tuy phải mang theo một thầy người nhưng tốc độ phi thân của lão vẫn thật kinh nhân.

- Lão tử cũng có thù tất báo, các ngươi hãy đợi đây!

Thanh âm vọng lại từ đằng xa, âm hàn lạnh lẽo, giống như âm thanh phát xuất từ trong lòng đất.

Dịch Trì Công cùng Hàn Thu hướng tới Điện Thăng hành lễ, nói lời cảm tạ

- Đa tạ Điện huynh tương trợ. Chắc huynh chuyển này ra ngoài có việc trọng yếu!

Điện Thăng sắc diện hòa hoãn trở lại, trên miệng xuất ra nụ cười nhẹ, đáp:

- Đừng nói tới chuyện tương trợ nữa. Ta lần này ra ngoài là có việc riêng, tẩu xáo lại gặp hai vị ở đây, sẵn dịp chúng ta đến từ lâu đàm luận a!

Dịch Trì Công cười khổ nói:

- Sự muội hãy cùng Điện huynh đến vọng giang lâu trước, ta phải đi trước, ha ha, hội kiến!

Hàn Thu gương mặt ửng hồng mời:

- Điện huynh, chúng ta hãy tới từ lâu trước rồi đợi huynh ấy!

Yến Vô Song nhìn thấy Điện Thăng, vội vã núp vào sau lưng Nhạc Nhạc, kiêu mị nói:

- Ca, hồi nãy chỉ là người t among muốn được vậy, không nghĩ gặp kẻ thù sớm đến vậy, huynh giấu cho người ta nha!

Nhạc Nhạc cười lớn:

- Khắc trước muội còn đòi đánh gã, giờ gã đã đến đây, muội lại trốn đi. Cáp, cáp, đừng sợ, đã có ca ca đây!

Quan Thái đứng bên cạnh cũng mỉm cười tiếp lời:

- Ta mấy ngày nay cũng đã có tiến bộ, có lẽ nên cùng gã tái chiến một phen, hắc hắc!

Vọng giang lâu tại Phong Nguyệt quốc đích thực là một nơi thắng cảnh, không biết được xây dựng từ khi nào, chỉ biết trong lịch sử Phong Nguyệt quốc, cũng đã có ghi chép về Vọng Nguyệt lâu. Tòa lâu được xây dựng trên một cự thạch to lớn, nằm bên bờ sông. Tòa lâu cao ba tầng, tầng trên cùng không xây tường, tứ phía chỉ dựng hàng lan can cao nửa người để bảo vệ khách nhân. Từ trên tầng lâu này phóng tầm mắt có thể nhìn ra rất xa, tại có nghe được tiếng gió thổi mây bay từ bốn phương tám hướng.

Tầng một đón tiếp khách bình dân, tầng hai tiếp khách trung lưu còn tầng ba chỉ dành cho quý nhân. Bởi vì càng lên cao, giá càng lớn. Nhạc Nhạc chưa từng đến vọng giang lâu, chỉ biết trong sách vở ca ngợi nơi này cảnh đẹp như cổ tích, trong lòng chợt nổi lên sự so sánh. Cũng biết trăm nghe không bằng một thấy, dù cho đã đọc bao nhiêu cũng không thể so với đến tận nơi thưởng ngoạn mỹ cảnh. Ngoài ra, đồ ăn ở Vọng giang lâu còn vang danh thiên hạ.

Nhạc Nhạc, Quan Thái cùng chúng nữ lên thẳng lầu ba, đi theo còn có vô số ánh mắt khách nhân. Khi lên tới lầu ba, âm thanh ồn ào náo nhiệt nơi đây đột ngột ngưng trệ, tất cả đều đã dừng lại đưa mắt chăm chăm ngó mỹ nữ tuyệt sắc. Trong số này, có một bàn cạnh lan can lầu khiến Nhạc Nhạc chú ý hơn cả. Tại bàn này cũng có một nam, bốn nữ. Nam thì tuấn mỹ, đang nhìn chúng nhân với ánh mắt đầy tà khí, Nhạc Nhạc cũng không thấy xa lạ lắm với loại tà khí này vì hắn tu luyện Ngự nữ tâm kinh đến một giai đoạn thì cũng có cùng một loại khí chất này. Sau một hồi nhãn tình của gã mới rời khỏi chúng nữ phía sau Nhạc Nhạc. Tứ nữ nọ cũng thập phần kiêu diễm, mặt thoa phấn bình thường, so với đám nữ nhân đi cùng Nhạc Nhạc lại càng kêu gọi, quần áo diêm dúa lộ liễu, phong thái đầy vẻ quyền rũ chúng nhân. Họ trông thấy Nhạc Nhạc, nhãn tình thoáng hiện vẻ xao xuyến, kích động.

Thế nhưng cũng lại có một ánh mắt chứa đầy phẫn hận nhìn tới Nhạc Nhạc, chủ nhân của ánh mắt đó chính là Điện Thăng.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Mị Thuật (Thượng)

Nhạc Nhạc chưa kịp ngồi xuống, Điện Thăng đã tiến lại gần, hướng tới Yến Vô Song đang ẩn sau lưng gã nói: "Yến Vô Song, chúng ta lại giáp mặt nhau rồi!".

Nhạc Nhạc kéo Vô Song ra phía trước, cười nói "Điền huynh, mấy ngày không gặp, trong tâm nàng thực tưởng nhớ huynh rất nhiều. Song nhi của ta cũng thường nói chuyện về huynh, nói huynh thực là một anh hùng hảo hán, thường khi đánh nàng cũng không dụng toàn lực, hà hà, thực hay, thực tốt! Song nhi, ra chào Điền anh hùng đi nào!"

Yến Vô Song nghe thấy Nhạc Nhạc giọng trào lộng gây bất lợi cho Điền Thăng, trong lòng vô cùng cao hứng, dừng khí khởi phát, cất tiếng: "Người khỏe chứ, lâu rồi không gặp! Xin hỏi kiếm ta có việc gì?"

Ngữ khí của nàng ta cứ như thật sự cũng không quen biết Điền Thăng vậy. Hơn nữa, thanh âm đầy vẻ rụt rè, e lệ, khiến nam nhân nghe được, thật chỉ muốn ra sức bảo hộ cho kẻ liễu yếu đào tơ.

Điền Thăng nghe vậy lại tức điên lên, chỉ muốn quát tháo một hồi, cuối cùng cố nhẫn nhịn hét lớn: "Người tự mình bạch trong lòng, Yến Vô Song, không đạt được mục đích, ta không thể để người đi được!"

Nhạc Nhạc cười lớn xen vào: "Oa, huynh muốn cướp Song nhi của ta à, đừng có trắng trợn như thế chứ, có phải bởi vì phu thê hai chúng ta biết được bí mật của người, nên nhất định phải cướp Song nhi của ta mới được ư?"

Yến Vô Song thấy Nhạc Nhạc hiện nụ cười chế nhạo, biết rằng gã đang giờ trò diễn kịch lộng người, nên cũng cùng Nhạc Nhạc đóng cho tròn vai diễn, tạo thành màn kịch hay, vì vậy đột nhiên giờ giọng khóc lóc: "Ta không muốn làm tiểu thiếp của người, người cũng không thể ép buộc ta. Ta chỉ yêu một mình Nhạc Nhạc ca. Người bước đi, đừng đi kiếm ta nữa. Chuyện bí mật của người ta sẽ không hé môi với ai!"

Điền Thăng khản cập, chỉ mong sớm giải thích, nhưng lại nghe thấy Nhạc Nhạc lớn tiếng: "Xin mọi người nghe một tiếng. Phách vương kiểm chục năm không ra giang hồ, sau khi làm ra một việc xấu xa, bị chúng ta nhìn thấy, liền muốn bắt Song nhi để uy hiếp ta. Oa, thật chẳng có thiên đạo gì hết!"

Đám võ lâm nhân sĩ, cảm phần trước hành vi cướp người của Điền Thăng, liền nhao nhao nghị luận: "Ai da, quả nhiên là vậy. Trước đây ta nghe bằng hữu nói Phách vương kiểm truy tầm một mỹ nữ, ta không thể tin, hôm nay cuối cùng đã chứng thật việc này." "Cũng nhân việc này, những ngày qua, nghe nói có nhiều thôn nữ bị hại trên đường làng. Có người nhìn thấy hung thủ sử dụng Phách vương kiểm đó."

"Cũng có vài người nói rằng, tại sao Phách vương kiểm Điền gia phải che giấu nhiều việc, đó là bởi vì chúng đã đem nhiều nữ nhân mà nam nhân Điền gia từng bắt được trên giang hồ giấu đi!"

Điền Thăng đại nộ phản bác: "Người nói những cái đó. Đừng có nghe chúng nói càn, không phải như vậy".

Yến Vô Song ra vẻ u uất hỏi: "Người chả từng nói rằng, không đạt mục đích, không tha ta. Chúng ta nói những chỗ nào. Người phải để ta đi, ô ô!"

Nhạc Nhạc nhẹ giọng an ủi. "Ha, Song nhi ngoan đừng khóc, huynh có thể bảo vệ muội, ai muốn bắt nàng, trừ phi đạp qua xác ta!". Đoạn quay sang Điền Thăng thét lớn: "Tên họ Điền kia, chúng ta chỉ muốn yên phận ăn uống thoải mái nhưng người vẫn cứ muốn ép ta phải nói ra chuyện xấu xa của người trước anh hùng thiên hạ tại đây sao?"

Yến Vô Song cũng thêm vào: "Thật là, chỉ tại chúng ta thấy những việc không nên thấy. Người vì thế chỉ muốn ta, muốn ta ở cạnh người, ô ô."

Rất nhiều giang hồ hào khách có mặt tại tràng cũng lớn giọng hô: "Có chuyện gì, bí mật gì, cứ nói cho chúng ta hay."

Điền Thăng bối rối lưng ướt đầm mồ hôi, khí tức đầy bụng, nổi giận quát lớn: "Ta chẳng có bí mật gì cả. Người đừng có ngậm máu phun người!"

Nhạc Nhạc cũng gầm lên: "Bất luận người đã làm ra chuyện xấu xa gì, thì cũng bị chúng ta trông thấy rồi. Người lại đổ oan chúng ta nhìn trộm người luyện kiếm, nói chúng ta học trộm Phách vương kiểm pháp của nhà người, muốn phế bỏ võ công chúng ta. Chúng ta mà chạy không thoát, chắc chỉ có con đường chết. Chúng ta mà chết, đương nhiên sẽ không một ai hay người đã làm ra chuyện xấu xa gì!"

"Các người nguyên lai cũng có lén xem trộm Phách vương kiểm pháp của Điền gia chúng ta!"

"Đấy đấy, các vị anh hùng, các vị xem hai chúng ta mà đấu kiếm so tài, thì hẳn dùng Phách vương kiểm hay là ta, thì biết ta không phải là đang lừa dối các vị? Còn người, người sợ bọn ta kể những chuyện tội bại của người nên muốn dọa nạt lấp liếm, người tưởng có thể lừa được mọi người ư? Hừm! A ha, Song nhi bảo bối, thức ăn tối rồi, chúng ta ăn thôi! Lại đây, các bảo bối của ta hãy ăn trước đã", Nhạc Nhạc thấy tiểu nhị bưng rượu thịt tới, biểu tình bi phần khổ não oan uổng một khắc trước đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là vẻ tươi cười rạng rỡ, đầy khoa trương vui vẻ. Yến Vô Song Nhị gương mặt cũng trở nên hoan hỉ, không lý tới Điền Thăng nữa, ngồi xuống bên cạnh Nhạc Nhạc, lớn tiếng reo vui tham gia tấn công đồ ăn trên bàn.

Cảnh tượng tranh giành náo nhiệt, liên miên bất tuyệt thực khiến Điền Thăng chỉ biết ngây ngốc đứng đó, giận thời chẳng được, đi thời chẳng xong, miệng lắp bắp: "Ta, ta, các người". Nhạc Nhạc không nhẫn nại được trước cảnh đó hét lớn: "Lăn ngay đi cho ta, lão tử ăn cơm người cũng gây phiền. Lúc này cơm rượu chưa lên, vui chơi với người một lúc. Hiện tại lão tử không rảnh, bước mau!"

"Người đồ vô xi. ta trước tiên lấy mạng người," Điền Thăng nghe trọn lời nhục mạ nhắm vào mình, nộ hỏa bốc cao vạn trượng, bật xuất Phách vương kiểm, chém về hướng Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc sắc mặt đầy sát khí, tay ấn trước ngực, nói: "Đừng làm phiền ta. Trong số những kẻ ngu ngốc, kẻ không biết đường tiến thoái là loại lão tử ghét nhất."

Yến Vô Song miệng đang đầy đồ ăn, cũng nhân cơ hội xen vào: "Ca, huynh giúp ta xử lý hắn. Hắn thật là đáng ghét. Ta sẽ bảo hộ thức ăn". Nói xong

nàng vận khởi chân khí hộ thân, một màn chân khí lam sắc hiển hiện, nhẹ nhàng như nước mở rộng ra bảo vệ cho chiếc bàn cũng như những người ngồi quanh bàn.

Nhạc Nhạc từ từ kéo Truy tâm kiếm ra, hồng quang xuất hiện, sát khí đại thịnh khiến không khí trong phòng như làm cho máu người ta đông lạnh lại, làm tê liệt tâm trí người ta. Mắt của Nhạc Nhạc nhìn chăm chăm vào đồng tử của Điền Thăng, tưởng như muốn xuyên thấu qua thân thể hắn vậy. Tinh thần lực của Điền Thăng rất yếu, yếu như của những đứa hài tử mà Nhạc Nhạc đã nhiều lần dùng cách thôi miên này thử nghiệm. Sau những lần thử nghiệm đó Nhạc Nhạc phát hiện ra loại pháp lực này quả thực rất hữu ích.

Nhạc Nhạc tập trung tinh lực, tâm trí chuyên chú, dùng nhãn thần mê nhân lời cuối nói: "Người thật góm ghềnh, người thật đáng thương. Người chết đi có khi còn tốt hơn. Người đánh không lại ta, người tốt nhất là chết trước đi. Đứng rồi, đưa kiếm lên cổ người. Đứng rồi, từ từ cắt đi. Đứng rồi, đừng nên do dự!"

Do Điền Thăng nhìn chăm chăm vào nhãn thần của Nhạc Nhạc, sự phòng bị trong lòng không ngờ dần bị tinh thần lực của Nhạc Nhạc thôi miên đột phá, sát khí càng lúc càng giảm, mặt hiện lên biểu tình xấu hổ thẹn về chính mình, sau đó đầy yếu đuối, thương tâm, từ từ nâng kiếm kề ngang cần cổ, do dự trong chốc lát, chuẩn bị tự sát.

"Điền huynh! Huynh phải tỉnh lại, tỉnh mau! Điền huynh!" Hàn Thu thấy Điền Thăng có hành động khác thường, vội vàng chạy lại lay tỉnh. Điền Thăng sau khi tỉnh lại, thấy Hàn Thu đứng ngay cạnh, vội vàng hỏi: "Chuyện gì, chuyện gì vừa xảy ra?"

Hàn Thu đáp: "Huynh, huynh giống như là đang định tự tử!"

Nhạc Nhạc cười lớn: "Điền Thăng thấy không còn mặt mũi nào nhìn anh hùng thiên hạ, nên muốn tự sát cho xong. Hắc hắc, Hàn cô nương, kéo hắn đi đi, ta cũng phải ăn đấy". Nói xong đột nhiên quay đầu hô lớn: "Song nhị, ta còn chưa ăn, để phần cho ta đó, muội vừa rồi miệng còn nói muốn bảo vệ đồ ăn, để cho ta đánh, nào ngờ các người ai cũng lao vào ăn chẳng giúp đỡ ta gì cả, ai da, ta thật khó a ! Lại nữa, Quan Thái ăn nhiều nhất, ô, ta biết rồi, hân chiêu này phải chia tay chúng ta rồi đi nên phải ăn nhiều, ta hiểu rồi. Tiểu nhị mau lại đây đem thêm thức ăn lên nào! "

Điểm tiểu nhị lúc trước đã bị sát khí làm cho sợ hãi, không dám khinh xuất, nhìn thấy rau thịt đã hết, vội lao xuống lầu. Truyện Sắc Hiệp - <http://.com>

Khách nhân gian hồ cũng bị sát khí hồi nãy làm cho khiếp hãi, không ngờ một kẻ liến thoắng, thích làm nhộn nhạo như Nhạc Nhạc lại là một cao thủ thân tàng bất lộ. Giờ thấy tên hồ đồ Điền Thăng đã được người kéo đi, bất giác ai cũng cảm thấy nhẹ nhõm đi phần nào, thanh âm bàn tán lại lập tức vang lên.

Đương khi Nhạc Nhạc dùng bữa vừa xong, cũng là lúc Dịch Trì Công bước chân lên lầu ba, sắc diện một mối. Nhạc Nhạc với đám nữ nhân xung quanh, nói vài câu gì đó, sắc mặt chúng nữ liền hiện lên sắc hồng, tiếng cười kiều mị cất lên, khiến xung quanh ánh lên những cặp mắt đầy vẻ ngưỡng mộ. Tiếng cười mê nhân khiến một thanh niên anh tuấn về tà khí, trái tim đập mạnh, bèn bung chén rượu tới bên Nhạc Nhạc, cười nói: "Thấy huynh đài tướng mạo bất phàm, võ công cao cường, ta Bảo Phương kính huynh một chén, không biết huynh đệ tên họ là gì?"

Nhạc Nhạc thấy ánh mắt gã không ngừng liếc về phía thân hình chúng nữ, làm sao không hiểu ý nghĩ của hắn, nghĩ thầm: "Hắc, tiểu tử, người định dùng mị lực câu dẫn, chẳng lẽ không thấy đám nữ nhân của ta một cái cũng không thèm nhìn người, đừng có chọc tức ta nổi giận!"

Song ngoài mặt lại cười đáp: "Bảo huynh khách khí quá. Bốn nhân là Vương Nhạc Nhạc, làm gì có võ công cao cường, chỉ là một kẻ nhát gan yếu ớt thôi!"

Bảo Phương liền nở nụ cười tà dị, kéo một chiếc ghế ngồi vào khoảng trống bên cạnh Yến Vô Song, cười nói: "Cô nương đây thực đáng người mê nhân, nàng tên gọi là gì?"

Trong thanh âm đã vận dụng một chút mị thuật. Nhạc Nhạc nghĩ thầm: "Ái da, thật là qua cầu rút ván nhanh quá, không lý tới ta nữa, muốn chuyên tâm câu dẫn nữ nhân của ta. Lão tử trước hết câu dẫn nữ nhân nhà người!"

Nhạc Nhạc nháy mắt với chúng nữ, Yến Vô Song ngày ngày ở cùng một chỗ với Nhạc Nhạc, làm sao cái giống mị thuật sơ cấp này có thể khiến nàng mở miệng, đưa mắt nhìn Nhạc Nhạc, thấy Nhạc Nhạc nở nụ cười tà dị, nụ cười đích thị mang ý tứ lộng nhân. Yến Vô Song đã quá quen với biểu tình này của gã, nhu nhược đáp: "Ta tên Yến Vô Song, có chỗ nào mê nhân đâu?", âm thanh ngọt ngào dễ nghe và cũng cực kỳ quyến rũ, khiến cho Bảo Phương tâm hòa đại thịnh, thấy nàng chịu trả lời, liền vội gia tăng tấn công: "Vô Song cô nương thực chỗ nào cũng mê người hết, ha ha, quả thực rất lôi cuốn."

Các mỹ nữ khác chăm chăm nhìn Nhạc Nhạc, không hiểu tại sao hắn lại không gần kẻ kia câu dẫn Vô Song. Nhạc Nhạc chợt ra dấu hiệu kỳ quái rồi bung chén rượu tiến tới bàn của Bảo Phương. Đám mỹ nữ tò mò về hiểu ra một chút, liền giả bộ nghe tên Bảo Phương kia ba hoa một hồi, còn Bảo Phương thì đột nhiên phát giác mình cũng có mị lực đảo đồ, hắn trong lòng như mở cờ, cùng các mỹ nữ của Nhạc Nhạc chuyện trò say sưa, cặp mị nhãn không ngừng lấp lánh liếc ngang liếc dọc.

Nhạc Nhạc nhanh chóng tiến lại bàn của Bảo Phương. Đám nữ nhân đó trong ánh mắt chỉ thấy ngập tràn vẻ si mê, ái mộ. Nhạc Nhạc ngồi xuống đối diện với các nàng, lưng tựa vào lan can lầu, lựa người đẹp nhất trong bốn nàng, nhẹ nắm tay nàng, cất giọng nhẹ nhàng: "Nàng tên là gì, chà làn da nàng thật là mượt mà, êm ái!" Nhạc Nhạc khẽ vuốt ve đôi ngọc thủ nõn nà, hồng hào, dùng một chút lực ve vuốt bắp tay nàng, đồng thời âm thầm xuất ra một đạo thôi tình chân khí truyền vào nội thể nàng. Nữ tử kiều mị nọ chỉ biết run rẩy đáp "Ô gia tên gọi Tiểu Chi, công tử, ôi!". Nguyên lai Nhạc Nhạc đã ôm nàng đặt lên đùi mình, thôi tình chân khí đã bắt đầu phát huy tác dụng. Thân hình nhu nhược của Tiểu Chi uốn éo trong lòng Nhạc Nhạc, hô hấp dần trở nên gấp rút, song nhũ phong mẫn cương mãnh dựng lên thẳng đứng đầy vẻ khiêu khích. Đám võ lâm nhân sĩ trông thấy cảnh tượng nhiệt náo mê nhân ấy, chỉ còn biết nuốt nước miếng ừng ực.

Nhạc Nhạc không lý gì đến ánh mắt người khác, nhẹ nhàng nâng áo ngoài Tiểu Chi lên, ma thủ đẩy tiểu khó của nàng lên cao dần khiến cặp tuyết đồn mềm mại, mượt mà trắng muốt của nàng tiếp xúc với thần côn của gã. Tiểu Chi cảm thấy một sự ngứa ngáy khó mà chịu nổi lan tỏa, sớm đã bị Nhạc Nhạc làm cho ham muốn tình dục bộc phát, đã chẳng còn biết Nhạc Nhạc đang làm gì mình, chỉ dùng cặp mắt tràn ngập thâm tình âu yếm nhìn Nhạc Nhạc, chủ động đưa môi tìm đến Nhạc Nhạc. Nhạc Nhạc chẳng hề khách khí cùng đôi môi ẩm ướt của nàng hưởng thụ một phen, lại nhẹ nhàng từ dưới bàn, lôi thần pháo của mình ra, nhằm thẳng vào lạch đào nguyên vốn đã ẩm ướt trơn tuột của nàng, thực chậm, thực chậm tiến vào. Tiểu Chi thực đã bị đôi môi ma quỷ của Nhạc Nhạc làm cho mê muội, phân tán ý thức, đột nhiên công thành bị thần pháo phá thành đập lũy, thân hình mềm nhũn ngồi cũng không vững, liền vòng tay ôm chặt Nhạc Nhạc. Do bởi trước mặt có nhiều người, Nhạc Nhạc không thể để nàng phát xuất âm thanh kinh nhân, bèn ôm khuôn mặt nàng, tiếp tục nút chặt cái miệng nhỏ xinh, không cho nàng phát xuất âm thanh kiều mị.

(Đoạn này có tình dịch thoáng một chút, tránh dùng những từ ngữ "nặng nề sắc máu" ..., cảm ơn các bạn thông cảm, nhiều cái tự hiểu + liên tưởng hay hơn, thân)

Nhạc Nhạc ngậm dùng bí thuật, vận lên những rung động kịch liệt, khiến Tiểu Chi cảm nhận trong dùng đạo thoải mái vô cùng, mỗi rung động làm vùng đất mẫn cảm đầy bí ẩn đó dậy lên sự hứng khởi, khoái hoạt. Sâu bên trong dùng đạo, một luồng khí thủy ẩm nóng từ trong lướt ra không cách gì không chế. Toàn thân không chú ý cứ nhịp nhàng lắc lư, miệng mở lớn nhưng lại không thể phát ra âm thanh, nhân lệ hạnh phúc long lanh khoe mặt. Cùng với dòng nước xuất ra, nàng cảm thấy cõi lòng xao xuyến, bồng bềnh như từ dưới nước vút lên trời cao, trên trời có một đám mây lớn còn mình đang vùng vẫy bơi lội trong đám mây, vĩnh viễn không thể ngã xuống, cũng vĩnh viễn không muốn rơi xuống, có cảm giác như mình đã chết, lại dường như biến thành thần tiên cùng khoái hoạt.

Đám nữ nhân cùng bàn với Tiểu Chi đương nhiên minh bạch biểu tình của nàng có hàm nghĩa gì. Biểu tình đó chỉ có thể biểu hiện cho việc đạt tới đỉnh ngọn sóng cực khoái, cực hoạt, khiến chúng nhân chỉ biết nuốt nước miếng ừng ực, cặp mắt mờ ra lớn nhất có thể, không thể tưởng nổi đó có thể lại là sự thực. Chỉ đến khi Nhạc Nhạc vươn ra trao cho vài nụ hôn, mới có thể khẳng định được tư vị, cảm giác tuyệt mỹ, để lại trong lòng tam nữ một khát vọng sâu sắc, cuồng liệt, khiến họ quên đi cả không gian, thời gian.

Tòa lâu đột nhiên yên lặng như tờ, chỉ trừ một người không hiểu chuyện gì diễn ra chính là gã Bảo Phụng đang rơi vào trạng thái mê đắm, kỳ dư những người khác đều dán mắt vào Nhạc Nhạc và Tiểu Chi, một số người rõ ràng minh bạch đó là phản ứng của việc lên tới cao trào, ghê thật! Một số người lại không biết biểu tình đó là gì, chỉ biết giương mắt nhìn gương mặt mê đắm, ngập tràn hạnh phúc của Tiểu Chi thực sự đang long lanh nhân lệ, thân hình run rẩy, thật là mê hoặc!

Nhạc Nhạc thấy mục đích đã thành công mỹ mãn, nhẹ nhàng thức tỉnh Tiểu Chi khỏi đợt cao trào, giúp nàng kín đáo mặc lại quần trong, quần ngoài, rồi tự mình cũng kín đáo kéo lại chiếc quần gấm thêu kim tuyến. Tiểu Chi toàn thân mềm nhũn vô lực, không thể trở mình, ngồi mặt kề mặt trong lòng Nhạc Nhạc, cất giọng nhu mì: "Công tử, hãy đưa thiếp đi cùng, thiếp thực ra là một cô nương của kỹ viện, được Bảo Phụng dùng năm ngàn hai trăm lượng chuộc thân ra. Thiếp cũng có chút vốn, sẽ hoàn trả lại hân để được công tử mang thiếp đi cùng, được không. Có là nô bộc hay tì nữ thiếp cũng cam tâm tình nguyện! Công tử...".

Thấy Nhạc Nhạc có vẻ do dự, nàng vòng đôi tay ngọc trắng muốt thanh tú quanh cổ hán, thông khổ hôn Nhạc Nhạc. Nhạc Nhạc giúp nàng lau đi những giọt nước mắt nói: "Ta không quản năng trước đây đã làm gì, chỉ cần nếu là nữ nhân của ta thì nhất định phải nghe lời ta, cũng không cho phép cùng nam nhân khác tương hảo. Bằng không ta không thể với nàng ở cùng. Đó là quy định phải theo, nàng nếu đồng ý, ta đưa nàng đi cùng!"

Tiểu Chi nghe xong thật đại hỷ, không ngờ điều kiện lại chỉ có vậy, nghĩ cũng chẳng buồn nghĩ, gật đầu toét miệng cười sung sướng: "Ha, đa tạ công tử, thiếp đồng ý, thiếp đồng ý! Tiểu Chi cao hứng quá!".

Thanh âm tràn đầy hưng phấn của nàng thật lớn, cuối cùng cũng thu hút mục quang của Bảo Phụng quay lại nhìn, chỉ thấy Tiểu Chi từ trong bao phục của mình, lấy ra một xấp ngân phiếu, rút ra đúng một vạn hai ngàn lượng, số ngân phiếu còn lại đặt vào tay Nhạc Nhạc. "Công tử trước tiên cầm giúp thiếp cái này!". Tự nhiên nhận một đồng tiền, Nhạc Nhạc cười khổ, không làm khác được đành cầm giúp nàng cho vào trong bao phục, mang theo mình rồi cất bước theo sau nàng.

Bảo Phụng vẻ như cũng đã minh bạch được đôi chút, chỉ nghe Tiểu Chi nói: "Bảo công tử, cảm tạ huynh đã chuộc thân cho thiếp. Đây là một vạn hai ngàn ngân lượng, trả lại huynh tiền chuộc thân. Thiếp sau này đi theo vị công tử đây, xin hãy nhận lấy!"

Bảo Phụng sắc mặt trắng bệch, nửa ngày sau mới lúng túng cười nói: "Tiểu Chi à, nàng đã muốn cùng Vương công tử đây, ta cũng không ngăn cản nàng. Số tiền này ta cũng không cần. Nàng đã phụng bồi ta vui vẻ trong sáu bảy ngày qua, hắc hắc, cũng đáng đồng tiền bát gạo!"

Tiểu Chi sắc diện đỏ hồng lan tới tận mang tai, lo sợ nhìn Nhạc Nhạc, thấy Nhạc Nhạc gật đầu tỏ vẻ khích lệ nàng, trong lòng không còn cảm thấy lo lắng nữa, chuyển qua cảm hận Bảo Phụng, băng lãnh nói: "Ta cũng không muốn thiếu nợ ai, vì thế mời Bảo công tử nhận lấy!", nói xong ném tập ngân phiếu vào người Bảo Phụng, chuyển thân tới cạnh Nhạc Nhạc, ôn nhu nói: "Công tử, bao phục để Tiểu Chi tự mang, huynh hãy ngồi nghỉ ngơi, để Tiểu Chi được phục thị huynh!", thanh âm ngọt ngào kiều mị, trong đó chứa đựng siết bao tình thâm, ái luyến như quán lấy thân hình Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc cảm thấy tâm tình rất tốt, cười nói: "Đa tạ Bảo công tử bỏ qua không chấp, ta thật chẳng khách khí, oa, đồ ăn đã tới rồi, chén thôi", mọi người không lý gì tới Bảo Phụng nữa, tiếng nói cười vui vẻ lại vang lên không ngừng.

Nhạc Nhạc đang một mình nhàn nhã đi dạo, vô tình nghe thấy từ bên trong có tiếng cãi cọ nhau, tiếng cười sắc nhọn, tiếng khóc kỳ quặc liên miên không dứt. Một lúc sau thấy Bảo Phụng nhếch nhác đang dẫn tam nữ sắc diện ai oán li khai Vọng Giang lâu, nhìn Nhạc Nhạc vừa giận vừa sợ, không hiểu tại sao đám nữ nhân không còn bị mình mê hoặc nữa, cũng không hiểu tại sao chỉ sau đám câu ba điều mà người đẹp quyền rũ nhất trong số bốn nữ nhân của mình là Tiểu Chi lại không đi theo, lại càng không hiểu nổi vì sao tam nữ còn lại trên mặt đầy vẻ bi thương ai oán, nhìn hán thì lạnh lùng xa lạ!

Bạn đang đọc truyện *Ngư Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Mị Thuật

Phúc tại hồng, vận tại khí - Cầu niên cát tường, bách niên lâu

Lúc đến đò ngang, Quan Thái cùng Nhạc Nhạc phân khai đường đi. Quan Thái đi theo đường thủy đi về hướng tây nam đến Nam Lăng. Nhạc Nhạc đưa cho hắn năm ngàn lượng bạc, Quan Thái chỉ cười nói: "Cám ơn người, Nhạc Nhạc. Sau khi ta tìm được sư tỷ, nói rõ ràng mọi chuyện, ta sẽ đến hoàng thành tìm người. Nhạc Nhạc cười nói: "A, tốt, vắng đi người việc bảo tiêu này ta còn không quen, đi đường cẩn thận". Quan Thái vẫy tay chào tạm biệt Nhạc Nhạc cùng chúng nữ, đứng ở cuối thuyền mãi đến khi biến mất cuối con nước.

Nhạc Nhạc bao toàn bộ khoang thuyền, đưa cho thuyền gia(chủ thuyền) một trăm lượng bạc. Thuyền gia cao hứng mắt sáng bừng, những nếp nhăn ngấm đen tầng tầng lớp lớp cũng dần ra không ít. Chúng nữ ngồi trong khoang thuyền nói chuyện cười đùa vui vẻ. Nhạc Nhạc không thích ngọt ngào, đi ra bồi tiếp thuyền gia nhân đàm.

Thuyền gia thấy Nhạc Nhạc thích thú với cảnh sắc xung quanh, cười nói: "Công tử gia lần đầu đến Giang Ba sao. Hàng năm khách du ngoạn qua đây rất nhiều, khúc Giang Tây liền với Hoàng Sa Quan, phía đông giáp với Mộng Giang, kéo dài đến biển Lam Loan, đã nuôi sống không ít người". - <http://.com>

Nhạc Nhạc cười nói: "Thuyền gia, sao lại có người gọi nó là Ly Nhân Hà, có người gọi nó là Ly Nhân Giang?"

nl. Thuyền gia cười nói: "Công tử gia có chỗ không biết, chúng dân địa phương chúng ta từ thời tổ tiên, nơi này gọi là Li Nhân Giang. Bởi vì từ lúc Phong Nguyệt Quốc lập nước đến nay, do hoàng thành đứng đầu đô thành, mỗi lần xuất chinh, đều có vô số phu thê thanh xuân chia lìa. Nam nhân chết trận nơi sa trường, phu thê từ nay về sau âm dương cách biệt. Mặt nước bình lặng kia trở thành nơi chia cắt những đôi tình nhân nam nữ. Tự nhiên có người gọi nó là Li Nhân Hà"

(Ở Trung Quốc, Giang và Hà đều nghĩa là sông nhưng phân theo địa lý từng vùng mà gọi. Người phương nam gọi là Giang còn người phương Bắc gọi là Hà. Con sông này ở phía nam nên gọi là Li Nhân Giang, song nó cũng là nơi chia lìa các cặp vợ chồng ở Phong Nguyệt Quốc(phương bắc) nên tự nhiên có tên khác là Li Nhân Hà).kien

Nhạc Nhạc gật đầu, có chút thê lương nói: "Nơi này oán khí nặng nề, trên mặt nước cũng có rất nhiều giấy tiền cùng té vãn, Li Nhân Hà cũng xác đáng như tên gọi của nó vậy"

Thuyền gia cũng đồng cảm thở dài: "Đúng vậy, hàng năm vào quý tiết(vào ngày rằm tháng 7) mực nước sông này đều dâng cao. Nghe nói nước mắt cùng tiếng khóc than nơi đây truyền tới tận hoàng thành. Người xem, trên thuyền lớn đằng kia chẳng phải đang có phụ nhân té bái đó sao?"

Nhạc Nhạc nhìn theo hướng ông ấy chỉ, quả nhiên thấy một chiếc thuyền lớn, đầu thuyền cắm một lá hoàng kỳ, trên đó có một chữ "Mộc" rất to. Đầu thuyền có một thiếu phụ áo trắng, dung nhan âm đậm, trong tay phảng phất một chút vàng mã cùng giấy tiền. Chỉ tiếc khoảng cách quá xa, Nhạc Nhạc cũng không thấy rõ dung mạo, chỉ thấy nàng phong tư dụ nhân, vóc dáng xinh đẹp

Nhạc Nhạc hỏi: "Phụ nhân kia là người thế nào? Tại sao trên đầu thuyền lại có một lá chính hoàng kỳ?"

Thuyền gia ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi: "Có phải trên có có chữ Mộc không?"

"Đúng vậy"

Thuyền gia lại lắc đầu, thương xót hồi lâu mới nói: "Ai, Đó thật là một thiếu phụ đáng thương cảm. Kết hôn được ba ngày, trượng phu đã phải đi Hoàng Sa Quan kháng địch. Vì yểm hộ cho tướng sĩ dưới tay, chết trận tại sa trường. Trượng phu của nàng chính là võ tướng Mộc Đào nổi tiếng của Phong Nguyệt Quốc. Sau khi Mộc tướng quân chết, tướng sĩ được hân cứu tự nguyện từ bỏ quan tước, cam tâm đến Mộc tướng phủ làm một gã hộ vệ bảo hộ cho Mộc phu nhân. Mộc phu nhân thực sự si tình, trượng phu mất năm nàng mười bảy tuổi, cũng không muốn cải giá. Có không ít quý tộc theo đuổi nàng, nhưng nàng chưa từng động tâm. Cũng có không ít thái hoa tặc to tướng đến sắc đẹp của Mộc phu nhân, muốn lên lút đêm tối chiếm hữu nàng, bất quá mỗi lần đi thái hoa, ngày hôm sau thì thể đều treo ở cổng thành thị chúng. Chuyện xưa này của nàng cũng là từ hoàng thành truyền đến, nói ba ngày ba đêm cũng không hết. Ai, thật là hồng nhan bạc mệnh

Thuyền gia thấy Nhạc Nhạc cúi đầu trầm tư, bởi hắn bị thương thay cho Mộc phu nhân, cũng không nói nữa. Nhạc Nhạc trầm nghĩ: "Mộc phu nhân trường kỳ xinh đẹp quyến rũ , lại có Mộ Dung Kỳ nhu mỹ, có Vô Song yêu mị, có Lạc San đầy đặn, lại có cả Nhưộc Tuyết nhiệt tình"

Nhạc Nhạc trầm tư suy nghĩ, đến khi thuyền cập bờ mới bị chúng nữ đánh thức. Chúng nữ cười duyên dáng, tựa như bướm bướm ngày xuân, từ một thuyền bay lên bờ sông. Chỉ có Tiểu Chi không có võ công, cẩn thận đi trên ván gỗ, bị tụt lại ở phía sau, thấp phần lo lắng. Nhạc Nhạc thấy thế, cười ôm lấy nàng hỏi: "Tiểu Chi sao lại lo lắng như vậy, không phải sợ ca ca bỏ lại nàng chứ?" Tiểu Chi đột nhiên bị ôm lấy, duyên dáng kèto một tiếng, nhắm

nghe hai mắt lại, thấy người ôm lấy mình là Nhạc Nhạc, trong lòng say đắm khôn tả, lại có chút lo lắng nói: "Công tử, Tiểu Chi làm sao dám để chàng ôm lấy, đừng làm cho các phu nhân nổi giận với thiếp"

Nhạc Nhạc hôn nàng một cái cười nói: "Mặc dù trong tim ta không có khả năng đối xử với các nàng giống nhau, nhưng các nàng trong ta đều có địa vị giống nhau, không phân cao thấp. Nàng cũng không cần lo lắng các nàng ấy sẽ khi dễ nàng, bởi ta không cho phép trong nhà có người đảo loạn chuyện xấu, biết không? Nàng cũng là tiểu phu nhân của ta"

Tiểu Chi cảm động rơi nước mắt nói: "Cám ơn công tử, Tiểu Chi rất cao hứng. Hay chàng coi thiếp như nha đầu để chàng sai bảo đi. Thiếp rất vui được hầu hạ chàng"

Nhạc Nhạc ôm lấy nàng, nhẹ nhàng nhảy vào giữa chúng nữ, cười nói: "Tiểu Chi không có võ công, các nàng về sau nên trợ giúp cho nàng ấy, nàng ấy đi theo ta, cũng là tỷ muội của các nàng"

nl.Chúng nữ biết quy củ của Nhạc Nhạc, cười nói: "Người ta ngồi thuyền khó chịu, nhất thời cao hứng nên để muội ấy lại phía sau. Hi hi, chúng thiếp sẽ quan tâm đến muội muội này"

Tiểu Chi hạ xuống đất, thi lễ nói: "Tiểu Chi đã tạ các vị tỷ tỷ, Tiểu Chi sau này sẽ theo hầu các vị tỷ tỷ"

"Ca, mùi máu tươi ghê quá, bên kia còn có thi thể này". Mộ Dung Kỳ như rồng cái mũi sảng giọng

Nhạc Nhạc thấy tử thi nọ quần áo có chút quen mắt, xé mở bó y nơi bả vai hấn, quả nhiên lộ ra màu cỏ non xanh biếc. "Dã thảo"(cỏ dại - tên một tổ chức sát thủ) Nhạc Nhạc nói "Tiểu Kỳ không thích máu, ở lại chiếu cố Tiểu Chi. Chúng ta lên trước xem"

Cách mấy trăm mét phía trước có mười tám cỗ thi thể, trên mình tử thi mang hai loại vết thương, một do đao sắc, một do răng cưa. Nhạc Nhạc đột nhiên nhớ lại hình thù kì lạ của cây Hồ Xi Dao của hắc y thiếu niên cô đơn lãnh khốc đó. Tiếng đánh nhau vọng từ phía trước đến. Đi lại gần một chút, quả nhiên thấy hắc y thiếu niên nọ vừa chạy vừa giết, tạo thành một dãy thi thể. Nhạc Nhạc lộ ra nụ cười thường lãm.kien

Ở sau hắc y thiếu niên là hơn ba mươi sát thủ. Thiếu niên nọ thấy đoàn người Nhạc Nhạc đứng ngăn trở đường hấn, quát lên "Người ở trên đường, tránh ra". Nhạc Nhạc cười to, lời này dường như là rất quen thuộc. chẳng phải chính mình cũng đã nói như vậy sao. Thái Vân ở bên cạnh cười nói: "Ca, người này nói giống như chàng, chúng ta giúp hấn đi". Nhạc Nhạc cười nói: "Nàng nhớ lời ta nói chứ?" "Đương nhiên, từng lời ca nói, ta đều ghi nhớ trong tim. Ca, ta thích giết người, nhất là cỏ dại. Đêm nay chàng thưởng cho ta nha"

Thái Vân y phục năm màu rực rỡ bay phấp phới, nhảy vào giết cỏ dại. Nàng vừa nhảy đến giết người, Nhạc Nhạc nói: "Ta cũng thích giết cỏ dại, các nàng có đi không?"

Kỳ nữ ngoại trừ Tiểu Chi cùng Mộ Dung Kỳ, tất cả đều gật đầu đồng ý. Ngay cả Dương Mai, Dương Hạnh cũng đi theo náo nhiệt. Nhạc Nhạc cười nói: "Tiểu Mai, Tiểu Hạnh ở cùng Tiểu Kỳ, những người khác theo ta, Sát! "

Hắc y thiếu niên vừa giết vừa la lên: "Người sao lại giúp ta?"

Nhạc Nhạc hô lên: "Ta nào giúp người, là ta giết người"

"Bọn họ là cỏ dại, chọc vào rất phiền toái. Người đi đi"

Nhạc Nhạc nói: "Ta thích giết cỏ dại, là sở thích của ta, giống như ta thích mỹ nữ vậy"

Hắc y thiếu niên không nói gì. Hồi lâu sau mới đáp: "Ta cũng thích giết cỏ dại, chỉ bất quá cỏ dại cũng thích giết ta, bởi ta đã giết hơn ba trăm tên cỏ dại, ha ha"

Nhạc Nhạc thích thú nói: "Ta nghĩ người sẽ không cười vui về nữa đâu. Nếu người cười với phụ nữ, nàng ta sẽ trói dính lấy người cả đời"

Hắc y thiếu niên lại nói: "Nếu là ta cười với nữ nhân của người thì sao?"

Nhạc Nhạc quát: "Ta nhất định sẽ chặt đầu người trước, ha ha"

Hắc y nhân sau khi giết cỏ dại cuối cùng nói: "Ta là Bách Lí Hoan, người là Vương Nhạc Nhạc, ta nghe sự tình về người đã lâu"

Nhạc Nhạc cười nói: "Ta là người có danh tiếng sao?"

"Hắn là rất nổi danh rồi. Trước tiên là đoạt người trong bữa tiệc mừng thọ của Vu thế gia, sau đó trên lôi đài giết hộ pháp Thanh Nhân Thư Sinh của Vạn Lí Minh, toàn diệt Song Hà Bang, hí lộng Phách Vương Kiếm, chỉ cần ai làm bất kỳ việc nào trong đó cũng đủ nổi danh rồi"

"Nổi danh không phải việc ta hy vọng, có nhiều chuyện là bất đắc dĩ, chỉ cần ta cao hứng, không quản người khác nói như thế nào"

Thái Vân nhảy đến ôm lấy Nhạc Nhạc cười nói: "Ca, ta giết chín người, lợi hại không." "Ta giết ... " "Ta cũng giết".

Hắc y thiếu niên nhìn mấy kỳ nữ, chỉ lắc đầu nói: "Ta đi trước, gặp lại ở hoàng thành"

"Không đi cùng nhau sao?"

"Ta còn muốn sống thêm vài năm nữa, chỉ e không nhận được mỉm cười với mấy người đàn bà của ngươi". Thiếu niên vừa nói đã biến mất tại phương xa

Nhạc Nhạc nhìn bóng lưng cô độc mà quật cường của hắn, lắc đầu nhỏ giọng than. Giang Tiểu Vi nói : "Ca, ta hiểu được thiếu niên kia rất cô đơn, rất muốn kết giao bằng hữu. Chỉ là e sợ cái gì đó ... Chẳng lẽ hắn có kẻ thù rất cường đại sao?"

"Có lẽ vậy, chúng ta đi!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Hoàng Thành (Thượng)

Hoàng Thành

Đi qua Lạc Thành chỉ thấy được vẻ hùng vĩ tráng lệ, có thấy được hoàng thành mới biết được cái uy nghiêm khí phái của đô thành. Tường thành cao trên mười trượng, cứ ba bước có một lính gác, mười bước có một vệ sĩ, thân mang Kim Khai Giáp, lạnh lùng trang nghiêm. Trên quan đạo, xe ngựa của quý tộc đi như nước chảy mây trôi, Tuy không rộn ràng và huyền ảo như Lạc thành, nhưng đầy phồn thịnh, xa hoa. Ngay cả người đi đường cũng ăn vận tinh xảo, mỹ lệ. Kẻ giàu sang ở chốn kinh kỳ, câu đó tịnh không sai

Nhạc Nhạc vẫn nhớ kỹ lời Lạc San nói, muốn hắn lúc đến hoàng thành, tốt nhất trọ tại Phong Nguyệt khách điểm. Cho dù bên ngoài có xảy ra phiền toái, nơi này cũng không ai tới náo loạn. Nhạc Nhạc cũng biết ở hoàng thành các thế lực phức tạp, càng ít phiền toái càng tốt. Sau khi hỏi thăm người đi đường, đi qua mấy con phố đông đúc, rốt cục cũng tìm được Phong Nguyệt khách điểm

Vào trong Phong Nguyệt khách điểm, không khí ở đây so với Lạc thành cũng không có nhiều khác biệt. Nhạc Nhạc cảm thấy rất thoải mái. Tám người, chỉ cần lấy hai gian thượng phòng cũng đủ. Nhạc Nhạc chia chúng nữ ra làm hai nhóm, cho nên chỉ cần hai gian phòng cũng đủ rồi. Chúng nữ đương nhiên cũng không có ý kiến

Đêm đến, sau khi Nhạc Nhạc an bài cho chúng nữ xong xuôi, lặng lẽ rời khỏi Phong Nguyệt Khách điểm, bay đến một cao lâu trên tường thành, từ đây dùng toàn lực nhảy ra phía ngoài tường thành, nhanh như tiễn đã bay xa hơn mười trượng. Thủ vệ trên thành bỗng nhiên cảm thấy hoa mắt, chỉ thấy một đạo bạch quang vô tung vô ảnh xẹt qua. Nhạc Nhạc sau khi bay ra ngoài thành, trực chỉ hướng Từ Minh Sơn mà đi. Chợt nghe phía trước vang lên tiếng phật chung (tiếng chuông báo nguy khẩn cấp trong chùa), bất giác thấy lo lắng chạy nhanh lên đỉnh núi. chỉ thấy một tòa kim bích phật tự hiện ra trước mắt, mang tên "Tâm Phật Tự"

Nhảy một bước lên nóc nhà, đã thấy ở đại viện trong chùa đang đánh nhau, tám vũ tăng tráng niên tay cầm trường côn vây quanh một hắc y nhân bịt mặt. Người này mặc dù che mặt, nhưng y phục dạ hành bó sát trên người nàng đã hiển lộ ra những đường cong tuyệt mỹ, mặc dù bị tám tăng nhân vây quynh nhưng tịnh không hoảng hốt chút nào, thân pháp nhanh như chớp mang theo tàn ảnh du đấu trong cơn trận. Nàng cầm trong tay Trường Thứ Dao. Nhạc Nhạc đã gặp qua cây đao này, chính là vũ khí đặc hữu của "Luân Hồi" sát thủ. Nữ tử này thân thủ so với Nhạc Nhạc không phân cao thấp. Nhạc Nhạc trốn ở trong góc lặng lẽ tán thưởng. "Àn, võ người cũng không sai, cặp móng tròn trịa, đầy đặn như Lạc San, không biết cảm thụ thế nào? Hắc hắc, đao pháp nọ thật độc ác, gian đơn, một chút hoa chiêu cũng không có. Đao pháp cứng ngạnh như của Tiểu Vi, Toàn Giới đại sư sao lại phiền nhiễu nữ tử này, hoa hòa thượng này cái gì cũng không kiêng kị. Con mẹ hắn, pháp danh là Toàn Giới, so với sư phụ ta còn không biết xấu hổ hơn. Bất quá, nếu không phải nguyên nhân này, sư phụ ta sao lại kết giao bằng hữu với hắn

Tám vũ tăng cũng không đơn giản, phổ hợp nhịp nhàng, liên miên như nước. Hắc y nữ tử võ công tuy cao, song cũng không thể trường đấu, động tác dần chậm lại. Tuy vậy vẫn tồn tại nhiều tiềm ẩn như trước, có thể thấy thân pháp của nàng cực kỳ nhanh nhẹn. Nhạc Nhạc thầm nghĩ : "Tám hòa thượng hỗn đản này, chiêu số không chứa sát ý, có thể chỉ muốn bắt sống nàng. Hắc hắc, không thể để Toàn Giới đại sư bắt nàng, lão tử trước hết giải hòa một phen

Nhạc Nhạc cầm Truy Tâm Kiếm trong tay, hú lên quái dị, thân kiếm màu đỏ phát ra quang mang dài mười trượng, đâm thủng trời đêm, quát : "Hòa thượng mau tránh ra, để ta thu thập nàng, tránh, ta không thể thu chiêu". Một kiếm công về nữ tử này, rõ ràng là bổ về phía các vũ tăng. Mấy tăng nhân kinh sợ, trận pháp đề lộ ra cửa tử. Hắc y nữ tử thân ảnh chợt lóe lên, thoát nhanh ra ngoài. Nữ tử nọ quét qua người Nhạc Nhạc, một con gió nhẹ mang theo hương thơm thổi qua Nhạc Nhạc, hắn thoải mái ngấm lên một tiếng, thấp giọng nói : "Mùi hương thật thơm". Hắc y nữ tử nao nao, phi thân nhanh lên nóc nhà, quay đầu lại liếc nhìn hắn một cái, chỉ thấy Nhạc Nhạc che mấy tăng nhân ở phía trước, kêu to : "Oa, ta muốn các ngươi tránh ra, các ngươi lại ngăn trở đường đi của ta, thật là phiền toái. Các huynh đệ, xin hỏi quý tính đại danh là gì?"

Tám vũ tăng biết Nhạc Nhạc cố ý để cho nàng chạy thoát, tức giận đỏ hét lên người Nhạc Nhạc, lập tức vây quanh hắn quát : "Để cho tặc nhân chạy thoát, ngươi nhất định là đồng đảng của nàng, bắt giữ hắn trước". Nhạc Nhạc cười quái dị nói : "Nhất giới sư phụ vẫn dễ dàng tức giận như thế, ai, người

già rồi cũng nên cẩn thận a!"

Một tăng nhân khác cả kinh nói : "Người sao lại biết tên gọi của sư huynh ta, chúng ta chưa từng nói qua cho người khác biết"

"Bát giới à, người vẫn còn ngốc nghếch như vậy, khi nào mới thông minh lên được một chút đây". Nhạc Nhạc lắc đầu

Tám vũ tăng này nhìn thoáng nhau, cẩn thận hỏi "Xin hỏi thí chủ làm thế nào nhận biết được, người có quen biết gia sư không?"

Nhạc Nhạc cười to nói : "Cuối cùng cũng có người thông minh, Toàn Giới đại sư ở đâu?"

"Vương thí chủ đã lâu không gặp, bản tăng ở đây, thỉnh thí chủ vào trong mạn đàm!". Người vừa xuất hiện tuổi gần sáu mươi, bộ râu dài màu trắng, sắc mặt như ngọc, vóc người cao lớn, vừa nhìn đáng vẻ đã biết là một cao tăng đắc đạo, đang hướng Nhạc Nhạc thi phật lễ

Tám vũ tăng đồng thanh hô : "Sư phụ, người này đã thả hắc y nữ tử đi"

"Ai, người xuất gia không nói dối, tám tiểu sư phụ các người sao lại ăn nói lung tung như vậy, là các người ngăn cản đường đi của ta, nhưng lại trách ta. Bỏ đi, ta không cùng các người so đo, Toàn Giới đại sư người cũng đã mời rồi"

Tám vũ tăng thấy sư phụ có chút cười khổ, ý bảo bọn họ không cần để tâm đến chuyện này. Tuy trong lòng cảm thấy kỳ quái, bọn họ cũng không dám hỏi tới, đều trở về phòng nghỉ ngơi

Nhạc Nhạc cùng Toàn Giới đại sư đi vào nội đường, nơi này có tượng phật, pháp khí, hiển nhiên là tịnh phòng của hắn. Nhạc Nhạc còn chưa có mở miệng, chợt nghe Toàn Giới đại sư hô lên : "Bà nội nó, người là tên tiểu hồn đản, lần nào gặp mặt cũng phá đại sự của ta. Nha đầu vừa rồi vóc người không tệ, sau khi bắt được chắc hẳn phải chiếm chút tiện nghi. Sư phụ chết dịch của người đâu, hắn còn nợ ta một trăm vỏ rượu, lần trước đánh cược còn thua ta một bình "Thầu hoa kiếp", cho đến bây giờ còn chưa thực hiện. Người tới vừa kịp lúc, nhanh giao trả đồ lại cho ta". Quay đầu lại thấy sắc mặt Nhạc Nhạc không tốt, hắn quan tâm hỏi : "Tiểu tử, sao lại như vậy, sẽ không phải vì nữ nhân bị cướp đoạt đi chứ. Không vấn đề, cái cũ không đi thì cái mới không đến, người xem ta, cả đời phong lưu, nhưng bên người lại không có lấy một người con gái, ung dung tự tại, so với sư phụ của người tốt hơn không biết bao nhiêu. Đuôi không bị đánh gãy, tiểu đệ đệ cũng không bị người ta cắt đi, người nói xem có tốt không? Oa, người đừng roi lệ nha, ta mới rầy la một hai câu thôi, cả ngày không ai bồi tiếp ta nói chuyện, ta râu muốn chết, mỗi ngày đều phải giảng kinh cho quý tộc... Ai? Người như thế nào lại như vậy, không phải lão quỷ đã chết rồi chứ ?"

Nhạc Nhạc bị thương gât đầu, hồi lâu mới nói : "Sư phụ bị đệ tử của Hoa Cốc bắt đi, tại Lạc thành lại bị Vạn Lý Minh cầm giữ. Ta lúc ấy võ công kém cỏi, không cứu người ra được, người đã chết rồi"

"Ai, là ai giết , lão tử nhất định làm thịt hắn. Hiền chất đừng khóc nữa, chúng ta uống mấy chén, rồi từ từ nói đến!". Toàn Giới đại sư lộ vẻ bi thương, từ mặt sau tượng phật lấy ra một vỏ rượu nói : "Đây chính là "Bách Thảo Nhưỡng" ngâm đã mười năm, nếu không phải thấy người đã mất sư phụ, ta cũng không nỡ cho người uống đâu". Nhạc Nhạc bị thương là thật, nhưng khóc chỉ là giả. Hắn sợ Toàn Giới đại sư hỏi đến phiền toái hắn gây ra, cho nên chính mình ủy khuất một chút, Toàn Giới quả nhiên rút lui. Nhạc Nhạc kính hắn ta một chén nói : "Sư phụ bị hộ pháp của Vạn Lý Minh giết chết, Ngày ấy ta suýt chết với hắn, đột nhiên hiểu được giết hắn thật quá dễ dàng, phải chơi đùa rồi mới giết"

Toàn Giới hạ chén rượu xuống nói : "Năm đó hoạt động cùng với sư phụ người thật sự là rất thoải mái. Sau này hắn gặp chuyện không may, ta cũng xuất gia làm hòa thượng. Ai, nếu không phải hắn quấy rầy phu nhân của Tư Đồ Nghiệp chắc sẽ không như thế"

Nhạc Nhạc có chút giật mình nói : "A, ông ấy vào Tư Đồ phủ, lén lút với lão bà của Tư Đồ Nghiệp phải không?"

Toàn Giới cười to nói : "Nguyên lai hồn đản này không nói cho người à, ha ha. Đương nhiên đã đắc thủ, chỉ là bị người phát hiện, Tư Đồ Nghiệp mời sát thủ truy sát, vận dụng tất cả lực lượng trong tay, khiến sư phụ người thành hình dạng như vậy, đến lúc ngã gục xuống ngắt đi mới giữ lại được một mạng"

Hắn lại đứng dậy, lấy từ sau kệ kinh phật ra một miếng thịt bò nói : "Thiếu chút nữa đã quên mất, gần đây bởi Nguyệt Thần binh pháp mà náo loạn không ít, khiến ta không rời đi được, ăn cũng khó khăn".

"Sau này thì sao, Tư Đồ phu nhân sau này thế nào?" Nhạc Nhạc lại hỏi

"Không biết chính xác, chỉ nghe nói Tư Đồ phu nhân sau khi vừa sinh nữ nhi, liền không có tin tức. Biết được việc này chỉ có mấy người, những người khác đều bị giết người diệt khẩu. Tư Đồ Nghiệp bây giờ tự phong nhiếp chính vương, uy phong hiển hách. Mỗi lần cùng tiểu hoàng đế ra ngoài, đều đội kim quan(mũ vàng). Nhưng ta thấy bộ dạng hắn như vậy không khỏi nực cười, cảm thấy kim quan đó chỉ là một cái mũ xanh mà thôi, ha ha (ở Trung Quốc, khi nói đến một người bị chụp mũ xanh lên đầu là nói người đó có vợ ngoại tình, tương tự như bị cầm sừng ở Việt Nam)

"Sát thủ Luân Hồi đến đây hôm nay đến nơi này của người để làm gì? Không phải người trêu chọc người ta chứ ?" Nhạc Nhạc cười nói. -

"Hắc, cũng bởi Nguyệt Thần binh pháp. Mấy ngày trước ta ở trong hoàng thành. Sau cùng do một người của Kim Tiền Bang tại Cổ Ngọa điểm hoa mua một cái hộp ngọc mà ai cũng biết là Nguyệt Thần binh pháp, bị người ta tra xét ra, Kim Tiền Bang hơn trăm nhân mạng bị người giết sạch. Người nọ gặp ta trên đường, nói muốn tặng ta vật này. Nói xong hắn chết, lưu lại vật này cho ta. Tin tức không biết thế nào lại lộ ra ngoài, mấy ngày nay bốn tự huyền náo không ít. Bà nội nó, sao hắn lại phiền ta như vậy, uống đi"

"Nguyệt Thần binh pháp, như thế nào lại ở trong cái hộp ngọc này?" Nhạc Nhạc ngạc nhiên nói

Toàn Giới đi động một pho phật tượng, bên dưới có một tấm thạch bản, nhẹ nhàng nâng tấm thạch bản lên, bên trong có hai cái tay cầm, lay động nhẹ

nhàng hai tay cầm đó vài cái, từ bàn rượu bên cạnh, một khối thạch bản nhỏ bật ra. Di chuyển khối tiểu thạch bản sang một bên, bên dưới là một hộp gấm. Hắn mở hộp gấm ra, lấy ra một khối ngọc vuông trong suốt, to chừng hai bàn tay, ở trên có chữ Nguyệt Thần bình pháp. Nhạc Nhạc cười quái dị nói: "Nhìn xem nào, có phải đồ giả mạo không?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Hoàng Thành (Hạ)

Hoàng Thành

Toàn Giới cười quái dị nói:

- Thực là không biết tên quý chết tiệt kia đã giáo huấn người cái gì, Nguyệt Thần bình pháp thế nào mà lại không biết, lại đây, để bản Đại Sư kể cho người nghe! Nguyệt Thần chủ sát, trên khối Phụng Ngọc này vào mùng 6 tháng 12 theo lịch của Thiên Nông hàng năm thì mới có văn tự xuất hiện, thấy được ánh trăng lúc bình thường, thì xuất hiện những tia hồng quang, hơn nửa mỗi lần xuất hiện, chỉ có một người nhìn thấy được, sau khi xem xong thì nó tự động khôi phục lại nguyên trạng và chỉ có thể đợi đến năm sau mới xem tiếp được thôi.

Nhạc Nhạc nghe hết nửa ngày, mới nói:

- Quả nhiên là đáng chú ý, thực không biết hoàng đế sáng lập Nguyệt Thần làm thế nào mà có thể sáng tạo ra được như vậy, thật là vất vả mà, ông muốn xử lý thế nào, đây thực là nguyên nhân của thảm họa, nếu không xử lý ổn thỏa sẽ có người nhận ra ông, thì ông sẽ gặp phiền phức lớn.

Toàn Giới Đại Sư cười nói:

- Hắc, vào cái năm làm việc đó thì ta có đeo mặt nạ, giờ đây mới là chân diện thực, không ai phát hiện được cả, hà hà! Làm sao xử lý việc này cho tốt ư, ta không có ý kiến nào tốt cả, hiền chất* có biện pháp nào tốt hay không?

Nhạc Nhạc thờ dài nói:

- Nghĩ ra sẽ nói cho ông biết, ông có tin tức của Ma Giáo không, ta đến đây chủ yếu là muốn hỏi về việc này!

Toàn Giới Đại Sư sau khi bỏ tảng thư xuống đất, nói:

- Ma Giáo xảy ra rất nhiều sự việc, mỗi một ngày có một trận tiểu đấu, ba ngày lại có một trận đại đấu, riêng tiểu ma nữ kia thì thực là lợi hại, ngày nào cũng làm Vạn Lý Minh thấp thỏm lo sợ, Giáo chủ Chung Vô Nhai và phu nhân Lâm Tổ thì hiện giờ không rõ nơi hạ lạc chắc là đang ở trong Hoàng thành, người hỏi điều này để làm gì?

Nhạc Nhạc cười nói:

- Ông nói xem ta còn có thể vì cái gì lại quan tâm?

- Nữ nhân? hà hà, người so với lão qui sư phụ người thực lợi hại hơn nhiều, vào thời điểm đó hắn còn vụng trộm lừa đảo, nghe nói người bên cạnh có rất nhiều mỹ nữ, cẩn thận kẻ khác đồ mất ghen tỵ, tìm người tiêu diệt, hắc hắc, mỹ nữ lại biến thành tiểu kiều thê của người khác!

Nhạc Nhạc cười khỏ, đáp:

- Quê bói nói ta có thể sống đến chín mươi chín tuổi, cho nên ta sẽ thọ rất lâu, lão hòa thượng ông không cần để ý làm chi.

- Gần đây bên cạnh Chung Nhược Tuyết, xuất hiện một thanh niên cao thủ của Sa Mạc Quốc, nghe nói là rất anh tuấn, sử dụng loan đao, hiền chất cần phải cẩn thận!

Nhạc nhạc nhử mảy nói:

- Loan đao, lại là loan đao! Ai, tính ra, trời sắp sáng rồi, ta phải trở về, Trong rừng phía ngoài chùa có khoảng mười cao thủ đang giám sát, lão hòa thượng hãy cẩn thận nhé!

- Ha ha, chạy đi đâu được, hòa thượng không thể chạy ra khỏi chùa, hòa thượng ta nếu đào tẩu, việc quản lý chùa này sẽ như thế nào đây, có việc thì cứ

tới tìm ta!

Nhạc Nhạc rời khỏi Tự viện, theo con đường nhỏ đi xuống núi. Trời vừa sáng thì đến cửa thành, thành môn cũng đã mở, đoàn xe qua lại không ngừng. Khi hắn trở về Phong Nguyệt khách sạn thì đám nữ nhân còn chưa tỉnh, Nhạc Nhạc kêu đồ ăn sáng, phân chia cho hai phòng.

Sau khi ăn xong, chúng nữ nhao nháo nằng nặc đòi đi dạo quanh phố xá Hoàng thành, những làn gió thơm suốt dọc đường đi, dẫn đến rất nhiều ánh mắt hiếu kỳ, mấy nữ nhân vẫn hồn nhiên không phát giác, trong lúc du ngoạn, đột nhiên phía sau vang lên một tiếng kêu:

- Kỳ nhi, đã ra ngoài lâu như vậy, tại sao còn chưa về nhà?

Mộ Dung Kỳ vừa nghe thấy, thân hình chấn động, mặt biến sắc trông thật khó coi, quay đầu thấy hai thanh niên mang theo hơn mười tùy tùng, đứng ngay ở phía sau các nàng không xa, Nhạc Nhạc nhú mày hỏi:

- Những người này là ai ?

Mộ Dung Kỳ nhỏ giọng trả lời:

- Đó là đại ca Mộ Dung Khang của muội !

Những người này bước đến, Mộ Dung Kỳ nhìn Mộ Dung Khang bất phục nói:

- Tại sao muội lại phải quay trở về, muội vẫn thích ở ngoài hơn!

Mộ Dung Khang không thèm để ý liếc mắt ngó sang Nhạc Nhạc, càng cảm thấy hứng thú sẫm soi đám nữ nhân xung quanh, rồi mới đáp:

- Kỳ nhi, vị bên cạnh ta đây là vị hôn phu của muội Tư Đồ Vi, lần này ta đến Hoàng thành, là đại biểu cho Mộ Dung thế gia, ấn định ngày hôn sự, sao còn chưa chào Tư Đồ đại nhân một tiếng!

Mộ Dung Kỳ sắc mặt càng khó coi, lo lắng nhìn sang Nhạc Nhạc, thấy Nhạc Nhạc sắc mặt cũng có phần khó xử, trong thâm tâm càng lo lắng, hơi giận dữ nói:

- Muội không gả cho hắn, nếu muốn thì huynh tự mà gả, muội đã nguyện theo Nhạc lang, suốt đời này sẽ không tái giá với người khác nữa!

Nàng ta ngoắc chặt vào người Nhạc Nhạc, ngữ điệu thật kiên định, thỉnh thoảng lại liếc nhìn thần sắc của Nhạc Nhạc. Truyện Sắc Hiệp - <http://.com>

Nhạc Nhạc cười khò, thầm nghĩ: "Kỳ nhi vẫn thường hay nói với ta những chuyện khó hiểu, nguyên lai là vì nàng ta đã có hôn ước, nàng vì sao lại lừa dối ta, sợ ta tức giận, ài, đột nhiên nghe cái tin này, thực sự ứng phó không kịp mà, bất quá, trước mặt hôn phu của nàng, thừa nhận là nữ nhân của ta, Vương Nhạc Nhạc ta còn tức giận làm chi, còn lo lắng làm chi, nữ nhân của ta không ai có thể động đến, không ai có thể cưỡng bách được!"

Mộ Dung Khang giận dữ nói:

- Hồn láo, nói năng xằng bậy gì đấy, phụ thân đã hứa hôn cho ngươi từ lúc còn nhỏ, sao có thể nói đổi là đổi được, còn không mau xin lỗi Tư Đồ đại nhân ngay! Ha ha, Tư Đồ đại nhân, tiểu muội của ta tính tình có chút quái dị, người đừng để tâm nhé!

Tư Đồ Vi khuôn mặt tái xanh, vốn đã không dễ nhìn rồi, nay lại giận giữ phát nộ, thì càng thêm phần khó coi, nửa ngày sau mới hừ một tiếng:

- Ta còn có thể tức giận gì đây, Tư Đồ thế gia của ta còn chưa cưới được nữ nhân.

Hung hăng liếc nhìn Nhạc Nhạc nói:

- Ngươi là Vương Nhạc Nhạc ư, là người đã đánh Thanh Nhân Thư Sinh của Vạn Lý Minh, Vương Nhạc Nhạc?

Nhạc Nhạc cười nói :

- Xem ra cái tên tiểu nhân đó bị người ta hạ độc chết, nghe những người khác nói, hắn là hộ pháp gì đó của Vạn Lý Minh, có thể đúng hắn là người mà ngươi nhắc tới, mặt thì đúng là xanh, nhưng không phải ta giết, mà có thể là do chính hắn tự ngã chết đấy!

Đám nữ nhân chăm chú nghe Nhạc Nhạc nói đầy hứng thú, khích khích cười lên, Mộ Dung Khang và Tư Đồ Vi ngó người ra, hồi lâu sau mới trở lại bình thường, phát hiện ra được là Nhạc Nhạc trêu đùa bọn họ, không để bọn họ hỏi đáp, nổi giận nói:

- Hừ, ngươi dám hung hăng tại Hoàng thành, hôm nay không tính toán với ngươi, chúng ta đi!

Mộ Dung Khang âm hiểm nhìn Nhạc Nhạc, đồng thời nổi giận quát Mộ Dung Kỳ:

- Ngươi nếu dám làm Tư Đồ đại nhân nổi giận, Mộ Dung thế gia sẽ không bao giờ tha thứ cho ngươi, về đến nhà sẽ tính toán với ngươi, Tư Đồ Vi đại nhân là Hoàng thành cấm vệ thống lĩnh, không thể có gì sai sót, sự an toàn tính mạng đám người giang hồ không thể một sớm một chiều có thể so sánh được, ngươi hãy cẩn thận! Hừ! Tư Đồ đại nhân, xin đại nhân hãy đợi tại hạ!

Nhạc Nhạc nắm lấy tay Mộ Dung Kỳ, nói:

- Kỳ Nhi, tại sao đại sự như vậy mà lại không nói cho ta biết, đột nhiên bây giờ nàng lại có vị hôn phu, trong tâm ta rất khó chịu, nói cho ta biết, so với bản thân một mình gánh chịu thì tốt hơn, lại khóc rồi, ha ha, ca ca không thể để cho nàng gả cho người khác, ta cam đoan!

Mộ Dung Kỳ gạt nước mắt nói:

- Ta sợ vào lúc nói ra, thì ca ca sẽ không cần ta nữa, thế nên mới giấu diếm ca, ta chỉ yêu một mình ca, ta sẽ không cưới hán đâu, ta dù chết cũng sẽ không rời khỏi ca ca!

Nhạc Nhạc cảm động nói:

- Ta tin Kỳ nhi, sau này có việc gì thì cứ hãy nói với ta, không được giấu diếm ta nữa, được không? Đi thôi, chúng ta quay trở về rồi nói tiếp, không nên đứng ở trên đường!

Mộ Dung Kỳ gật đầu, thấy được sự quan tâm của Nhạc Nhạc, không có một chút ai oán, nàng buông lời nổi bất an trong thâm tâm, cùng với chúng nữ, đi theo bên cạnh Nhạc Nhạc.

Vừa vào Phong Nguyệt khách sạn, Yến Vô Song hét lên một tiếng, chỉ vào một cái bàn, ở đó có năm người ngồi, nói :

- Ca, đám bại hoại kia đã từng khi phụ muội, muội nhớ rất rõ, là chúng gây thương tích cho muội, chúng sử dụng loạn đao khá lợi hại!

Nhạc Nhạc ngày đó vội vã cứu Yến Vô Song, không thấy rõ ràng diện mạo của bọn chúng, giờ mới có cơ hội dò xét, năm người đều cầm loạn đao, so với vết thương trên người Tiểu Vi giống nhau như đúc, bốn tên cao tuổi, còn một tên trẻ tuổi thì khoảng hai mươi, có vài phần anh tuấn, quần áo lộng lẫy, không giống người của Phong Nguyệt Quốc.

Giang Tiểu Vi bất an nấp ở đằng sau của Vương Nhạc Nhạc, không nghĩ sẽ gặp đám người này, nhưng đám người này nhìn quang sắc bén, thấy được Tiểu Vi, gã thanh niên trẻ tuổi nói:

- Vì nhi, thật là đúng lúc, gần đây ta luôn tìm nàng, không ngờ lại gặp ở đây, mau lại đây ngồi cạnh ta!

Tiểu Vi thần sắc phức tạp, do dự đáp:

- Sa Nhân Bình, chúng ta đã không còn quan hệ, người không cần phải quấn lấy ta nữa!

Trong tim nàng ta quả thực khâm trọng, nắm chặt lấy quần áo của Nhạc Nhạc, như là muốn cầu chút trợ lực.

Nhạc Nhạc nhìn kẻ này cười quái dị nói:

- Không nghe thấy sao, Tiểu Vi của ta không có quan hệ gì với ngươi, ngươi tốt nhất nên tránh xa, hôm nay nể mặt Tiểu Vi, lần sau xin hẹn tái kiến ngươi, thực là vì Song nhi báo thù, hà hà! Song nhi đừng có giận dữ, chúng ta ăn trước đã, đến đây, ngồi xuống đi!

Sa Nhân Bình lại không biết, vào đêm lần trước không nhìn kỹ dung mạo của Nhạc Nhạc, nghĩ rằng hán là phú gia công tử, nhìn không ra hán có võ công, nên đi tới cười nói:

- Vị bằng hữu này, Tiểu Vi và ta chỉ là có chút mâu thuẫn, biết điều thì đừng vướng vào nàng ta, bằng không ngươi sẽ thấy!

Đám nữ nhân của Nhạc Nhạc đều giận dữ, Nhạc Nhạc trước thì bị Mộ Dung Khang làm cho ức chế, nay thấy Sa Nhân Bình cuồng ngạo như vậy, một cỗ sát khí vô hình tán phát trên người thân, giận dữ lạnh lùng nói :

- Ta không cần biết ngươi là ai, thân phận ra sao, nhìn cho rõ đi, nàng ấy bây giờ là nữ nhân của ta, không cần biết trước kia hai ngươi thế nào, nhưng từ nay về sau nàng mãi mãi thuộc về ta! Hãy nhớ kỹ đây, chộc giận ta chỉ có cái chết, đừng có quấy rối ta nữa, cút!

Sa Nhân Bình đại nộ, tại Sa Mạc Quốc chưa có ai dám nói hán "Cút" cả, ngay cả phụ mẫu đều không dám mắng hán, "Choang" một tiếng, rút ra thanh bán nguyệt loạn đao, giận dữ quát:

- Bọn công tử sẽ cho ngươi chết trước!

Nhạc Nhạc hôm nay cảm thấy không thoải mái, vừa bị Mộ Dung Khang và Tư Đồ Vi làm cho một bụng hỏa khí, bây giờ lại thêm cái tên vô si kia, muốn tranh đoạt Tiểu Vi, không thể nhẫn nhịn được nữa, Truy Tâm Kiếm rời khỏi vỏ, ánh hồng quang lóe lên, sát khí đại thịnh, khí thế chết chóc đỏ hồng bao phủ lấy Sa Nhân Bình, khí tức tử vong âm hàn lạnh thấu xương, từ dưới lòng đất từ từ xông lên.

Đám thực khách khác, thấy được khí tức hiểm nguy, như chuột nhanh chóng lạng lẽ rời khỏi nội sảnh của khách sạn, chỉ còn có mỗi chương quỹ nấp tại sau quầy tính tiền, yên lặng quan sát.

Tiểu Vi thấy Nhạc Nhạc thực sự hòa nộ đại thịnh, mặt trắng bệch lúc lắc tay của Nhạc Nhạc, thần sắc hoảng hốt cầu xin:

- Ca, các ngươi đừng đánh nhau, đừng đánh được không? Ta không muốn thấy hán nữa, chúng ta đi nha!

Sa Nhân Bình bị sát khí của Nhạc Nhạc làm cho sợ chết khiếp, không tưởng tượng được một tên phú gia công tử mặt mũi thanh tú, đáng vẻ thư sinh mà lại có thể có sát khí như thế, lùi về sau hai bước nói:

- Tiểu Vi, nàng thật sự muốn quên ta, thời gian nàng vừa đến Sa Mạc Quốc, là ai đã giúp nàng, là ai chiếu cố cho nàng, là ai dạy cho nàng đạo pháp, sao có thể giúp người ngoài khi phụ ta, đừng quên, ta là nam nhân đầu tiên của nàng, còn nhớ hay không?

Nhạc Nhạc từng nghe Tiểu Vi nhắc qua, mơ hồ hiểu được một vài việc, nhưng hiện nghe những lời nói này, cũng tức giận điên cuồng, chứng kiến được biểu tình thống khổ của Tiểu Vi, hiển nhiên chưa thể hoàn toàn có thể quên đi nam nhân thứ nhất của nàng, mặc dù bị hấn bỏ rơi.

Nhạc Nhạc hiện đã hiểu được ganh tị là thế nào, từ lần đầu tiên hấn bắt đầu tiếp xúc với nữ nhân, hấn đã biết dùng khuôn mặt anh tuấn của mình, miệng nói ra những lời hoa ngọc, cộng với Ngự Nữ kỳ thuật, có thể dễ dàng đánh cắp trái tim của nữ nhân, nhưng Tiểu Vi lại khiến hấn cảm thấy đau đớn vì ganh tị, lúc lần đầu nghe nàng kể về sơ sai về nỗi tiếc hận, lúc giao hợp ánh mắt luôn lẩn trốn hấn, do chứa nhiều chưa xốt, rốt cuộc đến hôm nay thì sự ganh tị ấy bộc phát mạnh mẽ, hấn chậm rãi đứng lên, trong lòng tràn ngập ý muốn tiêu diệt Sa Nhân Bình, Sa Nhân Bình lần đầu tiên cảm thấy sợ như vậy, thối lui liên tục mấy bước, đám tùy tùng hộ vệ hấn mang theo cũng nhìn ra có điều không ổn, đều đứng án trước mặt hấn.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Tật Hỏa (Lửa Giận)

"Ca, là ta không tốt, các người ngàn vạn lần không nên đánh nhau, được không? Tiểu Vi cầu xin người, Sa Nhân Bình, người đi nhanh đi!" Tiểu Vi nghĩ chỉ có khuyên một người rời đi, mới có thể giải quyết được vấn đề. Tuy nhiên mấu chốt lại ở Sa Nhân Bình vào thời điểm này không thể buông tha nàng. Hấn là nam nhân đầu tiên của cuộc đời nàng, ba năm cùng chung sống ngọt ngào khó quên. Trong linh hồn nàng hiện lên một chút ảo ảnh, không thể không chế bản thân. Nàng không muốn để cho hai nam nhân vì nàng mà thương tổn lẫn nhau.

Sa Nhân Bình mặc dù rất sợ hãi, nhưng đã nhiều năm sống cùng nhau, hấn hiểu rất rõ Tiểu Vi, ôn nhu nói: "Tiểu Vi, ta muốn nói cùng nàng mấy câu", nói xong bước đi.

Tiểu Vi hoảng sợ nhìn Nhạc Nhạc, do dự hồi lâu rồi chậm rãi bước đi. Nhạc Nhạc bỗng chốc nảy sinh cảm giác thất bại, chán nản cho Truy Tâm kiếm trở lại vào bao. Những kỳ nữ bên người hấn không ai dám nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào Tiểu Vi.

Sa Nhân Bình mỉm cười đắc ý, đưa tay muốn nắm lấy tay Tiểu Vi. Nàng thân thể chấn động một chút, cuống quýt lùi lại, tránh khỏi Sa Nhân Bình. Nàng bản thân hiểu được mình rời đi đã khiến cho Nhạc Nhạc tức giận, nếu để hấn nắm tay, Nhạc Nhạc chắc chắn sẽ không lý gì đến nàng nữa. Nàng vẫn nhớ kỹ Nhạc Nhạc từng nói qua: "Ta mặc kệ các nàng trước đây là người như thế nào, nếu quyết định theo ta phải tuân theo quy ước của ta. Nhục bằng có nam nhân nào khác, ta sẽ không lý gì đến các nàng!". Nàng mặc dù không muốn Sa Nhân Bình bị thương tổn, nhưng nàng cũng không muốn mất đi Nhạc Nhạc, hiện tại đang trầm nghĩ cách đuổi hấn nhanh đi.

Tiểu Vi gỡ tay hấn ra. Trong mắt hấn hiện lên một ánh nhìn lạnh lẽo tàn độc, lập tức cười nói: "Lại đây, qua bên này nói". Tiểu Vi do dự, liếc nhìn lại Nhạc Nhạc, thấy sắc mặt hấn rất khó coi, lo lắng nói: "Nói luôn ở đây đi".

Mộ Dung Kỳ bên người Nhạc Nhạc nói: "Ca, Tiểu Vi sao còn nhớ đến nam nhân đầu tiên, thật là quá lắm rồi!"

Kỳ nữ đều hưởng ứng, nhất là Yến Vô Song càng tức giận, thiếu chút nữa đã cường bạo nàng, muốn giết chết tên xấu xa của nàng. Thật không ngờ Tiểu Vi đối với nam nhân trước kia lại vì hấn mà cầu khẩn, xin lỗi Nhạc Nhạc.

Chỉ có Tiểu Chi thần sắc bất an muốn nói gì đó. Nhạc Nhạc trông thấy thần sắc nàng, thần nhiên nói: "Tiểu Chi có chuyện gì sao không nói?"

Tiểu Chi ngẩn ra, cố lấy dũng khí nói: "Thiếp nói ra, công tử ngàn vạn lần không nên tức giận"

Nhạc Nhạc cười khò, gật đầu nói: "Àn, muốn nói gì thì nói đi, ta chịu đựng được"

"Sự phụ thiếp trước kia có nói qua, tại sao nam nhân tất cả đều thích xử nữ, là bởi vì nam nhân đầu tiên tiến vào cơ thể đàn bà, đều khiến họ cả đời không quên được. Cho dù sao này có gặp được nam nhân nàng thật lòng yêu thích, bất luận người nàng thích sau này vì đại tuấn tử cỡ nào, thân ảnh nam nhân đầu tiên vĩnh viễn tồn tại trong nàng. Cho nên, Tiểu Vi chỉ là" Đám kỳ nữ này mặc dù đều đã thành thiếu phụ, nghe Tiểu Chi nói, cười nhưng vẫn đỏ bừng mặt. Hai tỷ muội song sinh Canh Thâm, Đản Đô cũng gật gật đầu. - <http://.com>

Nhạc Nhạc mỉm cười với Tiểu Chi nói: "Nàng nói không sai, những lời này ta đã sớm hiểu được. Không ai hy vọng nữ nhân của mình cất giấu một nam

nhân khác trong lòng. Đối với các nàng, ta trước kia luôn cho rằng mình rất lợi hại, có thể khiến cho tất cả đàn bà quên hết nam nhân trước kia của nàng, ta thật là cuồng vọng". Vừa nói vừa than thở : "Ta tin tưởng sự lựa chọn của Tiểu Vi, chỉ là ta chưa từng có kinh nghiệm đối với chuyện này, có chút khổ sở thôi"

Tiểu Chi thấy Nhạc Nhạc không hề tức giận, bạo dạn hơn một chút nói : "Kỳ thật nam nhân cũng giống như thế, cũng luôn nhớ đến người đàn bà đầu tiên của mình. Mặc kệ sau này có tất cả bao nhiêu phụ nữ, hắn sẽ vĩnh viễn có một hảo cảm đặc biệt đối với người đầu tiên... A, công tử, chàng cười thật kỳ quái !"

Chúng nữ quả nhiên thấy bộ dạng kỳ quái của Nhạc Nhạc, lập tức hỏi : "Ca, không phải đang nhớ đến người phụ nữ đầu tiên của mình sao. Chúng ta chưa hề nghe nói qua, chàng nói cho chúng ta biết đi"

Nhạc Nhạc vội ho lên một tiếng, không biết nên trả lời như thế nào, thấy Tiểu Vi đã trở lại, sắc mặt có chút bất an, không dám nhìn thẳng vào Nhạc Nhạc. Nhạc Nhạc nói : "Tiểu Vi không có việc gì chứ?"

Tiểu Vi nói với giọng hối lỗi : "Ca, ta không có việc gì. Vừa rồi, vừa rồi cho ta xin lỗi, ta chỉ không muốn để các người đánh nhau"

"Không có việc gì, ngồi xuống ăn cơm đi!"

"Hắn vừa rồi chỉ nói với ta ..."

"Ta tin tưởng nàng, không cần nói ra leus này"

"Chúng nữ mặc dù có chút trách cứ Tiểu Vi, nhưng thấy Nhạc Nhạc không nói gì, cũng không dám nói lung tung, chỉ là nhìn Tiểu Vi với ánh mắt lộ rõ vẻ kỳ quái. Yên Vô Song dứt khoát không để ý tới nàng, cầm cúi ăn, hậm hực nhìn Sa Nhân Bình rời đi

Trong lúc ăn, mọi người đều mang tâm sự, khiến bữa ăn trở nên trầm mặc

Buổi chiều, Nhạc Nhạc tránh né chúng nữ, một mình đi ra ngoài, muốn đến một trạch viện vắng vẻ, xem cáo tin tức của ma giáo hay không. Đến lúc hết ngày vẫn không thu được kết quả gì, trong lòng càng sầu muộn. Chỉ cảm thấy trong bụng hơi đói, nhắm hướng ngã tư đường phồn hoa đi đến. Phía sau có tiếng xe ngựa vang lên : "Mau tránh ra, mau tránh ra" không ngừng. Người đi đường nhanh chóng tản ra. Khi xe đến gần Nhạc Nhạc có chút trắc trở, một cơn gió thổi đến xe ngựa khiến màn xe bay lên. Một quang mang màu bạc bay về phía hắn, Nhạc Nhạc không vội tránh né, thấy bạch quang nọ không có một chút lực đạo thương người, không hề giống ám khí. Hắn dùng chân khí tiếp lấy, vừa tiếp nhận được hóa ra là điệp hoa(*) bằng bạc, chế tác tinh xảo đẹp đẽ, còn phảng phất mùi hương. Hắn nhìn lại cổ xe thấy từ khung cửa sổ hé ra một khuôn mặt vũ mị hướng phía hắn cười duyên. Nàng xinh đẹp thành thực, thân thể xích lỏa đầy nhục dục, mi hàm sắc xuân, hiển nhiên là vừa mới qua hoan hảo.

Những người chung quanh nhìn chằm chằm Nhạc Nhạc, có người khinh thường, có người ghen ghét, có người bỏ đi. Nhạc Nhạc mặc kệ ánh mắt của người khác. Lúc này hắn có thấy qua tư vị của người phụ nữ nọ, loại này là một quý phụ thành thực, hắn chưa từng tiếp xúc quá, tâm thoảng động

Xe ngựa vừa rồi đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai. Mười mấy hắc y thích khách nhắm hướng cổ xe phóng đến. Nhạc Nhạc thảm thán đáng tiếc, thầm nghĩ mỹ phụ kia chết chắc. Ai ngờ một thanh đao bay ra, một thanh niên đầy tà khí vọt ra từ hộ hai bên xe, đối mặt với mười mấy thích khách. Hai xa phu cũng định thần lại, phi thân nhảy đến hai khung cửa sổ, thân thủ bọn họ cũng không kém

Nhạc Nhạc nhìn điệp hoa trong tay, có chút cười khổ, nguyên lai từ trong xe đi ra chính là Bảo Phụng, nghĩ đến người đàn bà phong tao mỹ chất hắn muốn cùng hoan hảo, trong lòng cảm thấy không thoải mái, thầm nghĩ : "Thật sự kỳ quái, trước kia cùng đàn bà hoan hảo cũng không hề có tâm tính này. Hôm nay rốt cục là như thế nào, đầu tiên là Tiểu Kỳ, lại đến Tiểu Vi, giờ đến thực nữ không quen biết này. Ai, hay là đi giúp nàng một chút"

Bảo Phụng võ công không tệ, nhưng vừa muốn bảo vệ phụ nữ trong xe, lại vừa muốn đối phó với thích khách cường hãn. Cửa xe đã bị phá tổn nghiêm trọng, lộ ra khuôn mặt nữ tử tái nhợt, lệ trào khắp khuôn mặt, thân thể không ngừng run rẩy

Bảo Phụng đã bị năm thích khách vây quanh. Hai xa phu cũng chỉ có thể đối phó với bốn người, còn ba thích khách đã phi thân tấn công về phía mỹ phụ kia. Nàng tuyệt vọng kêu lên một tiếng, sợ hãi nhắm chặt mắt lại. Bỗng nhiên cảm thấy thân thể nhẹ bỗng, đã bị người ôm lấy. Thân thể này thật là ấm áp, cảm giác thư thái, thật lòng vĩnh viễn muốn ôm lấy hắn, cũng không hề sợ hãi. Nàng mở to mắt, thấy một thiếu niên xinh đẹp, chính là người đã tiếp nhận điệp hoa màu bạc của nàng, khiến nàng trong lòng mừng rỡ.

Những thích khách này trình độ bình thường, võ công cũng chỉ là hạng nhị lưu. Truy tâm kiếm xuất ra, ba thích khách thì đã có hai bị cản lại còn một mạng quy tiên. Mỹ phụ trong lòng càng thêm sung sướng. Nhạc Nhạc buông nàng xuống, cười hí hí nói : "Tỷ tỷ đẹp quá, chẳng may chết đi ta sẽ bị thương vô hạn". Mỹ phụ này tuy đã có vô số nam nhân tán tỉnh, nhưng không có được một câu mỹ diệu thế này. Nàng vui vẻ nói : "Nếu người thích tỷ tỷ, cầm điệp hoa vừa rồi đến Kim Điệp phủ tìm ta. Ta tên là Kim Điệp!"

Nhạc Nhạc trong lòng thầm nghĩ : "Nữ tử này quả nhiên sanh ý tùy tiện. vừa gặp mặt đã lớn mật hẹn cùng người xuân tiêu qua đêm, bất quá đáng về nàng ta cũng không tệ. Có cơ hội nhất định đến". Hắn cười nói : "Tỷ tỷ xinh đẹp mê người như vậy, ta vui mừng còn không kịp, chỉ là phải tắm rửa sạch sẽ đi. Ta ghét mùi nam nhân khác!" Hắn nói xong nhăn tít mày, buông rơi điệp hoa xuống, cũng không liếc lại nhìn nàng, nhảy vào trong đám thích khách quát lên : "Các người tránh ra!"

Bảo Phụng đang cố hết sức giao đấu, nghe Nhạc Nhạc gọi hắn tránh ra, sao có thể không tuân theo. Hai xa phu cũng mau chóng tránh ra. Giữa sân chỉ có mình Nhạc Nhạc, bị chín nhị lưu thích khách vây quanh. Nhạc Nhạc cúi đầu huy kiếm, xuất ra một chiêu Mai Côi Chi Thử. Một màu tím hoa hồng sáng ngời đẹp đẽ, tựa như thời khắc đẹp đẽ, sáng lạng nhất, hoàn hảo nhất của cuộc đời người phụ nữ. Hoa có gai, gai hoa nhuộm máu. Sắc hoa tàn, đời người cũng hết. Chín người tay nắm lấy ngực, trên ngực phun máu, tính mạng đã trôi đi. Nhạc Nhạc trong lúc mọi người đang si ngốc, phiêu dật

hướng về phương xa

Mỹ phụ bị Nhạc Nhạc lạnh lùng buông rơi điệp hoa, tâm trạng vô cùng đau đớn. Chứng kiến kiếm chiêu tuyệt mỹ của Nhạc Nhạc, nàng tựa hồ như thấy được số phận một cánh hoa, cũng tự cảm thán cho số mạng của mình, lệ như châu, rơi xuống như mưa

(*): Không hiểu sao trong chương này tác giả lúc gọi là ngân hoa, lúc gọi là kim điệp, lúc lại là ngân điệp. Tại hạ mạn phép sửa hết thành điệp hoa

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Thối Địch

Nói đến Tiểu Vi, hình ảnh của nàng đích thực rất đáng thương, hơn nữa lại là một nữ tử thiện lương khiến nam nhân ôm vào lòng mà không muốn rời xa. Hiện tại nàng yêu Nhạc Nhạc nhưng không thể ở bên cạnh hắn, nếu nàng muốn quên đi thì chỉ do bản thân nàng mà thôi, cũng vì ái tình khiến cho nàng do dự.

Đối với Kim Điệp, nàng là một quý phụ cô đơn, trước đây nàng lựa chọn cuộc sống phóng đãng đáng khinh rẻ nhưng con người ai chẳng muốn hồi cải bắt đầu một cuộc sống mới.

Tiểu Nguyệt đích thực cũng nằm trong trường hợp đó, trong chương sáu đã nói đến vấn đề này, người viết cảm ơn đã nhận được sự chú ý về truyện này, cộng thêm là những lời bình luận, có thể đem những điều này ra thảo luận nhưng không nên quá khích, không dùng những cấm từ.

Độc tự đăng cao lâu, hữu nhân lâu thượng sầu

Lâu bất cao, khước hữu nhân sầu.

Nhạc Nhạc cố tình tránh quần nữ, vào giờ ngọ một mình ngồi trên lầu suy nghĩ, trong tim vô cùng sầu não chuyện ràng buộc hay không ràng buộc. Hắn không biết phải làm thế nào khi đối diện với Tiểu Vi, như trước đây hắn có thể đưa nàng lên giường, dùng khoái cảm chinh phục trái tim nàng hoặc dù không tiếp xúc thân thể thì liệu trái tim có từ bình lặng mà trở nên xao động hay không? Dù hắn đã thương thức vô số nữ nhân nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi, một đứa trẻ mười sáu tuổi, chính vì thế nên hắn uống, uống cho say. Nếu biết trái tim nữ nhân nghĩ gì có lẽ không cần phải dùng khoái cảm để chinh phục, chính tư tưởng này đã đánh gục Nhạc Nhạc khiến hắn nhất thời không thể tiếp thụ được, cũng vì thế hắn tránh đến đây chọn rượu làm bạn.

Hiện tại Nhạc Nhạc hiểu tại sao lão quỷ sư phụ hắn thường say túy lúy ngày này qua ngày khác, cơ bản là vì trong tim lão nổi sầu ngày càng dày thêm vốn dĩ không thể giải khai, lúc ấy lão chỉ muốn dùng rượu để quên đi nỗi buồn phiền đó.

Nhạc Nhạc càng uống càng minh bạch, sau khi tỉnh rượu sầu càng thêm sầu mà thôi, nhưng hắn vẫn uống. Từ lượng của Nhạc Nhạc đích thực cao thâm, chỉ có điều hiện tại hắn đang sầu muộn nên cảm thấy mình đã say, hắn nhớ đến thời gian trước đây bèn lăm nhăm nói với bản thân mình :

- Tên ta là Đường Tĩnh, thái được trên núi này đã mất rồi, ta và người hạ sơn tìm sư phụ đi. Tiểu mỹ nhân, tên nàng thật sự khiến người ta phải chọc ghẹo đó, rất vui khi quen biết với nàng, chúng ta là bằng hữu nhé.

- Ta không muốn, bỏ ta ra, người nói giải thoát ta để hạ sơn tìm sư phụ, người, ta không muốn.

- Ta không thể buông tha người, hiện tại người không giết ta, sau này người sẽ thấy ta trả cho người 8,10.....100 lần, người đã lừa ta.

- Không được, ta để mất dấu thủ cung sa rồi, thế nào sư phụ cũng phát hiện ra, hum, người phải bồi thường cho ta.

Nhạc Nhạc cười khò rồi lăm nhăm tiếp:

- Tĩnh, ta thật sự xin lỗi người, không biết bây giờ người lưu lạc ở đâu? Có lẽ ta thật sự không thể quên người, dấu cho ta đã quen với điều đó ngày này qua ngày khác nhưng có thể nó là cuộc đời đầu tiên của ta, rất khó có thể quên được nó, hà huống lúc ấy ta cũng như người, chỉ mới mười hai tuổi mà thôi.

Phía đối diện Nhạc Nhạc bỗng nhiên truyền lại tiếng cười to, lập tức hắn chú ý đến những người xung quanh, không chỉ có Tư Đồ Tĩnh, Bảo Phương mà còn thêm vài tên thanh niên nữa. Dường như Từ Đồ Tĩnh đã ở hẳn bên Vạn Lý Minh, Nhạc Nhạc trầm tư, tên ngồi đằng kia nhất định là Mã Diệc Phô, thiếu chủ Vạn Lý Minh. Mỗi tên đều ôm bên mình một nữ nhân kiều mị, những nữ nhân này không lạ gì với Nhạc Nhạc, chính tại Vọng Giang Lâu, Bảo Phương đã ôm ấp ba nữ tử này.

Những kỷ nữ này đối với Nhạc Nhạc vô cùng oán hận, nhìn thấy hân chú ý đến mình liền cất tiếng cười to tràn đầy thâm độc. Nhạc Nhạc lắc đầu cảm thán: "Nữ nhân quả thật không thể hiểu được, ngày hôm qua còn liếc mắt đưa tình, thể hiện sự ái mộ, bày tỏ khát vọng ân ái, còn hôm nay thay đổi thành sự oán hận, thật sự cứ như nước chảy, thay đổi đến chóng mặt. Nói đoạn bèn nâng chén chậm chậm uống rồi cất giọng ngâm:

Khí ngã khứ giả tạc nhật chi nhật bất khả lưu

Loạn ngã tâm giả kim nhật chi nhật đa phiền ưu

Trừu đào đoạn thủy

Cử bôi tiêu sầu

Canh lưu

Canh sầu

Dịch thơ:

Chuyện hôm qua như nước chảy về đông

Mãi xa ta không sao giữ được

Hôm nay lại có bao chuyện ưu phiền làm rối cả lòng ta

Rút dao chém xuống nước, nước càng chảy mạnh

Nâng chén tiêu sầu, càng sầu thêm

"Ài" Từ phía sau Nhạc Nhạc truyền lại tiếng cảm thán của một nữ tử, Nhạc Nhạc chậm chậm quay đầu lại, trong nhãn thần hàm chứa sự bi thương và mê man hướng về phía phát ra âm thanh. Một nữ tử mặc tử y dung mạo như xuân cúc u lan, làn da trắng mịn như tuyết, thật là tuyệt đại mỹ nhân. Dù Nhạc Nhạc đã nhìn nhiều mỹ nhân nhưng cũng không khỏi dùng ánh mắt hân thưởng nữ tử kiều mị này. Mọc quang đan vào nhau, dường như có một ánh chớp lóe lên khiến cả hai nhất thời chấn động. Toàn thân nữ nhân này toát lên khí chất quý phái như một công chúa, nhất định nàng xuất thân từ một gia đình giàu có, danh môn vọng tộc, thể hiện thần thái đoan trang thực nữ, tính như xử nữ, dịu dàng uyển chuyển. Đứng bên cạnh nàng chính là nữ nhân lãnh ngạo Hàn Thu. Hàn Thu thấy Nhạc Nhạc quay đầu lại nhìn bọn họ, thần sắc bức dọc trừng mắt nhìn hân rồi chuyển thân đến cạnh nữ nhân tử y nói:

- Sự mọii không nên đồng tình với những lời nói đáng thương hại của hân, đừng bị đánh lừa bởi dáng vẻ đó, nữ nhân xung quanh hân rất nhiều, không biết hôm nay có chuyện gì buồn phiền mà chạy đến đây uống rượu rồi ăn nói làm nhảm thế này.

Dù sao thì thính giác của Nhạc Nhạc vẫn còn linh mẫn, lời nói của Hàn Thu dù nhỏ nhưng hân vẫn có thể nghe rõ mồn một, nghe những lời nói đó Nhạc Nhạc chỉ cười khổ, thần sắc lộ vẻ bi thương cùng cực. Hàn Thu vì nụ cười của Nhạc Nhạc mà toàn thân rung lên, miệng không thể nói thêm lời nào nữa. Tử y nữ tử không thể chịu đựng được thêm, từ đôi mắt đẹp hai hàng lệ lăn dài, nhãn thần đắm nước mắt hướng về Nhạc Nhạc ra chiều khích lệ hân đừng cảm mà đứng dậy. Nhạc Nhạc hiểu nhãn thần của nàng có hàm ý gì bèn nở nụ cười cảm kích, nụ cười của hân cứ như băng tuyết đêm đông bị tan chảy dưới ánh dương quang đẹp đẽ, sầu muộn dần tan biến, thật sự tất cả đều từ tử y nữ tử mà ra.

Thức ăn và rượu trên bàn Nhạc Nhạc vẫn còn ê hề nhưng hân chỉ muốn rút lui, dù đối với tử y nữ tử Nhạc Nhạc đã phát sinh lòng hảo cảm nhưng hân cảm thấy mình chán ngán, không còn hứng thú với mọi chuyện bên mồi ngân lượng ra quăng lên bàn rồi chuyển thân ly khai. Thấy Nhạc Nhạc bỏ đi, Tư Đồ Tĩnh trừng mắt nhìn hân với sự cừu hận, Báo Phương nở nụ cười tà ác nhìn Nhạc Nhạc trong khi Mã Diệc Phô chỉ khẽ nhếch môi, không thể nhìn thấy bất kỳ biểu tình gì khác ngoài sự cừu hận và chết chóc. Riêng ba nữ nhân đứng cạnh bọn họ khi Nhạc Nhạc bỏ đi thần sắc trở nên phức tạp, cứ như người mất hồn. Nhạc Nhạc không quan tâm đến địch ý của bọn Tư Đồ Tĩnh, miễn cưỡng nở nụ cười rồi tiêu sái bước xuống lầu, trước khi rời khỏi mục quang còn nhìn quanh quất xung quanh.

- Công tử, công tử!

Nhạc Nhạc ngạc nhiên quay lại nhìn thấy một nữ tử với tay nải hành lý xuất hiện phía sau mình cất giọng mừng vui gọi hân. Nhìn thấy nữ tử, Nhạc Nhạc hạ giọng:

- Tiểu Nguyệt? Nàng làm thế nào mà đến được Hoàng thành này?

Nữ tử đó hoan hỉ đáp:

- Công tử quả nhiên còn nhớ đến nô gia, không uổng Tiểu Nguyệt thiên lý tìm đến đây. Công tử! Nô gia hiện nay đã tự do, không biết công tử có muốn thu Tiểu Nguyệt này làm nô tỳ hay không?

Nhạc Nhạc nhìn mái tóc rối bời của nàng bèn dịu dàng dùng tay gỡ rối rồi mỉm cười nói:

- Lúc đầu ta chuộc thân cho nàng, nàng vốn không hi vọng mọi thứ như thế này mà, thật sự lúc ấy nàng không nói cho ta lý do, bây giờ tại sao lại đi tìm ta?

Tiểu Nguyệt ai oán nói :

- Nô gia thật sự bất đắc dĩ phải làm thế, hiện tại thỉnh cầu công tử thu Tiểu Nguyệt làm nô tỳ có được không?

Dù có chút nghi hoặc nhưng khi nhìn thần sắc của Tiểu Nguyệt, Nhạc Nhạc không thể bắt nấp liền mỉm cười đáp :

- Tiêu chuẩn của ta chỉ cần nói một lần là nhớ, nếu nàng đồng ý thì cùng ta quay về Phong Nguyệt khách sạn, ở đó còn nhiều tỷ muội của nàng nữa.

Nghe những lời Nhạc Nhạc, Tiểu Nguyệt vô cùng cao hứng bèn xê lại gần thuật lại chuyện đi lý thú tìm hân. Khi cả hai đi được nửa đường, đột nhiên Nhạc Nhạc phát sinh cảnh giác, hân phát giác ra mười hai ánh mắt đã thủ đang nhìn chăm chăm vào mình, thấy bất ổn Nhạc Nhạc khẽ vào tai Tiểu Nguyệt nói nhỏ :

- Đừng quay đầu lại, cũng đừng nói gì hết, đầu tiên nàng hãy đến khách sạn tìm bọn họ. Nhanh!

Nghe giọng nói kiên định, Tiểu Nguyệt dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng không phản đối lời Nhạc Nhạc, ngay lập tức chuyển thân đi thật nhanh.

Nhai đạo trước mặt hoàn toàn thừa thớt người đi lại, Nhạc Nhạc bước ra đây chủ yếu tìm phương cách thoát thân cho dễ, trong tim hân đột ngột phát lạnh, một lần nữa hân biết không dễ dàng chạy trốn như mọi lần. Cứ mỗi lần gặp chuyện trong người lại lạnh run, cứ muốn đi tiêu để giải khai sự bất an. Hữu thủ đặt lên tim dần bớt sự lo lắng, tâm thần trầm tĩnh rồi dùng cảm ứng phát hiện vị trí các sát thủ. Bằng cảm ứng từ tim của mình, Nhạc Nhạc phát hiện ra ba mươi một người với ba mươi một trái tim lãnh lẽo không có máu huyết, mỗi tên đích thực là một cao thủ, không chỉ thế mà còn là một sát thủ hạng nhất, thần sắc của mỗi tên đều thể hiện sự âm độc máu lạnh. Tất cả ba mươi một tên đều cùng một vẻ đáng sợ như thế. Nhạc Nhạc nhớ lại khi lần đầu tiên gặp dã thảo không hề thấy mục quang như vậy.

Nhạc Nhạc than khổ trong lòng dù có thể cảm ứng được các vị trí nhưng không biết đích xác các vị trí đó ở đâu, điều này khiến tâm lý xuất hiện cảm giác buồn xuôi. Trên cơ bản chỉ có nước đợi bọn chúng hiện thân, hiện tại đám sát thủ cũng chỉ quan sát mà chưa hề xuất thủ, có lẽ bọn chúng chờ đợi thời cơ nhưng Nhạc Nhạc thì thật sự chuyển thân, cảm giác được Tiểu Nguyệt đã chạy đến nơi an toàn liền đột ngột chuyển hướng ngược lại.

Đi chưa được mười trượng trước mặt vô thanh vô tức xuất hiện 10 hắc y nhân, dựa vào trang phục quả đúng là sát thủ dã thảo, Nhạc Nhạc rung mình quay đầu ra đằng sau quan sát, cũng thấy mười tên trong y phục tương tự đoạn hậu. Trong lòng hoảng sợ bật miệng:

- Còn 11 tên, sao không cùng đến một lúc đi.

Đám sát thủ này thân hình cao lớn, võ công thuộc hàng nhất đẳng, đối phó tám tên cũng đã phải dùng hết sức lực hà huống lúc này có những 31 tên.

Nhạc Nhạc cất giọng hỏi:

- Sát thủ Dã thảo?

Nghe Nhạc Nhạc nói, một thanh âm ra chiều là thủ lĩnh nhóm sát thủ trả lời:

- Chúng ta là Dã, tự đệ cửu đội tinh anh nhất, Thảo là đội tuyệt tình nhất, bọn ta được lệnh xuất thủ đối phó ngươi, bảo đảm ngươi chết sẽ khoan khoái lắm.

Nhạc Nhạc cười to :

- Ha ha. Như lời ngươi nói, ngươi giết ta thì ta còn phải cảm ơn ngươi không chừng.

Hắc ảnh nói xong liền biến mất, ngay lập tức mười tên sát thủ đã xuất hiện sát bên Nhạc Nhạc rồi lao vào hân chế trụ. Một tiếng cười tự đắc vang lên rồi nói :

- Ha ha, đích thị là hân.

Thanh âm của người này vô cùng lạnh lẽo, tựa như độc xà.

Cương đao băng lãnh, sát khí ràn rụa, Nhạc Nhạc đích thực bị đe dọa tiểu mệnh, đối đầu với ba mươi sát thủ, tay chân hân trở nên luống cuống, tên đội trưởng là người xuất thủ đầu tiên, cương đao phát xuất cương khí ào ạt thật sự khiến cho chân khí hộ thể của Nhạc Nhạc bị chấn động, chưa kể toàn là những đao chiêu đưa người vào chỗ chết, khi bị vây vào trong thì một chiêu mãn cô chỉ thứ sẽ đoạt lấy mạng đối phương. Đám sát thủ này tỏ ra quen thuộc với những chiêu số này của thủ lĩnh, khi phát chiêu thì cương mãnh không cho đối phương có thời gian lẩn tránh, chỉ giết là mục đích cuối cùng. Trong chớp mắt Nhạc Nhạc giết chết tên sát thủ ra tay chậm nhất.

ba mươi tên chia làm hai tổ, dùng xa luân chiến để tiêu hao thể lực đối phương. Sau khi giết được năm tên, tốc độ của Nhạc Nhạc bắt đầu chậm lại, thần thần thủ lĩnh lộ vẻ âm độc, thần sắc phần nộ hết to:

- Giết! Ám khí!

Vòng tròn những tên sát thủ dần dần ra rồi lùi lại vài bước. Nhạc Nhạc chưa kịp mừng thì đột nhiên ám khí như mưa sa ào ạt bay tới, kêu lên một tiếng

thất thanh, Nhạc Nhạc huy động chân khí hộ thể ở mức cực hạn, thân hình bay bốc lên cao, tưởng chừng qua được tai kiếp, nhưng đột ám khí thứ hai lại nhanh chóng tiếp cận, đến đột thứ ba chân khí của hắn đã gần như cạn kiệt, thân thể ngay lập tức trúng phải vài ám khí. Sức lực cạn kiệt nên chân khí hộ thể không còn đủ bảo vệ hắn, bốn chiếc đinh sắt với lực đạo vô cùng cương mãnh đã xuyên phá vòng chân khí bên ngoài đâm thẳng vào ngực hắn, Nhạc Nhạc đại kinh, không còn đủ thời gian để dùng khí lưu trong nội thể áp chế lại, đành chịu trận để ám khí kích trúng thân thể, ba mũi nhăm vào ba chi, mũi cương đinh thứ tư trúng vào ngực trái Nhạc Nhạc, may mắn khi một phần lực đạo của nó bị chân khí hộ thể của hắn cản bớt, cộng thêm hắn nhanh nhẹn dẻo dai hơn người thường nên phản ứng nhanh hơn. Tuy nhiên mũi cương đinh dài ba thốn cũng ngập sâu vào thịt hơn phân nửa, Nhạc Nhạc hồng lên một tiếng, nội thương không thể áp chế được miệng liền phun ra một ngụm máu.

Nhạc Nhạc phát sinh cảm giác vô lực chống trả, hiện tại chúng còn đến hai mươi sáu tên, đều là những sát thủ nhất đẳng, võ công vốn không quá chênh lệch với hắn, Nhạc Nhạc tìm cách thoát khỏi gong kềm dù toàn thân đau nhức không thể tả, chỉ có điều khi di chuyển làm động đến những mũi đinh trên cơ thể máu lại tuôn ra xối xả. Nhận thấy tình hình có lợi, tên thủ lĩnh hét to:

- Bao lại! Nhanh giết hắn!

Trong lòng Nhạc Nhạc dấy lên cảm giác tuyệt vọng thì đột nhiên ba đạo kiếm quang lóe lên, chỉ thấy bên ngoài xuất hiện ba người trong trang phục đạo trang đích thị là Mặc Sơn đạo sĩ, quả thật Nhạc Nhạc không hề muốn bọn họ có mặt hà hưởng hắn toàn chửi mắng Mặc Linh Từ thậm tệ, có điều lúc này tiểu mệnh của hắn quan trọng hơn nên cất giọng biết ơn đến ba vị đạo sĩ:

- Cảm ơn ba vị, ha

Chưa dứt lời vai liền bị đao đánh một nhát, máu lại tuôn ra sau đó thì lập tức ngừng chảy chỉ còn đau nhức vô cùng. Tên thủ lĩnh sát thủ không nghĩ có người dám ngăn cản bọn hắn, nhìn bốn tên thủ hạ chết không kịp la bên hồng lên thất thanh tấn công Nhạc Nhạc, áp lực về phía Nhạc Nhạc đại tăng, Mặc Linh Từ hoảng hốt giờ kiếm nhảy đến bên cạnh hắn thân tình thể hiện sự quan tâm nói:

- Tất cả người đều đứng, cẩn thận tìm mình đó.

Nhạc Nhạc sử dụng bộ pháp Hoa Giác vũ bộ khó khăn tránh né đao quang ào ạt bỏ tới rồi nói:

- Hey! Thật không nghĩ được ngươi đến cứu ta, ngươi cũng cẩn thận đó.

Mặc Linh Từ nghe những lời Nhạc Nhạc nói trong tim vô cùng hoan hỉ, uy lực của kiếm chiêu tăng lên gấp mười lần tung hoành giết người vô số. Tên thủ lĩnh hét lên oai oái, song chiêu như thiểm điện từng đạo, từng đạo một vây lấy Nhạc Nhạc

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Tử Hậu

Mặc Sơn tam đạo sĩ phải cật lực đối phó, Nhạc Nhạc cũng không hề dễ chịu một chút nào, trán hắn đỏ đầy mồ hôi, thân thể đầy các vết thương, rất nhiều vết thương nữa là đáng khác. Nhạc Nhạc đột nhiên hét to một tiếng:

- Vết thương của ta!

Tại không trung Truy tâm kiếm mang hồng mang thiểm thước vốn không thể ngăn cản xuất ra, kiếm khí như họa tượng múa bút nhấm thẳng vào huyết mạch bộ vị của đối phương, đâm vào cổ, tim, ngực, đùi, bốn bộ phận của cơ thể trúng liền bảy vết thương, ngay khi kiếm khí phát ra, Nhạc Nhạc di chuyển với bộ pháp nhanh như điện xẹt. Đột nhiên một tiếng thất thanh vang lên như muốn đâm thủng bầu trời, những tên sát thủ buông lỏng trường đao, cơ thể lao đảo, trên người nào là động mạch, tĩnh mạch đều phun máu có vòi rồi chảy ra như suối, mồm miệng ứa máu đưa mắt nhìn Nhạc Nhạc, trong nhân thân thể hiện sự khủng khiếp đến cùng cực rồi tự tự khụy xuống. Cái chết đến quá mau lẹ, bây giờ hắn trở thành một huyết nhân, thân thể nhuộm đỏ màu máu. Những người vây quanh Nhạc Nhạc bỗng chốc ngây như phỗng, đích xác đã bị dị cảnh trước mắt làm cho tâm thần chấn động không thể nhúc nhích thân thể. Trong lúc nguy cấp Nhạc Nhạc đã xuất chiêu môn côi chi thứ hướng về năm tên sát thủ nhưng chỉ có bốn tên trúng tim, trong khi tên thủ lĩnh giao hoạt đã lấy tà chương của mình thay thế quả tim của mình. Thấy vậy Nhạc Nhạc thất kinh:

- Tại sao tim lại biến thành tay thế này, bộ pháp của ta chậm quá nên để hắn thoát thân rồi!

Tà chương tên thủ lĩnh lúc này đánh thẳng vào ngực Nhạc Nhạc khiến hắn tâm thần đại chấn, một cỗ áp lực cuồng bạo đè nặng trong tim. Dù tim đau nhói Nhạc Nhạc cố nén vung kiếm chém đứt tay trái của tên thủ lĩnh. Lùi lại ba trượng, Nhạc Nhạc không kiềm được bèn phun hai ngụm máu, gương mặt trắng bệch, rõ ràng là thương thể nặng hơn mức tưởng tượng. Tên thủ lĩnh sát thủ hồng một tiếng thất thanh, ngay lập tức điểm huyết cầm máu chỗ vừa chặt đứt rồi đưa mắt nhìn xung quanh, lúc này hắn chỉ còn mười ba tên thủ hạ khiến trong lòng thầm kêu bất diệu. Mặc Linh Từ nhìn thấy Nhạc

Nhạc trọng thương, trong lòng nổi giận liền chuyển thân đến gần Nhạc Nhạc bảo hộ cho hắn, ánh mắt Nhạc Nhạc mơ hồ nhìn biểu tình Mặc Linh Từ trong lòng đột nhiên nghĩ nó giống như, giống như, giống như biểu tình của một nữ nhân lo cho chồng vậy.

Nhạc Nhạc thất kinh khi thấy tên thủ lĩnh tấn công hậu tâm của Mặc Linh Từ, không còn đủ thời gian để đề phòng đành xuất chương ngạnh tiếp

"Pa"

Hai người đều xuất toàn lực ở chương này nên khi vừa va chạm tên thủ lĩnh phun liền bốn, năm ngụm máu rồi ngã xuống đất. Nhạc Nhạc còn thảm hơn, thân thể lao đảo thối lui ba bốn trượng.

"Ca..."

Một thanh âm quan hoài cất lên bên tai hắn, nhưng hiện tại trước mắt Nhạc Nhạc là bóng đen, hắn không còn nhận thức được chuyện gì nữa.

Nguyên lai khi Tiểu Nguyệt thấy Nhạc Nhạc có biểu hiện khác lạ liền hiểu tình hình phía trước vô cùng nguy hiểm. Nàng chạy vội về Phong Nguyệt khách sạn đến phòng của Nhạc Nhạc tìm chứng nữ thuật lại sự tình, khi cả bọn vội vàng chạy đến cũng là lúc Nhạc Nhạc bị đá thương.

Mộ Dung Kỳ đón lấy Nhạc Nhạc, nước mắt chảy dài trên má nghiêng răng nói :

- Thì ra là Dã Thảo, hai người, Tiểu Vi và Thái Vân, giết bọn chúng cho ta.

Trên cơ bản võ công của tứ nữ suất soát Nhạc Nhạc nhưng khi Yến Vô Song xuất tuyệt chiêu e rằng còn lợi hại hơn cả bản thân hắn, đơn giản các nàng vì Nhạc Nhạc bị trọng thương mà nổi giận ra sát chiêu. Tên thủ lĩnh sát thủ vội vàng đảo thân, rốt cuộc Cửu đội tinh anh Dã chết sạch không còn một mống.

Mặc Sơn tam đạo sĩ cũng chịu không ít vết thương từ đám sát thủ máu lạnh này, hiện tại Mặc Linh Từ biết rằng cuối cùng Nhạc Nhạc cũng thoát hiểm liền yếu ớt hướng về phía Mộ Dung Kỳ khóc to, nàng dùng tay áo của mình chùi những vết máu trên miệng hắn. Tiểu Vi còn nhỏ nhưng lúc này bình tĩnh nói :

- Đầu tiên phải đưa huynh ấy về khách sạn, ở đây còn nhiều nguy hiểm lắm, hãy theo ta!

Tam đạo sĩ cùng với chúng nữ quay trở lại Phong Nguyệt khách sạn. Mặc Dương Từ, Mặc Sơn Từ vô cùng lo lắng khi nhìn thấy thần tình thống khổ của sư muội, cả hai không thể minh bạch được chuyện gì đã xảy ra. Trong gian phòng của Nhạc Nhạc, đôi mắt Yến Vô Song đỏ hoe nói :

- Nội thương của chàng ấy rất nặng, kinh mạch hoàn toàn bế tắc, cơ bản không thể giúp chàng liệu thương, kể cả hôn chàng nữa.... Trước đây chàng từng nói nếu cơ thể không phản ứng, chỉ có nước chờ đợi tiềm thức của chàng tỉnh lại, lúc ấy chúng ta mới có thể giúp được chàng.

Mặc Linh Từ rốt cuộc chẳng hiểu lời nói của Yến Vô Song có hàm ý gì, Mộ Dung Kỳ thấy nàng vì cứu Nhạc Nhạc mà thập phần lo lắng nên cũng cảm thông tâm tư của nàng.

Nên biết Nhạc Nhạc tu luyện công pháp đặc thù tất nhiên cũng có phương pháp trị thương đặc biệt, nghe lời nói Mặc Linh Từ chỉ biết gật đầu, có điều trong tâm vẫn còn nghi hoặc rất nhiều. Sau khi lắng nghe lời Yến Vô Song, chỉ hỏi :

- Nhạc?

Lúc này thì Nhạc Nhạc có thể tỉnh lại, người vẫn đầy máu nhưng chỉ là ngoại thương nên sớm tỉnh lại là vì vậy.

Chúng nữ luân phiên quan sát Nhạc Nhạc, không những thế còn ôm lấy thân thể, chờ đợi tiềm thức hắn tỉnh lại sẽ cùng hợp thể liệu thương.

- Đã thất bại rồi sao? Một lũ ăn hại. Ta phải bỏ ra 10 vạn lượng cho các người thế mà bất ngờ thay tất cả đều chết sạch. Trong ngoài Vạn Lý Minh đều tin tưởng người, thật sự không biết chui vào đâu cho đỡ nhục. Hiện tại có bao nhiêu tên dã thảo thích sát thành công, bao nhiêu tên đã chết?

- Tam công tử bớt nóng. Không thành công ta có thể hoàn trả ngân phiếu cho người. Tên đó đã giết rất nhiều huynh đệ của ta, Dã Thảo chịu trách nhiệm giết hắn nên tam công tử ráng chờ đợi tin tức tốt lành ở phía trước.

- Humh, không thể sử dụng các người một lần nữa Ta đã bảo Dã Lang, hắn sẽ dọn dẹp sạch sẽ thay người, tại Hoàng thành này Dã Lang phải nghe Từ Đồ thế gia chỉ huy.

- Nhanh kết thúc chuyện này, đừng để xảy ra biến cố nữa, giờ thì biến đi.

- Dạ, tiểu nhân xin công tử tha thứ, đó là..

Hắc Y Nhân quỳ dưới đất, miệng cất tiếng như gió thoảng

- Xin tam công tử đừng nói với Dã Lang, cái mạng nhỏ của tiểu nhân.. Cầu xin người, cầu xin người.

Tư Đồ Tĩnh nhếch mép nhìn khinh bỉ bộ dạng hắc y nhân, vẻ mặt lạnh lùng không thềm nói gì.

Hắc Y Nhân như được đại xá, nhanh chóng dập đầu lạy ba lạy, miệng mồm không ngừng nói cảm tạ Tư Đồ Tĩnh.

Tư Đồ Tĩnh không màng đến bộ dạng của hắn bèn hướng về phía trong hét to :

- Người đầu! Chuẩn bị xe ngựa, ta phải đến Kim Diệp phủ, lão tử đang nóng trong người phải kiếm người hạ hỏa đây, lâu lắm rồi ta không đụng đến con dâm phụ đó.

- Dạ! Tam công tử!

Kim Diệp phủ

Khi Tư Đồ Tĩnh đến Kim Diệp phủ thấy phía trước có cỗ xe ngựa xa hoa tráng lệ bèn găt gồng :

- Dâm phụ này lại đang hoan hảo với nam nhân nữa rồi, lão tử có nhiều bổn sự để coi rồi.

Đám hộ vệ đứng bên ngoài chủ yếu ngăn ngừa người xâm nhập vào trong nhưng khi nhìn đám người Tư Đồ Tĩnh xuất hiện, bộ dạng tỏ ra sợ hãi co đầu rụt cổ, tiếng nói muốn phát ra phải lộn vào trong bụng, lật đật quỳ xuống kính chào. Tư Đồ Tĩnh nhìn bọn hộ vệ bằng nửa con mắt, bất kể cả bọn đang thờ hồn hèn vì sợ hãi nhanh chóng bay vào sân bên trong.

- Tư Đồ công tử, phu nhân đang bận, thỉnh công tử ngày mai đến có được không?

Nha hoàn của Kim Diệp phu nhân lật đật cản Tư Đồ Tĩnh bên ngoài cửa.

Tư Đồ Tĩnh nổi giận hét :

- Người ăn gan hùm hay sao mà dám ngăn cản ta, muốn chết hả?

Tiểu nha hoàn hoảng hốt quỳ xuống đất cất giọng cầu xin :

- Tam công tử bớt giận, nhưng..nhưng.. nhưng phu nhân đang tiếp Mã công tử.

- Mã công tử ?

- Dạ. Chính là Thiếu chủ Vạn Lý Minh, Mã Diệc Phô!

- Huhm, hắn làm cái gì bên trong nhỉ, làm chuyện mờ ám, lão tử phải vào xem mới được.

Nói xong Tư Đồ Tĩnh xô ả nha hoàn qua một bên tức tốc bước về phía trước, ba bước rồi hai bước hắn đẩy cửa hương phòng bước vào. Lúc này chỉ thấy Mã Diệc Phô đang bò trên người Kim Diệp phu nhân, bộ dạng có vẻ cực khổ, mồ hôi nhễ nhại, một tay lòn dưới nách sờ nắn phong nhu mềm mại như ngon tuyệt phong, tay còn lại tích cực tấn công phong đồn rậm rạp của Kim Diệp phu nhân. Cả hai đều phát ra âm thanh rên rỉ đứt đoạn, hơi thở trở nên nặng nhọc, nghe tiếng mở cửa cả hai đang hoan lạc mà phải dừng lại khiến Mã Diệc Phô nổi nóng quát :

- Tên nào ở ngoài đó?

Mã Diệc Phô thân thể trần truồng khê khoác lên mình tắm sa mỏng bước ra ngoài thì thấy Tư Đồ Tĩnh với gương mặt hầm hầm đang ngồi ở góc phòng. Gương mặt Mã Diệc Phô trầm xuống cất tiếng lạnh tanh :

- Thì ra là tam công tử, hôm nay ta đã có hẹn trước với phu nhân, nhà ngươi để ngày mai quay lại đi nhé.

Tư Đồ Tĩnh cau nhàu :

- Hôm nay ta đột nhiên nghĩ đến Kim Diệp phu nhân rất nhiều, Mã thiếu chủ không nề mặt mà bỏ đi sao?

Bình thường giao tình giữa Mã Diệc Phô và Tư Đồ Tĩnh không tệ , thậm chí còn là bằng hữu tốt, chưa kể hôm nay còn kẻ vai đối tửu cùng với những mỹ nhân của Bảo Phương. Chỉ vì tranh giành một nữ nhân, một mâu thuẫn nhỏ mà tổn hại đến mối quan hệ mật thiết của hai người khiến cả hai không còn nhìn mặt nhau, mối quan hệ đó hôm nay chính thức đổ vỡ. Không còn giữ được bình tĩnh khi nghe những lời bẽ trên của Tư Đồ Tĩnh, Mã Diệc Phô nổi giận nói :

- Tại sao ta phải đi, ta sao ta phải làm điều đó, tranh nữ nhân vốn dựa vào bổn sự, hôm nay ngươi đã thua tâm phục, tốt nhất là ngươi hãy biến đi!

- Hồn láo! Ngươi dựa vào điều gì mà dám nói với ta như thế, ngươi chỉ là một tên giang hồ nhỏ bé. Còn ta là nhất phẩm tướng quân, hôm nay lão tử cảm thấy không vui trong người nên cần phải tìm nữ nhân này phát tiết, bây giờ ta đi hay ngươi đi đây.

Ngày hôm nay khi nghe những lời nói của Nhạc Nhạc, trong lòng Kim Diệp phu nhân cảm xúc lẫn lộn. Chính vì vậy nàng đã cùng với Mã Diệc Phô hoan

tâm lạc ái như là một nhu cầu tất yếu của cơ thể, thật ra nàng không muốn phá vỡ vì ước nhưng trước những lời nói ngon ngọt và đường mật của thiếu chủ Vạn Lý Minh, nàng đã không giữ được mình. Tuy vậy khi nghe Tư Đồ Tĩnh và Mã Diệc Phổ nói về nàng với những từ ngữ như "hoi phát tiết, dâm phụ" tràn đầy sự khinh rẻ khiến nàng thật sự nổi giận. Thân thể mê người lấp lánh ẩn hiện sau tấm sa mùng, Kim Điệp phu nhân lãnh đạm cất tiếng :

- Tam công tử! Dù thanh danh nô gia có ô uế thì ta cũng đường đường là nhất phẩm phu nhân, nãy giờ nghe những lời nhục mạ của công tử khiến cho Kim Điệp này cảm thấy thất vọng và buồn bã vô cùng! Không còn gì để nói nữa, các người có thể đi, bây giờ nô gia muốn yên tĩnh.

Cả hai gã đàn ông đều ngây như phỗng nhìn vu vật trước mắt bất chấp chủ nhân đã hạ lệnh trục khách. Mã Diệc Phổ bỗng nhiên bị liên lụy không đáng, hần nhìn thấy Kim Điệp phu nhân động nộ, tâm thần thập phần lo lắng trở thành giận dữ bèn hướng về Tư Đồ Tĩnh trút bớt :

- Hum! Tất cả là do tên hỗn đản bất tri như ngươi quấy phá, mau đến đây để lão tử thu thập ngươi cho nhanh.

Tư Đồ Tĩnh ngay sau khi thốt lời thóa mạ Kim Điệp phu nhân bỗng nhiên cảm thấy hối hận. Phu quân của Kim Điệp chính là một trong những tướng quân có nhiều công lao trong quân đội, chính vì thế sau khi tử trận tại sa trường Kim Điệp được truy phong làm nhất phẩm phu nhân, bình thường khi đối đáp với nàng phải theo lễ hội ba đáp bốn, cư xử cho phải phép, thậm chí phải đáp ứng những gì nàng mong muốn. Kim Điệp phu nhân không chỉ còn một vị ca ca đang nắm trọng binh ở Tây Bắc quân doanh, phải nói là bình thường không ai dám làm trái ý nàng. Cũng vì thế nên sau khi thốt ra những lời khó nghe dù không cam tâm nhưng Tư Đồ Tĩnh cũng hướng về Kim Điệp phu nhân vuốt ve:

- Chỉ là những từ ngữ trong lúc nóng giận, ta vốn không có ý đó, mong phu nhân đừng ghi nhớ trong lòng.

Sau đó nghe những lời khiêu chiến của Mã Diệc Phổ, không nghĩ ngợi gì nhiều cả hai đều điên cuồng li khai Kim Điệp phủ.

Đám tùy tùng của Tư Đồ Tĩnh và Mã Diệc Phổ đứng chờ bên ngoài, khi thấy hai người vừa bước ra là xuất thủ, trong lòng mơ hồ không hiểu điều gì đã xảy ra. Tối khi minh bạch được vấn đề thì cả hai máu nóng đã bốc lên não không ai có thể khuyên giải được, đành khoanh tay đứng nhìn chủ nhân đấu đá nhau.

Tuy nhiên cục diện có phần nghiêng về Mã Diệc Phổ khi võ công của hắn trội hơn, dù gì thì Mã Diệc Phổ cũng là một người trong giang hồ, công phu ưng ý nhất của hắn là Vạn Lý Xuyên Vân ít nhất cũng luyện đến ba thành hóa hầu. Ở lần tiếp chiêu đầu tiên, miệng Tư Đồ Tĩnh thâm kêu bất diệu, chưa đến một trăm chiêu hắn đã bị một cước của Mã Diệc Phổ đá trúng ngực, cả thân thể Tư Đồ Tĩnh bắn lên không trung ba trượng, một cước này quá bất ngờ và hiểm độc khiến thủ hạ Tư Đồ Tĩnh không kịp phản ứng, bò lồm cồm dưới mặt đất, miệng phun hai ngụm máu Tư Đồ Tĩnh nhìn Mã Diệc Phổ với ánh mắt cừu hận nói:

- Mã Diệc Phổ! Ngươi đợi ta đó, ta với ngươi ...học..học. Mẹ nó, ngươi dám đánh ta, lão tử sẽ san bằng Vạn Lý Minh.

Sau khi dùng toàn lực đá ra một cước, Mã Diệc Phổ cũng giải tỏa được cơn nộ hỏa của bản thân bèn nghĩ đến hậu quả xảy ra. Tư Đồ Tĩnh đích thị là đương triều nhất phẩm tướng quân, dù đó chỉ là hư danh nhưng Tư Đồ Nghiệp chính là nhiếp chính vương, quyền khuyh cả triều cương. Nhị ca của hắn, Tư Đồ Bằng thống lĩnh năm vạn binh hộ thành. Trong khi đó đại ca, Tư Đồ Vi là đại thống lĩnh của cấm vệ quân trong hoàng cung. Phải nói ở Hoàng Thành không ai dám chạm vào Tư Đồ thế gia, chỉ có Vạn Lý Minh khả dĩ có thể đứng ra so sánh nhưng lưỡng gia có mối quan hệ cân bằng, tuy vậy mối quan hệ này phụ thuộc vào tình hình ở thời điểm hiện tại, lúc thịnh, lúc suy, ngay cả khi mọi chuyện có vẻ tốt đẹp nhất. Lo sợ thì lo sợ nhưng người trẻ tuổi lúc nào cũng đầy nhiệt huyết, chí khí, lúc này cơn giận của Mã Diệc Phổ lại bốc lên khi nghe Tư Đồ Tĩnh đe dọa:

- Ngươi đừng đến ta xem, thế lực trên giang hồ của Tư Đồ thế gia ngươi chỉ đáng xách dép cho Vạn Lý Minh ta. Hum, ta không sợ ngươi, ngươi cũng nên nhớ đừng bao giờ tranh giành nữ nhân với ta.

Nói xong hướng đến thủ hạ ra lệnh :

- Chúng ta đi, cùng đến xuân lâu uống rượu. Con bà nó! Lão tử cảm thấy không khỏe trong người đây!

Bên ngoài cổng Kim Điệp phủ lúc này chỉ còn tiếng kêu la đau đớn của Tư Đồ Tĩnh cùng với thủ hạ của mình, tất cả bọn chúng đều cảm thấy vô cùng xấu hổ nhưng không ai dám nói ra.

Nhạc Nhạc hôn mê đã được bốn ngày, chỉ có ý thức là khôi phục, Mộ Dung Kỳ nhìn chúng nữ mặt mày vì chờ đợi bất lực nói :

- Ta cũng không biết nữa, nội thương dù sao cũng đã tốt hơn nhiều, nếu có được nguyên âm của xử nữ thì tuyệt hảo, bằng không vài ngày nữa chàng vẫn chưa tỉnh lại đâu.

Tiềm thức của Nhạc Nhạc đã thật sự hồi tỉnh, trực giác hắn mách bảo có nữ nhân đang giúp mình liệu thương, dù tiến triển một cách chậm chạp nhưng vết thương đã hồi phục hơn nửa phần, lúc này một cô nguyên âm xử nữ cường đại ào ạt đổ vào trong nội thể của hắn, chậm chậm thôi động ngũ nữ chân khí. Đột nhiên tất cả bùng phát như dòng nước được khơi thông, những kinh mạch bị tổn thương nhanh chóng hồi phục, những chỗ bị tắc bấy giờ không còn bị ngăn trở, nội thương gần như đã khôi phục được chín phần, những vết thương còn lại chỉ cần dùng thuốc bồi bổ là hoàn toàn bình phục.

"Chân khí sung mãn" Nhạc Nhạc cảm thấy công lực của mình không chỉ hồi phục mà còn đang tiến đến đệ thất tầng, bất giác một cảm giác kỳ diệu lan tỏa khắp châu thân, tựa như "Sao ta không biết xử nữ có võ công cao cường này là ai nhỉ? Nội công dương mai, dương hạnh rất kém không thể nào có được nguồn nội lực cường đại này, chẳng lẽ nào là Mặc Linh Từ."

Đang chìm sâu vào suy nghĩ, đột nhiên dòng âm tinh xuất ra ào ạt, Nhạc Nhạc toàn lực hấp thu rồi chậm chậm mở mắt ra nhìn, đập vào mắt hắn là gương

mặt ửng hồng vì e thẹn, cơ bản đó là nữ tử thanh lãnh xinh đẹp không thuộc về thế gian này, thế nhưng khi con cự khoái kéo đến những tiếng rên rỉ vang lên không ngừng, không ngờ chỉ vì chuyện này mà có thể thay đổi một con người sao. Nhạc Nhạc nhẹ nhàng ngồi dậy.

Mặc Linh Từ thấy thế hoảng sợ la thất thanh rồi xấu hổ nói :

- Người ta, người ta vốn muốn giúp chàng liệu thương mà thôi!

Nhạc Nhạc thấy nàng lúc này chỉ là nữ tử khoảng hai mươi ba tuổi mà thôi, hiện tại còn tự nguyện hiến thân để trị thương cho mình, chỉ có điều sự tình như thế này khiến hắn vô cùng bối rối, trong tim dấy lên một cảm xúc khó nói bèn cất giọng nhẹ nhàng an ủi:

- Ta có thể chăm sóc cho bản thân mình, nàng cho ta cái quý nhất của mình, nàng không cảm thấy hối tiếc sao?

- Như thế nào là hối tiếc, trước đây ta chưa từng hoan hỉ với một nam nhân nào cả, hiện tại ta vui vẻ cho chàng tấm thân này, trái tim ta cũng đã lên tiếng, với mong muốn có thể giúp chàng hồi phục nội thương. Ta hoàn toàn vui vẻ với chuyện đó.

Nhạc Nhạc nhìn thấy sự thừa nhận táo bạo của Mặc Linh Từ, trong lời nói có sự kiên định, bất giác trong tim cảm thấy vô cùng hoan hỉ.

Sau cơn mưa, chúng nữ bị tiếng ồn đánh thức dậy, Nhạc Nhạc nhìn thần tình bọn họ một mối liên nhận thức được nguyên do vì đâu bèn an ủi bằng những lời nói yêu thương, nhìn không thấy tỷ muội Dương gia, Nhạc Nhạc cất tiếng hỏi :

- Dương Mai, Dương Hạnh đâu rồi?

Mộ Dung Kỳ liền đáp:

- Bọn họ tinh thông y thuật, bảo chàng thụ thương rất nghiêm trọng nên tức tốc đến hiệu thuốc tìm kiếm bổ dược trước, khi muội nghỉ ngơi thì bọn họ đã đi rồi, chắc nhanh chóng quay lại thôi.

Dù nội thương Nhạc Nhạc cơ bản đã hồi phục nhưng chưa hoàn toàn khỏe mạnh, đích thực cần được vật phụ trợ, chỉ có điều thân thể hắn bẩm sinh đã là Dược đan rồi. Sau khi ăn uống xong Nhạc Nhạc lên giường nằm, ngoại thương trên thân thể đã phần nào thuyên giảm, không có vết sẹo nào lưu lại trên thân thể, đây là hiện tượng tâm pháp đã có bước đột phá lớn, bất quá Nhạc Nhạc không còn thấy ngạc nhiên nữa.

Mặc Linh Từ sau cơn hoan ái trở thành một con người hoàn toàn mới, biến thành một nữ nhân thành thực, chẳng những không có một tí đau nhức nào mà công lực còn tăng lên thêm 40 năm nữa, chưa kể tên nam nhân khiến nàng băn khoăn trong một thời gian dài cũng đã chấp nhận mình. Mặc Linh Từ nở nụ cười hạnh phúc xích đến gần Nhạc Nhạc, thần thái lộ vẻ nhu tình mật ý, nét kiêu mị rụt rờ hơn bao giờ hết.

Chúng nhân sau khi chèn chén no say dưới lầu của Phong Nguyệt khách sạn, bỗng Tiểu Vi lo lắng hỏi:

- Ca! Hiệu thuốc cũng gần đây thôi, tỷ muội Dương Mai đã đi nửa ngày trời rồi, chẳng lẽ họ xảy ra chuyện gì sao?

Nhạc Nhạc dĩ nhiên cũng rất lo lắng bèn nói :

- Các nàng đã mệt mỏi rồi, bây giờ hãy về phòng nghỉ ngơi, để ta đi tìm bọn họ.

Chưa thoát hết câu từ bên ngoài bỗng có hai nhân ảnh hốt hoảng lao vào, trên tay còn cầm mấy bao thảo dược, nhìn kỹ đích thị là tỷ muội Dương gia. Nhạc Nhạc thuận thế ôm lấy hai bọn họ rồi quan tâm hỏi :

- Đã xảy ra chuyện gì, sao cả hai lại kinh hoảng như thế?

Dương Mai, Dương Hạnh phát giác bản thân bị người khác ôm lấy suýt chút đã la hoảng nhưng khi thấy người ôm mình là Nhạc Nhạc liền thờ dốc rồi nói :

- Có vài người truy đuổi bọn muội, may là chúng ta có khinh công cao cường nếu không thì không biết cách nào quay trở lại đây. Ca! Thật làm người ta sợ chết đi được.

- Không sợ, không sợ, trở lại là tốt rồi

- Ca! Bọn truy đuổi muội, bọn chúng là...

Vừa lúc ngón tay của tỷ muội Dương gia chỉ ra cửa, một vài nhân ảnh đáng vẻ an nhàn và thảnh thơi xuất hiện, dẫn đầu là Mã Diệc Phô trên tay cầm lồng chim, phía sau là Bảo Phương, Trương Dương, Viên Hối, chỉ có bốn tên trung niên là Nhạc Nhạc không rõ, có thể là thủ hạ của Vạn Lý Minh.

Chúng nữ liền kéo tỷ muội Dương gia ra phía sau bảo hộ, sau đó chờ đợi tám người kia bước tới, Nhạc Nhạc to tiếng chất vấn:

- Với địa vị của Vạn Lý Minh, lý gì lại truy cản các nương tử của ta.

Mã Diệc Phô nở nụ cười kỳ quái nói :

- Ngươi là Vương Nhạc Nhạc à! Hắc hắc! Ngươi không những giết chết Thanh Nhân thư sinh của Vạn Lý Minh mà còn liên quan đến sự thất tung của

tôn hỏ. Nể tình mi là nữ tể của Tiên Vũ thế gia nên ta tạm không truy cứu nhưng ngươi nói nương tử của ngươi thả con khổng tước bảy màu ra đây, mọi chuyện sẽ dễ dàng hóa giải.

Nhạc Nhạc trầm tư nghĩ : "Duong Mai, Duong Hạnh sẽ không đại gì va chạm với người lạ mặt, nhất là đối với nam nhân, dĩ nhiên là có người xúi giục bọn họ, hừm! Để xem thiếu chủ Vạn Lý Minh như thế nào đã?"

Tỷ muội Duong gia ở phía sau mở miệng phản bác lại :

- Chúng ta còn có thảo dược trên người, người nhìn thấy chúng ta mà, bọn ta dù thấy nó rất xinh xắn nhưng bản thân không chạy nhanh bằng nó thì làm sao mà bắt. Ngươi cơ bản đồ lỗi cho chúng ta với mong muốn bọn ta quay trở về với ngươi chứ gì.

Sự tình đích thực là như vậy đấy! Nhạc Nhạc cười lạnh nói :

- Nguyên lai là muốn cướp nương tử của ta, hèn gì tìm ra nhiều lý do như vậy, há há, mà lý do thì thật sự đòi bại. Viên Hôi, cứ mỗi lần xảy ra chuyện thì y như rằng ngươi cũng có mặt, ta nhớ sự việc của Tư Đồ Tĩnh cũng có ngươi, không phải ngươi một lần nữa theo sau náo loạn để kiếm chuyện à.

Viên Hôi có phần e sợ Nhạc Nhạc, lắng nghe những lời vừa rồi, thần sắc hẳn có chút bất an bèn đáp:

- Lần này tất cả là... ục ục, bọn họ quả là có bất khổng tước bảy màu của công tử, lần này.... ục ục

Mã Diệc Phô từng nghe Viên Hôi kể về việc Tư Đồ Tĩnh giả họa cho Nhạc Nhạc, kết quả không thu được gì còn bị Nhạc Nhạc giáo huấn cho, bất giác cất giọng lạnh tanh :

- Đừng nhắc đến tên hỗn đân đó, hẳn không đáng so sánh với ta, mấy ngày trước tại Kim Diệp phủ bị ta đánh cho trọng thương. Hừm! Ta đã dùng Xuyên Vân Thối phá tan chưởng pháp của hắn. Hắc hắc! Lần này ta đến đây chỉ một mục đích, ta muốn mi đền bù con khổng tước cho ta, mặt khác còn phải để hai cô nương kia đền bù cho ta.

Nhạc Nhạc tự nhủ: "Tư Đồ Tĩnh và Mã Diệc Phô mấy ngày trước còn cùng nhau ăn uống đối ẩm vô cùng hứng khởi sao đột nhiên lại trở thành cừu nhân thế này. Hắc hắc, ta phải lợi dụng mối bất hòa này mới được, có lẽ sẽ khiến Vạn Lý Minh và Tư Đồ thế gia đối đầu với nhau không chừng. Hà hà! Lần này ta cứ đứng ngoài ngư ông đắc lợi! Lợi dụng như thế nào đây, Kim Diệp phu nhân, áy dà, đó là một nữ phụ ham muốn tình dục, Kim Diệp phủ, đích thực là nơi hoan tâm lạc ái, ta có thể vận dụng tinh thần lực thôi miên để ám thị..."

Tỷ muội Duong gia ở phía sau giận dữ hét lên :

- Bọn ta không bồi thường cho ngươi, đồ cường đạo, đồ bất lương.

Hai tỷ muội rửa xà bằng những từ ngữ khó nghe, âm thanh thóa mạ tuôn ra không dứt.

Nhạc Nhạc nhếch mép cười rồi nói :

- Ngươi cố tình tạo ra rắc rối rồi, sao không thể nhìn vào mặt Vương Nhạc Nhạc ta một cái, dựa vào người của mi mà đòi tranh nữ nhân với ta sao. Vạn Lý Minh coi bộ kẻ cả quá, dám động đến nữ nhân của lão tử, không sợ chết à! Biến cho ta!

Lúc đầu chỉ là lớn tiếng sau đó âm thanh trở thành tiếng rống to, Mã Diệc Phô không tưởng tượng được một tên thư sinh yếu đuối như Nhạc Nhạc lại có thể phát tiết cơn giận dữ lớn đến như vậy. Và lại hắn cũng là thiếu chủ của Vạn Lý Minh nhưng dù rất giận dữ nhưng Mã Diệc Phô bị sát khí từ những lời nói buộc phải lùi lại hai bước.

Viên Hôi nghe thấy những lời trên tức thì cảm thấy lo sợ, lật đặt lùi lại ba bốn bước rồi mới dừng lại, hết nhìn Nhạc Nhạc rồi đến nhìn Mã Diệc Phô nhưng cuối cùng chỉ biết đứng yên nín lặng mà thôi.

Hai bên liền tạo thành thế trận đối đầu đứng chắn ở cửa ra tạo nên tình huống khách nhân không thể tiến vào, còn khách trong sảnh thì lo sợ thất kinh, nhận thấy trường tranh đấu sắp nổ ra, chương quý nháy mắt với tiểu nhị, tiểu nhị minh bạch ý tứ liền êm ái chuồn ra cửa sau.

Mã Diệc Phô tức giận đến cùng cực bèn cười gằn :

- Tại Hoàng Thành này chưa có kẻ nào dám bảo ta biến đi, ngươi thật biết nói đùa đó. Đừng nghĩ dựa vào Tiên Vũ thế gia mà Vạn Lý Minh ta không dám động vào, chẳng qua hiện tại bọn ta chưa thềm dây vào thôi, để thời gian thích hợp ta sẽ thanh toán đầy đủ với ngươi, không ai, không ai dám nói những lời đó với ta. Ha ha ha! Ta sợ quá, ngoan ngoan thì giao nữ nhân đó ra đây cho ta, ngươi thì thiếu gì mỹ nữ, cứ tùy tiện đưa cho ta nữ nhân nào khác cũng được, không chừng người tránh được cái chết nữa đó!

Nhạc Nhạc cảm thấy thật đau đầu bèn suy nghĩ: "Cái tên Mã Diệc Phô này ngạo mạn quá, ngươi nghĩ Hoàng thành này là tổng đàn Vạn Lý Minh nhà ngươi chắc, suy cho cùng đây là kinh đô của một quốc gia, nếu không có người ở phía sau chống lưng thì ngươi dám hung hăng thế sao, đã vậy còn đi đánh Tư Đồ Tĩnh, ha ha ha, đánh nhau nữa đi. Vạn Lý Minh của ngươi chỉ là một bang phái mà thôi, trước đây còn là mục tiêu tấn công của Thiên Nhai giác khiến nhiều cao thủ tử nạn, hiện tại nguyên khí bị tổn hại nặng nề, đã vậy còn bị Nhựt Tuyệt truy sát báo thù liên tục, để xem ngươi còn huênh hoang được bao lâu."

Bề ngoài Nhạc Nhạc la lớn rồi cười nói :

- Oh, Vạn Lý Minh thật sự lợi hại, tự sánh mình với hoàng thân vương hầu, nói thẳng ta không hề e sợ ai trong Hoàng thành này nhưng ta thật sự ngưỡng mộ Tư Đồ thế gia, còn người thì lại khác. Ha ha!

Khỏi cần nói, nhìn cái mặt tức giận đến mức xanh tái thế kia thì hiểu rồi, ha ha ha! Kiểu nói này của Nhạc Nhạc đã gieo vào tim Mã Diệc Phô sự ganh ghét, tà ác, khiến hắn cực kỳ cuồng vọng, Nhạc Nhạc cũng thế, nguyên nhân của ngạo mạn cũng chỉ vì có người dám vượt mặt họ. Nhạc Nhạc cố tình khêu gợi sự cừu hận của hắn, phải khiến hắn tìm nơi phát tiết... Nếu hắn mang cừu hận với Tư Đồ thế gia, đối địch với Tư Đồ Tĩnh, theo đó có thể khiến hai nhà đối địch không chừng..

Mã Diệc Phô quả nhiên trúng kế, nổi giận nói :

- Thực lực của Vạn Lý Minh ta mạnh hơn Tư Đồ thế gia, trên giang hồ không ai có thể sánh ngang với chúng ta. Hừm! Tư Đồ thế gia vốn phải dựa vào nhiều thứ, cơ bản họ không thể bỏ Vạn Lý Minh bọn ta.

Đám người ở phía sau dĩ nhiên đồng ý với lời nói của Mã Diệc Phô, không như bản thân so sánh lời nói của người khác, bản thân có nói thì cũng chẳng sao cả hoặc những người khác nói cũng vậy, lắng nghe là thoải mái nhất!

Lúc này bên ngoài âm thanh bước chân của gần trăm người vọng đến.

- Tránh đường, sao lại đứng chắn cửa ra vào thế này. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://.com>

Thanh âm đặc biệt lớn của một nam nhân phát ra, giọng thô kệch, cơ bản thể hiện sự hung hăng với đám người Vạn Lý Minh, khi nghe những lời này lập tức nhân mã đang đứng chắn ở cửa vào hốt hoảng dạt ra. Nhạc Nhạc và chúng nữ đều nhìn về phía nam nhân toàn thân mặc áo giáp, cao lớn hơn người thường một cái đầu, nước da màu đồng, diện mạo vô cùng hung mãnh nhưng lại cực kỳ cung kính hướng về phía một thiếu phụ trẻ tuổi nói :

- Mộc phu nhân! Mời!

Nhạc Nhạc nghe những lời đó trong lòng chấn động, nhẹ nhàng quan sát Mộc phu nhân. Vị phu nhân này tầm vóc cao, toàn thân vận bạch y, ngực nhô cao, mỏng ươn ra sau, eo nhỏ duyên dáng, cổ như tạc ra từ khối ngọc bích xinh đẹp một cách lạ thường, gò má thon thả thanh tú, ngũ quan tuyệt mỹ, tất cả đều toát lên vẻ nhu hòa, đơn giản nhưng đẹp tuyệt trần, chưa hết trên thân thể còn toát lên mùi hương nhẹ nhàng của tửu hương.

Cái mũi của Nhạc Nhạc chợt động, hắn nhận ra đây là mùi hương bách thảo tự nhiên còn gọi là Bách thảo nhưỡng, loại tửu hương này ừ không phải để uống mà dùng để xoa xung quanh bụng, không chỉ thế còn phải ừ trường kỳ ở tửu trì hoặc phải để cho hương tửu tửu trì ngấm vào mới đủ thơm. Đôi mắt đẹp nhu hòa của Mộc phu nhân mở to nhìn chúng nhân, khi nhìn đến Nhạc Nhạc thì ánh mắt dừng lại, kế tiếp thần sắc không biến đổi gì cất tiếng nói với Mã Diệc Phô :

- Mã Công tử đem người đến khách sạn của ta, tại sao không vào bàn mà ngồi, các người đứng trước cửa thế này, người ta lại nghĩ người không được hoan nghênh. Chuyện như thế bản phu nhân không chịu trách nhiệm đâu, nếu đã không muốn uống rượu thì mai hãy quay lại.

Nhạc Nhạc vốn nghĩ Mã Diệc Phô có thể chống đối lại hai người Mộc phu nhân hoặc một lần nữa gây ồn ào khi thấy hắn nhìn chằm chằm vào vị phu nhân kia, rốt cuộc hắn không dám nhìn thẳng vào nàng bèn hòa hoãn cười giả là nói :

- He he he, Chỉ hiểu lầm thôi, ta chỉ có chút tiểu sự không ngờ kinh động đến Mộc phu nhân, lần sau ta không dám quấy rầy nàng.

Nói đoạn quay về Nhạc Nhạc nói :

- Đừng để ta gặp lại ngươi, Hừm! Chúng ta đi.

Lão chương quỹ thấy Mã Diệc Phô bỏ đi liền chạy lên phía trước hướng về phía Mộc phu nhân cung kính thi lễ nói :

- Lão nô vô năng để cho phu nhân phiền muộn.

Mộc phu nhân nói:

- Lão không cần lo lắng chuyện này, trong tim ta biết chuyện gì, lão bận rộn quá rồi!

Lão chương quỹ nghe thấy thế mừng vui rít rít chạy tới chạy lui đón đả mời khách, bộ dạng cứ như đứa trẻ mười tuổi được cho quà, tay chân linh hoạt, tiếng quát mắng vang lên liên tục, tiểu nhị cũng bận rộn luôn tay, dù mặt bàn không có bụi cũng ráng dùng lực lau chùi cho đến khi mặt bàn sáng bóng lên....

Mộc phu nhân quay về phía Nhạc Nhạc nở một nụ cười rồi nói :

- Đã kinh động đến vị khách quan này rồi, người có thể an tâm nghỉ ngơi, miễn là ở trong khách sạn này thì không ai dám gây rắc rối cả, nhưng nếu rời khách sạn ta không dám đảm bảo an toàn nên tốt nhất người hãy cẩn thận.

Nhạc Nhạc cười đáp :

- Cảm ơn Mộc phu nhân đã tương trợ, ta vô cùng cảm kích nàng, có gì ta sẽ cẩn thận khi ra ngoài, chỉ có chút thắc mắc xin hỏi phu nhân, ai ừ Bách thảo nhưỡng vậy?

Mộc phu nhân nhìn Nhạc Nhạc pha chút hữu ý trả lời :

- Bách thảo nhường nguyên lai do Tô gia nhà ta tạo ra, đích thị gia gia của ta là người đầu tiên ủ nó, hiện tại chỉ có nhà ta biết được phương cách phối hợp ủ ra Bách thảo nhường, trên toàn quốc chỉ có Phong Nguyệt khách sạn là có bán loại tửu hương này.

Thần sắc lộ vẻ đắc ý, Mộc phu nhân tiếp lời :

- Có thể nói hiện tại trên toàn quốc chỉ có một người tạo ra Bách Thảo nhường! Ha ha! Không nói với người nữa, cứ ngồi uống rượu đi, đừng để say quá, ta phải quay về đây! Triệu Long, chúng ta đi!

Triệu Long thần sắc kỳ quái nhìn Nhạc Nhạc trong lòng thầm nghĩ: "Bình thường phu nhân chưa từng hứng thú đề cập với người khác về phương pháp ủ tửu hương, sao hôm nay có nhã hứng một cách bất ngờ vậy, không những thế còn lộ ra thần sắc vui vẻ, he he he! Nếu phu nhân...." Đột nhiên lúc đó nghe tiếng gọi của Mộc phu nhân, lật đặt bước theo sau nàng, một trăm hộ vệ hàng ngũ tề chỉnh cùng lúc li khai Phong Nguyệt khách sạn.

Nhạc Nhạc bèn nói :

- Người đàn ông có gương mặt sát khí đó vì cảm tạ ơn cứu mạng của Mộc tướng quân mà tự nguyện trở thành hộ vệ của Mộc phu nhân? Nhìn cách bọn họ vô cùng tôn kính Mộc phu nhân, hay một tên ngạo mạn đến điên cuồng như Mã Diệc Phổ mà đứng trước Mộc phu nhân cũng phải khép nép cũng đủ hiệu vị phu nhân này không đơn giản. Nhưng quả thật nàng ta quá đẹp, toàn thân toát lên khí chất thanh thoát cao quý, thân thể thì là của một thiếu phụ nhưng trái tim là của một nữ nhân, hắc hắc, giữa hai hàng mi tựa hồ chứa đựng nỗi sầu oán, chi bằng....

- Ca! Những người đó đi hết rồi, chàng còn nhìn gì thế? Mộc phu nhân này không lịch sự gì hết, đã vậy còn không cẩn thận phiến đến nhiều binh sĩ đến đây.

Nhạc Nhạc cường ngượng nghịu khéo léo chuyển sang chuyện khác :

- He he ! Ta đang nhìn Dương Mai, Dương Hạnh mà, đến nỗi không ăn được đây nè, Tiểu Vi giúp ta gọi đồ ăn đem vào phòng nhé!

- Dạ

Nhạc Nhạc ôm hai tỷ muội Dương Mai, Dương Hạnh cười nói :

- Hai nàng không chịu bồi tiếp ta hôm nay hả? Ngày đầu tiên các nàng còn được gia tăng công lực nữa, sao lại e thẹn thế?

Sắc mặt của hai tỷ muội sinh đôi Dương gia đỏ hồng, cùng cất tiếng đáp :

- Bọn muội không biết giờ làm sao, hiện tại bọn muội không biết, hiện tại... Hay để tỷ trước đi, tỷ trước, sau đó...

Nhạc Nhạc cười to :

- Nguyên lai là e thẹn nên đẩy cho người khác tới trước, he he he, lần này thì thoải mái đi, hôm nay... sau đó nói tiếp. Như thế này thì quá tốt rồi, hôm nay ta đặc biệt đối phó với hai nàng, tiểu nha đầu, quay trở về phòng nhanh nào!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Tranh Phong

Tiểu Nguyệt cuối cùng mới thức giấc, Nhạc Nhạc tham lam ôm sát nàng vào trong lòng mình, chàng cười nói: "Buổi sáng nàng đã giúp ta chữa thương, người chắc đã rất thèm muốn rồi, đã lâu không tìm nam nhân rồi sao, hắc hắc, Tiểu Nguyệt càng ngày càng thẹn thùng rồi, thật là đáng yêu!"

Tiểu Nguyệt ni non nói "Công tử đi rồi, Tiểu Nguyệt đã không tiếp khách nữa, cho nên.... Tiểu Nguyệt đã lâu không làm cái kia rồi, nhìn thấy công tử thì... thì đã nhẹn không được rồi!"

"Úc, nguyên lai Tiểu Nguyệt vì ta thù thân như ngọc, ca ca thật cảm động, đến đây nào, đêm nay hảo hảo bồi thường người... ha ha"

Nhạc Nhạc đang ở trên thân Tiểu Nguyệt ra sức quất đấm, chợt thấy hỏa quang lóe sáng tận trời sâu, chiếu sáng nửa hoàng thành, những tiếng hống lớn

ồn ào khiến cho quần ngũ thức giấc. Nhạc Nhạc biết hòa quang này chắc chắn có liên quan đến đây, cấp bách dùng chân động mặt kỹ, đem Tiểu Nguyệt làm cho mê đi, cho nàng mơ màng trên mây du du, chính mình bắt ra mặc quần áo, cầm lấy Truy Tâm Kiếm, lập tức đi ra ngoài.

Mộ Dung Kỳ, Giang Tiểu Vy, Thái Vân, Yến Vô Song, Mặc Linh Từ, đã ăn mặc chỉnh tề, lập tức đi theo sau Nhạc Nhạc, tốc độ mặc quần áo của chư nữ lúc này mới lại bình thường như cũ. Nhạc Nhạc biết bọn hắn lo lắng cho mình nên không để ý một nhọc của thân thể, vẫn muốn đi theo bên cạnh mình, cũng không quan ý tứ của hắn.

Dựa theo phương hướng phát ra đám lửa, vốn là tổng bộ của Vạn Lý Minh, ngọn lửa được gió trợ lực ngày càng mạnh, hoàn toàn triển khai lớn mạnh, lửa giận lan tràn, thỉnh thoảng có tiếng phồng ốc sụp đổ ầm ầm, nữ nhân hài tử khóc la thảm thiết. Chung quanh đó lửa sáng chiếu rọi như bán ngày có rất nhiều nhân sĩ vô lâm đang đứng trong đêm, dưới ánh sáng của ngọn lửa tất cả đang mặt y phục dạ hành(áo quần đen), che mặt kín mít, nghênh ngang đứng đầy ngã tư đường.

Nhạc Nhạc mang theo ngũ nữ, đi theo đám người hiếu kỳ chạy đến Vạn Lý Minh. Hôm nay không thấy những võ trận phòng vệ mà lại thấy được trên trăm tên hảo thủ Vạn Lý Minh đang vây quanh hơn bảy mươi hắc y nhân, hắc y nhân trên người có dấu hiệu của ma giáo. Ma giáo tất cả mọi người đều không hề che mặt, Nhạc Nhạc xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp bóng người, ở bên trong bắt gặp một nữ tử quen thuộc, Lãnh Nhục Tuyết, tuyệt đẹp hoàn mỹ, đang cô đơn thê lương khuôn mặt nàng tiêu tụy gầy gò, mồ hôi chảy đầy trên mi mắt của nàng, đôi mắt đẹp híp lại, đối với Vạn Lý Minh nàng lạnh lùng miệt thị, tràn đầy địch ý. Mặc dù bị bao vây, vẫn không một chút sợ hãi. Nhạc Nhạc nhìn không được thốt ra:"Nhục Tuyết!"

Nhạc Nhạc kêu lên thanh âm tuy nhỏ, nhưng bên người hắn nắm vị nữ tử lại nghe rất rõ, thuận theo ánh mắt của hắn, đã thấy được Nhục Tuyết, đã thấy được vẻ đẹp tuyệt mỹ của nàng, Nhạc Nhạc thường xuyên kể cho chúng nữ nghe về tướng mạo Nhục Tuyết cùng những đặc thù riêng, đương nhiên chư nữ có thể nhận ra được Nhục Tuyết ngay.

Chúng nữ nói:"Nữ đầu lĩnh mỹ mạo tuyệt vời kia đúng là Nhục Tuyết sao, quả nhiên giống như lời ca ca đã kể lãnh diễm băng hàn, bọn hắn bị bao vây rồi, chúng ta làm sao bây giờ đây?"

Lúc này, từ Vạn Lý Minh nội viện lại vừa chật vật chạy ra hơn một trăm người, đầu lĩnh đúng là Mã Diệc Phô, đầu hắn đầy bụi, cảm bào dính đầy mồ hôi, còn có mấy lỗ thủng do lửa thiêu, khí thế vô cùng bại hoại chạy ào vào bên trong vòng vây, tràn đầy đau lòng tức giận nói với trung niên hán tử:"Cha, kho hàng cũng bị đốt, cứu không được, toàn bộ bị thiêu rồi, ta cần làm thịt con đàn bà thối kia, giết sạch bọn họ!" Trung niên hán tử cùng mấy người phía sau kinh sợ nói:"Cái gì? Toàn bộ bị thiêu rồi? Minh chủ, hôm nay nếu không giết sạch dư nghiệt bọn người Quang ma giáo, Vạn Lý Minh chúng ta còn có mặt mũi nào tồn tại tại trên giang hồ nữa! Nghe lệnh ta, giết sạch bọn họ, sát!"

Minh chủ Mã Vạn Lý, phía sau có Mã Diệc Phô, Viên Hôi, Trương Dương, Ngô Thanh, Bảo Phương, Ba Mộc Đồ, Nga Tử Quý, Diệu tử quý, còn có mấy cao thủ nữa, nhất thời khó có thể thấy rõ. Mã Vạn Lý nhìn thấy bọn người Nhục Tuyết đang bị vây thì phần nộ quá lớn:"Bọn ma giáo dư nghiệt các ngươi, ta Vạn Lý Minh tâm lòng nhân hậu, tha các ngươi một con đường sống, các ngươi lại không biết hối cải, một lần rồi lại hai ba lần quấy nhiễu bốn mình, hôm nay càng quá mức, cư nhiên đốt tổng bộ bốn mình. Hôm nay đừng trách Mã Vạn Lý ta không nói giang hồ đạo nghĩa, lấy nhiều hiếp ít!" Hắn thân sắc biến đổi, sát khí bùng bùng nói:"Hôm nay ta cho các ngươi có đến mà không có về, không thể nhìn thấy ánh mặt trời vào ngày mai nữa! Hắc hắc, sát!"

"Từ từ, chậm một chút động thủ, chậm một chút..." Một thanh âm hoảng sợ phi thường vang lên, một tiếng khóc hèn nhát vang lên bên cạnh Nhục Tuyết, một người đi ra, cánh tay và ngực đều quần đầy băng vảy, trên mặt đầm máu, phía sau còn mang theo một trung niên tùy tùng cũng bị thương, đai lưng đeo loan đao cất tiếng cầu xin:"Chúng ta là vương tộc Mạc Sa Quốc, ngươi không thể giết bọn ta, cầu các ngươi buông tha ta đi, ta hôm nay chỉ là vô tình lạc vào quý mình, hiểu lầm thôi mà, ta sau khi về nước chắc chắn đem quý lễ dâng tặng các ngươi, lấy biểu xin lỗi..."

Mã Vạn Lý rất kỳ quái tại sao trong bọn ma giáo lại xuất hiện một kẻ bị thương, nghi vấn nói:"Các ngươi đã là vương tộc Mạc Sa Quốc đích, tại sao lại cùng đi chung với bọn ma giáo, ngươi là người như thế nào ở Mạc Sa Quốc?"

Tên kia thấy có hy vọng chạy trốn, mừng rỡ chạy về phía trước vài bước, nói:"Ta là mạc sa quốc con của Sa Khâu Vương tên là Sa Nhân Bình, đây là bán nguyệt kim bài ta thường mang theo bên người, chỉ cần Mã minh chủ thả ta trở về, tại hạ chắc chắn bẩm rõ với phụ vương, ủng hộ quý mình, cảm tạ quý mình xứng đáng!"

Mã Vạn Lý tiếp nhận bán nguyệt kim bài, nhìn kỹ một phen, xác nhận là thật, trầm tư nói:"Mạc sa quốc phân ra thành mấy Tiểu vương quốc, chỉ có này Sa Khâu Vương có thế lực lớn nhất, trong tay binh mã mười lăm vạn, lãnh thổ trù phú, rộng lớn, sau này.... Nếu tìm được sự ủng hộ của Sa Khâu Vương, chắc chắn sau này thuận buồm xuôi gió, nếu mà giết chết hắn, chẳng những không có lợi, ngược lại có thể lại cùng Sa Khâu Vương kết thù. Chưa nói tên họ vệ phía sau hắn mặc dù mang theo chút ít tiểu thương, nhưng võ công vẫn thâm sâu khó lường, không bằng thuận theo nhân tình, để cho hắn được tự do, tha cho hắn một mạng!"

Hắn đem bán nguyệt kim bài trả lại cho Sa Nhân Bình, lạnh nhạt nói:"Hừ, mặc dù ngươi là con của Sa Khâu Vương, nhưng ngươi dẫn người ban đêm xông vào Vạn Lý Minh, hòa thiêu tài sản của bốn mình, cái này không thể nào không tính, ngươi quyết định bồi thường như thế nào?"

Sa Nhân Bình nghe được tin đại ca hắn Sa Nhân An đêm nay muốn tới Vạn Lý Minh cướp đi "Nguyệt thần binh pháp", vội vàng đi theo bên cạnh Sa Nhân An, tìm cơ hội đoạt lấy binh thư. Ai ngờ vừa đến Vạn Lý Minh thì bọn người ma giáo lại ngay lập tức đại khai sát giới, phóng hỏa chung quanh, chưa nói đến chuyện lấy binh thư, mà mấy người hắn mang theo, cũng đã chết hai. Sa Nhân An chẳng những không giúp hắn, còn có ý tứ đem hắn diệt trừ. Hắn bị dọa sáu phần đã run rẩy sợ hãi, lại bị vây chặt, sau khi nghe được Mã Vạn Lý căn diệt toàn bộ bọn họ, không để ý thể diện thân phận đi ra cầu xin tha thứ. Bất gặp ánh mắt cười nhạo của Sa Nhân An ở phía sau, ở trong lòng ngầm hạ quyết định, sau khi ngàn dặm trở lại Mạc Sa Quốc chắc chắn trước mặt phụ vương, cáo trạng hắn có ý giết mình. Hôm nay nghe được Mã Vạn Lý có ý tứ muốn thả hắn, cao hứng hứa rất nhiều điều có lợi cho Vạn Lý Minh.

Sa Nhân An từ trong đám người đi ra, ha ha cười nói:"Ta như thế nào lại có loại đệ đệ như nhà ngươi, đúng là đồ sợ chết, thật sự là mất hết thể diện

người Mạc Sa Quốc, nhìn người sau này còn dám tại mạc sa quốc lộ diện sao! Người và con mấu thân đệ tiện như người đều giống nhau, đầu còn mặt mũi của Sa Khâu Vương cha chúng ta nữa!"

Sa Nhân Bình sau khi ký xong điều kiện để được tự do, thần sắc mới yên ổn nhiều phần, oán độc mắng lại:" Ha ha, các người hôm nay đều cũng chết tại đây, ai còn biết chuyện này nữa. Sa Nhân An, hôm nay người gạt ta đến nơi đây, không phải là muốn giết chết ta sao, là ông trời giúp ta, ha ha!"

Sa Nhân An sắc mặt ngoan độc nói:" Hắc hắc, hy vọng người có thể bình an trở lại Mạc Sa Quốc!"

Sa Nhân Bình bị dọa làm cho thân thể t run run, nhìn thấy bên người còn sót lại chỉ một hộ vệ bị thương, trong lòng tràn ngập lo lắng, ngẫm hạ quyết tâm, mau mau rời khỏi nơi đây, lại hướng đến Mã Vạn Lý nói chút ít lời cảm tạ, tìm cách rời khỏi vòng vây, hướng ra ngoài bỏ chạy. Bỗng nhiên gặp được đám người Nhạc Nhạc, lại bắt gặp Tiểu Vy, trong lòng nảy sinh một kế, làm bộ thông khổ đi đến trước mặt Tiểu Vy, giọng nói khổ sở:" Tiểu Vy, Vy nhân, người cần phải cứu ta... Vừa rồi người cũng nghe đó, đại ca của ta muốn giết ta, hôm nay ta chỉ còn lại một tên hộ vệ, khẳng định quay về không được Mạc Sa Quốc. Xin người giúp ta một lần cuối cùng, đưa ta trở về, không, chỉ cần đưa ta đến Tề Nghiệp Thành là được rồi, cầu xin người, xin hãy giúp ta, trước kia là ta không đúng, ta đã đối xử không tốt với người...xin người... Tiểu Vy!"

Nhạc Nhạc nhìn thấy hần thấy vô cùng khó chịu, nhủ chặt mày lại, loại người gì hèn hạ vô sỉ lại còn tham sống sợ chết, thật là đáng ghét chi hận không thể ngay lập tức giết chết hần. Tiểu Vy bị hần khóc lóc mãi cũng động tâm, lại thấy hần quỳ trên mặt đất, rốt cuộc bảo trì không được sự lạnh lùng, sau cùng nâng hần đứng lên, nàng nói:" Người, người sao có thể như vậy, ta... chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa, người đi đi!" Sa Nhân Bình lại quỳ xuống, khóc ròng nói:" Tiểu Vy, người một chút tình cũ cũng không nhớ sao, hôm nay tánh mạng của ta đang lâm nguy, người có thể tàn nhẫn quyết tâm không cứu ta sao? Ta cam đoan sau khi người giúp ta lần này, ta không bao giờ ... nữa quần lấy các người, giúp ta một lần cuối cùng đi mà!"

Tiểu Vy tuy có hơi chán ghét, nhưng có chút mềm lòng, thấp giọng nhìn Nhạc Nhạc nói:" Ca, ta, ta nghĩ sẽ giúp hần một lần..." Nhạc Nhạc than khổ một tiếng, biết đây là khúc mắc lớn nhất của Tiểu Vy, nếu không trừ, nàng vĩnh viễn sẽ không yên ổn, bắt buộc đi nói:" Ta không để người đi, người khẳng định sẽ không an tâm, cũng sẽ oán tức giận ta, hần không phải cái thứ gì tốt, trên đường cẩn thận một chút, nhớ kỹ lời ta nói!"

Tiểu Vy cảm kích nói:" Vy nhân cảm ơn ca, chắc chắn nhớ kỹ lời ca nói!"

Nhạc Nhạc lại hung ác đích cảnh cáo Sa Nhân Bình:" Người nhớ kỹ lời này của ta, nếu dám đối với Tiểu Vy có ý nghĩ xấu, mặc cho vương phủ gì của nhà người bảo vệ, ta cũng sẽ lấy tính mệnh của người, cắt đi!"

Sa Nhân Bình trong lòng thâm hận, nhưng kẻ dưới mái hiên không hề không cúi đầu, chỉ đành gạt đầu cam đoan:" Ta làm sao dám đây, ha ha, nàng đem ta đưa đến Tề Nghiệp Thành, ta chắc chắn không dám quấy nhiễu các người..."

Nhìn thấy bọn người Tiểu Vy rời đi, Mộ Dung Kỳ mới bắt mắt nói:" Ca, người đối với Tiểu Vy tốt như vậy, nàng như thế nào lại còn để ý cái tên vô sỉ kia chứ, thật sự là quá mức!"

Nhạc Nhạc thở dài:" Mỗi một cá nhân đều có khúc mắc, chỉ cần giải khai, tự nhiên sẽ lại suy nghĩ cẩn thận!"

Hơn ba trăm người của Vạn Lý Minh đang xiết chặt vòng vây, dần dần dồn ép bọn người ma giáo, Mã Diệc Phổ đứng ở bên người Mã Vạn Lý, nghe răng cười nói:" Hắc hắc, Chung Nhược Tuyết nhà người là một con điểm thối tha, nếu là bị ta xài đến, không thể không khô bạo người một phen cho đã, ha ha, cho ta giết sạch bọn họ!"

Chung Nhược Tuyết cả giận nói:" Vô sỉ, ta trước đóng băng cái miệng thối của người, các huynh đệ thánh giáo, chúng ta đã bị vây chặt rồi, không bằng cùng bọn họ lấy máu tử chiến, vì các huynh đệ khác báo thù, sát!"

Hai nhóm người ác chiến một số, tiếng la sát sát cảnh chém giết ác loạn, đao quang kiếm ảnh, những dòng máu tươi phọt ra, kêu thảm liên tục....

Sa Nhân An mang theo sáu hộ vệ tới bên cạnh Nhược Tuyết, nói:" Nhược Tuyết, hôm nay đã đốt tổng bộ của bọn họ là đủ rồi, hơn nữa bọn họ người đông thể mạnh, không bằng chúng ta trước phá vòng vây, ngày khác mới quyết tử chiến sau, giữ lại rừng xanh lo gì sau này không có củi đốt!"

Hai lão già ma giáo cũng ở bên cạnh an ủi:" Tiểu thư, Sa công tử nói rất có đạo lý, bọn tại hạ quyết liều cái mạng già, cũng sẽ đem tiểu thư đưa đến địa phương an toàn, chỉ cần người còn, không sợ không có cơ hội báo thù, tiểu thư, nếu không rời đi, sẽ không kịp mất!"

Nhược Tuyết đương nhiên biết mấy cái đạo lý này, nàng giết chết một địch nhân trước người, sau đó nói:" Ta biết, các người cứ phá vây đi, ta có thể tự chiếu cố cho mình!" Chợt nghe từ đám người bên ngoài truyền đến tiếng đánh nhau, giương mắt nhìn xem thì thấy bên kia hồng quang đại thịnh, kiếm khí tiêu tiêu, tuyệt mỹ hoa mỹ kiếm chiêu, huyết quang bay tán loạn, phần hồng hộ thể chân khí, trong đêm hòa quang chói lòa, quý dị kì huyền, cái khí chất từ nơi đó phát ra thật rực rỡ. Bên kia có một bạch y nhân đang đánh nhau giúp cho nàng, giúp nàng giải vây Nhược Tuyết trong lòng thôn thức,, thất thanh nói:" Nhạc lang?" Nàng biết Nhạc Nhạc võ công như thế nào, chỉ mới cách xa chưa đầy một tháng, như thế nào đạt tới cảnh giới như thế này đây, nàng thật sự không thể tin được, đó là Nhạc Nhạc. Thấy hần kiếm hoa tạo ra một đóa hồng nở rộ, nhụy hoa rực rỡ tươi thắm, chung quy cảm thấy hoa và mình có gì đó liên lạc, hoa hồng nở rộ một lần trong lòng, nàng ý nghĩ - yêu thương không thể kim chế trào dâng ra ngoài một ít, cao hứng khiến nước mắt từ đôi mắt đẹp đảo quanh trên mắt nàng.

Nhạc Nhạc quan tâm đến an nguy Nhược Tuyết, sử dụng Mân côi chi thứ(Hoa hồng nở rộ) , chợt thấy rất nhẹ nhàng, chân khí chi tổn hại một phần mười, hơn nữa tốc độ xuất kiếm đã nhanh rất nhiều, hoa khai nở rộ, lập tức xuất hiện bảy tám từ thi, hô to nói:" Nhược Tuyết, ta tới cứu người, mau tránh ra, cần ta là chết!". Vòng vây rất chặt có rất nhiều cao thủ xung quanh, khi hần tiến tới cách Nhược Tuyết khoảng sáu bảy trượng, chợt cảm giác áp lực tăng gấp bội, Mã Vạn Lý cùng một trung niên hần tử cầm đao chặn trước mặt. Hai người tuy không ra tay, nhưng Nhạc Nhạc lại cảm thấy nguy hiểm hướng tới hần rất lớn, Nhạc Nhạc chém ra một đạo kiếm quang, dọa cho bọn người bao vây xung quanh tản ra, lạnh lùng quan sát hai tên địch nhân cao thủ.

Mã Vạn Lý quát:" Vương Nhạc Nhạc, ta niệm ngươi là con rể của Tiên Vu gia, đối với ngươi nhẫn nại suốt này giờ, ngươi nếu là tại đây chẳng phân biệt thị phu, còn tiếp tục sát thương người ta sẽ giết ngươi sau đó tới nhà Tiên Vu gia tạ lỗi!"

Nhạc Nhạc cười to nói:" Ta không thấy hề thấy ngươi có ý thù hạ lưu tình, ta tới cứu Nhược Tuyết, cùng Tiên Vu thế gia không có quan hệ gì, đây là chuyện của cá nhân ta, các ngươi có bản lĩnh thì cứ ra chiêu đi!"

Đạo nhân trung niên cầm đao lạnh lùng quát:" Không biết tốt xấu, để cho ta Trương Mạc Hư giáo huấn ngươi, cái tên tiểu bối chẳng biết trời cao đất dày nhà ngươi!"

" Trương Mạc Hư? Là người trợ giúp Ba Khắc Tinh cầm tù Đạo cốc chương môn, ngươi là Trương mạc hư? Quả nhiên lớn lên đạo mạo trang nghiêm, có điều lòng dạ quá tàn nhẫn vô tình, nghe nói Quan trưởng môn đối với ngươi không tệ lắm đâu!" Nhạc Nhạc nghe Quan Thái nói qua chuyện tình của Đạo Cốc, đối với Trương Mạc hư có chút hiểu rõ.

" Không cần ngươi quản ta, tiểu bối, ăn trước ta một đao!"

" Chậm đã!" Nhược Tuyết chạy tới gần cả hai, quát lạnh nói:" Ân oán của ngươi với thánh giáo chúng ta cùng Vương Nhạc Nhạc không quan hệ, ta cùng hắn không có quan hệ gì cả, ngươi mang theo nữ nhân của ngươi mau rời đi, không cần nhúng tay vào chuyện của chúng ta!"

Nhạc Nhạc thấy Nhược Tuyết sắc mặt biến chuyển, ánh mắt kia lạnh lùng tàn nhẫn khiến cho hắn đau lòng, hồi lâu mới nói:" Tuyết tỷ tỷ, ngươi... có thể nào như vậy, nếu ta không giúp ngươi thì ai sẽ giúp ngươi!"

Nhìn thấy hiện tượng quái dị này, ba cổ thế lực đỉnh chỉ đánh nhau, tĩnh lặng xem xét tình thế phát triển.

Nhược Tuyết cúi thấp đầu, trong lòng thầm quyết định, nàng dường như đã hạ quyết tâm, ngừng đầu nói:" Vương Nhạc Nhạc, hôm nay thật cao hứng ngươi có thể đến giúp ta, nhưng chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa, ngươi đừng nên quán lấy ta nữa, ta đã cùng Sa Nhân An tư... Quyết định chung thân đại sự rồi!" Nàng kéo lấy tên Sa Nhân An đang ngây ngốc nhìn, kéo chặt cánh tay hắn, lại hướng Nhạc Nhạc lạnh nhạt nói:" Chính là hắn, hắn là Đại vương tử của vương thất Sa Khâu Vương, có năng lực giúp thánh giáo ta báo thù, ngươi... Ngươi đi đi!"

Nhạc Nhạc mở to hai mắt nhìn, không thể tin rằng Nhược Tuyết thân mật kéo tay nam tử ngay trước mắt hắn, không thể tin được Nhược Tuyết vì báo thù không để ý tình ý trước kia, lòng đầy lửa giận đỏ kị chầm chầm nhìn Sa Nhân An, thấy hắn quả thật tướng mạo tuấn mỹ, run rẩy nói:" Nhược Tuyết, chúng ta..."

Nhược Tuyết thấy Nhạc Nhạc còn không hết hy vọng, lại nói:" Chúng ta, chúng ta chỉ là ngẫu nhiên quen biết, cùng một chỗ vài ngày à, nếu không phải ta bị mấy tiểu tặc ám toán, như thế nào lại gặp được ngươi, chuyện trước kia ta không truy cứu nữa, ngươi còn không mau đi!"

" Không phải mà, không phải như vậy, Nhược Tuyết, ngươi nhất định gạt ta!" Nhạc Nhạc thất thố giận dữ hét lớn, hắn mấy ngày nay đã chịu nhiều đổ kỵ hỏa giận tra tấn, hôm nay lại bị người hắn yêu Chung Nhược Tuyết thương tổn, có chút phát điên.

Nhược Tuyết quay đầu nhìn Sa Nhân An ngọt ngào cười, nhẹ nhàng trên hắn gương mặt hôn một cái, nói:" Ta không cần phải ... lừa ngươi, lúc này ngươi tin chưa!"

Trên đời đã thương người sâu nhất không phải bảo đao danh kiếm, mà là nữ nhân, vũ khí mạnh nhất của nữ nhân là nụ cười, chỉ cần nàng nhẹ cười, nam nhân kia sẽ vì nàng móc ra tâm can, có khi nàng cười nhẹ lại có năng lực đâm thủng tâm can của nam nhân.

" Không! Ngươi như thế nào có thể như vậy! Như thế nào có thể! A...!" Nhạc Nhạc nhìn thấy Nhược Tuyết ngọt ngào hôn nam nhân khác, thái độ y hệt tiểu kiều thế thân ái ái với phu quân. Trong lòng hắn đau đớn khó chịu, thân thể tê dại, tâm thần không chịu nổi, Ngự Nữ chân khí i trong cơ thể cuồng cuồng chạy như điên, thiêu cháy huyết mạch hỏa năng, một sóng một sóng cuồng cuộn cháy xiết, phần nộ tựa sóng lớn, kích đánh vào tận sâu kinh mạch của hắn, kim tâm dị thường kinh hoàng sâu thương, gia tăng theo tốc độ chân khí phát ra. Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy bên trong ngực có một cỗ buồn phiền tạp niệm, cả thân thể trống ngực điên cuồng đập mạnh, nỗi buồn phiền tạp niệm kia khiến hắn không thờ nổi, không nỡ không nói, giống tiểu nam hài đang bị ủy khuất, lệ rơi đầy mặt giữa mặt lên trời rống lớn. Sau khi nổi cơn giận, buồn phiền tuôn ra, toàn thân kim quang đại thịnh(ánh sáng cực lớn), như ánh mặt trời rực rỡ chói mắt, chợt lóe sáng lóa, người khác bị tiếng kêu lớn của hắn làm cho chóng mặt choáng váng, nghĩ mình bị mê mẩn nhìn lầm, cũng không dám tin tưởng kim quang(ánh sáng màu vàng) kia thật sự tồn tại.

Nhạc Nhạc bị thương không dứt, nhưng lại phun ra một ngụm lớn máu tươi, thân thể héo mòn, nửa quỳ nửa ngồi trên mặt đất, Truy Tâm Kiếm rút xuống đất. Mộ Dung Kỳ cùng vài nữ nhân khác, bị người vây cách đằng xa, thấy Nhạc Nhạc học máu, đau lòng hô lớn:" Ca, ca, ngươi như thế nào rồi, ca!" Chúng nữ đau lòng khóc lớn, huy kiếm hướng Nhạc Nhạc sát sát bay tới

Mã Diệp Phô thấy trạng thái Nhạc Nhạc như vậy, biết hắn sắp tẩu hỏa nhập ma rồi, muốn nghĩ đồ dầu vào lửa, lại nghĩ thầm rằng phải chọc cho tên này tức khi lên chết càng tốt! Hắn cười quái dị nói:" Vương Nhạc Nhạc ngươi cũng có ngày hôm nay sao, nữ nhân cùng nam nhân khác thân thân ái ái, ha ha, nón xanh (cắm sừng!) mang ở trên đầu rồi ba, ha ha, còn không dùng kiếm tự đâm vào tim đi, ha ha!"

Nhạc Nhạc sau khi học máu, lại sâu sâu cảm nhận được chuyển vận trong cơ thể, mặc dù nhắm mắt lại nhưng lại cảm nhận được tâm tình trạng thái của người đứng chung quanh. Mấy người gần hắn nhất, hắn còn có thể thấy được ý nghĩ trong đầu bọn họ, chỉ là người nhiều lắm, tâm tình cũng quá phức tạp, nhưng phần lớn là cười nhạo, đắc ý, an ủi, ủy khuất, còn có không ít người ảo tưởng thêm khát thân thể Nhược Tuyết. Suy nghĩ phong phú này làm cho hắn thấy quá sức chịu đựng, quá nhiều chuyện tình. Tất cả hết thảy như ma quỷ xâm phạm Nhạc Nhạc, chui thẳng vào lỗ tai của hắn, ánh mắt, tâm thần, tra tấn khiến hắn sắp nổi điên, lại nhớ tới Nhược Tuyết vừa hôn Sa Nhân An, khiến tim hắn tan nát. Chỉ là hắn không có dự kiến đến giờ phút này hắn đã đến bên bờ tẩu hỏa nhập ma, trong cơ thể chân khí hỗn loạn mặc dù bị hắn kêu lớn phát tiết ra ngoài hơn phân nửa, nhưng còn lại bộ phận lớn

đang nhiễu loạn tâm can hấn.

Trong tình thế hỗn loạn này, Nhạc Nhạc cảm thấy chính mình mặc dù cảm giác được những suy nghĩ dài đằng dặc, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi. Lúc này thình lình nghe Mã Diệc Phổ dùng ngôn ngữ vũ nhục, trái tim đã có vết rách, tựa hồ thật sự nát tan, chỉ cảm thấy "Răng rắc" một tiếng, tâm thần hoàn toàn mất đi, hết giận dữ một tiếng, trong tay Truy Tâm Kiếm vô ý thức vũ lên đồ án, một hắc sắc mân côi được vẽ ra, chỉ là cánh hoa rất nhiều mặt, hoa kia run run rẩy rẩy, nhảy lên, thì không giống hoa, đã bị hoen bẩn như vết rách loang lổ trong trái tim Nhạc Nhạc. Đồ kỳ này chỉ chọt lóe, nhưng lại khắc ở trong đầu mọi người, từ khi hắc sắc bị thương, đánh sâu vào tâm can mỗi người, hắc khí làm cho người ta nghĩ đến tử vong, nghĩ đến... Nghĩ đến....

Bọn họ còn chưa kịp nghĩ thì nguy cơ đã xuất hiện, người có võ công cao cường bản năng đã cảm thấy nguy hiểm, tiếng hét kỳ quái vừa mới bay ra, đã tan ra khắp nơi phương viên mười trượng đều bị hắc sắc tử vong bao phủ, vạn đóa hắc mân côi thiểm điện bắn ra, cách Nhạc Nhạc gần nhất năm sáu mươi người, ngoại trừ mấy người võ công siêu cao đào tẩu thoát ra toàn bộ biến thành vớ bọt, cả kêu đều cũng không kịp hô một tiếng. Hắc mạng không ngừng, tiếp tục hướng ra ngoài bay vụt, tiếng kêu thảm thiết chói tai nhức óc, ngay cả người ma giáo chẳng phân biệt được địch ta, toàn bộ bị hấn công kích. Tình cảnh này chỉ là công phu trong nháy mắt, hắc khí lại đột nhiên biến mất, tựa như không hề tồn tại.

Mã Vạn Lý thật hy vọng hấn không tồn tại, mà khi hấn bắt gặp vết thương của hơn trăm mười tên thù hạ thì vừa sợ lại vừa căn giận hướng về Nhạc Nhạc, đã thấy Nhạc Nhạc đứng thẳng sừng sững, phương viên ba trượng quanh không có một tử thi nào, bởi vì tử thi đã tan thành phần bọt.

Nhất chiêu này chính là nguyên nhân khiến Nhạc Nhạc lưu truyền đời sau, chiêu này sau đó có tên:"Tan nát cồi lòng".

Mộ Dung Kỳ thấy không có người ngăn trở, cùng vài nữ nhân khác, vội vàng vọt tới bên người Nhạc Nhạc, quan tâm hỏi:"Ca, ca!" Nhẹ nhàng chạm vào Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc lại giống khúc gỗ đơ đơ, bỏ té trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự!

Mất thấy Nhạc Nhạc ngã xuống đất, Nhục Tuyết trong lòng đau nhức run rẩy, âm thầm ân cần hướng hấn nhìn lại, Sa Nhân An gan lớn xoa vai Nhục Tuyết, ôn nhu nói:"Nhục Tuyết, thừa dịp bọn họ không chú ý, chúng ta đi nhanh đi." Nhục Tuyết hừ lạnh một tiếng, đem bàn tay của gã gạt ra khỏi vai nàng, không thể những ma giáo đứng gần nàng, những ma giáo cao thủ đứng gần Nhạc Nhạc cũng đã chết hơn một nửa, Nhục Tuyết trong lòng đau khổ không chịu nổi, không nghĩ tới sự tình sẽ lại biến thành như vậy, Lý Phú Quý gặp qua Nhạc Nhạc, biết quan hệ của bọn hấn, vội vàng ở bên an ủi nói:" Tiểu thư, phá vòng vây quan trọng hơn, tâm tư của người tiểu nhân hiểu được, chỉ nên lấy đại cục thánh giáo làm trọng!"

Mã Vạn Lý sắc mặt biến thành xanh tím, gấp đưa con Mã Diệc Phổ còn đang bên người, khôn ngoan yên tâm nói:" Diệc Phổ đi theo bên người ta, không cần đi xa, những người khác giết cho ta, bọn họ còn có hai ba mươi người, toàn bộ giết chết cho ta, giết một người thưởng bạc ba trăm hai mươi lạng, giết nhất lưu cao thủ thưởng một ngàn hai lạng bạc!"

Mộ Dung Kỳ ôm lấy Nhạc Nhạc, gặp bọn Vạn Lý Minh đang vây quanh, trừng mắt nói:" Mặc kệ ma giáo các người, hừ, để cho bọn họ tự mình chống đỡ, chúng ta phá vòng vây đi!" Yên Vô Song kêu lên:" Ta mở đường ra, các người hộ vệ bên cạnh ca!" Nàng nóng lòng cứu người, lại sử xuất tuyệt kỹ"Hội phi lưu thủy(Nước chảy hợp bay)", chân khí màu lam từ lòng bàn chân nàng bốc lên, lam chân khí vận lưu trong thân thể mềm mại của nàng, ban đầu cũng mềm mại bình thường, sau đó chân khí quanh nàng đột nhiên giống tựa biển rộng bành trướng mở rộng, chân khí màu lam biến thành một tràng hoa trắng, phương viên ba trượng(xung quanh ba trượng) đều bị nàng đánh vỡ. Dòng nước trong suốt sủi đầy bọt khí, nhanh chóng nhắm phía chân trời, sử dụng "Yến tử bay cao" tuyệt diệu khinh công, tựa như cá nhỏ trong nước lượn lờ tuần tra. Những kẻ đang chặn phía trước nàng nhưng rồi cũng tan như bọt biển, chết hết.

Mã Vạn Lý cùng Trương Mạc lưu, cùng với lưỡng quý Quý Ngục Môn có kiến thức uyên bác, vừa thấy thân ảnh kia sóng nước tận trời xanh, kinh hô:" Diên đảo Tà Thần công"? Ngạ tử quý kêu lên:" Như thế nào có thể, tuyệt kỹ đã biến mất mấy trăm năm của Diên Đảo vương làm sao cái con tiểu nha đầu kia như thế nào lại sử dụng?" Mã Vạn Lý càng nóng vội hơn, rít giọng nói:" Không cần ngăn cản nàng, cứ cho bọn họ rời đi! Tránh ra!" Bang chúng vốn là sợ chết, nghe được mình chủ muốn cho bọn họ tránh ra, sao có thể không né, té lộn nhào né ra hai bên. Yên Vô Song dừng lại chiêu thức, suy yếu tựa bên người Thái Vân, nàng nói" Giúp đỡ ta, không còn khí lực rồi!"

Mấy người diu dờ lẫn nhau, rời khỏi hòa quang ở Vạn Lý Minh.

Nhạc Nhạc bọn họ mới vừa đi, Tư Đồ Tinh cùng một ... thanh niên khác, mang theo một trăm tên cao thủ, lập tức tới trợ trận, càng làm hơn ba mươi người ma giáo bị bao vây kín chặt.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Tiểu Nhân

Tư Đồ Tinh đi bên cạnh một thanh niên đeo đao, diện mạo thanh niên kia cùng hấn có vài phần tương tự, nhưng diện mạo lại kiên nghị hơn, nhất cử nhất

động, đều có phong phạm cao thủ, Tư Đồ Tinh nói:" Nhị ca, sao chúng ta phải giúp Vạn Lý Minh, hôm trước tên Mã Diệc Phổ hỗn đản lại còn đã thương chúng ta, hừ, không tiêu diệt bọn chúng đã tốt rồi, còn giúp bọn chúng!"

Thanh niên kia chính là nhị ca của hắc Tư Đồ Bằng, Tư Đồ Bằng vừa buồn cười, lại tức giận mắng:" Tam đệ, ngươi không thể thêm chút ít tình huống của Tư Đồ thế gia sao, Vạn Lý Minh là là người của chúng ta, mình không giúp mình, còn giúp ai?"

Tư Đồ Tinh giật mình ngộ nói:" Nguyên lai là người của mình, Mã Diệc Phổ đã thương đệ, cha chỉ phái người tới khiển trách Mã Vạn Lý, cũng không làm gì hắc, thì ra là vì nguyên nhân này, nhưng Mã Diệc Phổ đã thương đệ, việc này đệ sao bỏ qua được, Nhị ca, huynh giúp đệ!"

Tư Đồ Bằng lắc đầu than khô, nói:" A, chuyện này ta không giúp được, tự ngươi gây ra chuyện, tự mình giải quyết đi, chỉ cần không làm lớn chuyện, cha sẽ giúp ngươi!"

Tư Đồ Tinh liếc mắt nhìn về phía Mã Diệc Phổ, thầm đắc ý tàn nhẫn cười." Hắc hắc, có trò để chơi rồi!"

Bọn người Ma giáo chợt thấy Tư Mã thế gia dẫn người đến, sắc mặt biến tái nhợt cực kỳ khó coi, nhị trưởng lão ma giáo nói" Tiểu thư, sự tình không ổn, người võ công cao, mới có thể chạy thoát, không cần lo cho chúng ta! Huynh đệ trong khác nghe lệnh, toàn lực hộ tống tiểu thư phá vây!"

"Vâng!" Chúng nhân đồng thanh kêu tuân mệnh.

Hộ vệ Loan Đào nhỏ giọng nói với Sa Nhân An: " Đại vương tử, bằng võ công bọn tại hạ nhất định có thể đưa người bình an rời khỏi đây, chỉ là những người khác phải thì cứu không được!" Sa Nhân An biết người bọn họ nói chính là Chung Nhược Tuyết, nhỏ giọng nói:" Ân, trước bảo vệ tốt cho ta, có năng lực mới cứu người khác!" Thanh âm bọn họ tuy nhỏ, nhưng Nhược Tuyết võ công cao cường cũng có thể nghe rõ ràng, trong lòng có chút cười khò, thầm nghĩ" Chẳng biết Nhạc lang thương tâm ra sao? Ôi, ta làm chàng thương tâm như vậy, khẳng định chàng có thể đem ta quên mất, Tuyết Nhi báo thù, như thế nào lại làm liên lụy Nhạc lang chứ! Nhạc lang, thời điểm chàng rơi lệ, trong lòng Tuyết Nhi lại chảy máu, chàng yên tâm, Tuyết Nhi đời này trừ chàng ra, thân thể sẽ không giao cho bất cứ kẻ nào khác!"

Mã Vạn Lý nhìn thấy thủ hạ mình từ thương, trong lòng ứa máu, thầm mắng:" Nếu không phải hai đại hộ pháp bốn mình đi Nam Lăng, làm sao thành như vậy được, cơ nghiệp mấy chục năm, nếu để cho phụ thân thấy được, vậy thảm rồi, sẽ chịu mắng chết ta, bất quá, lão nhân gia người mất tích đã hơn mười năm rồi, muốn cho hắc chủ mắng, cũng không thấy người nữa, ôi, tất cả đều tại ma giáo đáng giận, còn có tên Tư Đồ Nghiệp đáng giận, hừ, cư nhiên bây giờ mới đến..." Mã Vạn Lý có chút thất thố, giống như con chó đại nòi điên, hét lên một tiếng, đánh về phía Nhược Tuyết, những cao thủ khác hét lớn liều mạng xông lên chém giết bọn người ma giáo, không lâu sau, ma giáo chỉ còn lại Nhược Tuyết, nhị trưởng lão, Phú Quý thêm bảy tám cao thủ, Sa Nhân An dưới sự bảo vệ của mấy hộ vệ, đã một mình chạy khắp khắp ngõ ngách, tự phá vòng vây chạy trốn, tất cả tâm tư Vạn Lý Minh đều tập trung trên thân bọn ma giáo, thấy bên cạnh Sa Nhân An cao thủ rất nhiều, biết hắc không phải người ma giáo, có lòng phóng hãn ra, Sa Nhân An thầm nghĩ vận khí mình tốt, tùy lực bay ra, bọn họ đã vọt ra khỏi đám người, mấy người phi nước đại mà chạy, cả quay đầu lại cũng không dám!

Nhược Tuyết cùng Mã Vạn Lý miễn cưỡng đánh ngang nhau, Nhược Tuyết hãn khí tràn ra, tuyết hoa phi vũ, quần áo lạnh dao động, tiểu thủ lạnh ngọc, chân khí âm hàn, như mây bay tới đánh vào chân Mã Vạn Lý, chân pháp dồn dập, thâm hãm khí lưu, như mây như núi, biến ảo khó lường, Nhược Tuyết cùng hắc đánh bữa hơn mười hiệp, chưởng đến bàn tay run lên, cánh tay cứng ngắc, Mã Vạn Lý cũng không chịu nổi, một cước chạm trên tiểu chưởng mềm mại của nàng, một cổ hãn khí lạnh đến tận xương chui vào trong cơ thể hắc, lui lại mười bước, nửa người bên dưới đang ngâm trong hầm băng, khó chịu vô cùng.

Nhị trưởng lão mặc dù võ công cao diệu, nhưng địch không được nhiều người, không lâu sau bị thương nhiều chỗ, nói không nổi, thậm chí quái vì sao Nhược Tuyết lại nổi giận với Nhạc Nhạc cùng bốn nữ nhân kia, nếu có Nhạc Nhạc cùng mấy nữ nhân kia tương trợ, nói không chừng đã sớm phá vòng vây đào tẩu rồi! Đang thời điểm tuyệt vọng, đột nhiên bên người vang lên tiếng nổ oanh lôi, vội dùng chân khí hộ thể, đem chính mình bốn chôn bao ở, tiếng sấm không dứt, tiếng kêu thảm thiết cũng không đoạn, Tư Đồ Bằng hét lớn:" Tản ra, đây là Thiên Kỵ Các " Phích Lịch Từ!" " Thời điểm mọi người tản ra, người Tư Đồ thế gia mang đến còn lại hơn bốn mươi người, Vạn Lý Minh còn có hơn ba mươi, quần áo rách nát, vết và chập vết! Mã Vạn Lý đánh không đỡ, tức giận ứa huyết, nhìn đám khói bụi, cẩn thận đề phòng bốn phía.

Tiếng sấm mặc dù dừng, sương khói lại không tan, rất nhiều hắc sắc nhân bị mặt, dùng loại đao dài nhỏ trách bạc nhẹ nhàng về lên yết hầu bọn Vạn Lý Minh, tựa như giết gà, khí quán cùng mạch máu đứt "Rẹt rẹt" vang lên, vang lên rất nhỏ, người nọ vừa nghe tiếng vang, đã rơi xuống đất

" Luân Hồi?" Tư Đồ Bằng quát hỏi: "Vì cái gì giết người Tư Đồ thế gia ta?"

" Có người trả tiền, chúng ta không hỏi vì cái gì!" Một thanh âm lãnh điểm vang lên, vừa có thể làm cho người ta nghe được, lại làm cho người ta không biết nàng ở nơi nào.

"Ha ha, chủ nhân kia thật rộng lượng, số Phích Lịch Từ ném ra phải trên bốn mươi quả, giá trị trên bốn mươi vạn lượng bạc, ta nghĩ không ra kẻ thù nào có tài khí như vậy!" Tư Đồ Bằng không tin nói.

" Tư Đồ thế gia để ý bốn mươi vạn lượng bạc sao, không đâu! Người khác cũng sẽ không để ý, cứ từ từ nghĩ đi, cừu nhân Tư Đồ thế gia muốn để người đến chết cũng nghĩ không ra, chuyện này thật vui, đây là niềm vui thú của sát thủ!" Thanh âm nàng kia lạnh lẽo, mờ mịt, lại thập phần dễ nghe.

" Sát!"

" Sát!"

Từ ám sát chuyển thành minh sát(giết công khai), đâm đao chém giết, vừa đâm, người thì rên rì, người thì thổ huyết, Tư Đồ Bằng đi đến trước người Trương Mặc Hư , nói: "Sư phụ, bọn họ đến đây có hơn sáu mươi người, tình hình có lẽ bất lợi với chúng ta, không bằng ta đi về thành điều vệ binh mã

bao vây tiêu diệt!"

"Chuyện của giang hồ nếu phải binh đến, sẽ để người khác nhạo báng, uy danh mấy năm nay của Vạn Lý Minh không phải hủy rồi sao, không thể như vậy." Mã Vạn Lý xen vào, thần sắc thật là kiên quyết, lại vừa xoay người né tránh một đao của thích khách Luân Hồi, xuyên ván đi ra, thích khách kia cứ nhiên né tránh, bỏ chạy đi nơi khác.

Tư Đồ Bằng có chút hừ một tiếng, trong lòng thầm mắng: "Hắc hắc, giả bộ cái gì chứ, Vạn Lý Minh có cái uy danh gì tốt mà hủy, cho dù có thanh danh tốt hơn, hôm nay hang ổ bị người đốt, sau này còn có thể diện gì xông pha giang hồ, may mắn đại sự Tư Đồ thế gia thành công, đến lúc đó không cần dùng các người nữa.

Mã Vạn Lý tức giận điên cuồng, đệ nhất là Nhạc Nhạc khùng bỏ một kích, lại là điên đảo Tà Thần công, vừa rồi là Luân Hồi Phích Lịch Tử, làm hảo thủ tông đàn thật giết đến chỉ còn hai ba chục người, một bên truy đuổi thích khách đáng giận kia, một bên ngấm hạ quyết tâm, nhất định phải triệu hồi phân đàn cao thủ phái ở bên ngoài trở về.

Trương Mạc Hưu mới vừa giết chết một Luân Hồi thích khách, đột nhiên phát hiện sau lưng nguy hiểm gần kề, liền vội vàng nghiêng người, một cổ đao khí lăm lăm, vượt qua hộ thể khí của hắn sát tới, hộ khí bóp méo biến hình, thiếu chút nữa phá thành một lỗ, trong cơ thể huyết khí bốc lên, kinh hãi toát ra một thân mồ hôi lạnh."Đao khí hảo bá đạo!", ánh mắt tìm kiếm, chỉ thấy một hắc y nhân che mặt, cầm trong tay một hồ xi đại đao (đại đao hình răng hổ) hình thù kỳ lạ, thanh đao sắc bén, Trương Mạc Hưu nghi vấn nói: "Các hạ không phải người của Luân Hồi, có thù oán gì với ta?" Người nọ lạnh ngạnh quát: "Vạn Lý Minh ai cũng đáng chết, ngươi là người của Lý Minh, cho nên ngươi phải chết!" Thanh âm phi thường trẻ tuổi, nói ra sát khí bao trùm, giọng nói kiên định, giống như Trương Mạc Hưu đã là người chết.

Trương Mạc Hưu nội tâm cười khổ, thầm nghĩ: "Cừu gia Vạn Lý Minh quả nhiên không ít, Đao Cốc chúng ta kết minh với bọn họ, thật không biết vì cái gì, ôi, nếu không phải vì Nhị sư huynh Ba Khắc Tinh, ta làm sao rơi xuống tình trạng này, tại giang hồ mất hết thanh danh, phải ở trong Vạn Lý Minh, thời khắc nào cũng lo lắng bị người ám sát!" Người cầm hồ xi đao cũng không để cho hắn hồi tưởng, hét lớn một tiếng, bay lên không trung, như mảnh hồ xuống núi, thể không thể đỡ, đao khí rít lên quay về phía đỉnh đầu Trương Mạc Hưu, nghiêng chém. Trương Mạc Hưu cũng là cao thủ dùng đao, biết lực đao một đao này rất mạnh, không dám đón đỡ, lui về mấy bước, vội tránh đi đao này, không ngờ hồ xi đao hơi đổi, hồ xi lóe ra hàn quang, rít lên chém ngang tới, Trương Mạc Hưu sợ hãi thầm than hắc y nhân đao pháp tinh diệu, gầm nhẹ một tiếng, lộn một vòng giữa không trung, cơ thể đột nhiên thấp xuống, ánh đao quay cuồng quanh hắn, quang mang càng tụ càng nhiều, hắn lấy đồng dạng nhất chiêu mảnh liệt không thể đỡ, phản kích Hắc y nhân.

Hắc y nhân đứng chính là Bách Lý Hoan, vốn định thừa dịp Vạn Lý Minh hỗn loạn, giết mấy tên Minh Lý báo thù, bắt gặp Trương Mạc Hưu dùng đao thật là tinh diệu, tâm tính thiếu niên, muốn cùng hắn so đao pháp, không nghĩ tới Trương Mạc Hưu vừa ra tay, lại lợi hại như thế, liền thu hồi phần nào cuồng ngạo trong lòng, cẩn thận cùng hắn đánh nhau sống chết.

Tư Đồ Bằng rốt cục tìm ra thích khách kia, tìm được nữ thích khách vừa nói chuyện, hắn nhìn quét qua một lần thân thể đầy đủ chỗ lồi chỗ lõm của nàng, cười nói: "Thân hình thật sự là không tệ, nếu lưu vài vết đao, thật vô cùng đáng tiếc! Khanh vốn người nhà, lại đi làm kẻ trộm..." Bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì, trịnh trọng hỏi: "Ngươi là Huyết Ảnh?"

"Ha ha ha! Không nghĩ tới còn có người biết ta, thích khách nổi danh cũng không tốt, cho nên..." Không có cho nên, chỉ có tiến công, bóng đen tung bay chợt hiện ra, nhanh như tuyết điêu, đao pháp còn nhanh hơn cả thân pháp, một đao thân ảnh, bảy đao đao quang, bảy đao thân ảnh, bao nhiêu đao quang? Đáng tiếc không có đáp án chính xác, đao quang chợt hiện, lúc động, lúc hiện cho người không thể nhìn ra chiều số âm thanh, so với ánh mắt của người còn nhanh hơn, cho nên đáp án vốn là không có.

Tư Đồ Bằng trong lòng đã có đáp án: "Biết rồi, ngàn lần không nên, vạn lần không nên, duy nhất không nên là... Ta như thế nào ra lại nói khiêu khích nàng đây, nàng lại là Huyết Ảnh a, nghe nói người nói bất kính với nàng, đều đã chết hết, hơn nữa sẽ chết rất bị thảm, nhưng... Nhưng... thân thể của nàng bó chặt trong hắc y, thật sự rất mê người, ôi. Đánh không lại nàng, trốn thôi!" Đáp án đã có, cho nên hắn liền đào tẩu.

Tư Đồ Tinh dưới sự của bảo vệ, chặt vật cực nhọc tìm được Mã Diệc Phô, hắn cười to nói: "Tiểu hổ đàn, ngươi không phải cuồng vọng sao, nhà ngươi bị đốt rồi, lại biến thành thể thảm như vậy, thật sự là đáng thương quá, a, lại bị người chém một đao à, hảo, chém thật là tốt à, ha ha! Con mẹ nó, ngươi cứ nhiên còn dám đánh ta, a, mau mau giúp ta, các người mấy tên đàn này... Đánh hắn!"

Bọn chúng phải đánh người của mình, hộ vệ Tư Đồ thế gia đành phải trợ mắt nghe theo mệnh lệnh của Tam công tử, nhưng lại không dám đã thương Mã Diệc Phô, Mã Diệc Phô đã nhìn ra chút đao lý, thừa dịp hộ vệ không đề phòng, đến gần Tư Đồ Tinh, một cước đá trúng hông hắn, Tư Đồ Tinh bị thảm kêu một tiếng, té mềm xuống đất, trên mặt đất rớt đầy thịt nát huyết dư, hắn gầm rú nôn mửa."A, phi, phịch (động tác nhỏ nước bọt)... Nhà của ta nuôi các mấy người rác rưởi đàn độn các người để làm chi, cả ta cũng bảo vệ bất hảo... Hồn trướng, chính mình và miệng ba mươi cái, mau lên, còn có người..."

Mã Diệc Phô ở bên cạnh cười nhạo nói: "Tư Đồ Tinh, ngươi quả nhiên là một kẻ vô dụng, cướp nữ nhân cướp không lại ta, đánh nhau lại đánh không lại ta, cả một hạ nhân cũng không nghe lời người nói, ha ha!" Tư Đồ Tinh hận không thể đem hắn băm thây vạn đoạn, lại ngại vô công hắn cao hơn mình, tức giận đến trừng trừng tát hạ nhân mấy cái.

Bách Lý Hoan đao pháp mặc dù hảo, kinh nghiệm lại không đủ, bắt đầu dĩ cùng Trương Mạc Hưu đánh bữa sáu bảy đao, mỗi một đao đều liều mạng, nội thương Bách Lý Hoan đều cũng tăng thêm một ít, chỉ cảm thấy tăng trong một hồi, buồn bực nóng nảy, uy lực đao pháp đánh đã giảm, lại nghe người ta la lên nói: "Thành Phòng Quân đến rồi, Thành Phòng..." Hắn biết nếu đánh tiếp, đối với mình càng bất lợi, tâm sinh ý lui, thấy Trương Mạc Hưu lại bỏ một đao tới, hắn liền vận đủ mười thành công lực, hai đao chạm vào nhau, Trương Mạc Hưu cũng bị lực đao này bức lui ba bốn trượng, mà Bách Lý Hoan thừa dịp lực phản chấn của đao này, thầm dùng khinh công, như lá cây bay đi xa.

Mã giáo còn sót lại mấy cao thủ, thừa dịp rối loạn đã sớm đào tẩu, thích khách Luân Hồi sau khi âm thanh rút lui, cứ như khi đến, vô thanh vô tức biến mất tại trong đêm đen. Trong sân từ thi thành đồng, còn sót lại mấy cao thủ, toàn thân đầy vết thương, tinh thần bị đã kích, hơn nữa thân thể thương tổn,

Mã Vạn Lý sau khi nhìn thấy Thành Phòng Quân cứ như bị đánh, tuôn ra một ngụm máu tươi, trước mắt biến thành hắc sắc, mơ màng muốn ngã, vài người khác vội vàng tới đỡ hân.

Thì ra Thành Phòng Quân là bị do Tư Đồ Bằng bị Huyết Ảnh dọa chạy điều đến, hân đầu thềm để ý mặt mũi Vạn Lý Minh, nhìn thấy hộ vệ nhà mình chết thảm, có binh không điều, chẳng phải là ngu ngốc? Binh mã mới đến, địch nhân trốn sạch, hân thần sắc bình tĩnh đi đến trước mặt bọn người Vạn Lý Minh, nói: "Nơi này đã bị đốt thành tro, các người tới trước trạch viện Tư Đồ phủ bên cạnh, chờ nơi này sửa chữa xong, lại trở lại!"

Bọn họ đang không có địa phương, quan hệ với Tư Đồ thế gia cũng dù sao mặt thiết, cũng chỉ đành nghe Tư Đồ Bằng, chạy tới Tư Đồ phủ phụ cận.

Sau khi Bách Lý Hoan chạy khỏi Vạn Lý Minh, liền mở mặt nạ ra, phun ra hai ngụm máu tươi, bởi vì dùng nội lực áp chế thương thế, khi phát tác lại càng thống khổ gấp bội, hân cấp tốc chạy tới khách điểm, nhưng lại thấy bước chân thật trầm trọng, mí mắt muốn nhắm lại, hồ xi đao trong tay giờ nặng như tiều sơn, lung lay lắc lắc đi bên đường. -

Lung lay lắc lắc... Hân nhớ tới khi còn bé, cùng tỷ tỷ chơi Đẳng Thu Thiên, tỷ tỷ luôn đem lão Cao Thu Thiên Đẳng làm hân sợ tới mức khóc thét lên, sau đó tỷ tỷ luôn đem Thu Thiên dùng lại, để cho hân bình tĩnh, móc trong ngực ra một khối đường, nói: "Đệ sợ hãi thì tự chơi đi, tỷ muốn tự mình chơi, tỷ cần bay lên bầu trời..." Hân tiếp nhận đường, liền đình chỉ khóc, bởi vì hân biết, chính mình khóc sẽ có đường ăn, cho nên hân đã trở thành thói quen, chưa ăn liền khóc, không đùa khóc, tránh ở trong ngực tỷ tỷ ngực khóc, tại bên mẹ mẹ khóc chân, cho....

Đó là một mùa đông, rất lạnh rất lạnh, nước mắt chảy ra cũng có thể kết thành băng châu, hân tránh ở trong thùng gỗ cũ cùng tỷ tỷ chơi trốn tìm, nhìn xuyên qua chiếc thùng gỗ, lại thấy được một đám hắc y sát thủ hung ác, tự xưng "Dã thảo" sát thủ. Hân thấy mẹ mẹ bị người tàn sát, bắt gặp phụ thân bị bọn họ chém thành từng mảnh, bắt gặp tỷ tỷ quật cường nhảy vào đồng băng sâu lạnh lẽo... Hân không khóc, môi cắn ra máu, nước mắt không rơi xuống, hân biết nước mắt rơi trước mặt địch nhân vô ích, hân chờ sát thủ đi hết, mới trốn vào thâm sơn, năm ấy hân mới chín tuổi.

Người bị thương, luôn rất yếu ớt, hân chung quy không thể quên được ánh mắt tỷ tỷ miệt thị sát thủ, thà rằng tự sát cũng dứt khoát không chịu bị người khác giết chết, hân lắc đầu, dùng tay mở ra mí mắt, lại đột nhiên hung hăng tát mình mấy cái, bởi vì hân lại vừa thấy được "Tỷ tỷ", đang cau mày, lãnh ngạo theo dõi hân, hân biết này nhất định là mộng, nhưng hân lại vừa hy vọng này không phải mộng, đối với "Tỷ tỷ" nội tâm nở nụ cười vui mừng, khó khóc kêu lên "Tỷ... Tỷ..." Chậm rãi vươn tay trái, thân thể trầm xuống, ngã trên mặt đất, ngất đi.

Hân Thu phụng mệnh sư phụ Kiếm Thần, tiến đến điều tra nguyên nhân xảy ra vụ cháy ở Vạn Lý Minh, nhưng nửa đường nhìn thấy một lãnh khốc hắc y thiếu niên, cầm trong tay hồ xi đại đao kỳ dị, lung lay lắc lắc hướng nàng đánh tới, nàng khẽ quát một tiếng, liền cảnh giác đề phòng, cặp mi thanh tú khẽ cau lại, lạnh nhìn hắc y thiếu niên, đã thấy thiếu niên biểu hiện quái dị, ánh mắt rõ ràng mờ to, nhưng lại lấy tay chống đỡ mí mắt, sau đó lại vừa tàn nhẫn quất chính mình mấy cái tát, khi nàng đang muốn hỏi hân nguyên do, đã thấy hân khuôn mặt lãnh khốc tuần tu tan chảy, nụ cười kia kia mê người, hào chân thành, lại càng kinh ngạc nghe được thanh âm "Tỷ tỷ?"

Nàng mãi cũng chẳng hiểu, cho đến khi Bách Lý Hoan té dưới chân nàng.

"Nhị sư tỷ, tỷ khi nào thì có một đệ đệ vậy? Sao không nghe Hân bá phụ đề cập qua? Ha ha ha..."

Hân Thu quay đầu lại, nhìn thấy một đoàn trang phục nữ tử sam thanh tú mạo nữ(xinh đẹp mặc áo màu đỏ), đang cười hi hi trên ghẹo nàng, Hân Thu cũng cười nói: "Ta cũng chưa thấy, luôn luôn Thục Đức tiểu sư muội, sao tại đêm khuya như thế cười to như điên vậy, không sợ phá hủy hình tượng trước đây sao?"

"Hừ, người ta ngủ không được, gặp tỷ chạy đi, muội đã lặng lẽ đi theo tới đây, nguyên lai là đến đây tìm đệ đệ, ta còn nghĩ đến Nhị sư tỷ không thích nam nhân chứ?"

"Phi, tiểu nha đầu, miệng lưỡi đã lợi hại như thế, không sợ truyền ra, dọa chạy tiểu lang quân của người, đêm khuya ngủ không được, sợ là muốn nghĩ đến người ta nha!" Hân Thu liền phản kích nói.

Từ sam cô nương mặt cười ửng đỏ, không yếu thế nói: "Hừ, tỷ chuẩn bị làm gì với đệ đệ này đây?"

"Tỷ lần đầu thấy hân, hân bị trọng thương, nhưng hân sao lại kêu tỷ là tỷ tỷ chứ, chẳng lẽ cha ta ở bên ngoài... Cha ta sẽ không, nhưng.. quên đi, trước đem hân về, cứu tỉnh rồi hảo hảo giải quyết nghi vấn!"

"Hi hi, muội biết sư tỷ sẽ nói như vậy, yên tâm, muội sẽ nói với cha muội đâu!" Từ sam cô nương trên ghẹo.

"Hừ, nếu muội dám nói, tỷ sẽ nói cho sư phụ, muội ban đêm trộm kêu tên người nào đó.. Kêu thật mê người, hấp dẫn người nghe ôi, tựa như tiếng của dã miêu, a, ha ha!"

"Tỷ... hừ, muội về trước đây, mặc kệ tỷ!" Từ sam cô nương đại quần, xoay người chạy vội về.

Hân Thu đắc ý cười, cuối cùng đã đuổi nàng ta đi, ôm lấy gả kia lên, nhìn kỹ thiếu niên bị thương, trong lòng nhưng lại nổi lên cảm giác khác thường, tâm hồn thiếu nữ băng băng nhảy dựng lên, thì triển khinh công, đuổi sát từ sam cô nương.

Chung Nhược Tuyết mang theo mấy bộ hạ, bị thương, thừa dịp đại loạn, chạy ra khỏi Vạn Lý Minh, Nhược Tuyết tâm tình thập phần khó chịu sa sút, vô tình đi ở cuối cùng, hai trưởng lão an ủi nói: "Tiểu thư, không cần lo quá, mặc dù chúng ta tổn hại rất nhiều huynh đệ, nhưng chúng ta đã đốt tổng bộ Vạn Lý Minh, bọn họ lại vừa chết hơn ba trăm người, vô luận như thế nào, chúng ta đều đã huê vốn, nếu là giáo chủ cùng phụ nhân nếu biết, khẳng định sẽ tán dương người!"

Nhược Tuyết không phải quan tâm thắng bại, sau khi chạy ra, phải một mực nghĩ đến Nhạc Nhạc, thậm hận chính mình làm chàng giận đến bị thương, thời khắc suy nghĩ thương thế của hắn, nghe được lời nói khó hiểu phong tình nhị trưởng lão, sâu kín thờ dài: "Cũng không biết cha ta mẹ rốt cuộc ở đâu, còn sống trên đời sao, thật hy vọng bọn họ có thể trở về, ta sẽ không cần quan tâm nữa, có thể... Ôi!"

Lí Phú Quý đột nhiên từ trước mặt vui vẻ chạy tới, nói: "Tiểu thư, phó trưởng lão dẫn người đến đây."

Nhược Tuyết cùng khác hai vị trưởng lão vô cùng vui sướng, vội vàng chạy tới phía trước: "Tiểu thư, thuộc hạ dẫn người đến chậm, xin tiểu thư trách phạt!" Phía sau hắn có hơn mười vị đệ tử ma giáo đã quỳ gối trước mặt Nhược Tuyết, cùng thỉnh tội. Nhược Tuyết nâng phó trưởng lão dậy, lại nói với những người khác: "Các người đều đứng lên đi, các người có thể tới đây, chứng tỏ đối với thánh giáo vẫn trung thành không hai lòng, ta như thế nào lại trách tội các người." Lại hỏi phó trưởng lão: "Nghe nói ngày đó Thiên Giai Nhạc một trận chiến, người cùng cha mẹ ta ở một chỗ, bọn họ đâu?"

Phó trưởng lão than khóc một tiếng, cáo lỗi nói: "Thuộc hạ vô năng, ngày đó giáo chủ bị Quý Ngục Môn Lục Vô Nhật đã thương roi xuống sơn nhai(vực núi), phu nhân đã... đã nhảy theo xuống..."

Chung Nhược Tuyết mặc dù sớm đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nhưng sau khi nghe được tin tức xác thực này, vẫn thương tâm khó kìm nén, khóc rống ra, có lẽ còn vì tâm sự của mình mà khóc.

"Tiểu thư, giáo chủ cùng phu nhân chết chúng ta rất đau buồn, xin đừng đau buồn, chúng ta nhất định vì bọn họ báo thù!"

"Tiểu thư, bọn tại hạ đã liên lạc gần ngàn đệ tử trung thành với thánh giáo ở các nơi, qua vài ngày có thể đi tới hoàng thành, đến lúc đó nhất định tiêu diệt Vạn Lý Minh!"

"Tiểu thư, chúng ta đã tra rõ phân đồ Chu trưởng lão, có thể là gian tế do Tư Đồ thế gia phái tới, thuộc hạ đã phái người giám thị hành tung của hắn, chắc chắn theo môn quy xử trí hắn, để rửa hận cho chúng huynh đệ."

"Tiểu thư, đừng khóc nữa, khóc nữa thì Thành Phòng quân sẽ đến..."

"Tiểu thư, thuộc hạ đã tra ra, Vương công tử ở tại khách điểm..." Lí Phú Quý nói.

Nhược Tuyết ngừng khóc, nói: "Hắn không có việc gì chứ?" Ba vị trưởng lão cùng hơn mười một ma giáo đệ tử, sợ hãi chăm chú nhìn chằm chằm Lí Phú Quý, cổ vũ hắn tiếp tục nói...

Tư Đồ Nghiệp đầu đội tử kim quan(mũ đỏ), thân mặc thất long hoàng bào, râu hoa râm, hai mắt tinh quang bức người, sau khi nghe xong Tư Đồ Bằng báo cáo, vỗ bàn cái "Rầm", chiếc bàn trân quý làm bằng hàn mộc, vỡ thành một đồng phế loại, quát: "Sao lại thua thảm như vậy, kêu Tư Đồ Vạn Lý ta lăn lộn cả đời, cả một oa(phù) cũng thủ không được, đám phế vật vô dụng!"

Tư Đồ Bằng cẩn thận nói: "Cha, Nhị thúc hắn bị chút thương tích, đang nằm trên giường nghỉ ngơi, có lẽ có chút không tiện..."

Tư Đồ Nghiệp tức giận hừ một tiếng, nói: "Hắn ở đâu, ta muốn gặp hắn, vốn định để cho hắn liên hợp vài thế lực lớn, tiêu diệt ma giáo, cũng cố ý để cho một bộ phận ma giáo đệ tử chạy trốn, để cho bọn chúng báo thù, lại để cho Vạn Lý Minh dùng danh nghĩa cộng kháng ma giáo, tập trung thiên hạ võ lâm nhân sĩ, cho ta hiệu mệnh, hắn lại ngu ngốc như thế, không chỉ làm mất hết thế diện, lại còn để cho danh thế Vạn Lý Minh xuống dốc ngàn trượng, xem hắn như thế nào giải thích, Bằng nhân, không cần nhiều lời, dẫn đường!"

Tư Đồ Bằng trong lòng buồn bực: "Lần trước không ngừng tăng cường thế lực Vạn Lý Minh trong giang hồ, không chỉ riêng diệt trừ ma giáo có cừu oán với mình đích, lại còn thuận tiện tiêu hao tổn hại thế lực đối kháng Vạn Lý Minh, hôm nay như thế nào thay đổi lại nói vậy chứ?" Bất quá hắn cẩn thận tưởng tượng liền hiểu được, Tư Đồ Nghiệp chỉ mượn cơ hội này hảo hảo giáo huấn Mã Vạn Lý một chút, hắn thậm than một tiếng: "Thì ra Phụ thân tức giận Mã Vạn Lý lần trước không nghe mệnh lệnh của cha, ôi, nặc kệ nó, bây giờ cũng không thể làm cha tức giận."

Tư Đồ Nguyệt dẫn hắn đến trạch viện của Mã Vạn Lý đang ở, Mã Vạn Lý đang nằm trên giường nghỉ tạm, cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, hắn tưởng địch nhân, cuống quýt xuống giường, lộ ra trạng thái đề phòng, thấy Tư Đồ Nghiệp mang theo Tư Đồ Bằng xông vào, hắn giật dử nói: "Đường huynh, người đây là...?"

Tư Đồ Nghiệp nhìn hắn sắc mặt mặt mệt mỏi tái nhợt, lửa giận hạ xuống một ít, nói: "Kêu ta Tư Đồ đại nhân, đã nói với người bao nhiêu lần. Chuyện gì đều bị người làm cho hỗn tạp rồi, ôi, giờ biết nói sao với người. Lúc trước người như thế nào hướng ta cam đoan, xem hiện giờ đi, một trận đại hòa thiêu hết trạch viện của người, đã thiêu hết thanh danh của người, cao thủ Minh Lí của người đâu?"

Mã Vạn Lý thấy hắn uất giận, cũng không dám chống đối, cẩn thận đáp: "Theo phân phó của người, đã phái bọn họ đi Nam Lăng, chờ chuyện bên kia an bài hảo, chỉ còn vài bước nữa, chuyện bên Nam Lăng nhất định hết sức cẩn thận."

Tư Đồ Nghiệp sắc mặt hòa hoãn một ít, nói: "Nguyệt Thần binh pháp không có trong tay, binh thư kia đối với chúng ta cực kỳ hữu dụng, nhất định phải tìm được nó, biết không?"

Mã Vạn Lý gật đầu nói: "Ta biết, Đường huynh... Ôi, Tư Đồ đại nhân, căn cứ tin tức tra được, sách kia hiện giờ đang ở tại Tầm Phật Tự của Toàn Giới đại sư, đã phái người nghiêm mật giám thị, bất quá còn có vài thế lực, đã ở bên cạnh nhìn trộm, chờ sau khi cao thủ Quý Ngục Môn đuổi tới, đến lúc đó chúng ta muốn lên cướp đoạt cũng không thành vấn đề."

Tư Đồ Nghiệp vừa lòng gật đầu nói: "Ân, sách binh pháp cùng chuyện Nam Lăng, cũng không thể làm loạn nữa, mấy cái này đều là vì ngàn năm cơ nghiệp của Tư Đồ thế gia, một nhọc người rồi, người cần nghỉ ngơi nhiều hơn, có chuyện gì cần nói với Bằng nhân, hắn sẽ giúp người làm thỏa đáng đích."

Mã Vạn Lý trong lòng thầm mắng: "Hừ, lão hồ ly, vì dã tâm của ngươi, hơn mười tuổi đã đẩy ta ra giang hồ, sự tình làm tốt đã không trọng thưởng, làm không xong, tất cả đều trách tội trên đầu ta, nếu là cha ta còn sống, chưa đến phiên Tư Đồ thể gia ngươi tới làm chủ nhân, hừ, nhện một lần nữa, ta nhẫn nại!"

Miệng lại cung kính nói: "Cám ơn Tư Đồ đại nhân quan tâm, đây là chuyện ta phải làm!"

Tư Đồ Nghiệp đặc ý nhếch môi, thầm nghĩ: "Hừ, ngươi biết là tốt rồi!" Còn nói thêm vài câu khách sáo, mang theo Tư Đồ Bằng, rời khỏi phòng.

Trong phòng có một đôi mắt ghen ghét cùng âm độc, dõi theo bóng lưng hắn, hồi lâu cũng không có rời đi.

*** khách điểm

"Kì kì tỷ, đã năm ngày rồi, ca như thế nào còn không có một chút phản ứng" Yên Vô Song thân thể xích lửa (trần truồng), lại một lần nữa ân ái với Nhạc Nhạc.

Mộ Dung Kỳ tiểu tụy lắc đầu, nằm ở bên cạnh sườn Nhạc Nhạc, hồi lâu mới nói: "Ca thương thể đã tốt hơn, chân khí chúng ta cũng có thể tiến vào trong cơ thể hắn, chỉ là chân khí sau khi đi vào, lại không có phản ứng, tựa như một giọt nước rơi vào biển rộng, hô hấp kinh mạch đều rất khỏe mạnh bình thường, đúng là không rõ, như thế nào bất tỉnh đây?"

Dương Mai Dương Hạnh bụng nước ấm tiến đến, hai người nói: "Kì tỷ, Song tỷ, trước ra khỏi chấn, chúng ta đến bên cạnh ca!" (Vì sao không nói "Tĩnh thân" (lau) đây, ha ha! Nếu nói như vậy, có lẽ Tiểu Song, Tiểu Kỳ sẽ lại dùng chiêu thức cay độc nhất để trêu chọc hai tỷ muội, hắc hắc!)

Yên Vô Song thân thể trắng như tuyết từ trong chiếc chấn ấm áp thơm tho chui ra, để hai nàng lau sạch thân thể, nàng phủ thêm y bào, đai lưng có chút nghiêng xuống, những sợi tóc như mây trôi tự nhiên buông xuống trước ngực, che khuất xuân quang tiết lộ, Dương gia tỷ muội nhìn đến ngẩn ngơ, không khỏi khen: " Song tỷ tỷ hảo mê người ôi, ngay cả chúng ta cũng thích nhìn thân thể tỷ!" Yên Vô Song thối nói: "Các ngươi tỷ muội càng ngày càng không biết xấu hổ, nhìn ta..." Đột nhiên cảnh giác chăm chăm nhìn ra ngoài cửa sổ, quát: "Người nào?" Tiếng xé gió chưa dứt, người đã bay đến ngoài cửa sổ, gặp một đạo bóng đen tung bay trên mái phòng, thân thể Yên Vô Song quay ngược giữa không trung, như cá quẫy nước, kỳ dị tại không trung tùy ý thay đổi phương hướng, rơi xuống phía trước bóng đen, kia bóng đen cũng không có ý chạy trốn, kinh ngạc nhìn thấy Yên Vô Song.

Yên Vô Song đã thấy rõ bộ dáng bóng đen, cả giận nói: "Chung Nhượng Tuyệt? Hừ, ngươi còn tới làm gì, làm ca ca tức giận còn chưa đủ sao? Hắn nếu không qua khỏi, ta nhất định sẽ không bỏ qua ngươi!"

Nhượng Tuyệt thờ dài nói: "Ta... ta lúc ấy thăm nghĩ để cho hắn rời đi, chưa từng nghĩ hắn sẽ lại giận thành như vậy, thân thể hắn thế nào rồi?"

" Hừ, ta mới không tin đây, ngươi muốn hắn rời đi, có thể dùng phương pháp khác, sao có thể trước mặt trăm người, thân mật với nam nhân khác, người nam nhân nào thấy nữ nhân mình như vậy, sẽ lại chịu được! Thiệt thối ca ca cả ngày nhớ ngươi, rất nhớ ngươi, cả ngày nói với chúng ta chuyện các ngươi, nói ngươi như thế nào như thế nào thật là tốt, ngươi lại vừa gặp mặt đã làm hắn tức chết!"

Nhượng Tuyệt nước mắt tuôn ra, đau khổ vô cùng, nức nở nói: "Thánh giáo báo thù, ta không muốn liên lụy Nhạc lang, đành phải như vậy, lúc ấy cũng không có thật sự hôn lên mặt Sa Nhân An chưa, vẫn còn cách một tầng hộ thể chân khí đây, ta hôm nay thăm nghĩ đến xem hắn..." Nàng lau lau nước mắt: "Cho ta nhìn hắn, được không?"

Yên Vô Song thấy nàng khóc thật đáng thương, nghĩ lại nàng nói cũng có đạo lý, vẫn không buông tha nói: "Ca ca sớm đã hiện diện trong mắt người thiên hạ, giết chết Thanh Nhân thư sinh của Vạn Lý Minh, ta cũng không tin ngươi không biết, ngày đó ca ca đã giết chết hơn một trăm người bọn chúng, Vạn Lý Minh sớm đã liệt ca ca vào cừu địch rồi, chỉ là bọn hắn quát không chưa ra tay đối phó ca ca, ngươi lại cố chấp như vậy, ca ca đối với ngươi như thế nào, ngươi cũng không hiểu một chút nào sao?"

"Mấy ngày trước ta một mực chỉ lo đối phó Vạn Lý Minh, không có lưu ý tin tức trên giang hồ, sau ngày đó, mới nghe được tin tức này, ta biết sai rồi, chờ sau khi Nhạc lang tỉnh lại, ta sẽ hướng hắn nhận tội!"

Yên Vô Song nghe được nàng nhận lỗi, mới buông tha Nhượng Tuyệt, để nàng vào nhà.

Mộ Dung Kỳ đã mặc quần áo, Dương Mai, Dương Hạnh đứng ở một bên, đứng ở phía sau Mộ Dung Kỳ, thần sắc bất thiện nhìn chăm chăm Nhượng Tuyệt, Nhượng Tuyệt nhẹ vỗ về hai má tuấn mỹ của Nhạc Nhạc mê man không tỉnh, đôi tay nhỏ bé lạnh lẽo run rẩy không ngừng, không ngừng tự trách, hối hận, nước mắt như thác tuôn ra, thất thanh bỏ trên thân Nhạc Nhạc khóc rống, vẫn khóc, khóc đến nỗi làm cho mấy khác vài nữ đã đi theo rơi lệ, đối với nàng đã đánh tan rồi địch ý, đứng ở bên cạnh an ủi.

Nhượng Tuyệt trong khoảng thời gian này, vẫn sống trong sự báo thù và giết chóc, thể xác và tinh thần vô cùng mệt mỏi, ngã vào trong ngực Nhạc Nhạc, nghe mùi thơm mê người quen thuộc của cơ thể tinh lang, tư tưởng áp lực - yêu thương, đều tuôn ra: "Nhạc lang, Tuyệt Nhi mỗi ngày đều nghĩ về chàng, hảo hảo muốn vĩnh viễn nằm trong lòng chàng, nằm ở trong ngực chàng làm nũng, mấy ngày ở cùng chàng cùng một chỗ, là thời gian vui vẻ nhất trong kí ức của thiếp, nhưng thiếp còn phải báo thù, thù của phụ mẫu không thể không báo, xin ông trời phù hộ chàng, mau mau khỏe lên, đối với thiếp vẫn không hy vọng kéo chàng trong đoạn cừu hận này, hy vọng chàng có thể hiểu được một phen khổ tâm của Tuyệt Nhi. Hôm nào lại đến nhìn chàng, thiếp cần phải trở về, Nhạc lang, thiếp đi đây!"

Nhượng Tuyệt nhấc tay lên, lại dùng ống tay áo lau khô nước mắt, nức nở nói: "Không nên nói cho Nhạc lang ta đã tới, các ngươi cũng không hy vọng hắn lâm vào nguy hiểm, chỉ cần hắn không quản cừu oán của ta cùng Vạn Lý Minh, sau này Nhạc lang trở lại Tiên Vu thế gia, liền an toàn!"

Mộ Dung Kỳ lau đi nước mắt trên khóe mi nói: "Nhược Tuyệt tỷ, nếu Nhạc lang không hỏi, chúng ta cũng không nói, nếu hắn hỏi, chúng ta không nghĩ sẽ lừa gạt chàng, cũng không thể lừa gạt chàng, bằng không chàng sẽ giận chúng ta, chàng nói qua, ghét nhất bị người khác lừa gạt chàng, chúng ta sẽ không lừa gạt ca ca."

Nhược Tuyệt thật sự phi thường hâm mộ Mộ Dung Kỳ, đã vì Nhạc Nhạc mà cảm thấy vui mừng, nói: "Ta cũng biết không thể lừa gạt chàng, chỉ cần các người không đề cập đến là được, ta phải đi, các người hãy bảo trọng!"

Nói xong Nhược Tuyệt lại dùng ánh mắt thâm sâu liếc nhìn Nhạc Nhạc, mới đi ra cửa, bay lên nóc nhà, biến mất trong đêm khuya.

Ngày hôm sau, Dương gia tỷ muội chưa kịp tiến sát bên người Nhạc Nhạc, đột nhiên cùng kêu lên: "A, chúng ta cảm giác được ca ca, hắn đang cùng chúng ta nói chuyện!" Mặc Linh Từ cùng Thái Vân ở bên cười nói: "Hai tỷ muội các người đừng gạt chúng ta, hắn rõ ràng còn đang mê man, lời nói dối này cả tiểu hài tử ba tuổi cũng không lừa được, chúng ta như thế nào tin chứ."

Dương Mai, Dương Hạnh không để ý tới sự trêu chọc của các nàng, chuyên tâm đặt tay ở trên thân Nhạc Nhạc, từ tâm linh lắng nghe trao đổi, chợt thấy bọn hắn hai người má ngọc ửng đỏ, lại đều gật gật đầu, Dương Mai ngẩng đầu liếc mắt nhìn Mặc Linh Từ cùng Thái Vân, e thẹn nói: "Các người trước tôi khác phong được không, chúng ta cần... phải chiếu cố ca ca, các người tại đây, chúng ta ngưng tâm!"

Mặc Linh Từ cùng Thái Vân đều là người từng trải, liền hiểu được ý tứ trong lời nói của Dương Mai, nhưng vẫn không tin nói: "Chúng ta vừa mới lại an ủi thân thể ca, hắn một chút phản ứng đều không có, như thế nào nói với các người?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Giao Tâm

Dương Hạnh nói: "Các tỷ thử xem, đặt tay ở trên thân chàng, dụng tâm cùng ca ca trao đổi."

Mặc Linh Từ cùng Thái Vân dựa theo phương pháp của nàng ta, nhưng lại không cảm giác được tin tức gì, lắc đầu, cười nói: "Chúng ta không cảm giác được, ha ha, bất quá tỷ muội các người nếu thích, chúng ta đi ra ngoài là được, thật sự hiếu kỳ rốt cuộc bọn muội làm như thế nào?"

"Ca ca nói, có thể do tỷ muội chúng ta có tâm linh cảm ứng, tiếp thu năng lực so với các tỷ mạnh mẽ hơn, cho nên tỷ muội chúng ta có thể cảm thụ tư tưởng của ca, ca ca bởi vì tẩu hỏa nhập ma, võ công tiến vào tầng thứ bảy, đã có rất nhiều địa phương không có năng lực đột phá, bị kẹt ở giữa tầng thứ sáu với tầng thứ bảy, mấy ngày nay hắn vẫn phong bế nội tâm, tu bổ vài kinh mạch trọng yếu, vừa mới tỉnh lại, cùng với chúng ta cái kia..."

Thái Vân cười hi hi nói: "Hi hi, nếu thật sự là như vậy, vậy thật tốt quá, ca ca rốt cục đã tỉnh, Linh tỷ, chúng ta đi ra ngoài trước, chờ tin tức tốt của bọn hắn!"

Trong phòng chỉ còn Dương gia tỷ muội cùng Nhạc Nhạc ba người, Dương Mai Dương Hạnh nhìn lẫn nhau một chút, đồng loạt cởi bỏ váy áo, trước ngực ngọc tho trắng như tuyết tuy không phải rất lớn, nhưng lại rất đáng yêu, phong yêu phong đồn, một cặp đùi thon dài rất đẹp, thẳng đều như nhau, hai đùi không hề có một vết xước nhỏ, diện mạo hai người giống nhau, thân hình lại giống như đúc, con người cũng đồng loạt nhấp nháy, kỳ cảnh như thế, nhưng lại không ai thương thức, thật sự là.... Khụ khụ!

Dương Hạnh nói: "Tỷ tỷ, chúng ta nên làm như thế nào? Muội không biết!"

Dương Mai nói: "Tỷ cũng không biết, bất quá xem thời điểm Kỳ tỷ bọn hắn làm, đầu tiên là như vậy, lại..."

"Được rồi, chúng ta nghe ca ca, ân, thật sự khó khăn rồi, muội muội cố gắng lên!"

"Ôi, ân, tỷ tỷ, ân, đến giúp ta, cùng với muội..."

Bây giờ hai người đối thoại, tựa như mặt đối mặt, ở giữa đã không còn cách trở gì.

Nhạc Nhạc trong lòng nói: "Mai nhi, ta cảm thấy sự đau đớn của nàng rồi, không nghĩ nàng lại toàn tâm như vậy, nước mắt chảy tới khóe môi, nếu ca ca có thể động đây, chắc chắn sẽ khiến muội, đừng khóc, qua rồi sẽ dễ chịu, trước tiên đừng cử động, đến, nằm trên người ca ca, ôm chặt ta!"

Dương Mai lau một chút thanh lệ chảy ra, nội tâm vui vẻ nói: "Ca ca, thì ra chàng yêu thương Mai nhi như vậy, muội thật sự cao hứng ôi, muội còn nghĩ chàng không thích tỷ muội chúng ta, muội có thể biết rõ cảm giác của chàng ý nghĩ - yêu thương, ca, ôm chàng thật sự rất thoải mái, cuối cùng muội đã hiểu được vì cái gì Kỳ tỷ Song tỷ luôn ôm chàng không buông!"

Nhạc Nhạc nội tâm nói: "Ca đương nhiên yêu các muội, ha ha, tâm linh cảm ứng thật sự là kỳ diệu, ta cũng có thể cảm giác được Hạnh nhi rồi, hai người các muội cũng có thể thường xuyên trao đổi như vậy sao?"

Dương Hạnh trong lòng vui vẻ nói: "Nếu khi nào có tâm tình đặc biệt mãnh liệt nảy sinh, mới có thể biết rõ được cảm ứng đối phương, tựa như vừa rồi tỷ tỷ đau đớn, muội đã cảm thấy nơi đây đau đớn, tỷ tỷ cảm thấy ý nghĩ - yêu thương của ca, Hạnh nhi đã cảm giác được, cho tới bây giờ chưa từng mãnh liệt như vậy, thật tốt!"

Dương Mai trong lòng nói: "Ca, muội nơi đây ngứa rồi, muội... Ân... ca ca hảo phôi, sao trong đầu có thể nghĩ Mai nhi thành bộ dáng kia, à, cái này xấu hổ quá, ôi..."

Nhạc Nhạc đùa nói: "Hi hi, ta cũng có thể cảm giác được suy nghĩ của muội, chỉ mong sao ca ca đối với muội như vậy, có phải không, nhìn xem, ca vừa định một chút, muội đã đến cao trào rồi, ôi, Hạnh nhi cư nhiên đã cháy, thật tốt chơi! Bất quá ta bây giờ muốn luyện công, không cùng các nàng hàn huyên, các nàng cần cố gắng lên!"

Nhạc Nhạc phong bế tâm linh, có thể cảm nhận được ý nghĩ của Dương Mai, mà các nàng lại không cảm giác được ý nghĩ của hắn, Nhạc Nhạc thầm nghĩ: "Ngự nữ kinh pháp nói không sai, chính mình có thể ngẫu tạo những ý nghĩ, mà nội tâm người khác lại hoàn toàn bị ta nhìn trộm, tăng thứ bảy thật sự là kỳ diệu, tinh thần lực trong cơ thể đã tăng cao không ít, có thể khống chế người khác rất tốt, khí hải đan điền đều gia tăng gấp đôi, chân khí ngày càng thịnh, ân, hấp thu luồng xù nữ nguyên âm này, phá tan trở ngại trên dưới đan điền, ôi, quả nhiên thẳng đường sáng khoái, ôi tư vị ở giữa thực không dễ chịu, lên không được, xuống không xong, Nhược Tuyết thiếu chút nữa hại chết ta, hừ, chờ ta khỏe hẳn, chắc chắn đem nàng hảo hảo tra tấn một trận, trong thời khắc tẩu hỏa nhập ma, ta đã biết rõ cảm giác nồng đậm ý nghĩ - yêu thương của nàng, đã khống chế không được chân khí hỗn loạn, nhất chiêu kia dường như đã giết chết không ít người, nhất chiêu kia dùng như thế nào đích, ôi... Nghĩ không ra rồi, lúc ấy có loại cảm giác tan nát cõi lòng, chẳng lẽ chỉ có thời điểm tan nát cõi lòng, mới có thể sử dụng được, ôi, không, không, thà rằng không cần chiêu kia, cũng không muốn lại nếm thử tan nát cõi lòng, rất thống khổ rồi. Còn có tên Mã Diệc Phô tạp chủng kia, lão tử sẽ là người đầu thu thập hắn, hừ, cư nhiên có dũng khí vũ chửi mắng Nhược Tuyết như vậy, cư nhiên có dũng khí cười nhạo ta như vậy, nhất định phải để cho hắn... Lâm bầm!"

Nhạc Nhạc lại cảm thấy một trận đau lòng, đau đớn kia đến từ Dương Hạnh, Nhạc Nhạc thu công, tâm linh lại mở ra, ôn nhu nói: "Hạnh nhi, ca ca cảm thấy đau đớn của muội, muội lại đây."

Nhạc Nhạc sau khi hấp thu hết nguyên âm của Dương Hạnh, chẳng những trong chữa trị hoàn hảo nội thương trong cơ thể, lại chính thức bước vào tăng thứ bảy Ngự Nữ Tâm Kinh -- Xử Nữ Giao Tâm.

Mặc Linh Từ cùng Thái Vân vẫn canh giữ ở ngoài cửa, sau khi nghe được tiếng hét lên của Dương Hạnh, nghĩ có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, vội vàng đẩy cửa ra, đã thấy nàng cực độ thỏa mãn đang ngủ, hai người vừa vui vừa cười, giúp hắn lau sạch thân thể, mấy người đồng niên. - <http://.com>

Nhạc Nhạc thầm nghĩ: "Ta có thể biết rõ cảm nhận tâm tình của Thái Vân, Mặc Linh Từ, còn có vài loại tình cảm ba động mãnh liệt, ý nghĩ nội tâm không cách nào biết được, chẳng lẽ chỉ có thể cùng tỷ muội sinh đôi mới có loại thần thông chi diệu này sao? Cũng phải, nếu ta có thể biết rõ biết tất cả tâm sự nội tâm của người khác, chẳng phải thành thần tiên rồi sao! Xung quanh có thể cảm giác được tâm tình tâm trạng của các nàng, nếu tại toàn thể, có thể sẽ lại càng biết rõ thêm, đến lúc đó, các nàng cũng sẽ cảm thấy nội tâm tư tưởng của ta, nên là như vậy. Ôi, khẩu khí của Thái Vân càng ngày càng diệu rồi, ân, không sai, mấy ngày nay đã khổ các nàng rồi, sau này phải bồi thường các nàng thôi!"

Cảm thấy tứ nữ đã ngủ say, hắn tinh thần thể đã ở trong cơ thể nghỉ ngơi ngủ say, giống như chân nhân đang ngủ.

Giữa trưa ngày hôm sau, Nhạc Nhạc hoàn toàn tỉnh lại, mở ra hai mắt, trong phòng rất nhiều khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười kinh hi, vây chung quanh hắn, Nhạc Nhạc cười nói: "Có các nàng ở bên ta, thật sự là hạnh phúc, mấy ngày nay làm cho các nàng lo lắng mệt mỏi, Kì Kì như thế nào lại khóc rồi, nàng không phải thường tự nhận là không thua thân nam nhi sao, sau khi theo ta lại ngày ngày hay khóc vậy, ca thất tâm đau, ca biết nàng lo lắng sợ hãi, nhưng thấy tướng số không phải đã nói sao, ta sẽ sống đến chín mươi chín tuổi, hắn nhận tiền rồi, khẳng định không sai. Ha ha, Song nhi cũng thế, có phải không? Tiểu Chi như thế nào khóc nhiều như vậy, Tiểu Nguyệt cũng vậy, hắc hắc, đều tới đây để cho ca ca ôm một cái, vài ngày rồi không ôm các nàng, phải nghĩ thấy ca người khó chịu!"

Mọi người ôn tồn một lát, Mộ Dung Kì mới sáng giọng: "Ca, chàng không yêu thương thân thể, bảo chúng tỷ muội làm sao bây giờ, lại ngủ một giấc tạn sáu ngày trời làm chúng ta rất lo lắng, lại nói, nếu Nhược Tuyết tỷ cũng có cái gì khó xử, không biết chàng có giận đến tổn thương nữa không, không phải để cho cừu nhân lấy làm chuyện cười à!"

Yến Vô Song cũng nói: "Đúng vậy, chúng ta đã tin tưởng Nhược Tuyết tỷ không phải người như vậy, ca ca cần tịnh dưỡng thân thể cho tốt trước, sẽ tìm Nhược Tuyết tỷ từ từ nói chuyện sau, sự tình sẽ có chuyển cơ."

Nhạc Nhạc thấy các nàng giọng nói kiên định, hơn nữa cảm giác được trong lòng các nàng tin tưởng không chút dao động, nghĩ rằng các nàng nhất định biết chút ít chuyện mình không biết, cười nói: "Các nàng tin tưởng Nhược Tuyết như vậy, ta thực thay nàng cao hứng. Ta lúc ấy giận đến hồ đồ rồi, sau đó nghĩ lại, mới phát giác sự tình chắc chắn có điểm đáng nghi. Các nàng trong lòng một chút cũng không hoài nghi, hơn nữa thập phần kiên định, có phải là gạt ta cái gì, cần nói thật, bằng không ta phải trừng phạt các ngươi đấy!"

Khi Nhạc Nhạc nói đến hai chữ "Trừng phạt", chúng nữ lại tâm hi tâm đập dồn dập, đương nhiên biết hàm ý trừng phạt là gì, bất quá cũng không dám nói dối Nhạc Nhạc, đem chuyện Nhược Tuyết nhất nhất nói ra, Nhạc Nhạc nghe xong cười khổ, nói: "Cùng suy đoán của ta cũng không sai là bao, các nàng không gạt ta, ca thật cao hứng, ca sẽ hảo hảo thưởng cho các nàng!"

Chúng nữ xấu hổ cười, nhưng mỗi người lại thầm lộ vẻ chờ mong, Tiểu Chi bụng tới chén canh, nói: "Công tử, đây là Tiểu Nguyệt làm riêng cho ngươi Ngao Bô Thang, nhân lúc còn nóng uống đi!" Nhạc Nhạc vài ngày nay không uống chút nữa nào, trong bụng sớm đã reo sung sướng, đem chén canh uống

một hơi cạn sạch, thở dài: "Tiểu Nguyệt hảo thủ nghệ, sau này chúng ta có khẩu phúc rồi, so với thịt nướng ta làm còn ngon hơn!"

Tiểu Nguyệt cười nói: "Chi cần công tử thích, Tiểu Nguyệt mỗi ngày đều làm cho người uống, trong nồi còn rất nhiều, chư vị tỷ tỷ nếm thử tay nghệ của ta đi!"

Dương Mai Dương Hạnh vẫn còn ngủ ở bên cạnh Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc thông qua tâm linh cảm ứng, biết bọn hắn thức tỉnh đã lâu, có thể sợ chúng tỷ muội cười chọc, thân thể cũng không động đậy một chút nào, Nhạc Nhạc cùng bọn hắn thân thể tiếp xúc, mới có trao đổi rõ ràng, hắn vừa ăn mĩ thực, một bên đem phóng chân tới trong đảo nguyên phi nộn của Dương Mai, nàng ngọc thể run lên, ý thức kẹp chặt chân của Nhạc Nhạc, rồi lại thấy như vậy thật ngứa ngáy khó chịu, đang không biết nên làm như thế nào, thanh âm Nhạc Nhạc rơi vào trong tâm nàng: "Tiểu bảo bối, còn giả ngủ sao, nếu không tỉnh lại, ca ca sẽ xốc chân mềm lên!"

Vài nữ nhân đang ăn canh, thấy Dương Mai Dương Hạnh bất tỉnh, nghĩ bọn hắn mới lần đầu phá thân, cần phải nghỉ ngơi, bồng nhiên nghe được bọn hắn hai người rên rỉ gấp, hơn nữa ngọc thể ở trong chăn mềm điên cuồng giãy dụa, đều hiểu được đã xảy ra chuyện gì, đều cười nói: "Ta nói Mai nhi Hạnh nhỏ vì sao bất tỉnh, thì ra đang xuân mộng ôi, à, tiếng kêu thật nóng vội, ca ca, mau lên giúp các nàng đi, hi hi!"

Dương gia tỷ muội biết đã bị phát hiện, đang giả bộ ngủ, hai người lập tức xoay người, đánh về phía Nhạc Nhạc, gắt giọng: "Ân... mặc kệ ị, ca ca khi dễ chúng ta, lại vừa để cho chư tỷ muội cười chúng ta, chúng ta mới không phải xuân mộng, là do ca ca làm mấy chuyện xấu! Hắn dùng chân một bên hồ lộng nơi đây của chúng ta, còn không ngừng nghĩ ra những hình ảnh không thể chịu nổi, làm chúng ta thật xấu, hừ, đánh chết chàng, đánh chàng!"

Nhạc Nhạc liền cầu xin tha thứ: "Á, thì ra hai tỷ muội là cộp cái, oa, mở miệng thật là lớn quá, như thế nào chặn miệng các nàng đây, phải tìm công lão hồ (cộp đực) mới được, hắc hắc.... Ôi, thì ra ta đúng là công lão hồ à, bằng không như thế nào lại đồ cả bôn máu vì hai cái miệng lớn này."

"Hừ, chàng dám nói miệng chúng ta lớn, nơi nào lớn, không nói rõ ra, tỷ muội ta nhất định không buông tha chàng!"

Nhạc Nhạc xoa xoa phi đồn của hai nàng, một tay chà xát, còn ngón tay lại đâm vào thật sâu trong u động, cười nói: "Nơi này cũng rất lớn, chẳng lẽ ta nói không đúng sao?"

Chư nữ cười to không ngừng, Dương gia tỷ muội trong lòng biết không phải đối thủ của Nhạc Nhạc, ngược lại đành phải ăn cơm, cũng không ngừng trộm dục với thân thể Nhạc Nhạc, cùng hắn thâm thông tình nói chuyện, tình cảnh này làm cho Nhạc Nhạc có loại trộm tình khoái lạc, hơn nữa loại tâm cùng cảm giác tâm trực tiếp trao đổi, càng yêu thích không chịu nổi.

Sau khi ăn cơm xong, thái dương đã ngã về tây, Nhạc Nhạc mới hỏi: "Mấy ngày nay Vạn Lý Minh có động tĩnh gì không, chịu thiệt thòi lớn, thanh danh mất hết, ta không tin bọn họ cứ bình tĩnh tâm an như vậy!"

Mặc Linh Từ nói: "Ta vẫn hoài nghi, Vạn Lý Minh có kế hoạch âm mưu khác, sau khi Ma Giáo Thiên Nhai Giác bị công phá, hảo thủ mà Mã Vạn Lý chiêu mộ cũng không trở lại hoàng thành tổng bộ, lại phát thiệp mời từng nhân sĩ chính phái từng nọ ân tình hắn đến Minh môn, đến tổng bộ Vạn Lý Minh, giúp hắn phòng vệ sự trả thù của ma giáo, Mặc Sơn chúng ta đã nọ Vạn Lý Minh một ít ân tình, sau khi giúp bọn chúng làm một việc, chúng ta mới rời đi đích, bởi vì sự phụ ta yêu cầu qua chúng ta, Vạn Lý Minh không thể ở lại lâu. Lần này sau khi hang ổ bị thiếu, cũng không có phản ứng, rất là kỳ quái, khẳng định là lực lượng không đủ, đang đợi cao thủ trở về!"

Thái Vân cũng nói: "Đúng đó, sự phụ ta cũng vì báo ân mới phái ta xuống núi, chỉ là gặp ca ca, mới không giúp bọn chúng, bọn chúng không phải người tốt. Bất quá, sự phụ ta khẳng định sẽ trách ta đi."

Nhạc Nhạc ôm Thái Vân vào trong ngực, an ủi nói: "Sự phụ nàng con người biết đạo lý, sau khi biết chân tướng sẽ không trách tội của nàng, lại nói còn có ca ca ở đây, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào khi dễ nữ nhân của ta, cả sự phụ nàng, cha mẹ nàng cũng không được!" Nhạc Nhạc nói thật kiên định, không tồn một tia tự tư, thấy mỹ mục chư nữ lộ ra ánh sáng kỳ dị, ái ý nồng đậm, Mộ Dung Kỳ lòng cảm xúc, liền nũng nịu trong lòng Nhạc Nhạc, thấp giọng nói: "Ca!"

Nhạc Nhạc sau khi thành công tiến vào pháp tầng thứ bảy, đối với tâm tính cảm tình của mình đã nắm chắc không để rò rỉ, vừa thấy đã biết hi nộ ái ố trong lòng các nàng, hắn vuốt ve mái tóc đen của Mộ Dung Kỳ, nói: "Kì Kì không cần lo lắng, chờ ta hoàn thành chuyện của Nhược Tuyết chuyển, chắc chắn tới Mạch Dã Thành Mộ Dung thế gia cầu hôn, bọn họ không đồng ý, ta cũng cướp, cũng muốn đem Kì Kì cướp về, bởi vì Kì Kì là nữ nhân của ta!"

Mộ Dung Kỳ mỉm cười, gật gật đầu nói: "Ân, Kì Kì là nữ nhân của ca ca, ai cũng không cướp được!"

Nhạc Nhạc cười to, lại nói với chúng nữ: "Các nàng cũng là nữ nhân của ta h, theo ta, ai cũng không thể cướp đi các nàng. Đều lên giường cả đi, ta phải bồi thường các người mấy ngày nay đã khổ cực.... Ha ha!"

Tiểu Nguyệt sau khi nghe được lời nói của Nhạc Nhạc, thần sắc buồn bã, đã thấy Nhạc Nhạc đang nhìn chằm chằm nàng: "Tiểu Nguyệt sao vậy, trong lòng vì sao lại có đau khổ bất đắc dĩ như thế, có chuyện gì khó nói cho ca ca nghe, chắc chắn giúp nàng giải khốn!" Tiểu Nguyệt thâm nghĩ: "Công tử võ công tâm pháp đã biết được tâm tình của người khác, ta phải cẩn thận, không thể phá hủy kế hoạch của cung chủ, bằng không chúng ta đều chết!" Nàng nói: "Ca ca không chê xuất thân của thiếp, vẫn đối đãi Tiểu Nguyệt ngang hàng mọi người, Tiểu Nguyệt chỉ là cảm động mà thôi!" Nhạc Nhạc cũng không phải là thần tiên, không có khả năng biết bí mật tận đáy lòng nàng, tuy có nghi hoặc, lại muốn mình không nên nghĩ nhiều như vậy, có lẽ không muốn nghĩ đến chuyện buồn trước kia, tựa như Tiểu Vi, đều có khúc mắc, Tiểu Vi không biết đi đến nơi chưa, thực sự có chút lo lắng cho nàng.

Nhạc Nhạc mở hộ thể chân khí, Tiểu Nguyệt tâm thần chấn động mạnh, cảm giác được ái ý nhu tình của Nhạc Nhạc đối với nàng, tâm linh trong lúc đó trần trụi tương chạm, để cho trong lòng nàng trở mình nổi lên xao động tâm hồn, xấu hổ hối hận hi oán, kích động bất an, lại lập tức sợ hãi, căng căng khóa trụ tâm thần, Nhạc Nhạc cảm ứng lập tức lại lập tức mơ hồ.

Nhạc Nhạc mới biết được trong lòng nàng thì ra chứa nhiều cảm tình như vậy, đối với Nhạc Nhạc tình yêu trần trụi lại vừa nhiệt tình không hề cản trở, đối với thân thể lại tự ti hối tiếc, lại vừa hồi hận chuyện nào đó, lại vừa oán hận chính bản thân nàng ta, sau đó một cổ cảm giác sợ hãi chiếm cứ tâm thần nàng, cái loại này rõ ràng liên lạc lại vừa chậm chạp mơ hồ, Nhạc Nhạc lại thử tìm kiếm bí mật làm nàng sợ hãi, nhưng lại không có thu hoạch gì, thầm nghĩ: "Chỉ có thể cảm giác cảm tình Tiểu Nguyệt ba động, lại không biết nàng sợ hãi cái gì! Không thể giống với cặp song sinh tỷ muội như vậy trực tiếp đối thoại, thật sự là tiếc nuối! Bất quá nếu thật sự biết hết toàn bộ bí mật của đôi phương, vậy cũng quá không tôn trọng đôi phương rồi, dù sao mỗi người đều có tư ẩn(chuyện riêng)."

Trên đường người đi đường không hề giảm, trong đó người giang hồ mang binh khí chiếm đa số, ba, năm người thành nhóm, thỉnh thoảng cao giọng cười nói cái gì, phần lớn nói đều là Vạn Lý Minh như thế nào chịu không nổi, e ngại ma giáo với Luân Hồi, còn có không ít người nói chuyện của Vương Nhạc Nhạc cùng Chung Nhượng Tuyết, thật sự là cái gì cũng có, Nhạc Nhạc biết ngày đó không hề ít người rảnh rỗi quan sát cuộc chiến, mấy tin tức này nhất định là từ bọn họ miệng mà ra, sau khi gia công biến vị mới truyền ra, tỷ như Nhạc Nhạc một kiếm giết sáu bảy trăm người, truyền nhân Điện Đào Vương tái xuất giang hồ, đại cừu nhân Tư Đồ thế gia ra trăm vạn lượng bạc mời Luân Hồi báo thù, minh chủ Vạn Lý Minh bị hủy diệt rồi, tiểu thiếp thừa dịp rối loạn cùng người khác chạy trốn....

Nhạc Nhạc trong lòng cười to: "Giang hồ thật là địa phương thú vị, hôm nay một con kiến, ngày mai từ miệng bọn họ sẽ biến thành con voi, hơn nữa con voi kia bọn họ lại còn cười qua. Chắc, con người!"

Nhạc Nhạc từ trong ngực móc ra ngân sắc điệp hoa, khi nghĩ đến mỹ phụ tao mị nhập cốt, nhục dục mười phần, trong lòng không ngừng rung động, thầm nghĩ: "Mỹ phụ kia tướng mạo cùng Tiểu Chi Tiểu Nguyệt ngang nhau, vì sao lại hấp dẫn ta như thế, không lẽ nữ nhân đối với nam nhân quả nhiên có lực hấp dẫn trí mạng như vậy, nàng có một luồng phong tao thành thực, thực làm cho ta phát cuồng, ôi, tới rồi!"

Nhạc Nhạc đem ngân sắc điệp hoa giao cho môn vệ, môn vệ trung niên cường tráng đĩnh đạc, chưa xốt tiếp nhận ngân hoa, vừa ghen ghét lại vừa mang theo hâm mộ liếc mắt nhìn Nhạc Nhạc, nói: "Ngươi cầm miếng điệp hoa này, đem nó giao cho nha hoàn nội viện là được, bọn hắn sẽ đưa ngươi đi, hắc hắc, tiểu huynh đệ, ta xem ngươi thân thể ốm yếu, làm được không à, nếu không được, hô huynh đệ chúng ta, con mẹ ngươi, tao phụ kia chung quanh toàn đều nam nhân, lại không cho họ vệ phủ chúng ta vào nàng một ngón tay, nhìn thấy mà chúng ta trong lòng buồn bực bức hòa à!"

Nhạc Nhạc cười quái dị chăm chú nhìn hắn: "Huynh đệ quả nhiên rất cường tráng, mẫu mã cũng chịu không nổi thể công của ngươi, có cơ hội ta chắc chắn giúp ngươi giới thiệu..." Môn vệ kia quả nhiên vô cùng vui sướng, vừa cảm kích lại vừa tự tin nói: "Huynh đệ quả nhiên hảo nhân lực, nếu giúp ra giới thiệu thành công, huynh đệ ta mời ngươi uống rượu, ha ha!" Nhạc Nhạc nghiêng ngàng tiến vào, chỉ để lại môn vệ dương dương tự đắc ở nơi này cười khúc khích, Nhạc Nhạc đột nhiên nghĩ, nói dối có thiện ý cũng là chuyện rất tốt, tỷ như vừa rồi hắn còn chưa nói hết nửa câu còn lại: "Chắc chắn giới thiệu giúp ngươi.... một con mẫu mã xinh đẹp!"

Nhạc Nhạc dưới sự chỉ dẫn của nha hoàn, đi vào đích khuê phòng Kim Diệp, nha hoàn kia mỹ mạo trần trụi quét trên thân Nhạc Nhạc, trong mắt lộ vẻ xuân sắc nhộn nhạo, Nhạc Nhạc mặc dù không thấy nàng, cũng có thể cảm giác hàm ý hỏa lạt(nóng rực) của nàng kia, cười thầm: Có của nó chủ tất có của nó phó, nha hoàn của Kim Diệp phu nhân cũng đã là thực nữ rồi, ha ha, tư sắc không tệ!"

Kim Diệp nhận được bẩm báo của nha hoàn, liền ngồi ngay ngắn tại nhuyễn ghế chờ Nhạc Nhạc, chỉ là nàng mặc thật sự quá ít, chỉ có hung y(áo ngực) màu xanh nhạt), áo khoác bằng lụa mỏng, cặp đùi trắng như tuyết chồng lên nhau, mị nhân lưu chuyển, nhìn chăm chăm Nhạc Nhạc đi vào cửa phòng.

Nha hoàn liền đóng cửa lại, Nhạc Nhạc mỉm cười đi đến cạnh nhuyễn y, ôn nhu nói khẽ bên tai nàng: "Tỷ tỷ mặc ít vậy, không lạnh sao?" Kim Diệp vốn là tức giận lời nói Nhạc Nhạc lần trước muốn nghĩ dọa hắn một trận, không nghĩ hắn mới đi lên liền khiêu khích như thế, ác ngôn lạnh ngữ đã chuẩn bị thật tốt, một câu đã nói không nên lời, dùng ngữ điệu nhu mì ngay chính cô ta cũng không tin nổi nói: "Tỷ tỷ nhìn thấy đệ cả người liền nóng lên, như thế nào lại rét lạnh chứ!"

*phong yêu: eo, phong đồn: mông

Phong eo phong đồn: mông to eo thon

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Bồi Thường

Nhạc Nhạc đang ở trong khoái cảm vô cùng đẹp, nghe tiếng ồn ào từ bên ngoài truyền đến, tiếng ồn ào kia thật phần quen thuộc, hắn trong lòng mừng như điên, thầm nghĩ: "Cơ hội tới rồi!"

Tư Đồ Tinh bởi vì lần trước chưa đụng được Kim Diệp, hôm nay rốt cuộc nhìn không được, mang theo mười tùy tùng cao thủ, đi tới Kim Diệp phủ.

Môn vệ lại nói với hân, Kim Điệp phu nhân đã có khách.

Tư Đồ Tĩnh cả giận nói: "Lão tử mỗi lần đến đều có khách nhân, là ai, ta dẫn người chém chết con chó này!"

"Chính là ta, thù hạ bại tướng, Kim Điệp phu nhân sớm nói qua không muốn nhìn thấy ngươi, ngươi lại còn mặt dày đến, thật sự không hiểu hai chữ tu sĩ (hỗ thẹn) viết sao!" Mã Diệc Phô mang theo mấy hộ vệ cũng vừa tới, sau khi nghe được thanh âm giận dữ của Tư Đồ Tĩnh, đem mọi chuyện nói ra hết.

"Mã Diệc Phô, như thế nào lại là ngươi? Hôm trước ngươi không phải đã tới rồi sao?"

"Ha ha, đúng vậy, ta thường xuyên tới, hôm trước Kim Điệp phu nhân nhờ ta tra hung phạm ở sau tấm màn bí mật lần trước ám sát nàng, ta đã tra được, đến đây để nói cho nàng, nàng nhất định đang đợi ta, ha ha, ngươi hay là trở về đi, bằng không lại giống lần trước, đánh ngươi nằm trên giường ba ngày, ha ha!" Hân đắc ý cực kỳ, nghĩ đến người Kim Điệp phu nhân chờ chính là hân. Mã Diệc Phô mang theo người muốn vào, Tư Đồ Tĩnh cũng bắt phục, cũng muốn vào, hộ vệ kia vốn định ngăn đón, nhưng thấy song phương thần sắc cực kỳ bất thiện, nuốt một ngụm nước miếng, để bọn họ toàn bộ đi vào.

Tư Đồ Tĩnh thầm nghĩ: "Hừ, coi là ta hôm nay làm không được nàng, cũng không để cho các ngươi hài lòng như ý, ta phải đi theo ngươi, xem ngươi!"

Hai người dẫn theo hộ vệ tiến vào trong sân, mắng chửi lẫn nhau, xông vào khuê phòng Kim Điệp, nha hoàn sớm biết không thể gây sự với bọn họ, sợ hãi lui ở một bên, thầm lo lắng cho Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc sau khi công lực tiến vào tầng thứ bảy, tinh thần lực tăng nhiều, thao túng tinh thần lực càng thích hợp, bây giờ hân cảm nhận được rõ ràng lực lượng khổng lồ, tựa như khổng lồ chế tượng gỗ, Nhạc Nhạc ánh mắt tập trung tại Tư Đồ Tĩnh, tâm linh ám chỉ nói: "Ta cảm giác được hận ý của ngươi, ngươi rất hận hân sao?" Hân gật đầu.

"Ngươi rất muốn diệt trừ hân, đúng vậy, ngươi muốn diệt trừ hân! Không phải sợ, kỳ thật rất đơn giản, sau khi diệt trừ hân, ngươi sẽ rất thư thái, ngươi sẽ không còn trở ngại nữa, ngươi không phải rất muốn chơi mỹ phụ này sao, ả, vậy chỉ cần giết chết hân, hết thấy đều là của ngươi rồi, mau nhẹ nhàng rút kiếm của ngươi ra, ôi, tốt lắm, đúng vậy, nhắm ngay trái tim hân, đúng rồi, đúng là chỗ đó, đâm nhẹ vào, ngươi phải có được tất cả, đối với, không cần do dự..." Nhạc Nhạc thanh âm âm trầm giống như cái nôi trầm trầm ru người ta vào mộng đẹp, làm cho người ta say mê, trái lại Tư Đồ Tĩnh dưới sự ám khí của Nhạc Nhạc, điều trong lòng nổi lên cừ hận, cừ hận với Mã Diệc Phô, thù người ra đích ánh mắt hân quang chột lóe, trường kiếm hoa lệ sắc bén đâm vào rồi trái tim hân.

Nhạc Nhạc đem ánh mắt chuyển về hướng Mã Diệc Phô, biết hân hết con đầu nhúc, nhất định sẽ lại thức tỉnh, tập trung tất cả tinh thần lực, lại điên cuồng nói với tâm thần hân, hung tợn ám chỉ nói: "Đá tên trùng ung hân đi, đá, không đá ngươi sẽ chết, dùng hết toàn lực, đá hân!"

Mã Diệc Phô đột ngột cảm thấy ngực đau đớn, vừa định cúi đầu xem xét, lại nghe đến ác ma gầm lên, hân không có năng lực tự hỏi, chỉ có thể tuân theo thanh âm mà không thể kháng cự, dùng hết mười thành công lực, đá chéo giữa vào người Tư Đồ Tĩnh, chỉ nghe thanh âm vang lên như khí cầu bạo liệt, lại vừa như gỗ mục nát vụn, Tư Đồ Tĩnh bị đâm hết lên một tiếng bị hân đá văng ra ngoài cửa sổ, đụng vỡ vài đạo bình trường, bay vào trong viện, mà Mã Diệc Phô đã xong một cước kia, đã ngửa mặt lên trời té trên mặt đất, kiếm Tư Đồ Tĩnh vẫn đang cắm trên trái tim.

Nhạc Nhạc đã đạt được mục đích, trong lòng mừng rỡ. Đem Kim Điệp còn đang bay bổng trên mây ôm vào vây quanh sa trường hương sảng, nhanh chóng nhặt quần áo cùng Truy Tâm Kiếm trên mặt đất, tránh ở phía sau tấm bình phong, tĩnh lặng xem tình thế phát triển.

Hộ vệ Tư Đồ Tĩnh cùng Mã Diệc Phô mang đến đang nhàn rỗi đến nhằm chán, song phương trừng mắt nhìn nhau, chợt nghe Tư Đồ Tĩnh kêu thảm từ bên trong bay ra, bước lên phía trước điều tra, đã thấy hân thất khiếu chảy máu, đã mất mạng, hộ vệ Tư Đồ thể gia kinh hãi, nếu hộ chủ bất lợi, chính mình cũng là tử tội, không thể làm khác, kinh sợ tiến vào khuê phòng Kim Điệp, hộ vệ Mã Diệc Phô mang đến cũng cảm thấy không ổn, Tam công tử Tư Đồ thể gia đã chết, cuộc sống tốt ở Vạn Lý Minh đã tới hồi kết, nhưng nghĩ đến Mã Diệc Phô còn đang ở bên trong, liền theo sát mà bọn kia xông vào. Chuyện ồn ào này đã kinh động hộ vệ nha hoàn Kim Điệp phủ đích, hai thiếp thân nha hoàn của Kim Điệp tiến vào nhuận phòng, gặp phu nhân đang đắp một chiếc chăn mỏng manh, cả người xích lõa, rung rung run rẩy, kinh hô: "Phu nhân, phu nhân, người tỉnh tỉnh!"

Hộ vệ Vạn Lý Minh sau khi thi thể nhìn thấy Mã Diệc Phô, đầu đã "Vù vù" Địch một tiếng nổ tung rồi, mắng thảm: "Mẹ kiếp, lần này thì tiêu rồi, Thiếu chủ của mình cũng đã chết, lại còn giết Tam công tử Tư Đồ thể gia, trời ạ, lần này nên làm thế nào cho phải?" Lại nghe nha hoàn trong hương trường kêu lên sợ hãi, đều phán đoán nhất định là hai vị công tử tranh đoạt nữ nhân, không chỉ riêng chính mình chết, lại còn Kim Điệp phu nhân.... Kim Điệp phu nhân lại là ngự phong nhất phẩm phu nhân, đệ đệ nàng ở phương bắc thống lĩnh mười vạn trọng binh, vốn là nhân vật không thể đắc tội, trời ạ, nên làm gì bây giờ?

Hộ vệ Kim phủ cũng vô cùng cấp bách, bọn kia thế nào cũng không chịu ra khỏi phòng của phu nhân, là của, khuê phòng nữ nhân mặc dù phu nhân cái kia... cũng chẳng đẹp mặt gì, bọn hộ vệ cũng là thất trách thật lớn, nói không chừng còn có thể bị phạt nặng, thậm chí chém đầu.... Hộ vệ Kim phủ tiến bộ đến quát: "Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, các ngươi trước đem thi thể mang ra ngoài, mau rời khỏi khuê phòng phu nhân, bằng không phu nhân trách tội xuống, các ngươi sẽ ăn không tiêu!"

Kim Điệp đang ở trong cao trào khoái hoạt phiêu du, bị người đánh thức, vừa thấy là nha hoàn của mình, trong lòng thập phần bất khoái, phần nộ quát: "Các ngươi sao lại vào đây, đã xảy ra chuyện gì!" Nàng nói với hai nha hoàn, nhưng thanh âm thập phần lớn, dọa đến thân thể nam vệ mềm nhũn, cáo lỗi một tiếng, nâng thi thể Mã Diệc Phô chạy ra khỏi viện.

Kim Điệp nghe được tiếng cáo lỗi đã phát hiện bên ngoài một đám nam hộ vệ đang đem thi thể đi, vội la lên: "Kẻ chết là ai?" Nha hoàn vội nói: "Đó là Mã công tử của Vạn Lý Minh, Tam công tử Tư Đồ thể gia cũng chết ở bên ngoài..."

Kim Điệp thân thể chấn động mãnh liệt, vừa rồi rõ ràng thân thể đang giao hợp với Nhạc Nhạc, như thế nào đột nhiên xảy ra nhiều chuyện như vậy,

Nhạc Nhạc ở đâu, có thể hay không xảy ra nguy hiểm? Vợ hỏi: "Vậy Vương công từ đâu?"

Nha hoàn đáp: "Chúng nô tỳ vừa đến đã thấy như thế này, cũng không thấy Vương công từ. Hai bọn họ đã chết, Kim phủ chúng ta có không gặp phiền toái?"

"Ôi!" Kim Điệp u u than khóc một tiếng, nói: "Phiền toái khẳng định sẽ có, bắt quá hai người chúng tàn sát lẫn nhau mà chết, không cần lo lắng thế lực sau lưng chúng báo thù, chỉ là.... Quên đi, về chuyện Vương công từ đến không được nói với người ngoài, biết không?"

Hai nha hoàn này là từ nàng mang từ nhà mẹ đến, đối với nàng thập phần trung thành, liền trả lời: "Vâng, chúng nô tỳ sẽ không nói với người khác, chỉ là chuyện đó và Vương công từ có quan hệ sao?"

Kim Điệp mặc dù không rõ cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng trực giác nữ nhân nói cho nàng hay, nhất định có liên quan với Nhạc Nhạc, nói: "Để không gặp phiền toái, tốt nhất đừng nhắc đến chuyện này, chờ mọi chuyện qua đi, ta sẽ hỏi sau!"

Hai nha hoàn đi rồi, Kim Điệp vuốt bắp đùi mát lạnh mềm mại, khẽ lắc đầu, thất thanh bật cười, nhẹ giọng nói: "Nhạc lang thật sự làm cho người ta thật thoải mái quá đi, nếu không phải xảy ra việc này, nói không chừng, hân còn ôm nhân gia nữa! Hi hi, bị hân ôm cũng thật thoải mái!"

Nàng đang cố nhớ lại dư vị kích tình đam mê mãnh liệt, bỗng một đôi tay hữu lực, nắm chắc lấy ngọc nhũ cao vút kiêu ngạo sừng sững, nàng đang muốn kinh hô, cái miệng nhỏ nhắn đã bị xâm chiếm, đầu lưỡi linh hoạt đã chui vào trong miệng nàng, nhanh chóng thiêu lỏng quần lấy chiếc lưỡi thom thơ của nàng. Kim Điệp thân thể căng cứng đột lại buông lỏng ra, mềm nhũn ngã vào ngực người kia, y đầu lưỡi tuyệt vời thần kỳ, ngoại trừ Nhạc Nhạc, còn có ai khác nữa chứ? Nhạc Nhạc cảm thấy nàng buông lỏng chống cự, biết nàng nhận ra mình, mới nhả miệng ra, cười nói: "Tỷ tỷ không phải nói ta ôm thoải mái sao, sao lại phản kháng?"

Kim Điệp mặt nhăn như tơ, yêu kiều lẳng lơ nói: "Tỷ tỷ nếu sớm biết rằng là đệ, sớm đã đem thân dán vào người đệ rồi, sao lại phản kháng chứ, đệ đột nhiên xuất hiện, dọa nhân gia không nhẹ đâu, ha ha, đệ đệ tay thật có lực đây, làm tỷ tỷ thờ không nổi rồi!"

"Tỷ tỷ sao không hỏi ta, vừa rồi đã phát sinh chuyện gì?"

"Nếu đệ đệ muốn nói cho tỷ tỷ, chắc chắn nói rõ, nếu không nghĩ nói, Điệp nhi hỏi, chẳng phải làm chàng khó xử sao?"

Nhạc Nhạc cười nói: "Không thể tưởng được tỷ tỷ hiểu tâm tư nam nhân như vậy, thực khiến người yêu thích, ta có chút không nở xa nàng!" Lại nói "Nàng chỉ cần biết, bọn họ hai người đánh lẫn nhau mà chết, biết việc khác, ngược lại đối với nàng bất lợi!"

"À, Điệp nhi biết rồi, Điệp nhi nhất định nghe lời chàng, để cho Điệp nhân làm nữ nhân của chàng được không, chỉ làm nữ nhân của chàng thôi!"

Nhạc Nhạc thấy nàng trịnh trọng hướng mình cúi đầu tuyên thệ, nao nao, thầm nghĩ: "Nữ nhân dâm đảng nổi tiếng nhất Hoàng thành sẽ lại vì cùng với mình có một lần ân ái, cứ như vậy ái mộ mình sao, có phải là tất cả nam nhân nàng đều nói như vậy, ta có thể thể cảm giác được nàng nội tâm chân thành kiên quyết.... Chính mình thật sự có mệnh lực như vậy sao?"

Kim Điệp thấy Nhạc Nhạc nghi ngờ (không tin tưởng), trong lòng chua xót, bi thê rơi lệ, nói: "Ta biết Nhạc lang nhất định à xem thường tỷ tỷ, ngại tỷ tỷ thân thể không sạch sẽ, không xứng bên cạnh người, trong lòng chung quy rất khó chịu, rời khỏi chàng, tỷ nhất định sống không nổi."

Nhạc Nhạc thừa dịp nàng nhũ mảy suy nghĩ sâu xa, mặc quần áo chỉnh tề, lại nói: "Ha ha, còn có, chiếm hữu dục của ta rất mạnh, nữ nhân theo ta, tâm cần hoàn toàn cho ta, thân thể hoàn toàn thuộc về ta, một lần phản bội đều không được! Hãy nghĩ kỹ rồi quyết định...."

Kim Điệp kinh ngạc nhìn Nhạc Nhạc cầm Truy Tâm Kiếm, bay ra khỏi cửa sổ, tâm hồn nàng đã nhẹ nhàng bay theo ra ngoài, trong lòng ngực nhất thời trống rỗng khó chịu, nàng chợt bỏ nhào vào cửa sổ, cao giọng kêu hô: "Thiếp đã nghĩ xong rồi..."

Bóng đêm thanh vắng, thanh âm bay rất xa rất xa, chẳng biết hân có thể nghe được hay không, nghe được lựa chọn khó khăn này

Nhạc Nhạc thân pháp cực nhanh, đương nhiên không nghe lời Kim Điệp nói, đang bay trên mái phòng, cách đó không xa một bóng đen khô gầy màu xám xuất hiện, chỉ là trên vai hân lại còn vắt một nữ tử mặc áo ngủ trắng, mái tóc dài đen bóng buông xuống, không thấy rõ dung mạo, Nhạc Nhạc thầm nghĩ: "Hái hoa tặc? Chỉ là khinh công tên tặc nhân này cũng quá cao, khiêng một người lại còn nhảy hoan khoái (vui sướng) như vậy, nữ nhân kia.... Hắc hắc, nhất định là cực phẩm! Không bằng..."

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Độc Kế

Nhạc Nhạc võ công đạt đến tầng thứ bảy, nội lực tiến thêm một tầng, kinh công thân pháp đã tăng lên rất nhiều, trắng lưỡi liềm, sao thưa sương mỏng, theo sát thân ảnh màu xám cách chừng mười trượng, nhảy lên qua mấy cái dài phổ, cuối cùng lại vừa tung bay vào một đại trạch viện, viện cao quá bốn trượng, Nhạc Nhạc không mất một tia khí lực, cũng có thể phóng qua, chỉ là đột ngột cảnh giác, thân thể giữa không trung đang muốn leo tường bẻ, lui lại một chỗ rẽ bên góc tường. Thân ảnh khô gầy đang vác nữ tử mặc áo, bỗng đứng ở đầu tường, cẩn thận quét tứ phía, xem có người theo hay không, sau đó mới đắc ý nhảy vào sân, thiểm điện chui vào rừng cây nhỏ trong viện.

Nhạc Nhạc lần này đã thấy rõ bóng người khô gầy đó, cư nhiên là Quý Ngục Môn Nga Tử Quý, lại muốn làm theo lời nói của Sắc Quý trước khi chết, chẳng lẽ nữ tử trên lưng hẳn chính là Mộc phu nhân? Hoàn thành tâm nguyện Sắc Quý, hoặc là lấy này khiêu khích Kiếm Tông... Nhạc Nhạc nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, lo cho Mộc phu nhân.

Trong rừng cây, Nga Tử Quý đem Mộc phu nhân trói lại trên cây, giải khai huyết đạo của nàng, hắc hắc cuồng tiếu: "Mộc phu nhân quả nhiên phong vận bất phạm, huynh đệ của ta ánh mắt không sai, chỉ vì nàng mà đánh mất tánh mạng, hừm hừm, hôm nay ta phải thay hân hưởng dụng nàng, sau đó đưa nàng xuống âm phủ cùng hân, để cho hân tại âm phủ cũng có thể tận tâm khoái hoạt!" Mộc phu nhân lúc này mới dám mở hai tròng mắt, bắt gặp một lão nhân khô gầy như quý, mặt lộ vẻ dữ tợn, cả kinh kêu lên: "A, ngươi là người phương nào, bắt ta tới đây để làm gì?" Nàng bình thường mặc dù thân phận tôn quý, kiến thức uyên bác, nhưng đột ngột tại đêm khuya bị một tên gia hỏa xấu như quý, bắt vào trong rừng, bị dọa đến mức tiểu tiện tái nhợt, thân thể mềm mại run rẩy, bộ ngực cao vút bắt đầu vênh lên, cũng bởi sau khi cánh tay phản bị ngã cột vào cây, tổ nhũ căng lộ vẻ tuyệt vời, bởi vì lạnh mà phong châu đột khởi(vú to lên), dần dần săn cứng.

Nga Tử Quý tròng mắt gắt gao nhìn chăm chăm bộ ngực rung động của Mộc phu nhân, tàn nhẫn nuốt một ngụm nước miếng, thở rõ ràng biến thô, Mộc phu nhân bắt gặp ánh mắt trần trụi của hân, toàn thân nổi da gà, hít sâu một hơi, muốn làm tâm tình yên ổn, nói ra lời nói ung dung như ngày thường: "Mặc kệ ngươi là ai, bây giờ thả ta trở về, vốn bốn phu nhân sẽ bỏ qua chuyện cũ, bằng không hơn một ngàn hộ vệ tướng quân Mộc phủ sẽ không bỏ qua, Kiếm Tông cũng sẽ không buông tha ngươi!"

"Hắc hắc, Kiếm Tông, hộ vệ? Lão tử không sợ, huynh đệ ta chết vì nàng, ta sẽ làm ngươi không có kết cục tốt..." Hân giờ móng vuốt đen lên, kéo mạnh xuống, ti bào(áo tơ tằm) duy nhất của Mộc phu nhân bị xé thành hai phần, một nửa dính ngay trên cây, một nửa khác lại bị Nga Tử Quý ném ở trên bùn đất.

"A! Không cần... Cứu mạng a..." Nàng từ nhỏ ở trong khuê phòng, sau khi xuất giá vào Mộc tướng quân phủ, được mọi người kính sợ ái mộ, bình thường công tử phóng đảng mặc dù đối với nàng mê đắm ngắm nhìn, nhưng bởi hộ vệ hung mãnh, cũng không có dũng khí làm càn, hôm nay bị người cột vào trên cây, làm cho nàng trần truồng. Nhất thời khóc lớn giống một tiểu cô nương, thậm chí xin chư thiên thần phật, thậm chí cầu cứu tiên phu của nàng.

"Ha ha, mỹ nhân, nàng cứ việc hét đi, tòa nhà này sớm không có ai ở, ngươi hét bể cổ họng cũng không ai cứu nàng!" Hân dùng tay lướt qua tiểu đỉnh mũ nhũ(căng đẹp) của Mộc phu nhân, âm hiểm cười nói: "Thật sự tuyệt vời, đáng tiếc lão tử không thể hưởng thụ, bất quá, ta cũng sẽ không để nàng yên ổn, ta sẽ tước một mộc côn tráng kiện, để nàng thoải mái, đâm nàng thoải mái đến chết mới thôi, ha ha!"

Mộc phu nhân bị vẻ mặt âm độc đích cùng lời nói ác độc tàn nhẫn dọa không nhẹ, rơi lệ đầy mặt, toàn thân sợ hãi run rẩy, lá cây rơi rụng trong đêm, rơi xuống thân thể tuyệt vời của nàng, thân thể trong suốt như tuyết mềm mại trong gió lạnh tựa như khối băng, lạnh tận tâm, thấy Nga Tử Quý đang lựa chọn một nhánh cây cứng để ngược đãi nàng. Mộc phu nhân thầm quyết tâm, muốn cắn lưỡi tự vận, hàm răng trắng như bạc lại không có được một tia khí lực, Nga Tử Quý đã sớm đề phòng nàng, đã hạ tiết mạch thủ pháp khác thường trên người nàng. Nàng tuyệt vọng ngưỡng mộ Thiên Mạc, thật hy vọng người anh hùng trong mộng có thể tới cứu nàng khoát khỏi khổ ải, ai có thể cứu nàng, anh hùng có thể bảo vệ cho nàng ở đâu?

Nhạc Nhạc một mực ở trong rừng chăm chú nhìn vào, nhưng vì Nga Tử Quý ở bên cạnh nàng, không thể hạ thủ, nếu ngộ thương Mộc phu nhân, cũng không phải chuyện hân muốn. - <http://.com>

Thấy Nga Tử Quý kéo áo ngủ của nàng ra, Nhạc Nhạc đã theo mũ ngực nàng rung động mà kinh hoàng, thiếu chút nữa không chế không được ra tay, xem bộ dáng nàng đau thương sợ hãi, Nhạc Nhạc vô cùng thương xót, tâm linh cực kỳ linh mẫn, cảm ứng được trong lòng nàng sợ hãi cùng quyết tâm thể chết, đang lúc ý nghĩ muốn chết dâng lên tới cực điểm Nhạc Nhạc đã lo lắng tới cực điểm, sợ nàng tự sát, bất quá ý chết trong nháy mắt lại biến thành tuyệt vọng bất lực, tiện đà xuất hiện hảo ý niệm khao khát...

Nhạc Nhạc thấy Nga Tử Quý cách nàng khá xa, biết đây là thời cơ tốt nhất cuối cùng, không cầu đá thương địch thủ, chỉ cần cứu người, vận khởi mười thành đích công lực, thiểm điện bắn về phía Mộc phu nhân, bốn trượng... ba trượng... hai trượng... một trượng. Nhạc Nhạc đang đắc thủ thành công, ở ngoài xa Nga Tử Quý đã phát giác ra Nhạc Nhạc, nổi giận hét lên một tiếng, giọng chường đánh về phía Mộc phu nhân. Lần này mục đích của hân muốn hành hạ nàng đến chết, gặp người đến cứu, cũng không muốn tra tấn nữa, giết chết nàng là được rồi.

Nhạc Nhạc lại lâm vào tình thế lưỡng nan, một là xuất kiếm đâm Nga Tử Quý, nhưng Mộc phu nhân chắc chắn phải chết, hơn nữa cũng không chắc có thể giết chết hân. Hai là thay Mộc phu nhân đỡ lấy một chưởng, tự mình bị thương, sau đó hai người đều chết tại đây. Trong lúc Điện quang hỏa thạch(cực kỳ nguy hiểm), làm hân không biết làm sao, đối với vu vật xinh đẹp trời sinh nhiệt ái, không cho phép có người trực tiếp thương tổn nàng, tốc độ không giám, cấp bách vận hộ thể chân khí, chắn trước người Mộc phu nhân, "Cửu U chưởng" khô hắc mang theo tiếng gió, bổ tới chân khí hộ thể màu hồng, Nhạc Nhạc trong khoảnh khắc này nhớ tới lời nói của Mộ Dung Kỳ "Dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bi thân", mặc dù chân khí vận hành bất đồng, nhưng thường xuyên cùng nàng hợp thể tu luyện, đối với vận hành quỹ tích chân khí kỳ dị của nàng rất tinh tường, trong lúc cửu tử nhất sinh(chín phần chết một phần sống), tự nhiên lấy ra dùng.

Nga Tử Quý thấy cư nhiên có kẻ thay Mộc phu nhân ngăn cản một chưởng tát từ này, trong lòng đắc ý "Hắc hắc" loạn cười, thầm nghĩ: "Đồ đàn, bị lão phu chưởng một chưởng, ngươi cũng sẽ chết, sao cứu người được, bất quá cũng tốt, giết chết ngươi xong, ta lại hảo hảo tra tấn mỹ nhân này." Vốn

tưởng rằng sẽ dễ dàng vượt qua kháng thể chân khí của Nhạc Nhạc, nhưng lại tiếp xúc với một tầng khí màu hồng bảo vệ, chưởng lực bị một lực đạo kỳ dị đánh văng ra ngoài, kỳ dị lực đạo trước đem chưởng lực quay về phía hắn, nhưng lại giữa đường mất đi phương hướng, cuối cùng kia chưởng lại đánh trên một gốc cây đại thụ cách hai trượng Nhạc Nhạc, cây khẽ run lên, chỉ là lá cây màu xanh lục đột nhiên biến thành khô khốc, biến thành màu đen, dưới ngọn gió lướt qua, toàn bộ bóc ra, hàng ngàn lá cây rơi lả chả, bay loạn, loạn lạc...

Nhạc Nhạc lui nhẹ hai bước, thò ra một ngón máu tươi, lưng áo đánh vào song phong to căng của Mộc phu nhân, nàng không kêu lên sợ hãi, nhưng lại khóc. Nàng lúc tất cả sự chú ý đều cũng đặt ở trên thân Nga Từ Quý, chợt thấy chưởng phong khô hắc chụp đến, chỉ là một trận giải thoát, không cần lại bị hấn ngược đãi nữa. Đang nhắm mắt chờ chết, đã thấy một bạch y nam tử từ từ trên trời giáng xuống, trên thân chàng tỏa ra ánh sáng màu hồng nhạt, thay nàng ngăn trở một chưởng tát tử. Nàng kích động muốn khóc lên, đây chính là anh hùng mình khấn cầu sao, bóng lưng hảo tuấn mỹ, thấy hấn học máu, trong lòng nổi lên đủ mọi tư vị, cảm động, khổ sở, nhu tình, quan tâm... Nhạc Nhạc thời khắc thân hình đụng tới nơi đó của nàng, nàng đột nhiên cảm thấy một trận an toàn thoải mái từ trong tâm phát ra, cảm giác khẩn trương sợ hãi từ trong lòng biến mất, tâm tình phóng áp lực được phóng thích, nước mắt đỏ xuống: "Ồ ô, người rốt cục đến đây... Ô, người không sao chứ, sao lại ngốc như vậy... Để cho ta xem xem!" Nàng quên hết nguy hiểm của bản thân, toàn bộ tâm tư đều dồn trên thân Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc mặc dù đã phá giải đại bộ phận chưởng lực, nhưng mô phỏng không thuần thực, hơn nữa Nga Từ Quý nội lực thâm hậu, vẫn đánh cho hắn bị thương nhẹ. Hắc điệp vừa rơi xuống, trên miệng hắn đã ứa máu, mím cười xoay người, trong khoảng cách hắc điệp rơi, khi đó đã lộ ra khuôn mặt xinh đẹp, lê hoa đài vũ (yếu đuối, đáng thương), đầm thắm thâm tình, Nhạc Nhạc chặt đứt sợi dây đang trói buộc nàng, cười nói: "Đừng sợ, có ta ở đây, ai cũng không thể tổn thương ngài!"

Mộc phu nhân thấy bạch y nam tử xoay người, tâm đã chuyển sáng mắt, nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ đến như thế, chi tâm nàng tựa hồ đã đình chỉ, nụ cười kia đã giấu thật sâu ở trong đáy lòng nàng: "Vương... Nhạc Nhạc? Như thế nào là người?"

Nhạc Nhạc thần bí cười nói: "Nàng cho rằng là ai? Ta đang ngủ, bỗng nhiên thấy có người mãnh liệt kêu gọi ta, vì vậy ta bỗng xuất hiện ở chỗ này, hơn nữa mới lại vừa may chắn trước người nàng, giúp nàng cản một chưởng!"

Mộc phu nhân phá đề cười: "Người gạt người, ta không tin đâu", trong lòng xác thực ngọt ngào vô cùng, vẻ mặt thật sự rất giống một hài tử, xác thực tin rằng đây là anh hùng trời phái xuống cho nàng. Nàng đột nhiên nhớ tới, trong một khắc này, đáy lòng đã thanh trừ hình ảnh tiên phu rồi, nàng bỗng nhiên cả kinh, mới phát hiện thân thể mình xích lỏa, đang nằm trong ngực hắn, nàng vội vàng đẩy Nhạc Nhạc ra, nhưng lại phát hiện không có chút khí lực, tỏ nhũ cao vút lại vừa hung hăng dán trên ngực Nhạc Nhạc. Nhạc Nhạc giải khai huyệt đạo cho nàng, giờ nàng có thể tự đứng thẳng, nhưng lại trở nên thẹn thùng hơn, thân thể trắng như ngọc toàn bộ lộ trong không khí, lại không tìm thấy cái gì để che chắn, giống tiêu bạch thỏ (thỏ trắng) kinh hoàng nhút nhát, cánh tay trắng nõn nhỏ bé, che khuất bộ ngực cùng hạ thể, cuối cùng cao thấp đều lộ, càng xấu hổ lại càng tiểu động lòng người.

Nhạc Nhạc mặc dù say mê sắc đẹp của nàng, nhưng biết lúc này không nên, đem võ sĩ bào trắng như tuyết cởi xuống, khoác lên người nàng: "Ha ha, tay nàng quá nhỏ rồi!" Mộc phu nhân còn chưa kịp giận dữ, Nhạc Nhạc đã đẩy nàng ra một bên, bởi vì lá cây đã tan mất, bỗng cảm thấy sát khí nồng đậm của Nga Từ Quý

"Vương Nhạc Nhạc, lại là người?" Nga Từ Quý lại vừa sợ vừa giận, sợ chiêu "Tâm toái nhất kích (Tan nát cõi lòng một kích)" của Nhạc Nhạc, kia hắc sắc vụ sóng vẫn còn đang in hằn trong lòng hắn, giận là Nhạc Nhạc lại phá hư chính sự của hắn.

"Nga Từ Quý, đã nhận ra ta? Ân, không dễ dàng, thì ra ta sớm danh chấn âm dương nhị giới rồi, hắc hắc!" Nhạc Nhạc về mặt vô lại, cảm Truy Tâm Kiếm, khoe miệng lộ ra nụ cười quái dị khó hiểu.

"Người! Hừ, đừng cho là ta sợ người, nếu không phải người ý vào thanh danh Tiên Vu thế gia, người sớm chết một ngàn lần rồi, người đem Mộc phu nhân giao ra, lão phu thả người đi, bằng không, đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt (ra tay tàn nhẫn)!"

"Úc, trời ạ! Đầu người có phải là lão hồ đồ rồi, chi bằng của người Cửu U chưởng mà nghĩ thắng được ta? Coi như người có thể đánh thắng được ta, nhưng vì cứu mỹ nhân, ta chết cũng chẳng hối tiếc? Phải không mỹ nhân?"

Mộc phu nhân đang mừng thầm phong thái của Nhạc Nhạc, thấy hắn lâm liệt không sợ hãi, chậm rãi nói, tâm thần sớm đã lạc mất vô tung vô tích, chợt thấy Nhạc Nhạc quay đầu lại hỏi nàng, đã không có tiếng gì nữa, chỉ là liên tục gật đầu, tới tận nửa ngày mới lấy lại tinh thần, cúi đầu thẹn thùng, thầm nghĩ: "Hôm nay làm sao vậy, luôn nói sai nói, cứ nhiên không tưởng niệm tiên phu nữa, sao lại thế này? Nhưng hắn đã là nữ tử của Tiên Vu thế gia, hơn nữa bên người có rất nhiều mỹ nữ, còn có thể coi trọng ta sao? Ai nha, như thế nào luôn muốn nghĩ tới mấy chuyện tu nhân này...."

Nga Từ Quý cười lạnh liên tục, nói: "Vương Nhạc Nhạc quả nhiên có tài, nguyên lai cả Mộc phu nhân cũng đã vào tay người, hắc hắc, hôm nay khiến cho các người làm đồng mệnh duyên ương! Xem chiêu!" Song chưởng âm phong đại thịnh, hắc vụ lượn lờ, trong không gian tiếng gió hét gào, khói đen biến ảo thành khô lâu, lạnh lẽo u thâm không thấy trông mắt, đánh về phía Nhạc Nhạc.

Mộc phu nhân nhìn thấy khô lâu ảnh khùng bố, sợ hãi hét lên một tiếng, dán sát người vào gốc cây, Nhạc Nhạc cau mày, không nghĩ tới Nga Từ Quý vừa lên đã dùng tuyệt chiêu - Cửu U Khô Lâu. Bây giờ còn phải bảo vệ Mộc phu nhân, lại không thể trốn tránh, chỉ phải đánh bừa, chân khí điên cuồng vận hành, thét dài một tiếng: "Thệ ngôn!" hô khu (chân hồ) bay lên không trung mây trượng, lồng khí hộ thể màu hồng nhạt cái lồng khí càng lúc càng dày đặc, càng biến càng nhỏ, cuối cùng lồng khí màu hồng nhạt lui thành đại tiểu Truy Tâm Kiếm, Nhạc Nhạc cũng không thấy, chỉ có một thanh kiếm bay trong không trung, mang theo kiếm khí màu hồng nhạt ngay càng đặc, như một xích long đang múa lượn, đánh về phía hắc sắc khô lâu, trong nháy mắt Nhạc Nhạc dùng chân khí cường đại, mô phỏng cảnh giới người kiếm hợp nhất, người tức là kiếm, kiếm tức là người, nhân kiếm hợp nhất. Nga Từ Quý quá sợ hãi, thất thanh nói: "Nhân kiếm hợp nhất? sao có thể?" xích long kéo cái đuôi thật dài màu đỏ, vô cùng kêu gào, lại vừa như thệ ngôn (lời thề) kiên định không hối hận, loại này không đạt mục đích, khí phách thả chết chứ không bỏ qua, trêu chọc nhân tâm! Hồng long trong nháy mắt làm hắn kinh hãi, đánh nát hấn biến ảo hắc sắc cự đại khô lâu của hắn, kiếm thể không thay đổi, bắn về phía trái tim hắn, Nga Từ Quý kinh hãi, lui nhanh hai trượng, né sau một gốc cây đại thụ, đứng ngay hướng ngay của hồng sắc phi long. Nhạc Nhạc thầm kêu khổ, nếu đâm vào cây này, kiếm khí không đến được người hắn lại dùng hết, chính mình thân hình cũng sẽ lộ ra, đến lúc đó nhất định thất bại không cần nghi ngờ, trầm quát một tiếng, kiếm phong triệt thoái về

phía sau, hai chân bay lên thân cây, một thân hình bay trong không trung, rơi trên mặt đất. Nga Từ Quý không nghĩ tới hân sẽ lại đột nhiên thu kiếm, bị toàn lực hai chân này đá bay ngược ra sáu bảy trượng, chặt đứt hơn hai cây đại thụ, huyết khí trong lòng quay cuồng, tuôn ra hai ngụm máu tươi: "Trước kia chỉ nghe nói Kiếm Thần luyện thành nhân kiếm hợp nhất, người tuổi còn nhỏ như thể nào đạt được tu vi này?"

Nhạc Nhạc thảm máng hân là đồ đàn, nếu là thật sự tu thành nhân kiếm hợp nhất, người làm gì có cơ hội nói chuyện, nói: "Có chí không cần tuổi cao, Giản lão quý đã vui vẻ truyền tuyệt kỹ cho ta, ta đánh không lại hân, không thể không học, sao, học thành cái dạng này rồi, hắc hắc, muốn thử lại hay không?"

"Ta không tin!" Nga Từ Quý thấy trán Nhạc Nhạc đỏ mồ hôi, hiển nhiên là chân khí đã hao phí rất nhiều, lại nghĩ, cho dù là thật sự nhân kiếm hợp nhất, dưới tình huống chân khí không đủ, uy lực cũng sẽ không quá mạnh, huống chỉ một kiếm vừa uy lực cũng không phải quá mạnh, lão liền lớn gan xông tới.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Nữ Tâm Kinh* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Sát Quỷ

* Chân khí của Nhạc Nhạc còn thừa lại lại bốn thành tả hữu, thấy không thể xông lên, đành phải dùng kì chiêu, "Manh mục chi quang!" chân khí thúc dục hóa thành kiếm quang, Truy Tâm Kiếm trong nháy mắt phát sáng rực rỡ như ban ngày, cực quang chợt hiện đâm vào trong mắt hân, Nga Từ Quý giống như đã sớm phòng bị, trong sát na quang mang lóe ra, hân quay đầu lại, chỉ là đột ngột phát ra một cổ lạnh lẽo, cực kỳ nhạy cảm thét lên, dụng tâm toàn bộ lực lượng, đánh về phía vị trí Nhạc Nhạc đang đứng, hắc sắc phong vụ (sương gió đen) thổi mạnh tới, Nhạc Nhạc kiên quyết dùng "Thương ngân" trung đoạn, hồi kiếm tự bảo vệ mình, "Mân côi chi thứ" (Hoa hồng chi thứ) một đóa hoa từ hồng ngăn trở đường trùng sát tiến tới, hắc trùng chậm rãi chui vào đóa hoa, hoa biến mất, trùng từ cũng không thấy, đã thấy Nga Từ Quý rít lên ôm lấy cổ, vừa rồi chiêu "Thương ngân" của Nhạc Nhạc đã cắt đứt mạch máu bên cổ trái của hân, huyết thủy không chịu khống chế của hân không ngừng tuôn ra, Nga Từ Quý vội dùng tay điểm huyết cầm máu, móng vuốt đen bị máu tươi nhiễm hồng, khiến hân càng trở nên giống ác quỷ địa ngục, "A!" tựa như đã thú gầm rú, đánh về phía Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc toàn thân bó chặt ptrong lòng khí màu hồng nhạt, đề phòng lão già sắp chết phản phác. Nhưng lại phát hiện hân không xác định được phương hướng, tập trung tâm thần, muốn dùng tâm linh cảm ứng vị trí của lão quý, nhưng lại phát hiện Nga Từ Quý uốn éo như rắn, chạy xoay quanh, Nhạc Nhạc trong lòng run lên, "Du hồn bộ?"... loại bộ pháp này so với "Hoa gian vũ bộ" còn cao minh hơn nhiều, nghe nói là do môn chủ Quý Ngục Môn- Lục Vô Nhật sáng chế, có thể mê hoặc tâm thần, bộ pháp giết người. "Hoa gian vũ bộ" của Nhạc Nhạc chủ yếu dùng để chạy trốn, dùng vẻ đẹp để lừa gạt mỹ nữ là chính, hai loại có mục đích sử dụng hoàn toàn bất đồng

"Trái phía sau, phải phía trước, trước..." Nhạc Nhạc rõ ràng không cần biết hân ở đâu, dù sao người đã làm máu của người không còn rơi ra nữa rồi, chỉ cần tập trung vào tâm hồn âm lãnh cừ hận của người, còn sợ Du Hồn Bộ của người sao!

Nga Từ Quý toàn thân đầy máu đen, thấy Nhạc Nhạc đứng yên bất động, không bị Du Hồn Bộ mê hoặc, lại rồi không nhẫn nại được, song chương đồng thời đánh mạnh vào sau lưng Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc nghe chương phong sau lưng xé gió tập kích phía sau, tính chuẩn thời cơ, phản thủ một kiếm, đón đỡ đòn đánh tới của Nga Từ Quý, song chương của Nga Từ Quý đã nhanh chóng chạm tới thân thể hân, nhưng lại giác ngực lạnh lẽo, sau đó cảm giác mãnh liệt đau đớn truyền đến, lão không cam lòng hét lên một tiếng, tay trái nắm lấy thanh kiếm, thanh kiếm hung hăng đâm sâu vào trong ngực hân, lão cố dồn chút khí lực còn sót lại, đánh một chương về phía Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc không có nhiều kinh nghiệm đánh nhau, không nghĩ tới người bị kiếm xuyên tim, sắp chết còn có thể phản đòn, một chương này thật sự đánh vào hậu tâm hân, may mà Nga Từ Quý chỉ còn lại một phần mười chân khí, nhưng Cửu U tử khí âm lãnh, vẫn chui vào thân thể hân, "Kim tâm" kinh hoàng sau một lúc mới khôi phục bình thường, từ trong miệng ối ra một tia máu đen, Nhạc Nhạc cười khổ thu hồi Truy Tâm Kiếm, thảm máng: "Vận khí tới ngang thất lưng, tùy tiện đánh một trận đã bị thương, lại còn trúng độc chương, khó chịu lạnh như băng, nếu không phải kim tâm kim thân đã thành, nhẹ cũng khiến ta nằm trên giường mười tám ngày!"

Từ miệng nôn ra máu đen, thân thể có chút lay động đi tới chỗ Mộc phu nhân, nằng nặc dù nhìn không rõ lắm, nhưng biết Nhạc Nhạc bị thương, tiến lên đỡ lấy hân nói: "Sắc mặt của người không tốt, bị thương nặng sao?"

"Không có việc gì, đưa nàng trở về đã, sau đó trở lại khách điểm chữa thương! Đi thôi!" Nói xong, hân ôm lấy Mộc phu nhân, phi thân tung bay lên trời, phóng qua trạch tường, đi trên nóc nhà, Mộc phu nhân chỉ nghe được tiếng gió vu vù bên tai, sợ quá căng căng ôm lấy Nhạc Nhạc, thân thể mềm mại hưởng dụng nhiệt độ cơ thể của Nhạc Nhạc, nằng chưa bao giờ thấy an toàn như vậy, trong lòng chưa bao giờ vui vẻ sáng khoái như vậy, chỉ cần tại ở trong ngực hân, tựa hồ cả thế giới bên ngoài cũng không còn trọng yếu nữa, bởi vì hân là thế giới với nàng.

Mộc tướng quân phủ sáng rực, kim giáp hộ vệ đi tới đi lui, hiển nhiên đều đang tìm kiếm Mộc phu nhân, Nhạc Nhạc ôm nàng, đứng ở trước cửa phủ, hộ vệ thủ vệ quát: "Tặc nhân to gan, còn không buông phu nhân!" Hai tên vừa cạnh lớn, vừa rút đao ở thất lưng ra, vây quanh Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc sau khi bóp mạnh phản đòn (cặp móng) của Mộc phu nhân, nói: "Này, nàng nếu còn không buông tay, bọn họ sẽ chém ta, khụ khụ..." Vết thương âm lãnh trong cơ thể Nhạc Nhạc lại vừa phát tác, đầu ong ong nhức nhối, thảm máng: "Độc chương này thật tà môn, nếu biết khó chơi như thế,

vừa rồi nên chữa thương trong rừng cây, vừa chạy ra đây, đầu óc đã mất kiểm soát rồi!

Phong mông Mộc phu nhân bị Nhạc Nhạc vỗ, nàng xấu hổ càng không ngẩng đầu lên, chợt nghe Nhạc Nhạc kịch liệt ho suyễn, vội vàng ngẩng đầu lên, quan tâm đích hỏi: "A, lại ho rồi, có chuyện gì sao?"

Nhạc Nhạc thầm nghĩ: "Nếu không khuy, nàng thật sự không ngẩng đầu lên, chắc, nữ nhân làm sao thế..." Còn chưa nói hết, đột nhiên phía sau truyền đến tiếng kêu: "Còn không buông Mộc phu nhân!" Nhạc Nhạc thầm mắng: "Mẹ nó, mắt ngươi mù rồi à, không thấy nàng không buông ta sao?" Cổ sức quay đầu lại, nhìn thấy ba người, người gằm lên chính là Hàn Thu, tay nàng ôm cứng một hắc y thiếu niên, thiếu niên kia cầm trong tay kỳ dị hồ xỉ đao, bên cạnh Hàn Thu còn có một người khác, đó là một tử y cô nương, Nhạc Nhạc ở tửu lâu từng gặp qua nàng một lần.

Nhạc Nhạc cười quái dị nhấc hai tay lên, ý bảo Hàn Thu nhìn cẩn thận. "Hàn Thu cặp mắt dài của ngươi nhìn rõ chưa, ta một tay cầm kiếm, một tay chỉ lên trời, ta không thể có bàn tay thứ ba chứ? Bách Lý Hoan, quân cho tốt nữ nhân của ngươi, cẩn thận đầu lưỡi bị người khác cắt bỏ, sẽ không thể nói được nữa!"

Bách Lý Hoan lạnh lùng nói: "Trừ phi ta chết, bằng không ai cũng không thể thương tổn nữ nhân của ta!" Đột nhiên cười nói: "Vương huynh, sao lại chấp nhặt với nữ nhân, tiểu đệ hướng ngươi giải thích!"

Nhạc Nhạc lúc này mới cười nói: "Hắc hắc, vậy còn được! Chắc, tiểu tử ngươi có nữ nhân, cả nụ cười cũng nhiều thêm, mị lực của nữ nhân thật sự là không ít!"

Hàn Thu khó hiểu nhìn chằm chằm Mộc phu nhân, lại vừa quay đầu nhìn về phía Bách Lý Hoan, cuối cùng lại vừa trừng mắt nhìn Nhạc Nhạc, nói: "Các người... Các người....?"

Nhạc Nhạc thấy Mộc phu nhân buông lỏng đôi cánh tay đang ôm hắc, mới xoay người nói: "Để cho Mộc phu nhân chậm rãi giải thích đi, ta phải về khách điểm, nếu ngươi không phản đối!"

"Ngươi!..." Hàn Thu nổi giận, quay đầu lại nhìn thoáng qua Bách Lý Hoan, đành nén nhịn, thở hổn hển trừng mắt nhìn Nhạc Nhạc một chút, không hề phát ra tiếng.

Tử y cô nương rụt rè đứng ở bên cạnh Hàn Thu, thỉnh thoảng khóe mắt nhìn quét qua Nhạc Nhạc, cũng không dám trả lời, tâm tư lúc nào cũng đặt trên người Nhạc Nhạc, Vương Nhạc Nhạc thân thể loạng choạng, hướng khách điểm đi tới, Mộc phu nhân ở phía sau vội la lên: "Ta phải người đưa ngươi trở về!" Nhạc Nhạc cổ sức xoay người, nói: "Không cần, ta có thể..." Trước mắt tối sầm, đầu chực mạnh xuống đất, còn chưa chạm đất, tử quang chợt lóe, ôm lấy rồi hắc: "Ngươi, ngươi không sao chứ!"

Nhạc Nhạc đang lo lắng bị hủy dung, thân thể nặng nề được một nữ thể ấm hương (áp áp thơm) đỡ lấy, khi tâm thần buông lỏng, tâm linh cảm giác được thật nhiều quan tâm cùng nồng đậm ái ý của nàng, Nhạc Nhạc mê mang không rõ hỏi: "Nàng đã yêu ta?"

Từ sam cô nương thân thể mềm mại run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ ửng đỏ, Nhạc Nhạc dùng thanh âm rất nhỏ, ngoại trừ bọn họ hai người, người khác không hề nghe được, nàng đang muốn trả lời, nhưng lại phát hiện Nhạc Nhạc đã nhắm mắt lại, tự ngủ không phải ngủ, hai tay ôm chặt tấm thân mảnh mai của nàng, đầu vùi vào ngực nàng, nàng thấy tư thế này có chút mập mờ, nhưng cũng vui vì ôm hắc như vậy.

Hàn Thu nhìn hai người ôm lấy nhau, nhìn không được cả giận nói: "Không cần giả chết, chiếm tiện nghi sư muội ta!"

Mộc phu nhân muốn chạy tới xem có chuyện gì xảy ra, chỉ là trên thân gió lạnh thổi vù vù, chạy quá nhanh, quần áo sẽ bị gió thu thổi vào, sợ sẽ lộ thể, chỉ phải chậm rãi đi đến gần, lúc này từ nội phủ chạy ra hơn mười vị hộ vệ, dẫn đầu đúng là khôi ngô Triệu Long, cách thật xa đã hô: "Phu nhân, người không sao chứ, bọn tại hạ vô năng, trùng kế diệu hồ ly sơn của Điều Tử Quý, khiến phu nhân sợ hãi, xin người trách phạt!" Mộc phu nhân xoay người nói với Triệu Long: "Các người đứng lên trước đi, tặc nhân vừa rồi vô công lợi hại, lại giáo hoạt như thế, các người cũng đã tận lực rồi, nhờ có Vương Nhạc Nhạc cứu ta, chỉ là hắc đã bị thương..." Nàng nhẹ nhàng đẩy Nhạc Nhạc vài cái, phát giác trên thân hắc lạnh như băng, vội vàng nói: "Hắc trùng độc chương gờ đã phát tác, mau đưa hắc về nội phủ trị thương, Phi Phi, giao hắc cho hộ vệ đi!"

Từ sam cô nương nhìn bằng lượng kim giáp hộ vệ, lắc đầu nói: "Hay là ta ôm hắc vào!" Thanh âm tuy nhỏ, cũng rất kiên định. Hàn Thu vừa muốn phản đối, Bách Lý Hoan niết nhẹ tay nàng: "Thu, chẳng lẽ nàng nhìn không ra Phi Phi thích hắc sao? Không cần phá hỏng nhân duyên của người khác, còn nữa, Vương Nhạc Nhạc bình thường đối với người rất tốt, nhưng nếu chọc nữ nhân của hắc, hắc sẽ nổi điên. Nói thật nha, ta rất sợ hắc, nữ nhân bên người hắc cũng có thể vì hắc nổi điên, cho nên, nàng hay không cần lo cho chuyện của hắc, đặc biệt về chuyện nữ nhân."

"A, Hoan Hoan, vì cái gì chàng lại sợ hắc! Hắc chỉ là một tên công tử ca vừa hoa tâm lại vừa tham lam, hắc còn có thể dùng tà thuật, lần đầu tiên tại Vọng giang lâu nhìn thấy hắc, hắc cư nhiên dùng tà thuật đối phó Bá Vương Kiếm- Điền Thắng, làm hại Điền Thắng thiếu chút nữa tự sát... sau nữa chén trà, đã bắt cóc nữ nhân của Bảo Phương, hắc có rất nhiều tà môn à, nếu để cho sư phụ biết Phi Phi thích hắc, nhất định nổi giận!"

Bách Lý Hoan nghe thấy chuyện Nhạc Nhạc dùng tà thuật, cau mày, nói: "Bá Vương Kiếm- Điền Thắng? Chuyện ngày đó Nhạc Nhạc ở Vọng Giang Lâu chứ? Điền Thắng, đã truyền khắp chốn giang hồ, ta cũng nghe qua. Đúng là Nhạc Nhạc thật sự giết chết Điền Thắng, ta cũng hiểu được, bởi vì Yến Vô Song là nữ nhân của hắc, vì nữ nhân hắc chuyện gì đều cũng dám làm. Mấy hôm trước Vạn Lý Minh vì cái gì thảm bại, còn không phải là do mấy nữ nhân của Nhạc Nhạc cùng hắc nháo loạn sao, ngày đó ta đã ở trận, nhất chiêu Hắc Sắc mê vụ của Nhạc Nhạc, thật sự là rất khủng bố rồi... Ôi, chúng ta nên đi thôi, dựa vào việc Nhạc Nhạc có thể từ trong tay Nga Tử Quý, cứu ra Mộc phu nhân hoàn hảo vô khuyết (không bị thương tổn), bản sự này cũng không phải cao thủ bình thường có thể làm được. Hơn nữa, hắc lại đã từng cứu ta, cho nên nàng không thể..."

Hàn Thu cả kinh nói: "Nguyên lai hắc đã cứu chàng ôi, ân, ta sẽ không làm chàng khó xử, ta cái gì đều cũng nghe lời chàng!" Nàng vốn cao ngạo, bây giờ giống như một tiểu cừu hiền dịu, trái lại nũng nịu bên cạnh Bách Lý Hoan.

Bách Lý Hoan dờ khóc dờ cười, nguyên lai nói nửa ngày Nhạc Nhạc như thế nào không thể đựng được, Hàn Thu căn bản không sợ, không bằng một câu: "Hắn đã cứu ta!", bất quá trong lòng lại vô cùng âm áp dễ chịu, từ sau nạn kiếp của Bách Lý gia, chưa bao giờ gặp được người đối với hắn quan tâm nghe lời như thế.

Nhạc Nhạc chỉ bị Cửu U chương âm độc xâm nhập kinh mạch, cũng không quá đáng ngại, chỉ là không có nữ nhân hợp thể chữa thương, chỉ phải dựa vào phương thức bình thường bức độc, sưu tập toàn bộ độc tố toàn thân, bắt chúng tập trung tại hạ âm, mặc dù không thể ép chúng tiết ra, nhưng nhiệt độ cơ thể đang chậm rãi khôi phục.

"Xảo Xảo tỷ, tỷ nói hắn chỉ bị thương nhẹ, như thế nào còn chưa tỉnh, cũng không tiếp thu chân khí trị liệu của người khác, thật sự là nội công kỳ quái!"

"Ta cũng không hiểu về võ công, lúc ấy hắn thay ta căn một chương, sau đó ới ra một cái ngum máu tươi, lại cùng kia lão nhân mặt như quỷ kia đánh một trận, sắc mặt liền biến thành vậy, hắn ôm... lấy ta chạy đi thật xa..."

Sư muội, trời sắp sáng, chúng ta trở về đi, đừng làm cho sư phụ sốt ruột! Hàn Thu nói.

"Sư tỷ, các người về trước đi ba, chỉ cần nói cho cha biết, ta ở chỗ Xảo Xảo tỷ, hắn sẽ không trách tỷ!"

Hai nha hoàn tiến đến, thi lễ với Mộc phu nhân, nói: "Phu nhân, thấy thuốc đã được mời đến."

"Truyền hắn vào!"

Lão y sinh râu mép hoa râm, đem rồi xem mạch hồi lâu, nhú mày nói: "Bẩm báo phu nhân, hắn tuy có dấu hiệu trúng độc, nhưng mạch tượng vững vàng, chân khí đầy đủ, hơn nữa độc âm hàn đã ở dần dần hội tụ ở nơi nào đó, nhiệt độ cơ thể cũng đã hồi phục, theo tiểu nhân đoán, cũng không cần trị liệu! Mặc dù nhất thời không thể tỉnh, chỉ cần chờ thêm một lúc, chắc chắn sẽ tỉnh! Xin phu nhân không cần lo lắng!"

Mộc phu nhân nghe xong, an ủi nói: "Phi Phi, lần này muội không cần lo lắng nữa rồi!" Lại vừa nói với nha đầu: "Hào hảo tạ ơn thầy thuốc, dẫn hắn xuống!"

"Sư muội, lần này có thể trở về rồi chứ! Thầy thuốc đều nói hắn không có việc gì rồi!" Hàn Thu lại vừa thúc giục.

"Tỷ cùng Bách Lý huynh về trước đi, ta đã nói phải ở chỗ này!" Phi Phi mặc dù giọng nói bình hòa(chậm rãi), nhưng đã có dấu hiệu tức giận, chỉ tập trung nhìn Nhạc Nhạc, cũng không quay đầu lại.

Mộc phu nhân cũng nói: "Hàn Thu muội, để Phi Phi ở chỗ cùng ta, lần này đa tạ các người đến giúp ta, thay ta cảm ơn Đại sư huynh người..."

"Được rồi, chúng ta về trước, Đại sư huynh, tỷ nói trước mặt hắn đi, ha ha, ta mặc kệ chuyện của các người!"

Mộc phu nhân gật đầu cười khổ, để nha hoàn tiễn bọn hắn ra cửa.

Phủ đệ Tư Đồ thế gia. Truyện Tiên Hiệp - .com

Tư Đồ Nghiệp đang ôm mỹ thiếp ngủ rất thoải mái, một trận tiếng gõ cửa táo cửa rất gấp gáp vang lên, làm hắn bừng tỉnh, hắn xoay người ngồi ở mép giường gầm lên: "Chuyện gì, canh ba nửa đêm dám đánh thức ta!" Lão quản gia khò khò thở nói: "Lão gia, Tam thiếu gia bị người ta giết... Mau đến xem đi!"

Tư Đồ Nghiệp lỗ tai "vù vù" choáng váng, cả quần áo cũng không kịp mặc, mở cửa nắm lấy áo tên quản gia, quát: "Người vừa nói cái gì?" Quản gia bị hắn dọa, nom nớp lo sợ run giọng nói: "Tam thiếu gia bị Thiếu chủ Vạn Lý Minh giết chết rồi, thi thể hiện đặt ở trong đại viện... Nhị thiếu gia đã ở..."

Tư Đồ Nghiệp ném hắn ra ngoài bậc thang, trong mắt phun ra hoa lửa, quát: "Đưa ta đi xem, Tinh nhi, Tinh nhi, hài tử thông minh như vậy sao lại chết, đi nhanh lên một chút, nhất định sẽ không chết, nếu phát hiện người gạt ta, ta liền lột da người..."

Trong đại viện, khung cảnh thật bi thảm, hộ vệ theo Tư Đồ Tinh đi ra ngoài, quỳ gối bên cạnh thi thể, Tư Đồ Tinh có hơn mười một tiểu thiếp, bò trên thân hắn, liều mạng khóc lớn, tiếng khóc truyền ra thật xa, chỉ là không dám nhìn tình cảnh thê thảm thất khiếu đổ máu của hắn, run run cầm lấy khăn tay lau mặt...

Tư Đồ Bằng đứng ở một bên, trên mặt lộ vẻ bi thương, huynh đệ ba người, hắn cùng lão Đại bất hòa, thậm chí có chút đố kỵ cừu, chỉ duy với lão tam Tư Đồ Tinh có chút cảm tình, bây giờ hắn đã chết, dù sao cũng là huynh đệ một thời gian dài, khóe mắt lưu chút tàn lệ, thấy Tư Đồ Nghiệp chạy tới, lớn tiếng khóc rống: "Cha, Tam đệ... Ôi, người tới xem đi, chết thật hào bi thảm!"

Tư Đồ Nghiệp đá văng đám thiếp thất chặn đường, bỏ nhào vào Tư Đồ Tinh trước, thấy ánh mắt hắn vẫn trừng, còn chưa khép lại, trong tai, khóe mắt, lỗ mũi, trong miệng, đều có tử huyết tràn ra, chết vô cùng bi thảm, hắn chảy ra chút nước mắt, giúp con vuốt mắt, ngừng đầu quát lớn làm đám hộ vệ run lấy báy: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói rõ chi tiết cho ta, nếu như có lừa gạt, nhất định diệt thập tộc bọn người!"

Hộ vệ một năm một mười đem sự tình trải qua nói một lần, bọn họ cũng không biết bên trong khuê phòng Kim Diệp phát sinh chuyện gì, chỉ phán đoán, hơn nữa vì muốn thoát tội, nhất trí cho rằng, là Mã Diệc Phô giết Tư Đồ Tinh.

Bên này mới vừa nói xong, từ ngoài phủ truyền đến tiếng đánh nhau ồn ào, Mã Vạn Lý giận bừng bừng xông vào, hai mắt đỏ như máu tiến đến: "Tư Đồ

Nghiep, trả mạng cho ta!"

Tur Đồ Nghiệp quát: "Hồn trưởng, ngươi tới thật đúng lúc, ta cũng đang muốn đi tìm ngươi, nhìn Tinh nhi chết thật bi thảm!"

"Rõ ràng là Tur Đồ Tinh ra tay trước, sau đó Phở nhân mới đá hấn, nếu Phở nhân đá hấn trước, Phở nhân sẽ không sẽ bị hấn đâm chết!" Người của Vạn Lý Minh đã nâng thi thể Mã Diệc Phở lên, hấn tiếp tục nói: "Nhìn thi biết, trong lúc con ta không hề phòng bị, một kiếm xuyên tim, lại nhìn về mặt Phở nhân, kinh ngạc, khó hiểu, khuê nô(tức giận)... Mấy ngày trước bởi vì Phở nhân đánh Tur Đồ Tinh, ngươi đã phái người trách mắng ta, hôm nay nhất định là Tur Đồ tinh trả thù Phở nhân, mới giết chết hấn, a~ ta chỉ có một đứa con a, Tur Đồ Nghiệp, ngươi còn muốn ta như thế nào?"

Tur Đồ Nghiệp nhìn thấy thi thể Mã Diệc Phở, thay đổi thái độ, trầm nghĩ: "Chiếu theo tình thế trước mắt mà thấy, thật sự là Tinh nhi ra kiếm trước, sau đó mới bị Mã Diệc Phở sắp chết phản phác, đá trúng hạ âm mà mất mạng, ôi, đại sự sau này, còn phải dựa vào lực lượng Vạn Lý Minh tại giang hồ, nên làm sao với hấn mới tốt đây?" Quay đầu thấy Tur Đồ Bằng ở bên cạnh, nói: "Bằng nhân a, ngươi nói việc này nên giải quyết như thế nào?"

Tur Đồ Bằng đã xem xét miệng vết thương trên thi thể Mã Diệc Phở, quả thật giống như phỏng đoán của mọi, lại nghe Tur Đồ Nghiệp hỏi mình nên giải quyết ra sao, đệ nhất cần xét đến ích lợi của gia tộc, nói: "Bọn họ hai người chỉ là tranh đoạt nữ nhân, mà bây giờ đều cũng song song bị mất mạng, chúng ta hai nhà không thể vì thế mà tổn thương hòa khí, để cho người khác cười chê, ta thấy việc này hay là để càng ít người ngoài biết càng tốt, không bằng cứ như vậy coi như xong!"

Mã Vạn Lý quát: "Chẳng lẽ con ta chết, như vậy quên đi sao, ta chỉ có một đứa con, không để cho ta mạch đoạn tuyệt(mất người nối dõi) ngươi mới cao hứng sao?"

Tur Đồ Bằng nói: "Diệc Phở huynh chết, ta cũng rất buồn, mọi chuyện đều do con ả Kim Diệp phu nhân dâm dăng kia gây ra, Mã minh chủ nếu tâm hận nan giải, không bằng giết nàng để tế Diệc Phở huynh..."

Kim Diệp? Mã Vạn Lý cắn chặt môi, hàm răng nghiến lại: "Hừ, ta khẳng định không tha cho nàng, bất quá cái chết của Diệc Phở cùng nàng không có quan hệ nhiều lắm, kinh phí tu phục Vạn Lý Minh tổng bộ còn chưa có đủ..."

Tur Đồ Bằng gật mình nói tiếp: "Ôi, chuyện này không thành vấn đề, cứ việc vào trường phòng của ta lấy một trăm vạn lượng bạc, đại biểu lời xin lỗi của Tur Đồ gia, nơi này nói chuyện không tiện, có việc chúng ta nói chuyện riêng sau, ngươi trước dẫn thủ hạ trở về đi, chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm với ngươi."

Mã Vạn Lý bị thán một tiếng, ra lệnh thủ hạ, khiêng thi thể Mã Diệc Phở rời đi, tập tễnh rời khỏi Tur Đồ thế gia, cúi đầu ai oán: "Hừ, Tur Đồ Nghiệp, Tur Đồ Bằng! Ta Mã Vạn Lý sẽ không để yên cho các ngươi, cứ chờ mà xem, cho các ngươi đẹp mặt!"

Tur Đồ Nghiệp chờ Mã Vạn Lý đi rồi, mới nói: "Bằng nhân, ngươi như thế nào bảo hấn ra tay với Kim Diệp phu nhân, trưởng huynh của Kim Diệp là Kim Thạch nắm giữ mười vạn trọng binh, cũng không phải dễ đối phó, hấn đối với Tur Đồ gia chúng ta có rất nhiều thành kiến, nếu động tới Kim Thạch, có lẽ rất khó giải quyết!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Cảnh Minh

Tur Đồ Tinh cười nói: "Phụ thân yên tâm, theo thủ hạ báo lại, Kim Thạch vì muốn tế bái tổ tiên, đang trên đường quay về hoàng thành, Mã Vạn Lý nếu thực đến đó trên chóc Kim Diệp, đến lúc đó chúng ta ra lại mặt hòa giải, Kim Thạch chẳng phải tâm tồn cảm kích chúng ta sao, nếu Mã Vạn Lý cùng Kim gia kết thù, hoặc là bị Kim Thạch giết chết, chúng ta vừa lúc lại trọng tuyển cơ sở ngầm trong chốn giang hồ đích một người để thay thế Mã Vạn Lý, không phải rất tốt sao, phụ thân cũng không nói, Mã Vạn Lý có chút không nghe lời, hơn nữa càng ngày càng xuẩn ngốc!"

"Hắc hắc, cũng là Bằng nhân thông minh, ôi, nếu đại ca ngươi có một nửa tài trí của ngươi, ta cũng không u sầu rồi, hảo hảo đem Tinh nhi an táng, Mã Diệc Phở, Mã Vạn Lý, hừ, thống thống đáng chết! Ta mệt mỏi rồi, Bằng nhân an bài này hết thấy đi!" Tur Đồ Nghiệp lắc đầu thở dài, quay về phòng ngủ khi ánh rạng đông bừng xuống.

Kim Diệp phủ.

Hộ vệ canh cửa đang say giấc nồng, triều dương đỏ hồng lặng lẽ nhảy ra bình địa, trong miệng hấn không dứt mắng chửi đồng liêu đến thay ca chậm, mi mắt khép hờ, lại gặp một cái thật dài, còn chưa trọn mắt, đã thấy bị một đám người đàng đàng sát khí vây quanh, kinh sợ nói: "Các ngươi là người phương nào, dám vây nháo Kim Diệp nhất phẩm phu nhân phủ, còn không mau cút đi!"

Mã Vạn Lý quát: "Còn không mau kêu Kim Điệp ra nhận tội, con ta vì nàng mà chết, hôm nay nàng nếu không cho đập đầu nhận tội, ta không hùi nơi này không được, mẹ nó, trừng mắt nhìn ta làm gì, còn không mau đi!"

Hộ vệ canh cửa bị hấn một cước đá ra thật xa, té lộn nhào hô người ra, trong lúc nhất thời, từ nội phủ chạy hơn trăm hộ vệ, ngăn mấy người Vạn Lý Minh, Viên Hôi tại Mã Vạn Lý bên người nói: "Minh chủ, Kim gia có lẽ không dễ chọc, hơn nữa việc này cùng Kim Điệp cũng không có quan hệ trực tiếp, có lẽ quân đội trong triều sẽ can thiệp, xin minh chủ nghĩ lại..."

Mã Vạn Lý bất mãn hừ lạnh một tiếng, nói: "Tư Đồ gia chúng ta không thể trêu vào, chẳng lẽ cả một dâm phụ cũng không thể trêu vào sao, không để nàng đập đầu nhận tội, con ta chết chẳng phải là rất oan hay sao, Kim Thạch mặc dù tay cầm trọng binh, nhưng hấn xa tận biên ải tây bắc, chờ hấn thật sự trở về, chẳng lẽ có dũng khí mang theo mười vạn trọng binh, bao vây tiêu diệt Vạn Lý Minh sao, Tư Đồ Nghiệp sẽ không để hấn đánh vào, hừ, coi là hù dọa nàng một chút, xem như xả giận cho con ta."

Dẫn đầu thủ lĩnh hộ vệ quát: "Mã minh chủ, nguyên do chân tướng sự tình, ta nghĩ người cũng đã biết rõ ràng, đừng để huynh đệ chúng ta khó xử, xin người tự trọng, không nên quấy rối ở đây."

"Hừ, để người khó xử đã sao, Tư Đồ Tinh con ta cũng chết ở chỗ này, chẳng lẽ phải quên như vậy sao, hôm nay ta đại biểu cho Tư Đồ thế gia cùng Vạn Lý Minh cộng đồng đến bắt dâm phụ Kim Điệp nhận tội, các người mau mau tránh ra, bằng không, đừng trách lão phu không khách khí!"

Trên trăm hộ vệ nhất tề rút đao, đầu lĩnh hộ vệ lạnh giọng quát: "Mặc kệ người là Tư Đồ thế gia, hay là Vạn Lý Minh, nhưng nơi này là Kim phủ, muốn làm loạn ở đây, hỏi đao của các huynh đệ trước, lên!"

Mã Vạn Lý mang theo sáu bảy mươi tên đều là hảo thủ mới quay về tổng đàn, cùng hộ vệ chiến đấu, cũng có hơn mười cá nhân nhìn thấy thi thể Mã Diệc Phổ, võ công hộ vệ môn không bằng Vạn Lý Minh, vừa đánh nhau, liền liên tục bại lui, hộ vệ thủ lĩnh hô lớn ở bên cạnh: "Minh la(gỗ chiêng) cầu cứu, mau, hướng Thành phòng ngự quân cầu cứu!"

Mã Vạn Lý cười lạnh: "Thành phòng ngự quân do Tư Đồ thế gia khống chế, tại thành phòng ngự quân hoàng thành, chưa từng ngăn cản qua người Vạn Lý Minh!"

Chiêng trống gỗ vang, tín hiệu cầu cứu khẩn cấp truyền khắp cả hoàng thành, có vài đội thành vệ tuần tra tại phụ cận, sau khi nghe được tín hiệu vội vàng đuổi tới, nhưng bắt gặp là người Vạn Lý Minh, quay đầu bước đi, không xem đánh nhau...

Mộc tướng quân phủ.

Nhạc Nhạc từ bức độc thức tỉnh lại, mở to mắt, liền thấy được từ sam cô nương ngồi ở bên giường, nàng đang ngồi ngủ gật, khuôn mặt tú lệ, khuôn mặt đẹp như tranh đây một môi, Nhạc Nhạc nắm nhẹ bàn tay nhỏ bé trắng ấm của nàng, nói: "Nàng đang theo dõi ta?" Từ sam cô nương đột nhiên phát giác cánh tay nhỏ bé bị người ta cầm lấy, nao nao, nhưng không giãy dụa, ôn nhu nói: "Ta, ta ngủ không được, ngồi ở nơi này!"

"Nàng tên là gì?"

"Giản Phi Phi!"

"Ha ha, chuyện ngày hôm qua ta hỏi nàng, nàng còn chưa trả lời?"

"A?" Giản Phi Phi ngậy người một chút, hai gò má ửng hồng: "Ta quên vấn đề gì rồi... Ta, ta đi tìm Xảo Xảo tỷ, nói với nàng người đã tỉnh dậy!" Giản Phi Phi nói xong, chạy ra khỏi phòng.

Nhạc Nhạc thầm cười trộm, lười biếng nâng thất lưng lên, thầm nghĩ: "Thật tốt được nàng đỡ lấy, thân thể của nàng thật là mềm mại, ôi, một đêm không trở về, bọn Kì Kì chắc rất sốt ruột, ta phải mau mau trở về!" Hấn nghĩ đến đây, liền cầm lấy Truy Tâm Kiếm đang đặt ở bên giường, ra khỏi cửa phòng, bỗng dừng phải một nha hoàn, nha hoàn kia bị Nhạc Nhạc đụng phải, xấu hổ kêu một tiếng nói: "À, công tử, phu nhân mời người tới hoa viên, nô tỳ xin dẫn đường cho công tử!"

Nhạc Nhạc thấy nàng xấu hổ thật đáng yêu, trêu ghẹo nói: "Nha đầu thật xinh đẹp, nàng tên là gì?"

Nha đầu kia càng thẹn thùng, thiếu chút nữa quên mất đường đi, nhỏ giọng trả lời: "Nô tỳ kêu là Lục Châu, vốn là thiếp thân nha hoàn của phu nhân."

"Úc? Vậy nàng biết Xảo Xảo là ai chăng?"

"Lục Châu đương nhiên biết, đó là khuê danh(tên riêng) của phu nhân, phu nhân vốn họ Tô.... vốn kinh doanh khách sạn, sau phu nhân xuất giá nhập vào Mộc gia.... Phu nhân vẫn khiết thân tự hào, thập phần lãnh thanh, nếu công tử..."

Nhạc Nhạc cái trán đỏ mồ hôi, thầm nghĩ: "Nếu muốn một nữ nhân giữ bí mật, so với bắt một con gà mái du thủy còn khó hơn, nha đầu kia thiếu chút nữa nói cho ta biết Tô Xảo Xảo hôm nay mặc nội y màu gì rồi....". Vội ho một tiếng nói: "Ôi, Lục Châu nói cho ta biết rõ chân tướng, một nhọc nàng rồi, phải, từ vị thơm quá..."

"Vâng, hồ nước này chuyên môn tồn phóng ra bách thảo nhưỡng(rượu Bách Thảo) dụng, đây nước còn có trần nhưỡng(rượu vang) hơn ba mươi năm, đó là khi lão gia còn sống nhưỡng tạo, Lục Châu mặc dù không hiểu rượu, nhưng... những loại rượu nhiều năm này, đều làm cho người ta say mê."

Mộc phu nhân cùng Giản Phi Phi ngồi ở trên ghế cạnh hồ nước, thấy Nhạc Nhạc đi tới, hai người đều đứng dậy nghênh đón, Mộc phu nhân lãnh mặc

hoàng la sam(áo màu vàng nhạt), đang tô lông mày, mái tóc đen như lưu vân, kim phượng sai(thoa cài tóc) đơn giản nghiêng xuyên vào mái tóc, hoa mỹ đậm nhả, không còn chật vật như đêm qua, nàng khẽ cười nói: "Vương công tử, thân thể đỡ rồi sao?" Nhạc Nhạc lại cười nói: "Phu nhân hôm nay thật đẹp, tư vị trên thân lại ngửi không ra, thật sự là kỳ quái ời!"

Một phu nhân xấu hổ, cười yếu ớt nói: "Có tư vị người cũng cười nhân gia, không tư vị người cũng cười nhân gia, rốt cuộc muốn ta thế nào, mới không trêu ghẹo ta đây!" Loại khẩu khí làm nũng này, làm mọi người nghe được i ngẩn ngơ, Lục Châu mở to hai mắt nhìn, le lưỡi, không dám nói câu nào, đáy lòng lại kinh ngạc muốn chết.

Giản Phi Phi thấy rất lạ, trêu đùa: "Xảo xảo tỷ hôm nay...."

Nhạc Nhạc đột nhiên nghe được tiếng la hét kêu cứu cấp bách, nghi hoặc nói: "Mới sáng sớm như thế này sao lại có tiếng kêu cứu, phương hướng này là.... Kim Diệp phủ!" Tưởng tượng đến đêm qua dùng Nhiếp Hôn Thuật giết hai người, liền hiểu được khẳng định có quan hệ với việc này, nghĩ tới Kim Diệp cũng không có võ công, hơn nữa hộ vệ nội phủ võ công bình thường, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trong lòng mình có lẽ khó an, vội la lên: "Ta đi xem..."

Dứt lời không để ý tới ba người đang kinh dị, phi thân phóng ra ngoài tường, thẳng đến Kim Diệp phủ. Đọc Truyện Online Tại <http://.com>

Kim phủ hộ vệ võ công không cao, trước cao thủ Vạn Lý Minh, qua không được mấy chiêu, đã bị điểm huyết, ném ở một bên. Người Vạn Lý Minh xuống tay đã vô cùng có chừng mực, chỉ là làm cho bọn họ không thể phản kháng, cũng không trọng thương từ vong người.

Kim Diệp tức giận sắc mặt tái nhợt, thấy thủ hạ hộ vệ đã mất năng lực phòng vệ, mang theo hai thiếp thân nha hoàn, đi ra nội viện, hộ vệ đầu lĩnh thấy Kim Diệp từ nội viện đi ra, vội vàng nói: "Phu nhân, tiểu nhân vô năng, khiến phu nhân bị sợ hãi, xin phu nhân an tâm tránh ở bên trong phòng, nơi này hãy giao cho chúng ta."

Kim Diệp cười khỏ nói: "Chu hộ vệ không cần cậy mạnh, chúng ta chỉ còn lại có hơn mười hộ vệ, hơn mười người sao đâu lại? Để ta tới xem Mã Vạn Lý đến tốt cũng muốn làm gì?" Chu hộ vệ thân sắc âm trầm, nói: "Phu nhân, Mã Vạn Lý cần người hướng con hấn đập đầu tạ tội, nhục nhã như vậy ai có thể chịu được..."

"A..." Kim Diệp thân sắc rùng mình: "Vạn Lý Minh cũng quá làm càn rồi, cư nhiên có dũng khí càn rỡ với Kim phủ ta như vậy!"

"Phu nhân yên tâm, dù có liều tánh mạng bọn tại hạ, cũng sẽ bảo vệ phu nhân, bằng không sẽ phụ sự ủy thác của Kim tướng quân!"

"Ồi, nếu đại ca của ta ở đây thì tốt rồi!" Kim Diệp sâu kín thờ dài.

"À dams phụ, còn không ra đập đầu tạ tội, nếu làm ta nóng nảy sẽ lột sạch quần áo người đem ra dạo phố!" Mã Vạn Lý nhìn thấy Kim Diệp đi ra, nhin không được giận dữ hết.

"Làm càn, dams nhục mạ đương triều nhất phẩm phu nhân như thế, quan phủ sẽ không bỏ qua các người đích!" Chu hộ vệ quát lớn, chỉ là thanh âm lại không một chút lo lắng.

"Ha ha ha, Vạn Lý Minh tại hoàng thành còn sợ ai chứ, có tên quan nào có dũng khí bắt ta? Viên Hôi, Bảo Phụng, đem tiện nữ này ra bên ngoài, trói lên linh xa của con ta, để cho mọi người trong hoàng thành nhìn, xem tiện nhân này như thế nào hại chết con ta cùng Tư Đồ thế gia Tam công tử..." Mã Vạn Lý trong lòng tuyệt không chút hồ đồ, hấn làm loạn như vậy, chủ yếu là muốn đem Kim gia cùng Tư Đồ thế gia kết thù, sau đó hấn phóng ra tin tức, nói hết thấy đều là do Tư Đồ Nghiệp âm thầm sai khiến. Trong lòng hừ lạnh nói: "Hừ, hay cho một tên Tư Đồ nghiệp, hại chết con trai duy nhất của ta, ta muốn cho người hối hận, ta muốn cho người thất bại, người không phải muốn cướp lấy thiên hạ sao, hắc hắc, ta sẽ không để người hài lòng như ý. Mẹ nó, Tư Đồ Bằng tiểu tạp chủng, cư nhiên muốn xếp đặt hại ta, hắc hắc, đừng cho là ta không biết người muốn thế nào..."

Kim Diệp thấy mấy hộ vệ bên người đang ở khổ chiến, chỉ còn hai nha hoàn run run che ở trước người nàng, Kim Diệp khẽ cắn môi trước, lạnh nhìn Bảo Phụng, nói: "Người cũng muốn bắt ta sao?" Bảo Phụng mấy ngày trước từng cùng Kim Diệp mây mưa, nhưng đại cục trước mặt, hấn sắc mặt không thay đổi cười nói: "Kim phu nhân a, mình chủ chúng ta chỉ muốn người nhận tội, cũng không muốn muốn đả thương người, hắc hắc, người hay là theo chúng ta phối hợp một chút, miễn cho da thịt chịu khổ, nếu da thịt bóng loáng trắng nõn của người vẽ vài vết sẹo, ta nhìn thấy sẽ rất đau..."

"Hèn hạ! Ta lúc trước như thế nào chọn người, đồ vô si!" Kim Diệp tức giận thân thể mềm mại khẽ run, không ngừng hối hận dĩ vãng chuyện xưa, dams nam tử mặt phẫn, tất cả đều là hạng người nhất gan tâm khẩu bất nhất, tại thời điểm máu chốt, đều không để ý chuyện tình đồng sàng,

"Kéo nàng ra ngoài!"

Bảo Phụng thân thủ đỡ nàng, Kim Diệp phần nộ quát: "Không được đụng ta! Ta sẽ tự đi!"

Chu hộ vệ thấy Kim Diệp bị mang đi, nhưng lại bất lực, bi quát: "Phu nhân, tiểu nhân vô năng, a." Hấn nổi giận, nắm trường kiếm của đối thủ, trường kiếm xuyên qua bụng, trước bụng dán chuỗi kiếm, người kia sử kiếm không nghĩ tới hấn làm như vậy, còn chưa tới kịp phản ứng, đột giác ngực mát lạnh, đao Chu hộ vệ đã đâm xuyên qua ngực hấn, hai người đồng quy vu tận(cùng chết một chỗ), chết đi đã lâu, còn đang đứng, trừng mắt nhìn hướng Kim Diệp rời đi.

Kim Diệp liếc mắt nhìn lại hấn, trong mắt mang lệ, lắc đầu khổ than, thâm than chính mình phú quý vinh hoa, chưa từng nghĩ sẽ có hôm nay, cư nhiên bị một môn phái giang hồ si nhục, vương pháp ở đâu? Chẳng lẽ đường đường hoàng thành, mấy vạn hoàng gia vệ binh, lại bị Tư Đồ thế gia một tay che trời, lại không người dám quản Vạn Lý Minh sao? Trong lòng bi đồng hồ: "Đại ca, người ở đâu, người có biết muối muối đang bị người khác khi dễ không? Người ở trước mộ đa nương(cha mẹ), nói cần chiếu cố ta, bảo vệ ta... Tiên phu kia vô dụng của ta coi như xong rồi... Còn có ai có thể cứu ta đây?"

Vương Nhạc Nhạc? Hắn sẽ đến sao? Nhưng hắn một người sao địch nổi Vạn Lý Minh, hắn sẽ vì ta đắc tội Tư Đồ thế gia, cùng Vạn Lý Minh sao?"

Chúng nhân Vạn Lý Minh, tà cười đắc ý nhìn chằm chằm Kim Điệp, ánh mắt không ngừng quét nhìn nữ phong cương to nàng cùng phi mông giấy dựa, nếu trước kia, Kim Điệp sẽ lại đắc ý dùng mũi nhọn khiêu khích bọn họ, nhưng bây giờ nàng hận chết nam nhân, hận chết đám nam nhân vô tình vô nghĩa...

Ngoài phủ, cánh cửa phủ sớm đã bị hàng trăm người ham náo nhiệt vây quanh, cách thật xa, đối với lính xa của Mã Diệc Phổ cùng Kim Điệp quần áo không tề chỉ chi trò trò, nụ cười đậm đàng quá tiêu thấp giọng bình luận. Đem sự tình nháo loạn như vậy phóng đại, đúng là hiệu quả Mã Vạn Lý muốn có, hắn dùng vèmặt âm trầm, đối với Kim Điệp quát: "Đâm phụ, còn không quỳ xuống đất dập đầu nhận tội cho ta!"

Kim Điệp mặc dù sợ hãi, nhưng đối với lời buộc tội này, cực kỳ không phục, âm thanh lạnh lùng nói: "Mã minh chủ, lệnh lang chết, xác thực không liên quan gì ta, không cần khinh người quá đáng, ca ca ta nếu biết việc này, chắc chắn giúp ta xả giận."

Bạn đang đọc truyện *Ngư Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Phục Cừu

*Mã Vạn Lý cuồng vọng cười to nói: "Hừ, Kim Thạch được bao tuổi, trong mắt Tư Đồ thế gia cùng Vạn Lý Minh, hắn bất quá chỉ một mớ phụ (kẻ lỗ mãng) mang binh, người có biết Thành phòng ngự Quân vì cái gì không đến giúp người, hắc hắc, bởi vì thành phòng ngự quân chỉ nghe mệnh lệnh Tư Đồ thế gia..." Hắn đi đến trước Kim Điệp, cao giọng nói: "Nói thật cho người biết, ta nhận mệnh lệnh của Tư Đồ Nghiệp, mới đến hạ nhục người, hắc hắc, ngoan ngoãn nghe lời, bằng không ta sẽ cho người càng khó xem..." Không để ý tới ánh mắt kinh sợ của Kim Điệp, túm lấy tóc nàng, quát: "Còn không quỳ xuống nhận tội!" Hai nha hoàn của Kim Điệp khóc hô hướng về phía Mã Vạn Lý: "Buông ra, buông phụ nhân nhà ta ra!"

Kim Điệp chịu đựng đau nhức, trừng mắt nhìn Mã Vạn Lý nói: "Ca ca ta sẽ không bỏ qua cho người, ta không quỳ..."

Mã Vạn Lý phẫn nộ quát: "Tiện nhân, không biết trên dưới, ta trước dạy người quy tắc..." Nói rồi, hắn giơ bàn tay phải lên, hung hăng tát lên mặt bên trái của Kim Điệp, Kim Điệp sợ hãi nhắm mắt lại, khóe mắt chảy ra một hàng thanh lệ bất lực

Kim Điệp đang chờ cái tát sắp giáng tới, đôi mắt nhắm lại đột ngột phát giác bạch quang bức người, đích bàn tay khổng lồ đã rời đi xa mái tóc đen, thân thể bị người ôm lấy, bay nhẹ trên không, nàng sợ hãi ý thức ôm chặt lấy thắt lưng người kia, dán mặt vào ngực hắn, người khí tức nam tính hắn như xạ như lan, cảm thấy hảo ảm áp hảo an toàn, ôm hắn, tựa như ôm cả thế giới, bởi vì có hắn thì có hết thảy.

"Nhạc Nhạc? Chẳng thật sự tới cứu ta, ô ô, bọn họ đều khi dễ ta, không ai quản ta nữa, nghĩ không ai cứu ta nữa... Ngày hôm qua sau khi chàng đi, ta đã nghĩ kỹ rồi, ta nguyện ý làm nữ nhân của chàng, chỉ làm nữ nhân của một mình chàng... Ô ô, ôm chặt lấy ta, ta rất sợ hãi!" Kim Điệp trợn mắt, sau khi thấy nam tử đang ôm nàng chính là Nhạc Nhạc, rốt cuộc nhìn không được ủy khuất đầy bụng, cánh tay phản quán lên cổ hắn, thống khoái khóc lớn.

Nhạc Nhạc có thể cảm giác được nàng đau khổ, kích động, ái ý cùng kiên định, căng căng chế trụ phong yêu của nàng, đôi môi tiến đến bên tai nàng, ôn nhu nói: "Điệp nhân không cần sợ hãi, làm nữ nhân của ta, ta sẽ bảo vệ nàng, dùng sinh mệnh của ta, dùng hết thảy của ta, đến bảo vệ nàng, có ta ở đây, ai cũng không thể khi dễ nàng!"

Hai thiếp thân nha hoàn của Kim Điệp thấy nàng được Nhạc Nhạc cứu đi, liền cao hứng chạy tới kêu: "Phu nhân, phu nhân, Vương công tử đến rồi, người không cần sợ hãi! Công tử sẽ bảo vệ chúng ta!"

Người Xem náo nhiệt "Ông ơng" huyền náo ồn ào, có người ủng hộ Nhạc Nhạc, có mớng hắn không biết sống chết, có người quay về phía Mã Vạn Lý ngao ngao kì quái kêu, cười hắn bị Nhạc Nhạc một kiếm bức lui...

Mã Vạn Lý trong lòng thâm cấp bách "Vương Nhạc Nhạc? Như thế nào lại là hắn! Chẳng lẽ Kim Điệp cũng có một chân cùng hắn (ý nói cũng có quan hệ ân ái)? Lần trước bị hắn náo loạn ở Vạn Lý Minh làm mất hết mặt mũi, nhiệm vụ hôm nay cũng xem như hoàn thành rồi, lần này cũng không thể để hắn tiện nghi, nhất định phải giáo huấn hắn một phen..." Nổi giận mắg: "Vương Nhạc Nhạc, người nhiều lần đối địch với Vạn Lý Minh, sát hại trên trăm huynh đệ Lý Minh ta, vì nể mặt Tiên Vu thế gia, không so đo với người, hôm nay người lại tới đây khiêu khích, ta nếu còn nhẫn nại thêm, người trong giang hồ chắc chắn cười Minh ta nhất gan sợ chuyện, cho nên, hôm nay nhất định phải thảo luận cho rõ."

"Như thế nào thuyết pháp a? Hơn mười một vị chính đạo cao thủ, khi dễ một nữ tử không biết võ công, hôm nay còn có thuyết pháp sao? Cần thảo luận thuyết pháp cũng nên là ta, bởi vì các người thừa dịp ta vắng mặt, khi dễ nữ nhân của ta, khiến nàng kinh sợ, lại phải chịu nỗi khổ da thịt... Trừng cái gì trừng, chẳng lẽ ta nói oan sao, thời điểm ta tới đây người còn dùng tay túm tóc Kim Điệp, chẳng lẽ còn muốn chửi? quần chúng chung quanh đều có thể làm chứng, có phải không a?"

Người xem náo nhiệt cực kỳ phối hợp, cười hi hi nói: "Đúng vậy, chúng ta làm chứng!" Bình thường bọn họ phải nén giận trước Vạn Lý Minh, gặp cơ hội có thể phát giận, sao có thể không phối hợp.

Mã Vạn Lý mới vừa chịu nỗi đau mất con, lại có nợ cũ với Nhạc Nhạc, nghe hắn bịa chuyện cứng cỏi, trong cơn giận dữ, quát: "Lão phu kéo tóc nàng thì đã làm sao..."

"Thấy chưa, ta không có oan uổng người, chính mình thừa nhận là tốt rồi. Khụ khụ, người đã nhận sai, mau hướng người ta nhận tội, đi tởm, đi tởm, đứng trước Kim Điệp quỳ xuống lạy ba lạy, ta sẽ không truy cứu nữa, quỳ đi!"

Quần chúng vây xem phối hợp so với lần trước còn tốt hơn, cùng kêu lên nói: "Quỳ đi, quỳ đi!"

Kim Điệp thấy Nhạc Nhạc nói chuyện rất thú vị, sớm đã quên đi nỗi sợ hãi vừa rồi, cùng ba nha hoàn cười thành một đoàn, sùng bái ái mộ nhìn chăm chăm Nhạc Nhạc, đôi mắt đẹp trong veo hình như có nồng đậm tình thủy, cuộn cuộn tuôn ra.

Chuyện này chân chính đầu sỏ gây ra là Nhạc Nhạc, thấy Kim Điệp liên lụy chịu khổ, trong lòng có chút áy náy, mặc dù Vạn Lý Minh có gân trăn cao thủ, nhưng hảo thủ chân chính như Trương Mạc Hư, Ba Mộc Đồ, Ngô Thanh cũng không có ở đây, nên cũng yên tâm trêu chọc Mã Vạn Lý một phen.

Mã Vạn Lý tức giận đến mức trán nổi đầy gân xanh, xoay người giao phó với Viên Hôi một tiếng, mới đi hướng Nhạc Nhạc, quát: "Tiểu nhân không biết trời cao đất rộng, để cho lão phu giáo huấn người một chút, dạy người chữ "từ" v viết như thế nào!"

Nhạc Nhạc nhếch môi cười, cười nói "Nguyên lai người biết chữ "từ" viết như thế nào, tốt lắm, hảo hảo!" Nghênh tiếp Mã Vạn Lý nổi giận xông đến, hai người chiến cùng một chỗ, Nhạc Nhạc là lần đầu tiên giao thủ với Mã Vạn Lý, trong lòng thầm giật mình "Giữ cang già cang cay, Xuyên Vân Thối của hắn quả nhiên danh bất hư truyền, mỗi một thói công tới đều có một cô chân khí kỳ quái, tựa hồ có thể xuyên phá hộ thể chân khí, né tránh thật là vất vả!"

Hai người đánh nhau khó phân thắng bại, Xuyên Vân Thối sắc bén hoa tiêu, tại không trung trở mình chuyển đi, dài như cánh của hùng hổ, quái dị nhưng lại linh hoạt dẻo dai, hai chân nhanh như gió lốc, tạt tạt thiểm điện. Nhạc Nhạc lại ứng phó thoải mái tự nhiên, kiếm chiêu không theo lẽ thường, kiếm phong thường từ góc độ không tưởng chui ra, linh hoạt như rắn, mãnh như rồng, nhất chiêu lơ đãng sử xuất lại tiêu sái xinh đẹp, kỳ hoa sắc sỡ tại không trung phóng ra, thân ảnh phiêu dật bình tĩnh...

Nhạc Nhạc đang đánh say mê, thình lình nghe phía sau truyền đến tiếng kêu thảm thiết của nữ tử, nhìn lại, nhất thời tức giận hai mắt muốn nứt ra, một nha hoàn che ở trước người Kim Điệp, sau lưng trúng phải hai tiễn, bạch vũ tiễn vĩ (tiễn lông đuôi trắng) run rẩy, huyết thủy chảy theo đường tiễn, thấm ướt tiễn vĩ (mũi tên), vũ mao bị nhuộm thành màu đỏ, Kim Điệp khóc lớn, ôm lấy nàng, hô: "Tiểu Chiêu, Tiểu Chiêu, người tỉnh tỉnh..."

Nhạc Nhạc mãnh nhất chiêu "Thương ngân", bức lui Mã Vạn Lý, phi thân bắn tới bên cạnh Kim Điệp: "Điệp nhân, sao lại thế này?"

Kim Điệp nhẹ ôm lấy đầu Tiểu Chiêu, khóc ròng nói: "Nàng thay ta chặn tiễn, bọn họ muốn giết chết ta... Là kẻ kia dùng tên bắn người..." Nàng oán hận chỉ vào Viên Hôi, Nhạc Nhạc thuận theo tay nàng chỉ, thấy được Viên Hôi sắc mặt tái nhợt, đang muốn trốn phía sau người khác, Nhạc Nhạc hung hăng trừng nhìn hắn, liếc mắt kia chứa hận ý sâu đậm, trong đó còn có cừu hận của sự phụ hận Hoa Thiết Thương...

"Công... công tử, chàng có thể hôn ta một cái không, Tiểu Chiêu rất thích chàng ôi, từ đệ nhất nhìn thấy chàng... Ta nghĩ không xứng ở cùng công tử một chỗ, không dám nghĩ..."

Nhạc Nhạc tâm nhẹ run rẩy một chút, thương tiếc nhìn thấy sinh mệnh Tiểu Chiêu đang sắp mất, ôm nàng vào trong ngực, an ủi nói: "Tiểu Chiêu xinh đẹp như vậy, ta rất thích, là ta không bảo vệ tốt các người, thực xin lỗi..."

Kim Điệp ở bên vội vàng thúc dục nói: "Nhạc lang, mau hôn nàng đi, Tiểu Chiêu sắp không được rồi, ô ô, Tiểu Chiêu..." Nha hoàn Tiểu Sở bên cạnh Kim Điệp cũng i ôi, nhẹ nhàng rơi lệ, chăm chú nhìn vào Tiểu Chiêu.

Tiểu Chiêu đôi môi trắng bệch có chút rung động, tựa như đang dính sát nhau, Nhạc Nhạc hiểu được tâm ý của hắn, khẽ vuốt lên mái tóc rối bời của nàng, ôn nhu hôn lên đôi môi bạc bạc lạnh như băng, Tiểu Chiêu dùng hết khí lực cuối cùng, một tay quấn trên cổ Nhạc Nhạc, đột nhiên một trận thờ gấp gáp, kịch liệt ho dữ dội, Nhạc Nhạc ôm nàng ôm càng chặt, nhẹ nhàng dùng ống tay áo lau đi máu tươi nàng chảy ra, nhìn thấy Tiểu Chiêu mang theo nụ cười mà đi, tâm Nhạc Nhạc, có loại cảm giác nứt ra, tựa như đêm đó hòa thiêu Vạn Lý Minh... Hắn nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, lạnh lùng đứng ở Viên Hôi, Viên Hôi bị ánh mắt hắn nhìn chăm chú khiến toàn thân phát lạnh, ánh mắt này giống đã thấy qua ở nơi nào rồi... Hắn vỗ đầu, thầm nghĩ: "A! Hắn là thiếu niên cứu Hoa Thiết Thương..." Ngón tay hắn chỉ vào Nhạc Nhạc, há to miệng định nói.

Nhạc Nhạc đôi mắt đỏ rực, nhe răng cười nhìn về mặt sợ hãi của Viên Hôi, hắn bỗng dừng thét dài trùng thiên, bay lên không trung mấy trượng, lồng khí hộ thể màu vàng nhạt càng biến càng dày đặc, càng đôi càng nhỏ, cuối cùng lồng khí màu hồng nhạt nhỏ dần biến thành Truy Tâm Kiếm, Nhạc Nhạc cũng không thấy, bay tại không trung chỉ có một thanh kiếm, mang theo kiếm khí màu hồng nhạt càng dày đặc, như một xích long bay vội tới, bắn về phía Viên Hôi. Những người có kiến thức đại kinh thất sắc, thất thanh thét to: "Thân kiếm hợp nhất?" xích long kia kéo cái đuôi màu đỏ thật dài, thân tình cao ngạo vô cùng, lại vừa như lời thề kiên định không hối hận, loại khí phách không đạt mục, chết không bỏ qua, kích động đánh trống ngực! Hồng long trong nháy mắt trước sự kinh ngạc của mọi người, đã chui vào trái tim Viên Hôi đích, nhập vào cơ thể, trong nháy mắt, sinh tử đã định, trong nháy mắt quyết định vĩnh viễn.

Nhạc Nhạc xuyên qua Viên Hôi cũng không dừng lại, tiếp tục bay vút, lại xuyên qua mười ba tên cao thủ Vạn Lý Minh, mới dừng lại thân hình, rơi xuống chính giữa bọn Vạn Lý Minh, hắn bị rỗng một tiếng "Tan nát cõi lòng!". Truy Tâm Kiếm trong tay vũ ra một bức đồ án, như hắc sắc mẩn côi méo mó, chỉ là cánh hoa có rất nhiều mật, hoa kia đang run run rẩy, nhảy lên, không giống hoa, mà giống một trái tim, trái tim rách nát loang lổ, bức đồ án này chỉ chột lóe, nhưng lại khắc sâu trong não người, hắc sắc từ khí bị thương, đánh sâu vào tâm mỗi người, hắc khí chỉ có thể làm cho người ta nghĩ đến tử

vong, nghĩ đến... Không kịp nghĩ, kẻ có võ công cao cường bản năng cảm thấy nguy hiểm, vội vã kì quái kêu lên bay ra phía sau, còn chưa bay ra, trái tim kia đã giống lưu ly (thủy tinh) bạo vỡ, phương viên mấy trượng đều bị hắc sắc chết chóc này bao phủ, vạn đóa hắc mang thiểm điện bắn ra, năm sáu mươi người gần Nhạc Nhạc nhất, ngoại trừ mấy người võ công siêu cao đảo tẩu ra ngoài, tất cả tan vụn thành bọt biển, cả kêu cũng không kịp kêu một tiếng, hắc mang không ngừng, tiếp tục bay vụt ra ngoài, tiếng kêu thảm thiết khủng bố chói tai như ốc, cho đến khi hắc mang biến mất...

Tĩnh, tĩnh đến bất ngờ.

Số người Vạn Lý Minh còn sống sót, chỉ còn tám người có hộ thể chân khí, bọn họ đều thối lui phía sau lưng xa bị phá nát của Mã Diệt Phổ, sắc mặt âm đạm biến thành hắc sắc, ngơ ngác nhìn Nhạc Nhạc, nhìn Nhạc Nhạc trụ kiểm cúi đầu suy nghĩ sâu xa, cả thờ cũng không dám thờ lớn, sợ sẽ làm Nhạc Nhạc điên cuồng "Tan nát cõi lòng" nữa...

Đám đông vây xem, đã tĩnh, tĩnh đến mức chân cũng không dám cử động, sương mù hắc sắc từ vong, người chính là ác ma, quần sâu trong linh môn bọn họ, tận đến rất nhiều năm sau, mọi người sợ nhất nghe được Vương Nhạc Nhạc hô to "Tan nát cõi lòng", thanh âm kia chẳng những làm cho người ta tan nát cõi lòng, lại làm cho người ta toàn thân đều vỡ...

Kim Diệp ôm Tiểu Chiêu đã chết, kinh ngạc nhìn Nhạc Nhạc, nói với nha hoàn bên người: "Tiểu Sở, nếu ta chết, Nhạc lang thương tâm phần nộ vì ta như vậy, ta thật hy vọng người chết vừa rồi là ta..."

Tiểu Sở kéo Kim Diệp, vô ý thức ní non nói: "Ta cũng vậy..."

Nhạc Nhạc rốt cục ngừng đầu lên, ác độc nhìn lướt qua tám người Vạn Lý Minh còn sống sót, khóe miệng khẽ nhe răng cười, Mã Vạn Lý trong lòng phát lạnh, trước hết lui ba bước, những người khác đã nhanh chóng lui mấy bước, Bảo Phương mặt tái nhợt, có chút run run lui cuối cùng, vừa rồi một kích kia, đủ để cho hắn lại kinh tỉnh trở lại sau cơn ác mộng. Thời điểm đầu tiên thấy Nhạc Nhạc sử dụng chiêu này, hắn cách rất xa, không chính thức cảm nhận được kì cảnh sợ hãi cùng thống khổ, hôm nay đã đủ để hắn chậm rãi nhận thức rồi.

Nhạc Nhạc cũng không có lại xuất thủ, bởi vì hắn không còn khí lực để xuất thủ nữa, vừa rồi thừa dịp có cảm giác tan nát cõi lòng, mạnh mẽ sử dụng "Tan nát cõi lòng", dồn toàn bộ chân khí trong cơ thể, nhất chiêu dùng hết, thiếu chút nữa bò trên mặt đất, đứng không nổi, nhờ có Truy Tâm Kiếm chống lên mặt đất, mới không bị người khác nhìn ra sơ hở. Nhạc Nhạc dùng mũi kiếm màu đỏ, hất nhẹ mấy tảng đá chặn đường, chậm rãi đi tới chỗ Kim Diệp. Hắn muốn dùng tiếng ồn của kiếm ma sát với mặt đường, để che dấu bộ pháp bất ổn cùng trầm trọng...

Tiếng động chói tai, nghe được ai ai cũng ứa ra mồ hôi lạnh, nhưng lại không ai dám nói lời phản đối, bởi vì Truy Tâm Kiếm kia vẫn âm vang xé gió, sát khí vẫn như cũ, thân kiếm đỏ tươi, tựa hồ vĩnh viễn yêu máu tươi, kẻ nhất gan cả mũi kiếm cũng không dám nhìn... Truyện Tiên Hiệp - .com

Cách Kim Diệp chỉ có hơn mười trượng, Nhạc Nhạc lại đi dị thường cật lực, cái trán đã toát đầy mồ hôi hột, bởi vì đưa lưng về phía bọn Vạn Lý Minh, cho nên không lo lắng bị chúng bắt gặp, mà đám đông vây xem cách hắn tới ba trăm thước, càng khó phát giác, đến lúc tới bên cạnh Kim Diệp, cả kiếm cũng cảm không nổi nữa, âm độc Cửu U chương trong cơ thể mất đi nội lực áp chế, lại chậm rãi tàn khắp tứ chi bách hài (khắp cơ thể)...

Nhạc Nhạc đang lo như thế nào thoát thân, một thanh âm hồng lượng phát hiệu từ sau đám đông vây xem truyền đến: "Adi đà phạt, thí chủ kiếm chiêu quá độc ác, nhất chiêu giết gần trăm người, tâm linh đã nhập ma đạo, ngã phạt từ bi, bản tăng sẽ không ngồi nhìn không quản, xin thí chủ tự phế võ công, bằng không lão nạp chắc chắn vì thế trừ hại, hàng ma vệ đạo!"

Nhạc Nhạc vừa định mở miệng mắng lớn, đột nhiên thấy thanh âm này rất tinh tường thân thiết, lão tăng áo xám nhú mày phiêu rồi liếc mắt, bọc mày râu bạc hết, thân quang nội liễm, ẩn ẩn có nhập vào trần thân Phật Thái Độ, bất quá Nhạc Nhạc lại biết hắn là một đại âm cô, đại thiện từ (đại lừa bịp), bởi vì hắn đúng là cái gì cũng bắt giới Toàn Giới đại sư.

Bên tai nghe được hắn truyền âm: "Hỗn tiểu tử, muốn làm cái gì thì làm, đem chân khí dùng hết sạch, con mẹ ngươi, trên thân ngươi độc còn chưa tiêu trừ sạch, ngươi thật không biết chữ "từ" viết như thế nào, thừa dịp ta nói mấy câu giờ, nhanh chóng khôi phục chân khí..."

Kim Diệp đã cẩn thận phát hiện Nhạc Nhạc sắc mặt không tốt, liền đi lấy hắn, cảm tức nhìn Toàn Giới, nói: "Hoà thượng không biết tình lý, Nhạc lang chỉ giúp ta giết vài tặc nhân không biết vương pháp, ngươi lại trách hắn độc ác, như thế nào giúp bọn cường đạo hung tàn kia..."

Toàn Giới diện mục thần thánh trang nghiêm, cao giọng quát: "Bản tăng chỉ tin vào ánh mắt, nhìn việc không nhìn người, ta chỉ thấy hắn một kiếm giết gần trăm người, nhưng lại không thấy những người đó làm gì hắn, ngươi nói ta nên tin tưởng ai đây?"

Mã Vạn Lý thấy Toàn Giới tiên phong đạo cốt, dung mạo phi phàm, lại nghĩ rằng hắn nhất định là cao tăng hữu đạo, nếu mượn tay hắn, diệt trừ Vương Nhạc Nhạc, thật sự là thiên đại khoái sự (chuyện rất sáng khoái trên đời), vội ho một tiếng, cũng không dám lên trước, nói: "Vị đại sư này nói rất đúng, ta Vạn Lý Minh luôn luôn là bạch đạo kính trọng đại bang đại phái khác, Vương Nhạc Nhạc nhiều lần sát hại đệ tử Minh ta, thật sự làm người khác đau đớn, đáng thương cao thủ bốn phái quá ít, không phải đối thủ của hắn, hôm nay lại bị hắn một kiếm giết trên trăm cao thủ, đáng thương bọn họ trên có cha mẹ, dưới có thể nhi, tiểu ma đầu như hắn vậy nên bị này... Ôi, thỉnh đại sư minh giám, vì võ lâm trừ tai họa này!"

Đám đông vây xem có người nhìn không được hô to: "Hèn hạ, vô sỉ, hạ lưu, dâm tiện, đồ cận bã, tú đẩu...***!"

Mã Vạn Lý giả điên không nghe thấy, chỉ cẩn thận chăm chú nhìn sắc mặt Toàn Giới đại sư, lại nói: "Xem, đám đông chung quanh đang mắng hắn, đủ biết Vương Nhạc Nhạc xấu xa cỡ nào rồi!"

Nhạc Nhạc thiếu chút nữa cười ra tiếng, chỉ nghe Toàn Giới truyền âm nói: "Mẹ nó, lão tử chung quy nghĩ mình da mặt dày nhất, không nghĩ rằng Mã Vạn Lý kĩ nghệ còn cao một hơn bậc, lão tử cuối cùng biết lý do hắn có tên này rồi - da mặt dày ngàn dặm! Đừng có nhìn lại nữa hãy nghe ta nói, đừng thực phụ Kim Diệp bên cạnh ngươi đi, tiểu tử ngươi có song tu công có nữ nhân, còn sợ thương tích bị độc sao? Đừng có then thùng, nhiều người sợ cái

gi! Nói trước, ta chỉ giúp người kéo dài một đoạn thời gian, đến lúc đó bị Mã Vạn Lý vượt qua rồi, ta cũng không thể giúp người, ta còn đang tiếp tục tìm phật tự đường lão đây..."

Kim Điệp đang khiển trách chửi mắng Mã Vạn Lý vô si, đã thấy Nhạc Nhạc đôi môi dán đến bên tai nàng, nhẹ giọng nói: "Điệp nhân, trên thân ta độc đã phát tác, nội lực đã dùng hết, ta nghỉ ngơi cùng nàng hợp thể trị độc, được không?"

Kim Điệp nhẹ nhàng rung mình, sắc mặt ửng đỏ, bất an nói: "Nhiều người như vậy..." Nhưng Nhạc Nhạc mặt chuyển xanh, toàn thân tỏa ra khí âm lãnh nhàn nhạt, khẽ cắn cặp môi thom, kiên định nói: "Àn, Điệp Nhân nghe Nhạc lang, chỉ cần Nhạc lang không có việc gì, dù bị thiên hạ nhạo báng, ta cũng không sợ, nhưng nên làm như thế nào đây?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Phục cừu(1)

Toàn Giới cố ý ngăn trở tầm mắt của Mã Vạn Lý, hồi phục lời nói mới vừa rồi của hắn, nói: "Ồi, thì ra người bị đám đông chửi mắng chính là Vương Nhạc Nhạc, xin hỏi thí chủ họ gì?"

Mã Vạn Lý nghĩ hắn là cao tăng thường khổ tu tại thâm sơn, không biết hắn mình cũng là chuyện bình thường, vội vàng giọng điệu cung kính đáp: "Tại hạ Mã Vạn Lý, mình chủ Vạn Lý Minh, Vạn Lý Minh là chính phái đoàn thể nổi danh hiền hách...."

"Ồi, thất kính thất kính! Thì ra là Mã minh chủ, phật dạy: Gặp người tức là duyên. Ta thấy Mã minh chủ anh khí bất phàm..."

Hai người cứ như người nhà, cộng thêm thói phòng lẫn nhau, trò chuyện tương đối vui vẻ, tạm thời quên đi Nhạc Nhạc...

Kim Điệp nhẹ lau đi nước mắt trên khóe mi, quẹo rừ hé mở đôi mắt, khóe môi nhếch lên vô cùng xinh đẹp xuân tình, một môi nói: "Ta cảm thấy vô cùng thoải mái, như thế nào có việc!" Tiểu Sở khăn trương nhìn chăm chăm hai má Kim Điệp, cả kinh nói: "Phu nhân thay đổi kỳ lạ quá, giống như... giống như đã trẻ thêm mấy tuổi, nếp nhăn trên khóe mắt không còn thấy nữa, làn da càng trở nên mịn màng hơn, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?"

Kim Điệp lười biếng nằm trong lòng Nhạc Nhạc, quẹo rừ cười nói: "Trẻ lại hay không ta không biết, nhưng ta khẳng định sẽ hạnh phúc, hơn nữa hạnh phúc đến chết, ta có thể cảm giác được trái tim của Nhạc lang, Nhạc lang dụng tâm nói chuyện cùng ta! Cảm giác thật tuyệt vời, dù bây giờ chết đi, ta sẽ giống như Tiểu Chiêu, trên mặt lộ nụ cười hạnh phúc thỏa mãn!"

Tiểu Sở thấy Kim Điệp nói năn kỳ quái, hơi sợ hãi: "Phu nhân, người đừng làm em sợ, người thật sự không có việc gì chứ, sao toàn nói chuyện kỳ lạ vậy?"

Nhạc Nhạc dụng tâm nói với Kim Điệp: "Điệp nhân, trước tiên đừng nói cho người khác, đây chính là bí mật của ta, hắc hắc, chỉ có nữ nhân của ta mới có thể biết!"

Vừa rồi lúc bọn họ ngồi xuống, người khác cũng không nhìn thấy gì, bây giờ cả hai hôn môi, vuốt ve, ánh mắt chớp chớp làm người xem kì quái kêu lên, không dứt chỉ vào Kim Điệp cùng Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc thầm thất lại đại lung, cào nhẹ mũi nàng, cười nói: "Chân khí đã khôi phục hai thành, mặc dù còn chút nội thương, nhưng âm độc đã tiêu tan hết, thật sự là thoải mái à, để cho ta tiếp tục xả giận cho Điệp nhân, đánh đẹp..... đánh vốn là đánh không lại rồi, nhưng ta cũng phải dọa đám ngu ngốc này..."

Kim Điệp đôi mắt đẹp ân tình, hạnh phúc khẽ gật đầu, một môi tựa lên người Nhạc Nhạc nâng dậy, nép mình trong ngực hắn.

Nhạc Nhạc thấy Toàn Giới còn đang cực kỳ hòa khí tập trung nói chuyện phiếm với Mã Vạn Lý, lặng lẽ truyền âm nói: "Lão quỷ, ta đã hồi phục rồi, người có thể trở về chùa uống rượu chơi nữ nhân, nơi này giao cho ta! Ồi, còn cái chuyện Nguyệt thân binh pháp kia, ta cũng muốn tìm cách giải quyết cho tốt, dùng dây thừng rắn chắc, trói chặt binh thư, treo trước cửa chùa, cho tám tên đồ đệ ngu ngốc của người canh giữ nó, bọn người đến cướp, người đến cướp càng nhiều càng tốt, thời điểm có nhiều kẻ đến cướp sách, phải gọi tám tên ngu ngốc về tự, còn người khác cướp đi ra sao, ai có được cũng không liên quan người rồi, phiền toái của người liền được giải quyết."

Toàn Giới hướng Mã Vạn Lý làm một phật lễ, xoay người rời đi, truyền âm nói với Nhạc Nhạc: "Đơn giản vậy sao? Có vẻ rất khả thi. Con mẹ nó, thế mà làm ta nghĩ đến rụng hết cả tóc, vẫn nghĩ không ra, xem ra chuyện này đến không uống công, không riêng làm tiểu thiếp của Trương viên ngoại, còn phải đến cảm ơn nàng đã quyền tặng tài vật cho tự viện, hắc hắc, có thể sống nhìn thấy ta, lại mời người uống rượu!"

Hắn đi đến trước Nhạc Nhạc, lại cao giọng niệm phật hiệu: "Adi đà phật, ngã phật từ bi, niệm tình thí chủ tuổi còn nhỏ, bản tăng sẽ cho người một cơ hội, lần sau nếu còn thấy người loạn sát sinh linh, nhất định không buông tha người!" Nói xong hắn liền bước đi không hề quay đầu lại, lại vừa truyền âm

nói: "Hắc hắc, nói chuyện phiếm với lão hỗn đản Mã Vạn Lý kia thực mệt mỏi, sát, giúp ta sát thật hăng, nhìn hấn làm ta mất cả khẩu vị, xem ra hôm nay chỉ có thể ăn nửa con dê, đáng thương à!"

Nhạc Nhạc mừng lớn: "Ngươi là một con lừa già ngu ngốc, lần sau nhìn thấy ngươi, cả ngươi ta cũng sát, hừ! Chớ chạy, cùng ta đại chiến ba trăm hiệp, nhất gan, giống đám rác rưởi Vạn Lý Minh, chỉ biết khi kẻ yếu, hèn hạ!" Hấn mặc dù chửi mắng hòa thượng, ánh mắt nhưng lại ngoác ngoác tròn trừng nhìn Mã Vạn Lý, tất cả mọi người đều hiểu hấn chửi mắng ai.

Mã Vạn Lý nghĩ lão tăng râu bạc trắng chần ra tay đối phó Nhạc Nhạc, chưa từng nghĩ lão lại quay đầu bỏ chạy, tức giận hung hăng dậm chân một cái, lại vừa lúc đón nhận ánh mắt lạnh như băng của Nhạc Nhạc, nhớ lại Nhạc Nhạc tàn nhẫn một kiếm sát trăm người, trong lòng gió lạnh thổi vù vù. Trong lúc lo lắng làm thế nào cho xong việc, bên tai truyền đến thanh âm của hộ pháp Trương Dương: "Minh chủ, ta mang cao thủ khác trở về gấp rồi!" Âm thanh vừa phát ra, đám đông chen chúc đông nghịt liền tách ra một đường, từ phía sau đám đông, hơn hai trăm quần áo khác nhau bước ra, đầu lĩnh có Hóa Diễm Chương- Trương Dương, Thiểm Điện Kiếm- Ngô Thanh, Vạn Lý Minh hồng, hoàng, lam- tứ đàn đàn chủ, một thân áo bào tro Điều Từ Quý, còn có một đạo sĩ mặc y phục rực rỡ. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://truyenfull.vn>

Mã Vạn Lý trong lòng mừng thầm, rồi lại lo lắng trở lại, thầm nghĩ: "Vương Nhạc Nhạc một kiếm kia uy lực quá mạnh nếu hấn lại dùng một chiêu kia, giờ có hơn hai trăm hảo thủ trong tay, có thể có bao nhiêu người có thể ngăn cản hấn đây, trừ phi tàn ra... Chuyện đã tính toán tốt rồi, lại bị hấn làm cho rối loạn, hừ, tìm một cơ hội, nhất định phải để Dã Thảo tiêu diệt hấn, nếu hai vị trưởng lão có ở đây, cũng có thể đối phó hấn, có thể mời Luân Hồi thì quá tốt, chỉ tiếc Luân Hồi đang có địch ý với Vạn Lý Minh..." Hấn trên mặt trầm bất định suy tư, hồng, hoàng, lam lục tứ vị đàn chủ đã hướng hấn hành lễ, nói: "Tham kiến minh chủ, bọn tại hạ nhận được cấp bách chiêu lệnh của minh chủ, đã mang theo hảo thủ trong đàn khẩn cấp chạy về!"

Mã Vạn Lý hơi cười, diu bọn họ đứng lên, chỉ nghe đạo sĩ mặc y phục rực rỡ hỏi: "Mã huynh đang lo lắng điều gì?" Mã Vạn Lý nao nao, vui vẻ nói: "Thì ra là Ân Quý đạo trưởng, xin thứ cho ta vừa rồi sợ ý, không thấy đạo trưởng, đắc tội rồi, xin hải hàm!"

Ân Quý đạo trưởng mỉm cười: "Mã huynh khách khí, nhận được thư của huynh, ta liền đích thân xuống núi, mong rằng kia không tồi tệ như đồ đệ, không tạo cho quý mình phiền toái quá lớn!"

Mã Vạn Lý nói: "Ha ha, lệnh đồ Thái Vân cô nương, chỉ là tâm hồn nhất thời mê muội, có đạo trưởng ở đây, nàng nhất định sẽ biết sai mà quay đầu."

Ngô Thanh nhìn quanh, thấy những thi thể máu me cơ thể tan nát, thất kinh hỏi: "Minh chủ, mấy thi thể này...?"

Mã Vạn Lý sắc mặt bỗng nhiên trở nên u ám, có chút chậm chạp vô lực nói: "Cũng giống lần trước, bị Vương Nhạc Nhạc dùng chiêu 'tan nát cõi lòng', một kiếm đã giết chết hơn bảy mươi hảo thủ, ôi..."

Ngô Thanh vội la lên: "Ngươi lại giết nữ nhân của hấn?"

Mã Vạn Lý nghe vậy, nói: "Ngươi có ý gì? Chỉ là Viên Hồi muốn bắn chết Kim Diệp, ai ngờ nha hoàn của nàng ta thay chủ cản hai tiễn, chỉ là chết một con nha hoàn thôi!"

Ngô Thanh cấp bách dậm chân, thờ dãi: "Lần trước sau khi tổng đàn bị thiêu, ta đã cùng minh chủ nói qua, muốn giết hấn chỉ có thể ám sát, nhưng ngàn vạn lần không được trước thương tổn nữ nhân của hấn, bằng không... Hôm nay hấn sát hơn bảy mươi hảo thủ, chỉ để báo thù cho một nha hoàn, nói ra chắc không ai tin! Viên hộ pháp đâu?"

Mã Vạn Lý thấy hấn luôn luôn tinh táo trầm ổn, bỗng nhiên vội vàng đến bức này, mới biết mình đã sai lầm nghiêm trọng, nói: "Viên Hồi là kẻ chết trước tiên, ngươi nói có lẽ đúng... Hấn tuổi trẻ, võ công sao lại cao cường như vậy, hơn nữa chiêu thức mới lạ xinh đẹp, độc ác quỷ dị, có lẽ thực sự không nên trêu chọc hấn, nhưng hấn đã giết chết gần hai trăm hảo thủ của Minh ta, còn có Thanh Nhân thư sinh, Viên Hồi, nghe nói cái chết của Tôn Hồ cũng có liên quan với hấn... Không giết hấn sao giải mối hận trong lòng ta, hơn nữa con ta Diệc Phô cũng vừa mới chết, ôi, tại sao tất cả những điều này lại xảy đến với ta?"

Ngô Thanh, Trương Dương rời khỏi Mã Vạn Lý bất quá chỉ vài ngày, đã thấy hấn già hơn mười tuổi, thời điểm vào thành chỉ biết tin Mã Diệc Phô đã chết, đều nói: "Minh chủ xin bớt đau thương..."

Bảo Phương hô: "Minh chủ, Vương Nhạc Nhạc muốn chạy trốn, làm sao bây giờ?"

"Ngăn hấn lại!" Mã Vạn Lý theo thói quen hô lên. Trước đây nghe nói kẻ thù nào muốn chạy trốn, Vạn Lý Minh luôn luôn trăm thảo trừ căn(diệt để trừ hậu họa), lâu dài dường thành thói quen nói trăm đình tiệt thiết, không để lại hiềm nghi.

Hồng hoàng lam lục nhận được mệnh lệnh, mang theo thủ hạ, ngăn đường đi của Nhạc Nhạc, vây lấy hấn cùng Tiểu Chiêu, Kim Diệp, Tiểu Sở. Nhạc Nhạc trong lòng cười khò: "Nếu một mình một người, còn có thể chạy ra, giờ ôm thi thể Tiểu Chiêu, còn phải bảo vệ Kim Diệp, Tiểu Sở không có võ công, thật sự là thông khổ oa! Xem ra nếu muốn nghĩ bảo vệ âu yếm nữ nhân, còn phải tăng cường thực lực,***, nếu có lực khí, chắc sẽ lại dùng nhất chiêu 'tan nát cõi lòng', đem bọn chúng toàn bộ nổ thành mảnh nhỏ, thật không may chỉ khi trong lòng thông khổ, mới có thể dùng ra này chiêu... Nhưng chỉ khi nữ nhân mình yêu phản bội hoặc bị chết, mới có cảm giác đau lòng, chắc chắn, buồn bức chưa! Thà rằng không bao giờ dùng 'tan nát cõi lòng' nữa, ta cũng không muốn để bất cứ nữ nhân nào của mình chết đi..."

Kim Diệp cùng Tiểu Sở thấy địch nhân đông đảo, sợ hãi ôm chặt hai cánh tay Nhạc Nhạc, mặc dù không sợ hãi hết to, nhưng trong lòng bàn tay mồ hôi chảy ra đầm đìa, làm ướt cả quần áo trên cánh tay Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc từ từ dịu dàng an ủi nói: "Đừng sợ, ta sẽ không bỏ lại các nàng." Kim Diệp cảm động gật gật đầu, lại vội vàng lắc đầu, nói: "Nhạc đảm, chàng đi trước đi, bọn họ không dám làm gì ta đâu, ngươi giết hơn mười người bọn họ rồi, bọn họ sẽ không bỏ qua cho chàng, chỉ có chàng đào tẩu, ta chết cũng an tâm rồi!" Tiểu Sở đệ nhất cũng khó hiểu, nhưng sau khi trầm tư, cũng nói: "Công tử, phu nhân nói có lý, dù chúng ta đã chết, chàng cũng sẽ báo thù cho chúng ta, có phải không?"

Nhạc Nhạc có chút cười khổ: "Các người hiểu được tâm ý ta, nhưng ta sẽ không bỏ các người lại, không cần nói thêm nữa..." Kim Điệp, Tiểu Sở còn muốn khổ khuyên, thì đúng lúc này, giữa đám đông vây xem bỗng vỡ ra một khe hở, trăm con thất chiến mã phi nhanh tới, lập tức tất cả đều là trung niên hán tử da ngăm đen, toàn thân mang giáp nhẹ màu vàng, tay cầm chiến đao sáng ngời phát sáng đàng đàng sát khí, trong nháy mắt chạy ào vào vòng vây của Vạn Lý Minh, liên trăm(giết liền) hơn mười người, vòng vây của Vạn Lý Minh nhất thời tạm đứt, né tránh sát khí cực thịnh của đoàn kỵ binh cường hãn.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Phục cừu(2)

* Nhạc Nhạc đang lúc buồn bực nghĩ ngợi, đã thấy ở bên cạnh Kim Điệp cùng Tiểu Sở hưng phấn nhảy về phía trước, hô lớn: "Ca ca, huynh đã về rồi, mau tới cứu chúng ta! Thiếu gia, tướng quân..." Đầu lĩnh là một kim giáp trắng hán chừng hơn ba mươi tuổi, đầu đội hồng anh kim khôi tướng quân, khuôn mặt cương nghị tuấn lãng, làn da khỏe mạnh đậm màu, hai mắt sáng ngời, giữ lại ba chùm râu ngắn, cả người tán ra uy thế cùng sát khí bức người, phi ngựa nhanh tới bên cạnh Kim Điệp, ghim mạnh dây cương ngựa, chiến mã hí lớn một tiếng, móng trước nâng cao lên, lại hạ móng xuống, hơn trăm danh sĩ binh mã phía sau cũng có tư thế tương tự, chỉnh tề đứng phía sau hán. Quân chúng vây xem ủng hộ không dứt, dùng sức vỗ tay, vì biểu hiện của kỵ binh mà phấn khích kêu háo.

Mã Vạn Lý mi căng căng nhún thành một đoàn, những người khác phía sau sắc mặt càng khó coi hơn, có người đã nhìn không được kêu đi ra: "Minh chủ, Kim Thạch đã trở lại! Trời ạ, hán không phải tại pháo đài biên giới phía bắc sao? Sao lại dẫn "kim cương bách kỵ"... Chúng ta có phiền toái rồi!"

Lại có người khổ than: "Trời, như thế nào quên mất, mốt là ngày giỗ của phụ mẫu Kim Thạch, hàng năm hán đều trở về...."

"Bị Tư Đồ Bằng hại rồi." Mã Vạn Lý âm thầm kêu lên.

Kim Thạch xoay người xuống ngựa, đón lấy Kim Điệp chạy tới, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, vội hỏi dồn: "Muội muội, thế này là sao? Tiểu Chiêu là do ai giết?" Kim Điệp đột nhiên thấy người thân, nhìn không được khóc nức lên rồi lại, nhanh chóng đem sự tình trải qua, kể sơ qua một lần, Tiểu Sở ở bên cạnh không ngừng xen vào bổ sung. Kim Thạch vừa nghe vừa hiếu kỳ đánh giá Nhạc Nhạc vài lần, sau đó cảm tức nhìn Mã Vạn Lý, nhẹ giọng an ủi Kim Điệp vài câu, lại đi đến trước Nhạc Nhạc, thi lễ nói: "Đa tạ Vương huynh đệ liều mình cứu muội muội ta, ta Kim Thạch cảm kích vô cùng!"

Nhạc Nhạc đánh giá cao tác phong bên ngoài của Kim Thạch, vội nói: "Kim huynh không cần nói cảm ơn, Kim Điệp đã là nữ nhân của ta, bảo vệ nàng là trách nhiệm của ta, mặc dù ta năng lực có hạn, nhưng ta sẽ dốc hết toàn lực..."

Kim Thạch thật sâu liếc nhìn Kim Điệp, thấy nàng hơi thẹn thùng, dăm dăm ẩn tình nhìn chằm chằm Nhạc Nhạc, tâm tư không nói thành lời. Kim Thạch mừng rỡ, liên tục vỗ vỗ bả vai Nhạc Nhạc, ngựa nện lên trời thờ dài: "Cha, mẹ, đa tạ các người trên trời linh thiêng phù hộ, muội muội cuối cùng tìm được người để có thể phó thác chung thân rồi, ta Kim Thạch ở trên chiến trường không buồn phiền vì chuyện ở nhà nữa rồi, ha ha! Vương huynh đệ, cần phải đối xử với muội muội ta thật tốt, bằng không ta tuyệt không buông tha người, thù hạ ta mười vạn tinh binh cũng sẽ không buông tha người!" Nhạc Nhạc khẽ cười nói: "Kim huynh yên tâm, với mười vạn tinh binh thù hạ của huynh, ta cũng sẽ đối xử thật tốt với Điệp nhi cả đời, bằng không ta ngủ cũng sẽ bị ác mộng làm cho tỉnh lại! Ha ha!"

Kim Thạch biết hán nói giỡn, ha ha cười, lại vừa xoay người nói với Kim Điệp: "Muội muội, đã thiết tình theo Vương huynh, cũng không thể giống như... nữa trước kia lộn xộn..."

Kim Điệp hơi e thẹn nói: "Ca ca, muội biết rồi, huynh đừng nói chuyện trước kia nữa!"

Kim Thạch chưa thấy nàng thẹn thùng như thế, biết nàng quả thật xuất phát từ chân tâm, lại nói: "Hào, hảo, ca ca không nói nữa, nên để ta xả giận cho muội muội, vì Tiểu Chiêu báo thù! Con mẹ nó, một đám giang hồ cũng dám khi dễ Kim gia, thật không biết ăn tim hổ gan báo gì." Nói với đám kỵ binh đang chờ lệnh: "Nghe khẩu lệnh của ta, lên ngựa!" Trăm tên kỵ binh, động tác nhanh chóng, như mây bay nước chảy, chỉnh tề nhẹ nhàng cười trên lưng ngựa, Kim Thạch ngồi trên lưng ngựa, cao giọng mệnh lệnh: "Xuất đao, theo ta sát!"

Kim Thạch cũng biết Vạn Lý Minh có Tư Đồ thế gia làm chỗ dựa sau lưng, nhưng bọn hán lại dám có dũng khí hạ nhục Kim Điệp, thiếu chút nữa giết chết nàng, con giận này nhất định phải xả, bất chấp xa xa Mã Vạn Lý đang bối rối đứng ở trước cửa Kim phủ không dám lộ diện, âm thầm quyết định, phải giết hán để trả thù, lại bức Thành phòng ngự quân do Tư Đồ thế gia quản phải ra mặt. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Kim Thạch biết hơn mười người bên cạnh Mã Vạn Lý tất cả đều là cao thủ chân chính, một trăm tên thân vệ kỵ binh mình mang đến mặc dù võ công không tồi, nhưng đối phó những người đó, khẳng định chiếm không được tiện nghi, chỉ có trong thời gian ngắn kiểm vài cao thủ bình thường trong các

phân đàn tiết hận. Chú ý thăm định, giục ngựa xông tới phía trước, nhắm bọn mình chúng bình thường hồng lam hoàng lục, làm khói bay mù trời, trăm tên kỵ binh sát khí cao ngất, trong tay chiến đao, gió lớn thổi mạnh vút vút, chém loạn bọn Vạn Lý Minh mặc áo màu sáng, nhân gian hồ bình thường chưa từng thấy ngựa chiến, bắt gặp kỵ binh chinh tề có quy tắc, chính quy kiêu ngạo hùng hùng đánh tới, chân tay luống cuống, nhất thời không biết nên ra tay ra sao, còn chưa nghĩ xong, chiến đao đã chặt tới. Đơn giản, trực tiếp, hữu hiệu, tuyệt không có chút động tác hoa hòe dư thừa, huy đao chỉ vì giết địch, giục ngựa chỉ vì cứu sinh, tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng, sau một hồi chém giết, Vạn Lý Minh đã chết hơn ba mươi người, bị thương hơn mười người.

Mã Vạn Lý trong lòng lại vừa sợ vừa đau, thăm mắng mình tính toán thất bại, hôm nay đã cười lên lưng hổ làm sao mà xuống, Trương Dương ở một bên thúc giục nói: "Minh chủ, làm sao bây giờ? Nếu không đi nói chuyện với Kim Thạch, thủ hạ hãn chính là "kim cương bách kỵ" có thể sẽ giết sạch cao thủ bình thường của chúng ta, hơn nữa thủ hạ hãn có tới mười vạn tinh binh, chỉ nghe hãn điều động, mọi người trong lòng đều biết rõ, chắc phải mời người của Tư Đồ thế gia ra mặt rồi!"

Mã Vạn Lý trong lòng thăm mắng mình hồ đồ, nghĩ ngợi nói: "Xem ra tên cậu tạp chủng Tư Đồ Bằng, sớm biết Kim Thạch sẽ trở về, mới có ý để cho ta chui đầu vào rọ, vốn định ngược lại chơi chúng một kẻ, xem ra kẻ thua là mình a!"

Hắn do dự một phen tự hỏi, lại để cho Kim Thạch cùng "Kim cương bách kỵ" vọt tới hai lần, kẻ đó giết tổng cộng hơn sáu mươi người Vạn Lý Minh, tứ đàn chủ- hồng hoàng lam lục, quay đầu lại, cao giọng hét: "Tàn ra, không muốn chết toàn bộ tàn ra!" Lại hô lớn: "Minh chủ, mau tới trợ giúp! A, mau mau tàn ra..."

Mã Vạn Lý thấy thủ hạ đã cùng binh sĩ Kim Thạch chính thức khai chiến, đã không còn bình tĩnh được nữa, hô to: "Mặc kệ, giết cho ta! Dù sao có Tư Đồ thế gia làm chỗ dựa cho chúng ta!" Hơn mười một cao thủ của hãn chân chính gia nhập cuộc chiến, tình hình lập tức xoay chuyển, đội hình "Kim cương bách kỵ" đã bắt đầu hỗn loạn, áp lực tăng nhiều.

Nhạc Nhạc đặt thi thể Tiểu Chiêu trên mặt đất, mở lồng khí hộ thể màu hồng nhạt, bao bọc mấy người bọn hắn, khi thì xuất kiếm, giết mấy tên dúi mù cứ thích xông lên chịu chết, chỉ là bên cạnh có rất nhiều người, đã có chút vội vã chân tay rối loạn, đang lúc sốt ruột, đột ngột phát áp lực giảm đi, bên cạnh đã xuất hiện những mỹ nữ quen thuộc.

"Ca ca, thì ra chàng ở chỗ này, làm cho Kì Kì lo lắng quá!"

"Hừ, giết người vui như vậy, cũng không kêu ta, ta cần giết thêm mấy tên nữa..."

"Ca ca, ta vừa nghe tiếng kêu cứu la hét, liền đoán chàng sẽ ở chỗ này, ta lợi hại chưa, hắc hắc! Nhìn ta "yến từ phi nha phi!"

"Ca ca mệt mỏi rồi, chàng nghỉ ngơi đi, để cho Linh nhi đến bảo vệ chàng!"

Nhạc Nhạc bắt gặp bọn nàng, cao hứng giống y một tiểu hải tử, nhân cơ hội hôn trên mặt mỗi người thơm một cái, cười nói: "Các người đến đây, ta an tâm rồi, oa, mệt mỏi quá! Vẫn là Linh nhân quan tâm ta, Linh nhân mặc đạo bào thực sự gọi cảm mê người, để cho ca ca hôn thêm cái nữa..."

Mặc Linh Từ một kiếm bức lui hai địch nhân trước mặt, xấu hổ cười nũng nịu đứng cạnh Nhạc Nhạc, chờ hắn hôn môi, Nhạc Nhạc nhắm nháp cặp môi đỏ mọng ướt át của nàng, trong lòng âm thầm đắc ý: "Nữ nhân của ta thực nhu thuận nghe lời, trong chiến đấu còn có tâm trạng vui đùa, quá hạnh phúc rồi!"

Kim Diệp thấy mấy tuyệt sắc mỹ nữ mới tới, chẳng những trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, hơn nữa võ công rất cao, có chút tự ti, bất quá lại nhớ đến Nhạc Nhạc nói với nàng ngọt ngào nhu tình, lời thề cam đoan, lại vui vẻ như cũ, mặc dù bị mùi máu tươi xộc vào mũi muốn buồn nôn, vẫn chuyên chú nhìn chăm chăm thân ảnh Nhạc Nhạc, một khắc cũng không quên từ bỏ.

Thái Vân đang giết hưng phấn bùng bùng, trên y phục rực rỡ đã vấy rất nhiều vết máu đỏ tươi, bên tai đột ngột truyền đến tiếng gào to uy nghiêm quen thuộc: "Thái Vân, khi xuống núi, vì sư đã dặn người thế nào? Sao có thể đảo lộn khi phụ, trợ Trụ làm ác, còn không mau mau dừng tay!"

Nhạc Nhạc cùng vài nữ nhân khác đều cũng nghe được thanh âm này, nhìn nơi thanh âm phát ra, bắt gặp một đạo sĩ y phục rực rỡ, lông mi lông mày rất dài, râu dài bay bay, cứ như tiên sĩ, ẩn nhập phạm trần. Nhạc Nhạc lại thấy trong đôi mắt sáng ngời có thần đó, che giấu sự hung ác cùng dối trá, còn không ngừng dùng khóe mắt tham lam quét lên thân thể mấy nữ nhân xinh đẹp mê người.

Thái Vân nhìn thấy Ân Quy đạo trưởng, tựa như bị sương phủ phủ lên, mềm nhũn mất hết tinh thần, bất an hô: "Sư phụ... Đồ nhi có nỗi khổ, xin nghe con giải thích!"

Mộc phu nhân cùng Giản Phi Phi thấy Nhạc Nhạc lao tới hướng phát ra thanh âm chiêng trống kêu cứu cấp bách, cảm thấy tò mò, liền kêu Triệu Long hộ vệ, đi theo. Khi bọn hắn đuổi tới, liền gặp đám đông nhất gan chạy tán loạn, cũng nghe được tiếng đánh giết thảm thiết, Triệu Long vội vàng hộ vệ ở giữa Mộc phu nhân cùng Giản Phi Phi, Mộc phu nhân đôi mi thanh tú hơi cau, kiễng mũi chân, muốn nhìn thấy Nhạc Nhạc, bắt gặp dĩ dòng người sợ hãi chạy loạn, nhìn không được quang cảnh đánh nhau ở xa xa.

Lúc trước cảnh đánh nhau náo loạn làm cho người xem thích thú hưng phấn, nhưng đến khi Kim Thạch mang theo chính quy kỵ binh trùng sát, sát khí âm lãnh cuồng bạo, tinh huyết bát phương vấy ra, thi thể đứt đoạn văng ra khắp nơi, khiến cho đám người thường nhất gan bị dọa đến hai chân run rẩy, trong đám người dày đặc thỉnh thoảng có mùi hôi kinh tởm, xen lẫn trong trong đó có tiếng la hét vang dậy của đám người giang hồ, theo đó la tiếng la hét bất an, dân chúng sợ hãi bỏ lưng bỏ cang mà chạy, rồi đi này chiến trường giết chóc khủng bố như địa ngục này.

Mộc phu nhân nắm chặt bàn tay trắng tinh mềm mại của Giản Phi Phi, trong lòng bàn tay mồ hôi tuôn ra như nước, cố chịu mùi hôi cùng máu tươi xộc vào mũi, hỏi: "Phi Phi, có nhìn thấy Vương Nhạc Nhạc ở đâu không?"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Tà công(1)

* Giản Phi Phi mặc dù có võ công, nhưng nhìn thấy cảnh chém giết hỗn loạn như vậy, vẫn run nhè nhẹ, nhẹ giọng nói: "Kia, ở chỗ kia... Có quang mạng hồng nhật..." Triệu Long một bên nghe ngóng cẩn thận, thấy mấy hộ vệ không hiểu phong tình ngăn trở ánh mắt của nàng, vội quát: "Mấy kẻ các người lại đây, không được đi loạn, phải bảo vệ tốt phu nhân, không được phạm sai lầm nữa, bằng không thật có lỗi với tướng quân, khụ khụ! Đứng, đứng vậy là tốt rồi!"

"Vương... Nhạc Nhạc sao lại không đánh, thiết kỵ binh trận pháp Kim Thạch mang theo đã loạn, sắp không trụ được rồi, ôi, Triệu Long, Vương Nhạc Nhạc hôm qua đã cứu ta, người xem thế nào giúp bọn hần một chút?"

Triệu Long vuốt vuốt chòm râu ngắn cứng màu đen, nhìn chằm chằm cuộc hỗn chiến trong sân, trả lời: "Phu nhân, bọn Kim Thạch mặc dù rơi vào hạ phong, nhưng muốn tiêu diệt thiết kỵ bọn họ, cũng phải trả một giá rất đắt, lưỡng bại câu thương, Mã Vạn Lý sẽ không làm, nhất định do Kim Thạch không buông tha Vạn Lý Minh, Mã Vạn Lý muốn liều mạng cả chết lưới rách, con của hần vừa mới chết, tính tình đại biến cũng có thể hiểu... Vương Nhạc Nhạc che chở Kim Điệp, chung quanh hần cũng không có địch nhân, đánh cũng rất thoải mái, quanh hần còn có mấy mỹ nữ võ công cực cao bảo vệ, nên rất an toàn..." Còn muốn phân tích giải thích thêm, đột ngột bắt gặp Mộc phu nhân lo lắng nhíu mày trông nhìn hần, vỗ vỗ ót cười nói: "Muốn giúp hần, rất đơn giản, chỉ cần tìm một cái cớ, ôi, phu nhân người xem, ở bên kia có một kẻ, đầu lưới màu đỏ, lão đầu mặc áo choàng cũ đang le lưỡi ra, ngày hôm qua chính là hần, Điều Từ của Quý Ngục Môn, làm loạn trong phủ chúng ta, chỉ cần..."

Mộc phu nhân gật gật đầu, nói không sợ phiền toái, chẳng cần biết chúng là Vạn Lý Minh hay là Tư Đồ thế gia ta cũng không sợ! Ta chỉ biết, ngày đêm hôm qua nếu Nhạc Nhạc không liều mình cứu ta, bây giờ ta đã chết thảm tại dã ngoại rồi, Triệu Long, cứ làm theo ý người!

Giản Phi Phi cũng gật gật đầu, nói: "Xảo Xảo tỷ yên tâm, có Kiếm Tông tại đây, tuyệt không để cho tỷ bị khi dễ ủy khuất, Vạn Lý Minh càng ngày càng kỳ cục rồi, ngang nhiên chạy đến Kim phủ giết người nháo sự, phụ thân cũng thiệt là, ngoại trừ luyện kiếm, chuyện gì cũng không quản, nếu người đến đây, nhất định dọa Mã Vạn Lý phải bỏ chạy!"

Triệu Long phân phó thủ hạ, lưu lại ba mươi người bảo vệ Mộc phu nhân, chính mình mang theo bảy mươi kim giáp hộ vệ, bày ra trận hình nghiêm thủ, chậm rãi đi về đấu trường, tiến tới gần Điều Từ Quý...

Triệu Long phân phó thủ hạ: "Chúng ta chủ yếu là bắt Điều Từ Quý, không cần giết người của Vạn Lý Minh. Đương nhiên nếu chúng bỏ đao vào cổ chúng ta, các huynh đệ ngăn vạ lần không cần khách khí, trước đâm vào bụng của chúng, lại vụn gãy cổ chúng, một câu, ngăn cản ta, sát!"

Mấy tên hộ vệ đều là lính do hần mang theo, luôn tuân theo mệnh lệnh của hần, đồng thanh trả lời: "Vâng, kẻ nào ngăn cản ta, sát!" Từng chém giết trên chiến trường, sát khí lâu nay vẫn tồn tại sâu trong linh hồn, lâu nay vẫn cố tìm cách thoát ra khỏi cơ thể, hần người thấy mùi máu tươi, hét gào cuồng dại, ánh mắt bọn họ tựa hồ đã trở thành màu đỏ, tựa như dã thú.

Mấy tên thành viên Vạn Lý Minh có mắt như mù, gặp người tới mang hộ giáp tòa kim quang, tường nhân mã của Kim Thạch, nhắm mắt miệng hét lớn, ôm trường đao, chém bọn người Triệu Long, lực lượng yếu ớt, giống như thiêu thân lao vào lửa, chỉ để lại máu tanh nhỏ giọt, thi thể nằm lại phía sau kim giáp, con mắt phình lên, đồng tử tan nát, cả ánh sáng mặt trời sáng sớm cũng không thể nhìn thấy nữa, chỉ có thể ngã xuống Cửu U hoàng tuyền, u ám lạnh lẽo như băng.

Điều Từ Quý tay cầm dây tơ màu vàng đen, hắc sắc khí bao phủ khắp toàn thân, ô kim tác(dây tơ vàng đen) tựa như linh xà, quý dị phi vũ, cứ như ác quỷ địa ngục quấn lấy tâm hồn con người, nghe răng cười quát kỵ binh rút xuống ngựa, thuận tay quát ô kim tác lên cổ ngựa, cổ tay đột nhiên run lên, chiến mã cao lớn cuồng trắng truyền ra tiếng răng rắc nát vụn, con ngựa trắng rên rỉ một tiếng, thân hình tuyết trắng ngã mạnh xuống, đôi mắt xinh đẹp to đen, chảy ra vài giọt nước mắt, tâm âm ướt lớp lông cạnh khóe mắt.

Kỵ binh không có ngựa thì trở thành bộ binh rồi-- người nọ từ trên mặt đất bò lên, bị thống nhìn ái mã chết đi, giận dữ hét lớn một tiếng, gào khóc hướng Điều Từ Quý. Điều Từ Quý cong chiếc lưới dài lên, liếm môi dưới đỏ sẫm, đồng tử lạnh tro nhìn chằm chằm người kỵ binh không còn ngựa, khóe miệng có chút nhếch lên, như là cười nhạt, cười nhạt hần sắp sửa trở thành thi thể cứng ngắc.

Điều Từ Quý đã ôn nhu đem trường tác(dây tơ dài) quát lên cổ người kỵ binh không ngựa, đang muốn chấm dứt sinh mệnh của hần. Nhưng lại nghe thấy từ phía sau tiếng động của mười kẻ muốn đánh úp hần, hần nghe răng cười một tiếng, buông con mồi trong tay ra, bay xéo tại không trung, né tránh ám kích, chờ khi hần rơi xuống trên mặt đất, lại phát hiện đã bị khác bao vây nghiêm ngặt, Triệu Long xông lên quát: "Điều Từ Quý, người là một lão hỗn đản! Đêm qua nhập phủ dùng kế, điều hồ ly son hại ta thiếu chút nữa tạo thành sai lầm cực lớn, hôm nay quyết không tha người!"

"Thiếu chút nữa? Chẳng lẽ Nga Từ Quý không đắc thủ, rõ ràng thấy hần đã ôm Mộc phu nhân ra khỏi..." Hần hơi lộ vẻ kinh ngạc: "Chẳng lẽ Nga Từ

Quý đã bị tướng quân Mộc phủ bắt được, không xong, Sắc Quý đã chết, nếu hấn lại xảy ra chuyện, làm sao giao phó với môn chủ!" Vội hỏi nói: "Các người làm gì Nga Từ Quý rồi?"

Triệu Long cười hắc hắc, nói: "Vào hoàng thành nên nghe qua một câu như thế này, "hếu đi vào Mộc phủ, tiết kiệm trăm thạch lương"! Nga Từ Quý đã vĩnh viễn tiết kiệm lương thực rồi, phía dưới, đã đến lượt ngươi vào luân hồi rồi, ngươi phải vì trẻ em trên thế giới đáng chết đói mà đóng góp chút chứ... Các huynh đệ, giết cho ta, xông lên giết hấn cho ta, nếu lại để cho hấn chạy trốn, chúng ta còn mặt mũi nào gặp phu nhân!"

Chúng thủ hạ hộ vệ cùng rống to "Sát!" trận thế chậm rãi biến hóa, vây quanh tên Điếu Từ Quý đang lo lắng.

Nhạc Nhạc nhìn thấy Thái Văn cực kỳ tôn kính, cực kỳ e ngại sư phụ, rất coi trọng sắc mặt của sư phụ, trong lòng thầm đề phòng. Yến Vô Song đã lo lắng nhìn về phía Nhạc Nhạc, hai người trao đổi ánh mắt, tỏ vẻ đồng ý giải thích của đối phương. Nhạc Nhạc trầm ngâm mấy kẻ muốn nhân cơ hội đánh lén, đi đến bên người Thái Văn, nhìn Ân Quy đạo trưởng cười nói: "Thì ra là Ân Quy đạo trưởng đại danh lừng lẫy, ta thường xuyên nghe Thái Văn nhắc tới, hôm nay được gặp, quả nhiên bất phàm, văn bối Vương Nhạc Nhạc, tiến đến bái kiến!" Thái Văn cảm kích liếc mắt nhìn Nhạc Nhạc, thấy hấn đối với sư phụ cung kính như thế, cũng hơi an tâm.

Ân Quy đạo trưởng lại liếc hấn một chút, thần sắc lãnh đạm nói: "Ngươi đúng là Vương Nhạc Nhạc? Ngươi ý vào chỗ dựa Tiên Vu thế gia, mặc sức làm loạn chốn giang hồ, giết oan Thanh Nhân sư sinh, lại cấu kết với yêu nữ ma giáo, sát hại trên trăm hảo thủ của Vạn Lý Minh, chuyện hôm nay cũng là do ngươi làm!"

"Sư phụ, Nhạc Nhạc không có..." Thái Văn thấy Ân Quy đạo trưởng xuất ngôn bất thiện, vội vàng giải thích cho Nhạc Nhạc. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://truyenfull.vn>

"Chẳng lẽ sư phụ nói sai? Thái Văn, đừng nên chấp mê bất ngộ, để yêu nhân đầu độc..." Ân Quy đạo trưởng thấy Thái Văn còn nói giúp Nhạc Nhạc, trong đôi mắt phun ra hừng hực lửa giận, trừng mắt nhìn Nhạc Nhạc.

Chỉ là hấn còn chưa nói hết, Yến Vô Song nhìn không được quát: "Ngươi mới là yêu nhân, đừng tưởng rằng là sư phụ của Thái Văn, ca ca ta sẽ kính sợ ngươi, hừ, nếu lại nói hừ nói vượn, cho dù là Thiên Vương lão tử, cũng phải đánh khắp cả người đầy vết thương, không thương tiếc, gân mạch đứt đoạn tàn phế... Làm mới một lần, xinh đẹp như hoa! Ôi, dùng sai từ rồi, nhìn cái gì vậy, ta chưa đi học bao giờ, dùng sai từ là chuyện rất bình thường!"

Nhạc Nhạc cùng vài nữ nhân khác nhìn không được cười to, Thái Văn cũng thất thanh bật cười, Ân Quy đạo trưởng tức giận sắc mặt đỏ bừng, dùng cánh tay run rẩy, chỉ Thái Văn mắng: "Xú nha đầu khá lắm, ngươi... ngươi giúp người ngoài nhục mạ sư phụ..."

Thái Văn bắt an hô: "Sư phụ, thực xin lỗi..." Đúng lúc này, bốn phía truyền đến tiếng bước chân chinh tề của vô số hộ vệ binh sĩ, một người hô lớn: "Tất cả dừng tay, kẻ trái lệnh trăm ngay tại chỗ!" Thanh âm to rõ mạnh mẽ, lọt vào trong trận đánh, lọt vào trong tai mỗi người. Kẻ đánh nhau liền ngừng đầu lên, đã phát giác bị người ta vây quanh, cẩn thận dừng tay, thối lui đến địa phương an toàn, Ân Quy đạo trưởng tức giận hừ lạnh một tiếng, thối lui đến bên cạnh Mã Vạn Lý.

Thành phòng ngự quân biến mất đã lâu cuối cùng đã xuất hiện. Tư Đồ Bằng mặc áo giáp kim lân hạng nặng, uy phong lẫm lẫm đứng ở ngoài trận chỉ huy binh sĩ. Một ngàn trường thương binh vây quanh bốn người Vạn Lý Minh, năm trăm cung tiễn thủ đứng ở địa hình thuận lợi, tên đã giương sẵn.

Những kẻ đánh nhau đều dừng lại, Điếu Từ Quý người đầy mồ hôi h, toàn thân chịu hơn mười đao thương lớn nhỏ, máu tươi không ngừng tuôn ra, nhân cơ hội mọi người sững sốt, chạy ra khỏi vòng vây của đám Triệu Long, trốn vào giữa đám cao thủ Mã Vạn Lý, âm thầm chữa thương.

Triệu Long tức giận vỗ đùi, khó chịu quát: "Hỗn trướng, lại để cho hấn trốn thoát, mấy kẻ các ngươi hồi phủ hảo hảo luyện tập khinh công, còn ngươi, đừng tưởng rằng luyện đao thương là đủ, giống như ngày hôm qua vậy, cứ nhiên các ngươi trông coi không kỹ, để cho hấn chạy trốn ra khỏi phủ, hừ, may mắn phu nhân không có việc gì, bằng không, chúng ta còn mặt mũi nào đi gặp Mộc tướng quân đã chết."

Kim Thạch trước xem xét thương thế thủ hạ, đã chết bảy người, trọng thương hơn mười một người, mới hướng Triệu Long chào hỏi nói: "Triệu tướng quân, đa tạ ngươi trọng nghĩa cứu giúp, Kim Thạch cảm kích vô cùng!"

Triệu Long lau mồ hôi, cười nói: "Ta đã sớm không còn là tướng quân rồi, Kim huynh hay là cứ gọi ta là Triệu hộ vệ, như vậy nghe thoải mái hơn! Bất quá, chúng ta cũng không phải giúp ngươi, chỉ là tới bắt một tên tiểu tặc, ngươi cũng không nên hiểu lầm."

Kim Thạch biết tính tình của hấn, không hề ngạc nhiên, chỉ là ha hả cười, chữa trị cho những người bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Tà công(2)

* Mã Vạn Lý thấy Tư Đồ Bằng tới rồi, trong lòng tuy tức giận hấn, nhưng trước mắt còn phải dựa vào thế lực lớn của Tư Đồ gia, thống khổ một hồi dẫn người đi đến trước mặt hấn, nói: "Tư Đồ đại nhân, người tới thật đúng lúc, Kim Thạch mang theo kỵ binh chính quy, thăm sát hơn mười thủ hạ Vạn Lý Minh, xin đại nhân làm chủ cho ta."

Tư Đồ Bằng gật đầu, nói: "Mã minh chủ yên tâm, bốn quan chắc chắn tra rõ chân tướng, cho người một công đạo!"

Kim Thạch cùng Triệu Long sóng vai bước tới, nghe Tư Đồ Bằng nói như vậy cả giận nói: "Tư Đồ Bằng, Vạn Lý Minh một môn phái giang hồ xông vào Kim phủ ta, giết người nhà ta, khi dễ muội muội ta, tiếng chiêng trống cầu cứu vang vọng khắp trời, cũng không thấy thành phòng ngự quân tới cứu, mong cho một lời giải thích!"

Triệu Long quát: "Tư Đồ đại nhân, có một đạo tặc xông vào Mộc tướng quân phủ quấy nhiễu phu nhân, hiện nay trốn trong Vạn Lý Minh, không bắt hấn, làm sao giao phó với phu nhân, hừ, hấn nhưng là Điều Tử Quý của Quý Ngục Môn, thật vất vả thấy hấn ở đây, Mộc phủ hộ vệ chúng ta sao có thể dễ dàng buông tha hấn, nếu người không giúp ta bắt hấn, bắt được hấn, Mộc phủ hộ vệ liền rời đi, người bắt đi, có bắt không? Người có bắt hay để ta bắt! Bắt không?"

Tư Đồ Bằng nghe mà đầu ong ong, buồn bực nói: "Khụ, Triệu hộ vệ, chuyện ở Mộc phủ chó truyền ra, người xem nơi này có hơn trăm thi thể nằm la liệt, truyền ra sẽ làm người trong thiên hạ nhạo báng, còn Mộc phu nhân..."

Tư Đồ đại nhân đang kêu ta sao? Mộc phu nhân cùng Giản Phi Phi dưới sự bảo vệ của bộ hạ, đi tới tiếp tục nói: "Hộ vệ Mộc phủ thật vất vả nhìn thấy kẻ tặc nhân, sao có thể bỏ qua cơ hội này?"

Giản Phi Phi cũng nói: "Tặc nhân kia thập phần đáng giận, làm hại Xảo Xảo tỷ thiếu chút nữa bỏ mạng, Tư Đồ đại nhân hay là hỗ trợ bắt Điều Tử Quý nha..."

Tư Đồ Bằng phía sau đầu tuôn đầy mồ hôi lạnh, vừa trong lòng tức giận mắng Mã Vạn Lý, vừa cười khổ nói: "Mộc phu nhân, Giản tiểu thư, này..." Đang lúc khó xử, phó quan Thành phòng ngự hô: "Nhiếp chính Vương đại nhân đến... Tả tướng đại nhân đến... chúng binh sĩ hành lễ!", nói xong hấn liền chuẩn ra sau môn của Tư Đồ Nghiệp, nịnh bợ cúi thấp đầu xuống.

Tư Đồ Nghiệp sắc mặt lạnh như băng, hấn biết kế hoạch lấy lòng Kim Thạch đã thất bại rồi, hơn nữa quan hệ sẽ càng thêm ác liệt, tâm tình thập phần tồi tệ, hung hăng trừng nhìn phó quan Thành phòng ngự, sợ tới mức mới nói nửa lời, nửa còn lại đã ngậm chặt trong bụng. Tả tướng Vu Phiếu biết điều ngậm miệng không nói, cẩn thận quan sát sắc mặt Tư Đồ Nghiệp, có chút há hê liếc nhìn phó quan Thành phòng ngự, tràn đầy đắc ý. Vu Đông hèn mọn nhìn phụ thân hấn Vu Phiếu, song chương ôm chặt bảo kiếm, trầm mặc không nói.

Kim Thạch cười lạnh nhìn chằm chằm Tư Đồ Nghiệp, thi lễ nói: "Kim Thạch tham kiến nhiếp chính vương, chẳng biết đại nhân giải thích thế nào với chuyện hôm nay?"

Tư Đồ Nghiệp có chút trầm tư, lập tức cười nói: "Kim tướng quân chó vội vàng, trong này chắc chắn có chuyện gì đó hiểu lầm, Mã minh chủ vừa mới có tang mất con, tâm thần hỗn loạn, làm ra một vài chuyện thất thường, cũng xin được tha thứ... Úc, Kim tướng quân không nên tức giận, bốn vương chắc chắn giao phó cho người." Lại vừa chuyển hướng nói: "Bằng nhân, còn không áp giải bọn Vạn Lý Minh đến hình bộ trị tội, giáo huấn mấy tên giang hồ này một trận, để chúng hiểu, không kẻ nào được làm loạn. Ôi, Tả tướng đại nhân, phiền người viết tấu chương, thỉnh cầu Hoàng Thượng rút 10 vạn lượng bạc cấp cho Kim phủ tu sửa phủ đệ, ân, cứ làm vậy đi!"

Vu Phiếu khom người đáp: "Vâng, hạ quan lập tức viết tấu chương!"

Vu Đông nhìn thấy Giản Phi Phi, liền cúi đầu, định chào hỏi.

Mã Vạn Lý sau khi thấy Tư Đồ Nghiệp đi tới, cả nhìn hấn cũng chẳng muốn mắt công nhìn, trong lòng càng thêm ghen ghét, thấy hấn nói ra toàn đều bất lợi với Vạn Lý Minh, nhìn không được cả giận nói: "Người..."

Tư Đồ Bằng thấy hấn muốn phát tác, vội vàng đề cánh tay hấn, nhẹ giọng truyền âm nói: "Không cần vọng động, theo ta đến hình bộ, chỉ là làm bộ thôi, sẽ không làm hại người!" Mã Vạn Lý thở hồng hộc nén giận, căm giận quay đầu đi. Nguồn truyện: TruyệnFULL.vn

Kim Thạch đương nhiên hiểu Tư Đồ Nghiệp bao che cho Vạn Lý Minh, hiểu được hôm nay xử lý như vậy đã là kết quả tốt nhất rồi, khó chịu hừ nói: "May mắn muội muội ta không có việc gì, nếu nàng có điều gì không hay xảy ra, mười vạn hùng binh Kim gia chúng ta có lẽ sẽ không đáp ứng. Hy vọng Tư Đồ đại nhân xử lý công bằng, bọn tại hạ xin đợi tin tức!"

Khóe mắt Tư Đồ Nghiệp hơi run lên, nghiêng răng kèn kẹt oán hận, thầm mắng: "Hừ, chờ đến lúc lão phu không chế được đại bộ phận binh mã toàn quốc, nhất định cho người chết không có chỗ chôn, người có mười vạn binh mã tính là gì, đến lúc đó, cả thiên hạ đều là của Tư Đồ thế gia chúng ta..."

Triệu Long phá tan ảo tưởng của hấn, quát: "Nhiếp chính Vương đại nhân, có một ác tặc kinh nhiễu phu nhân đang xen lẫn trong đám người Vạn Lý Minh, hãy giao hấn cho Mộc phủ chúng ta xử trí, đúng là tên kia, rất giống tên Điều Tử Quý, không cần trốn, ta chỉ chính là người!"

Tư Đồ Nghiệp sớm đã thấy Mộc phu nhân cùng Triệu Long, nghe hấn nói như vậy, có chút khó xử, bắt đắc dĩ liếc nhìn Tả tướng Vu Phiếu, Vu Phiếu hiểu ý, đề tiện cười nói: "Dựa theo pháp điển điều luật của quốc gia, bắt được đạo tặc trước cần giao cho giao phủ, kẻ tặc nhân này phạm phải đại án, phải bắt giao cho hình bộ xử lý, cho nên xin Mộc phu nhân thông cảm!"

Vu Đông nghe được lời nói đáng khinh của cha hấn, trong lòng bất mãn phụ thân hấn tới cực điểm, thầm nghĩ: "Từ lúc là một quan văn lục phẩm tới khi leo lên nhất phẩm tả tướng, vẫn luôn bộ dáng đáng khinh như vậy, đối với một đồng cấp mà phụ thân còn dùng lời lẽ như vậy, thật sự xấu hổ tới cực điểm!" Cầm kiếm, cúi đầu thật thấp, nhìn chăm chăm một con kiến đang bò trên tảng đá, con kiến này thật sự kỳ quái, cư nhiên lại màu đỏ, ôi, thì ra dính đầy máu tươi, chẳng lẽ con kiến cũng thích máu... *

Mộc phu nhân ngắm Nhạc Nhạc đang đi tới bên này, khinh thường liếc tả tướng Vu Phiếu nói: "Tả tướng đại nhân đã nói như vậy, bọn phu nhân sao dám không tuân, xét xử xong xin báo cho Mộc phủ một tiếng, chúng tôi mong muốn được nghe kết quả thẩm phán của hình bộ!"

Vu Phiếu hí mắt cười xòa, nói: "Nhất định nhất định!" Lại vừa nhìn bộ nhìn Tư Đồ Nghiệp, thấy lão ta tán thưởng gật đầu, trong lòng thầm vui mừng.

Nhạc Nhạc mang theo chư nữ còn chưa đi đến, lại thấy từ phía sau Thành phòng ngự quân, đi ra mấy người, Tư Đồ Vi cùng Mộ Dung Khang, còn có một lão già râu tóc màu xám, đôi mắt như chim ưng mũi cao, uy nghiêm hù lẫm, bọn họ đi thẳng đến bên Tư Đồ Nghiệp, hướng Tư Đồ Nghiệp thi lễ.

Tư Đồ Nghiệp nâng lão già kia dậy, ha ha cười nói: "Mộ Dung Hiền? Ha ha, chẳng biết Mộ Dung gia chủ lần này từ Mạch Dã Thành xa xôi tới đây là có chuyện gì?"

Mộ Dung Hiền cười cay đắng nói: "Tại hạ không dám giấu diếm, chỉ vì chuyện của tiểu nữ Mộ Dung Kỳ..."

Tư Đồ Nghiệp vừa nghe thấy, thấy lão ta thần sắc xấu hổ, nói: "Hải tử trẻ tuổi không hiểu chuyện, không cần để trong lòng, đến đến đến, theo ta hồi phủ, chúng ta thống khoái uống cạn trăm chén, không say không dừng! Vì nhân, hảo hảo chiêu đãi Mộ Dung công tử..."

Mộ Dung Khang sớm đã thấy Nhạc Nhạc, nói nhỏ vào tai Mộ Dung Hiền "Phụ thân, Kỳ muội ở bên kia, nam nhân bên cạnh nàng chính là Vương Nhạc Nhạc..." Hấn nói không lớn, nhưng những người hiện diện ở quanh đây đều nghe được, Mộ Dung Hiền cau mày, thầm nghĩ Mộ Dung Khang là đồ đàn, nữ nhi nhà mình đi theo nam nhân khác làm bậy, nhưng lại có hôn ước trong người, việc này để ai biết cũng không hay, Mộ Dung Khang tên đầu heo này hết lần này tới lần khác không biết tốt xấu, đem việc xấu hổ này nói trước mặt mấy ngàn người.

Nhạc Nhạc đang đi tới chỗ bọn họ, chợt thấy Mộ Dung Kỳ thần sắc cổ quái tránh ở phía sau hấn, lại thấy Mộ Dung Khang chỉ về hướng này, nhất thời hiểu được nguyên do, đoán rằng lão già tóc xám kia, chính là người mà Mộ Dung Kỳ e ngại, chẳng lẽ là cha nàng? Nhạc Nhạc thầm than không hay rồi, đệ nhất là sự phụ Thái Vân chạy tới hồ đồ, giờ lại đến phụ thân của Mộ Dung Kỳ h, ngày hôm thực sự không tốt chút nào! Càng bức bối hơn là, Mộ Dung Khang cùng Mộ Dung Hiền đang đi tới chỗ bọn họ.

Mộ Dung Kỳ biết tránh không khỏi, trốn phía sau Nhạc Nhạc, vờn nửa đầu ra, cau cái mũi trắng nõn, rụt rè nói: "Phụ thân, sao người lại tới đây?" Mộ Dung Hiền trừng mắt nhìn Nhạc Nhạc, hừ lạnh nói: "Nếu không đến, mặt mũi của Mộ Dung gia sẽ bị người làm mất hết! Nam hải này là người mà người chọn?"

Nhạc Nhạc chỉ vào mặt mình, quay đầu lại hỏi Thái Vân: Ta rất nhỏ sao, lớn lên giống nam hải sao? Thái Vân, Linh nhân, Song nhân, Điện nhân... Ôi, xem vẻ mặt các người là biết đáp án rồi!" Hấn ho khan hai tiếng, khôi phục bình thường, nói với Mộ Dung Hiền: "Vân bối Vương Nhạc Nhạc xin chào Mộ Dung bá phụ, Kỳ nhân rất thông minh, sẽ không để Mộ Dung thế gia mất mặt..."

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Sinh ý(1)

Mộ Dung Kỳ không hề sợ hãi, đồng dạng quát: "Đúng vậy, trong mắt cha, nuôi ta chẳng khác gì nuôi chó, nuôi chó để trông nhà, nuôi ta là vì để gả cho người khác, từ nhỏ đến lớn, đã khi nào cha đối xử với ta như nữ nhi chưa, chỉ xem ta như một loại công cụ, một loại có thể công cụ mang lại ích lợi cho Mộ Dung thế gia! Ta mới không thèm làm nữ nhi Mộ Dung gia, muốn cứ để cho kẻ đó làm đi!"

Mộ Dung Khang chạy tới đỡ lấy Mộ Dung Hiền, mắng Mộ Dung Kỳ: "Ta đến thay cha giáo huấn nha đầu vong ân phụ nghĩa nhà ngươi, rồi nhà vài ngày, đã ở cùng một dã nam nhân..."

"Ngươi mới là dã nam nhân, không được chửi mắng phu quân của chúng ta!" Vài nữ nhân bên cạnh Nhạc Nhạc đồng thời rống giận với hấn.

Mộ Dung Khang bất thành linh bị quát mắng sợ hãi co rụt cổ lại, sau khi hồi phục bình thường, càng thêm nóng giận, không để ý phong độ mắng: "Đám dân phụ lăng lơ các ngươi, thấy nam nhân đẹp trai một bước không rời..."

Mấy nữ nhân đang vui vẻ cười đùa bỗng thay đổi hẳn, trong cơn giận dữ, nắm chặt vũ khí, nhìn chăm chăm Mộ Dung Kỳ, dù sao cũng là ca ca nàng,

muốn giáo huấn hần, cũng phải cùng nàng làm, Mộ Dung Kỳ cũng hiểu được ca ca nàng có phần quá mức, thân thể mềm mại bay vút lên, nhanh chóng bay hơn hai trượng, tạt vào cái miệng rộng của Mộ Dung Khang: "Cầm miệng, không được nói xấu người khác!"

Mộ Dung Khang kinh ngạc che mặt, bây giờ vẫn không tin đã bị nàng đánh, võ công Mộ Dung kém hơn hần hai bậc, khi nào lại lợi hại như vậy, hơn nữa tốc độ quá nhanh làm cho người ta không kịp phản ứng... Hần giận dữ tròn mắt đầy sát khí nhìn muội muội Mộ Dung Kỳ, cảm thấy hỗn loạn nghĩ thầm: "Nàng đã không phải nàng nữa rồi... Xong rồi, ta ngay cả muội muội cũng đánh không lại!"

Đám đông xem náo loạn đang cười rất to, bỗng chốc cảm lạnh, chăm chú nhìn Mộ Dung Hiền, xem hần sẽ phản ứng ra sao.

Mộ Dung Hiền khi thấy con trai tức giận chửi mắng người khác thậm tệ, đã khôi phục trạng thái bình thường, thậm chí chính mình hồ đồ, nơi này lắm kẻ gièm pha, đang lúc tự than thở, chợt thấy thân pháp Mộ Dung Kỳ cực nhanh đã tạt Mộ Dung Khang hai tạt, tốc độ này so với mình còn nhanh hơn hai phân, thất kinh nói: "Này, này, võ công Kỳ nhân từ lúc nào đạt tới trình độ này? Nó dám giấu giếm võ công với cả ta, tất cả đều do xú nha đầu này hại ta, hại Mộ Dung thế gia ta mất hết thể diện trước người trong thiên hạ, tất cả đều do xú nha đầu này, tất cả đều do người gây ra ta muốn giết người..."

Mộ Dung Kỳ đưa lưng về phía Mộ Dung Hiền, chợt thấy Nhạc Nhạc lo lắng bay vút tới người nàng, không rõ chuyện gì, đang kinh ngạc thì từ sau lưng truyền đến âm thanh cuồng đại kịch liệt, trong đầu nàng thoáng hiện lên hai chữ "đánh lên", đã được Nhạc Nhạc ôm lấy, sau đó đã thấy thân thể bay lên, bay giữa không trung, trên thân không hề cảm thấy đau đớn gì, quay đầu nhìn về phía Nhạc Nhạc đang chặt ôm nàng, chất lỏng tinh hồng động trên mắt, trên mắt nàng, đã chảy vào trong tâm nàng.

Yến Vô Song các nàng mắt thấy Nhạc Nhạc ôm lấy Mộ Dung Kỳ, hộ thể quang mang màu hồng nhạt chợt lóe bị một chưởng của Mộ Dung Hiền đánh đến móp méo biến hình, tiện đà phá vỡ.. Vài nữ nhân kinh hô một tiếng, giãy trước tiếp được Nhạc Nhạc cùng Mộ Dung Kỳ.

Nhạc Nhạc vết thương cũ chưa khỏi, chân khí cũng chỉ còn sót lại hai thành, mặc dù dùng tự quyết "Tháo gỡ" của Mộ Dung gia, nhưng kẻ đánh hần là gia chủ Mộ Dung thế gia, cảm giác đau đớn dữ dội, đau đến mức toàn thân chết lặng, khóe miệng chảy ra máu tươi, không ngừng tuôn chảy hàng ngum, chảy xuống vạt áo trước ngực, môi chuyển sang màu trắng xanh, được Yến Vô Song đỡ lấy, mới khôi phục tri giác, nghiêng mắt nhìn thấy Mộ Dung Kỳ bình yên vô sự, mới nhếch miệng cười cười: "Các nàng, không có việc gì, ta... an tâm... rồi..."

Hần trong lòng lại hận thấu xương Mộ Dung Hiền: "Lão hỗn đản, may mắn lão tử có thể cảm ứng được suy nghĩ của người, nếu không phải ta ngăn cản kịp thời, một chưởng này chắc chắn đã lấy mạng nhỏ của Kỳ nhi rồi, ôi, cũng vì tiến vào tầng thứ bảy mà bị đánh trọng thương, thực không hay ho! Hoàng Thành thực sự không hợp với ta, mấy ngày này toàn là mê man trọng thương, không được, ngày mai phải tìm một thầy tướng số bói một quẻ...." Bỗng ỏi ra một ngum máu tươi, ngắt đi. Mộ Dung Kỳ kêu khóc, nhào vào người Nhạc Nhạc: "Ca, ca, chàng không sao chứ, không cần làm muội sợ, muội sẽ không rời xa chàng, muội không làm người Mộ Dung gia, chỉ muốn làm nữ nhân của chàng, ca ca, chàng mở mắt ra đi..."

Biến hóa xảy ra trong thời khắc quá nhanh, thập phần đột nhiên, lại vừa thập phần nhanh chóng, đến khi nghe được tiếng kêu khóc của Kim Diệp cùng mấy nữ nhân khác, mọi người mới có phản ứng. Giản Phi Phi cùng Mộc phu nhân lo âu mặt mày tái nhợt, hai người nắm chặt tay nhau, cho nhau nhìn vài lần, cuối cùng cũng không dám chạy đến bên Nhạc Nhạc để xem chuyện gì xảy ra, đành lo lắng đứng ở xa lo lắng ngóng trông. Bạn đang đọc truyện tại TruyệnFULL.vn - <http://truyenfull.vn>

Yến Vô Song xem xét thương thế của Nhạc Nhạc, phát hiện Nhạc Nhạc lại vừa tiến nhập trạng thái nội tức, biết chàng bị thương không nhẹ, bỗng đứng lên phản nộ quát Mộ Dung Hiền: "Lão già thật nhẫn tâm, cả nữ nhi của mình cũng giết, thật không biết xấu hổ, chuyện nhà của các người, chúng ta không xen vào, nhưng người đánh bị thương phụ quân của nhà chúng ta, món nợ này phải tính, mau đề mạng lại!"

Thân ảnh màu lục nhạt như bay múa như yến xuân, tại không trung khó tin quay cuồng di chuyển, chiêu thứ nhất đúng là "Hội phi đích thủy"(bay múa trong nước), chân khí màu lam mềm mại lan tỏa toàn thân, mềm mại như nước che chở thân thể, chân khí bao bọc quanh cơ thể nàng đột nhiên mở rộng bành trướng, cành hoa màu xanh tức khắc biến thành trắng nhợt, trong phương viên ba trượng đều bị tự thủy chân khí của nàng chiếm cứ, dòng nước trong suốt lại còn sủi bọt khí, cấp tốc xông thẳng chân trời, theo thân ảnh của nàng, chảy xuôi, chạy mạnh, kích thẳng đến phụ tử Mộ Dung gia.

Mộ Dung Hiền kiến thức rộng rãi, cả kinh kêu lên: "Diên Đao Tà Thần công!? Khang nhi tránh mau!" Hần cấp bách dùng mười thành công lực, đẩy Mộ Dung Khang ra, còn hần lại bị cành hoa hút vào sâu trong hồ nước, may mắn hần đã tạo hộ thể chân khí, nhưng xương cốt toàn thân giống như đang vỡ vụn, kêu thảm, theo trường khí của Yến Vô Song du động, giống một chiến thuyền độc mộc đi trên mặt nước bị biển gầm thét vỗ vào, thỉnh thoảng kêu lên thảm thiết, chứng minh hần rất thống khổ bất lực.

Mộ Dung Khang bị Tà Thần công dọa đến mặt đỏ đầy mồ hôi lạnh, lại nghe cha hần kêu thảm một tiếng, chân tay run lẩy bẩy, nửa bò nửa chạy lết tới gần Mộ Dung Kỳ, bị Mặc Linh Từ ngăn lại, hần không để ý tôn nghiêm quý xuông đất cầu xin: "Kì muội, bảo nàng kia dừng tay, cha sắp bị nàng ta giết rồi, mặc dù cha có chút quá mức, nhưng ý đều là làm điều tốt nhất cho muội!" Mộ Dung Khang cũng chẳng phải hiểu từ, nhưng hần biết rõ, nếu giờ Mộ Dung Hiền chết, vị trí gia chủ hần ngồi không ổn, hần còn mấy đường thối, giương giương mắt hồ nhìn chăm chăm vị trí gia chủ đây, cho nên, hần phải cứu Mộ Dung Hiền.

Mộ Dung Kỳ nằm yên trong lòng Nhạc Nhạc khóc rống tự trách, không thêm biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, cho đến khi nghe thấy tiếng Mộ Dung Khang cầu cứu, mới lấy lại tinh thần, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn hần một cái, nói: "Hần đã muốn giết ta, ta vì sao phải đi cứu hần? Hừ, cha rất thương người, sao người không đi cứu hần, sợ chết phải không, còn chưa có được vị trí gia chủ, sợ cha chết người sẽ không thỏa nguyện, phải không?"

Mộ Dung Khang nghe mà toàn thân phát lạnh, võ công bình thường, muội muội luôn mềm nhu mì dễ mềm lòng, sao giờ trở nên khôn khéo như vậy, hần lắp bắp giải thích: "Không, không phải như vậy, người dù sao cũng là thân phụ của chúng ta, ta..."

"Ta không có người cha như vậy, hần chết mới tốt!" Mộ Dung Kỳ tức giận cắt ngang lời hần, quan sát cảnh Yến Vô Song đánh nhau.

Chiêu thức này cực kỳ hao tổn chân khí, Yến Vô Song đã cảm giác được thủy trạng hư ảo lực trường đã nhanh chóng bị Mộ Dung Hiền phá tan, khê

kêu một tiếng: "Mây lạc xuống đất!"

Mộ Dung Hiền bị thủy lực kỳ quái ngăn trở tầm nhìn giờ hẳn đã đánh tan được tất cả, sáng khoái muốn ngửa mặt lên trời cười lớn, nhưng lại phát giác không có khí lực để hét lớn, trong lúc ngẩng đầu bỗng nhìn thấy một đóa mây màu xám thong thả hạ xuống, khí tức màu xám tràn ngập tín hiệu tử vong.

Mộ Dung Kỳ thường xuyên thấy Yến Vô Song luyện tập mấy chiêu thức này, biết uy lực chiêu này cực lớn, "Vô Song dừng tay!" Phát hiện Thái Vân cùng Mặc Linh Từ, còn có Kim Điệp khó hiểu nhìn chằm chằm nàng, nàng không hiểu ra sao chỉ vào miệng mình, khó tin hỏi: "Là muội mới nói sao?" Mấy tỷ muội chớp chớp mắt, cùng kêu lên nói: "Hình như là giọng của muội?"

Yến Vô Song mặc dù nghe được tiếng la nàng, nhưng đã không thể dừng chiêu, màu xám mây mù đã bao phủ Mộ Dung Hiền, Mộ Dung Hiền thảm thán: "Tuyệt chiêu Mộ Dung thế gia đã không dùng được chút nào, Diên Đảo Tà Thần công sao lại xuất hiện ở chỗ này? Gặp được mấy chiêu thức này, căn bản không có hoàn thủ đích cơ hội, ôi, mạng ta xong rồi!" Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng chiêu số tuyệt không chút chậm lại, không ngừng gia tăng dày thêm lớp hộ thể chân khí, quay về phía trung tâm mây mù đánh tới Yến Vô Song.

Mộ Dung Hiền vừa rồi đụng phải đám sương mù, lòng bảo vệ hộ thể bị méo mó hình dạng đến cực độ, nội tạng trường lực kỳ dị giáo hoạt đánh đến đau nhức, vừa định nhắm mắt chờ chết, lại bị một cỗ lực kỳ quái thật mạnh ném ra ngoài.

Yến Vô Song chỉ muốn giáo huấn hần một chút, không thật sự muốn lấy tính mệnh của hần, lại nghe tiếng Mộ Dung Kỳ ngăn cản, vì vậy dùng lực kỳ quái mây mù, quăng hần ra xa mấy trượng, tứ chi chổng thẳng lên trời, Mộ Dung Khang vội vàng chạy lại, nâng phụ thân dậy, không dám lên tiếng.

Ấn Quy đạo trưởng bị võ công kỳ lạ của Yến Vô Song dọa đến đổ đầy mồ hôi lạnh, thầm nghĩ: "May mà hồi này không động thủ với bọn chúng, trời ạ, con tiểu nha kia sao lại biết sử dụng Diên Đảo Tà Thần công, tuổi còn trẻ như vậy, cư nhiên có thể xử dụng đến đệ nhị thức!"

Vạn Lý Minh sớm biết võ công Yến Vô Song, tuy biết chiêu thức này kỳ diệu, luôn tìm cách phá giải, hôm nay nhìn thấy Mộ Dung Hiền uy danh hiển hách, phải bại dưới tay nàng không thể đánh lại, càng thêm e ngại chiêu thức này, càng e ngại chiêu thức "Tan nát cõi lòng" của Nhạc Nhạc thêm mấy phần!

Kỳ thật võ công của Yến Vô Song mạnh đến như vậy, chỉ là võ công Mộ Dung Hiền vốn là mượn lực đánh lực, theo lý mà nói, ông cũng áp dụng, sau khi bị kỳ dị lực trường quán lấy, bản lĩnh không thể dùng được, mới thua thảm như vậy.

Yến Vô Song cũng nhờ một trận chiến này mà thành danh, Tà Thần công lại vang vọng giang hồ, ai nghe cũng đều phát lạnh.

Tư Đồ Nghiệp nháy mắt ra hiệu với Tư Đồ Vi, ý bảo hần khuyên Mộ Dung Hiền tẩu, đến lúc đó mặt mũi Tư Đồ thế gia cũng không đẹp để gì, lại lệnh Tư Đồ Băng sai người "Áp" giải mọi người Vạn Lý Minh rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Sinh ý(2)

* Mặc Linh Từ cùng mấy nữ nhân khác, thấy kẻ đã thương Nhạc Nhạc chính là phụ thân Mộ Dung Kỳ, không thể báo thù, đành bỏ qua, nhìn bọn chúng rồi đi.

Kim Điệp cũng muốn đi theo mấy nữ nhân khác vào khách điểm, bị ca ca Kim Thạch ngăn lại, khuyên nhủ: "Giờ muội đi theo, cũng không giúp được gì, còn thêm rối loạn, chờ an trí hảo chuyện nội phủ, lại đi cũng không muộn."

Kim Điệp ngẫm lại cũng đúng, nhìn thấy Nhạc Nhạc được nữ nhân khác cõng đi, rơi lệ đầy mặt, than khóc vài tiếng, sai người đem thi thể Tiểu Chiêu trở về, được Tiểu Sở đỡ hỏi Kim phu.

Mộc phu nhân cùng Giản Phi Phi, cuối cùng đã không có cách nào biết được tình huống của Nhạc Nhạc, âm thầm sai hạ nhân dò xét tin tức.

Dương Mai, Dương Hạng cùng Tiểu Chi thấy Nhạc Nhạc được người khác cõng về, biết hẳn lại bị thương. Đến Hoàng Thành không lâu, đã bị thương mấy lần, bọn hần mặc dù đau lòng, nhưng đã không còn kinh loạn như lúc đầu, khéo léo chăm sóc Nhạc Nhạc. Mặc Linh Từ thấy Mộ Dung Kỳ cúi đầu rơi lệ, an ủi nói: "Kì nhân không cần lo lắng, ca ca bị thương mặc dù nặng, nhưng chỉ cần liệu đường một thời gian, chắc chắn khỏi phục."

"Đều là ta bất hảo, nếu không phải cứu ta, ca ca cũng sẽ không bị thương!" Mộ Dung Kỳ vẻ mặt tự trách nói.

"Kì tỷ không cần khổ sở rồi, không thấy ca ca trước lúc hôn mê còn cười sao, ca ca sẽ không trách tỷ, chúng ta cũng không, các tỷ nói đúng không?"

Yến Vô Song cầm một quả táo, vừa nhai vừa nói.

Thái Vân thấy sư phụ không nghe mình giải thích, trong lòng vẫn rối loạn lung tung, rất sợ tạo thành kết quả giống như Mộ Dung Kỳ, đối với tâm tình Mộ Dung Kỳ càng hiểu rõ. Sau khi ăn một phen, mới hỏi: "Tiểu Chi, sao không thấy Tiểu Nguyệt?"

Tiểu Chi lắc đầu nói: "Đã ra ngoài từ sáng sớm, ta nghĩ nàng đi cùng các tỷ!"

Dương Mai, Dương Hạnh nói: "Bên ngoài xảy ra chuyện gì, có loạn lăm không, Tiểu Nguyệt không có việc gì chứ?"

Yến Vô Song nhét quả táo vào miệng, nói: "Chúng ta cũng không biết, có thể liên quan với ca ca, bất quá có tốt tin tức, các người nhất định không thể ngờ được!"

"Tin tốt gì?" Dương Mai, Dương Hạnh đồng thanh nói.

"Mã Diệc Phô lần trước khi dễ các người bị giết rồi!"

"A? Ca ca một đêm chưa về, có phải do ca ca làm không?" Dương Mai, Dương Hạnh vui vẻ nhìn chăm chăm Yến Vô Song, chẳng biết chờ mong đáp án gì.

Khi Tiểu Nguyệt trở về, có vẻ tâm sự trùng trùng, Tiểu Chi quan tâm hỏi: "Tiểu Nguyệt đi đâu vậy, nhìn sắc mặt người không tốt lắm, không có việc gì chứ?"

Tiểu Nguyệt cười cười, nói: "Không có việc gì, công tử đã trở về sao?"

Tiểu Chi thần sắc buồn bã: "Trở về thì đã trở về, chẳng qua lại bị thương hôn mê, Hoàng Thành địa phương này đúng là bất lợi với công tử!"

"Đúng vậy, mới đến được mấy ngày, đã bị thương nhiều lần, ta đi nấu vài chén canh, lát nữa sẽ bưng tới cho các vị tỷ tỷ!"

.....

"Chà, thủ nghệ của Tiểu Nguyệt càng ngày càng cao, ca ca đáng thương cứ hai ba ngày lại bị thương hôn mê, không có khẩu phúc, đem đến thêm một phần!" Yến Vô Song tay trái cầm đùi gà to béo, tay phải đưa bát canh cho Tiểu Nguyệt.

Mặc Linh Từ nói: "Ha ha, vị của canh, có chút đặc biệt..."

Tiểu Nguyệt liền biến sắc, có chút kinh hoảng nói: "A? Vậy sao?"

Mặc Linh Từ nói tiếp: "Hi hi, bất quá, hương vị thật sự rất ngon!"

Tiểu Nguyệt khẽ thở ra một hơi, không quá tự nhiên cười nói: "Đã uống ngon, vậy để muội mang cho tỷ thêm một phần nha!"

"Ha ha, hay là chính tỷ đi lấy, tỷ cũng không phải giống vị tiểu lười trùng nào đó."

"Không cần nói muội, muội mới không lười, chỉ là tay quá ít, quá bận rộn, đúng không, Tiểu Chi?" Tay Yến Vô Song quả thật "quá ít", chiếc đĩa kẹp miếng thịt bò hấp, tay trái cầm miếng bánh gạo màu vàng, miệng nhai có hơi quá ít...

Thái Vân cùng Mộ Dung Kỳ lại có vẻ dị thường im lặng, Dương Mai, Dương Hạnh đã nghe chuyện của bọn hắn, cũng không tới quấy rầy, chỉ là thỉnh thoảng dùng tay chạm vào Nhạc Nhạc, thử cùng hắn tâm linh câu thông.

Buổi chiều khi Kim Diệp cùng đi với Kim Thạch đến thăm Nhạc Nhạc một lần, thấy hắn còn đang mê man, đành phải trở lại phủ, lão bản khách điểm đã thường xuyên mượn việc nước đem đồ ăn, để thăm hỏi thương thế của Nhạc Nhạc.

Sau bữa cơm chiều, Tiểu Nguyệt lại xuống bếp đun sôi một nồi canh khác, vị của nồi canh vẫn đặc biệt, đặc biệt ngon ngọt. Trong mùi thơm, mơ màng buồn ngủ.

Bóng đêm ảm đạm bao phủ bầu trời của khách điểm, trên trời một tia sáng xuất hiện, lúc mờ lúc ảo, như một phiên bản của ánh trăng non. Từ trong bóng tối hiện ra vài đạo bóng đen thân hình uyển chuyển: "Tiểu Nguyệt phát ám hiệu, hành động!" Nói xong, nhẹ nhàng nhảy, bóng đen nhảy lên trên đỉnh khách điểm. Nguồn truyện: TruyệnFULL.vn

Vài đạo bóng đen cực nhanh chóng bay vào phòng Nhạc Nhạc, trên bàn cơm các mỹ nữ nằm la liệt trên mặt bàn, chỉ có Tiểu Nguyệt về mặt bất đắc dĩ đau thương thảm rơi lệ.

Trong đó một bóng đen lạnh giọng quát: "Tiểu Nguyệt, người rơi lệ, chẳng lẽ người thật sự thích hắn, đừng quên, đây chỉ là một nhiệm vụ!"

"Vâng, Tiểu Nguyệt biết, cung chủ chỉ muốn Vương Nhạc Nhạc, xin đừng thương tổn mấy vị nữ tử này, bọn hắn rất chiều cố Tiểu Nguyệt, cầu xin người, Đông Nguyệt hãy chấp nhận chuyện này!"

Đông Nguyệt lãnh mi hơi nhíu, bên cạnh nàng một thanh âm ngọt ngào một mối nói tiếp: "Trái tim của Tiểu Nguyệt thật tốt, yên tâm đi, cung chủ chúng ta

chỉ cần một mình hắn, được rồi, ôm hắn mau mau rời đi."

Tiểu Nguyệt cảm kích đa tạ: "Cám ơn Xuân Nguyệt đã đồng ý, cảm ơn!"

Đông Nguyệt trừng mắt đẹp nhìn Xuân Nguyệt, hừ lạnh một tiếng, không hề nói gì, hiển nhiên đã đồng ý rồi.

Vài đạo thân ảnh lại bay ra khỏi khách điểm, đêm lại im ắng

Yên lặng cho đến tận hừng đông.

Thái Vân, Mộ Dung Kỳ và mấy nữ nhân khác đêm đó sau khi nếm qua món canh, hương vị ngọt ngào thiếp đi. Khi tỉnh lại phát hiện Nhạc Nhạc biến mất, Tiểu Nguyệt cũng biến mất cùng hắn. Nhạc Nhạc nếu không bị thương, các nàng còn có thể an tâm, nhưng các nàng biết rõ, Nhạc Nhạc đang hôn mê, vốn là không thể hành tẩu chơi bời, hôm nay không thấy, nhất định là bị người ta bắt đi, nghĩ tới đây, vài nữ nhân thiếu chút nữa khóc ngất lên.

Mặc Linh Từ cẩn thận ngửi ngửi tàn canh trên bàn, đôi mi thanh tú hơi nhú, nói: "Canh có vấn đề, các ngươi có... phát hiện không, Tiểu Nguyệt hai lần nấu nấu canh hương vị rất kỳ lạ, một loại thì ăn nhiều cũng không có vấn đề gì, nhưng liên tục ăn hai loại, sẽ sinh ra hiệu quả mê dược, Tiểu Nguyệt đến tốt cùng vì cái gì mưu hại Nhạc lang, Nhạc lang còn có tỷ muội chúng ta đối với nàng không tệ à!"

Dương Mai, Dương Hạnh liếc mắt nhìn Yến Vô Song, cùng kêu lên: "Vô Song hôm qua còn kêu Tiểu Nguyệt nấu canh ngon cho tỷ ấy, đây có tính là khi dễ không?"

Yến Vô Song vội vàng lắc đầu, giải thích nói: "Đó là trao đổi giữa tỷ muội, ta cũng không khi dễ nàng, Tiểu Chi đã thường xuyên giúp ta nấu cơm, có đúng không, đó không thể coi là bắt nạt kẻ yếu?"

Tiểu Chi gật đầu nói vâng, chỉ là thần sắc lo âu nói: "Cho dù chúng ta khi dễ nàng, nàng cũng không thể bỏ thuốc mê vào trong cơm, lại còn bắt công tử đi, uống công chúng ta tín nhiệm nàng như vậy!"

Mộ Dung Kỳ vành mắt ửng đỏ, lâm bảm nói: "Nếu không phải tại ta, ca ca cũng sẽ không bị thương, đều là ta làm hại, Thái Vân, chúng ta nhanh chóng đi tìm!"

Thái Vân gật đầu, có chút tức giận nói: "Hừ, Tiểu Nguyệt quá đáng rồi, bị ta bắt được, quyết không tha nàng! Đi thôi Kỳ tỷ, chúng ta đi tìm hiểu một chút."

Mặc Linh Từ nhìn hai người, an ủi nói: "Hai vị muội muội đừng nóng vội, bây giờ còn không chưa biết rõ thế lực sau lưng Tiểu Nguyệt, làm sao điều tra tin tức của ca ca? Hơn nữa chúng ta chỉ có mấy người, nhân thủ quá ít, không bằng chúng ta nói cho Nhượng Tuyệt, để nàng hỗ trợ!"

Các nữ nhân chưa hề có kinh nghiệm giang hồ gì, nghĩ thấy Mặc Linh Từ nói có lý, Yến Vô Song tự mình anh dũng nhận đi tìm Chung Nhượng Tuyệt, mấy người tách ra hành động.

Dương Mai, Dương Hạnh sau khi cùng Nhạc Nhạc song tư phá thân, nội lực tăng nhanh, võ công mặc dù không quá cao, nhưng khinh công đã tiến nhập vào hàng nhất lưu, chỉ để Tiểu Chi không biết võ công ở lại khách sạn, chỉ biết lo âu.

Tin Nhạc Nhạc mất tích rất nhanh truyền đến Kim phủ, đồng dạng truyền đến Mộc tướng quân phủ, hộ vệ mặc y phục thường tiến nhập vào hai phủ, thỉnh thoảng tụ tập tại quán trà, âm thầm tìm hiểu, thỉnh thoảng có đệ tử ma giáo đi vào các con hẻm tối tìm tra xét, nhất thời Hoàng Thành phong vân gợn sóng, nhân giang hồ không rõ nguyên do, còn tưởng rằng là do (Nguyệt thần binh pháp) tái hiện, nhìn thấy bằng hữu đồng đảng, thêm dầu thêm mỡ quây cho chuyện thêm rối ren, trong lúc nhất thời giang hồ lời đồn nổi lên bốn phía.

Tư Đồ nội phủ.

Tư Đồ Nghiệp vỗ bàn quát: "Tra, nhất định phải tra, tra rõ rốt cuộc là chuyện gì, để cho đám nhân giang hồ điên cuồng, chuyện (Nguyệt thần binh pháp), người không phải nói không có nhiều người giang hồ biết sao, sao giờ trong thành lại hỗn loạn như vậy?"

Mã Vạn Lý lau lau mồ hôi trên trán, khổ ải nói: "Hồi bẩm đại nhân, thuộc hạ đã phái người dò xét, bắt quá... Bắt quá còn chưa có tin tức?"

"Tra? Tra? Người đã phái người tra xét một ngày rồi, kết quả đâu, tin tức gì cũng không tìm được, thật không biết Vạn Lý Minh bây giờ còn có tác dụng gì. Cả ngày chỉ biết sanh sự, hôm trước người tại kim phủ một nháo, làm hại ta cùng hình bộ, lại bộ nói nhiều lời hay, giờ để cho nhất phái của lão thần hữu tướng Hàn Triết nhân cơ hội công kích. Hừ, nếu không phải Kiểm Tông che chở mấy tên trung quân cổ hủ này, sớm đã phái "Dã Thảo" giết sạch bọn chúng. Ôi, Vạn Lý Minh thật sự là càng ngày càng vô dụng, không còn huy hoàng như ngày xưa nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Sinh ý(3)

* Mã Vạn Lý nội tâm điên cuồng mắng: "Tur Đồ Nghiệp, ngươi là một lão hồn đản hèn hạ, Vạn Lý Minh bao nhiêu chuyện cho ngươi, bây giờ ngươi đại sự đã thành, cứ nhiên muốn một cước đá văng ta ra, lão tử quyết không để yên cho ngươi! Con ta Mã Diệc Phô đã chết, cũng không để hân tiến vào từ đường tổ mộ của Tur Đồ gia, hừ, còn nói cái gì không nghĩ để cho người ngoài biết, ta là đường đệ ngươi, Diệc Phô là cháu ruột ngươi! Hừ, Xem như ngươi lợi hại, đừng quên cướp đoạt (Nguyệt thần binh pháp) còn phải dựa vào Vạn Lý Minh, chuyện bí mật ở Nam Lăng cũng phải dựa vào ta."

Ngoài miệng lại cung kính nói: "Vâng, thuộc hạ đã tạo nhiều phiền toái cho người, chỉ là trong lúc tấn công ma giáo, đã tổn thất rất nhiều cao thủ, làm nguyên khí Vạn Lý Minh đại thương, bất quá người yên tâm, bây giờ trong Minh còn có gần ngàn cao thủ phân bố ở các nơi, trong thời khắc quan trọng sẽ ủng hộ người, ủng hộ Tur Đồ thế gia."

Tur Đồ Nghiệp bĩu môi, sắc mặt hòa hoãn một ít, nói: "Ân, ngươi chỉ cần trung thành là đủ rồi, nhớ kỹ, sau này không được gây chuyện lung tung, phải biết nghe lời, ta thích nhất người biết nghe lời!" Trong lòng lại cười thầm nói: "Hắc hắc, tốt nhất là chết đi, chết càng nhiều càng tốt, hừ, ta tuyệt đối không cho phép bất cứ thế lực nào ở Hoàng Thành mạnh hơn Tur Đồ gia. Xem ta làm sao từ từ tiêu diệt sạch thế lực của Vạn Lý Minh, xem ta như thế nào thấu tóm cả thiên hạ vào lòng bàn tay ta, hắc hắc. Tur Đồ Vạn Lý, ồ không, nên kêu Mã Vạn Lý, từ lúc ngươi bắt đầu đối họ bước chân vào giang hồ, gia phả Tur Đồ thế gia đã không còn vị trí cho ngươi rồi... Hừ, ngươi ý vào họ Tur Đồ, đã âm thầm vi phạm mệnh lệnh của ta, ta tuyệt đối không cho phép, hậu quả vi phạm mệnh lệnh ta, chỉ có chết. Ha ha, cho ngươi tấn công ma giáo, đương nhiên là để tiêu hao lực lượng của ngươi, nhưng lại có lợi cho ta tiến hành kế hoạch, có sao lại không làm!"

Lúc này, Tur Đồ Bằng gõ cửa tiến đến, Tur Đồ Nghiệp vội hỏi: "Tra rõ rồi sao?"

Tur Đồ Bằng vội vàng đem tin tức tìm được, nói ra toàn bộ.

"Ân, thì ra là tìm kiếm Vương Nhạc Nhạc, người ma giáo tìm hân, còn có thể hiểu, hộ vệ Kim phủ âm thầm tìm hiểu tin tức cũng có thể hiểu, nhưng cả người của Mộc phủ cũng đi tìm hiểu, lại rất kỳ lạ, còn có nhân giang hồ không môn không phái nữa?" Tur Đồ Nghiệp giật giật vai cộng rầy xám, hao tâm tổn trí nghĩ mãi mọi bề.

Tur Đồ Bằng trả lời: "Mộc phủ vốn là biểu thân(họ hàng) với Lạc gia ở Lạc thành, nghe nói Lạc San có quan hệ mật thiết với Vương Nhạc Nhạc, có thể là nàng sai Mộc phủ nhân tìm kiếm. Còn nữa, Vương Nhạc Nhạc từng cứu Mộc phủ nhân một lần, nghe nói hân còn vì Mộc phủ nhân nên đã giết chết Ngạ Tử Quý của Địa Ngục Môn. Bất quá, Vương Nhạc Nhạc nhưng lại khiến chương môn Quỷ Ngục Môn là Lục Vô Nhật tìm tới, hân gặp phiền toái rồi. Còn nhân giang hồ có thể là nghe lời đồn, nghe nói (Nguyệt thần binh pháp) xuất hiện ở trong thành, bọn họ đã la hét làm ồn ào một phen...."

Tur Đồ Nghiệp gật gật đầu, lại trừng mắt nhìn Mã Vạn Lý liếc, thầm nghĩ: "Xem con ta giải quyết mọi chuyện thế nào, ngươi làm không xong chuyện, hân sẽ lập tức có kết luận, hừm, nói ngươi ngu đến chết ngươi vẫn không chịu nhận!"

Mã Vạn Lý tựa hồ nhìn ra suy nghĩ trong mắt đối phương, cúi đầu lẩm bẩm nói: "Đại nhân yên tâm, Nguyệt Thần binh pháp vẫn bị chúng ta giám sát chặt chẽ chờ thời cơ thích hợp, chúng ta có thể yên tâm cướp đoạt, hôm trước Đông Bắc Huyền Băng Vương đã đem nhân mã quay về giết Lạc Vũ Nhi, người tranh đoạt binh thư lại ít đi một."

Tur Đồ Nghiệp thấy Tur Đồ Bằng gật đầu xác nhận, mới nói: "Ân, làm tốt lắm, bây giờ ngươi từ bỏ tất cả mọi chuyện đang làm, toàn lực chỉ huy thủ hạ, tranh đoạt (Nguyệt thần binh pháp), quyết đoạt cho bằng được, không còn gì nữa, ngươi lui xuống đi!"

Tur Đồ Bằng tiến hân ra ngoài, liền quay trở lại, đóng chặt cửa mới nói: "Phụ thân yên tâm, vì nghiệp lớn của Tur Đồ gia, ta đã phái tinh anh Dã Thảo tổ 150 người, còn có vài cao thủ khác, bọn họ mai phục ngoài "Tâm Phật Tự", nghiêm mật giám thị động tĩnh bên trong, khi có tin tức liền phối hợp cao thủ Vạn Lý Minh, nhất định có thể đoạt được binh thư!"

Tur Đồ Nghiệp vuốt vuốt râu, nói: "Tên Vương Nhạc Nhạc nhiều lần chống đối Tur Đồ gia, ngươi định đối phó với hân như thế nào?"

"Mặc dù hân là nữ tử của Tiên Vu thế gia, chúng ta không thể công khai phái người giết hân, nhưng có thể tìm sát thủ, đến lúc đó, thần không biết quỷ không hay, cho hân biến mất khỏi thế giới!"

"Sát thủ? Nghe nói mấy lần trước phái "Dã Thảo" đều thất bại, tinh anh chín tổ của Dã Thảo đều thảm bại quay về, nói với Dã Lang, để hân phái vài chân chính cao thủ, nếu lại thất bại, hân sẽ đẹp mặt đấy!" Tur Đồ Nghiệp có chút giận dữ quát.

"Bởi vì tổ trưởng chín tổ thường xuyên đi theo Vạn Lý Minh làm việc, dần dần đã nung nấu mao bệnh cuồng vọng tự đại, Dã Lang đã đích thân xử lý tổ trưởng chín tổ rồi."

Tur Đồ Nghiệp gật đầu mỉm cười, lộ ra vẻ mặt hài lòng, lại nói: "Như vậy là tốt rồi, Tur Đồ thế gia tuyệt không nuôi phế vật vô dụng, chuyện ở Nam Lăng sao rồi?"

"Điều bình thường, sau khi cướp được binh sách, bên Nam Lăng có thể phát động, con sẽ tự mình đến chỉ huy!"

"Ha ha, như vậy là tốt nhất, quá tốt rồi, ân, có Bằng nhân làm mấy chuyện này, ta an tâm rồi, xuống nghỉ ngơi, đừng để mệt người!"

Tư Đồ Bằng khom người lạy nói: "Vâng, phụ thân sớm đi nghỉ đi, Bằng nhân cáo lui!"

Tư Đồ Bằng mang theo tùy tùng, đi tới biệt viện của mình, bỗng nhiên một cổ sát khí lạnh thấu xương đánh úp sau lưng, kinh hô một tiếng, ném một tùy tùng bên cạnh ra, ngăn trở một kích kinh thiên kia, còn hần bay ngược lại mấy trượng, vận khởi hộ thể chân khí, rút đao ở thắt lưng ra, chĩa vào thích khách áo đen.

Sau khi thấy rõ thân ảnh thích khách, hần không khỏi thờ dài than khổ: "Ôi, lão thiên ơi, sao lại là nàng?"

Hắc y thích khách không để ý tới Tư Đồ Bằng bị thảm than khóc, lưỡi đao hẹp dài lóe ra hàn quang, xẹt qua như cầu vồng thật kinh hãi, đao khí lạnh như băng, mấy tùy tùng đều thuộc hạng nhất lưu, cả thời gian rút đao đều không có, trước mắt tối sầm, đã vình vẹo ngã xuống, thân ảnh nhoáng lên, mờ hồ tạo ra mấy đạo hư ảnh, khoảng cách mấy trượng đã phảng phất một mùi thơm nhẹ, nàng chọt bay đến, lưỡi đao hẹp dài khóa trụ Tư Đồ Bằng. Lạnh như băng, không mang theo chút cảm tình nói người đã hai lần đào thoát, lần này người nhất định phải chết!

Tư Đồ Bằng ôm đầu, làm vẻ đau khổ, khóc hu hu nói: "Huyết Ảnh, lần trước không cố ý chỉ đùa với nàng thôi, sao cứ nhiều lần muốn đưa ta vào chỗ chết vậy. Cứ coi như ta sợ nàng rồi, nàng tạm tha ta đi, ta Tư Đồ Bằng cầu xin nàng, cần bao nhiêu tiền, nàng cứ nói, tùy tiện ra giá!" Xem ra, hần bị Huyết Ảnh ám sát dọa đến run sợ, Tư Đồ Bằng luôn luôn cường ngạnh không bao giờ chịu thua, cũng có lúc cầu xin người khác. Bạn đang đọc truyện tại TruyệnFULL.vn - www.TruyệnFULL.vn

"Kẻ đắc tội ta chỉ có đường chết, yên tâm, Huyết Ảnh ta giết người chỉ giết ba lượt, ba lượt không thành, nhất định không giết nữa. Đây là quy định của ta, ta nghĩ, người cũng nên nghe qua." Huyết Ảnh vẫn lạnh như băng nói.

"Ôi, đúng vậy, đây là lần thứ ba rồi, bây giờ nàng cho rằng, còn có cơ hội giết chết ta sao? Ta tùy tiện hô vài tiếng, sẽ có vô số hộ vệ bao vây nàng, không bằng như vậy, buông đao, chúng ta bàn một vụ làm ăn, được chứ?" Tư Đồ Bằng sau khi nghe Huyết Ảnh nói chỉ giết ba lượt, nhất thời thoải mái rất nhiều, đã lộ ra nụ cười nhạt.

Huyết Ảnh một kích vừa rồi không đắc thủ, biết đã mất đi cơ hội cuối cùng giết hần, nghe hần nói như vậy, không chịu thua nói: "Với trình độ đám hộ vệ này, dù có mười một người cũng bại dưới tay ta, bất quá, bản cô nương có hứng thú với vụ làm ăn này, nói đi!" Nàng có chút cải biến một chút tư thế cầm đao, mặc dù vẫn chĩa vào Tư Đồ Bằng, nhưng sát khí giảm mạnh.

Tư Đồ Bằng thăm tẩn thường gạt đầu, khẽ cười nói: "Huyết Ảnh cô nương thuật ám sát thiên hạ vô song, tại hạ sớm đã nghe thấy, thân thủ như cô nương trong "Luân Hồi", , có lẽ không nhiều lắm..."

Huyết Ảnh không kiên nhẫn cắt ngang lời hần, quát: "Không cần quanh co lòng vòng, nhiệm vụ gì, bao nhiêu tiền, nói thẳng đi!"

Tư Đồ Bằng cười hai tiếng, nói: "Khụ khụ, Huyết Ảnh cô nương quả nhiên người sáng khoái, Vương Nhạc Nhạc nàng nghe qua chưa, 20 vạn lượng, lấy đầu của hần."

"Hần? Đã nghe qua. Ân, quả thật đáng với giá tiền này, nhận, đưa trước 10 vạn lượng ngân phiếu!" Nàng thu hồi lưỡi đao, vươn tay trái ra.

Tư Đồ Bằng ha hả cười, từ trong ngực móc ra mở ra mười vạn ngân phiếu, ném cho Huyết Ảnh, chân khí mỏng nhẹ nàng ngân phiếu bay đi, lác lác rơi xuống trong lòng bàn tay nàng, thời điểm Huyết Ảnh nhận được ngân phiếu, bỗng dưng thấy nội tâm bất an, ngân phiếu tựa hồ đã trở nên dị thường nặng. Nàng nhũn mày trầm nghĩ: "Sao lại thế này, như thế nào như vậy không thoải mái, chẳng lẽ không nên nhận vụ giao dịch này!" Loại ý nghĩ này chỉ chọt lóe lên trong lòng nàng, nói với Tư Đồ Bằng: "Theo quy định cũ, ba lượt ám sát, không thành công, hỏi lại ngân phiếu, cáo từ!"

Nói xong không đợi Tư Đồ Bằng nói chuyện, huyễn ảnh màu đen bay vào bầu trời đêm đen kịt, chỉ để lại tiếng gió vù vù, mọi thứ lại trở về yên tĩnh, chỉ là trong tiểu viện lại có nhiều thêm mấy thi thể, thi thể vẫn còn độ ấm.

Tư Đồ Bằng nhìn thi thể trên mặt đất đích, khóe miệng lộ ra nụ cười quỷ dị: "Hắc hắc, 20 vạn lượng, nếu thành công, cũng đáng rồi. Mỗi lần gặp hần, ta đều thấy khủng hoảng, từ khi hần xuất hiện trên giang hồ, Tư Đồ thế gia làm việc gì đều không thuận lợi. Hừ, thật muốn sớm ngày nhìn thấy người, không, muốn nhìn thấy đầu của người!"

Chẳng biết qua bao lâu, Nhạc Nhạc mới tỉnh lại sau cơn mê man, qua một lúc, mới tỉnh hần, trong miệng khát vô cùng, thuận miệng hô: "Tiểu Chi, mau đem nước đến!"

Không ai lên tiếng, hần cố sức mở mắt ra, phát hiện mình nằm ở một địa phương lạ lẫm, nảy sinh cảnh giác, muốn nâng người dậy. Không ngờ toàn thân chẳng có chút khí lực, chỉ một động tác nhỏ này, đã khiến trán hần chảy đầy mồ hôi. Chân khí trong cơ thể trống rỗng, một tia cũng không thể điều động. Nhạc Nhạc cười khổ, đành phải nằm xuống.

Cánh cửa nhẹ nhàng bị người ta đẩy ra, ánh sáng dữ dội chiếu thẳng vào trong cửa, chiếu vào nội thất u tối, Nhạc Nhạc hí mắt, nhìn chăm chú ngoài cửa, bởi vì ánh sáng quá mạnh, Nhạc Nhạc chỉ có thể có thể thấy rõ thân hình người đang tới, thon dài uyển chuyển, toàn thân mặc quần áo trắng như tuyết, nhẹ bước, mang theo làn gió thơm nhàn nhạt, đi đến trước giường Nhạc Nhạc, lạnh như băng nói: "Người tỉnh dậy mau, cung chủ chúng ta muốn gặp người!"

Bạn đang đọc truyện *Ngư Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Sinh ý(4)

* "Công chúa? Đâu có quen, ta cũng không phải là phò mã gia! Đây, đây là nơi nào vậy?" Nhạc Nhạc biết rõ đây là địch không phải bạn, chỉ đành giả vờ hồ đồ, nhìn chăm chăm nữ nhân trước mắt, buồn bực chính là nàng mang khăn che mặt, không thấy rõ dung mạo.

Nàng bị giọng điệu uể oải của Nhạc Nhạc làm cho sinh giận không nhẹ, tức giận nói: "Người nhớ cho kỹ nơi người đang ở là địa phương của chúng ta, thế đã rõ chưa, cũng chẳng cần nói rõ với người, mau đứng lên!"

"Không đứng lên được, không có khí lực, các người đã làm gì trên thân ta vậy?" Nhạc Nhạc cử động rồi lại bất động, chỉ nháy nháy mắt, nhìn nữ tử che mặt cười hì hì.

Chỉ nghe nàng hừ lạnh một tiếng, túm lấy áo Nhạc Nhạc, quăng hẳn xuống nền nhà lạnh như băng: "Mặc kệ có thể hay không đứng lên, ta bây giờ cần người đứng lên, người phải theo ta đi!"

Nhạc Nhạc toàn thân không có chút khí lực, cứ như đồng bùn nằm lăn trên mặt đất, cười khổ nói: "Cô nương xinh đẹp như vậy, ra tay lại quá tàn nhẫn, nếu ta có khí lực, nàng có thể khi dễ ta dễ vậy sao?"

Nàng bỗng rung mình, trong nháy mắt lại khôi phục như cũ, lúc này từ ngoài cửa lại có thêm một nữ tử che mặt thân hình hấp dẫn bước vào, nhìn Nhạc Nhạc nằm trên mặt đất, ngồi xổm bên cạnh hẳn cười nói: "Thì ra công tử nằm trên sàn nhà, hì hì, có muốn thiếp ngủ cùng chàng không?"

Nhạc Nhạc nuốt ừng ực chút nước miếng, đem ánh mắt chuyển lên cặp vú căng đầy của nàng. Công lực hẳn bị chế trụ, hơn nữa đã vài ngày không chơi nữ nhân, thiếu chút nữa chẳng không nổi mị công mê người của nàng, hẳn cười khổ nói: "Có tỷ tỷ nằm cùng, sàn nhà có cứng ta cũng thích, ha ha, bất quá, ta không thích sàn nhà nơi này, còn có ả nữ nhân biến thái lạnh như băng kia nữa!"

"Có thiếp cùng chàng, có thể thay đổi nơi đây hay không?" Nữ tử hấp dẫn quyến rũ níu non bên cạnh Nhạc Nhạc, ngón tay dài mỏng như búp măng, khẽ vuốt đôi môi khô khốc vì thiếu nước của chàng.

Nữ tử lạnh như băng vào đầu tiên, nhin không được quát: "Xuân Nguyệt, không được phát lãng ở đây, cung chủ muốn triệu kiến hẳn ngay, chậm trễ chuyện của cung chủ, người không đảm đương nổi đâu!"

Xuân Nguyệt cười khúc khích: "Đồng Nguyệt tỷ tức giận rồi sao, việc này thật là hiếm thấy, có phải đang ghen không? Hì hì hì!"

Đồng Nguyệt lại rung mình, tức giận mắng: "Tiểu hồ ly tinh, không nên nghĩ mọi người đều giống như người, ta ăn dấm chua từ hồi nào?"

Nhạc Nhạc càng buồn khổ hơn, đây là gì chứ, Xuân Nguyệt? Đồng Nguyệt?..... Tiểu Nguyệt? Chẳng lẽ là người của Minh Nguyệt Cung? Hẳn trước kia ở trong giang hồ từng xem qua quyển tình sắc tiểu thuyết "Nữ nhân môn Minh Nguyệt Cung" do Đãng Đồ Tử soạn viết, đại khái nhắc tới tình hình ở Minh Nguyệt Cung, hơn nữa sư phụ hẳn Hoa Thiết Thương đã trình trọng cảnh cáo: "Sau này khi hành tẩu giang hồ, "Loạn Hoa Trâm" cùng "Hoa Gian Vũ Bộ" không thể để cho người Minh Nguyệt Cung nhìn thấy, không nên hỏi vì sao, hỏi ta cũng không nói! Tóm lại, cung chủ Minh Nguyệt Cung -- Cung Minh Nguyệt có thù với ta, ôi, mới thăm cừu đại hận!"

Nhạc Nhạc nhớ lại khi hẳn đến kỹ lâu, hàng loạt nữ nhân dùng công pháp thái âm bổ dương, chẳng lẽ là người Minh Nguyệt Cung? Bọn hẳn đem ta đến là vì chuyện gì? Không biết bọn Vô Song thế nào rồi?

Hắn ở một bên đoán lung tung, Xuân Nguyệt rót chén nước, nũng nịu bên cạnh Nhạc Nhạc: "Công tử trọng thương tình lại, chắc chắn khát nước, để ta đến hầu hạ người nha, không giống người nào đó, chỉ biết dụng hình bức cung, một chút tình ý cũng không thông."

Nhạc Nhạc mặc kệ bọn hẳn chỉ là trêu đùa chọc ghẹo, đem ly nước uống một hơi cạn sạch, thoải mái thở dài một tiếng, lại ngã xuống trên mặt đất, đã hồi phục một chút khí lực, thở dài: "Oa, nếu có thêm chút rượu và thức ăn, sẽ tốt hơn rất nhiều, Xuân Nguyệt tỷ...." Nhạc Nhạc giống như tiểu hài tử, làm nũng vuốt ve cánh tay trắng mềm của Xuân Nguyệt. Tâm hồn thiếu nữ của Xuân Nguyệt bỗng dung run lên, nhìn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của Nhạc Nhạc, đôi mắt như say mê đắm đuối không tỉnh.

Nhạc Nhạc mặc dù vô công bị chế, nhưng một thân mị công sớm đại thành, đặc biệt dùng mị công thu hút người khác phái, lực hấp dẫn càng nhiều. Xuân Nguyệt đương nhiên đánh không lại Nhạc Nhạc, đã bị hẳn mê hoặc đắm say.

Đồng Nguyệt hừ lạnh một tiếng, cắt ngang tâm trạng khó hiểu của hai người, phần nộ quát: "Đừng có coi nơi này như kỹ viện, bắt người đến không phải để hầu hạ người, không giống tiện nhân nào đó trời sinh dâm đảng." Nàng liền phản kích Xuân Nguyệt. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://truyenfull.vn>

Xuân Nguyệt thái độ khác thường, không cãi lại, nội tâm thất kinh nói: "Vừa rồi sao lại như vậy, mị công cư nhiên mất linh, ngược lại cứ như bị hấn chế trụ, chỉ có ngày xưa thiên hạ đệ nhất dâm tặc sử dụng Ngự Nữ Tâm Kinh mới có thể khắc chế mị thuật của ta, chẳng lẽ Vương Nhạc Nhạc thật sự là đệ tử cừu gia của cung chủ?"

Nhạc Nhạc dưới sự cấm túc của Đông Nguyệt, dưới sự hầu hạ nhu tình của Xuân Nguyệt, nhai nuốt ngấu nghiến ăn xong bữa cơm đầu tiên sau khi bị bắt, sau đó thoải mái thưởng thức cực phẩm phương vĩ trà, thỉnh thoảng liếc mắt đưa tình với hai nữ nhân. Đông Nguyệt nhìn không được nói: "Xuân Nguyệt, lúc này có thể dẫn hắn đi gặp cung chủ được rồi chứ, thực chịu không được cặp mắt háo sắc dâm dăng kia, lọt vào tay ta, nhất định phải móc mắt hắn ra!" Nhạc Nhạc nghe lời nói lạnh như băng của nàng, thiếu chút nữa phun nước trà trong miệng ra, vội thu hồi ánh mắt, nhìn không chớp mắt nhìn chăm chăm vào bức tranh trang trí phía trước.

Không ngờ Đông Nguyệt còn nói thêm: "Quả nhiên háo sắc, không dám nhìn chúng ta, lại xem Xuân Cung Đồ trên tường đích, hừ, cung chủ nói rất đúng, xú nam nhân không có ai tốt cả!"

Nhạc Nhạc mở to hai mắt, không thể nào, tranh trang trí trên tường, tất cả đều là xuân cung đồ, đủ các tư thế ân ái. Nhạc Nhạc thầm mắng: "Ôi, lần này nhìn nữ nhân biến thái nàng, bây giờ còn chưa có cách khôi phục võ công của ta, chờ ta khôi phục võ công, xem ta như thế nào thu thập nàng, tốt nhất... Hắc hắc!"

Sau khi ăn xong, Nhạc Nhạc dùng bộ pháp chậm chạp bước đi, trái lại đi theo Đông Nguyệt cùng Xuân Nguyệt đi vào một biệt viện. Hắn võ công mặc dù bị chế, nhãn lực không hề giảm xuống, biết hai nữ nhân này võ công phi phàm, đều là nhất lưu cao thủ, mặc dù chưa hiểu dụng ý người Minh Nguyệt Cung bắt mình, nhưng đánh trơ mắt võ lực phản kháng, chỉ có thể chấp nhận.

Ba người đi tới nội viện, trên đường gặp hơn mười một thị nữ bạch y che mặt; thấy Đông Nguyệt, Xuân Nguyệt đi tới, có chút thất lễ, trong đó có một người nói: "Thuộc hạ tham kiến Đông Nguyệt chấp sự, Xuân Nguyệt chấp sự, cung chủ ở nội đường triệu kiến!"

Đông Nguyệt khẽ gật đầu, cùng Xuân Nguyệt lập tức gọi Nhạc Nhạc đi vào, từ nội thất đi ra một nữ tử, che mặt, nữ nhân này mặc dù đã che mặt, nhưng khí chất rất khác biệt với chư nữ, dáng vẻ phong lưu, vừa hấp dẫn lại có phần phần thanh lãnh, Nhạc Nhạc nhìn thấy nàng, bước đi hơi chậm lại, nhú mày thầm nghĩ: "Người này có thân hình rất quen, giống như ở đâu gặp qua? Nữ tử gặp qua ta đều nhớ rõ, nàng vốn là... Đáng tiếc đáng tiếc, nghĩ không ra rồi!"

Nhạc Nhạc đang cố suy nghĩ, ánh mắt nàng kia dừng trên người hắn một chút, mới nói: "Mẹ ta muốn một mình gặp hắn, chúng ta lui xuống trước đi!" Đông Nguyệt Xuân Nguyệt cung kính khom người, trả lời: "Vâng, tiểu thư!"

Xuân Nguyệt thừa dịp xoay người, lặng lẽ nói với Nhạc Nhạc đang ngăn người: "Ngần vạn lần chớ chọc giận cung chủ tức, thông minh chút đi!" Nói xong lại liếc mắt đưa tình với hắn, lắc lắc tấm thân mảnh mai, đi theo phía sau tiểu thư.

Nhạc Nhạc trong lòng thầm nghĩ: "Lập tức có thể nhìn thấy cung chủ Minh Nguyệt Cung trong truyền thuyết? Không nhớ nổi, không biết sao dâm tặc sư phụ lại đắc tội với Minh Nguyệt Cung, chẳng lẽ là...?" Nhạc Nhạc sợ đến đầu toát đầy mồ hôi lạnh: "Chẳng lẽ cường bạo qua cung chủ Minh Nguyệt Cung? Bằng không lão quý tại sao vừa nghe đến Minh Nguyệt Cung đã sợ hãi chạy trốn thật xa, ôi, hết rồi, bây giờ ta võ công bị chế trụ, xem ra tránh không khỏi vận rủi..."

Nhạc Nhạc thông thả tiến vào nội thất, ở bên ngoài nội thất đắn đo không quyết, do dự không quyết, bỗng từ bên trong truyền ra thanh âm lạnh như băng: "Sao? Không dám tiến vào sao?" Nhạc Nhạc thầm hô: "Không ổn, không đi vào, sẽ lộ là mình đang chột dạ." Đã đến bước này, sợ hãi đã vô dụng, hít sâu một hơi, ngẩng cao đầu, bước thẳng vào phòng.

Trong phòng có mùi hoa quế rất thơm, ở tám rèm đối diện bày một chiếc nhuyễn y xa hoa rộng rãi, trên ghế có một nữ tử che mặt, nằm ngang trên giường, mái tóc đen dài như thác nước buông xuống nhuyễn ghế, nhẹ nhẹ mềm mại, tuyết trắng mảnh mai, bàn chân ngọc trắng như tuyết lóa ló bên ngoài, thân hình uể oải quyến rũ, nhìn không ra độ tuổi lớn nhỏ, chỉ thấy bóng đen trầm tĩnh, nếu quá chăm chú nhìn, sẽ bị hút vào trong mắt.

Nữ nhân kia thấy Nhạc Nhạc chăm chú nhìn bộ vị trọng yếu của nàng, tức giận hừ lạnh một tiếng, nhiệt độ chung quanh đột nhiên hạ vài độ, Nhạc Nhạc thầm kinh ngạc: "Võ công thật lợi hại, nhìn không ra võ công nàng cao thâm thế nào, giờ chân khí hoàn toàn bị phong bế, sinh mệnh yếu đuối chẳng khác con kiến, Xuân Nguyệt nói rất đúng, nàng xung thật tuyệt! Ôi, cùng Song nhân, Kì nhân một chỗ đã quen rồi, thói quen cứ chăm chú nhìn vào mấy chỗ kia.... Khụ khụ!" Thấy nàng tức giận, vội vàng nở nụ cười nói: "Vãn bối Vương Nhạc Nhạc, tham kiến cung chủ, chẳng biết cung chủ mạnh mẽ bắt ta đến tận đây, có gì chỉ giáo?"

"Hừm, mạnh mẽ bắt? Đối phó người cần phải dùng sức mạnh sao, tùy tiện tìm một tiểu nha đầu đã có thể đùa giỡn với người rồi, đối phó Sắc Quý, Minh Nguyệt Cung chúng ta dùng nhiều phương pháp nhất, ngược lại chỉ cần trả lời vấn đề của ta, nói không chừng sẽ thả người trở về. Nếu không thành thật, nha đầu Đông Nguyệt kia có rất nhiều trò, chúng quy có thể khiến nam nhân phải thành thật!" Nàng cầm lấy chiếc gối, thân thể thoáng dao động chút ít, lười biếng nhìn Nhạc Nhạc, ánh mắt kia giống như đang nhìn con chuột nhắt ở trong lồng.

Nhạc Nhạc biết "Tiểu nha đầu" mà nàng ta vừa nói chính là Tiểu Nguyệt. Mặc dù hắn sớm đã nghi ngờ Tiểu Nguyệt có vấn đề, nhưng chưa từng nghĩ đến, sẽ ở thời khắc mấu chốt mình bị thương hôn mê, bị nàng động tay động chân, nghe Xuân Nguyệt nói, người Minh Nguyệt Cung chỉ bắt mình Nhạc Nhạc, các nữ nhân khác vẫn mạnh khỏe. Mặc dù chứng thật Tiểu Nguyệt phản bội mình, Nhạc Nhạc vẫn không có cách nào hận nàng, thầm nói: "Ta sớm biết nàng có vấn đề, Tiểu Nguyệt có lẽ có nỗi khổ riêng, bị nữ nhân lừa gạt, là ca ca cam tâm tình nguyện, không muốn bị gạt, ai cũng không thể gạt ta, nói đi, có vấn đề gì cứ hỏi đi!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Minh Nguyệt)(1)

Cung Minh Nguyệt nghe Nhạc Nhạc nói như vậy, từ trong đôi mắt đẹp bỗng hiện ra tia sáng kỳ dị, lại nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, nói: "Nghe người nói vậy, không uống công Tiểu Nguyệt vì người khổ tâm cầu tình, bất quá, dù cầu xin như thế nào thì nàng ta cũng chỉ là đệ tử bình thường trong Minh Nguyệt cung, chỉ cần người không trả lời vấn đề của, người chắc chắn phải chết!"

Nhạc Nhạc khẽ nhủ mảy, khinh thường nói: "Có vấn đề gì người cứ nói, dong dài cả nửa ngày, người một câu cũng không có hỏi, ta biết sao mà trả lời!" Nhạc Nhạc biết mình bị bắt đã ba ngày rồi, chúng nữ Mộ Dung Kỳ khẳng định rất sốt ruột, hơn nữa vì Tiểu Nguyệt mà phiền lòng, trong giọng nói tự nhiên có chút nặng nề.

Cung Minh Nguyệt bị Nhạc Nhạc chửi mắng hơi giật mình, hồi lâu mới nói: "Hảo, vấn đề bắt đầu. Người cùng Hoa Thiết Thương có quan hệ gì?"

Nhạc Nhạc trầm nghĩ: "Rốt cuộc đã đến vấn đề chính rồi, làm sao trả lời đây, ôi. Dù sao cũng là cừu hận một đời, bọn chúng đã mất nhiều công phu bắt được ta, khẳng định đã nắm giữ được chứng cứ nào đó, cứ nói thật là hơn." Ngắc đầu, cao giọng nói: "Hắn là sư phụ ta!"

Cung Minh Nguyệt mặc dù sớm biết đáp án, thân thể vẫn khẽ run lên một chút, hồi lâu mới nói: "Hảo, người thừa nhận là tốt rồi, Hoa... tên hỗn đản đó vốn là một đại âm tặc, người là đồ đệ hắn, chắc cũng là một hái hoa tặc rồi?"

Nhạc Nhạc nghe xong liền rung mình, trầm nghĩ: "Cung Minh Nguyệt quả nhiên có cừu oán với sư phụ, điều này thật trùng khớp, nếu có thể biên ra, khẳng định là thâm cừu đại hận, người vừa này là con gái của nàng chẳng lẽ lão quỷ thực sự đã làm với nàng... chuyện kia rồi?" Giờ có muốn giải thích cũng khó, loại tội danh xúc phạm này Nhạc Nhạc cũng muốn mang trên lưng, liền trả lời: "Lời ấy sai rồi, thánh nhân nói: Không có tội không thể nhận! Cho nên, ta không thừa nhận mình là âm tặc, cung chủ, xin nàng minh tra cho rõ, xử lý công bằng, tại hạ Nhạc Nhạc cả đời quang minh lỗi lạc, chưa bao giờ cường bạo qua con gái hoàng cung, cho nên ta khẳng định không phải âm tặc!" Trong lòng lại âm thầm trầm nghĩ: "Ngoại trừ ở ngoài đường, ta thật sự không cường bạo qua nữ nhân, cho dù có, cũng không thể là hái hoa tặc ôi, với khả năng của ta, thiếu gì mỹ nữ vây quanh, sao phải đi hái hoa? Trừ phi ta ăn không đủ no!"

"Hừ, ta mặc kệ người là có phải hái hoa tặc hay không, chỉ cần người là đệ tử tên hỗn đản kia, ta sẽ không bỏ qua cho người." Nàng mềm mại đứng lên giường, chậm rãi bức hướng Nhạc Nhạc: "Ha ha ha, sợ rồi sao, mấy con dao trong tay ta, vốn là hình cụ của Đông Nguyệt Cung, đây là ta cố tình mượn của nha đầu Đông Nguyệt, đối với nam nhân đặc biệt hiệu quả, một đao đi xuống 'răng rắc', người sẽ vô pháp đi tìm nữ nhân, nghe nói người có mấy nữ nhân xinh đẹp, có lẽ bọn hắn nửa đời sau phải sống cô độc rồi, bất quá nói không chừng, à có lẽ qua hai ngày bọn hắn sẽ đi tìm nam nhân khác, ha ha ha!"

Nhạc Nhạc thấy mình lọt vào tay mỹ phụ điên cuồng, âm thầm kêu khổ, trong lúc tuyệt vọng bỗng từ đỉnh đầu truyền đến tiếng kêu quen thuộc của nữ nhân: "Nhạc lang không cần lo lắng, thiếp tới cứu chàng đây!"

Lần trước Nhược Tuyết đã để lại địa chỉ cho Yến Vô Song, liền tiến nhập vào cứ điểm tạm thời của ma giáo, kể lại tình hình cho Nhược Tuyết.

"Cái gì? Nhạc lang bị người ta bắt rồi? Chàng quen Tiểu Nguyệt ở kỹ viện? Ôi, có lẽ là người của Minh Nguyệt Cung, kỹ viện cả nước hơn phân nửa do bọn chúng khống chế. Ma giáo biết chút manh mối của Minh Nguyệt Cung, bất quá Minh Nguyệt Cung bắt Nhạc lang làm gì? Mặc kệ, phải tra rõ trước, mọi cứ ở đây, ta đi tìm vài vị trưởng lão thương lượng một chút." Nhược Tuyết nói xong, liền chạy ra bên ngoài.

Yến Vô Song giữ chặt lấy nàng, thần sắc kỳ quái cười nói: "Tỷ ra ngoài làm gì?"

Nhược Tuyết rung mình, nhìn lại thân thể mình, thì ra khi Vô Song đến, nàng còn đang ngủ. Sau khi nghe được tin tức Nhạc Nhạc bị bắt, chân trần từ trên giường nhảy xuống, áo ngủ đã cũng chưa cài chỉnh tề, nhũ cầu trắng nõn lộ ra một nửa, mái tóc dài đen nhánh như cây tùng buông thõng xuống tận thắt lưng, nếu là Nhạc Nhạc ở đây, nhất định nhìn không được khinh bạc một phen. Nhược Tuyết xấu hổ cười một tiếng, tạm hoãn tâm tình khẩn trương.

Trong lúc Nhạc Nhạc hôn mê ba ngày, cả Hoàng thành vô cùng náo loạn âm ỉ, ma giáo, Kim phủ, Mộc phủ, Kiếm Tông, phái ra hơn một ngàn nhân thủ nổi danh tìm kiếm tin tức. Lại thêm đám nhân gian hồ không rõ tình huống, nghĩ thừa dịp rối loạn tại một vài nơi nhỏ yếu trong Hoàng thành, không kiêng nể tìm kiếm khắp nơi, thỉnh thoảng lại truyền ra tin thiên kim nhà ai bị hái hoa tặc thăm, nhà ai phú thương bị người ta trộm sạch không còn lại gì, lại nhà ai... Tẩu chương trách cứ không dứt bay tới triều điện, khiến cho nhiếp chính Vương Tư Đồ Nghiệp giận dữ, mà nội dung trách cứ phần nhiều nói thành vệ thất trách như thế nào, nói thành vệ thất trách, không phải ám chỉ con trai hán Tư Đồ Bằng thất trách sao? Vừa định phái người ám sát mấy vị đại thần không nghe lời này, cẩn thận nhìn lên, lại đánh bắt đắc dĩ chán nản ngồi xuống, mấy cái vị đại thần này không có quan hệ mật thiết gì với Kiếm Tông tông chủ, lại chính là người hầu của con trai cả hán, Tư Đồ Vi. Có hóa không thể không phát à, vì vậy sau khi hỏi phủ, tìm gặp Mã Vạn Lý, trút hết mọi bức tức bằng cách giáo huấn Mã Vạn Lý, làm cho quan hệ giữa Vạn Lý Minh và Tư Đồ thế gia ngày càng tồi tệ.

Ba ngày đã qua, đang lúc mấy nữ nhân của Nhạc Nhạc cấp bách đến nỗi điên, đệ tử ma giáo cuối cùng nghe được tin tức hữu dụng. Nhược Tuyết không kịp thông tri cho bọn người Yến Vô Song, chính mình mang theo Lệ trưởng lão cùng Phó trưởng lão ma giáo, vội vã chạy đến địa điểm đáng nghi.

Tối sớm, không bằng tới đúng lúc. Đang lúc võ công bị phong bế, trong lúc Nhạc Nhạc lâm vào trạng thái tuyệt vọng ngửa mặt nhìn trời cầu xin, Nhược Tuyết từ trên trời giáng xuống, hô to: "Nhạc lang không cần lo lắng, thiếp tới cứu chàng đây!"

"Lúc ấy ta vừa nghe được thanh âm của Nhược Tuyết, nhìn không được xoay 45 độ ngưỡng đầu nhìn lên bầu trời, lệ rơi đầy mặt... Thanh âm này tựa như thiên sứ, giống như thanh âm thiên sứ, từ thiên đường hạ xuống trần thế, truyền vào hai tai ta (Thực tế là từ nóc nhà trên truyền đến), oa, thanh âm kia...." Nhiều năm sau khi Nhạc Nhạc ẩn cư, thường dùng mấy ngàn câu thơ trữ tình, tán dương chuyện tích Nhược Tuyết mỹ nữ cứu anh hùng, mấy ngàn một mỹ nữ lão bà của hắn, vừa nghe đoạn này, vội bay lên hỗn loạn trốn khắp tứ phía, ngay cả Hạc Nhân cô nương nhu thuận nhất, văn tình (dịu dàng, hiền hòa), đáng yêu, thiện lương, ôn nhu, nghe cũng thấy phiền, cũng sẽ nổi giận với hắn. Nguồn truyện: TruyệnFULL.vn

Cung Minh Nguyệt gặp ba kẻ phá nóc nhà bay xuống, thầm giật mình, thầm nói: "Mấy kẻ này võ công tuyệt cao, đi trên trần nhà ta, mà ta cũng không biết, bọn họ sao lại tìm tới nơi này, nơi này là bí đàn của Minh Nguyệt Cung tại Hoàng thành."

Nhược Tuyết xuất hiện gây ra động tĩnh thật sự quá lớn, nàng kéo Nhạc Nhạc bay ra bên ngoài, hai vị trưởng lão pử lại cản phía sau. Sau khi Cung Minh Nguyệt thấy rõ diện mạo hai trưởng lão, thân thể mềm mại rùng mình, không nên được nói lắp bắp: "Sao lại là các người, Lệ trưởng lão, Phó trưởng lão, mấy năm nay các lão sống tốt không?"

Hai vị trưởng lão cũng rùng mình, đồng thời nghi hoặc nói: "Người, người là... Minh Nguyệt? Người mất tích nhiều năm, sao lại vào Minh Nguyệt Cung?"

Cung Minh Nguyệt tán ra hộ thể chân khí, phát tay hát chiếc khăn che mặt xuống vành mắt ửng đỏ, nước mắt ướt át, lộ ra hai má tuyệt mỹ tái nhợt, vẻ mặt đầy tâm sự, thờ sầu nói: "Ta vì sao tiến cung... Ôi, thật sự là một câu khó nói hết, ôi, nữ hài vừa cùng các người tới đây là ai?"

Hai lão nhân vừa nghe lại vừa bối rối, vội hỏi: "Minh Nguyệt, đó là nữ nhi của Đại sư huynh người Chung Vô Nhai, mau, mau kêu thuộc hạ người dừng tay, không nên làm tổn thương người nhà mình."

Cung Minh Nguyệt gật đầu, thuận miệng lầm bầm: "Sớm nên nghĩ đến là nữ nhi của huynh ấy, đáng tiếc không phải cùng ta cộng sinh... Đều do tên dâm tặc đáng chết kia!" Phát giác chính mình nói lỡ, vội vàng nói đỡ: "Ồi, thì ra Nhược Tuyết là con gái của Đại sư huynh, ă, ta lập tức ra lệnh thuộc hạ dừng tay." Nói rồi, sử dụng thân pháp tuyệt diệu, bay vào trong nội viện, nhìn thấy hắc y Nhược Tuyết che chở Vương Nhạc Nhạc, đích lại mười ba kiếm nữ của Minh Nguyệt Cung.

Chung Nhược Tuyết bị mười ba kiếm nữ vây trong kiếm trận, mặc dù trong nhất thời không bại, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, muốn phá vòng vây, lại lo lắng tình huống của bọn Phó trưởng lão. Bỗng thấy Cung Minh Nguyệt bay nhanh đến, nghĩ rằng hai trưởng lão đã bị nàng chế trụ, trong lòng hoảng sợ, xoay người muốn sử xuất sát chiêu—Tuyệt Vũ Phân Phi.

Không ngờ Cung Minh Nguyệt cao giọng quát: "Dừng tay! Các người lui xuống trước đi!" Mười ba kiếm nữ mặc dù không rõ tình huống, nhưng cung chủ có lệnh, vì vậy rút kiếm lại lui về phía sau, đứng ở bên cạnh Cung Minh Nguyệt.

Lúc này hai vị trưởng lão đã bay xuống bên cạnh Nhược Tuyết, hộ vệ ở giữa Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc nhưng lại không có chút cảm kích, hai mắt vẫn nhìn không chớp mắt thân thể hấp dẫn, nõn nà của Cung Minh Nguyệt, trong miệng thầm tắc khen đẹp, không dứt bên tai. Nhược Tuyết không thích như vậy, hung hăng nhéo lên lưng hắn một cái, Nhạc Nhạc bị đau, chỉ phải thu hồi ánh mắt, nhỏ giọng bên tai Nhược Tuyết nói: "Lần trước nàng chọc giận ta, ta còn chưa trừng phạt nàng đủ, hôm nay mới vừa gặp mặt, đã ăn dấm chua, hừm hừm, xem ta trở về thu thập nàng thế nào!"

Nhược Tuyết không khỏi ngây dại, mới cách xa Nhạc Nhạc ngắn ngủn mấy ngày, từ bao giờ chàng lại trở nên gan lớn như thế. Trong trường hợp tánh mạng của khó bảo toàn, cũng có thể tán tỉnh khiêu khích, mặc dù giật mình, nhưng trong lòng lại mừng khắp khối. Nhạc Nhạc có thể như vậy nói, chứng tỏ chàng đã tha thứ hành động ngu dại của nàng lần trước, nàng yên lòng, đôi mắt trong nhìn Nhạc Nhạc, khóe miệng cũng che đầy không được sự vui sướng.

Cung Minh Nguyệt có chút tức giận, trước mặt bao người, Vương Nhạc Nhạc chẳng những dùng ánh mắt tục tĩu nhìn nàng, lại còn cùng Nhược Tuyết liếc mắt đưa tình, xem nàng không ra gì, cao giọng nói: "Phó trưởng lão, Lệ trưởng lão, các người có thể mang theo Chung Nhược Tuyết rồi đi, nhưng Vương Nhạc Nhạc phải lưu lại."

Phó trưởng lão chẳng biết Cung Minh Nguyệt vì sao đột nhiên trở nên không màng đến tình cảm ngày xưa, không chịu buông tha Vương Nhạc Nhạc, ho khan hai tiếng mới nói: "Này, Minh... Cung chủ, theo lão phu biết, Vương Nhạc Nhạc mặc dù bất cần đời, nhưng lại không phải hạng người đại gian đại tà, thêm nữa tiểu thư cùng hắn quan hệ rất thâm sâu, không bằng nể mặt lão phu một chút, thả hắn một lần, ngày sau bọn tại hạ nhất định dâng môn bài tạ" Nói xong nhìn Lệ trưởng lão nháy mắt ra hiệu.

Chương 70: Minh Nguyệt)(2)

* Lệ trường lão hội ý, nói với Nhựt Tuyết: "Tiểu thư, nàng đứng là sư cô của ngươi, mất tích nhiều năm, không nghĩ lại được gặp ở chỗ này, mau mau đến bái kiến!"

Nhựt Tuyết sùng sốt, có chút kinh hãi xông tới trước mặt Cung Minh Nguyệt kêu lên: "Ngươi đúng là Cung sư cô? Cha ta cha thường xuyên nhắc tới người, nói người thích nhất trung thu, thích quế hoa trung thu, cha ta còn lưu lại bức họa về người, bất quá..." Tiếp theo thần sắc buồn bã: "Bất quá, thánh giáo bị người khác đánh, cha mẹ bất hạnh gặp nạn, bức họa đã bị mất."

Nhạc Nhạc biết nàng lại nghĩ tới việc Ma Môn bị hủy việc, vội vàng đỡ lấy vai nàng, ôm nàng vào lòng, an ủi nàng.

Sau khi nghe Chung Vô Nhai còn lưu lại bức họa của nàng, sắc mặt có chút vui, bỗng nhiên lại trở nên dữ tợn, dùng ánh mắt ác độc bắn về phía Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc bị nàng nhìn chằm chằm mà phát lạnh, trong lòng không dứt cầu nguyện: "Ông trời phù hộ, cừu nhân của ngươi là lão quỷ Hoa Thiết Thương, không phải ta, muốn báo thù thì tìm hắn, đừng có nhìn ta chằm chằm, mặc dù bốn nhân lớn lên ngọc thụ lâm phong, phong lưu sáng khoái, đường đường chính chính, chính khí hào nhiên(thích sự công bằng)... Khụ khụ!"

Cung Minh Nguyệt từ trong miệng Chung Nhựt Tuyết, chứng thật được tin Chung Vô Nhai đã chết, ánh mắt bắn về phía Nhạc Nhạc có chút tàn sát, than khóc một tiếng, khóe mắt chảy ra vài giọt lệ, lúc này từ ngoài sân có năm nữ tử mặc áo màu tối bay vào, thấy nàng rơi lệ, vội vàng ân cần hỏi: "Mẹ, xảy ra chuyện gì?"

Cung Minh Nguyệt kéo con gái lại bên mình, cười lớn nói: "Như Mộng, mẹ không sao, chỉ là nghe được tin bạn cũ chết mà thôi, có chút thương tâm."

Nhạc Nhạc nghe được hai chữ "Như Mộng", trong đầu chợt nhớ tới một chuyện, rất cực nhớ tới người này là ai, nàng đứng là "Như Mộng" nổi danh trong Lạc thành, không ngờ nàng lại là Thiếu chủ Minh Nguyệt Cung.

Như Mộng chỉ vào Nhựt Tuyết hỏi: "Mẹ, nàng là ai?" Nàng từng nhìn thấy Nhựt Tuyết tại Túy Tâm hồ trong Lạc thành, tuy chỉ thấy nhìn nàng trong khoảng thời gian ngắn ngủi, nhưng nàng vẫn nhớ như in dung mạo tuyệt sắc của Nhựt Tuyết, luôn ở bên cạnh Nhạc Nhạc. Sau khi nghe nàng mẹ nói, Nhạc Nhạc vốn là cừu nhân của Minh Nguyệt Cung, cũng không dám nhớ hẳn nữa. Hôm nay lại thấy Nhạc Nhạc ở bên cạnh Nhựt Tuyết, trong lòng lại vừa mọc lên một cảm giác chưa xốt khó hiểu.

Cung Minh Nguyệt kéo Như Mộng đi tới cạnh Nhựt Tuyết, vừa đi vừa nói: "Nàng tên là Chung Nhựt Tuyết, là nữ nhi của Đại sư bá con, sau này các ngươi cần gần gũi nhau nhiều hơn, biết không?" Như Mộng ngoan ngoãn gật đầu, nói: "Àn, chúng ta sẽ lại trở thành bằng hữu, Mộng nhi nghe mẹ ôi." Nàng đi đến trước mặt Nhựt Tuyết, nói một cách gần gũi: "Ta tên Như Mộng, mẹ muốn ta với ngươi làm bằng hữu, chúng ta nhất định sẽ trở thành bằng hữu, phải không?"

Nhựt Tuyết nghĩ đến cha mẹ sau khi chết, sẽ không còn thân nhân rồi, nhìn thấy sư cô đã mất tích nhiều năm, còn có một tỷ muội, khuôn mặt lạnh lùng cũng nở nụ cười, đang muốn trả lễ, bỗng chợt cảnh giác, ngẩng đầu lên nhìn, thì bất gặp Cung Minh Nguyệt một chưởng đánh về phía Nhạc Nhạc, nàng kinh hô một tiếng, không kịp vận công ngăn cản, liền dùng thân thể che ở trước người Nhạc Nhạc.

Toàn bộ võ công của Nhạc Nhạc đại giảm, phản ứng đã giảm đi, trơ mắt nghe tiếng kêu sợ hãi của Xuân Nguyệt, còn có tiếng kinh hô của Nhựt Tuyết, sau đó mới nhìn Cung Minh Nguyệt đang chưởng tới người mình, Nhạc Nhạc trong lòng trầm mẫn: "Ngươi là một độc phụ, đã nhận người thân, lại vẫn còn muốn giết ta, thế giới này quả nhiên không có thiên lý. Lão tử nếu còn võ công dù chỉ một ít, làm sao chịu để ngươi khi dễ, mặc dù ngươi rất xinh đẹp, nhưng quá điên cuồng rồi, nếu như lột sạch quần áo của ngươi, rồi ném ngươi ra đường điếu phở. Hừ, dù lão tử có chết, kiếp sau cũng phải báo thù ngươi, đáng thương các lão bà của ta muốn thủ tiết, lại nữa rồi, Hoàng thành đúng là nơi xui xẻo với ta.." Di ngôn của Nhạc Nhạc còn chưa kịp nghĩ hết, chỉ thấy Nhựt Tuyết đã che ở trước người hắn.

Không có thanh âm xương cốt vỡ vụn, cũng không có tiếng kêu thê lương thảm thiết. Bởi vì chưởng kia của Cung Minh Nguyệt, trong thời khắc sắp chạm vào người Nhựt Tuyết, nàng lại hung hăng trừng mắt liếc Nhạc Nhạc, nói: "Các ngươi đi đi, Vương Nhạc Nhạc, hôm nay nể mặt Nhựt Tuyết trước tha cho ngươi một mạng, lần sau lại bị ta tóm được, sẽ không còn vận khí tốt như vậy đâu. A! Mùi này... đúng là mùi hương loại xuân dược lần trước ta trúng phải, khá lắm lắm, dám hạ xuân dược, hôm nay phải đem ngươi băm thây vạn đoạn!"

Sau khi nàng nói xong, Như Mộng, Xuân Hạ Thu Đông tứ nguyệt sứ, mười ba kiếm nữ cũng đều ngửi được loại mùi làm say lòng người này, Nhựt Tuyết nhìn thấy Nhạc Nhạc ngăn người, kiên định nói: "Sư cô, mùi này không phải do Nhạc Nhạc hạ, mau mau nghĩ phương pháp chống đỡ, đừng để kẻ xấu nhân cơ hội chiếm tiện nghi!"

Hai trưởng lão vội nói: "Bé khí, mau mau bé khí!", bọn họ liền dùng nội lực ngăn cản hô hấp, cẩn thận nhìn chằm chằm tứ phía. Bạn đang đọc truyện tại TruyệnFULL.vn - www.TruyệnFULL.vn

Cung Minh Nguyệt hiển nhiên không tin lời Nhựt Tuyết, đang muốn tức giận, thình lình nghe được một trận cười lạnh đến rợn tóc gáy của một kẻ khác, từ bốn phương tám hướng truyền đến: "Ha ha ha, chờ các ngươi ngửi được mùi này thì đã trễ rồi, Minh Nguyệt, rất cực tìm được ngươi rồi, ha ha ha!"

Nhạc Nhạc cau mày cau mũi, lạnh lùng nói: "Khắc cốt minh tâm"? Đây là mùi "Khắc cốt minh tâm", lần trước ngươi trúng chính là loại xuân dược này,

vậy không liên quan gì với sư phụ ta, càng không quan hệ gì với ta, bởi vì loại được này sư phụ ta sẽ không dùng, cũng không có thành phần loại được này. Bây giờ cừu nhân của ngươi đã tìm đến đây, hừm, bất quá, dường như ngươi đã không còn năng lực chiến đấu rồi! Nhược Tuyết, đi mau, không cần lo cho ta!"

Nhược Tuyết còn chưa trả lời, thanh âm quỷ dị kia lại đã vừa cười quái dị vừa nói: "Ha ha, các ngươi ai cũng đều hòng trốn thoát, trong phải Minh Tâm, hãy cùng ta tận hưởng một đêm sung sướng! Ha ha, Phó trưởng lão, Lê trưởng lão, trời cao có mắt, ở chỗ này cũng có thể gặp được hai Lão bát từ nhà ngươi, ha ha ha!" Theo tiếng cười ngang tàng, từ góc tường có một bóng đen bay ra, là một trung niên mặc áo bào hình xương người đeo một mặt nạ hình xương khô, chỉ thấy đôi môi khô xanh tím. Toàn thân có một luồng khí màu đen quấn quanh, di chuyển cực nhanh lại giống như thật chậm, không thấy hai chân động, trong chớp mắt đã di chuyển hơn mười trượng, cách Cung Minh Nguyệt hơn ba trượng, ngừng thân pháp lại, từ trên thân hắt bay ra một loại được vị rất nồng, trong được vị lại kèm theo một mùi vị hơi hám chết chóc.

Lúc này đã hoàng hôn, lại xuất hiện mặt nạ hình bộ xương khô, lại thêm bóng tối vây quanh, Nhược Tuyết mặc dù giết người vô số, tàn nhẫn gan lớn, nhưng thấy bộ dáng nửa người nửa quỷ này vẫn sợ hãi, chui vào trong lòng Nhạc Nhạc.

Phó trưởng lão cùng Lê trưởng lão sắc mặt đại biến, chớp động thân pháp, hộ tống Nhược Tuyết phía trước, đối với bộ xương khô mặt nạ phần nộ quát: "Lục Vô Nhật, ngươi cấu kết Đào Cốc, Vạn Lý Minh mưu hại đồng môn sư huynh, chẳng lẽ cả sư muội ngươi cũng không buông tha sao? Hơn nữa dùng loại thủ pháp vô sỉ bỉ ổi này, truyền ra ngoài không sợ nhân gian hồ nhạo báng sao?"

"Hắc hắc, các ngươi làm gì còn cơ hội sống đi ra ngoài? Truyền ra tới thì thế nào, ai dám nói nói xấu ta, kẻ nào dám nhạo báng, ta giết kẻ đó!"

Cung Minh Nguyệt thừa người ra, kinh ngạc hỏi: "Lục nhị sư huynh? Sao lại trở thành bộ dáng như thế này? Ngươi đúng là môn chủ của Quỷ Ngục Môn, ta còn tưởng chỉ là người trùng tên trùng họ, không nghĩ tới thật sự là ngươi, nhưng... nhưng ngươi vì cái gì muốn giết hại Đại sư huynh?"

"Im miệng, ta không có sư huynh, đời này đều không có. Hừ, hừ-- Chung Vô Nhai, dựa vào cái gì làm sư huynh ta, hừ dựa vào cái gì có thể làm giáo chủ Ma Môn, hừ lại dựa vào cái gì lọt vào mắt xanh của nàng? Ta không phục, ta không chấp nhận số mệnh, ta muốn dùng hai tay mình, đoạt lại tất cả những gì đã mất, hắc hắc, lần trước hạ được, để cho người khác chiếm tiện nghi, lần này ngươi chạy không thoát rồi! Hơn mười năm không gặp, Minh Nguyệt càng thêm xinh đẹp thành thực rồi."

Từ chớp mũi Cung Minh Nguyệt chảy ra vài giọt mồ hôi, hơi thở gấp, cặp vú bành trướng kịch liệt đập phập phồng, mười ba kiếm nữ công lực hơi thấp sắp đứng không vững, có lẽ thanh kiếm bỏ lại, toàn lực vận công, chống cự xuân được. Nhược Tuyết trải qua Nhạc Nhạc dùng tâm tẩy lễ, năng lực chống cự xuân được đã được tăng cường rất lớn, hơn nữa kịp thời bế khí, xuân được chỉ ảnh hưởng rất nhỏ với nàng.

Cung Minh Nguyệt nghe chính miệng Lục Vô Nhật thừa nhận hẳn đã hạ được, trong nháy mắt đầu óc lâm vào hỗn loạn. Những lời này, tác dụng còn lớn hơn nhiều so với xuân được. Nàng nhớ rõ rãnh mạch, vào cái đêm vài chục năm trước, giang hồ kinh nghiệm của nàng cực ít, người được loại mùi này, trong chốc lát cảm thấy toàn thân yếu mềm, từ ngoài cửa sổ một nam tử tuần tú nhảy vào, ném nàng lên trên giường, sau đó, loại xuân được này lại được kích thích ngay đúng thời điểm đó, ý thức thanh tỉnh, nhưng tâm tình không thể tự khống chế. Bị trướng được xúc cảm đã nhạy hơn gấp trăm lần, chẳng những có thể nhớ nhớ rõ thêm mỗi một động tác, hơn nữa cả đời đều đắm chìm trong khoái cảm, kích thích thú "tinh" trong nàng trời dậy.

Đêm đó, nam tử tiến vào thân thể nàng nàng đã từng gặp qua. Trên giang hồ nổi danh hái hoa tặc- Hoa Thiết Thương. Nhưng hôm nay lại nghe được một câu chuyện khác, khiến đối tượng mà lâu nay nàng nung nấu cừu hận bỗng chốc hỗn loạn sụp đổ, trong lòng nhất thời trống rỗng mơ hồ, thất hồn lạc phách hỏi: "Đêm đó, không phải đệ nhất tâm tặc Hoa Thiết Thương hạ xuân được sao? Rõ ràng là hắn đem ta...."

Lục Vô Nhật mặc áo bào tro che kín thân thể, khẽ run rẩy, càng ngày lại càng run rẩy, đột nhiên rít lên một tiếng, một chương đánh về mấy cành hoa trong thảo viên, hắc sắc chương hùng hậu mang theo gió, mang mùi hôi lâm cay mũi, giống như một trận gió lốc thổi qua, hoa cỏ xanh biếc sức sống đang mãnh liệt, cứ như đột nhiên mắc phải bệnh nặng, tinh thần chán chường, tốc độ lão hóa tăng đến hàng vạn lần, héo úa, tiện đà biến thành bọt vụn màu đen, cứ như bị lửa thiêu.

"Thực Cốt Chương!" Trong đầu mọi người bỗng lóe ra danh từ này.

Lục Vô Nhật đánh ra chương kia, tâm tình ổn định rất nhiều, tựa hồ có chút bi thương nói: "Đêm đó, ta đã hạ được xong, còn chưa kịp đi vào, đã bị sư huynh phát hiện, chúng ta liền đánh nhau rất lâu, để cho Hoa Thiết Thương nhân cơ hội chiếm tiện nghi..."

Hắn đột nhiên lại gầm lên: "Sư muội, nếu năm đó nàng đồng ý sự theo đuổi của ta, sẽ không có kết quả hôm nay, ta cũng sẽ không hạ được, cũng sẽ không bị sư huynh đuổi khỏi Sơn Nhai, đều do nàng... Bất quá, hôm nay ta phải đòi lại tất cả, tính cả nữ nhi của sư huynh, ta cũng sẽ nhận, ha ha ha!"

Nhược Tuyết đã hiểu được nguyên do, nghe đến đó, rốt cuộc chịu đựng không nổi, tức giận nắc nắc một tiếng: "Vô sỉ!" Mạn thiên phi tuyết(tuyết bay đầy trời, tung bay hướng kẻ mang mặt nạ hình bộ xương khô. Lục Vô Nhật cũng không ra tay, thân thể kỳ dị gãy đổ, tránh thoát một kích sắc bén của Nhược Tuyết, bay ra chừng ba trượng, khinh thường hừ nói: "Không hưởng thụ ngươi trước, thực không nỡ giết ngươi, chỉ bằng võ công của ngươi, còn kém xa, cha ngươi còn bị ta bức rơi xuống Sơn nhai, ha ha ha, phóng mắt khắp thiên hạ, ai dám tranh phong(đám tranh vị trí đứng đầu)?"

Nhược Tuyết nghe được phụ thân do hấn bức tử, nộ khí càng tăng, tuyết hoa dồn dập, hàn phong rít gào, điên cuồng tung ra sát chiêu, khiến cho Lục Vô Nhật không cách nào phản kích. Hai vị trưởng lão một trước một sau, yên lặng gia nhập chiến đoàn, võ công Lục Vô Nhật sâu cạn bao nhiêu, bọn họ hiểu rất rõ, bọn họ cũng hiểu rõ, vì sao Quỷ Ngục Môn vẫn đối nghịch với Ma Môn, cũng hiểu rõ chuyện đánh Thiên Nhai Giác, hẳn không giết giáo chủ, mà nguyên nhân hẳn bức giáo chủ phải rút xuống huyền nhai, tất cả cũng chỉ vì báo thù.

Nhạc Nhạc nhìn mà kinh hãi, võ công của Lục Vô Nhật quá cao, ba người cùng đánh mà không thể đánh tới cơ thể hắn, vẫn còn cách 1 trượng. Nhạc Nhạc lo lắng cho Nhược Tuyết, sốt ruột bước tới bước lui, thừa nghĩ vài biện pháp, có điều không thể điều động thực thể trong cơ thể. Lại không dám quấy rối Cung Minh Nguyệt, trong lòng hấn cứ phân vân, điên muốn đánh lên đầu một chương chết cho rồi, dù sao Hoa Thiết Thương cũng đã hại nàng

ấy, ôi tất cả là do Quý sư phụ gây họa.

Trên mặt đất có một nữ tử đang nằm ngửa, quần áo đã cời phân nửa, bộ ngực sữa loã lồ, đôi mắt nhìn Nhạc Nhạc, trong hai tròng mắt tràn đầy tình dục phát tiết, ánh mắt không chút che giấu khiêu khích. Còn đứng được chỉ có một mình Cung Minh Nguyệt, khăn che mặt của Như Mộng sớm đã bị bóc ra, lộ ra khuôn mặt thuần mỹ, Nhạc Nhạc vốn đã có năng lực miễn dịch với mỹ nữ, thấy dung mạo của nàng thì liền giật mình. Điều kinh ngạc không mặt mỹ mạo của nàng ta, mà là tướng mạo(nét mặt) của nàng ấy. Rất nhiều người sẽ cho rằng câu này đúng là có vấn đề, nhưng những lời này một chút vấn đề cũng không có.

Như Mộng lớn lên rất giống Hoa Thiết Thương, Nhạc Nhạc nghĩ thầm: "Sư phụ, người hái hoa cũng có cao minh rồi, mằm mống người lưu lại cũng rất có đặc thù của người, mũi cao thẳng, gương mặt sáng như sao hạn, giống sư phụ thì không xấu, nếu lớn lên giống như nam nhân Tư Đồ thế gia, đánh chết ta cũng không muốn nữ nhi của người."

Cung Minh Nguyệt vận công nửa ngày, mới biết vô pháp hoá giải xuân dược, xoay người thấy nữ tử phía sau đều lộ hết xuân quang, chỉ lắc đầu than khổ, nhìn thấy Nhạc Nhạc dùng ánh mắt háo sắc quét tới quét lui những thân thể loã lồ kia, hừ lạnh thở mạnh một tiếng, cổ sức phát tay, dùng một đoàn chân khí ném các nàng vào bên trong, bị thương nhìn Nhữc Tuyết rơi vào hạ phòng, nói: "Lẽ nào đời ta trốn không thoát bị trúng phải xuân dược, không thoát cái vận bị đâm tặc hạ nhục sao? Nhữc Tuyết... ôi!" Nàng lao đảo tới tựa tại một gốc cây nhỏ, nước mắt theo gương mặt, chảy xuống đôi môi anh đào đỏ tươi, liền rút xuống bãi cỏ màu xanh lục, miệng thì thào: "Muốn mình là một gốc đại thụ cao lớn, không phải loại cỏ cây dễ dàng lay động..."

Nhạc Nhạc võ công bị hạn chế, tất cả năng lực chống cả xuân độc không thể bảo hộ hần, lúc này chậm rãi phát tác, nhìn mấy kỹ nữ bị Cung Minh Nguyệt ném vào bên trong, ánh mắt bất mãn hướng tới nàng ta, tham lam nuốt nước bọt, nhưng chậm chạp không dám tiến về phía trước, trong lòng không ngừng chửi bới: "Nếu không phải võ công bị phong, ta làm sao trúng phải xuân dược, tất cả là do xú nữ nhân của Minh Nguyệt cung làm hại, hắc hắc, khiến hoá bốc lên người, thương cho Nhữc Tuyết vì ta mà liều mạng, không phải... AAAAA.... thật muốn chạy ào vào phòng, nơi đó có mười bảy mỹ nữ trắng nõn nà, lão tử khoái chịu không nổi nữa!"

Nhạc Nhạc nửa ngồi nửa đứng chồm hồm trên mặt đất, hai tay không ngừng nhỏ cò, cổ làm chậm lại xung động, giảm thiểu thống khổ. Trong lúc nguy hiểm thì Cung Minh Nguyệt ở cách khoảng hai thước, đôi mắt mê hồn, thất thanh rên rỉ, sự mê hoặc của thực phụ đúng là trí mạng, Nhạc Nhạc phát sinh bản năng dã thú, muốn dốc sức lao tới. Trong thời khắc quan trọng này, chỉ nghe Nhữc Tuyết kêu thảm một tiếng, bị Lục Vô Nhật bắn trúng cánh tay trái, bị đẩy văng ra xa mấy trượng.

Nhạc Nhạc nửa ngồi nửa đứng chồm hồm trên mặt đất, hai tay không ngừng nhỏ cò, cổ làm chậm lại xung động, giảm thiểu thống khổ. Trong lúc nguy hiểm thì Cung Minh Nguyệt ở cách khoảng hai thước, đôi mắt mê hồn, thất thanh rên rỉ, sự mê hoặc của thực phụ đúng là trí mạng, Nhạc Nhạc phát sinh bản năng dã thú, muốn dốc sức lao tới. Trong thời khắc quan trọng này, chỉ nghe Nhữc Tuyết kêu thảm một tiếng, bị Lục Vô Nhật bắn trúng cánh tay trái, bị đẩy văng ra xa mấy trượng.

Nhạc Nhạc cắn đầu lưỡi, cổ để đầu óc thanh tỉnh, đau đớn hét to: "Nhữc Tuyết... nàng sao rồi?" Hiệu lực của xuân dược khiến hần chỉ có thể bò bốn chân trên đất như dã thú, vô pháp chạy đến bên cạnh Nhữc Tuyết, chỉ đành đau đớn nhìn nàng.

Nhữc Tuyết sau khi rơi xuống đất, bật người lên điểm huyết phong trụ kinh mạch ở cánh tay trái, nhưng có một tia tử khí thực cốt(đau tận xương tủy) từ trong cơ thể nàng trào lên, may là thực khí của cơ thể nàng là hàn tính, trung hoà được một phần. Nghe tiếng gọi thân thiết của Nhạc Nhạc, trong lòng cảm thấy ấm áp ngọt ngào, khiến nàng cảm thấy gian nan cũng chẳng hề gì. Lại xông lên đánh Lục Vô Nhật, nhưng động tác rõ ràng đã chậm đi nhiều. Nhạc Nhạc thông khổ ngồi trên phiến đá lấm lấm, âu yếm nhìn nữ nhân thụ thương, nhưng bất lực, tự đáy lòng cảm giác xấu hổ từ từ nảy sinh, vẫn không hề cảm ứng chút thực khí bên trong người, trong lòng không ngừng chửi rủa Cung Minh Nguyệt, kể cả những nữ nhân dưới quyền của Cung Minh Nguyệt.

Bạch sắc oánh tuyết(tuyết trắng trong suốt) cùng hắc sắc trận phong lúc phân lúc hợp, lưỡng trường lão trong nháy mắt hai người hợp lại, nhân cơ hội cuồng xuất sát chiêu. Lục Vô Nhật không nghĩ nổi công lực của Nhữc Tuyết lại đạt tới trình độ này, lại không muốn lấy mạng của nàng, xuất thủ có chút cô kỵ, bị ba kẻ ma giáo quần đánh trăm chiêu, tung chưởng vào Nhữc Tuyết, hần chỉ dùng hai thành lực đạo. Hiện tại hần có chút sốt ruột, sốt ruột bởi nhưng nữ nhân trúng xuân dược, Cung Minh Nguyệt là nữ nhân hần đã tìm hơn mười năm, mắt thấy sắp đắc thủ, làm sao hần không nóng nảy cho được!

Trong lúc sốt ruột, Du Hồn Bộ lập tức thi triển, hộ thể trận phong, tựa như hắc xà, uốn lượn chạy giữa hai vị trường lão và Nhữc Tuyết, lập tức khiến cho ba người khó khăn chống đỡ, song chưởng cùng lúc tung ra, trận phong chém ra, như một bức tường, ép đến mức hai vị trường lão thở hổn hển như trâu. Hai người nhìn nhau, khẽ gật đầu, đạt thành liều mạng dồn sức cùng tung một chưởng, hai người bốn chưởng, vận khởi mười hai thành công lực, nghênh đỡ hắc phong. "Bùm bùm" hai tiếng, Phó trường lão cùng Lệ trường lão bị đánh văng ra xa, rơi xuống đất, hai cái miệng con thỏ huyết.

Lục Vô Nhật cũng bị chấn thương, liên tục lùi về sau bảy bước, khoe miệng rỉ ra một dòng máu, Nhữc Tuyết nhân cơ hội phát xuất chiêu Bách Đoá Băng Tuyết Hoa, cánh hoa ma sát trong không khí, phát ra tiếng rít chói tai. Lục Vô Nhật cười lạnh một tiếng, nhẹ bay lên trên năm sáu trượng, muốn né ám khí Băng Tuyết hoa, không ngờ Băng Hoa này giống như có mắt, phi hành đuổi theo hần, quai dị cứ bám theo liên tục, trong nháy mắt cứ vòng này đến vòng khác bám riết, hộ thể chân khí trên người hần, dày đặc bao phủ, nội khí bên trong không ai thấy rõ.

Xem ra hộ thể chân khí của hần đã đón đỡ những băng hoa này, trong không khí truyền đến tiếng vang "keng keng", cương khí hơi xoay hướng, đánh lên đoá bách băng hoa, đánh lên hắc bình xong, vỡ thành bọt phấn, trong không khí kết thành bọt nước li ti, ánh tà dương chiếu vào, trở thành hình cầu vòng bảy màu.

Chương 71: Ác đầu (1)

Nhược Tuyết bị Lục Vô Nhật hạ độc đích thực đầu choáng mắt hoa. Hắc độc trong cơ thể tán loạn khắp các kinh mạch như thiêu như đốt, khiến tia chân khí mỏng manh vừa mới vận khởi liền tiêu tán, cảm giác đau đớn như vạn trùng phệ cốt truyền đến từng góc thần kinh nàng. Nghe Nhạc Nhạc hô lên một tiếng nàng chỉ có thể vô lực cười khổ, nước mắt lã lã lẫn dài nơi má ngọc kiều kỳ, như dòng thác bạc không có điểm cuối vênh vênh tuôn rơi không ngừng. Cuộc sống bình dị hàng ngày, hiện lên từng chút một trong đầu nàng, phần lớn là thời gian cùng chung sống với Nhạc Nhạc. Cho nên nàng lại cười mà lệ rơi chan hòa.

Nhược Tuyết tiếp tục rơi xuống, nàng mang theo nụ cười thỏa mãn, nhắm hai mắt lại, trọng trách trên người cũng biến mất, thật thanh thản, thân thể như lá cây mùa thu tùy ý dễ con gió chao lượn mang nàng rơi xuống đất. Nàng đâu phải lá cây cũng đâu có thể bay lượn, cho nên cũng chẳng thể rơi xuống đất. Bạn đang đọc truyện tại TruyệnFULL.vn - <http://truyenfull.vn>

Nàng thấy mình bị tiếp lấy, đứng ra mà nói là bị người ta ôm lấy giữa không trung.

"Tỷ tỷ người đẹp quá! Nàng thật thơm a! nếu cứ chết như vậy ta thật đau lòng a. ha ha!"

Thanh âm mang theo chút vị ngây thơ nghịch vang lên bên tai nàng. Nhược Tuyết tròn tròn hai mắt mơ hồ thấy một chàng trai áo lam có chút quá xinh đẹp, đang cười hi hi ôm lấy nàng. Nàng đã sớm như ngọn đèn trước gió, nhớ đến cảnh lần đầu tiên gặp Nhạc Nhạc, lại cứ lần này là Nhạc Nhạc, yên tâm nở một nụ cười ngọt ngào thiếp đi lúc nào không hay

Thanh niên áo lam không phải Nhạc Nhạc, bởi lẽ hắn đang mặt mày bí xị ngồi dưới đất, thống khổ chống lại xuân dược, thỉnh thoảng lại đưa tay vuốt vuốt tấm lưng lỏa lồ của Cung Minh Nguyệt, thấy Nhược Tuyết bị người ta tiếp được, lúc đầu là an tâm sau lại bị đâm chua xông lên não, hơn nữa thấy rõ dung mạo tuyệt mỹ của Lam y nhân kia, liền cảm thấy có phần hơi tự ti.

Lam y nhân ôm Nhược Tuyết, khinh phiêu đáp xuống như hoa lê điểm vũ, theo từng cơn gió đêm khẽ run rẩy, hai người bọn

họ như là không có sức nặng vậy, tựa như dung nhập vào trong gió, một chiều này chấn kinh mấy người trong viện vẫn còn tỉnh táo thấy rõ. Lục Vô Nhật vẫn không mang chút cảm tình hờ lạnh nói:

"Chút tài mọn! Chuyện tình Quỷ Ngục Môn cùng Minh Nguyệt cung tốt nhất các hạ không nên nhúng tay vào, dựa vào chút võ biên ấy, Lục mỗ còn chưa để vào trong mắt!"

"khách khách khách... Phải không? Lục môn chủ quả nhiên uy phong lẫm lẫm, ngàn ấy năm ẩn cư, vừa mới xuất quan liền liên hợp Vạn Lý Minh, Đào cốc, diệt Ma giáo, lại đi lộ diện khi dễ nữ nhân, thật là lợi hại! Bôn công tử bội phục sát đất, nhân vật như Lục Môn chủ đây, cổ kim hiếm thấy, thậm chí là chưa từng xuất hiện, hậu vô lại giả"

"Đủ rồi! Hừ hừ, người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Đã muốn chết thì đừng trách bôn tọa lòng dạ ác độc!"

Lục Vô Nhật ngày trước bị hai trưởng lão quần đầu đã bị thương nhẹ, rồi lại ngạnh tiếp "băng tuyết phi vũ" của Nhược Tuyết, thương thế lại càng thêm trầm trọng, chân khí hao tổn cũng phải nằm thành. Thấy Lam y nhân này vô công trách tuyệt, vốn muốn đem hắn dụ dỗ đi. Không nghĩ ghét của nào trời cho của nấy, lão liếc mắt nhìn mị thái bách xuất của Cung Minh Nguyệt lại càng thêm gấp gáp, hướng về phía Lam y nhân cười quỷ dị một tiếng, sát ý tỏa ra.

Lục Vô Nhật chỉ muốn tốc chiến tốc thắng. Mạnh mẽ đem toàn bộ chân khí trong cơ thể tụ tập thành một đám hắc vụ, xú khí bốc bốc lên, ổng tay áo lay động, ngón tay thì triển những hình dáng cổ quái, hắc vụ càng thêm dày đặc. Lam y nhân đôi mi thanh tú khẽ chau lại, lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Hắc vụ tối đen như mực trong nháy mắt huyền hóa ra Khô Lâu binh giương nanh múa vuốt, lăm lăm trường mâu trong tay. Lục Vô Nhật chân khí hao tổn, trên mặt mồ hôi tuôn ra mưa, cắn chặt hàm răng phun ra một ngụm máu, quát lớn "Cửu U Minh Binh!".

Thời điểm hắc rống lên, Lam y nhân cũng nhìn ra đầu mối, tay trái ôm chặt Nhược Tuyết, tay phải nhẹ nhàng nâng lên trước ngực, mang theo một đạo ảo ảnh, hai đạo lam quan như lưu tinh bắn về phía hai mắt Khô lâu binh còn chưa kịp bay lên. Lục Vô Nhật hung khẩu cực chân, liền lui lại mấy bước phun ra hai ngụm máu đen, khô lâu vừa mới hình thành mất đi không chế của hắn, như ruồi mất đầu lao đảo bay đi hướng khác.

Lam y nhân ôm Nhược Tuyết chạy tới hướng Khô lâu kia nghịch ngợm le lưỡi, mượn lực nhảy ngược lại khinh phiêu đáp tới một nhánh cây khác cách đó mười trượng, đồng thời hướng Lục Vô Nhật phát ra mười mấy đạo lam quang.

Lục Vô Nhật một bên chặt vật né tránh lam quang như Lưu Tinh kia, một bên phong cuồng kêu gào:

"Lan Hoa Chi? Làm sao có thể người là truyền nhân Phá Hư Ma? Đám khốn kiếp kia không phải đã chết sớm rồi sao?"

Hai bên Ma giáo đầu tiên là sợ hãi võ công Lục Vô Nhật-chân khí ngoại tự, tiện đà lại gặp được "Lan Hoa Chỉ", hai người té trên mặt đất, hai mắt nhìn nhau nói:

"Lan Hoa Chỉ, Vu Sơn Hồng Vũ? A, cái kia có đặc thù mê nữ nhân. Không tốt tiểu thư rơi vào tay nàng, sợ rằng không ổn!"

Hai trưởng lão chân động tâm thần, chột vật bò dậy.

Hai Khô lâu đáng thương đụng vào một cây đại thụ, chút chân khí cuối cùng vừa mới ngưng tụ được, như thực chất màu đen bỗng nhiên nổ tung, từng đợt khí áp trùng kích đánh thẳng vào mỗi vật thể nó gặp phải, cây màu đen, hoa màu đen, toàn là màu đen

Hai trưởng lão thật vất vả mới đứng thẳng dậy được lại bị khí áp đánh ngã, may mắn tránh thoát bị thương tổn.

Lục Vô Nhật thầm kêu xui xẻo, chân không đủ, cường công "Chân khí ngoại tự", chiêu thức cũng đã thành, nhưng lão làm sao lại nghĩ đến đụng phải khắc tinh của mình—Lan Hoa Chỉ. Ở mỗi nơi xa xôi này, tuyệt học cường đại này sao lại đột nhiên xuất hiện. Hơn nữa Lam y nhân liếc mắt đã thấy nhược điểm của chiêu này, nhãn lực thật tuyệt đỉnh. Nhiều năm không xuất giang hồ, võ công của người mới thật không nên xem thường, hậu sinh khả úy a! Bởi lẽ đang hồ tư loạn tưởng, địa phương màu đen bị khô lâu cho nổ tung lại vừa cách hán không xa, thoáng hán cái đã bị thổi bay, đồn ngã hai cây, thân hình mới dừng lại

Lão tự biết không thể đánh được nữa, tham lam vượt lưng trần của Cung Minh Nguyệt một cái, vừa oán hận nhìn thẳng Lam Y nhân phun ra hai ngụm máu đen, dùng loại ngữ khí độc xà âm lãnh nói:

"Người phá hư chuyện tốt của ta, ta sẽ không bỏ qua, cho dù là truyền nhân Phá Hư Ma ta cũng không cam lòng bỏ qua đâu"

Nói xong hán bay ra ngoài tường, không trung lưu lại một thanh âm nguyên rủa: "Không cam lòng, ta không bỏ qua."

Phó trưởng lão võ công hơi cao một chút, đỡ Lệ trưởng lão dậy, chạy về phía Lam Y nhân:

"Vị bằng hữu kia là Vu Sơn Hồng Vũ? Đa tạ ngài đã cứu giúp tiểu thư"

Lam y nhân cười quyền rũ một tiếng, cắt đứt lời bọn hán:

"Biết ta là ai thì tốt, vậy thì không phải nói mấy lời tạ ơn khách sáo vô dụng, tiểu thư nhà người ta mượn tạm chiêu đãi mấy ngày, lại nói "Thực Cốt Chương" nàng trúng các người cũng không chữa được, nga, không cùng các người nhiều lời nữa, ta muốn trở về!"

"Đề tiểu thư lại!"

Hai vị vừa thấy Sở Hồng Vũ muốn đi, khẩn trương vận khinh công, đánh về phía các nàng, Lam y nhân liếc nhìn Nhạc Nhạc một cái, cười khúc khích như làn khói nhẹ biến mất giữa màn sương dày đặc.

Hai người trưởng lão bởi lẽ biết Sở Hồng Vũ là người như thế nào, mới mau chóng đuổi không tha, bắt chặp Nhạc Nhạc, cũng bắt chặp thương thế bản thân, càng bắt chặp khinh công cùng người ta chênh lệch cả ngàn dặm, lại không ngừng truy đuổi quất:

"Dừng lại, mau dừng lại, nếu không người không xong với huynh đệ thánh giáo chúng ta đâu. Dám đụng đến tiểu thư, toàn bộ huynh đệ Thánh Giáo sẽ giết lên Vu Sơn, đốt sơn môn nhà người, hủy đi hành cung của người, chiếm đoạt người."

Nhạc Nhạc bị xuân dược thiêu đốt hùng hực, thấy Nhược Tuyết tuy được người cứu đi nhưng lại phát giác không ổn, thấy bộ dáng lo lắng của hai trưởng lão cũng đủ biết, mặc dù lo lắng cho an nguy của Nhược Tuyết, nhưng an nguy bản thân mới là việc cấp bách.

Cung Minh Nguyệt đã hoàn toàn xích lửa cứ quần lấy sống lưng hán như một con rắn. Trong miệng rên rỉ không ngớt, cọt sát bên vành tai Nhạc Nhạc, uốn éo hai ngọn cự phong no mềm, đỉnh núi phần hồng căng mọng dựng đứng. Bởi là người tập võ nên nhũ phong tuyết không chảy xệ, eo thon phẳng lý bóng loáng như nhung gấm. Vùng cổ thơm ngọt mà, khe suối róc rách từng dòng hương tuyến trào ra. Nhạc Nhạc cũng đã sớm nhắm nạy không được, hơn nữa lại còn bị nàng thêm dầu vào lửa, liền bán quá không chịu nổi, khom người ôm lấy nàng mang vào trong phòng.

Vừa vào tới cửa, đập vào mắt chính là một mảng thân trần trụi trắng bóng, tốp năm tốp ba quần lấy nhau vận vẹo rên rỉ. Nhãn tình của hán sáng lên, đóng kín cửa, nhào về phía Cung Minh Nguyệt. Nhạc Nhạc mặc dù dự cảm tâm nhưng tâm thần vẫn vô cùng tỉnh táo, Cung Minh Nguyệt này chọc không nổi, trên người mình còn có cấm chế của nàng, nếu là thừa dịp dậu đồ bìm leo đắc tội với Cung Minh Nguyệt, nói không chừng, sau khi xuân dược mất tác dụng cũng là lúc không còn thấy được mặt trời ngày mai. Bất quá những người khác hán là có thể sao, Nhạc Nhạc đoán đo mãi cuối cùng hướng về phía một thân thể đầy đặn quen thuộc.

Chương 72: Ác đầu (2)

Xuân Nguyệt, khi nàng bị Nhạc Nhạc áp trụ thì mừng đến phát run lên, khoe miệng nhếch lên hé lộ xuân tình, nàng rên lên yêu kiều, kịch liệt uốn éo thân thể, trong miệng ú ớ nói không nên lời, tham lam mút lấy đôi môi Nhạc Nhạc, hai thân thể quấn lấy nhau cọ sát liên miên, cho đến khi Nhạc Nhạc tiến vào thân thể nàng Xuân Nguyệt mới chịu buông đôi môi Nhạc Nhạc ra, thông khổ rên lên một tiếng kiều mỵ. Nhạc Nhạc biết nàng là xử nữ nên hơi nhẫn nại một chút, để cho nàng thích ứng với tiểu bảo bối, một cổ chân khí quen thuộc truyền vào trong cơ thể Nhạc Nhạc, tại hạ đan điền vận chuyển một vòng chu thiên, lại từ từ tăng lên, tiến nhập thượng đan điền. Nguyên âm xử nữ cường đại như dòng suối chảy nhỏ giọt, càng tụ càng nhiều, ở thượng hạ đan điền liên tục vận hồi. Nhạc Nhạc trong lòng mừng thầm, đưa chân khí tích tụ đã lâu rải khắp tứ chi bách hải, kỳ kinh bát mạch, nhưng những tia chân khí kia đi không bao xa thì bị một cổ lực lượng kì dị bắn ngược trở về Đan Điền.

Nhạc Nhạc lại thử mấy lần vẫn không thể giải khai cấm chế, đoán rằng nguyên nhân có thể là do chân khí quá ít, sau đó quyết định hút lấy càng nhiều Nguyên Âm để thử. Phía dưới Xuân Nguyệt đã thích ứng, xuân dục đã động thở gấp từng hồi, Nhạc Nhạc chậm rãi nhấp mấy cái, khoái cảm tăng lên hàng trăm lần để mê không thể tả, thiếu chút nữa khiến hắn đánh mất lý trí, hít một hơi thật mạnh, mặc niệm bí pháp, bảo trì Ngự Nữ Tâm Kinh tiếp tục vận hành. Xuân Nguyệt lần đầu trải nghiệm cảm giác ngọt ngào sung sướng, lại đang dưới tác dụng kích thích tuyệt diệu của xuân dục, mãnh liệt vô đầu, mái tóc đen dài xõa rối tung bay, hấp dẫn mấy mỹ nữ lửa thế khác.

Xuân Nguyệt đã tiết thân nhiều lần vẫn quán quít không rời, như bạch tuộc ôm lấy hắn. Nhạc Nhạc cười khổ, mới trải qua chuyện phòng the lần đầu, sao có thể hút lấy nguyên âm của nàng nữa, thậm chí đem nàng mau mau thu phục, rồi lại hút lấy nguyên âm chỉ khí từ nữ nhân khác. Nhớ lại bí kỹ "Chấn Động Văn", cho nên thử điều dụng chân khí ở thượng hạ đan điền ở phạm vi cực nhỏ, dị biến phát sinh, bảo bối trong cơ thể nàng đột nhiên xoay tròn mười mấy vòng, vất thành hình dáng sợi dây thừng, Xuân Nguyệt giống như cá dưới biển sâu không thể hít thở, mở to đôi mắt đẹp, bộ ngực trắng sữa cao cao nhô lên, khoái cảm siêu cường liệt khiến nàng đầu óc trống rỗng. Nhạc Nhạc cũng giật mình, cho tới bây giờ chưa xuất hiện qua tình huống này, vội vàng thu chiêu, bảo bối lại xoay tròn mười mấy vòng như cuồng long, khôi phục lại bình thường. Xuân Nguyệt hét lên một tiếng bất tỉnh nhân sự, trong cơ thể ào ạt trào ra một dòng suối nguyên âm chỉ dịch tinh khiết.

Nhạc Nhạc bằng một chiêu này tránh được một kiếp. Một chiêu này chính là tuyệt thuật cuối cùng trong Ngự Nữ Tâm Kinh – Cuồng Long Toàn Chuyển. Nhạc Nhạc quan sát về mặt Xuân Nguyệt, rõ ràng là dấu hiệu cao trào cực độ mới xuất hiện, cũng không thấy chỗ nào bất ổn, lúc này mới yên tâm đem toàn bộ Nguyên Âm nàng tiết ra hấp thu sạch sẽ. Vừa xoay người đem một mỹ nữ áp lại, cư nhiên là Đông Nguyệt, Nhạc Nhạc dục hóa công tâm cũng không cần để ý nhiều như vaajym động thân đâm vào.

Nhạc Nhạc "sát" đến thiên hôn địa ám – dương quang âm đạm! Không biết ngự nữ bao nhiêu. Nhạc Nhạc đem Nguyên Âm vừa hấp thu chuyển hóa thành chân khí, phá tan cấm chế trên người, hai luồng chân khí mới cũ hội tụ cùng nhau, tựa như con ngựa hoang vừa mới lấy lại được lực lượng vui sướng chồm lên chạy khắp kinh mạch thông suốt. Nhạc Nhạc chỉ số tự tin tăng lên hẳn, thậm chí vận chân khí, rõ ràng đã tăng lên hai thành. Nhạc Nhạc sợ hãi than "Trời à, ta đã làm gì? Chân khí tại sao tăng trưởng nhanh như vậy chứ? Vài ngày trước mới đột phá đại quan tầng thứ bảy, công lực tiến triển rất chậm, gần như không tiến bộ, ngăn ngại có mấy ngày, làm sao lại tăng lên hai thành công lực. Chẳng lẽ?..."

Hắn đột nhiên cảm thấy thật yên tĩnh, chỉ có nghe thấy thanh âm tim đập thình thịch của mình. Nhạc Nhạc chậm rãi quay đầu lại, mấy thân thể quay cuồng ni non đầy phòng kia, đều đã an tường ngủ ngon, khoe miệng nhếch lên mỉm cười thỏa mãn, thân thể mỗi một không nhúc nhích, đường cong tuyệt đẹp không chút keo kiệt phơi bày trong không khí, một, hai người, ba người,.. mười tám,.. Ồ? làm sao lại ít đi một?

Nhạc Nhạc cố nén tâm tình kích động, ánh mắt từ hướng xuống thân thể phía dưới, mỹ phụ thành thực trắng nõn thân thể trần như nhộng, "Cung Minh Nguyệt?" Nhạc Nhạc không nhìn được kêu lên, may mà nàng mệt nhọc quá độ, bất quá thân thể lười biếng rũ xuống như cành liễu, lại ngủ thiếp đi, Nhạc Nhạc âm thầm kêu khổ "Quản lý huynh đệ muốn ta chỉ thượng xử nữ, không đụng thiếu phụ, lần này lại gây họa, hương chi năng lại là nữ nhân của sư phụ, hơn nữa ngay cả con gái người ta – Như Mộng cũng xin rồi. Trời à! Đầu của ta thật to, đúng là đau đầu, phải chạy thôi, chạy thật xa, nếu giải thích không rõ, bằng võ công của ta hiện tại sợ rằng còn không phải là đối thủ của nàng, oa, tiểu huynh đệ còn đang trong cơ thể nàng, lần này không có dùng "hư tình luyện hóa thuật", nếu mạng hài tử của ta vậy thì càng nhưc đầu rồi!"

Nhạc Nhạc rớt rít mặc quần áo, vừa liếc mắt quét qua chúng nữ còn đang ngủ say, lẩm bầm "Lần này tuy là xuân dục khiêu khích, nhưng dù sao cũng là ta đoạt lấy thân thể các nàng, hơn nữa cũng vì tác dụng của xuân dục mà các nàng sẽ vĩnh viễn nhớ tới nay, hi vọng các nàng cân nhắc rõ ràng, nếu quyết định muốn cả đời theo ta thì hãy tới tìm ta". Lời còn chưa dứt, linh giác nhạy bén đã cảm ứng được một ánh mắt âm thầm sắc bén quét về phía hắn, Nhạc Nhạc khom lưng nhắt lên một thanh kiếm, quát "Kẻ nào ngoài cửa sổ?"

"Muốn mạng nhà ngươi, ha ha ha! Lại bị kẻ khác chiếm tiện nghi, lão thiên!.. ngươi vì sao bất công như thế? ta không phục!.. ta không phục!.. Lục Vô Nhật ta hai lần dụng được đều bị người khác cướp đi chỗ tốt, người nào đoạt ta giết người đó, ha ha ha!"

Một mảng gạch tường giống như bùn, bị một trận hắc phong tanh hôi rạch nát, vỡ thành từng mảnh nhỏ như viên bi, như mũi tên bắn về phía mọi người trong phòng. Nhạc Nhạc cấp tốc điều hộ thể chân khí, bao bọc chúng nữ vẫn còn đang ngủ say, cương khí màu phấn hồng nhàn nhạt xạ hương, càng tôn lên nét ửng đỏ hoa đào của mấy mỹ nữ, lồng khí một trận rung động méo mó, đón nhận công kích toàn bộ số đá vụn, cũng không mãnh liệt như tường tượng. Nhạc Nhạc thầm nghĩ "đích thị là Lục Vô Nhật ban ngày bị thương rất nặng, hiện tại hẳn nhiều nhất khôi phục được sáu thành công lực, hoàn hảo hoàn hảo, nếu không thật đúng là bảo vệ không nổi mấy nữ nhân lửa lò này."

Mấy nàng bên trong lồng khí phấn hồng, bị chấn động chói tai thức tỉnh, nhìn thấy thân thể mình trần truồng, thì nhau hét lên ỳnh ỏi. Hắc phong qua đi, bụi mù tán loạn, khuôn mặt u ám của Lục Vô Nhật như cô linh hiện ra trong bóng tối, quét mắt nhìn mấy thân thể nóng bỏng bên trong lồng khí, đáng tiếc bị lồng khí của Nhạc Nhạc ngăn trở, nhãn lực không cách nào xuyên qua được.

Chư nữ hỗn loạn, trải qua điều tiết ngăn ngui khôi phục lại bình tĩnh, ít nhất ngoài mặt cũng là như thế, đồng loạt lui húi tìm y phục, thỉnh thoảng quét ánh mắt liếc nhìn Nhạc Nhạc, mấy cô gái nhìn trộm Cung Minh Nguyệt lại nhiều hơn, các nàng thực sự vì Nhạc Nhạc mà lo lắng. Các nàng sau khi tỉnh dậy thực ra nhớ rất rõ, đêm qua điên cuồng, đêm qua ngọt ngào, mọi cảm quan bị kích thích, khiến các nàng quên mất e thẹn thiếu nữ, đặc biệt là Nhạc Nhạc tuyệt trần trước mặt, lại càng đem tất cả cố kỵ vứt bỏ, lúc này cũng đã đem trái tim đặt lên người hắn.

Cung Minh Nguyệt đầu tiên là bối rối không kịp mặc y phục, quần áo bắt đầu rải rác loạn khắp nền nhà, đành phải đoạt của người khác, hiển nhiên là không vừa vặn, hai vú căng phồng như muốn phá áo chui ra, nàng không quản được mấy thứ kia, nội tâm rối bời. Cũng không dám nhìn Nhạc Nhạc, hơn mười năm cừu hận, hơn mười năm cuộc sống cấm dục khiến nàng quên đi niềm vui thú của nữ nhân, hạnh phúc đột ngột khiến nàng có chút bối rối, đặc biệt nhớ lại cái cảnh nằm phía dưới Nhạc Nhạc điên cuồng uốn éo lại càng thêm xấu hổ. Quả thực không góc đầu lên được.

Cung Như Mộng dựa vào bên cạnh mẹ, ánh mắt say đắm chan chứa yêu thương ngắm nhìn Nhạc Nhạc, lại mê mẩn quay sang nhìn mẫu thân, không nói một lời, mẫn mẫn cheo áo muốn đem cái bụng lồ lộ trắng nõn che kín.

Nhạc Nhạc dụng tâm cảm ứng được tâm tư bình thân của chư nữ, không khí chung quanh mang theo những tia ngưng ngưng nhàn nhật, không có sự bất mãn bất an hay là hận ý, nhìn thoáng qua mười tám bông liễu mới khai hoa, ngay cả đứng vững cũng khó khăn, đừng nói đến chuyện chiến đấu, mà Cung Minh Nguyệt còn ngưng ngưng không chịu ngẩng đầu.

Lục Vô Nhật đứng trong viện hiển nhiên có chút không kiên nhẫn, rít lên một tiếng, một đạo chưởng phong hùng hậu phách tới, chưởng phong chưa tới mà tinh phong đã tới trước xộc thẳng vào mặt. Nhạc Nhạc than nhỏ, mũi chân chạm đất bay lên không ba trượng, một đạo kiếm khí phản hồng trăm phá hắc vụ, lúc rơi xuống đất điều động hộ thể chân khí tiện tay huy xuất một bức tường đỏ rắc rắc ngăn cản thể công của độc vụ chưởng khí, tiêu sái tự nhiên, hạ bút thành chương. Thấy vậy chư nữ trong phòng đôi mắt đẹp không khỏi đắm đắm, mấy thiếu nữ tính tình hoạt bát hươu hươu song chưởng, bị Cung Minh Nguyệt hùng hăng trừng mắt nhìn, lúc này mới lấy lại an tĩnh.

Lục Vô Nhật ngạc nhiên đánh giá tuần mỹ tiểu tử trước mặt, mới gặp đêm trước vẫn cái bộ dáng uể oải bất chán, toàn thân không một chút chân khí, mấy canh giờ không thấy, lại tiện tay sử ra chiêu số chân khí ngoại tục tán đi công kích của hắn. Một thân công phu này so với Chung Nhục Tuyết e rằng chỉ hơn chứ không có kém, đặc biệt là cái khí độ hiển ngang coi thường thiên hạ vạn vật này lại càng cao quý, tùy tiện đứng một chỗ lại tựa như dung nhập vào cảnh vật sau lưng, mặc dù so với cảnh giới "Nhân Thiên Hợp Nhất" còn một đoạn khoảng cách, nhưng đến được cảnh giới như này, thiên hạ chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Lục Vô Nhật công lực chỉ khôi phục được sáu thành, lại nhớ bị Sở Hồng Vũ đã thương, nhất thời không dám khinh địch, cẩn thận hỏi:

"Người là người phương nào, mau mau xưng tên?"

Nhạc Nhạc hướng hắn cười tà một tiếng:

"Lấy mạng người trước đã!"

Lục Vô Nhật nghe hắn châm biếm nhại nguyên lại lời lão nói, lửa giận ngất trời, hắc vụ quanh người điên cuồng quay cuồng gầm thét, con ngươi ám hôi lộ ra âm hàn sát khí, Nhạc Nhạc được chứng kiến thân pháp quỷ dị của hắn, cũng đã kiến thức kỳ diệu viễn trình Khô Lâu của lão, nhớ tới cô ngữ "tiên hạ thủ vi cường!" Lời chưa dứt đã âm thầm thúc dục chân khí nghiêm mật bảo vệ toàn thân, phòng ngự khỏi độc, vận khởi Hoa Gian Vũ Bộ đánh về phía khô lâu diện cụ

Thấy bộ pháp kỳ diệu của Nhạc Nhạc, hắn hơi ngần ra, hắc bào sau lưng vẩy vẩy, vận khởi Du Hồn Bộ, bộ pháp hai người cực kỳ nhanh, như hai tia chớp xuyên qua kiếm khí chưởng phong bên trong, Nhạc Nhạc võ công từ khi tiến nhập đệ thất tầng còn chưa có chân chính động thủ qua, Lục Vô Nhật bị thương công lực so với hắn cũng một tám một mười, bất quá lấy ra luyện thủ là thích hợp nhất.

Màu sắc chân khí hai người cũng phi thường đặc thù, chiêu số hoa lệ, cương khí tán loạn bay đầy trời kích khởi hàn nha tê mình, còn chưa kịp bay khỏi sào huyết đã bị chân khí cường đại cuốn vào, tức thì huyết nhục mơ hồ bị chém thành bột phấn. Cung Minh Nguyệt, Cung Như Mộng, còn có mười ba kiếm nữ, tứ đại chấp sự cũng biết Lục Vô Nhật lợi hại, lúc đầu đánh nhau cũng vì Nhạc Nhạc mà đồ mỗ hôi hột, hiện tại trăm chiêu đã qua, Nhạc Nhạc không hề rơi vào hạ phong mới khiến tâm thần các nàng hơi yên tâm một chút. Cung Minh Nguyệt ánh mắt phức tạp ngó chừng Nhạc Nhạc, thỉnh thoảng lại oán hận nhìn chằm chằm Nhạc Nhạc, dẫu đi lấy nữ nhi Như Mộng thấy nàng một lòng đều thất lên người Nhạc Nhạc không khỏi một trận tức khí.

Nhạc Nhạc Ngự Nữ Tâm Kinh tiến vào tầng thứ bảy, bất kỳ chiêu số nào đánh ra so với quá khứ cũng nhanh hơn rất nhiều, nhưng chút ít chiêu số đặc ý này đối phó với loại nhân vật cấp bậc tông sư như Lục Vô Nhật, tốc độ rõ ràng là không theo kịp. "Ngân Thương" tốc độ cực nhanh, còn có "Thệ Ngôn" uy lực cực lớn, "Tâm Toái" kinh thiên động địa, ở chỗ này cũng không thích hợp sử dụng, Nhạc Nhạc lại càng không hài lòng tốc độ "Mãn Côi Chi Thủ", hiện tại trong lòng hắn đang khẩn cấp sáng chế ra chiêu thức nhanh nhất.

Gà trống sắp gáy rạng đông. Khoảnh khắc bình minh cùng hắc ám tranh đấu, hai người bọn họ càng đánh càng nhanh, trong không trung lưu lại vô số ảo ảnh, không thể rõ cái nào là chân thân cái nào là hư ảnh, mười ba thiếu nữ võ công yếu nhất, mặc dù được Ngự Nữ Tâm Kinh của Nhạc Nhạc cải tạo tăng thêm năm sáu năm công lực, dù là như vậy cũng không cách nào thấy rõ chiêu số của bọn họ.

Lục Vô Nhật đột nhiên rít lên một tiếng, lưu lại trong không khí hơn mười đạo hư ảnh giống như đều có linh hồn, đều nhanh chóng tự quay, dưới chân bọn họ cũng nổi lên một trận gió lốc, bóng đen tự quay vừa vẩy lấy Nhạc Nhạc, bộ pháp Nhạc Nhạc bỗng dừng lại, lấy kiếm chỉ, cúi đầu nhắm mắt, muốn dùng "Tâm Thần Tỏa" xác định chân thân Lục Vô Nhật.

Không nghĩ tới, bóng đen vẩy hắn, mỗi cái đều hiển lộ sát khí cực kỳ giống nhau, thật vất vả mới tìm được bóng đen có sát khí nồng đậm nhất, trong nháy mắt đã biến mất bởi vì đối phương tốc độ quá nhanh.

Chư nữ trong phòng trái tim cũng thót lên tới cổ họng, hai mắt khẩn trương nhìn Nhạc Nhạc, Cung Minh Nguyệt cau mày, nhìn ta tình huống Nhạc Nhạc không ổn, bồi hồi mấy lần muốn gia nhập vòng chiến, nhưng nhìn thân thể lả lợ của mình, do dự ngất chéo áo. Cung Như Mộng thấy mẹ nàng ngất chéo áo nàng cũng cũng học theo không sai, khẩn trương thiếu chút nữa đem chéo áo xé nát.

"A! Nhạc Nhạc! Cần thận!"

Chư nữ cơ hồ đồng thời kinh hô, nhắc nhở Nhạc Nhạc gặp nguy hiểm.

Nhạc Nhạc tâm thần nhạy cảm, để ý đến một cổ sát khí mạnh mẽ, từ phía sau lưng nhanh như tia chớp đánh tới, "Không ổn, cái này là chân thân!" Nhạc Nhạc thâm kêu một tiếng xoay người xuất kiếm, chương đến kiếm cũng đến.

Cốt chương bọc bên trong hắc vụ, đánh nát một đạo hộ thể chân khí cuối cùng, cách xương ngực Nhạc Nhạc chỉ kém hai thốn, không ít độc vụ chân khí nhân cơ hội tiến vào trong cơ thể Nhạc Nhạc, tề kiếm mang theo chân khí cũng xuyên thấu ngực phải Lục Vô Nhật, nhất kiếm không sâu, nội thương cũng rất nghiêm trọng, một kiếm này khiến thương thế của lão càng thêm trầm trọng.

Thời gian tại nơi này, ngắn ngủi mấy canh giờ Lục Vô Nhật liên tục bị hai thanh niên đả thương, mặt mũi mất hết, trọng yếu hơn là thương thế của lão, ho ra hai ngụm máu, oán hận trọn mắt nhìn Nhạc Nhạc một cái tung mình hòa vào bóng tối, xa xa truyền đến âm thanh như quỷ gào ma khóc.

Nhạc Nhạc ném thanh kiếm trên mặt đất, xoay người phun ra một ngụm máu màu đen, "độc chương thật lợi hại! Giống như Ngũ độc chương cộng thêm thi độc, mặc dù không có bị hấn đánh trúng trên người, nhưng đã bị độc khí xâm nhập đầu đòn cũng không nhỏ. Nữ nhân Minh Nguyệt cung cũng đã tới chạy trốn nhanh nhanh một chút, bị các nàng tóm được ai biết là có bị thiến sạch hay không!"

"Uy! Vương Nhạc Nhạc, ngươi đừng chạy, đứng lại, đứng lại cho ta!"

Cung Minh Nguyệt thấy Nhạc Nhạc bị thương, trong lòng mơ hồ một trận bi thống, mười năm dồn nén, nàng thấy Nhạc Nhạc muốn chạy, cũng không kịp xấu hổ đã đuổi theo hắn, hơn mười nữ nhân cũng kêu to đuổi theo sau Cung Minh Nguyệt. Nhạc Nhạc vừa thấy lại càng chạy nhanh hơn, không kịp áp chế độc thương toàn lực thi triển khinh công phi độn ra bên ngoài.

Khi Nhạc Nhạc còn đang tung mình lên không trung, thấy một nhóm người phía sau điên cuồng gào thét truy đuổi, lại tưởng là muốn bắt hắn trở về, âm thầm đắc ý "May mà ta dự đoán trước, nếu là chậm thêm một hồi nói không chừng đã bị các nàng tóm được rồi, Cung Minh Nguyệt hãy đợi đấy, hừ hừ!"

Viện tử của Nhạc Nhạc tại hoàng thành Tử Kiến phồn hoa, tất cả kỹ lâu lầu lầu lớn nhất phụ cận, trời vừa mới tờ mờ sáng, trên đường người đi thưa thớt, Nhạc Nhạc chạy đến đường cái mới buông lỏng thở phào một hơi, bất chợt nhìn lại đằng sau thấy không có truy binh lại thở gấp mấy hơi. Nhưng không có phát giác sắc mặt mình đã từ từ chuyển sang màu xanh nhạt, mơ hồ có hắc khí quấn quanh. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Lúc đầu thân thể đau đớn còn thể chịu đựng được, chân càng chạy càng trầm, ánh mắt xuất hiện ảo ảnh mơ hồ, Vương Nhạc Nhạc trên đầu đầy mồ hôi, thâm kêu không tốt "Vừa mới trúng độc, ta cuối cùng cũng hiểu khổ tâm của sư phụ rồi, trước kia lão cứ làm râm bên tai, hành tẩu giang hồ lúc nào cũng phải mang nhiều thuốc giải độc, Ngự Nữ Tâm Kinh với năng lực chống độc là kém cỏi nhất, mặc dù dùng nữ nhân có thể dễ dàng tiết độc, nhưng thời khắc này bên cạnh đào đâu ra nữ nhân làm bạn đây?"

Đau đớn tận xương tủy, khiến Nhạc Nhạc không có chỗ nào không bị hành hạ, trong kinh mạch nhiệt lượng nóng bỏng, trong nháy mắt biến thành băng hàn âm liệt, Nhạc Nhạc luyện công phần lớn là tiến hành khi giao hợp, đơn thể vận công bức độc đặc biệt kém cỏi, hiện tại hắn cũng không còn khí lực trở về khách sạn.

Toàn thân mồ hôi nóng thấm ướt cả áo, Nhạc Nhạc trong lòng mãnh liệt ảo tưởng tới nữ nhân, chỉ muốn nhảy xuống ao nước hạ nhiệt!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Cuồng dã (1)

Mộc phu nhân mỗi sáng sớm đều ngồi ở bên hồ nước trong biệt viện, đây ao còn cất dấu rượu ngon, mấy ngày qua nàng có chút khổ sở tự trách, thâm trách vì sao ngày đó thấy Nhạc Nhạc bị thương sao lại không đi xem hắn, vì sao còn quá để ý con mắt thể tục, đột nhiên nàng xấu hổ cười nói "Vì sao lại nhớ đến hắn như vậy?"

Hộ vệ trong viện đột nhiên truyền ra tiếng báo động, tiếng quát tháo không ngừng, Mộc phu nhân cau mày thâm nghĩ "hộ vệ trong nhà đại đa số ra ngoài

tim Nhạc Nhạc rồi, những tên tặc nhân này thật là đáng ghét, bây giờ còn tới thêm phiền, bắt được phải cho chúng biết thế nào là lễ độ!"

Tiếng đánh nhau càng ngày càng gần, một đạo nhân ảnh màu trắng như hoa điệp xuyên qua vòng vây của trăm hộ vệ hướng tới Mộc phu nhân, càng tới gần nàng càng sợ hãi, từ lần trước bị Ngạ Tử Quỷ bắt đi, bóng ma kia vẫn bao phủ trong lòng. Nàng từ từ lui về phía sau âm thầm cầu nguyện tặc nhân không phát hiện ra mình, thân thể đã áp sát hòn giả sơn không thể lui về sau được nữa, nàng khăn trương nhắm hai mắt lại trong đầu thoáng hiện một nụ cười buồn bã. Trường kiếm màu đỏ lướt qua.

Có lẽ lời cầu nguyện vừa linh nghiệm, bóng trắng cũng không đánh về phía nàng mà chỉ vòng tránh qua trực tiếp nhảy ào xuống nước, bọt sóng tung bay ngất trời, bọn hộ vệ kinh ngạc đến ngây người, Mộc phu nhân vuốt vuốt nước trên mặt tò mò nhìn về phía thủy trì.

"Nhạc Nhạc? Là Vương Nhạc Nhạc! Ha ha! Làm sao ngươi lại như vậy? Mau lên đây!"

Mộc phu nhân thấy rõ bóng người trong nước, cười lên thất thanh.

"Không được, nói gì cũng không lên, trong nước thật thoải mái!"

Nói xong hần lắc lắc cái đầu, nước văng tán loạn, lại trảm mình xuống nước. Nhạc Nhạc trên người không mang thuốc giải độc, tạm thời nghĩ đến nơi này gần nhất, bắt quả hần là leo tường lên vào, vừa vào đã bị Mộc phu hộ vệ phát hiện mới phát sinh một hồi ẩu đả.

Triệu Long gãi gãi râu mép dở khóc dở cười đi tới trước mặt Mộc phu nhân nói:

"Phu nhân, Vương công tử có thể vừa mới trốn ra được, độc thương trên người phát tác mới biến thành như vậy, sắc mặt hần xanh lét, vừa xông vào phủ đã hướng nơi này chạy tới, ta còn tưởng rằng... tặc nhân, xin phu nhân tha lỗi!"

Mộc phu nhân gương mặt ửng đỏ, nghiêng người nói:

"Triệu hộ vệ tận chức tận trách, có tội gì? Bắt quả trước mắt chuyện này nên giải quyết ra sao bây giờ?"

Triệu Long vẫn chưa trả lời, Nhạc Nhạc phun nước từ đáy ao trời lên, trên đầu còn mấy cái lá sen xanh

"tư vị này cũng không tệ lắm, chính là mùi vị hơi phai nhạt chút, ui! Các người không nên cười, ta nói là rượu!"

Hần gơ tay lên, trong tay ôm một vò rượu "bach ngọc sai đàn"

Mộc phu nhân vừa thấy rượu kia đậm chân thum thụp, cả kinh kêu lên:

"A! ngươi, ngươi, làm sai uống được dưới đáy ao, vò kia là của ông nội ta ử sáu mươi năm rồi, lại bị ngươi phá nát bét như vậy."

Bắt quả thấy vẻ mặt thống khổ của Nhạc Nhạc liền không đành lòng nói tiếp nữa.

"Quên đi, dù sao cũng có mười mấy vò, Nhạc Nhạc ngươi đi lên nhanh một chút, trong nước rất lạnh, thân thể bị phong hàn không tốt"

Mộc phu nhân giống như dụ dỗ hài tử, muốn dụ Nhạc Nhạc lên.

Hai con người Triệu Long chằm chằm ngó chừng cái vò rượu, đầu lòng nhéo râu mép, trầm mắng :

"Vương Nhạc Nhạc, ngươi thật là ngu, đây chính là rượu bách thảo ử sáu mươi năm, lần trước tiểu thư tới nơi này, phu nhân cao hứng mới cho chúng ta nửa vò, trời ạ một vò thế là bị ngươi thấm nước làm hỏng!"

Tất cả các hộ vệ khác cũng nuốt một ngụm nước bọt, hung tợn nhìn Vương Nhạc Nhạc. Bạn đang đọc truyện được copy tại TruyệnFULL.vn

Nhạc Nhạc cảm thấy một cổ lửa giận căng góc ngẩng đầu nhìn đám hộ vệ, phát hiện bọn họ đa số là ngó chừng vò rượu trên tay, Nhạc Nhạc hiểu ý ném nửa vò rượu bị thấm nước cho Triệu Long, nói:

"Ngươi thích thì lấy đi! Nhưng phải bận rộn giúp ta một chút, phái người đến khách sạn tìm nữ nhân của ta đến, à.. còn nói với các nàng đem thuốc giải độc, thuốc chữa thương, xuân..., dù sao cũng đem tất cả thuốc mang đến đây là được!"

Triệu Long nhận lấy vò rượu, thò mũi ngửi vò rượu, mừng như điên nói:

"Chỉ thấm chút xíu nước, rồi..chỉ thấm một chút.."

Bỗng nhiên phát giác tự mình có chút thất thố, thấy nàng chỉ mỉm cười mới an tâm ôm chặt cái bình, nói:

"hắc hắc, ngươi yên tâm, ta tự mình đi khách sạn dẫn các nàng tới"

Mới đi được vài bước lại nghĩ cái gì quay lại một hộ vệ phía sau nói:

"Trương tứ, ra ngoài gọi huynh đệ về, nói là tìm được người rồi, vò rượu này đưa trước cho ngươi, không được uống một giọt, đại gia trở lại sẽ phân

phát! À, thiếu chút nữa quên, Tiểu Lục không được uống rượu"

Bàn giao xong, hần mới bước nhanh như lưu tinh chạy về khách sạn.

Yến Vô Song hai ngày này khẩu vị đi xuống, đã có hai bữa bỏ ăn, như con thỏ con nằm ẹp trên bàn, hai tai ủ rũ cụp xuống, con ngươi đen lúng liếng loạn chuyển, liếc đồ ăn trên bàn, lại liếc sang Mặc Linh Tử về mặt đau thương lo lắng, Mộ Dung Kỳ, Dương Mai Dương Hạnh, ca thán một tiếng:

"Mấy vị tỷ tỷ, các tỷ thật không đói bụng sao? Nhưng mà ta đói lắm rồi sao không ăn một chút đi!"

Tiểu Chi ngồi cạnh nàng khuyên nhủ:

"Song tỷ, muội đã khuyên các nàng rồi, các nàng không ăn, tỷ đói cứ ăn trước đi cũng đừng tự trách mình!"

"Các nàng không ăn, ta làm sao không biết xấu hổ ăn một mình đây, ngay cả muội cũng theo các nàng nhịn đói, chuyện ta đói thì có gì quan hệ chứ, ta thật là đói!"

Yến Vô Song nhăn mũi, vỗ cái bụng đói quất lại nói tiếp:

"Tiểu Chi, ngươi nhìn ta có gầy không? Không có? Sao lại thế, ta cảm thấy ta gầy đi một vòng rồi, hơn nữa còn là một vòng lớn!"

Dương Mai Dương Hạnh không nhịn được cười nói:

"khách khách, Kỳ tỷ mới thật là gầy đi, không riêng Nhạc ca tìm không được, ngay cả Thái Vân cũng bị sư phụ gọi về Vạn Lý Minh rồi, muội cứ ăn, đừng thêm phiền muộn nữa!"

Yến Vô Song chu cái miệng nhỏ nhắn, phẫn nộ nói:

"Tiểu Vi tiền cái tên ác ôn cầu liễu kia đi, Thái Vân lại cùng sư phụ trở lại Vạn Lý Minh rồi, Nhược Tuyết mang theo hai trưởng lão đột nhiên mất tích, còn dư lại mấy người chúng ta ở lại chết đói, ca ca trở lại cũng sẽ khổ sở chết! Hay là chúng ta chịu chút đi, chỉ ăn một chút!"

Mộ Dung Kỳ cùng Mặc Linh Tử liếc mắt nhìn nhau khúc khích cười một tiếng, cười lớn lên, nguyên lai nàng ngồi vòng vo nửa ngày, vẫn là quanh quẩn cái chuyện ăn uống.

Đúng lúc ấy thì nghe tiếng gõ cửa.

"Tại hạ hộ vệ Mộc phủ, được Vương Nhạc Nhạc phó thác, thỉnh mấy vị cô nương đến quý phủ tề tụ"

Yến Vô Song mới rồi còn mềm nhũn, nghe thấy thế "Vụt" một tiếng nhảy lên trên ghế, lộn một vòng ngoạn mục trên không trung, tranh trước mọi người mở cửa, nhìn lướt qua Triệu Long vội la lên:

"Ngươi tìm được Nhạc Nhạc rồi à, hảo, mau dẫn ta đi, nhanh lên một chút, đứng ngốc ở đây làm chi?"

Mấy phụ nhân khác cũng riu ra riu rít đẩy Triệu Long ra ngoài, hần thật vất vả mới trì hoãn một hồi, nói:

"Hần còn muốn các nàng mang theo thuốc giải độc, thuốc chữa thương..."

"Sao ngươi không nói sớm, hại chúng ta không mang theo"

"Đúng vậy a! thiệt là, đồ con như vậy mà đến nói cũng không xong, Song nhi nhanh lên một chút lấy thuốc!"

Triệu Long im bật nhìn trời, vì nửa vò rượu! NHỊN!

Yến Vô Song lấy thuốc trở lại

"Ồ hay, to xác, ngươi sao đứng ngu một chỗ thế, nhanh lên một chút!"

"Nga nga, không so đo với các nàng, nhớ ngày nào ta còn là Đại Tướng Quân, sao lại cùng một đám nữ tử này so đo chứ, hừ hừ"

"To xác! Nhanh lên một chút, ngươi đứng đây làm bầm cái gì đấy!"

«À, ta...ta cái gì cũng không nói!»

Triệu Long thật là có chút sợ nàng, lớn lên như tiểu yêu tinh, võ công đáng sợ như vậy, mấy hôm trước một chiêu đáng bại Mộ Dung Hiền, cái này hần tận mắt thấy tự nhận cũng không ngăn được chiêu đó của nàng.

Mấy nữ tử đi thật nhanh, ngay cả Tiểu Chi không biết võ công cũng phì phì thở gấp không chịu được, Triệu Long nhăn râu quai nón, than thở "Sức mạnh của ái tình thật vĩ đại!"

Vào Mộc phủ, chúng nữ chạy thẳng tới ao giấu rượu, Mộc phu nhân cùng đi với Lục Châu nha đầu, ngồi xổm ở cạnh ao cùng Nhạc Nhạc nói chuyện.

"Ca!" ngay sau đó "Thùm" một tiếng! bọt nước bắn tứ tung.

"Ca!" lại "Thùm" phát nữa, bọt nước lại bắn tứ tung.

"Ca! ca!" tiếng nước lại bắn lên, bọt nước cũng lại loạn xì ngầu hết cả lên.

"Công tử!" ~~~ tiếng nước bắn, sau đó ~~~ "ực ực ực... cứu mạng, ta không biết bơi!"

Nhạc Nhạc buông đám người Mộ Dung Kỳ đang vừa khóc vừa cười xuống, vội đem Tiểu Chi trong nước ôm lấy "không biết bơi cũng nhảy xuống nước, có phải ăn no đứng mỡ không!"

Tiểu Chi ho ra hai ngụm nước, mới ôm lấy cổ Nhạc Nhạc nói:

"khụ khụ.. nô tỳ nhớ công tử! Công tử sắc mặt thật khó nhìn, Song tỷ, mau đưa giải độc!"

Mộc phu nhân nhìn các nàng một nhà đoàn tụ, một cỗ tâm tình đè nén đã lâu trong lòng lại từ từ trỗi dậy, nụ cười kỳ dị hiện lên, vừa vặn bị Lục Châu nom thấy, nói:

"Phu nhân, có phải hay không cũng hâm mộ các nàng?"

Mộc phu nhân gõ đầu nàng một cái:

"Nô tỳ thú! ta mới không như vậy! Xú nha đầu ngươi nói gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ngư Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Cuồng dã (2)

"Cái gì? Thái Vân cùng tên dame côn đảo trưởng kí về Vạn Lý Minh rồi, sao lại như vậy?"

Nhạc Nhạc nuốt vào mấy viên thuốc giải độc, tinh thần tốt lên rất nhiều, giọng nói cũng lớn lên, nhảy cẫng hô lên.

"Ca, huynh trước hết dừng nóng vội, chuyện là như vậy. Ngày đó muội cùng Thái Vân hỏi thăm chung quanh tung tích của huynh, không may đụng phải cái lão đạo trưởng kia bắt Thái Vân cùng hần trở về, huynh cũng biết Thái Vân sợ nhất sư phụ, không có huynh bên cạnh nàng không dám trái mệnh sư phụ, bắt quá nàng chỉ nói ngốc một hồi, hướng sư phụ nói rõ nguyên nhân sẽ trở lại, nhất định là bị lưu lại rồi, Thái Vân lo lắng nhất là ca!"

Mộ Dung Kỳ nhanh chóng đem chuyện trải qua nói nhanh một lần.

Nhạc Nhạc trầm tư không nói, trong mắt đầy sát cơ. "Muốn chính mình sống thoải mái, phải đối với kẻ khác lòng dạ ác độc! Người sống không tốt là bởi vì người sống không đủ ác độc!"

Nhạc Nhạc nhớ tới Toàn Giới đại sư lời lẽ chí lý, lẩm bầm tự nói

"Ta hiện tại sống không thoải mái nguyên lai là không đủ ác độc nha! Không sai, là ta quá thiện lương. Nếu là lòng dạ ác độc một chút giết Sa Nhân Bình, Tiểu Vi cũng sẽ không rời đi, nếu là ác độc một chút cự tuyệt Tiểu Nguyệt cũng sẽ không bị nàng bán đứng, tiện đà lại giúp nữ nhân ngốc Cung Minh Nguyệt kia tóm được mình, Nhược Tuyết cũng sẽ không rơi vào tay tên bát nam bát nữ kia, nếu là lòng dạ ác độc một chút làm thịt dame côn đảo trưởng kia Thái Vân cũng không cần quan cái gì là sư mệnh sư phụ! Hừ hừ hừ!"

Không khí chung quanh một mảnh rét lạnh, chúng nữ ngậm mình trong nước không nhận được một trận rùng mình, trong tâm hồn Nhạc Nhạc đang lặng lẽ lệt xết. Vài chiếc lá ngô đồng úa vàng âm thầm rơi xuống không một tiếng động, tương khời một hồi huyết phong tinh vũ.

"Nhạc Nhạc! Lên nhanh một chút, đừng để các nàng bị nhiễm phong hàn!"

Mộc phu nhân đứng trên bờ, thấy sắc mặt hần không ổn, khẩn trương nghĩ biện pháp khác khuyên hần đi lên.

Nhạc Nhạc từ trong trầm tư thức tỉnh. Thấy Tiểu Chi gần nhất đôi môi bị lạnh đến tím tái, áy náy cười nói:

"A, Mộc phu nhân nói đúng, hiện tại đã là cuối thu, ở trong nước không tốt, nhanh lên một chút lên bờ nào!"

Thật vất vả mới khuyên được Nhạc Nhạc lên, lại nói:

"Lục Châu, nhanh đi thu xếp một gian phòng khách, thông tri người trong phủ, mang cho các nàng vài món y phục. Cần những đồ gì khác người tự mình đi lấy!"

Lục Châu cao hứng đáp một tiếng, chạy đi đơn đả.

Mộc phu nhân hướng về phía Nhạc Nhạc đang ngăn người cười nói :

"Người lo lắng làm gì, dù sao khách sạn các người đang ở cũng là do ta mở, cùng ở lại nhà ta có gì khác nhau, nói sau đi, on cứu ta lần trước còn chưa có dịp báo đáp, làm sao không biết xấu hổ để cho các nàng ướt đầm trở về khách sạn, các nàng cứ thế đi ra ngoài, sắc lang trên đường rụng hồn mất! Khách khách khách!"

Nhạc Nhạc lúc này mới chú ý, chúng nữ quần áo trẻ nài đường cong lộ ra gần hết, đặc biệt là Mộ Dung Kỳ, sa bào tuyết trắng gần như trong suốt, Nhạc Nhạc hí mắt quét tới quét lui trên người chúng nữ, khoe miệng tà tà cười dâm.

Chúng nữ bị hấn nhìn đến phát ngượng, cười duyên dè chừng Mộc phu nhân phía sau, đi về phía phòng khách. Bạn đang đọc truyện tại TruyệnFULL.vn - www.TruyệnFULL.vn

Không biết Lục Châu có cố ý an bài hay không, quét dọn phòng khách ngay cạnh ngủ Mộc phu nhân, thấy nàng không có phản đối lại càng đắc ý, hơn hờ chạy đi đặt quần áo.

Nhạc Nhạc bị độc thương hành hạ, đem Mộc phu nhân đuổi đi, đóng chặt cửa phòng, cười hắc hắc. Chư nữ đã sớm quen thuộc cái vẻ mặt này, cười xấu hổ cời áo nói dây lưng, nhanh chóng tắm rửa một chút, ngoan ngoãn nằm dài trên giường như phi tử chờ được Nhạc Nhạc sủng hạnh

Lôi thanh cuộn cuộn, kế hoạch phiên vân phúc vũ thuận lợi tiến hành.

Mộc Phu nhân lại buồn rầu đứng ngồi không yên, tiếng rên rĩ vừa như thống khổ vừa như vui sướng kia không ngừng truyền vào trong tai, xuân tâm nhảy nhót như chú hươu con, cứ bồi hồi đi đi lại lại trong khuê phòng, bây giờ mới đồ oán giận lên Lục Châu "xú nha đầu kia, đem các nàng an bài gần như vậy cố tình để ta khó xử đây, làm sao bây giờ mới vừa rồi còn than bệnh, ở đâu ra khí lực lớn như vậy làm cái chuyện này, phi phi! Ta đang suy nghĩ cái gì vậy? Thật muốn đi nhìn lên một cái, đem tâm hồn của mình, chỉ đụng chạm rồi hạ xuống một cái lại đau hai ngày không xuống giường được! Thật không biết hấn làm sao làm được? Phi phi! Ta lại suy nghĩ lung tung!"

Tây bộ quốc.

Bách Độc chương.

Giống như tên gọi, không chỉ hàng trăm chủng loại độc, cuộc sống của sinh vật nơi này cũng mang độc, ngay cả chú thỏ hoang khả ái cũng mang trên hàm răng cặn kẽ nọc độc.

Nơi này vốn hoang sơ, phương viên trăm dặm ngay cả thợ săn cũng không có. Nhưng bây giờ có hai người quần áo không đủ che thân, chỉ dùng da thú che lại những bộ phận trọng yếu như đã nhân, bên trong làn khói độc nồng đậm du lãng, một con độc mãng trưởng thành dài hơn ba thước, trong mắt lóe quang mang xanh lóe, miệng rộng đầy răng nanh cực độc chảy ra dịch nhờn hôi tanh, từ từ hướng bọn họ trườn tới, chỉ phát ra âm thanh sha sha rất nhỏ.

"Ghe tòm! Phu quân! Hay là không nên, chúng ta lại quay trở lại!"

Mấy lọn tóc che kín khuôn mặt, thấy không rõ khuôn mặt, da thịt tuyết trắng

"Ha ha, Tổ Tổ không nên gấp gáp, rồi sẽ gặp lại mà!"

Hắn chỉ nói một nửa, đột nhiên dừng lại, mùi hôi thối gay mũi từ phía sau ập tới, cự mãng theo đuôi hắn đã lâu rốt cục không nhịn được đói bụng, xuất kích trước.

"Hừ hừ, tên súc sinh này cũng tới khi dễ chúng ta sao? Ném thử lợi hại của ta!"

Hắn xoay người bay xéo hai trượng, hữu chưởng vung lên mang theo cương khí cực độc, "ba" một tiếng nện ngay giữa hàm răng cự mãng, hai răng lớn gần hai thước chứa đầy kịch độc đồng thời vỡ vụn, rít lên quái dị, lăn lộn vài cái trên mặt đất, cái đuôi "bá" một tiếng vừa hướng hắn đánh tới.

Hắn ngăn ra, nghi hoặc nói:

"Một chương kia đủ để đánh nát một tòa núi nhỏ, lại không thể giết chết một con mãng xà, thật là kỳ quái!"

Cô gái bên cạnh hắn cười nói:

"Phu quân võ công lại thật lùi rồi, ngay cả con rắn nhỏ cũng giết không chết, mau tránh ra để Tổ Tổ tới thu thập nó!"

Nam tử kia vốn định đánh thêm mấy chưởng bổ sung nhưng nghe nàng nói xong ha hả cười một tiếng, biết điều lui sang một bên.

Mãng xà đáng thương vốn đã đói bụng rờn rọc kéo nước, lại xui xẻo đụng ngay hai cao thủ võ lâm, chuyện đáng thương còn đang ở phía sau.

Nàng ở Bách Độc Chương sống hơn hia tháng, độc trùng kinh khủng cỡ nào cũng đã gặp qua, đối mặt với cự蟒 tanh hôi chẳng qua chỉ hơi nhẹ nhàng cau mày, chân khí ám tụ song chưởng, thanh sắc cương khí bao vây chặt chẽ mãnh xà.

"Ba ba ba!" "Ba ba ba!"

Trong rừng tiết tấu âm thanh đều đặn, còn có tiếng rắn rít gào rên rĩ.

"Phu quân, con rắn này da cứng quá! Năng lực thật là tốt, đánh nó hơn một trăm chưởng rồi mà vẫn chưa chết, chạy hướng kia, lại muốn ăn phu quân nhà ta, không đánh chết người không được, đừng chạy!"

Nam tử kia cười khỏ theo sát sau lưng nàng, trong lòng hẩn hiếu, Lâm Tổ cũng không phải vì mình báo thù, rõ ràng là không thoát nổi nơi này nên bắt nạt mãnh xà, như vậy cũng tốt, không cần trút giận lên đầu mình, nghĩ tới đây hẩn mới vui vẻ cười, bước chạy cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Không biết chạy bao lâu, ánh hoàng hôn lặng lẽ rạch một vết đỏ nơi chân trời, mãnh xà vết thương đầy người, ủ rũ trườn tới bên bờ suối, mặc cho Lâm Tổ Tổ đánh chửi, cố gắng lê lét từng tắc xuống mặt nước.

Lâm Tổ ngừng đầu nhìn cảnh vật bốn phía, đột nhiên hét lớn một tiếng

"Oa ~ phu quân! Chúng ta thoát khỏi Mê Vụ sâm lâm rồi, ô ô, thật là cao hứng! Rốt cục cũng thoát rồi!"

Cự蟒 bị tiếng kêu của nàng dọa té rớt xuống dòng nước chảy xiết, vô lực quẫy một cái đã biến mất trong làn nước.

"Rắn đâu rồi? Rắn đâu rồi?"

Chúng ta muốn hảo hảo cảm tạ nó, là nó dẫn đường cho chúng ta thoát ra!"

Nam tử kia chỉ chỉ xuống dòng nước chảy xiết, trầm mặc không nói.

"Nga, chính là nó nhảy cầu rồi thì không thể trách chúng ta, vốn còn muốn cảm tạ nó, thỉnh nó ăn canh mãnh xà đây! Chính là nó không có phúc khí, không thể trách ta, có phải hay không phu quân?"

Nam tử gạt đầu lia lịa, trong lòng thầm suy nghĩ nói:

"Chỉ sợ là phải dùng thịt của nó làm canh, bất quá, ăn nó cũng rất không tệ, chạy một ngày bụng đói cồn cào lên rồi!"

Hai người chạy vội dọc theo bờ sông, chạy đến chân núi, nam tử mới ngửa mặt lên trời cười to

"Ha ha ha! Chung Vô Nhai ta đại nạn không chết, rốt cục cũng tái xuất giang hồ rồi!"

"Phu quân! Người ở đây cười khúc khích cái gì đấy?"

Lâm Tổ Tổ vạt một dây rừng, đem lợn tóc màu xanh tùy ý vắn lại, lộ ra một khuôn mặt kinhh diễm ôn nhu, chỉ có điều đôi mi thanh tú phảng phất một màu thanh hắc sắc nhân nhạt.

"Nhân vật trong tiểu thuyết, đại nạn không chết, tái xuất giang hồ không phải cũng cười như vậy sao?"

"Aizz... phu quân, đó là chuyện trong tiểu thuyết, không thể tin tưởng được, chàng hiện tại có khí lực để cười sao? Không có à? Cho nên thiếp mới nói chàng không hảo hảo quản lý Thiên Ma thánh giáo cho tốt, suốt ngày đi đọc mấy cái tiểu thuyết linh tinh, nên mới bị kẻ thù giết lên núi. Chúng ta chết không tiếc nhưng Tuyệt Nhi tuổi còn nhỏ, không biết nó hiện tại thế nào? Hừ hừ, Vạn Lý Minh khôn kiếp, dám động đến một đầu ngón tay Nhục Tuyệt, ta liền đem bọn chúng huyết tẩy, uy, phu quân, đến chàng nữa, cũng nên nói đôi câu thoại hù dọa bọn chúng một chút đi!"

"Nga, ta nói ta nói ! Hừ hừ đám Vạn Lý Minh khôn kiếp kia, dám động đến một đầu ngón tay của Nhục Tuyệt, ta liền đem bọn chúng giết sạch !"

Nói xong còn liếc nhìn Lâm Tổ Tổ, mong đợi ánh mắt tán dương của nàng.

Lâm Tổ Tổ xi cười một tiếng

"phu quân, chàng cũng không đổi lại câu khác sao?"

"nàng nói câu kia, chính là ta cũng muốn nói!"

Hắn qua hồi lâu lại thì thảo

"Trong tiểu thuyết cũng viết như vậy"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Ngược sát (1)

Mạc Sa quốc gần thành thị lớn Tề Nghiệp nhất.

Tề Nghiệp thành cách Mạc Sa quốc chỉ khoảng trăm dặm, trung gian ngăn cách bởi một nơi hiểm yếu – Hoàng Sa quan, Tề Nghiệp Thành ngàn năm yên ổn, vốn dựa vào Hoàng Sa quan kiên cố bảo hộ, mỗi một tác đất tác bùn nơi đây thấm đầy máu giặc ngoại xâm

Ánh trăng như cái lưỡi liềm, lặng lẽ treo trên thiên không.

Rừng cây nhỏ trong sơn đạo, lửa trại nhanh chóng được nhóm lên

Hai con thỏ hoang kỳ dị không nhúc nhích, một cọng lông cũng không có, da bóng loáng trần trụi, mùi thịt nướng thơm mê người quanh thân lan tỏa đến nơi Tiểu Vi đang ngơ ngác ngồi dưới một gốc cây đằng xa, lạnh lùng nói:

"Sa Nhân Bình, phía trước hai mươi dặm chính là Tề Nghiệp thành, lần này ta tuân thủ lời hứa đưa ngươi đến, sau này chúng ta không có bất kỳ quan hệ nào. Còn có con thỏ nướng kia nữa, ngươi nướng sắp cháy mất rồi, nếu thành than tự ngươi đi bắt, đừng sai ta!"

Tùy tùng nướng thỏ xấu hổ sắc mặt đỏ bừng, tay lúng ta lúng túng, vốn đã nhiều chỗ bén lửa cháy đen, tay hấn loạn lên nhặt ra từ trong lửa, Sa Nhân Bình nháy mắt với tên tùy tùng, sau đó quát:

"Nô tài ngu xuẩn, ngay cả chuyện còn con cũng làm không xong, làm ăn cái gì không biết, trở về bẩm báo phụ vương chém đầu ngươi, ngăn ra đây làm gì, còn không mau lau khô sạch sẽ chút, cẩn thận ta giết cả nhà ngươi!"

Tùy tùng kia quỳ trên mặt đất luôn miệng cầu xin tha thứ.

"Hừ! Ý thế hiếp người!"

Giang Tiểu Vi hừ lạnh một tiếng khinh thường quay mặt đi chỗ khác, nhìn hướng Hoàng Thành xa xa, nơi đó tự nhiên có người mình yêu, có các tỷ muội, có ấm áp, cũng có cả hạnh phúc. Vì sao đã biết nguy hiểm hộ tống kẻ tiểu nhân hèn hạ này? Không biết, chẳng nhẽ chỉ để cầu an lòng? Nàng có chút thống hận chính mình, thời khắc cuối cùng rời chàng đi, chàng có tha thứ cho ta không? Nàng không dám suy nghĩ, chỉ khẽ cắn răng cố gắng không để nước mắt rơi xuống, loan đao bên thoáng chút nắm chặt, khẽ run.

Tùy tùng kia thấy Tiểu Vi rời tầm mắt đi nơi khác, lập tức lộ ra nụ cười quý dị, lặng lẽ đem chút ít bột phấn màu lam nhạt rắc lên trên con thỏ nướng, lại giả bộ cúi đầu quay quay con thỏ trên lửa. Sa Nhân Bình thấy đã đắc thủ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt ác độc liếc Tiểu Vi mấy lần, cười khẩy đắc ý.

Trong sơn lâm tối tăm, hai dã nhân đang chạy như điên.

"Phu quân, người lại đem đá lửa đánh mất, làm hại chúng ta không có đồ ăn, aizz... ta liền nhẫn nhịn một bữa vậy, chờ đến Tề Nghiệp thành, chàng phải gọi cho ta một trăm bàn thức ăn và rượu ngon, thiếu một bàn ta liền không để chàng yên!"

Chung Vô Nhai thầm nhủ "Đá lửa luôn là nàng bảo quản, ta giữ lúc nào mà lại để mất chứ, trên sách nói, đá lửa là để đốt lửa dùng nhưng là hình dạng như thế nào ta cũng không biết"

Hắn vừa định phân bác, bỗng nghe Lâm Tổ Tổ nói

"Đừng bảo là chàng đến hòn đá lửa như thế nào cũng không biết chứ, nói cũng chẳng ai tin, còn mạnh miệng nữa ta liền không cho chàng theo tìm con gái nữa, đem chàng vứt lại trong rừng!"

Chung Vô Nhai mê mang nhìn bốn phía, bắt đầu dĩ nói

"A, không nên bỏ ta lại, ta không biết đường, Tổ Tổ nói đều đúng, là ta đánh mất đá lửa, vào thành ta nhất định cho Tổ Tổ một trăm bàn rượu thịt, một

bàn cũng không thiếu!"

"Khách khách khách, là ta lừa chàng đấy! Phu quân ngốc, ta ăn được một trăm bàn không nói, nhưng trên người chúng ta một xu cũng không có, ai bán cho chúng ta ăn a?"

"Không cho chúng ta ăn, ta liền đánh hấn, nàng không phải nói võ công của ta rất lợi hại đấy sao? Trong sách nói, chỉ cần người thật lợi hại, ăn cơm không phải trả tiền, gọi là cơm chùa!"

"hảo hảo, chúng ta ăn cơm chùa, phu quân chạy nhanh lên một chút, còn hai mươi dặm nữa là đến Tề Nghiệp thành rồi!"

Sa Nhân Bình thấy Tiểu Vi không nghĩ ngờ ăn miếng thịt thỏ, mép hồ ly nhếch lên cười xảo trá, thức ăn trong tay thả ra, từ trong lồng ngực móc ra một bộ sách bọc da vàng, Tiểu Vi nhìn lướt qua bìa sách, ngây ra một lát, lại không nói một lời ăn thức ăn trong tay

Sa Nhân Bình hươ hươ quyền sách trong tay

"Tiểu Vi, quyển sách này chính là ước mơ tha thiết của nàng "Tàn Nguyệt Đào Pháp" võ công bên trong không phải ai cũng có thể học được, chỉ cần nàng sau này theo ta, không trở về bên Nhạc Nhạc nữa ta hiện tại sẽ đem quyển sách này cho nàng, như thế nào?"

Tên tùy tùng kia thấy "Tàn Nguyệt" đao phổ ánh mắt lộ ra hung quang, sờ sờ loan đao bên hông, vừa cúi đầu xuống lẳng lẳng ăn thức ăn.

"Phi! Câm miệng cho ta!"

Giang Tiểu Vi tức giận đem thức ăn còn dư ném tới Sa Nhân Bình

"Người còn nói thêm một câu như vậy nữa, ta liền giết chết ngươi!"

Sa Nhân Bình cười đùa nhẹ nhàng tiếp được khúc xương nàng ném tới

"Nàng hiện tại còn có khí lực giết ta sao? Ha ha, trùng "Nhuyễn Tâm Tán" gia truyền nhà ta, ngươi ngay cả cơ hội cắn lưỡi tự tử cũng không có, lão tử nhìn ngươi hơn mười ngày rồi, ngươi cho rằng ta sẽ đem đao phổ cho truyền ngươi ư, đồ ngốc, ngươi cho rằng ta còn cần thứ tàn hoa bại liễu như ngươi ư, ngu ngốc! Ha ha, trừ Vương Nhạc Nhạc đem ngươi hầu hạ dưới bảo khố làm gì có ai, lão tử hơn mười ngày không có chạm qua nữ nhân, nếu không còn không thèm đụng tới ngươi, hắc hắc!"

Giang Tiểu Vi nghe mà lệ rơi đầy mặt, thật vì mình quá ngu xuẩn mà rơi nước mắt. Nàng chưa từng nghĩ tới xã hội nam quyền này, số phận nữ nhân không nguyên vẹn chính là bị thảm như vậy, ngay cả đồ bỏ đi Sa Nhân Bình này cũng xem thường mình, chỉ có Nhạc Nhạc là không như thế hấn chưa bao giờ khinh bỉ mình. Chỉ có Nhạc Nhạc đối với mình tốt nhất, tuyệt sẽ không để nam nhân nào khác đụng đến mình, nàng oán hận nhìn chằm chằm Sa Nhân Bình muốn rút đao, nhưng loan đao kia như một ngọn núi nặng nề, nàng muốn chạy trốn nhưng ngay cả một ngón tay cũng không thể nhúc nhích được, chỉ có thể tro mắt nhìn hấn cười dâm đãng hướng mình đi tới.

Nếu như có thể cắn lưỡi, nàng đã chết rồi, đáng tiếc.

Sa Nhân Bình quét mắt nhìn Tiểu Vi mềm yếu thờ gập, chẳng qua chỉ là khoảng cách sáu bảy thước, nhưng hấn đột nhiên cảm giác thật xa xôi, hai chân đã vô pháp chống đỡ mềm nhũn ngã bên đồng lửa, hấn sợ hãi quát tên tùy tùng:

"Sa Thất, thẳng ngu, ta làm sao cũng trùng độc?"

Bộ dáng nhát gan thường ngày biến mất, hấn hắc hắc cười âm hiểm đi tới bên cạnh Sa Nhân Bình, dùng sức đá hấn mấy cái, nhìn Sa Nhân Bình kêu như heo chọc tiết, cất tiếng cười điên dại:

"ta đồng dạng cũng hạ độc trong thức ăn của ngươi, dĩ nhiên là ngươi cũng trùng rồi, ngươi nếu không trùng độc ta mới thực sự là ngu ngốc! Còn nữa, ta ghét nhất người khác chửi ta ngu, nhờ kỹ cho ta!"

Vừa nói dùng sức bập tai hấn mấy cái. Cái mặt trắng anh tuấn của Sa Nhân Bình nhất thời sùng như cái đầu heo. Bạn đang đọc truyện được lấy tại TruyệnFULL.vn chấm com

"Đừng đánh đừng đánh! Sa Thất đồ ngu, ngươi tại sao lại làm như vậy? Chẳng nhẽ ngươi không sợ liên lụy vợ con sao, đừng quên bọn họ còn trong quân chế của Vương phủ, ngươi dám phản bội ta, không sợ họa diệt tộc sao?"

"lão bà? Hài tử? Diệt tộc? Ha ha ha thật nực cười! Ngươi cho rằng ta cái gì cũng không biết ư? Ngươi thấy ta bà nương kia xinh đẹp, liền cố ý phái ta ra ngoài làm việc, ngầm cùng ả thông dâm, hài tử trắng bạch kia có nét nào giống ta? Hắc hắc, diệt tộc? Ta sớm đã không còn thân thích để ngươi giết, phải đi giết chính nữ nhân cùng hài tử của mình sao? Nhờ cho kỹ, ả tao bà nương kia là nữ nhân của ngươi, là ta chơi nữ nhân của ngươi chứ không phải ngươi chơi lão bà của ta!"

Sa Nhân Bình cảm nhận được Sa Thất đang điên cuồng, cảm thấy tử vong đang cận kề, lúc này mới có chút sợ hãi nói:

"Chẳng nhẽ ngươi chỉ vì một nữ nhân là buông tha vinh hoa phú quý cả đời sao? Buông tay chính là tiền đồ rộng mở, tha cho ta, đừng đánh! A! Tha mạng!"

Sa Thất đoạt lấy đao phổ trong tay hắn, dữ tợn cười nói:

"hừ hừ, ta vào Sa vương phủ mười năm, trung thành cảnh cảnh, cho dù nằm gai nếm mật cũng là vì "Tàn Nguyệt đao pháp" "

Sa Nhân Bình trúng độc, chỉ có thể hoạt động cánh tay chút ít, nghĩ thừa dịp hắn nhìn bí kíp, không ngờ từ trong ngực lấy ra giải dược, đã bị Sa Thất dùng chân đá bay, trùng hợp rơi bên cạnh Tiểu Vi. Tiểu Vi ngờ ngác nhìn sự kiện đột biến phát sinh, chợt thấy giải dược bay tới, trong lòng mừng thầm, bất đắc dĩ chỉ còn cách nàng chưa tới một thước, nhưng nàng ngay cả chút xíu khí lực hoạt động cũng không có.

Sa Thất sau khi đá bay giải dược xong, nổi giận điên cuồng hành hạ Sa Nhân Bình, vừa đánh vừa chửi:

"Ta thừa biết ngươi trì hoãn thời gian, muốn ăn giải dược à? Hắc hắc.. không có cửa đâu! Ta đánh ta đánh! Ngươi không phải thích nhất gian dâm vợ thú hạ ư? Lão tử hôm nay đem mệnh căn ngươi phê ngay lập tức!"

Sa Nhân Bình xương sườn bị đá gãy bảy tám cái, các đốt ngón tay cũng bị bẻ gãy, chân cũng bị cắt đứt một cái, trong miệng máu tươi xối xả, mặc dù kêu khóc thê thảm nhưng không có tuyệt vọng

"Đừng phế ta, ta chỉ chơi lão bà của ngươi thôi, ngươi muốn báo thù có thể chơi lão bà của ta, chơi nữ nhân của ta nha! Tiểu Vi ở chỗ này, ngươi tìm nàng đi, không nên đánh ta, không nên đánh~~"

Tiểu Vi nghe hắn nói vậy, cảm giận suýt chút nữa hộc máu, tức giận hét:

"đồ khốn kiếp vô sỉ! Ta với ngươi không có một chút quan hệ nào! Đừng nhắc đến tên ta! Sa Thất, giết hắn đi!"

Sa Thất cười quét mắt nhìn Tiểu Vi một cái

"Hiện tại không ai có quyền ra lệnh cho ta, ngươi cũng thế! Đừng tưởng rằng ta sẽ bỏ qua, thu thập Sa Nhân Bình xong đến phiên ngươi!"

Tiểu Vi tâm lạnh như băng. Nhìn Sa Nhân Bình bị đánh đập đến bất thành nhân dạng, khóe miệng nàng lộ ra nụ cười khoái ý, thầm nghĩ

"có thể trước khi chết, thấy tên khốn kiếp hại ta mất đi hạnh phúc chết trước cũng đủ rồi! "

"A~~~"

Một tiếng kêu cực kỳ bi thảm, vang dội khắp núi rừng, dọa bay vô số chim chóc.

Sa Thất giơ tay chém xuống cắt lấy mệnh căn của hắn, dùng cái cây thăm bằng trúc xâu thành chuỗi, thả vào xiên nướng. Sa Nhân Bình đau đến ngất xỉu như, cũng muốn chết đi, nhưng hắn bán thân bất toại, sống không được chết không xong, chỉ có thể hộc máu nhìn mệnh căn bị người ta đem nướng thành than màu đen, mùi thối thối người, ngọn lửa bốn phía thiêu đốt.

"hắc hắc, ta muốn làm trò trước mặt ngươi, chơi từng nữ nhân của ngươi. Ha ha"

Sa Thất cuồng tiếu, đi về phía Tiểu Vi

--

Lời dịch giả: Ác giả ác báo, tên Sa Nhân Bình coi như đã bị trừng trị thích đáng. Nhưng còn số phận nàng Tiểu Vi liệu có rơi vào vòng xoáy bi thảm của số mệnh. Một bông hoa kiều diễm giữa sa mạc sắp bị vùi dập. bông hoa ấy có đủ kiên cường đón nhận cơn bão táp sắp tới?. Hãy cùng đón đọc hồi tiếp theo!

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Ngược sát (2)

Tiểu Vi chán ghét nhìn chằm chằm Sa Thất, toàn thân như rớt vào hầm băng, nữ nhân tâm lý yếu nhược, nàng cao giọng hô lên thất thanh

"Cứu mạng! Cứu mạng!"

"Ha ha! Cứ kêu đi, nơi này cách xa quan đạo, gào phá cổ họng cũng không có ai đến cứu ngươi đâu!"

Sa Thất đắc ý nói.

"Phá cổ họng, phá cổ họng"

Một âm thanh nữ nhân hô.

Giang Tiểu Vi hấp háy đôi mắt thâm nghĩ

"Đây không phải giọng ta kêu!"

"Người nào gọi tên ta, Phá cổ họng tới đây!"

Thanh âm một nam nhân

Sa Thất sờ sờ cái miệng của mình sắc mặt đột biến

"Đây cũng không phải giọng ta!"

Một thanh âm lạnh lạnh từ đằng sau Sa Thất truyền lại:

"Phu quân ơi, chẳng phải bảo ta bớt lo chuyện người dung ư, sao chẳng lại không nhịn được trước cả người ta thế!"

Thanh âm lúc trước nũng nịu từ phía sau truyền đến

"Phu quân nha, không phải ta thích xía vào, chủ yếu là nửa con thỏ này nếu không ăn sẽ bị hư, nếu không ta lười quản đấy! Ai nha còn có xúc xích nướng này!"

Sa Thất cả kinh mồ hôi lạnh toát ra, hai người này võ công thật đáng sợ, thần không biết quỷ không hay tiêu sái tới sau lưng mình, muốn lấy mạng mình chẳng qua chỉ là tiện tay mà thôi. Hắn không dám cuồng vọng khinh thương hai người này. Chợt thấy mỹ phụ kia cầm thỏ nướng chia cho nam tử kia một nửa, hai người ăn như lang như hổ, trong lòng âm thầm cao hứng trở lại.

"Nhược Tuyệt tỷ, đừng ăn, có độc!"

Tiểu Vi lúc Vạn Lý Minh bị hỏa thiêu có gặp qua Nhược Tuyệt một lần, chỉ là khoảng cách quá xa, nhìn không rõ ràng, còn tưởng rằng cô gái trước mắt là Nhược tuyệt.

Lâm Tổ cùng Chung Vô Nhai đều dừng nhai nuốt lại, tò mò nhìn Tiểu Vi, hai người đồng thời hỏi:

"Ngươi có gặp qua Nhược Tuyệt?"

"Vâng đúng vậy! Ngươi không phải Nhược Tuyệt tỷ sao?"

Tiểu Vi có chút buồn bực hỏi.

"khách khách khách..tiểu nha đầu nói thật chứ, ta còn trẻ tuổi vậy sao? Bất quá ta lại thích, chừng mấy ngày không có ăn uống gì, mùi thịt thỏ cũng không tệ, chẳng qua kỹ thuật nướng còn quá kém!"

"A, ta đã nói là có độc rồi các người vẫn ăn sao?"

Tiểu Vi đầu óc có chút quay cuồng, tròn tròn mắt ngây ngốc ra.

Chung Vô Nhai cười nói:

"Phu nhân kêu ta ăn ta dám không ăn sao?"

Lâm Tổ cười hi hi liếc hắn một cái, Chung Vô Nhai lập tức biết điều cúi đầu ăn tiếp, điên cuồng gặm xương, không một tiếng động. Nguồn truyện: TruyệnFULL.vn

"Tiểu nha đầu, ngươi tên gì? Sao lại nằm bất động thế? Sao ngươi lại biết Nhược Tuyệt nhà ta? Những người này đến cùng là có chuyện gì xảy ra?"

Lâm Tổ gặm miếng thịt nướng trong tay cười mỉa ngoá chừng Tiểu Vi

Tiểu Vi vừa mới thích ứng hai người anh dừng biểu diễn dùng độc, lại bị câu hỏi tiếp theo của nàng làm cho quay cuồng, không biết trả lời làm sao

"Ta là Giang Tiểu Vi, lúc Nhược Tuyệt tỷ hỏa thiêu Vạn Lý Minh, ta đã thấy nàng một lần"

"A, Nhược Tuyệt nhà chúng ta thật là lợi hại, lại giúp chúng ta báo thù, đốt hang ổ Vạn Lý Minh, phu quân nha sao chàng không chỉ một tiếng?"

Chung Vô Nhai nhìn Tiểu Vi một chút lại liếc sang Lâm Tổ, há mồm "Chi chi chi!"

Tiếp theo lại gặm tiếp miếng xương của hắn.

Lâm Tổ cười đến run rẩy hết cả người

"Khách khách khách, phu quân thật là có ý tứ, ta hết hơi rồi!"

Sa Thất nghe những lời này muốn "móc lõp" nửa thanh loan đao trong tay mang theo một cổ thanh phong, cấp tốc hướng tới cổ Lâm Tổ, hắn đang ảo tưởng cảnh đầu rơi máu chảy, không ngờ mắt hoa lên một cái, trước người đã có thêm một thân ảnh, nửa thanh loan đao đã nằm trong tay đối phương

"Người định giết phu nhân ta, chết đi!"

Độc chưởng mang theo hắc cương khí chậm rãi đánh về huyết Thiên Linh của Sa Thất, động tác nhìn thật chậm, nhưng hắn không thể tránh dù một chút, chỉ trơ mắt chờ cái chết.

Không có huyết nhục bay tán loạn, cũng không có tiếng kêu thảm thiết, Sa Thất chỉ như điện giật ngã xuống, một dòng kịch độc chạy dọc theo kinh mạch lan tràn khắp cơ thể, da thịt khô vàng biến thành màu đen, cảm giác xương thịt rữa nát đau đớn càng ngày càng mãnh liệt khiến hắn biết mình vẫn chưa chết, mà chết trong lúc này cũng là một loại hưởng thụ. Hắn thế nào cũng không nghĩ ra, đối phương chỉ ra một chiêu có thể đem một nhất lưu cao thủ giết chết, cũng nghĩ không thông vì sao bọn họ ăn thức ăn tẩm độc lại cũng không trúng độc.

Chung Vô Nhai ném thanh loan đao trong tay đi, ngoan ngoãn đứng bên cạnh Lâm Tổ tiếp tục gặm xương,

Lâm Tổ cười hi hi nhìn Sa Thất bằng một mắt, hài lòng vỗ vỗ đầu Chung Vô Nhai

"Ngaoan, yêu lão bà như vậy, Tổ Tổ hạnh phúc muốn chết! Thật ra thì ta chỉ muốn nói, ta không còn hơi để cười nữa rồi, không hiểu nổi hắn vì sao xuất đao với ta! A, thiếu chút nữa quên, tiểu nha đầu còn đang bên cạnh này! Phu quân trước tiên cho nàng giải độc!"

Giang Tiểu Vi ăn giải độc, rất nhanh khôi phục bình thường, đầu tiên cảm tạ một phen vợ chồng Chung Vô Nhai, vừa chạy lại hung hăng đá Sa Nhân Bình mấy cái, trong miệng học ra máu, lộ ra vẻ mặt ngu ngốc, đã kích thật lớn khiến tinh thần hắn bất thường, có chữa thì cũng thành ngu si dần dần.

Tiểu Vi móc "Tàn Nguyệt đao phổ" trong ngực Sa Thất ra, đột nhiên hét lên một tiếng

"A, nhiều sâu bọ quá, cả rân rết"

Lâm Tổ đem nàng kéo ra xa một chút an ủi:

"Tiểu Vi đừng sợ, trúng độc chưởng của chúng ta, toàn thân hắn sẽ từ từ rữa nát, huyết nhục trên người thành thức ăn tốt nhất cho độc trùng, đi nhanh một chút thôi, trùng sẽ ngày càng nhiều!"

Sa Nhân Bình bộ dáng ngu ngốc bị côn trùng đốt thanh tỉnh kêu thảm

"trùng a..a....~"

Chỉ là thanh âm nhỏ dần, hơn ngàn độc trùng bò lên thân thể bọn chúng, thanh âm sha sha truyền đến trong không khí, chỉ trong nháy mắt, độc trùng như thủy triều rút. Lưu lại hai bộ khô lâu, một đen một trắng

Tiểu Vi nhìn bộ xương trắng kia, sắc mặt rất bình tĩnh không lộ một tia cảm xúc, đột nhiên rút loan đao ra trên không trung hướng về phái bạch cốt xẹt qua, sau đó cũng không quay đầu lại, đi theo sau Lâm Tổ cùng Chung Vô Nhai về phía Nghiệp thành

Bạch cốt bị tàn phá, từ từ vỡ vụn, một trận gió thu thổi qua, tro cốt phiêu tán chỉ còn lại một bộ xương đen ở đó, cùng một ít xương thú.

Hoàng thành. Phủ Mộc tướng quân

Vương Nhạc Nhạc mới đang ăn cơm, kế hoạch giải độc tạm hoãn, cả ngày đều ở đây chiến đấu hăng hái.

Trời đêm, bóng tối an lành bao phủ, lại tuyệt không an tĩnh!

Tiếng rên rỉ cao vút, rõ ràng truyền khắp cả tiểu viện.

Mộc phu nhân mới từ bồn tắm đi ra, toàn thân đỏ đầy mồ hôi, nàng phiền não than thở

"Lục Châu a Lục Châu, xú nha đầu này, biết chuyện bung bét lại không lộ diện, ngày mai sẽ thu thập ngươi! Nhạc Nhạc thật đúng là lợi hại, làm suốt một ngày còn không nghĩ ngơi, ta ngủ thế nào được đây?"

Nhạc Nhạc đang nằm lên trên thân thể tươi tốt thành thực của Mặc Linh Từ, hai tay không an phận miết lên bộ ngực sữa, đầu lưỡi thiêu đậu cảm địa mẫn cảm, toàn lực vận động lên xuống nhịp nhàng. Ngự Nữ Tâm Kinh trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, điện lưu phối hợp hần chạy nước rút, tâm linh cùng xác thịt thành một thể thống nhất. Hần hiện tại cũng không phải đang hưởng thụ thú vui nam nữ, mà là đang nghiêm túc trị thương. Hần chỉ có thể bằng kinh nghiệm phong phú khiến cho cơ thể dưới thân...

"A, a, không được ca ca, hôm nay tha cho Linh nhi đi! A!...~..."

Tiếng thét chói tai liên tiếp cũng không khiến Nhạc Nhạc dừng lại, Nhạc Nhạc biết tình huống cơ thể nàng, thói quen lúc cao trào lên mặt kêu mấy câu, chứ hiện tại mới có hai lần, còn có thể kiên trì một khắc đồng hồ nữa!

Vương Nhạc Nhạc trong cơ thể còn ba thành độc tố chưa loại bỏ, thi độc trong "Thực Cốt Chương" khiến hần ăn đủ đau khổ, lại không thể giải quyết toàn bộ vào cơ thể một nàng được, đành phải tiết ra chút xú một, hần càng không biết tiếng chúng nữ trên giường la hét lại giúp hần dụ dỗ tới một tuyệt sắc mỹ nữ.

Lời dịch giả: chúng ta lại thử phào nhẹ nhõm cho nàng Tiểu Vi, còn cái phúc trong cái họa của Nhạc Nhạc đem đến cho hần những điều mới mẻ và sung sướng gì. Họa trong phúc, phúc trong họa. Điều gì sẽ xảy đến với các nhân vật? Hãy đọc đọc chương tiếp theo của bộ truyện.

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Dục Hỏa

Nhạc Nhạc đưa Mặc Linh Từ lên cực đỉnh khoái lạc xong, độc tố trong cơ thể cũng chỉ còn dư lại một thành. Còn chưa kịp mở mắt, một thân thể ngọc ngà nhu nhuận đã quán lấy sống lưng hần, ngọc thể u hương vẫn còn có chút run rẩy, Nhạc Nhạc giờ phút này đang ở thời khắc mấu chốt bài trừ độc tố, đầu còn tâm trí mà cô kỵ việc khác, theo thói quen lại quất vó lên ngựa, dùng miệng lưỡi treu đùa đôi môi nhỏ, tiện tay cho nàng một tia chân khí tiến hành ân ái. Thân thể nhu nhuận lập tức trở nên rực nóng, thắt lưng uốn éo gãy dựa, thân thể lại càng run rẩy kịch liệt, tiếng rên rỉ có ý đè nén lại mang đến một phong tình khác biệt.

Nhạc Nhạc tuy có hơi kỳ quái phản ứng của mỹ nhân bên dưới, nhưng vẫn không có ngừng, mò đến nơi đó thâm thủy đã sớm tràn lan, Nhạc Nhạc không nhìn được đắm vào một cái lại cảm thấy có một tầng lá mỏng ngăn lại, tiện thể phá rào xung phong, cô nàng phía dưới cũng truyền ra tiếng kêu thất thanh. Nhạc Nhạc trong đầu thầm nghĩ "Hương vị này rất quen thuộc, nàng là..? Mộc phu nhân! Sao có thể?". Trong đầu hần không kịp có suy nghĩ gì khác nữa, trong lúc chữa thương Ngự nữ tâm pháp đã tự động vận chuyển hấp thu nguyên âm xử nữ, đồng thời cũng đem toàn bộ độc tố trong cơ thể bài xuất.

Lúc Nhạc Nhạc thân thể còn đang mê mẩn sung sướng, chậm rãi mở mắt mơ hồ có tinh quang phản hồng hiện lên, Ngự Nữ tâm pháp vừa tỉnh biến một bước. Nhạc Nhạc mặc dù không rõ Mộc phu nhân vì sao cùng hần lên giường, nhưng hần có thể khẳng định Mộc phu nhân là tự nguyện dâng hiến. Ôm thật chặt lấy Mộc phu nhân đã thích ứng cảm giác phá thân đau đớn. Cặp móng rục rịch nhô lên.

Nhạc Nhạc thấy nàng xấu hổ khép hờ hai mắt, thỉnh thoảng trong bóng tối nhìn lên hần mấy lần, lại chọc cho dục hỏa đại thịnh, đem ngự nữ thuật không chút nào giữ lại thi triển trên thân nàng. Mộc phu nhân cũng không còn cách nào đè nén tiếng rên rỉ nữa, điên cuồng gào thét sung sướng, thanh âm không hề kém mấy nữ nhân kia.

Mấy đôi mèo hoang động tình trên nóc nhà theo đuôi nhau chạy trốn, dạ khúc ưu mỹ vang dội khắp tiểu viện, Lục Châu trong mộng đẹp lâm bầm một tiếng "Lũ mèo hoang chết đi!", lại lật thân ngủ thật say.

Nhạc Nhạc nhìn mấy cô nàng ngủ say bên cạnh hài lòng mỉm cười, trong lồng ngực chỉ có Mộc phu nhân của hần vẫn còn đang cao trào rên rỉ, Nhạc Nhạc vỗ một cái lên cặp mông lớn mượt mà của nàng cười nói:

"Tỉnh rồi sao? Nên nói cho ta biết một chút chuyện của nàng rồi, Mộc phu nhân?"

Mộc phu nhân mở hai tròng mắt mê man, lưỡi biếng ngáng đầu, lại ngã nhào vào trong lồng ngực Nhạc Nhạc, ngữ khí làm nũng nói:

"Àn... người chiếm tiện nghi của nhân gia, lại còn muốn đùa cợt nhân gia, là trùng hợp trùng hợp thôi!"

Vương Nhạc Nhạc nghe xong ngẩn ra

"Trời ạ! Nàng lại làm nũng voi ta! Đây là đoá hoa cao quý bất khả xâm phạm Mộc phu nhân sao? Bất quá, giọng điệu này thật là mê người!". Hần treu

đưa "Xảo Xảo ngoan! Nàng len lén chạy lên giường của ta chẳng lẽ lại không giải thích một chút sao? Cho dù không giải thích với ta cũng phải giải thích với mấy vị phu nhân của ta chứ!"

"Hừ, đều là do các nàng, nếu không phải các nàng thanh âm rên rỉ quá lớn, ầm ĩ quá ta đây không ngủ yên được, ta làm sao lại chạy tới đây để người chiếm tiện nghi, Nhạc Nhạc, chàng có ghét bỏ ta đây tàn là hoa bại liễu không? Chàng có cười nhạo ta lỗ mãng tùy tiện không? Trả lời ta nha, không phải thật sự ghét bỏ Xảo Xảo này chứ?"

Một phu nhân vẻ mặt lộ ra chút lo lắng mà bi thương, đợi chờ Nhạc Nhạc trả lời.

Nhạc Nhạc vẻ mặt cổ quái, rốt cục nhìn không được cười lớn lên

"Nàng là tàn hoa bại liễu? Ha ha ha~~ không nên chọc ta a, ta cười không nổi, ha ha"

Một phu nhân có chút bận tâm chu cái miệng nhỏ nhắn hô hô quát lên:

"Không cho người cười, nhanh một chút trả lời ta! Nếu không ta sẽ giận thật à!"

Ngũ quan tình xảo phần nộ, vẻ mặt bây giờ càng tôn thêm vẻ khả ái quyến rũ.

Nhạc Nhạc cố nín cười, động tình hôn nhẹ lên trán nàng mấy cái, nói:

"Nghe người ta nói, nàng kết hôn ba ngày thì trượng phu tòng quân, các người có hay không làm cái chuyện kia...?"

Một phu nhân vừa xấu hổ vừa trả lời

"Từng có một lần, vừa mới tiếp xúc ta liền đau khóc, hắn cũng không dám động nữa. Sau đó hai ngày ta không có xuống giường, hắn cũng đi luôn không về!"

"Nghe người ta nói, nàng thường xuyên ra "Ly Nhân hà" bái tiên phu, hơn nữa lại cự tuyệt tất cả vương tôn quý tộc theo đuổi, nàng cùng tiên phu tình cảm rất tốt sao?"

Nhạc Nhạc có chút chua xót hỏi.

"Không có như vậy! Hôn sự này ngay từ đầu là cha ta ham quyền thế, một mình định việc mà thành, ta mặc dù kính trọng tiên phu, nhưng không có ý tương ái, tể bái vốn là truyền thống của dân tộc ta chỉ nhiều lắm đi tể hai lần thôi. Mà cự tuyệt nam nhân theo đuổi, lý do rất đơn giản..."

Nàng có chút xấu hổ dừng lại, cười nói:

"Gã cho nam nhân các người sẽ làm cái kia... ta vừa nghĩ đến đau đớn mấy ngày là toàn thân đã rét run, cho nên sẽ không chịu lập gia đình"

Đột nhiên giọng ngọt nhót nói:

"Trùng hợp lại đem tất cả mọi chuyện nói cho chàng rồi! Chàng vẫn chưa trả lời ta đấy! Nói nhanh một chút, rốt cuộc có ghét bỏ ta hay không?"

Nhạc Nhạc trong lòng cười to "Cảm tạ cái tên ngu ngốc kia, lại chui nhầm hang, lưu lại cho ta mỹ nữ trinh trắng, hắc hắc, ông trời đối với ta thật không tệ!"

Nhạc Nhạc nhìn nàng lo lắng không đành lòng đưa bốn nữa, vội đem sự tình nói rõ....

"A thì ra xảo xảo vẫn là trinh trắng! Hu hu, thật tốt quá Nhạc lang nguyện ý muốn Xảo Xảo, ta thật quá hạnh phúc rồi!"

Nàng cao hứng đến nói năng lộn xộn lười hết cả liu, ôm chặt lấy Nhạc Nhạc, nhìn song nữ nàng khẽ rung rinh, sắc tâm lại nổi, tiểu bảo bối lại một lần nữa phát cò khỏi nghĩa.

Hoàng thành, Yên Hoa Sở, kỹ viện san sát.

Nơi này là kỹ viện lớn nhất Hoàng Thành – Bích Ngọc lâu

Bích Ngọc lâu đúng là là ngra xe như nước áo quần như nệm, phi thường náo nhiệt. Trong một biệt viện u thâm tịch tịch.

Cung Minh Nguyệt trên giường lăn lộn qua lại không cách nào ngủ được, trong đầu không ngừng nhớ tới đêm cuồng loạn đêm trước, nằm dưới thân một nam nhân còn nhỏ hơn cả nữ nhi của mình, lúc ấy ý thức thanh tỉnh uyển chuyển hầu hạ, thân thể cũng không bị khống chế mà địa phương ấy đã bị hấn chiếm lĩnh, nhưng làm sao cũng không hận nổi Nhạc Nhạc, kích thích dữ dội gấp trăm lần, vừa nghĩ nàng toàn thân đã nóng lên, ngứa ngáy. Nhắm mắt lại trong đầu đều là bóng dáng Nhạc Nhạc, thân thể hoàn mỹ rắn chắc, bí kỹ khiêu gợi thuần thực, khoái cảm khiếp người, nàng tưởng tượng lại, thân thể trần truồng gầy dựa nháp nhô không biết qua bao lâu, chợt nghe thanh âm đẩy cửa, nàng dừng lại động tác, cảnh giác quát hỏi:

"Người nào bên ngoài?"

"Mẹ, là con, Như Mộng !"

« Đêm đã khuya, sao không đi ngủ ?»

Cung Minh Nguyệt vừa định xóa đi dấu vết ướt nhẹp thì phát hiện nữ nhi đã tới, không thể làm gì khác hơn là đem trăn trùn kín lại che đi thân thể mềm mại

« Ôi mặt mẹ thật là đỏ, không thoải mái sao mẹ ?»

Cung Như Mộng khom người gối đầu giường nhìn thân sắc mẹ kỳ quái, có chút quan tâm hỏi.

«À, không có chuyện gì, chỉ là hơi nóng ! Mộng nhi làm sao con lại ăn mặc mỏng manh như vậy ra ngoài, coi chừng bị lạnh»

« không đâu, mẹ, con ngủ không được tối nay cho con ngủ cùng được không ?»

Như Mộng tuy miệng hỏi nhưng không cho Cung Minh Nguyệt cơ hội trả lời, lời còn chưa dứt đã khoác lên người chiếc áo ngủ duy nhất, thân thể hoàn mỹ trắng nõn, lóng lánh quang mang thành thực.

Cung Minh Nguyệt hơi ngẩn ra trầm nghĩ :

« Aizz.. thoáng một cái đã hơn mười năm, Như Mộng cũng đã lớn thành người, có thể tại ta quản thúc quá chặt, khiến nó có thói quen mọi chuyện đều lệ thuộc vào người khác, ngày ngày phải ngủ một mình rèn luyện tính độc lập, để cho giả dạng làm nghệ kỹ lịch lãm khắp nơi tăng trưởng kiến thức, thật vất vả mới có chút hiệu quả, lại bị chuyện của Hoa Thiết Thương đánh về nguyên dạng. Trong vòng một tháng, biến động so với trước kia còn không bằng, mọi chuyện khiến người ta bận tâm, hiện tại vừa thất thân cho Nhạc Nhạc, thật không biết làm cái gì bây giờ ?»

Cung Như Mộng đã chui vào chăn, cắt đứt trầm tư của nàng, hỏi:

"Mẹ, trong chăn sao lại nhiều nước như vậy? Lại còn nhom nhóp, thật giống như..."

Cung Minh nguyệt xấu hổ sắc mặt ửng đỏ, lúng túng hỏi:

" Thật giống như cái gì?"

"Lần trước khi bị Nhạc Nhạc hành lạc, con nhớ cũng chảy ra nước như vậy"

Nàng dừng lại một chút, vui vẻ nói:

"Mẹ, Nhạc Nhạc ở nơi này ư, con rất nhớ chàng, để chàng ra ngoài có ổn không?"

Cung Minh Nguyệt bên tai nổ vang, thiếu chút nữa ngắt đi, trầm nghĩ:

"Bảo sao nữ nhi mấy ngày nay cứ khúc khích cười ngây ngô, thì ra là thích Nhạc Nhạc. Nhưng hần là truyền nhân dâm tặc Hoa Thiết Thương, ai biết hần có phải nhi tử của lão không chứ? Như Mộng lại là nữ nhi Hoa Thiết Thương, quan hệ lộn xộn rồi, hơn nữa tiểu dâm tặc kia còn làm... với mình"

Trong đầu nàng loạn một mảng sương mù, nào có tâm tư trả lời vấn đề của Cung Như Mộng.

Cung Như Mộng cũng không gấp, đưa đẩy hai vú mẹ dao động không ngừng

"Nói nhanh nha, tại sao không đáp Mộng nhi, chàng không phải là bị mẹ giấu đi đấy chứ, Mộng nhi nhớ hần, mẹ...~!"

Cung Minh Nguyệt bị nàng thiêu đầu hốt hoảng, đành phải chậm chậm giải thích. Nhìn vẻ mặt thất vọng khổ sở nữ nhi, Cung Minh Nguyệt trong lòng lại càng chua xót, nhớ lại chuyện cũ... hạnh phúc tưởng như giản đơn, nàng rồi Chỉ Xích Thiên Nhai, chính là một thiếu nữ hoa quý, hết thấy mơ ước đều bị hái hoa tặc phá hủy, cừu hận hơn mười năm rồi, lại đem nữ nhi dạy hư. Nàng sao có thể không tui thân, đúng là "Tâm tủy"!

Đem nữ nhi ôm vào lồng ngực, vỗ nhẹ lưng trắng ru nàng vào giấc ngủ. Nhưng Minh Nguyệt lại khó có thể ngủ, âm thầm rơi lệ.

Dạ không phồn tính nữa

Nguyệt cô minh. Truyện Tiên Hiệp - TruyệnFULL.vn

Nhất loan tân nguyệt thiên hạ cộng

Sầu khổ thị phủ dã tương đồng?

Thái Vân thần thờ ngược nhìn vàng trần, lẩm bẩm:

"Nguyệt Nha, Nguyệt Nha nói cho ta biết rốt cuộc có nên đi tìm Nhạc Nhạc không?"

Nàng rút bảo kiếm, tra lại, rút ra rồi lại tra lại vài chục lần, giống như đã quyết định, nói:

"Sư phụ mặc dù đối với ta có công ơn nuôi dưỡng, nhưng Nhạc Nhạc với ta có ân cứu mạng, một điều quan trọng nhất là ta yêu chàng! Sư phụ luôn thóa mạ ta, bắt ta làm cái này cái kia, mà Nhạc Nhạc luôn làm ta vui vẻ, cung chịu ta yêu thương ta, và một điều quan trọng nữa: ta muốn cùng chàng sống bên nhau!."

Nàng nhanh chóng bước mấy bước tới cửa, lại nói:

"Ân, ta hẳn là phải hướng Kỳ tỷ học tập, nàng vì Nhạc Nhạc, ngay cả người thân cũng không muốn, vì Nhạc Nhạc ca, sư phụ đáng ghét này ta cũng ghét cần!"

Nói xong, nàng hăng hái kéo cửa thật mạnh ra, chợt phát hiện động tĩnh quá lớn, thấy không ai phát hiện mới một lần nữa chạy ra ngoài.

Nếu muốn đi tới sân nội viện, phải đi qua trước cửa Ân Quy đạo trưởng trước đã, Thái Vân nhanh như mèo, lẹ lẹ di động ra phía ngoài, phát hiện đèn trong phòng sư phụ vẫn sáng, nàng đi càng chậm.

"Đi? Sư phụ còn chưa ngủ, cùng Bảo Phương nói chuyện"

Thái Vân tò mò tới bên cửa sổ nghe lén họ nói chuyện.

"Đại sư huynh, người thật lâu chưa hỏi môn, sư phụ rất nhớ người, qua vụ này, kính xin người trở về một chuyến, bái kiến lão nhân gia!"

Bảo Phương rất thân mật nói.

"Aizz... ta đâu còn mặt mũi hỏi môn nữa!"

Ân Quy đạo trưởng vô lực cảm thán nói:

"Ta một thân "Thái âm chi thuật" bị mấy con lừa ngốc kia phét đi mất, nào có mặt mũi trở về gặp sư phụ, người so với ta nhập môn muộn hơn mười năm, nọ công đã có chút thành tựu, thân là sư huynh ta cũng mừng thay cho người, ta ngay cả năng lực "chào cờ" cũng bị mất, có lý nào a... thôi không nói nữa, cạn chén!"

"Cạn chén! A... sư huynh không cần chán ngán thất vọng, sư phụ sớm đã biết chuyện này rồi, sai ta mang đến cho huynh một bảo bối hắc hắc, xem một chút đây là cái gì?"

Bảo Phương đắc ý nói.

"A~~ đây là Cửu Chuyển bột dương đan!"

Ân Quy đạo trưởng thanh âm kích động đến run rẩy

"Sư cô xuất quan? Cho dù sư cô xuất quan, nàng cũng không dễ dàng ban thưởng đan dược này, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

"Hi hi, sư huynh quả nhiên là lão già giáo hoạt, à không, là đa mưu túc trí, vừa đoán trúng, truyền nhân duy nhất của sư cô – Tư Đồ Mẫn luyện công xảy ra chuyện không may, sư cô lại không muốn nàng đoán mệnh, không thể làm gì khác đành van xin sư phụ liên thủ chữa trị, sau đó sư phụ hi sinh năm năm công lực, mới đem Tư Đồ Mẫn đã thông kinh mạch, khiến võ công nàng tiến lên một cấp. Sư cô mới đề thuốc này làm lễ tạ, đưa cho sư phụ! Huynh cũng biết sư phụ cùng sư cô quan hệ luôn không hòa hợp, sư phụ vì huynh nên mới nhượng bộ lớn như vậy, aizz... các sư huynh đệ khác đều hâm mộ huynh đây!"

"Cảm tạ sư phụ, cũng thật cảm tạ sư đệ, thuốc này.."

Ân Quy đạo trưởng nóng lòng ngó chừng đan dược trên bàn hận không thể lập tức nuốt vào.

Nhưng Bảo Phương nở nụ cười giả tạo đem đan dược thu hồi, nói:

"Ta ngàn dặm xa xôi, từ đại thảo nguyên chạy tới đưa sư huynh, sư huynh chẳng lẽ không lấy một câu cảm ơn đã muốn đuổi sư đệ đi sao?"

Ân Quy đạo trưởng ngẩn ra nhưng ngay sau đó cười mỉa nói:

"ha ha, sư đệ có điều kiện gì cứ nói, vì cơ hội trọng chấn hùng phong, chuyện khó hơn nữa ta cũng đáp ứng!"

"Tốt!"

Bảo Phương hưng phấn nhảy dựng lên

"Thật ra rất đơn giản, chỉ cần một câu nói của sư huynh thôi là được việc!"

"Chuyện gì?"

Ấn Quy đạo trưởng nghi hoặc nói.

Thái Vân núp ngoài cửa sổ mặc dù liên tục kinh ngạc, giờ phút này vẫn duy trì trấn định vĩnh tại lắng nghe điều kiện của Bảo Phụng

"Ta muốn đồ đệ của huynh Thái Vân, đem nàng tặng cho ta!"

Bảo Phụng từng chữ một nói ra.

Thái Vân bên ngoài nghe rõ ràng, thiếu chút nữa nhện không được xông vào chém tên kia một nhát, đang lúc ấy thì, lại nghe Ấn Quy đạo trưởng nói:

"Ha ha, nguyên lai là chuyện này, không thành vấn đề, chuyện nhỏ. Nhà đầu kia ta nuôi hơn mười năm, bởi vì nguyên nhân thân thể vẫn chưa có cơ hội dùng, trong sơn môn ta vẫn còn hơn mười nhà đầu như vậy, so với Thái Vân còn nghe lời hơn, chờ ta khôi phục hùng phong sư huynh đệ chúng ta cùng chơi cũng không có vấn đề gì!"

"Ha ha ha, hay quá, có những lời này của sư huynh ta yên tâm rồi, Vương Nhạc Nhạc đoạt Tiểu Chi của ta, ta lập tức có thể chơi nữ nhân của hắn rồi, hừ hừ!"

"A!" Thái Vân không nghĩ tới sư phụ mình luôn luôn kính trọng lại là hạng người như thế, lại nghe đến lời vô sỉ của Bảo Phụng, thất thanh kêu lên. (ngủ vãi!)

"là ai?"

Bên trong nhà hai người đồng thời quát lên.

Thái Vân biết mình hành tung bại lộ, cũng không giấu diếm, hô một tiếng

"Không có ai! Các người nghe lầm!"

Cấp tốc hướng nội viện phóng đi, đây là một cái hành lang hình ống, hai bên cũng là tường cứng rắn, lối đi chỉ có một.

Thái Vân chỉ biết chạy, khinh công của nàng vốn không yếu nhưng vì sợ hãi mà giảm đi, Bảo Phụng cùng Ấn Quy đạo trưởng đá văng cánh cửa, điên cuồng đuổi theo phía sau

"Sư huynh, Thái Vân nghe được bí mật của chúng ta rồi, ngàn vạn lần không thể để nàng chạy trốn!"

Ấn Quy đạo trưởng sờ sờ đan dược trong ngực nói:

"Dĩ nhiên ta sẽ không để nàng chạy trốn, ta cũng nhện mười mấy năm rồi, rốt cục cũng có cơ hội giải tỏa! Hắc hắc, hảo hảo chơi nàng, lại giết người diệt khẩu!"

Chẳng biết tại sao, Vạn Lý Minh hôm nay thủ hộ đặc biệt ít, khiến Thái Vân may mắn chạy trốn ra bên ngoài

"Bay qua đồ tường sẽ có cơ hội trốn ra!"

Thái Vân trong lòng bình tĩnh hô.

"Bắt lấy nàng, nhanh bắt lấy nàng!"

Ấn Quy đạo trưởng thấy Thái Vân sắp sửa chạy thoát, không nhện được lo lắng hô to.

Tiếng hô nhanh chóng kinh động thủ vệ, mười mấy cao thủ cầm đao vây quanh Thái Vân, Ấn Quy đạo trưởng đuổi phía sau thở ra một hơi, nhẹ nhàng cười nói:

"Người vốn là chạy không thoát!"

Thái Vân cẩn thận né tránh hơn mười người vây công, nhân cơ hội chầy mười thước, nàng phát giác công kích của mình không có sắc bén tự do như trước kia nữa rồi, cũng không có như ý muốn như trước, liên tiếp thất lợi bị đánh lui, bức về chỗ cũ.

Nàng thấy Ấn Quy đạo trưởng thi thoảng ra ám chiêu ám toán nàng, trong lòng càng thêm sợ hãi

"Nếu là Nhạc Nhạc ở nơi này thì tốt quá, ta cái gì cũng không sợ, cũng không có người dám bắt nạt ta, hừ, sư phụ là một tên đại thâm côn khôn kiếp, cho dù mất mạng cũng không thể rơi vào tay hắn, Nhạc Nhạc ca nhất định sẽ giúp ta báo thù!"

Nghĩ tới đây, Thái Vân nao núng sợ hãi liền biến mất. Trường kiếm giương lên cao. Kiếm khí mạnh mẽ, một luồng sóng từ cơ thể bạo phát, tất cả đều là đầu pháp liễu mạng, một hộ vệ động tác hơi có chút ngưng trệ liền bị Thái Vân chém thành hai nửa, lục phủ ngũ tạng đều bị phá chảy trên mặt đất, phát ra trận trận tanh tưởi.

Những hộ vệ khác nhất thời hoảng loạn, sát chiêu huyết tinh như vậy thực không thấy nhiều, trận hình vây quanh lộ ra một lỗ hổng.

Đúng lúc ấy, một người bịt mặt tay cầm trường kiếm nhảy vào vòng chiến, hô lớn:

"Thái Vân cô nương, đi theo ta!"

Nói xong thanh trường kiếm trên tay hần chột lóe, một đạo kiếm khí hùng hồn chột bỏ về phía hộ vệ, xông lại lỗ hổng, hai hộ vệ tránh né không kịp bị kiếm khí đánh bay, mất mạng tại chỗ!

Thái Vân hơi ngần ra, liền cùng thân ảnh kia hướng ra ngoài giết tới.

Hộ vệ bị hai kẻ Huyết tinh vô tình dọa sợ, không dám đuổi theo nữa, chẳng qua chỉ giả bộ kêu to mấy cái lại chộc tức Ân Quy đạo trưởng cùng tên Bảo Phương kia, hai người ở phía sau rống to

"Tránh ra! Tránh ra! Chớ cản đường!"

Có một hộ vệ thấp giọng nói:

"Kia không phải là đồ đệ đạo trưởng sao, chuyện gì xảy ra?"

Trông thấy đạo trưởng cùng tên mắt híp dâm dề Bảo Phương kia cùng một chỗ, nhất định là dâm côn đạo trưởng, nói không chừng còn mạnh hơn tên sư đệ, con gái người ta không theo, mới chạy trốn!

Thái Vân chạy theo nam tử che mặt, dễ dàng thoát khỏi Vạn Lý Minh, thuận thực tránh tuấn tra thành vệ, nhanh chóng theo hẻm nhỏ, hướng khách sạn chạy đi. Mọi người Hoàng Thành đều biết, ở khách sạn là an toàn, Ân Quy đạo trưởng cùng Bảo Phương cũng biết.

"Các người chạy không thoát!"

Hai người đã sớm chặn ở đầu hẻm, về mặt đều lộ ra vẻ hung ác.

Người bịt mặt quét mắt nhìn bọn họ một cái, cố ý thay đổi khẩu âm, lạnh lùng nói:

"Ít nói nhảm, muốn đánh cứ tới đây!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Báo ân

Bảo Phương đành trước nhảy ra tấn công người bịt mặt, chiêu thức thật là âm độc quỷ dị. Các đốt ngón tay vặn vẹo bất thường, phát ra âm thanh tích tích ba ba ghê người, không khí chung quanh cũng bị hần làm cho thay đổi, khắp nơi đều có lực hấp dẫn hạn chế động tác đối thủ, người bịt mặt hô:

"Phạm ly ma công"

"hắc hắc, biết là tốt rồi, chết vì Phạm ly ma công, cũng không uý khuất cho người, chịu chết đi!"

Bảo Phương đắc ý cuồng tiểu tựa hồ đã đem người bịt mặt trở thành tử thi, Người bịt mặt bay lên không mấy trọng tránh mấy chiêu cường công của Bảo Phương, lạnh lùng nói:

"Phạm Ly ma công mặc dù lợi hại, đáng tiếc người chỉ học được có ba thành, ở trước mặt ta lại dám ngông cuồng tự đại, hừ, không nghĩ tới Hoan hỉ giáo lại một lần nữa xâm nhập cảnh nội hơn nữa lại giấu trong Vạn Lý Minh, thật là buồn cười! Vạn Lý Minh huy hoàng đã qua, ải!"

Một câu cuối cùng hần nói là thật là thê lương, tựa hồ lại có chút giải thoát.

Bảo Phương vừa chủ động công tới, người bịt mặt lần này không có tránh, kiếm quang tung hoành đón nhận Phạm Ly ma công, hai người bắt đầu trận

chiến.

Ấn Quy đạo trưởng nghe rằng cười từng bước từng bước tiến tới Thái Vân nói:

"Thái Vân, đồ nhi ngoan, ngươi không thoát khỏi lòng bàn tay của vi sư đâu, theo ta trở về, nếu không muốn vi sư tức giận, ngươi là người hiểu vi sư nhất, hiện tại theo về coi như chuyện gì cũng chưa phát sinh!"

Đột nhiên ánh mắt của hắn trở nên nhu hòa dịu dàng, thanh âm so với Thiền Tông Tuệ Năng còn muốn hiền lành hơn

"Theo trở về! Vi sư có thứ cho ngươi, theo trở về~~"

Thái Vân ánh mắt trở nên mê ly bất định, có chút thất thần chậm rãi đi về phía trước hai bước lảo đảo nói:

"Sư phụ! Cho đồ nhi trở về!"

Ấn Quy đạo trưởng cười lại càng hòa ái từ thiện, thái độ phản phật, râu tóc bông bông, mơ hồ có cảm giác hóa vũ phi thăng, tiếp tục dùng mê thuật nói:

"Sư phụ thương ngươi, Thái Vân nhi, bước hai bước là có thể về nhà, đứng, đi từ từ tới đây!"

Hắn đối với mê nhân chi thuật của mình rất tự tin. Thấy Thái Vân đã bị khống chế lại càng đắc ý, song chương ám tụ chân khí dẫu sau lưng chờ gặt hái thành quả thắng lợi.

Chỉ có năm bước khoảng cách, Ấn Quy đạo trưởng cũng không có phát giác, Thái Vân khoe miệng nhanh chóng lộ ra nụ cười giả tạo, hắn chậm rãi vươn ra hữu chương, nói:

"Cùng sư phụ trở về!"

"Ta tới rồi!"

Tôi là tôi, bắt quá, tôi cũng là kiếm quang. Thái Vân một kiếm mưu đồ đã lâu, kiếm khí cuộn cuộn mang theo, trên không trung vẽ nên một đạo huyết quang, nửa đoạn cánh tay "lạch cạch" rơi xuống mặt đất, lăn vài vòng, con ngươi Ấn Quy đạo trưởng mới nhô ra không thể hiểu nổi chăm chăm nhìn nửa đoạn cánh tay kia, một hồi lâu mới phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết

"A... xú nha đầu, lão tử giết chết ngươi!"

"Phi! Ngươi không giết ta, ta cũng muốn giết ngươi! Tự cho là sư phụ thì rất giỏi sao, ra lệnh cho ta làm cái này cái kia, ép ta

làm chuyện ta không muốn! Ta sớm đã thấy ngươi không phải hạng tốt đẹp gì, bí mật bị ta phát hiện muốn giết người diệt khẩu đúng không? Ta nhỏ vào! Lại còn dùng cái mê thuật cấp thấp ấy, phu quân ta tùy tiện nói đôi câu tình thoại so với ngươi cao minh hơn không biết bao nhiêu lần!"

Nàng vừa đánh vừa mắng, trường kiếm trong tay giống như là để trút giận ra ngoài, chẳng qua thay vào đó lại là kiếm khí.

Hai người đều là y phục bông bông rực rỡ, một đuôi một tròn, chỉ có điều y phục rực rỡ trên thân Ấn Quy đạo trưởng màu đỏ tựa hồ quá nhiều, phá hư cả mỹ quan đô thị, Trưởng kiếm Thái Vân tiếp tục vạch lên trên người hắn, miệng mắng nhiếc không ngừng:

"Đừng chạy, ngươi khi dễ Thái Vân ta mười năm, cũng nên gặp báo ứng rồi, ngươi cũng biết kêu thảm thiết ư? Ha ha ha võ công của ngươi đi đâu rồi? Hoàn thủ đi!"

Ấn Quy đạo trưởng hai mắt đỏ ngầu nhìn Thái Vân lâm vào trạng thái thích giết chóc

"Đúng, là ta biết võ công, ta muốn hoàn thủ!"

Trong lòng mới nghĩ như vậy, động tác vừa hơi dừng lại hạ xuống, trên đùi lại nhiều thêm hai vết máu thật sâu, bạch cốt lộ ra dày đặc

"A, ta không được, cứu mạng a!"

Thanh âm thật thê thảm tuyệt vọng lại càng khiến Thái Vân thêm điên cuồng

Bảo Phương vốn tưởng rằng bản thân có ma công thâm tàng bất lộ, có thể dễ dàng thu thập kẻ bị mất, không ngờ đánh trăm chiêu đối phương vẫn không có bất kỳ một dấu hiệu thua nào, mũi kiếm trong tay hắn vẫn mạnh mẽ, tốc độ vẫn như điện, mà bản thân đang dần kiệt lực, chợt nghe tiếng kêu thê lương của Ấn Quy đạo trưởng, không nhịn được liếc nhìn một cái, động tác thoáng để lộ sơ hở, người bị mất tỉnh táo như rắn độc, nhìn thấy một tia cơ hội, bất động thanh sắc chém về phía cổ Bảo Phương, kiếm khí thấu xương đột phá hộ thể chân khí của hắn, khiến Bảo Phương đổ một thân mồ hôi lạnh. Tại cảnh ngàn cân treo sợi tóc, cổ của hắn đột nhiên như không xương rớt ra sau bả vai, chẳng qua lỗ tai không có cách nào co rút lại, "xoẹt" một tiếng. Vành tai trên đầu bị cắt ngọt văng ra.

Lại là một tiếng hét thảm. Phi thân lui nhanh mấy trượng, liếc mắt nhìn Ấn Quy đạo trưởng huyết nhục mơ hồ, vuốt máu đang chảy ồ ồ trên vết thương, trong mắt tuôn ra vẻ hung tàn oán độc. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://truyenfull.vn>

"Ném thử thế nào là Phạm Ly ma công chân chính"

Hắn từng chữ từng chữ nói:

"Thiên ma phụ thể"

Hắn vừa mới hô, đồng thời ngón tay nhanh chóng kết xuất một dấu ấn kỳ quái, xương cốt toàn thân hắn phát ra thanh âm răng rắc ghê người, bắp đùi cánh tay bội hóa gấp đôi, da thịt nứt toác đỏ tươi như máu, đầu đã cao hơn một thước, trong miệng phát ra âm thanh "Ồ ồ" quái lạ, há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Người bị mặt càng thêm cẩn thận, "thương người một vạn, hại mình tám trăm! Có khí phách!"

Ấn Quy đạo trường máu như đã chảy cạn, tiếng la đã nghẹn lại, da thịt trên người đã bị Thái Vân gọt một nửa, xương trắng lộ ra rất nhiều, hắn kinh hãi nhìn Thái Vân gọt tới một kiếm, cũng không tránh né, ngược lại dùng tay trái còn sót lại bắt được thân kiếm, hướng bộ ngực mình đâm tới. Trường kiếm thấu ngực mà vào, hắn lại lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, giống như đang nói: "Rốt cục cũng có thể chết rồi! Thật vui về!"

Thái Vân nhìn đạo trường từ từ ngã xuống, cũng kinh ngạc đến ngẩn người, đột nhiên thét to

"A ~ ta đã giết chết sư phụ rồi! Hu hu, rốt cục cũng không cần sợ hắn nữa rồi, rốt cục cũng không gặp ác mộng nữa rồi, ha ha!"

Lúc khóc lúc cười, cũng không biết là nàng đang hưng phấn hay đang thương tâm, hay là giải thoát?

Nàng từ cảm xúc hỗn loạn tỉnh lại, nhìn về phía Bảo Phương cùng người bị mặt.

Thiên Ma Phụ Thể không những khiến thân thể trở nên mạnh mẽ, tốc độ cũng đề cao kinh người, người bị mặt né tránh lần tiến công thứ ba mươi bảy của Bảo Phương, trên trán mồ hôi chảy xuống tận khoe miệng, nhìn Bảo Phương càng ngày càng điên cuồng, hắn đích xác cũng đã bị kích phát tính cuồng ngạo, kiếm quang chợt trở nên cuồng thịnh, "Phong lôi đột khởi" theo tiếng hắn gầm lên, mớ hồ có tiếng sấm vang rền. Hai người đụng vào nhau cát bay đá nhảy bụi mù tung bay, chân khí cắn nuốt lẫn nhau, Thái Vân ở bên cạnh nhìn đến trợn mắt há mồm, nói:

"Thật quá khoa trương đi! Có nhất thiết phải liều mạng thế không?"

Nàng có thể đã quên mất đại sự mới rồi mình đã bức chết một cao thủ như thế nào!

Hai bóng thân ảnh chợt hợp chợt phân, miếng vải đen trên mặt người bị mặt sớm đã bị chân khí chấn nát lộ ra chân diện mục trước mặt Bảo Phương. "Ngô Thanh! Thiêm điện kiếm Ngô Thanh!"

Khóe miệng vương máu, dùng ánh mắt nghi ngờ, tiếp tục hỏi:

"Tư liệu võ công của ngươi ta đã xem qua, làm sao ngươi có thể đánh bại ta? Vì sao ngươi lại giúp đỡ xú nha đầu này, đừng quên ta cũng là người Vạn Lý Minh!"

Ngô Thanh không nhúc nhích, lãnh đạm nói:

"Tại sao không thể đánh bại ngươi, ta không cần giải thích, bởi vì ngươi đã thua! Ngươi là người nhị công tử tiền cử, nói vậy Tư Đồ gia cũng Hoan Hỉ giáo cầu kết đã lâu, Vạn Lý Minh làm mưa làm gió ta sớm đã xem không vừa mắt, bây giờ thu phục đám tà giáo bại hoại các ngươi, cái loại địa phương đó ta cũng không thèm lưu lại!"

Thân thể Bảo Phương vừa mới khôi phục bộ dạng bình thường, sắc mặt trắng bệch dị thường, nhanh chóng điểm mấy huyệt đạo cầm máu, chẳng qua chân khí trong cơ thể trống rỗng, dùng khóe mắt liếc nhìn Thái Vân đang từ từ tiến lại gần, hắn thân cô thế cô không khỏi co quắp run rẩy, mãnh liệt hít một ngụm chân khí, liên tiếp hướng Thái Vân, Ngô Thanh chém ra hai chiêu, chiêu phong thổi bay vô số cát bụi, cát bụi biến mất hắn cũng đã bỏ chạy vô ảnh vô tung.

"ù, ngươi sao lại cứu ta? Có ý đồ gì?"

Thái Vân đi tới bên cạnh Ngô Thanh sáu bảy bước liền dừng lại, tò mò hỏi.

« Vì một cái bánh ! khụ khụ»

Hắn vừa nói trong miệng phun ra một ngụm tiên huyết. Thì ra là hắn cũng bị thương, mới vừa rồi dùng nội lực chế trụ đã lừa gạt Bảo Phương

Thái Vân thấy hắn học máu, vội lấy từ trong ngực móc ra một cái bình ngọc, móc ra một viên thuốc ném cho Ngô Thanh nói :

« Bánh nào ? không thể hiểu nổi, là Nhạc Nhạc ca để lại cho ta, phân cho ngươi một viên, nhìn ngươi đánh thật cực khổ !»

Ngô Thanh nhận lấy thuốc, cẩn thận xem xét mới bỏ vào miệng đúng là diệu dược, trong chốc lát sắc mặt có hơi chuyển biến, hắn tiếp tục dùng thanh âm trầm thấp lạnh như băng nói :

« Thật lâu trước đây, chúng ta bị lũ tam giác xà hung tàn vây khốn, sinh cơ mỏng manh, lương thực khan hiếm, ngàn vàng khó mua mà Vương Nhạc Nhạc lại khẳng khái cho ta một cái bánh khiến cho ta hoàn cảnh gian khổ tuyệt vọng có thêm hi vọng sinh tồn, ui ui, làm sao nàng khóc ?»

Thải Vân xoa chút nước mắt ở khóe mắt, dùng thanh âm trầm thấp như trước, nói :

«A, ta bị người cảm động ! nhưng người kể cũng quá lâm li bi đát rồi, có thể nói ngắn gọn chút hay không ?»

Ngô Thanh gật đầu nói :

« Được rồi ! ta thiếu Vương Nhạc Nhạc một cái nhân tình hôm nay xin trả, hai ta không thiếu nợ nhau, xong !»

"Ân, ta sẽ nói cho Nhạc Nhạc ca, thương thể của người không có sao chứ, người sẽ bị Vạn Lý Minh đuổi giết sao?"

Ngô Thanh xoay người phát tay một cái, nói:

"Phiêu bạt chốn giang hồ sao có thể không bị chém, vết thương nhỏ này ta chịu được! Đuổi giết lại là khảo nghiệm ác liệt mà người giang hồ thường xuyên gặp phải sinh tồn hay hủy diệt, đây căn bản là một lựa chọn sống còn của người giang hồ!"

Hắn từ từ đi khuất, thanh âm thâm trầm từ trong bóng tối truyền đến:

"Ta đây ra đi nhẹ nhàng

Phiêu diêu tự tại chả màng đến ai

Một thân áo vải tung bay

Thải Vân ở lại chớ vương vấn lòng"

Thải Vân ngơ ngác nhìn hắn biến mất, lầm bầm:

"Nhà thơ à? Hay là đầu óc hắn bị đánh ngớ ngẩn rồi? Mặc kệ, về khách sạn trước đã, cũng không biết các nàng có tìm được Nhạc Nhạc không?"

"Người là Thải Vân cô nương sao? Mấy vị cô nương khác chuyển đến Mộc phủ tướng quân rồi, các nàng phân phó tiểu nhân nếu thấy cô nương trở lại kêu người tới Mộc phủ"

Tiểu nhị gác đêm hướng Thải Vân lấy lòng nói.

"Mộc phủ? Các nàng đi Mộc phủ làm cái gì, mặc kệ, đi trước xem cái đã"

Thải Vân nói xong cũng bay ra ngoài phòng trọ, điểm tiểu nhị ngơ ngác nhìn Thải Vân phiêu bồng bay lên, giật nảy mình

Trời vừa tảng sáng, ánh bình minh lặng lẽ len lỏi nơi đường chân trời.

Mộc phủ thủ hộ đã được thông báo qua, Thải Vân dễ dàng tiến vào, liền có nha hoàn dẫn nàng đến biệt viện của Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc từ từ mở mắt, tiếng bước chân quen thuộc từ từ lại gần, trong đầu hắn hiện lên bóng dáng Thải Vân, dường như để nghiệm chứng, khinh phiêu nhảy tới cửa, vội vàng chờ người. Nha hoàn kia còn chưa gõ cửa, lại thấy cửa tự động mở ra, vừa định sợ hãi kêu lên đã thấy thân thể trần truồng của Nhạc Nhạc lộ lộ trước mặt nàng, nha hoàn đầu óc trống rỗng, còn chưa kịp phản ứng, cửa đã đóng lại.

Nhạc Nhạc ôm lấy Thải Vân, dùng môi chặn lại thanh âm nàng ô ô la hoảng, một phen kích tình qua đi, hai người đem mấy chuyện xảy ra gần đây kể cho nhau nghe. Nhạc Nhạc nghe kinh lịch của Thải Vân vừa rồi, rất là kích lệ nói:

"Ca ca càng ngày càng thích Thải Vân rồi, không tệ, kẻ nào chọc đến chúng ta sẽ khiến chúng chết không tử tế, hắc hắc, giết hay lắm, rốt cuộc không cần sợ cái tên dâm côn sư phụ kia rồi! Cái tên Ngô Thanh kia thật đúng là tri ân tất báo, không tệ, có cơ hội muốn hảo hảo kết giao với hắn một phen!"

"Nhạc Nhạc ca, cái tên Bảo Phương kia đúng là bị dạy dỗ thích đáng, võ công của hắn rất tà môn, sau này đụng độ phải cẩn thận một chút!"

"Thải Vân yên tâm, vô luận hắn là cái dạng gì, lại dám khi dễ Thải Vân ngoan của ta, tử kỳ của hắn cũng không xa nữa, hừ hừ!"

"Ân, giết chết hắn, thấy hắn ta liền ngán!"

Hai người khỏe miệng đều lộ ra nụ cười âm lãnh.

Ở một xó xinh nào đó, Bảo Phương đang chữa thương chột lạnh run người, ngẩng đầu nhìn bầu trời, thâm suy nghĩ nói:

"Mùa đông đã tới chưa?"

"Ồ! Đây không phải là Mộc phu nhân sao? Nhạc Nhạc ca thật là lợi hại, đem nàng đoạt tới tay rồi, chúng ta lại là tỷ muội!"

Thải Vân lúc này mới chú ý tới Xảo Xảo nằm cạnh đang trong mộng đẹp, đối với Nhạc Nhạc lại càng sùng bái, lại nói:

"Tiểu Vi thật là ngu ngốc lại bỏ chúng ta đi theo cái tên tiểu nhân hèn hạ kia, Nhạc Nhạc ca sau này không thèm để ý đến nàng, được không?"

Nhạc Nhạc đang được Thải Vân tán dương lâng lâng, thỉnh thoảng nghe nàng nhắc đến Tiểu Vi, nhất thời chau mày ủ dột, không khí chợt có chút nặng nề, Thải Vân ngừng đầu nhìn sắc mặt hắn, có chút hối hận le lưỡi, làm nũng nói:

"Ca không nên tức giận, Thải Vân chẳng qua là tùy tiện nói một chút, ha ha, không biết Nhượng Tuyết tỷ tỷ bây giờ thế nào?"

Nhạc Nhạc nghe đến Nhượng Tuyết, lại khổ não như trước, nói:

"Ta nghe nói, Vu Sơn Sở Hồng Vũ là một phụ nữ không cần phải lo lắng an nguy Nhượng Tuyết, nhưng là nàng ta yêu thích nữ nhân, chuyện này thật phiền phức, võ công của nàng lại cao cường, chờ chuyện Hoàng Thành an bài tốt, ta lại đi Vu sơn tìm Nhượng Tuyết."

Tử Minh Sơn, Tầm phật tự

Trên một đài cao bằng trúc bên ngoài chùa, tám hòa thượng trẻ tuổi ngồi trên chiếu, trường côn Tinh Cương trong tay nắm chắc không rời, một trong đó nói:

"Sư huynh, chúng ta cũng ngồi suốt cả đêm rồi, sao còn chưa có động tĩnh, kẻ của sư phụ có dùng được không? Hay là chúng ta đem trung Nguyệt Thần Bình lộ liễu quá, những tên đoạt bảo kia nhìn không thấy?"

Mấy hòa thượng khác ngừng đầu nhìn thạch giá cao cao treo Nguyệt Thần hộp ngọc, bởi vì hấp thu một đêm ánh trăng, vẫn phát ra màu đỏ nhàn nhạt, một hòa thượng lớn tuổi hơn, nói:

"Bát Giới, người thật quá ngu ngốc, trừ phi người mù mới không nhìn thấy, kẻ sách của sư phụ lúc này quả không tệ, sư phụ kẻ định bát phương, mưu sau mà động, cương nhu kết hợp."

Bát Giới về mặt ngạc nhiên nhìn chăm chăm hắn, ngờ ngác hỏi:

"Sư huynh, huynh hôm nay làm sao vậy, có phải ăn nhiều thịt chó rồi hay không? Dám mắng sư phụ không phải là huynh mất đầu hay sao? Ô? Mất huynh làm sao hấp ha hấp háy thế kia, không phải là..."

"Khụ khụ.. Nhất Giới, sau khi trời sáng không cho ngủ, theo ta đến thiện phòng, tụng ngàn lần Bát Nhã Tâm Kinh, không cho trả giá, trả giá gấp bội! Ta nói hậu viện nuôi chó mực làm sao lại thiếu đi một con, Phật dạy: ý nghĩ xằng bậy là hết thầy mầm tai họa! Hừ hừ!"

Toàn giới đại sư chẳng biết lúc nào đứng ở phía sau Bát Giới, nghe toàn bộ cuộc nói chuyện của bọn họ.

Nhất Giới hung hăng tròn mắt nhìn Bát Giới một cái, bất đắc dĩ rũ đầu xuống không dám nói một lời.

Toàn Giới đứng tại trung tâm đài cao, ánh mắt quét về phía rừng rậm hoang hóa, có vô số đạo nhân ảnh nhanh chóng ẩn nấp, trong không khí mùi huyết tinh nhàn nhạt bay tới, hân hân lòng gặt đầu ôm lấy Nguyệt Thần bình thư trở về tự viện.

Trong một góc rừng rậm.

"Ta không muốn sống nữa, đánh nhau sống chết cả đêm, lại đòi lấy một vò rượu này sao? Lạc Hà người cũng quá hẹp hòi đi!"

Hắn bắt đầu làm bầm, cũng đá xé niêm phong nâng cốc rót nửa vò "Ưc ực ực". Một đôi tay từ phía sau người đoạt lấy vò rượu uống, chỉ trong nháy mắt, bình đã thấy đầy.

"Thật không tệ! Vẫn còn nửa vò, sống thật không uống!"

"Ta không muốn sống nữa, lần nào người cũng phá ta, chúng ta làm huynh đệ mấy chục năm, người lúc nào cũng giúp ta ra mệnh, ta đây không phải vì huynh tranh thủ lợi ích lớn nhất ư. Thế cũng tốt, rượu người cũng uống, lại giúp tiểu tử thú kia ra mệnh!"

"Nào có phá, đám lừa ngọc kia còn đang sống dở chết dở, sống có cái gì không tốt, đừng có cả ngày gọi tôi gọi lui, ta còn muốn sống thêm mấy năm nữa!"

"Câm miệng! Hai lão tửu quỷ các người nào loạn đủ chưa? Ta còn muốn ngủ!"

Lạc San đang trần trọc trên tấm nệm bông, không nhịn được nắm lấy mấy cục đá, ném loạn ra.

Hai lão đầu lập tức che miệng, nhẹ nhàng tránh thoát cục đá, chỉ có Lạc Hà né không kịp, trên đầu nổi lên mấy cục u bướng, hắn quát mắt nhìn Lạc San,

bất đắc dĩ lắc đầu, hẳn biết Lạc San đang tức giận, cũng biết hai lão đầu "yếu tử yếu hoạt" cũng chỉ nghe lời nàng, chỉ có thể tự điều cười khổ.

An Định Thư nghe thấy tiếng ồn ào, vội chạy qua xem xét tình huống, thấy vẻ mặt chật vật của Lạc Hà thì đã hiểu chuyện gì xảy ra, cũng chỉ có Lạc San mới khiến hẳn chật vật như vậy, tới bên cạnh hẳn nói:

"lạc huynh, không sao chứ? Hành tung của chúng ta đã bại lộ, không bằng để cho nàng vào thành, nếu không chỉ sợ người xui xẻo là chúng ta."

Lạc Hà cười khổ gật đầu, thở dài nói:

"ha ha, chỉ có thể như vậy, ta nói San muội vì sao tranh nhau muốn tới Hoàng Thành đoạt sách, nguyên lai là vì gặp Vương Nhạc Nhạc, aizz.. con gái lớn không giữ được, ngay cả ca ca này cũng không chịu cấp cho ít mặt mũi. Nếu không để nàng vào thành, sợ rằng ngay cả hai vị cao thủ Yếu Tử, Yếu Hoạt cũng không nghe ta chỉ đạo nữa rồi."

Lạc San ở một bên giả vờ ngủ say nghe thấy mấy cái này, hưng phấn nhảy dựng lên, như gió lốc vọt tới bên cạnh Lạc Hà:

"Nhị ca, đây là huynh nói nhé! Không cho chối cãi, rạng sáng ta liền vào thành, nga, trời đã sáng rồi ta đi thu dọn đồ đạc lập tức vào thành"

Lại quát hai lão nhân đáng thương Yếu Tử, Yếu Hoạt:

"Sư phụ nhanh lên một chút thu dọn đồ đạc, chúng ta lập tức vào thành, mời các người uống rượu, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nếu vận khí tốt, còn có thể xin biếu tâu mấy hũ bách thảo nương, còn lo lắng làm chi?"

Yếu Tử Yếu Hoạt bị thái độ nho nhã lễ độ của Lạc San dọa sợ, run run nửa ngày mới tin đây là chuyện thật, giống như được uống bách thảo nương vậy, mặt mày hớn hớn đi theo sau Lạc San, trong đầu ảo tưởng cuộc sống hạnh phúc sau này.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Khiêu Chiến

Sáng sớm.

Lạc San mang theo Yếu Tử Yếu Hoạt đi khách sạn, nàng nhìn ánh rạng đông vạn dặm nở nụ cười ngọt ngào, giống như chăm chú ngắm khuôn mặt người yêu vậy. Yếu Tử Yếu Hoạt ôm một cái vò rượu thật lớn, thỏa mãn đánh chén, thấy Lạc San đang cười, cũng không hiểu cười rộ lên, khuôn mặt đầy nếp nhăn dუმ gió thành một đoàn.

Lính gác Mộc phủ đều biết Lạc San, vội thi nhau thỉnh nàng đi vào, Lạc San ném cho hai người bọn họ thỏi bạc sau đó vọt vào Mộc phủ như gió liền đụng đầu phải Lục Châu đang ngáp dài uể oải. Lục Châu đêm qua bị ẩm ỉ chỉ ngủ có hai canh giờ, hỏa khí đang thịnh, đột nhiên bị người đánh ngã, không thèm nhìn đã tru lên:

"Người không có mắt à? Nhanh đi đầu thai đi! Ai za.. nguyên lai là tiểu thư, thật xin lỗi là nô tỳ đáng chết!"

Lạc San hiển nhiên tâm tình đang rất tốt, đem nàng từ mặt đất đỡ dậy, cười nói:

"Nha đầu chết tiệt kia, người nào chọc tới ngươi, để ta trút giận! Bất quá bồn tiểu thư hôm nay cao hứng dẫn ta đi gặp biếu tâu. À, nghe nói Vương Nhạc Nhạc cũng ở đây, hẳn đâu?"

"À, hẳn ở phòng kế bên phòng ngủ phụ nhân, chính là nơi trước kia tiểu thư thường ở, bất quá người cũng đến rồi, ta lập tức cho người thu dọn gian phòng khác!"

Lục Châu có chút lo lắng đánh giá sắc mặt của nàng, vị tiểu thư cậy mạnh này trước kia đã cho nàng ăn đủ đau khổ rồi, chỉ e có điểm không tốt, khiến nàng có cơ hội thu thập mình, không nghĩ tới hôm nay nàng tính tình tốt đến thần kỳ, hào phóng nói:

"Không cần, cái chỗ kia ta đã quen đề ta tự đi tìm hẳn!"

Hưng phấn chạy về phía trước mấy bước rồi lại dừng lại:

"Sư phụ, hai người các lão cũng đừng đi theo ta, tự mình tìm một chỗ uống rượu đi, Lục Châu chuẩn bị chút ít mời nhậu."

Lục Châu đáp ứng một tiếng, bụng lại nghĩ Vương Nhạc Nhạc bên cạnh còn có rất nhiều nữ nhân, Lục San cứ như vậy đi vào chẳng phải là Lục Châu không nghĩ tới, Lục San làm sao nhận được Vương Nhạc Nhạc?

Lục Châu tùy tiện kéo một nha hoàn an bài xong cho Yếu Tử Yếu Hoạt rồi vội đuổi theo phía sau Lục San tới gian phòng Nhạc Nhạc, vừa mới vào đến sân đã nghe thấy tiếng thét chói tai của Lục San từ trong phòng truyền ra

"A ~ người?"

Tiếp theo là rất nhiều thanh âm nữ nhân khác

"A ~ nàng?"

Lục Châu vỗ đầu một cái thảm kêu hồng bét, thấy trong phòng an tĩnh một chút mới xám xịt theo vào sau, khiến nàng có chút an lòng chính là Lục San đang cùng các nữ nhân nói chuyện, mặt khác khiến nàng kinh ngạc chính là Mộc phu nhân đang trên giường Nhạc Nhạc, xấu hổ mặc quần áo.

Đầu óc nàng trong nháy mắt trống rỗng, le lưỡi lạng lẽ từ trong phòng thối lui, ra khỏi cửa mới cuống cuống hít mấy ngụm không khí trong lành, nói:

"Trời ạ, loạn hết rồi! Nhất định là nằm mơ, đúng, là nằm mơ, ta muốn đi ngủ!"

Kim Diệp đêm qua nhận được tin tức Mộc phu đưa tới, biết tìm được Nhạc Nhạc, sáng sớm đã chạy tới, chur nữ đụng phải nhau lúu rúu hàn huyền không hết chuyện, trao đổi bí mật khuê phòng với nhau, Nhạc Nhạc cũng được thanh nhàn, núp ở một góc yên lặng nhớ lại kinh nghiệm đá đấu lúc trước

Nhạc Nhạc trầm nghĩ:

"Võ công của ta bị cảm xúc ảnh hưởng rất lớn, rất không ổn định, có lúc võ công bình bình, có khi lại có thể dùng được "Tâm Toái" loại chiêu thức hủy thiên diệt địa. Nhưng nếu là hỗn chiến áp dụng "Tâm Toái" ngay cả người bên mình cũng sẽ bị giết một khối, mà những thứ chiêu thức hoa lệ tinh mỹ kia uy lực không thành vấn đề nhưng tốc độ quá kém, nếu gặp phải cao thủ cấp tông sư hiệu quả sẽ giảm đi, như thế nào mới có thể đề cao tốc độ đây? Chỉ cần tốc độ đề cao lực sát thương sẽ gia tăng gấp mấy lần"

"Hiện tại chiêu thức tương đối tán loạn không có hệ thống, phần lớn là tính phòng ngự gấp chiêu hóa chiêu, nếu như có thể giống như nước sông trôi chảy đánh ra liên miên không dứt, hắc hắc cho dù là Lục Vô Nhật cũng không thể thương tổn được ta. Bất quá loại như "Lan Hoa Chi" của Sở Hồng Vũ làm sao đối phó bây giờ, loại công kích từ xa, chắc chắn thật là kinh khủng, bất quá Lan Hoa Chi khẳng định tiêu hao nội lực, hơn nữa còn có thể thấy rõ quỹ tích phi hành, nếu là nàng luyện đến trình độ vô ảnh vô hình, ai za đến lúc đó nói sau, đánh không lại có thể trốn!"

"Trốn? Thân pháp đào tẩu cũng cần tăng cường a, "Hoa Gian Vũ Bộ" mặc dù tiêu sái phong đặt nhưng tốc độ so sánh với "Du Hồn Bộ" của Lục Vô Nhật hay với luân hồi sát thủ - huyết ảnh tốc độ lại càng không bằng!"

"Tốc độ, ta muốn tốc độ!"

Nhạc Nhạc không nhận được rống to.

Tiểu Chi kinh hoàng liếc mắt nhìn Nhạc Nhạc một cái, hỏi Mộ Dung Kỳ:

"Kỳ tỷ, công tử làm sao vậy? Hai ngày nay vẫn ngồi như vậy không nói không rằng, không phải là đang nhớ về Tiểu Vi tỷ chứ?"

"Dừng, không phải vậy, ca ca nhớ Nhượng Tuyết, Tiên Vu các nàng còn có thể hiểu, Tiểu Vi ở phút cuối rồi chúng ta mà đi từ đó tới giờ không trở lại, cũng không có người nhớ nàng!"

Yến Vô Song tức khí nói.

Kim Diệp cũng biết chuyện này, cười quyền rũ nói:

"Nhạc lang không phải kẻ bạc tình, bất quá Tiểu Vi quả thật là quá mức, không có bận tâm cảm thụ của Nhạc lang, chuyện sau này còn xem biểu hiện Tiểu Vi"

Mộ Dung Kỳ cười nói:

"Tiểu Chi không nên nói lung tung, ca hiện giờ không muốn nhắc đến chuyện Tiểu Vi, chàng đang chuyên tâm mình tu luyện võ công, dĩ cầu đột phá, lúc nào rảnh mà nhớ những thứ này."

Lục San đang cùng Tô Xảo Xảo đùa giỡn:

"Ta đi trên đường nghe giang hồ đồn đại, Nhạc Nhạc ca võ công đăng phong tạo cực, có thể khai sơn lập phái, chờ một chút... hần sao còn muốn đột phá, luyện nữa không phải là vô địch thiên hạ sao?"

Mặc Linh Tử cười nói:

"Sao có thể nghe giang hồ đồn loạn, ca ở Hoàng Thành hơn một tháng đã bị thương đến hôn mê nhiều lần, võ công của chàng so với tỷ muội chúng ta là tốt nhất, nhưng bên ngoài cao thủ nhiều không kể xiết, sao đã nói đến vô địch thiên hạ?"

Yến Vô Song cao ngạo hếch cằm lên không phục nói:

"Ta còn đem ca đánh gãy xiêu đầu! Trong số tỷ muội chúng ta, ca cũng không phải là thứ nhất, là ta mới đúng!"

Chúng nữ biết tính nàng hiếu thắng cũng không cùng nàng cãi cọ, chỉ cười hì hì không nói.

Bốn năm ngày kể tiếp, Mộc phủ hộ vệ thường xuyên thấy một thiếu niên áo trắng, trong tay gánh hai thùng gỗ, sau lưng trói hơn ba trăm cân đá hoa cương, hàng ngày như nổi điên chạy quanh vườn nhà, cho đến sáng ngày thứ sáu.

"Ca làm sao không chạy?"

Chúng nữ hỏi hần.

Nhạc Nhạc nằm trên cỏ, trong miệng sùi bọt mép, nói:

"Giả dối!"

"Cái gì giả dối?"

Chúng nữ lại hỏi.

Bất quá Nhạc Nhạc đã mệt ngủ thiếp đi, câu "Giả dối" này sẽ thành câu đố không lời giải. Nhiều năm sau này, giới võ hiệp mới có người hiểu hàm nghĩa của những lời này. Nguồn truyện: [TruyệnFULL.vn](#)

Ngày ngày, Giản Phi Phi mang theo Dịch Trì Công đi vào Mộc phủ.

"Tiểu sư muội, lời đồn đại có thật không? Mộc Phu nhân đi theo Vương Nhạc Nhạc?"

Dịch Trì Công trong lòng chưa xót hỏi.

"Ta cũng không biết, lập tức liền gặp được, huynh giáp mặt hỏi cho rõ ràng!"

Giản Phi Phi ngẩng đầu nhìn đại sư huynh một cái, lại nói:

"Duyên phận không thể cưỡng cầu, nhưng huynh vẫn không nghe, đau khổ đợi sáu năm không bằng Nhạc Nhạc người ta sáu ngày, nga, huynh không nên thương tâm dù sao còn không có chứng thực!"

Dịch Trì Công gạt đầu, cổ trần định đi theo sau nàng, vừa vào đã thấy Mộc phu nhân – Tô Xảo Xảo.

Tô Xảo Xảo lúm đồng tiền như hoa, rúc bên cạnh Vương Nhạc Nhạc, như cô bé làm nũng bên hần đòi cưng chiều, dung mạo tình mỹ vẫn khiến kẻ khác chú ý trong muôn ngàn đóa hoa, nàng trải qua tình yêu tây rủa lại càng phong tình vạn chủng gió tay nhắc chân đều có mỹ lực mê hồn đoạt phách.

Dịch Trì Công không biết như thế nào đi tới bên cạnh Vương Nhạc Nhạc, chỉ mê muội hướng Nhạc Nhạc quát:

"Vương Nhạc Nhạc ta muốn khiêu chiến với ngươi!"

Chư nữ thấy nhiệt náo, tò mò ngoác chừng Dịch Trì Công đang sắp sửa nổi điên, Giản Phi Phi vội chạy đến giữa các nàng, sắc mặt đỏ bừng thanh minh:

"Thật là xin lỗi, đại sư huynh có chút kích động, Xảo Xảo tỷ, ta không biết hần có thể như vậy"

Tô Xảo Xảo gạt đầu, khiến nàng an tâm, hướng về Dịch Trì Công bình tĩnh nói:

"Dịch thống lĩnh, ta đã sớm nói qua, giữa chúng ta là không thể nào, hiện tại ta đã theo Nhạc lang, cuộc sống rất hạnh phúc"

Lời nàng chưa dứt, đã bị Dịch Trì Công chặn lời:

"Vương Nhạc Nhạc là nam nhân thì tiếp nhận khiêu chiến của ta, ta thân là người của hoàng cung, mỗi tháng chỉ có một ngày nghỉ, buổi trưa hôm nay gặp tại võ trường Kiếm Tông, ai thua liền phải rời Mộc phủ"

Mộc phu nhân thấy mình đã luôn ổn trọng lão thành thế mà Dịch Trì Công lại còn nói ra những lời này, có chút bận tâm nhìn hướng Nhạc Nhạc, sợ chàng đáp ứng khiêu chiến của hần, càng sợ Nhạc Nhạc buồn bực vì thua trận.

Vương Nhạc Nhạc chỉ tự tin mỉm cười nhàn nhạt, trịnh trọng nói:

"Ta tiếp nhận khiêu chiến! Nhưng ta không đồng ý câu cuối cùng kia –ai thua kẻ đó phải rời đi – như vậy đối với Xảo Xảo là không công bình, bất quá

ta khẳng định, ta nhất định sẽ thắng!"

Nhạc Nhạc tự tin cảm nhiễm mỗi người ở đây, thật giống như hấn đã chiến thắng vậy.

Dịch Trì Công cũng có cảm giác như thế, cảm giác thất bại đã âm ỉ trong lòng, hấn há hốc mồm than một tiếng nói:

"Gặp tại trường luyện võ Kiếm Tông!"

Xoay người rời đi.

Giờ Ngọ, Kiếm Tông.

Nhạc Nhạc đúng hạn phỏ ước, phía sau hấn thật nhiều nữ hộ tống, dường như là tới dự tiệc chứ không phải tới ứng chiến,

Giản Phi Phi ngồi trên đài quan sát ở Kiếm Tông Lầu, ngồi bên cạnh nàng là một trung niên nam tử, nhìn không ra tuổi lớn nhỏ, thân thể vĩ đại cao ngất, như một thanh bảo kiếm tuốt ra khỏi vỏ, bảo kiếm vô phong, thần quang nội liễm, giờ tay nhắc chân đều hợp lẽ tự nhiên, tựa hồ đã ăn vào cảnh vật sau lưng.

Giản Phi Phi nói:

"Cha, hấn đã tới!"

Nàng chỉ vào Vương Nhạc Nhạc, vẻ mặt hơi có chút hưng phấn.

Trung niên nam tử hứng thú liếc nữ nhi một cái, mới tinh tế đánh giá Vương Nhạc Nhạc, không ngừng gật đầu khen ngợi, nói:

"Cuộc quyết đấu này không có gì để xem rồi, Đại sư huynh của con dưới tay hấn, không quá trăm chiêu! Thật muốn bá kiến sư phụ hấn, hướng hấn lãnh giáo chiêu chiêu huấn luyện đệ tử, bốn người các ngươi một chút cầu tiến cũng không có, ta đây một thân công phu chẳng lẽ lại thất truyền hay sao?"

"Cha nha, người như thế nào lại nói vậy, chúng con bình thường rất dụng tâm luyện công, chẳng qua là tiến triển hơi chậm chạp mà thôi!"

"Ha ha, cũng chậm chạp hơn mười năm rồi, thật muốn xem mấy người các ngươi tiến triển thần tốc ra sao. Tam đệ tử Vu Đông tư chất kỳ giai, chẳng qua kỳ tài khoáng ngạo, không thành được châu báu, nhị đệ tử Hàn Thu cũng là căn công khắc khổ, chẳng qua tư chất bình bình, đại sư huynh của ngươi Dịch Trì Công cũng không tệ, đáng tiếc bị lưới tình vây khốn, năm sáu năm không có tiến bộ, tâm cảnh không vững, về phần Phi Phi ngươi, ta liền không muốn nói nhiều rồi, một chữ – Lười!"

"Cha, người sao lại nói con như vậy, nha, bọn họ bắt đầu rồi."

"Ân, không nghĩ tới cảnh giới Vương Nhạc Nhạc so với ta nghĩ còn cao hơn, đã tiến vào cấp bậc tông sư rồi, kiếm pháp phiêu dật hoa mỹ, uy lực lại phi phàm, không theo tiết tấu bình thường, tự thành nhất phái, hảo hảo hảo!"

Khi Nhạc Nhạc đánh ra "Manh Mục Chi Quang" cùng "Gai Hoa Hồng", hấn nói liên tiếp ba chữ hảo, lại nói tiếp:

"Nếu có thể ngộ thông Nhân Kiếm hợp nhất tự nhiên chi đạo, hoặc là tốc độ nhanh hơn một chút, thiên hạ còn có mấy người là đối thủ của hấn, trừ phi mấy lão ma đầu tái xuất giang hồ."

« Cha, mấy lão ma đầu nào a ? » Giản Phi Phi tò mò hỏi.

« Khụ khụ, biết những thứ này đối với con không có chỗ tốt, trẻ con không nên hỏi loạn ! »

Hấn chỉ vào Vương Nhạc Nhạc, nói sang chuyện khác

« Oa, thân pháp này thật khá ! »

« Ân, thân pháp này là "Hoa Gian Vũ Bộ" là của mấy vị phu nhân của hấn nói cho con biết ! »

« Vương Nhạc Nhạc điểm phúc không cạn, Hàn bá phụ ngươi còn muốn chiêu hấn làm rể đây, nói là thích hấn thi từ văn chương, bắt quá ta nghe nói Hàn Thu đã có ý trung nhân, chẳng qua Hàn lão đầu tình tình bướng bỉnh, ta nhất thời cũng không khuyên nổi hấn. »

« Đúng vậy a, Hàn sư tỷ đã có ý trung nhân, chẳng qua người họ không thích nói chuyện xã giao, Hàn sư tỷ không dám đem hấn đến gặp người, càng không có ý nói cho người nhà ! Còn nữa Hàn sư tỷ có chút chán ghét Vương Nhạc Nhạc cho nên bọn họ là không thể nào, ta phải đi hữu tướng phụ, hảo hảo khuyên bảo bá phụ, tránh cho người phá hỏng khúc uyên ương »

« Ha ha, Phi Phi gần đây thay đổi thành chịu khó rồi ! »

« Con vẫn rất chịu khó ! »

Võ công của Nhạc Nhạc trên xa Dịch Trì Công, tỷ thí lần này chủ yếu là thử chiêu. đem võ công tâm đắc nghĩ đến gần nhất vận dụng ra ngoài, lúc đánh tới bảy tám chục chiêu, Nhạc Nhạc đối với hắn đã không còn hứng thú, nhanh chóng tung mấy chiêu đem hắn bức lui, Dịch Trì Công kinh ngạc ngó chừng Nhạc Nhạc, hắn bỗng nhiên hiểu rằng đây mới chân chính là thực lực của Vương Nhạc Nhạc, vừa rồi mới chỉ là hắn chơi đùa mà thôi.

Mồ hôi lạnh trên trán chảy ra liên tục, nỗi giận xông về phía Nhạc Nhạc đánh tới, Nhạc Nhạc tâm thần khóa chặt hai mắt hắn, đem tinh thần lực tụ thành một đường, hung hăng trùng về phía Dịch Trì Công. Đây là tinh thần công kích Nhạc Nhạc vừa mới lĩnh ngộ, đem tinh thần lực mê hoặc tâm thần kẻ địch, dùng để công kích.

Dịch Trì Công bên tai oanh một tiếng, không kịp phòng bị đã bị một đạo tinh thần lực như thực thể đánh vào trong đầu thành một mảng trống rỗng, chỉ cảm thấy cổ chợt lạnh, Truy Tâm kiếm của Nhạc Nhạc đã kề ở cổ.

Thắng bại đã phân chẳng qua Dịch Trì Công vẫn không rõ tại sao lại thua. Chỉ hiểu một điều duy nhất là mình cùng Vương Nhạc Nhạc chênh lệch quá lớn, kiếp này không thể vượt qua.

Nhạc Nhạc ôm Truy Tâm kiếm, hướng đài quan sát vẫy tay một cái với Giản Phi Phi, như thể ta biết các người ở đây quan sát vậy.

Chúng nữ đều chạy tới chúc mừng hắn, vây quanh Nhạc Nhạc trở về Mộc phủ.

Kỹ quán Hoàng Thành – Bích Ngọc lâu

Hậu viện.

Một thiếu nữ che mặt vọt tới phòng Cung Minh Nguyệt. Kinh hoàng bẩm báo:

"Cung chủ, không xong, Lam Dạ đảo chúng ta đã bị hải tặc bao vây, thuyền bè hộ tống Tiểu Nguyệt trở về đã bị bọn chúng đốt hủy, mấy người đều táng thân tại Lam Hải, các nàng trước khi chết đưa tin muốn chúng ta nhanh chóng về đảo cứu viện."

Cung Minh Nguyệt nghe xong hừ lạnh một tiếng, phất tay đem bàn trà bên cạnh đánh nát bấy

"Đám man dân chưa khai hóa kia cũng dám chọc Minh Nguyệt Cung, ta trở về diệt toàn đảo chúng! Hừ, đệ tử trên đảo làm ăn cái gì không biết, ngay cả mấy thứ giặc cỏ này cũng đối phó không được sao?"

Đệ tử đưa tin kia bị dọa đến phát run, vội nói:

"Tin đã đưa, bọn họ ước chừng trăm người, có rất nhiều sát thủ Dã Thảo xen lẫn bên trong, hơn nữa lại còn là tiểu đội tinh anh, võ công cao cường. Hai bên đánh nhau sống chết mấy lần đều bị tổn thương, ma ma chấp sự không dám quyết định phản kích đại quy mô, chỉ chờ cung chủ trở về quyết định."

Cung Minh Nguyệt sắc mặt hơi có chuyển biến tốt, lạnh lùng nói:

"Được rồi, đi xuống nghỉ ngơi chốc lát, lập tức phát ra tín hiệu chiêu tập đệ tử Minh Nguyệt Cung trở về đảo."

Đệ tử kia nói:

"Trên đường thuộc hạ chạy tới đã phát ra tín tức, chỉ chờ cung chủ hạ lệnh, lập tức có thể chạy về Lam Dạ đảo."

Cung Minh Nguyệt hài lòng gật đầu nói:

"Đồng Nguyệt, ngươi mang theo ba chấp sự, ở lại Hoàng Thành phụng bồi Như Mộng, bảo vệ an toàn cho nàng, các đệ tử khác toàn bộ trở về đảo giết sạch mấy thứ giặc cỏ này."

"Vâng, thuộc hạ tuân lệnh!"

Cung Minh Nguyệt nhìn về mặt ngây thơ của Cung Như Mộng, có chút không yên lòng, giao phó một phen cho bốn chấp sự mới hỏa tốc dẫn người trở về Lam Dạ đảo.

Một thanh âm nhu nhược nhưng vô cùng ưu mỹ, nhẹ nhàng nói:

"Huyết Ảnh, ngươi thật sự muốn đi ám sát Vương Nhạc Nhạc sao? Xét về mặt nào đó, hắn và chúng ta coi như cùng hội cùng thuyền, có chung địch nhân, ngươi biết không?"

"Huyết Ảnh không biết, bất quá ta đã thu ngân phiếu của Tư Đồ gia thì trách nhiệm ám sát hắn ba lần, Luân Hồi chưa bao giờ làm chuyện bội ước!"

Huyết Ảnh sát khí ngùn ngụt nói, bất quá lại thật ôn nhu, cũng không dám nhìn về phía chủ nhân của thanh âm ưu mỹ kia.

"Huyết Ảnh, ngươi cái gì cũng rất ưu tú, chỉ là không biết nói dối!"

"Ta... ta không có!"

Huyết Ảnh lo lắng biện bạch.

"Ngươi không nên gấp, tỷ muội chúng ta biết nhau gần mười năm, ta còn không biết tính cách của ngươi sao? Ngươi không để ý đến lợi ích của Luân Hồi mà muốn đích thân đi sát nhân, chỉ có một loại tình huống, ha ha, Vương Nhạc Nhạc đúng là từng thất lễ với ngươi sao? Ngươi vẫn là không sửa được thói quen này, quên đi, tự mình cẩn thận chớ quên chánh sự!"

"Được rồi, cảm ơn Băng tỷ! Ta biết không lừa được tỷ! Bất quá Tư Đồ gia xuất thủ rất bạo tay, chuẩn bị hai mươi lạng bạc mua đầu kẻ khác"

Huyết Ảnh có chút xấu hổ nói.

"Chúng ta thật giống kẻ ham chút bạc ấy sao? Thiên Cơ Các một tháng thu vào cũng không ít hơn số đó!"

Nàng xem sắc mặt Huyết Ảnh đỏ ửng, lại nói:

"Ai nha.. quên đi, không nói nữa!"

"Ha ha, Huyết Ảnh nói dối lại bị tiểu thư vạch trần, khiến Huyết Ảnh xấu hổ thật không dễ dàng!"

Một thanh âm già nua từ bên ngoài truyền đến, bước nhanh đi tới ghé dựa mềm, lại nói:

"Huyết Ảnh, ôm tiểu thư lên xe lăn, nên đi ra ngoài sưởi nắng rồi!"

"Hạ thúc, tự ta có thể dùng xe lăn ra ngoài, người cũng đừng quan tâm!"

Thanh âm nhu nhược kiều mỹ vừa nói, hai tay nhẹ nhàng vỗ tay vịn thân thể trên không trung hơi dỗi, hạ xuống xe lăn đặc ý nhìn Hạ thúc.

"Thế nào?"

Hạ thúc:

"Ha ha tiểu thư thân thủ ngày càng linh hoạt, chẳng qua là lão nô hầu hạ đã thành thói quen, nếu một ngày không làm đã cảm thấy khó chịu rồi!"

Vừa nói đã đẩy xe lăn đi ra ngoài phòng, tới cửa đột nhiên dừng lại:

"Huyết Ảnh, trên đường qua Long Cốt sơn, cẩn thận hỏi thăm tin tức "Long Điều", gần đây đã có thợ săn từng gặp, nếu là có thể bắt được Long Điều, chân của tiểu thư có thể sẽ khôi phục!"

"Hạ thúc, không cần bận tâm, cũng trị mười mấy năm rồi, một chút hiệu quả cũng không có, ta cũng quen sống trên xe lăn rồi, tốc độ "Long Điều" ai có thể đuổi kịp đây, à, Huyết Ảnh, lúc rời đi, tới Thiên Cơ Các mang theo Vô Ảnh lưới, nếu là thật sự đụng phải Long Điều dùng Vô Ảnh lưới thử một chút!"

Nghe được có thể khôi phục hai chân, nàng vẫn có chút động tâm, mặc dù trước kia đã từng thất bại rất nhiều lần.

Hạ thúc cùng Huyết Ảnh nhìn nhau cười một tiếng

"Tốt, nếu thấy ta nhất định sẽ bắt được!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Đoạt bảo

Ánh trăng u ám treo lơ lửng, tiếng sói hú vang vọng, quỷ hỏa du đãng trôi nổi trong rừng, một đầu lâu bị găm mắt một nửa, trong bụi cỏ hoang lẫn qua lẫn

lại rồi rơi mất hút vào dòng suối. Con suối lạnh ngắt dưới ánh trăng, màu sắc thật quý dị, một con chuột từ cái đầu lâu bị tàn phá nhảy tung lên, thoát lên bờ toàn thân ướt sũng bắt đầu run rẩy bầy, mùi máu tươi gay mũi tràn ngập khắp nơi.

Mấy tráng hán đầu trọc lóc ngồi trên chiếu, con người thi thoảng quét khắp bốn phía, mỗi người trong tay cầm cả một khúc bắp đùi chảy đầm đìa máu, nuốt chửng như quỷ đói, khoe miệng tràn ra vết máu nhàn nhạt.

"Tam Giới, đồ ngu, lá gan so với con mèo còn nhỏ hơn. Sư phụ đáp ứng thưởng cho chúng ta hai con chó mực rồi, người còn lén lút lút lút đem nướng, nhìn xem, nướng nửa ngày vẫn còn sống, ăn thì đồ tẻ, bỏ thì tiếc, gặp phải người là kiếp nạn lớn nhất đời của ta!"

Nhất Giới trong miệng đầy mớ thịt nửa chín nửa sống, lại nhai cái gì không rõ.

Bát Giới ngon lành gặm một cái chân nhỏ, bất bình thay Tam Giới:

"Ta nói đại sư huynh, như huynh nói Tam Giới như vậy quá không công bình, lần đó trốn sư phụ nuôi chó mực, không phải Tam sư huynh làm nhiều nhất sao? Lột da, rửa ráy, thui, tất cả đều một tay hán làm, lại nói chúng ta ăn nhiều thịt chó tái cũng thành khẩu vị rồi!"

"Công bình? Ta nếu công bình thì đã thành phật tổ rồi! Trên đời nếu tồn tại công bình thì đã thành thiên đường rồi! Lão Thiên nếu công bình, sớm đã đem đồ ngọc nhà người biến thành người nguyên thủy rồi!"

Nhất Giới liếm liếm chút thịt bầy nhầy máu me trên khúc xương, đặc ý nhìn các sư đệ trợn mắt há mồm:

"Sao? Bại học thức uyên bác dọa sợ sao?"

Tam Giới giữ giữ chỉ vào khúc xương trong tay Nhất Giới, như muốn nói:

"Đại sư huynh, người, người mới vừa rồi nuốt vào một nửa con bọ, còn có... Còn có một nửa dính trên khúc xương"

Nhất Giới cũng nhìn thấy sắc mặt tái xanh

"Côn trùng này có độc, có người hạ thủ, rút lui!"

Nói xong hán vận công đem toàn bộ đồ ăn ỏi ra, dẫn đầu nhảy xuống đài trúc.

Tám hòa thượng vừa mới nhảy xuống thì càng nhiều độc trùng kỳ dị bắn về phía đài cao nhằm vào hộp ngọc Nguyệt Thần, hộp ngọc phát ra ánh sáng hồng hấp dẫn lũ côn trùng đã bị khống chế.

Toàn Giới đại sư đứng ở cửa chùa, thấy tám đệ tử trở về lộ ra nụ cười giải thoát:

"Những ngày qua cực khổ các con, nay Dạ Nguyệt Thần Bình Pháp nếu được thành công cướp đi chúng ta có thể lại ở chùa tiếp tục tiêu dao sung sướng, Nhất Giới trúng độc không sao chứ?"

Nhất Giới lập tức bị cảm động lệ nóng quanh tròng, hướng phật gia hành đại lễ hiềm thấy:

"Đệ tử không có chuyện gì, đa tạ sư phụ quan tâm!"

Toàn Giới hiền lành gật đầu, ôn hòa nói tiếp:

"Không có chuyện gì là tốt rồi, theo về thiện phòng tụng học Bát Nhã Tâm Kinh đi, cộng thêm hôm trước không có học xong, còn thiếu một vạn bảy ngàn bốn trăm ba mươi chín lần!"

Nhất Giới không có nước mắt vòng quanh rót cục cũng tuôn ra, té sấp mặt xuống thềm đá trước cửa chùa.

Bát Giới chạy về trước sờ mạch môn của hán, đột nhiên kinh hãi nói:

"Sư phụ, hán, hán đã chết! Người đây là mưu sát!"

"Đã chết?"

Toàn Giới mặt không đổi sắc nói:

"Chết càng tốt, chó mực hậu viện hai ngày không có ăn, đem hán ném vào chuồng chó đi!"

"Không, con tinh, con đi tụng kinh, mới vừa rồi chẳng qua là đang chơi trò giả chết thôi!"

Bát Giới ánh mắt kinh ngạc nhìn Nhất Giới phi vọt vào chùa, cước bộ thanh thoát như gió. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://truyenfull.vn>

Tại mặt thất tối đen như mực, Mã Vạn Lý nhìn chăm chăm một người bịt mặt mập lùn mặc áo đen

"Chẳng lẽ đây là hắc khách trong truyền thuyết?"

Điều Tử Quỷ đưa bốn ô kim tác trong tay, lắc đầu giải thích:

"Sư đệ ta đen thì có đen chút, nhưng hắc lập chí muốn trở thành Hại Khách chứ không phải hắc khách gì!"

"Chẳng lẽ những độc trùng đoạt Nguyệt Thần Binh Thư kia tất cả đều do hắc điều khiển?"

"Không sai! Tất cả đều do ta điều khiển! Người tự mình đã gặp qua côn trùng đoạt bảo vật sao?"

Áo đen mập lùn xoa một chút mồ hôi chảy bên khóe mắt, khinh thường Mã Vạn Lý vô tri.

Mã Vạn Lý cũng chẳng thèm để ý, chỉ vào đài cao cách đó không xa, tiếp tục nói:

« Trùng không tệ ! béo mũm mĩm, hẳn là đủ cho hai con bạch mi ung ăn, để cho nó không chết là tốt nhất !»

"Hả? Bạch Mi Ung? Điều nhân Mạc Sa quốc cũng tới? Chỉ có điều tộc Mạc Sa quốc mới có năng lực thuần hóa bạch ,ung, đáng

thương một ngàn con côn trùng ta nuôi sẽ phải táng mạng trọng bụng chim sao? Không, còn lâu, ta muốn cùng vận mệnh chiến đấu, Khu Trùng Quỷ ta còn lâu mới nhận thua!"

Hắn nhìn hai con ung không kiên sợ nuốt ăn côn trùng, nước mắt đã sắp tuôn ra.

"Nga, Khu Trùng Quỷ nói rất hay, loại người không chịu thua này đúng là kẻ chúng ta cần! Có câu: "tẩu biệt nhân địch lộ, nhượng tự kỳ khứ thuyết ba!" (Câu này ta chịu dịch không nổi) a, hình như nói ngược. Nhưng mà ý đại khái mọi người nên hiểu!"

Tư Đồ Bằng vung đại đao, chậm rãi tiêu sái, bên cạnh một trái một phải là Đao Cốc – Tam Mộc Đồ cùng Trương Sở Hưu, còn có hai trăm gia tướng, thân pháp nhẹ nhàng vô công bất phạm,

Hộ pháp Vạn Lý Minh – Trương Dương, bất mãn nói:

"Tư Đồ đại nhân hình như vừa tới trễ!"

Âm điệu vô cùng tia tốt.

"Khụ khụ, người cũng biết nơi này là thủ đô một nước, tắc đường rất nhiều, có thể chạy tới nhanh như vậy còn phải cảm tạ xa phu A Cầu tiên sinh"

Tư Đồ Bằng còn muốn giải thích thêm cái gì nữa, đột nhiên Tam Mộc Đồ hô:

"Mau nhìn, trùng tử bị ăn hết sạch, bạch mi ung cấp hộp ngọc Nguyệt Thần bay đi mất rồi!"

"Trời ạ! Cứu cứu ta, cả đời nuôi dưỡng đến một con sâu cũng chả còn!"

Khu Trùng Quỷ gục trên mặt đất thống khổ co lại thành một đồng.

Bất quá tất cả mọi người trong Vạn Lý Minh đang nhìn bảo vật hồng quang trong miệng ung, nào có người để ý hắn kêu khóc.

"Di, bạch mi ung bay chậm lại thật kỳ quái, giống như uống rượu say, điều nhân của người rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Sa Nhân An cảm giác sắc mặt tộc trưởng không tốt, thấy Xử Vu bên cạnh nổi giận, vội đổi giọng nói:

"A, là Điều tộc trưởng!"

Trong lòng cũng hô to:

"Nói đi nói lại, còn không phải điều nhân, chẳng qua chỉ là một đầu lĩnh rậm thối mà thôi, nếu không phải phụ vương ta có giao đãi, ta mới mặc kệ người, lần này Mạc Sa quốc điều tới ba trăm cao thủ loạn đao, trực tiếp chém giết không được, lại phải nhờ đến hai con chim say này ư!"

Điều nhân, à không, là Điều tộc trưởng dùng ánh mắt trí tuệ quan sát bạch mi ung, chậm chạp mà thâm trầm nói:

"Đại vương tử, thật ra ta cũng không rõ ràng lắm, tình huống như thế tại hạ chưa từng gặp qua, có thể là bọn chúng tuổi lớn, có thể do nguyên nhân hoa mắt, không nên gấp, ha ha, không nên gấp, ngài nhìn xem, Nguyệt Thần binh thư chẳng phải vẫn còn trong miệng bọn chúng đấy thôi!"

"Bọn chúng đã bay vòng vòng đến hai vòng lớn rồi, đợi đến sáng cũng chưa chắc có thể bay trở lại, lại nói nếu để kẻ khác xuống tay, bảo vật rơi vào tay ai còn rất khó nói! Aizz chúng ta đã trốn ở chỗ này hơn mười ngày rồi, chờ thêm một ngày nữa ta liền điên mất!"

Sa Nhân An nhìn chăm chăm đôi ung, quay lại trừng mắt với điều tộc trưởng.

"Đại vương tử, chúng ta dùng cung, bắt nó xuống đây!"

Một loan đao hộ vệ nêu ý kiến.

"Ân, ý kiến hay, cung tên lấy ra!"

Loan đao hộ vệ vội từ trong ngực móc ra một chiếc cung đồ chơi hình chữ "Nha", khom người đưa cho Sa Nhân an đang ngẩn tò te, thấy hắn không tiếp, lại nói:

"À, ta nhiều năm không cầm đến đại cung, cái này... cái này là đồ chơi ta mới đoạt được trong tay một đứa trẻ, ngài nhìn được không?"

Thình thịch không thể chối từ, Sa Nhân An nhận lấy cung, tặng ngay cho tên loan đao hộ vệ kia một cú trời giáng ngã chổng vó, sau đó một trận cuồng loạn quyền đấm cước đá, quát với mấy tên hộ vệ khác

"Đồ ngu! Đứng đấy sao! Ném hắn đi chôn cho rồi!"

Trong rừng rậm, mùi máu tươi nồng đậm thêm mấy người.

"Chung Ly, người ở đây nghĩ thấy cái gì?"

Ma giáo Phong trưởng lão hớn hờ ngó chừng say ung, tùy ý hỏi.

"Ở đây có mùi rượu, ô, mới vừa rồi tôi rõ ràng còn một bình rượu ngon, làm sao một giọt cũng không còn? Khốn kiếp nhà ngươi trộm rượu ta, hại ta chỉ có thể ngửi mùi đỡ thèm!"

Một người đầu tóc rối bù, quần áo lem nhem, ôm một hồ lô liễu mạng hít hà.

"Nơi này chỉ có mùi máu, nào có mùi rượu! Hắc hắc, trí nhớ của ngươi lúc nào có thể khá hơn một chút, bầu rượu kia không phải là bị ngươi dụ ung sao, ngươi xem, hai con ung kia say nức ních, hài vãi!"

Lệ trưởng lão chỉ vào đài cao cách đó không xa, trêu ghẹo nói.

"Khốn kiếp, ta đâu có dùng rượu dụ ung, mới vừa rồi lúc mở cho chúng nó rõ ràng là thuốc mê mà!"

Chung Ly không hiểu là to.

"Vậy bình thuốc mê của ngươi đâu?"

Hai người đồng loạt hỏi hắn.

"Đề ta tìm xem, nhớ ra rồi, mới vừa rồi đưa Giao trưởng lão mượn của ta đuôi muỗi, cho nên ta..."

Chung Ly chợt hiểu ta nói.

"Giao trưởng lão đâu?"

Mấy người hỏi vội chính là ma giáo đệ tử.

Ma giáo đệ tử chỉ vào người nào đó dưới tàng cây, nói:

"Giao trưởng lão thật vĩ đại, trên trăm con muỗi đốt, không rên một tiếng, chúng ta thật bội phục!"

Trưởng đao thật dài, chế phục màu đen thống nhất, ngực phải thêu chữ "trở về", lẳng lẳng núp trong bụi cỏ không nhúc nhích.

"Huynh đệ, nếu không động, chúng ta thật muốn luân hồi rồi!"

Mỗ sát thủ lạnh lùng nói.

"Thủ lĩnh của chúng ta Huyết Ảnh đại nhân còn chưa tới, trên đường có thể có việc trễ nải, chur vị nhớ kỹ, hành động hiện tại tùy ta chỉ huy!"

Một thanh âm lạnh như băng không biết từ nơi nào truyền đến.

"huynh đệ xin cho biết tên họ?"

"kẻ hèn – Huyết Khôi!"

Thanh âm lạnh băng thản bí như cũ.

Có điều năm mươi vị luân hồi sát thủ lại cười lẫn lộn trên cỏ

"Ha ha, máu đồng? Chưa từng nghe qua!"

Năm mươi sát thủ bỗng nhiên dừng lại, sát khí chợt nổi, ánh mắt như độc xà ngoảnh chừng phương hướng phát ra thanh âm, tay trái đã nắm chặt chuôi đao. Không khí chung quanh chợt trầm xuống, sát khí vô hình, một luồng sóng mạnh đánh về nơi ẩn thân của Huyết Khôi.

Huyết Khôi từ từ từ phía sau gốc cây đi ra, thanh âm không hề lạnh như băng nữa, liên tục khom người cười theo:

"Chư vị huynh đệ tốt chứ, kẻ hèn danh hiệu – 007, đây là lệnh bài của Huyết Ảnh đại nhân, nằg trên đường quả thật có chuyện, gọi ta tới trước! Ha ha, không cần khẩn trương, thả lỏng, đứng rồi, hít sâu, ta đếm một hai ba mọi người cùng nhau dựng kính, nga thật xin lỗi, lại nói sai rồi, ta trước kia là phụ sinh thầy thuốc, bệnh nghề nghiệp không sửa được!"

Năm mươi vị luân hồi sát thủ nhìn thấy lệnh bài mới đem sát khí thu hồi, thấy một thân trang phục đúng là của người mình, đều giơ tay hành lễ tham bái, 007 cũng là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong tổ chức, chẳng ta là đại gia không nhận ra người.

"Hai con ung phi không gấp, nhưng đã có người gấp gấp rồi!"

007 chậm chạp nói:

An Định Thư phe phẩy quạt lông, cười nói:

"Công tử, không cần vội, ta đã phái người thỉnh hai vị tiền bối Yếu Tử Yếu Hoạt đến trợ trận rồi, thời gian không sai biệt lắm, hẳn là đến nhanh thôi!"

"Định Thư, ta có thể không vội ư, bốn trăm nội cao thủ cùng đi còn chưa có tham gia cướp đoạt đã chết rụng năm sáu chục, aizz, nếu là Yếu Tử Yếu Hoạt bọn họ không đến, đoạt bảo sợ rằng vô vọng, đến lúc đó chúng ta nhìn Lạc Gia cùng Tư Đồ thể gia tranh đoạt thiên hạ, dẫu tâm của bọn hắn người đi đường đều biết, aizz, có câu "Lòng Tư Mã người đi đường đều biết". bọn họ họ Tư Đồ coi như là họ hàng gần, nói như vậy cũng không oan uổng!"

"Dạ dạ, công tử không có oan uổng bọn họ" An Định Thư vội an ủi.

"Oan uổng a, thật là oan uổng!"

Yếu Tử Yếu Hoạt hai người chưa bao giờ ăn ý với nhau như hôm nay

"Hai vò thập niên bách thảo nhưỡng, chúng ta thật không có uống, chúng ta thật không có uống, huynh đệ chúng ta vào nhà thấy hai vò rượu, cũng đã vô ích, tiểu nha đầu người phải cho chúng ta hai đàn kia, Đại tiểu thư, tiểu tô tông!"

Hai người đi theo Lạc San hô to gọi nhỏ giải thích cầu khẩn.

Vương Nhạc Nhạc sáp lại giữa, ôm bả vai hai người, lớn tiếng cười nói:

"Hai vị tiền bối võ công cao tuyệt, lại là sư phụ San nhi, vì sao lại sợ nàng như vậy?"

Hai người cùng kêu lên phản bác:

"Chúng ta không phải sợ nàng, là tôn kính!"

Lạc San đi tới kéo cánh tay Nhạc Nhạc, làm mặt quỷ vui yếu Tử Yếu Hoạt, nói:

"Nhạc lang đừng nghe bọn họ nói nhảm, hai lão đầu làm việc trái với lương tâm, nói là đi theo ta hóa giải huyết quang tai ương, vèo cái cũng đã mười năm rồi, aizz cũng không biết thấy bói nào đem bọn họ lừa ngon như vậy!"

Yếu Tử Yếu Hoạt hôm nay phối hợp rất tốt, nói:

"Không phải thầy bói lừa gạt, đây chính là Thiên Tông Tuệ Năng đại sư nói, a a, cùng Lạc tiểu thư chừng mười năm, huynh đệ chúng ta ta từ lúc đầu tránh né huyết quang tai ương, đã đối với nàng vô hạn kính ý sùng bái rồi, chuyện rượu kia...?"

Nhạc Nhạc cười nắc, cùng Lạc San nhìn nhau, hai người đều tặc tặc cười hi hi, hai vò rượu này mùi vị thật không tệ, Yến Vô Song, Mộ Dung Kỳ, Mặc Linh Từ cùng Thái Vân từ phía sau chạy tới, mấy người cười thành một đoàn.

Thái Vân uống nhiều nhất, có chút men say nói:

"Ca, lát nữa giúp kẻ nào giết người, mấy ngày không thấy máu, cảm giác thật khó chịu!"

Nàng vuốt trường kiếm trong tay, lộ ra thần sắc mong chờ.

Mộ Dung Kỳ nghe thấy cau mày, cười nói:

"Thải Vân hôm qua không phải còn không thấy máu ư? Nhanh như vậy đã thềm rồi sao?"

"Nào có a, tỷ nói cái kia..."

Thải Vân đột nhiên xấu hổ không nói.

Những mỹ nữ khác đều che miệng cười ta, Nhạc Nhạc đột nhiên quát lớn "Stop!"

"Nhạc lang làm sao vậy?"

Chúng nữ vội hỏi.

"Phía trước có sát khí!"

Nhạc Nhạc nhắm mắt lắng nghe, bộ dáng cẩn thận.

Chúng nữ đối với Nhạc Nhạc luôn luôn tín nhiệm, không nghi ngờ chút nào nói:

"Nhạc lang thật là lợi hại, nhắm mắt cũng biết có sát khí!"

Yêu Tử Yêu Hoạt không chút khách khí vạch trần nói:

"Bất kỳ người sống nào cũng có thể biết sát khí phía trước, cho dù không mở mắt lỗ tai cũng có thể nghe được, lỗ mũi vốn cũng có thể ngửi mùi máu tươi. Sao vậy Lạc đại tiểu thư, người không nên nhìn chăm chăm chúng ta, coi như huynh đệ chúng ta cái gì cũng không nói, hảo đồ nhi, vì sự sai rồi! Vương Nhạc Nhạc quả thật lợi hại, cách xa như vậy cũng có thể cảm thấy sát khí, thật là vĩ đại!"

Lạc San nghe bọn hắn nói ra những lời này, mới bỏ qua cho bọn hắn, đối với Nhạc Nhạc ôn nhu nói:

"Nhạc lang không nên nghe bọn họ nói nhảm, ảnh hưởng chàng phát huy! Còn cảm giác những vật khác không?"

"Có, chúng ta bị bao vây!"

Bạn đang đọc truyện *Ngự Nữ Tâm Kinh Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.